

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROBERT
GALBRAITH

BİR CORMORAN STRIKE ROMANI

ÖLÜMCÜL BEYAZ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hırpani görünümlü, Billy adında bir genç, özel dedektif Cormoran Strike'in bürosuna gelir ve çocukken tanık olduğu bir cinayetin ortaya çıkarılması için ondan yardım ister. Billy'nin akıl sağlığının yerinde olmadığı ve sözlerinin yanıltıcı olabileceği ortadadır, zaten detayları da doğru düzgün aktaramaz. Fakat Strike, Billy'nin samimi olduğuna ve hikâyesinde doğruluk payı olabilecek ilginç noktalar bulunduğuna inanıp onunla ilgilenir. Ne var ki Strike konuyla ilgili daha fazla detay öğrenmeden Billy hezeyanlı ve panik içinde bir ruh haliyle bürodan kaçar.

Strike ve artık dedektiflik bürosunda onun ortağı olan Robin Ellacott, Billy'nin hikâyesinin peşine düşmeye karar verir. İz sürecekleri dolambaçlı yol onları Londra'nın karanlık arka sokaklarına, Parlamento Binası'nın kapalı kapıları ardında yaşanan entrikalara ve sırlarla dolu bir malikâneye çıkaracaktır.

Diğer taraftan Strike'in özel hayatının da bir labirenti andıran tüm bu sorgulama sürecinden farkı yoktur. Bir özel dedektif olarak ününün yayılması artık işlerini eskiden olduğu gibi perde arkasında yürütememesine yol açar. Dahası eski asistanı, yeni ortağı olan Robin'le ilişkisi gitgide daha karmaşık bir hal almaya başlamıştır...

“Bağımlılık yaratan, kan kırmızı bir roman.”

Vox

“Uzun yıllardır erkeklerin hükmettiği bu yazın türünde J.K. Rowling rotasında öyle büyük bir ustalıklı ilerliyor ki rakiplerinin yazdıkları gözünüzde laf kalabalığına dönüşüyor.”

Tablet Magazine

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-934-9

“Çağdaş polisiye romanların en ilgi çekici dedektif ikilisine tanıklık ediyoruz...”

Seattle Times

“Bazı anlarda *Harry Potter* romanlarının verdiği hissi alıyorsunuz. Konu sizi mıknaş gibi çekiyor, karakterlerin hayatına eşlik etmeye bayılıyorsunuz ve yazarın gözlemlerine ve maharetine hayran kalıyorsunuz... J.K. Rowling’in hayal gücüne ve efsanevi zekâsına kapılmamak imkânsız!”

The New York Times

“Rowling’in şaşırtıcı derecede gelişmiş bir duygusal zekâyla çizdiği ve yaşattığı karakterler asla hikâyenin akıcılığını ve merak duygusunu gölgede bırakmıyor. Üst düzey bir yaratıcılıkla karşılaşmaya hazır olun.”

Publishers Weekly

“Afganistan’da bir bacağı kaybeden Cormoran Strike hikâye boyunca sık sık topallasa da *Ölümçül Beyaz*’ın kurgusu bir an olsun aksamıyor. Karakterler arasındaki ilişkinin büyük bir zevk verdiği dolambaçlı romanları seviyorsanız *Cormoran Strike* serisi tam size göre.”

Dallas Morning News

“Yüzyılın hikâye ustasının elinden çıkan son eser...”

Sunday Mirror

“Hikâyenin zekice iniş çıkışları karşısında mest olurken bir yandan da Robin ile Strike arasındaki ilişkinin kimyasına hayran kalıyorsunuz...”

Independent

ÖLÜMCÜL BEYAZ

Pegasus Yayınları: 2299

Ölümcül Beyaz

Robert Galbraith

Özgün Adı: Lethal White

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Gizem Aldoğan

Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2020

ISBN: 978-605-299-934-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © J.K. Rowling, 2018

Bu kitap ilk olarak 2018 yılında Sphere tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari) Pegasus Yayınları

ROBERT GALBRAITH

ÖLÜMCÜL BEYAZ

İngilizceden çeviren:
Çağdaş Gümüşoluk

PEGASUS YAYINLARI

**Di ve Roger'a
ve sevgili beyaz Spike'ın anısına**

GİRİŞ

*Sevgili Rebekka'cığım, biliyorsun, mutluluğun öncelikli şartı,
huzurlu, neşe saçan bir masumiyettir.*

Henrik Ibsen, Rosmerler

Kuğular koyu yeşil gölde yan yana yüzüyor olsaydı düğün fotoğrafçısının kariyerinin en büyük başarı hanesine yazılabilecek bir fotoğraf çıkabilirdi ortaya.

Fotoğrafçı, çiftin pozisyonunu değiştirmek istemiyordu çünkü ağaçların gölgesi altındaki yumuşak ışık, dağınık haldeki kızılımsı altın rengi bukleleriyle gelini Ön Raffaellocu döneme ait bir melege dönüştürüyor ve eşinin keskin hatlı elmacık kemiklerini öne çıkarıyordu. En son ne zaman böyle güzel bir çifti fotoğraflamakla görevlendirildiğini bile hatırlayamıyordu. Yeni evli çift Bay ve Bayan Matthew Cunliffe için ince oynamalar yapmasına gerek yoktu; hanımefendinin belli bir açıyla gizlenecek kat kat sırt yağları yoktu (bilakis vücudunun belli kısımları fazla inceydi fakat bu durum fotoğrafta hoş görünüyordu); damada "bir de ağzınız kapalı deneyelim!" demeye lüzum yoktu zira Bay Cunliffe düzgün ve beyaz dişlere sahipti. Gizlenmesi gereken ve fotoğraflara son hallerini vermeden önce rötuşlanabilecek tek nokta gelinin ön kolundaki çirkin yara iziydi; alınan dikişlerin henüz iyileşmemiş izleriyle mor, kurşuni bir yara izi.

O sabah fotoğrafçı, gelinin evine vardığında genç kadın esnek jarse kumaştan bir kol bandı takıyordu. Fotoğraf çekimi için bandı çıkardığında fotoğrafçıyı esaslı bir şekilde ürkütmüştü. Adam, kadının düğün öncesinde acemice intihara kalkışmış olabileceğinden bile işkillenmişti, zira böyle bir şey de gördüğü olmuştu. Yirmi yıldır bu işi yapan biri neler görmüyordu ki!

“Saldırıya uğradım,” demişti Bayan Cunliffe ya da iki saat önceki adıyla Robin Ellacott. Fotoğrafçı hassas bir adamdı; yumuşacık, solgun eti dilim dilim kesen bıçak imgesi zihninde belirdiğinde bununla mücadele etmesi gerekmişti. Neyse ki çirkin iz Bayan Cunliffe’in elindeki yumuşacık bir buket gülün gölgesi ardındaydı artık.

Kuğular, o lanet olası kuğular! İkisi birden geri plandan sıvışıp gitmiş olsa sıkıntı olmayacaktı. Fakat bir tanesi boyuna dalıp çıkıyordu; kıçındaki pofuduk da piramit tüylü bir buzdağı gibi gülün ortasında duruyordu ve kıvrımları, eğilip bükülmeleri suyun yüzeyinde dalgalar oluşturuyordu. Öyle ki dijital ortamda yok edilmesi, halihazırda bu çareyi önermiş Bay Cunliffe’in sandığından çok daha karmaşık bir görüntü ortaya çıkaracaktı. Bu arada kuğunun eşi kıyıda pusuda beklemeye devam ediyordu: zarif, sakin ve ant içmiş gibi bir kararlılıkla çerçeve dışında.

“Çektin mi?” diye sordu gelin apaçık bir tahammülsüzlükle.

Damadın babası Geoffrey, fotoğrafçının gerisinden, “Muhteşem görünüyorsun çiçeğim,” dedi. Sesi şimdiden çakırkeyif olduğunu ele veriyordu. Çiftin anne babaları, sağdıç ve nedimeler olan biteni civardaki ağaçların gölgesinden izliyordu. Nedimelerin en ufağının, yürümeyi yeni öğrenmiş bebeğin göle çakıl taşı atmasına bir yerde dur denilmesi gerekmişti; şimdi de sinir bozucu bir şekilde ona durmadan bir şeyler fısıldayan annesine mızımızlanmakla meşguldü.

Robin kayınpederine aldırış etmeden bir kez daha, “Çektin mi?” diye sordu.

“Neredeyse bitti,” diye yalan söyledi fotoğrafçı. “Hafif damada doğru dön lütfen Robin. Hah, hiç bozma. Kocaman gülüyoruz şimdi. Kocaman gülüyoruz!”

Çiftin arasında sadece iyi poz yakalamamanın güçlüğüne mal edilemeyecek bir gerginlik vardı. Ama fotoğrafçının umurunda değildi bu. Evlilik danışmanı değildi sonuçta. Fotometresini okurken, çiftlerin birbirlerine bağırırmaya başlayacağını ezberden biliyordu. Hatta birinde, bir gelin kendi düğününden hiddetle ayrılmıştı. 1998’de, damadı sağdıcına kafa atarken yakaladığı flu bir fotoğrafı arada arkadaşlarını eğlendirmek için hâlâ saklıyordu.

Ne denli şık görünürlerse görünsünler, Cunliffe’lerin talihini iyi görmüyordu. Kolundaki o uzun yara gelini daha ilk günden alaşağı etmişti. Fotoğrafçı bütün olan biteni tatsız ve meşum buluyordu.

Damat, Robin’i bir anda azat ederek, “Artık bitirelim,” dedi. “Yeterince pozumuz var, değil mi?”

“Bir saniye, bir saniye; diğeri de geliyor nihayet!” dedi fotoğrafçı sinirli bir ses tonuyla.

Tam da Matthew’un Robin’i azat ettiği an, uzak kıyıdaki kuğu koyu yeşil suda eşine doğru hareketlenmişti.

“Alçaklar kasten yapıyor diye düşünüyor insan, ha Linda?” dedi Geoffrey gelinin annesine dönüp gevrek gevrek sırıtarak. “Lanet olasıcalar!”

Robin gelinliğin uzun eteğini yukarı çekip kısa topuklu ayakkabılarını ortaya çıkarırken, “Çok da önemli değil,” dedi. “İdare edecek pozlarımız olduğundan eminim.”

Koruluktan kızgın gün ışığına çıkıp, düğün davetlilerinin büyük kısmının otelin manzarasına hayran gözlerle baktığı ve şampanyalarını yudumlayarak dolaştığı on yedinci yüzyıl kalesine doğru uzanan çimenleri uzun adımlarla yürümeye koyuldu.

Gelinin annesi, damadın babasına dönerek, “Sanırım kolu çok ağrıyor,” dedi.

Fotoğrafçı mutlak, soğuk bir memnuniyetle, saçmalığın *daniskası*, dedi içinden. Arabada birbirlerine girdiler.

Kiliseden konfeti yağmuru altında ayrılırken yeterince mutlu görünen çiftin yüzlerine kır otele vardıklarında bastıramadıkları öfkelerini ele veren o sert ifade yerleşmişti.

“Bir kadeh bir şey içince kendine gelecektir,” dedi Geoffrey tasasızca. “Yürü, yalnız bırakma Matt.”

Matthew ince, yüksek topuklularla çimenlerde dümen tutan gelinin ardına düşmüş, zorlanmadan yakalamıştı bile onu. Ekibin geri kalanı onları takip etmeye koyulurken, nedimelerin nane yeşili ipekten elbiseleri sıcak esen meltemle dalgalanıyordu.

“Konuşmamız lazım Robin.”

“Seni dinliyorum.”

“Bir dakika duramaz mısın?”

“Durursam aileler de bize yaklaşmış olacak.”

Matthew başını çevirip arkasına baktı. Robin haklıydı.

“Robin...”

“*Dokunma koluma!*”

Yarası zonkluyordu. Robin bir an evvel sert kauçuktan koruma bandının olduğu çantayı bulmak istiyordu ama çanta gelin odasında olsa gerekti ve gelin odası da kim bilir neredeydi.

Otelin gölgesinde duran konuklar giderek daha net seçiliyordu. Kadınlar şapkaları sayesinde kolayca ayırt edilebiliyordu. Matthew’un halası Sue, meneviş mavisi bir kovboy şapkası, Robin’in görünmesi Jenny de sarı tüylerle bezeli korkunç bir şapka takıyordu. Erkek konuklar koyu renkli takım elbiseleriyle flu ve birörnek görünüyordu. Cormoran Strike da aralarında mıydı, bu mesafeden kestirmek imkânsızdı.

“Artık duracak mısınız?” diye sordu Matthew. Adımlarını, yürümeyi yeni yeni söken yeğenine uyduran aile fertleriyle arayı hayli açmışlardı zira.

Robin durdu.

“Onu görünce şaşkına döndüm işte, hepsi bu,” dedi Matthew temkinli bir tonla.

“Törenin ortasında pat diye dalıp çiçekleri devirmesini beklediğimi düşünüyorsun sen herhalde!” dedi Robin.

Robin’in, yüzünde gizlemeye çalıştığı o sırıtış olmasaydı bu tepkiye hak verebilirdi Matthew. Eski patronu nikâh törenine palas pandıras daldığında Robin’in yüzünde beliren sevinci unutmuş değildi. “Evet,” derken gözlerinin eşine değil de Cormoran Strike’in büyük, çirkin, kaotik suretine saplanıp kaldığı gerçeğini gün gelip de affedebilecek miydi, emin değildi. Robin’in adama nasıl müthiş bir sevinçle, gözlerinin içi gülerek baktığını herkes görmüş olmalıydı.

Aileleri tekrar arayı kapatıyordu. Matthew, Robin’in kolunu üst kısmından kibarca tuttu, parmakları bıçak yarasının uzağında usulca hareket ederken onu tekrar yürümeye çağırırdı. Robin memnuniyetle yürümeye koyulduysa da Matthew bu memnuniyetin her adımıda Strike’a daha fazla yaklaşma ümidinden ileri geliyor olmasından kuşkulanıyordu.

“Arabada da söyledim, tekrar onunla çalışmak istiyorsan...”

“Aptalın tekiyim ben,” dedi Robin.

Taraçada öbek öbek toplanmış erkekler artık daha iyi seçiliyordu ancak Robin, Strike’ı hiçbir yerde göremiyordu. İri bir adamdı. Hepsi bir seksenden uzun olan erkek kardeşleri, amcaları, dayıları arasında bile onu seçebilirdi. Strike geldiğinde yüreğinde havalandıran duygular yağmurda sıırılsıklam ıslanmış yavru kuşlar gibi yere çakılmıştı. Strike, törenin ardından otele giden minibüslerden birine binmek yerine oradan ayrılmış olmalıydı. Kısa süreli varlığı yalnızca bir iyi niyet ifadesiydi, fazlası değildi. Robin’i yeniden işe almaya değil, yeni hayatına adım atmasını tebrik etmeye gelmişti sadece.

“Dinle,” dedi Matthew daha sevecen bir tonda. Robin, Matthew’un da kalabalığı taradığını ve Strike’ın orada olmadığını görüp onunla aynı sonuca ulaştığını biliyordu. “Arabada tek söylemeye çalıştığım şey şuydu: Ne yapacağın sana kalmış Robin. İsterse, yani geri dönmeni isterse diye korktum. Lütfen söyle! Onunla çalışmak güvenli değil. Güvenli mi sence?”

“Hayır,” dedi Robin ve parmakları bıçak yarasında gezinirken ekledi: “Kesinlikle değildi.”

Geriye dönüp onlara yetişsinler diye durup beklediği ebeveynlerine ve diğer aile fertlerine baktı. Güneş ışınları çıplak omuzlarına vururken, burun delikleri sıcak çimenlerin tatlı, gıdıklayıcı kokusuyla dolmuştu.

“Robin teyzene gitmek ister misin?” diye sordu bebeğiyle onlara yaklaşan Matthew’un kız kardeşi.

Bebek Grace’in, Robin’in yaralı kolunu yakalamasıyla kucağına sıçraması bir oldu. Robin acıyla bağırdı.

“Ah! Çok özür dilerim Robin. Gracie, bırak...”

O sırada Geoffrey, “Şampanya!” diye bağırdı. Kolunu Robin’in omzuna atarak kendilerini bekleyen kalabalığa doğru yönlendirdi onu.

Erkekler tuvaleti tam da Strike’ın üst sınıf müşterilere hizmet veren bu tür bir kır otelinde olmasını beklediği gibi kokusuz ve pırl pırlıdı. Bu serin, sakın tuvalet kabinine ellilik birayla girmiş olmayı dilerdi ama böyle yapması, hapishaneden kefaletle serbest bırakılıp düğüne katılan rezil bir alkolik olduğu yönündeki izlenimi güçlendirirdi. Resepsiyon görevlileri, kendini Cunliffe ve Ellacott çiftinin düğün davetlilerinden biri olarak takdim edişine açık bir kuşkuyla yaklaşmıştı.

İri, esmer, elbette ki sinirli ve nobran görüntüsü ve bir boksör profili çiziyor olması hesaba katıldığında, yarasız, beresiz bir haldeyken bile Strike yeterince göz korkutucuydu. Normalin iki katı büyüklüğündeki kırık, mosmor burnu, yara içindeki şiş gözleri ve yeni atılmış siyah dikişlerin yapış yapış tutunduğu iltihaplı kulağıyla biraz önce ringden inmiş gibiydi. Hiç değilse avuç içindeki bıçak yarasını sargıyla gizlemeyi akıl etmiş, en iyi takımını giymişti. Gerçi kırış kırıştı ve son giydiği gün dökülen şarap lekesi hâlâ orada duruyordu. Yorkshire’a doğru yola çıkarken, ayaklarına sağ

teki başka, sol teki başka ayakkabı geçirmemeyi başarmış olması, görünümüyle ilgili söyleyebileceğiniz en olumlu şeydi.

Ağrıyan gözlerini yumarak esneyip bir an için başını soğuk bölme duvarına yasladı. Öyle yorgundu ki oracıkta, klozete oturur vaziyette uyuyabilirdi. Ama Robin'i bulması gerekiyordu; onu kovduğu için özür dilemeli ve işe geri dönmelerini istemeli, gerekirse yalvarmalıydı. Kilisede göz göze geldiklerinde yüzünden Robin'in memnuniyetini okuduğunu düşünmüştü. Matthew'un kolunda, onun önünden geçerken yüzüne sevinçle baktığı su götürmezdi; zaten bu sayede gerisingeri mezarlığa dönüp şu anda otoparkta bu yolculuk için ödünç aldığı Mercedes'in içinde uyuyan arkadaşı Shanker'dan minibüsleri resepsiyona kadar takip etmesini isteyebilmişti.

Strike'ın yemeğe, konuşmalara kalmak gibi bir niyeti yoktu çünkü zaten Robin'i kovmadan önce düğüne katılıp katılmayacağını bildirmemişti. Tek istediği onunla birkaç dakika konuşmaktı fakat şimdiye kadar böyle bir şey mümkün olmamıştı. Düğünlerin nasıl bir şey olduğunu unutalı çok olmuştu. Kalabalık taraçada Robin'i ararken kendini bir anda yüzlerce sinir bozucu, meraklı gözün odağında bulmuştu. Şampanyayı hiç sevmediği için ikramı geri çevirmiş ve bira bulma ümidiyle bara sığınmıştı. Ağzı ve alnına bakıldığında Robin'i andıran, siyah saçlı ve genç bir adam, tamamının heyecanlarını bastırmakta zorlandıklarını belli eden benzer ifadelere sahip bir grup genci ardında sürükleyerek onu takip etmişti.

"Strike, değil mi?" dedi genç adam.

Dedektif başını evet anlamında salladı.

"Martin Ellacott," diye kendisini tanıttı karşısındaki. "Robin'in kardeşiyim."

Strike acı çekmeden tokalaşamayacağını göstermek üzere sarıgılı elini kaldırıp, "Memnun oldum," dedi. "Robin nerede, biliyor musunuz?"

“Fotoğraf çekimi bitti,” diye yanıtladı Martin. Boştaki elinde tuttuğu iPhone’u göstererek, “Haberiniz çıkmış. Shacklewell Sarpığı’nı yakalamışsınız.”

“Ah,” dedi Strike. “Evet.”

Avuç içindeki taze bıçak yarasına ve kulağının haline rağmen son on iki saat içinde cereyan eden şiddet olaylarının üzerinden yıllar geçmiş gibi hissetti. Katili kısı kıvrak yakaladığı berbat sığınak ile bu dört yıldızlı otel arasındaki zıtlık öylesine sarsıcıydı ki iki ayrı gerçeklik gibi görünüyordu gözüne.

Aralardaki beyazları gözden kaçmayan sarı saçlı bir kadın, turkuaz elbisesi içinde büyüleyici güzelliğiyle bara geldi. Yine onun da bir elinde telefonu, bir aşağı bir yukarı, Strike’ın adı gibi emin olduğu üzere, kanlı canlı Strike’ı telefon ekranındaki fotoğrafıyla karşılaştırıyordu.

Strike, Martin’e dönüp daha kimse kendisine yanaşamadan, “İzninizle, işlemem lazım,” diyerek usulca uzaklaşmış, kuşkulu gözlerle onu süzen resepsiyon görevlilerinin önünden geçtikten sonra tuvalete sığınmıştı.

Tekrar esneyerek saate baktı. Robin fotoğraf çekimini şimdiye kesin bitirmiş olmalıydı. Strike hastanede verdikleri ağrı kesicilerin etkisi çoktan geçmiş olduğundan acıyla yüzünü ekşiterek doğrulup kalktı, kapının sürgüsünü açtı ve ona bön gözlerle bakan yabancılar arasına geri döndü.

Boş yemek odasının uç kısmında yaylı çalgılar dörtlüsü yerlerini almıştı. Düğün ekibi, Robin’in, ne ara bunu kabul ettim diye düşündüğü karşılama alanında toplanırken, dörtlü de sanatlarını icra etmeye başladı. Robin bugünle ilgili düzenlemelerden o kadar kaçmıştı ki sürekli bu tür ufak sürprizlerle karşılaşp duruyordu. Mesela fotoğraf çekiminin kilisede değil otelde gerçekleşmesi konusunda uzlaştıklarını unutmuştu. Törenin hemen ardından Da-imler’den hızla uzaklaşmış olsaydı, Strike’la konuşarak onu tekrar işe almasını isteme, gerekirse yalvarma fırsatı bulabilirdi. Ne var

ki Strike tek kelime etmeden ayrılmıştı; Robin bütün bu curcuna bittikten sonra Strike'ı arayıp iş dilenecek cesareti ve alçak gönüllülüğü gösterip gösteremeyeceğini merak ediyordu.

Brokar perdeleri, yıldızlı çerçeveler içindeki yağlı boya tablolarıyla ahşap panelli salon, güneşli bahçenin ardından bir hayli karanlık görünmüştü. Havada çiçek aranjmanlarından yayılan koku hâkimdi. Kadehler, gümüş çatal ve bıçaklar kar beyazı masa örtülerinin üzerinde ışıldıyordu. Yaylı çalgılar dörtlüsünün ahşap kutudan salonda yankılanan sesi çok geçmeden dışarıdan merdivenleri tırmanıp sahanlığa doluşan, halihazırda şampanya ve biraya doymuş, şen şakrak sohbete koyulan konukların uğultusunda boğulup gitmişti.

Günün tadını herkesten çok çıkarıyor gibi görünen Geoffrey, “İşte başlıyoruz,” diye gürledi. “Hodri meydan!”

Matthew'un annesi sağ olsaydı Geoffrey'nin coşkusunu bu denli rahat ifade edebileceğinden kuşkuluydu Robin. Merhum Bayan Cunliffe en ufak bir duygu patlaması işaretine karşı her an teyakkuzda, yan gözle soğuk bakışlar atan, dirseğiyle dürtten biri olmuştu hep. Bayan Cunliffe'in kız kardeşi Sue en iyi masaya oturmak istemiş fakat bu ayrıcalıktan mahrum bırakılmış olmanın tesiriyle, esaslı bir soğuklukla kabul sırasında en önde durmuştu.

Robin'in kulağına doğru uzanıp havayı gagalayarak, “Nasılсын Robin?” diye sordu. Bedbaht, hayal kırıklığına uğramış ve mutlu olamadığı için kendini suçlu hisseden Robin bir anda bu kadının, yani yeni teyzesinin ondan nasıl da hazzetmediğini hissetti. Sue, “Gelinliğin çok hoş,” derken gözlerini çoktan yakışıklı Matthew'a çevirmişti bile.

Sonra, “Keşke annen de...” demesiyle birlikte iç çekerek elinde hazır beklettiği mendile yüzünü gömmesi bir oldu.

Arkadaşlar, akrabalar sevinçle gülümseyerek, öpüşüp tokalaşarak sırayla içeri giriyordu. Geoffrey sırası gelen herkesi (ki hiçbirisi gerçekten ona direnmiyordu) sıkı sıkı kucaklamaya devam etti.

“Geldi yani,” dedi Robin’in en sevdiği kuzeni Katie. Karnı burnunda olmasaydı o da nedimeler arasında olacaktı. Aslında doğum bugün gerçekleşecek diye hesap yapmışlardı. Robin onun hâlâ yürüyebilmesine bile şaşıırıyordu. Öpmek üzere uzandığında, karnının karpuz gibi sert olduğunu hissetti.

Katie, Matthew’a sarılmak üzere yana doğru bir adım atarken, “Kim geldi?” diye sordu Robin.

“Patronun. Strike. Daha demin Martin yakalamış onu. Başının etini yiyor gibi bir hali vardı, şeyde...”

“Sanırım şuradaki masa Katie,” dedi Matthew eliyle salonun ortasındaki masalardan birini işaret ederek. “Bir an evvel geçip soluklanmak istersin herhalde; bu sıcakta epey zor olabilir tabii, değil mi?”

Robin merdivenlerden sırayla inerek arziendam eden diğer birkaç konukla güçlükle ilgilenebildi. İyi dileklere gelişigüzel yanıtlar verirken gözlerini yukarıdan, onca konukla dolup taşan girişten almadı. Strike’ın burada, otele olduğunu mu kastetmişti Katie? Kiliseden sonra peşinden mi gelmişti yani? Görünmesi an meselesi miydi? Onca zaman nerede saklanmıştı? Taraçada, holde, barda, gözleri her yerde onu aramıştı. Bir kez daha umutları boşa çıktı. Patavatsızlığıyla dillere destan Martin def etmiş olabilir miydi onu? Strike’ın o kadar da güçsüz biri olmadığını anımsadı ve umudun içinde tekrar kaynadığını duydu. Zihni beklenti ile endişe arasında çalkalanıp duruyordu. Matthew’un, eksikliğini hissettiğinden ve haliyle gücendiğinden adı gibi emin olduğu o geleneksel düğün günü hislerini taşıyormuş gibi yapması imkânsızdı.

Küçük erkek kardeşini    b   k bira yuvarlayıp   ktan kafayı bulmuş halde arkadaşları arasında g  r g  rmez neşeyle, “Martin!” diye seslendi Robin.

“Galiba sen zaten biliyordun bunu?” dedi Martin, onun muhakkak bildiğini varsayarak. Cep telefonu elindeydi. Gece bir arkadaşında kalmış, bu sayede yatak odasında da Down South’tan gelen akrabalar kalabilmişti.

“Neyi biliyordum?”

“Sapığı dün gece enselediğini.”

Martin haberi göstermek üzere telefonunun ekranını Robin’in yüzüne tuttu. Sapığı ilk bakışta tanıdı Robin. Ne de olsa herifin açtığı bıçak yarası kolunda zonkluyordu.

Numara yapmayı bırakıp, “Hâlâ burda mı?” diye sordu. “Strike yani. Kalacağım dedi mi Mart?”

“Tanrı aşkına!” diye mırıldandı Matthew.

Matthew’un rahatsız olduğunu fark eden Martin, “Kusura bakmayın,” dedi. “Sırayı bekletmeyeyim.”

Martin’in beceriksizce tüymesinin ardından Robin dönüp Matthew’a baktığında suçlunun âdeta termal görüntüdeki kor nokta gibi parladığını gördü.

Robin’i öpmek istermiş gibi öne doğru uzanan büyük teyzenin elini dalgınca sıkarken, “Biliyordun,” dedi.

Matthew, “Neyi biliyordum?” diye çıkıştı.

“Strike’ın onu yakaladığını.”

Fakat şimdi de Matthew’un üniversite yıllarından beri arkadaşlığını sürdürdüğü iş arkadaşı Tom ve nişanlısı Sarah dikkatini dağıtmıştı. Strike’ı görme ümidiyle gözlerini kapıya sabitlediği için Tom’un anlattıklarını duymuyordu bile.

Tom ve Sarah yanlarından ayrılır ayrılmaz, “Biliyordun,” diye yineledi Robin. Ve yine bir başka bölünme oldu. Geoffrey, Kanada’daki kuzenini tanıştırmıştı. “Tanışyorsunuz, değil mi?”

“Sabah haberlerde son kısmını duydum,” diye mırıldandı Matthew. Robin’in giriş tarafına dönük yüzünü incelerken ifadesi sertleşti. “Hah, işte geldi. Nihayet dileğin gerçek oldu.”

Robin başını çevirdiğinde Strike kirli sakalı, gri mor arası bir tonda gözü, şiş ve dikişli kulağıyla salona henüz girmişti. Göz göze geldiklerinde sargılı elini havaya kaldırarak hüznü bir ifadeyle gülümsemeye çalıştıysa da bunda başarılı olamadı.

“Robin,” dedi Matthew. “Dinle, söylemem gereken...”

Bütün gün yokluğu bariz bir şekilde hissedilen bir neşeyle, “Çabuk söyle,” dedi Robin.

“Onunla konuşmadan önce söylemem gereken bir şey...”

“Lütfen ama Matt, biraz daha bekleyemez misin?”

Aile fertlerinin hiçbirisi, elindeki yarası kendisiyle tokalaşamayacağı anlamına gelen Strike’ı bırakmak istemiyordu. Sargılı elini gövdesinin önünde tutarak sırayı yan yan adımlıyordu Strike. Geoffrey de ters ters süzüyordu onu; bir önceki, aslında ilk ve tek karşılaşmalarında onu sevmiş olan Robin’in annesi bile şimdi ona adıyla seslendiğinde Strike’a ufak bir tebessümü dahi bahşedememişti. Yemek salonundaki bütün konukların gözü onun üzerinde gibiydi.

Nihayet karşısında belirlediğinde şişmiş yüzüne bakıp gülümseyerek, “Bu kadar da etkileyici bir giriş yapmak zorunda değildin,” dedi Robin. Strike her ne kadar acı çekiyor olsa da sırtarak karşılık verdi. Gözünü karartıp üç yüz küsur kilometre yol gelmesine değmişti; nihayetinde onca yolu Robin’in ona böyle gülümsemesini görmeye gelmişti. “Kiliseye dalmanı diyorum,” dedi Robin. “Arayıp geleceğini söylemen yeterdi aslında.”

“Ah, doğru, çiçekleri devirdiğim için kusura bakmayın,” dedi Strike, özünde suratsız Matthew’u de atlamayarak. “Aradım ama...”

“Bu sabah telefonuma hiç bakamadım,” dedi Robin. Sırayı beklettiğini fark etse de çok önemsemedi. Kayıtsız bir neşeyle uzun boylu, kızıl saçlı bir kadın olan Matthew’un patronuna, “Buyurun, keyfinize bakın,” dedi.

“Hayır hayır, iki gün önce aradım,” dedi Strike.

Matthew, Jemina’yla yapmacık bir şekilde laflarken, “Ne?” diye sordu Robin şaşkınlık içinde.

“Birkaç kere aradım hatta,” dedi Strike. “Mesaj bıraktım.”

“Herhangi bir arama görmedim ben,” dedi Robin. “Mesaj da yoktu.”

Yüz küsur konuktan yükselen uğultunun, şangırtının, tıkırtının ve yaylı çalgılar dörtlüsünün hoş melodileri Robin'in üzerine yoğun bir şok bulutu çökmüş gibi bir anda kesildi.

"Ne zaman? Ne yaptın, anlamadım. İki gün önce mi?"

Ailesinin evine geçtiğinden beri soluk almaya dahi fırsat bulamadan bütün o sıkıcı düğün işleriyle uğraşmış olsa da Strike'tan çağrı veya mesaj gelmiş olmasını umarak sık sık, gizli gizli telefonunu kontrol etmeyi başarmıştı. Hatta o gece saat birde tek başına yatağa uzanmış, gözden kaçırdığı bir cevapsız arama var mı diye boş bir ümitle bütün arama geçmişini kontrol etmiş fakat arama geçmişinin silindiğini görmüştü. Son iki haftayı üç beş gram uykuyla geçirdiğinden, can sıkıcı bir kaza sonucunda yanlış tuşa basarak arama geçmişini silmiş olabileceği sonucuna ulaşmıştı.

"Kalmayı düşünmüyorum," diye geveledi Strike. "Sadece üzgün olduğumu söylemeye ve dönmeni..."

Robin seri bir hamleyle uzanıp bir ihtimal kaçarsa diye Strike'ın kolunu tuttu. "Kalman gerek."

Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki soluksuz kalmış gibi hissetti kendini. Salon etrafında uğultuyla dönerken betinin benzinin atığından emindi.

"Kal lütfen," dedi ve Matthew'un, yanında kızgınlıktan renkten renge girmesini umursamadan Strike'ın kolunu tutmaya devam ederek ekledi: "Seninle konuşmam... Konuşmak istiyorum seninle. Anne?"

Linda kabul sırasından çıktı. Davet bekliyor gibiydi ve halinden hiç de mutlu görünmüyordu.

"Rica etsem, Cormoran'ı bir masaya yerleştirebilir misin?" dedi Robin. "Stephen ile Jenny'nin masası olabilir belki."

Linda asık suratla Strike'a yolu gösterdi. Tebriklerini iletmeğe üzere sırada bekleyen son üç beş kişi daha vardı. Robin artık gülümseyebilir, hatta tebrikleri kabul ederken kısa sohbetler dahi açabilirdi.

Yaşlı bir adam selamsız sabahsız, ağır adımlarla masalara doğru yönelirken, Matthew'a dönerek, "Cormoran'ın çağrılarını neden görmedim?" diye sordu Robin.

"Sana söylemeye çalışıyordum..."

"Matthew, çağrılarını neden görmedim?"

"Robin, bunu daha sonra konuşabilir miyiz, lütfen?"

Hakikat öyle palas pandıras üstüne çullanmıştı ki Robin'in soluğunu kesmişti.

"Arama geçmişimi sildin," dedi zihninde parçaları bir çırpıda birleştirerek. "Benzincide tuvaletten döndüğümde bana şifreyi sordun." Son iki konuk bir damada bir geline baktıktan sonra selam-mış, karşılamamış, hiçbir şey beklemeden hızla çiftin yanından sıvıştı. "Telefonumu kaldırdın. Balayındayız diye demiştin. Onun mesajını mı dinledin?"

"Evet," dedi Matthew. "Sildim."

Robin'in boğazına çökmüş gibi görünen sessizlik bir anda tiz bir inlemeye dönüştü. Başının döndüğünü hissetti. Buradaydı; düğün daha önce bir kez ertelendiği için gelinliğini değiştirmiş, hiç hoşuna gitmeyen kabarık, dantelli bir gelinlik içinde düğün kurallarınca belirlenen bu noktada çakılıp kalmıştı. Onun gözünden bakıldığına, yüz tane bulanık yüz oradan oraya sallanıp duruyordu. Konuklar aç ve beklenti içindeydi.

Gözleri nihayet Strike'ı buldu; sırtı ona dönüktü. Robin'in ağabeyi Stephen'in masasında onun için bir kişilik daha yer hazırlanırken Linda'nın yanında bekliyordu. Robin aniden ona doğru koşup, "Hadi gidelim buradan," dediğini hayal etti. Böyle bir şey yapsa Strike'ın yanıtı ne olurdu acaba?

Ailesi bugün için onca masraf yapmıştı. Hıncahınç dolu salon gelin ve damadın gelip başköşede yerlerini almasını bekliyordu. Robin gelinliğinden daha soluk bir yüzle çiçeği burnunda kocasını takip ederken salon alkışlarla inliyordu.

Pimpirikli garson, Strike'ı rahata kavuşturmamaya ant içmiş görünüyordu. Bütün masaların, herkesin önünde öylece dikilip ona bir yer ayarlanmasını beklemek dışında bir seçeneği yoktu Strike'ın. Genç garson tatlı çatalıyla ilgili fark edilmesi güç düzenlemeleri yapıp servisi komşularınkiyle uyumlu hale getirebilmek üzere tabağı yerleştirirken, dedektiften neredeyse otuz santim kısa olan Linda, Strike'ın kol hizasında kalıyordu. Gümüş renkli şapkasının altında tam olarak göremese bile Linda'nın yüzündeki öfkeyi fark edebiliyordu.

Garson nihayet önünden çekilirken, “Çok teşekkür ederim,” dedi Strike ve sandalyenin arkasını tuttuğu esnada Linda nazikçe onun koluna dokundu. Bu kibar dokunuş; sergilediği öfkeli anne tavrı ve kırgın konukseverlikle birlikte düşünüldüğünde pekâlâ bir kelepçe olabilirdi. Linda kızına müthiş derece benziyordu. Canlılığını yitirmiş saçları tıpkı kızınıninki gibi kızılımsı altın rengindeydi ve berrak gri mavi gözlerini gümüş rengi şapkasıyla öne çıkarmıştı.

Garson etraflarında fır dönerek başlangıçları servis ederken dişlerini sıkarak, “Neden buradasın?” diye sordu Linda. Hiç değilse yemeklerin gelmesi diğer konukların dikkatini o yöne çevirmişti. İnsanlar uzun süredir bekledikleri yemeğe odaklanınca ikili de sohbete koyuldu.

“Robin'den geri dönmesini, tekrar benimle çalışmasını istemek için.”

“Onu kovdun. Kalbini kırdın.”

Buna karşılık söyleyebileceği çok şey olsa da Linda'nın kızının kolundaki yirmi santimlik bıçak yarasını gördüğünde duymuş olması muhtemel acıya hürmeten Strike tek laf etmedi.

“Seninle çalışırken üç kez saldırıya uğradı,” dedi Linda. Öfkeyle vurguladı: “Üç kez.”

Strike, Linda'ya söz konusu saldırıların sadece ilkinde mesuliyetin ona ait olduğunu söyleyebilirdi ve bunda haksız sayılmazdı. İkinci saldırı Robin son derece açık talimatlara uymadığı için, üçüncüsüyse sadece Strike'ın sözünü dinlememekle kalmayıp bir

cinayet soruşturmasını ve Strike'ın bütün işini tehlikeye atacak şekilde davranması sonucunda yaşanmıştı.

“Günlerce uyumadı. Her gece sesini duyuyordum...”

Linda'nın gözleri ateş saçıyordu. Strike'ı nihayet azat edecekti ama öncesinde, “Kızın olmadığı için anlayamazsın,” diye fısıldadı. “Neler yaşadık, bilemezsin.”

Strike bitkin melekelerini toparlamadan önce Linda ana masaya doğru yürümeye başlamıştı bile. Robin'in gözlerini, el sürmediği başlangıç menüsüne bakar halde yakaladı. Yüzünde Strike'ın her an kalkıp gitmesinden korkuyormuş gibi acı çeken bir ifade vardı. Strike kaşlarını hafifçe kaldırarak nihayet sandalyesine oturdu.

Solunda kaygı verici bir şekilde büyük bir cisim yer değiştirdi. Strike başını çevirdiğinde Robin'inkilere benzeyen bir çift gözle karşılaştı; ağzına geleni söylemeye hazır bir çene ve muhatabını alt edebilecek çatık kaşlarla karşılaştı.

“Sen Stephen olmalısın,” dedi.

Robin'in ağabeyi ters ters bakmayı sürdürerek âdeta hırladı. İkisi de iri yarıydı; yan yana bakıldığında, birasına uzanan Stephen'in dirseği Strike'inkine sürttü. Masadaki diğer herkes Strike'a bakıyordu. Strike'ın yarı isteksiz bir şekilde selam vermek üzere sağ elini kaldırmasıyla sargılı olduğunu hatırlaması bir oldu ve bu hareketiyle dikkatleri iyice üzerine çektiğini anladı.

Stephen'in diğer tarafında oturan geniş omuzlu, esmer kadın, “Merhaba, ben Jenny. Stephen'in eşi,” dedi ve Strike'ın kolunu kastederek, “Rahat kullanabiliyorsunuz gibi görünüyor,” diye ekledi.

Kadın, dokunulmamış bir birayı Stephen'in önüne doğru uzattı. Strike buna o kadar memnun oldu ki bir an içinden kadını öpmek geldi. Stephen'in somurtkanlığı sebebiyle Strike samimi bir “teşekkürler” ile yetindi ve birasını tek yudumda yarıladi. Gözünün sol ucuyla Jenny'nin, Stephen'in kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Öteki de Strike'ın bira bardağını tekrar dudaklarına götürüp yudumlamasını izledikten sonra boğazını temizleyerek sert bir tonda söze girdi:

“Sanırım artık tebrik edebiliriz sizi.”

“Niye?” diye sordu Strike şaşkınlıkla.

Stephen’in yüzündeki ifade bir nebze olsun hafiflemişti.

“Katili yakaladığınız için.”

Sol eliyle çatala davranıp başlangıç olarak getirilen somonlu yemeğe saptırken, “Ah, doğru,” dedi Strike. Jenny’nin gülerken onu izlediğini ancak iri lokmasını yutmayı becerdikten sonra fark etti. “Kusura bakmayın,” diye mırıldandı. “Çok açım da.”

Stephen artık onaylayan gözlerle bakıyordu. Kendi tabağına bakarak, “Pek de matah bir şey değil,” dedi. “Çoğu krema.”

“Cormoran,” diye araya girdi Jenny. “Rica etsem Jonathan’a el sallar mısın? Robin’in diğer ağabeyi. Şu tarafta.”

Strike, Jenny’nin işaret ettiği yöne baktı. Birebir Robin’le aynı hatlara sahip ince, narin bir genç adam yan masadan coşkulu bir şekilde el sallıyordu. Strike mahcup, utangaç bir tavırla selam verdi.

“Demek geri dönmesini istiyorsun?” diye çıkıştı Stephen bir anda.

“Öyle,” dedi Strike. “İstiyorum.”

Bir yanı öfkeli bir tepki gelmesini beklemesine karşın Stephen sadece bir iç çekti.

“Bunu duyduğuma sevindim. Onu seninle çalıştığı dönemdeki kadar mutlu görmedim hiç. Çocukken polis olmak istediğini söylediğinde dalga geçer dururdum,” dedi ve hemen ardından ekledi: “Bunu yaptığımı pişmanım tabii.” Garsonun uzattığı soğuk birayı memnuniyetle kabul edip iri bir yudum alarak devam etti: “Şimdi dönüp bakıyorum da ona boyuna pislik yapıp durmuşuz... o ise ta küçüklükten beri kendini savunmayı geliştirdi.”

Strike, Stephen’in gözlerinin ana masaya kaymasını fırsat bilerek arkasına dönüp kaçamak bir bakışla Robin’i süzdü. Robin ne yemeğini yiyor ne de Matthew’a bakıyor, öylece duruyordu.

Stephen’in, “Şimdi olmaz dostum,” dediğini duyarak yüzünü tekrar masaya döndüğünde masa arkadaşının, uzun ve iri koluyla kendisi ile Martin’in arkadaşlarından biri arasında bariyer oluş-

turduğunu gördü. Ayağa kalkıp yanlarına gelen adam Strike'a soru sormak üzere belini çoktan bükmüş olsa da gücene utana geri çekildi.

Strike, "Şerefe," diyerek Jenny'nin birasından son yudumu aldı.

Stephen, ağız dolusu kremalı somonu midesine indirerek, "Ya-vaştan alışsan iyi edersin," dedi. "Shacklewell Sapığı'nı yakaladın. Meşhur olacaksın dostum."

İnsanlar yaşanan şokun ardından etraflarında olup biten belli belirsiz şeyler üzerine laflıyordu. Fakat Robin için aynı şey söylene-mezdi. Onun açısından her şey fazlasıyla berraktı, bütün detaylar belirgindi: perdeli pencereleri aşip içeri nüfuz edemeyen ışığın parlak hareleri, pencerelerin ardındaki masmavi göğün mine ışıltısı, dirsekler ve tertipsiz, dağınık halde duran kadehlerin altında gizlenen süslemeli masa örtüleri, oburca tıkınıp iştahla içkilerini yudumlayan konukların peş peşe kızaran yanakları, Sue'nun masa arkadaşlarının gevezeliğinin bile yumuşatamadığı asil görünümü, Jenny'nin Strike'la şakalaşırken titreşen ipek kumaştan sarı şapkası... Robin'in gözleri Strike'ın sırtına o kadar sık dönüyordu ki âdeta Strike'ın ceketindeki kırıksıklıkları, ensesinde karmaşası daha da artan kapkara, kıvrırcık saçlarını, kulaklarında sola doğru uzanan bıçak yarası nedeniyle oluşan boyut farkını kusursuz bir tutarlılıkla karakalem çiziyordu.

Hayır, kabul sırasında öğrendiği şeyin yarattığı şok, içinde bulunduğu ortamı bulanıklaştırmamıştı. Bilakis hem ses hem de zaman algısını keskinleştirmişti. Bir ara Matthew'un ona yemeğini yemesi konusunda ısrar ettiğini biliyordu ama çatalı bile oynatılmamış servisi sabırsız bir garson tarafından önünden alınana kadar bu bir anlam ifade etmemişti; zira Matthew'un, yaptığı hainliği itiraf etmesinden sonra söylediği her söz Robin'in çevresine ördüğü kalın duvarı delip geçmek zorundaydı. Onu salondaki diğer her-kesten bütünüyle ayıran görünmez hücresinde, bütün vücudunda gümbür gümbür dolaşan adrenalini onu ısrarla ayağa kalkmaya ve çıkıp gitmeye çağırıyordu.

Strike bugün gelmeseydi Robin, Strike'ın onu tekrar işe almak istediğini hiçbir zaman öğrenemeyebilir ve kovulduğu o korkunç geceden beri canına okuyan bütün o utanma, öfke, aşağılanma ve incinme duygularından kurtulamayabilirdi. Matthew onu kurtarabilecek yegâne şeyden, herkes sıcacık yatağında huzurla uyurken geceler boyu uğruna ağladığı şeyden, özsaygısının onarılmasından, onun için her şey anlamına gelen işinden, hayatının en büyük mükâfatlarından biri olduğunu ancak elinden alındıktan sonra fark ettiği bir dostluktan mahrum bırakmaya çalışmıştı. Matthew yalan söylemiş ve yalanını ısrarla sürdürmüştü. Düğün arifesindeki günler boyunca o çok sevdiği hayatı yitirmiş olmaktan mutluymuş numarası yaparak durumu kabullenmeye çalışırken Matthew boyuna gülmüş, sırtıtmıştı. Peki Robin onu inandırabilmiş miydi? Strike'ın hayatından çıktığına gerçekten memnun olduğuna inanmış mıydı Matthew? Eğer öyleyse, kendisini hiç ama hiç tanımayan bir erkekle evlenmiş demektir. Yok, inanmadıysa da...

Tatlılar da masadan alınırken Robin bu kez ona yiyecek başka bir şeyler getirmesini isteyip istemediğini soran (zira el sürmeden önünden kaldırılan üçüncü tabaktı bu) düşünceli garsona sahte bir gülümsemeyle yanıt vermek zorunda kaldı:

“Dolu bir silahınız olduğunu sanmıyorum.”

Robin'in sesinin tonundan yüzündeki ifadeye kadar ciddiyet akan tutumu karşısında şaşkınca gülümsemek dışında bir şey yapamadı garson.

“Önemli değil,” dedi Robin. “Boş ver.”

“Tanrı aşkına Robin,” dedi Matthew. Robin sinirden ama biraz da keyiften ileri gelen bir çarpıntıyla, Matthew'un paniklediğinden adı gibi emin oldu. Matthew onun yapacaklarından, bir sonraki aşamada olaklardan korkuyordu.

Şık, gümüş fincanlarda kahveler servis ediliyordu. Garsonların fincanlara kahve doldurmasını izleyen Robin masalara ayrıca küçük tepsilerde pötibörler konduğunu gördü. Sarah Shadlock'un turkuaz renkli, dar, kolsuz elbisesiyle konuşma faslı başlamadan

salonu koşar adım geçerek tuvaletin yolunu tuttuğunu gördü, karnı burnunda Katie'nin yüksek topuklularla kan ter içinde, bi-tap vaziyette onu takip edişini izledikten sonra gözlerini bir kez daha sırtı dönük halde oturan Strike'a çevirdi. Pötibörleri iştahla mideye indire indire Stephen'la laflıyordu. Onu Stephen'ın yanına yerleştirdiğinden memnundu. Önceleri de hep iyi anlaşıp anlaşıp düşünmüştü.

Neden sonra konuklardan sessiz olmaları istendi ve hemen akabinde sırtı ana masaya dönük vaziyette oturan konukların tamamı konuşma yapacak kişileri dinlemek üzere hafiften telaşla hıştırtılar, tıkırtılar, gıcırtilar eşliğinde sandalyelerini çevirmeye koyuldu. Robin, Strike'la göz göze geldiyse de onun aklından neler geçtiğini okuyamıyordu. Yine de babası ayağa kalkıp kadehini kaldırarak konuşmaya başlayana kadar gözlerini Strike'tan ayırmadı.

Strike boylu boyunca uzanıp uyuyacağı, buna imkânı yoksa bile en azından Shanker'la arabaya dönüp koltuğu arkaya yatırarak biraz olsun dinleneceği anı iple çekiyordu. Son kırk sekiz saat içinde ancak iki saat kestirebilmiş, dahası bir sürü güçlü ağrı kesici almıştı. Bütün bunların üstüne yuvarladığı dört bira öylesine uykusunu getirmişti ki başını, dirseğiyle masadan güç aldığı eline teslim etmesiyle içinin geçmesi bir oldu. Fakat şakağının parmaklarının arasından kaymasıyla irkilerek uyandı.

Robin'e, anne babasının ne iş yaptığını hiç sormadığını hatırladı. Michael Ellacott konuşmasının bir yerinde mesleğiyle ilgili bir şeyler söylediyse bile Strike kaçırmıştı. Sakin, kibar birine benziyordu, hatta kemik çerçeveli gözlükleriyle profesörü andırıyordu. Çocuklar boylarını babalarından almıştı ama siyah saçlarının ve ela gözlerinin tek vârisi Martin olmuştu.

Konuşma önceden yazılmıştı, hatta Robin'in işsiz olduğu dönemde belki tekrar tekrar yazılmıştı. Michael, Robin'in kişisel vasıflarını, zekâsını, değişime uyum sağlama kabiliyetini, cömertliğini ve merhametli yüreğini sevgi ve takdirle andı. Biricik kızının onu

nasıl gururlandırdığından söz etmeye başlayacağı esnada boğazını temizlemek için kısa bir es vermek zorunda kaldı. Fakat başarılarına değinilmesi gereken yerde bir boşluk vardı, gerçekten yaptığı ve üstesinden geldiği şeyler noktasında. Elbette ki Robin'in içinden sağ salim çıkmayı bildiği şeylerin bazıları bu dev salonda anılacak veya bütün bu kerli ferli, güllü dalı konuklar tarafından işitilecek türden değildi ama Robin'in hayatta olduğu gerçeği, Strike'a göre bu özelliklerin en somut kanıtıydı ve yine her ne kadar uykusuzluktan doğru düzgün düşünemiyor olsa da Strike'a öyle geliyordu ki bu, hakkı teslim edilmesi gereken bir meziyetti.

Hiç kimse öyle düşünüyor görünmüyordu halbuki. Michael bıçakları, yaraları, goril veya kar maskelerini üstü kapalı bile anlamadan sözlerine son verirken bizzat Strike bile kalabalıkta mahcup bir rahatlama sezdi.

Konuşma sırası damattaydı. Matthew coşkulu alkışlar eşliğinde ayağa kalkmak üzere davrandıysa da Robin elleri dizinde, karşı pencereden güneşin çimenler boyunca uzun, siyah gölgeler oluşturarak bulutsuz gökyüzünde artık aşağılara doğru inişini seyretmeye devam etti.

Salonun bir yerinde bir arı vızıldıyordu. Michael'ın gözüne batmamak konusunda gösterdiği hassasiyeti Matthew için göstermeyen Strike ellerini kavuşturup gözlerini kapatarak sandalyesinde pozisyonunu düzeltti. Kabaca bir dakika boyunca Matthew'un, o ve Robin'in birbirlerini çocukluktan beri tanıyor olmalarına karşın, onun ne kadar güzel bir kız olduğunu ancak altıncı sınıfta kaşıkla yumurta taşıma yarışında onu alt ettiği gün fark ettiğini dinledi.

“Cormoran!”

Strike irkilerek uyandı; göğsündeki ıslaklıktan salyasının aktığı sonucunu çıkararak, mahmur gözlerini onu dirseğiyle dürtten Stephen'a çevirdi.

“Horluyordun,” diye mırıldandı Stephen.

Salon, Strike'ın yanıt vermesine fırsat vermeden bir kez daha alkış tufanı ile inledi. Matthew somurtkan bir yüzle oturuyordu.

Kuşkusuz artık sona gelinmiş olmalıydı... Ama hayır, Matthew'un sağdııcı ayağa kalkmıştı bile. Strike'ın da artık uyandığına göre mesanesinin ne kadar dolu olduğunu fark etmesinin önünde bir engel kalmamıştı. Herifin kısa kesmesi için dua etmek dışında bir seçeneği yoktu.

"Matt'le ragbi sahasında tanıştık," dedi ve salon, arkalardaki sarhoş masalarından birinden yükselen kadeh tokuşturma sesiyle inledi.

"Üst kat," dedi Robin. "Hemen."

Ana masaya oturdukları andan beri Robin'in eşine sarf ettiği ilk sözcükler bunlardı. Sağdııcın konuşması sonrasında kopan alkış tufanı daha yeni kesilmişti. Strike duruyordu; Robin onun sadece tuvalete gitmek üzere hareketlendiğini söyleyebilirdi çünkü garsonu durdurup bir soru sorduğunu görmüştü. Her halükârda Strike'ın, onun dönmesini istediğini artık biliyordu ve onun olumlu yanıtını duyana kadar ayrılmayacağına kendini ikna etmişti Robin. Başlangıçlar servis edilirken bakışmaları ona en azından bu kadarını net bir şekilde gösteriyordu.

"Müzik grubunu yarım saate çıkarmış olacaklar," dedi Matthew. "Burada durmamız..."

Ne var ki Robin, onu babasının konuşması boyunca, Matthew'un kaygılı ifadeleri boyunca, sağdıç efendinin kustuğu o can sıkıcı, bildik, eski ragbi anekdotları boyunca soğuk ve donuk tutan görünmez tecrit hücrelerini de alıp kapıya doğru yürümeye koyuldu. Konuklar arasından güçlkle ilerlerken annesinin yolunu kesmeye çalışacağı yönünde belli belirsiz bir izlenime kapıldıysa da aldırış etmedi. Uysal davranıp yemeklerin de konuşmaların da bitmesini beklemişti. Evren ona biraz mahremiyet ve özgürlük molası borçluydu.

Merdivenleri çıkarken gelinliği, ucuz ayakkabılarına direndi, lüks halı kaplı koridora ulaştığında nereye gideceğini bilemezken onu takip eden Matthew'un telaşlı adımlarını duydu.

Robin dolaptan çamaşır sepetini çıkaran yelekli gence “Pardon,” diye seslendi. “Gelin odası nerede acaba?”

Genç, Robin’e ve hemen arkasından pis pis sırtarak Matthew’a çevirdi bakışlarını. Gerçek anlamda pis pis sırtıyordu.

“O ifadeni hemen değiştir!” dedi Robin soğuk bir tonda.

Genç kızarıp bozarırken, “Robin!” diye seslendi Matthew.

Eliyle işaret eden genç, “Şu tarafta,” dedi boğuk bir sesle.

Robin işaret edilen yöne yürümeye koyuldu. Anahtarın Matthew’da olduğunu biliyordu. Önceki gece sağdırcıyla birlikte gelin odasında değilse de bu otelde kalmıştı nihayetinde.

Matthew’un kapıyı açmasıyla içeri girmesi bir oldu Robin’in. Yatağın üzerine gül yaprakları serilmişti, mini buzdolabında Bay ve Bayan Cunliffe’e yazılmış büyük bir zarfla beraber şampanya duruyordu. Robin gizemli balayına çıkarken yanına almak üzere hazırladığı el bavulunu gördüğünde rahatladığını hissetti. Fermuarı açıp sağlam elini bavulun içine daldırdı ve fotoğraf çekimi nedeniyle çıkardığı kuşağı buldu. Kuşağı yara hafiften iyileşmeye başlamış olsa da ağrımaya devam eden koluna tekrar sardıktan sonra gıcır gıcır parlayan nikâh yüzüğünü parmağından çıkarıp sert bir şekilde komodine, şampanya kovanının yanına koydu.

Matthew kaygılı ve saldırgan bir tonda, “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu. “Ne bu şimdi? Neden çıkardın yüzüğü? Evlenmek istemiyor musun yani?”

Robin dönüp Matthew’a baktı. Nihayet baş başa kaldıklarında rahatlamayı, rahatça konuşabilmeyi ummuştu. Ama Matthew’un verdiği tepkinin büyüklüğü onu bunu ifade etme çabasından alıkoymuştu bile. Yuvalarından çıkacakmış gibi görünen gözlerinde, dikleştirdiği omuzlarında, Matthew’un, onun sessizliğinden ne denli korktuğunu görebiliyordu. Kendisi farkında olsun olmasın, tam da Robin ile kapı arasında durmuştu Matthew.

“Kabul,” dedi yüksek perdeden. “Biliyorum, yapmamam gereken...”

“Bu işin benim için ne anlama geldiğini biliyordun. Biliyordun.”

“Geri dönmeni istemedim, oldu mu?” diye bağırdı Matthew.
“Saldırıya uğradın Robin. Bıçaklandın.”

“Bu benim kendi hatamdı!”

“Seni kovdu Robin, kovdu!”

“Evet çünkü tam da yapmamamı söylediği şeyi...”

“*Lanet olsun! Onu savunacağından adım gibi emindim!*” diye gürledi Matthew. Kontrolünü tümünden yitirmişti. “Onunla konuşsan fino köpekleri gibi koşa koşa geri döneceğini biliyordum!”

“Buna sen karar veremezsin!” diye bağırdı Robin. “Onun aramasını engellemek, mesajlarımı silmek kimsenin haddine değil. Kimsenin bunu yapmaya hakkı yok Matthew. Kimsenin!”

Kendini dizginleme, numara yapma faslı bitmişti. Birbirlerinin söylediklerini ancak soluklanmak üzere sustuklarında kazara duyuyorlardı; birbirlerine duydukları öfke ve sitem hedefe ulaşmak üzere yayından fırlatılan alevli oklar gibi havada uçuşuyordu. Robin sert bir jestle kolunu havada savurduktan sonra acı içinde inledi. Matthew da bilgiç ve öfkeli bir edayla, Strike’la çalışırken yaptığı pervasızlığın, budalalığın ceremesini ömür boyu taşıyacağı yarasını işaret etti. Hiçbir şey çözülmedi, ne özür dilendi ne de affedildi; yirmi dakika boyunca sürdürdükleri ağız dalaşı bu büyük yangına sebebiyet vermekten, gelmekte olduğu için için hissedilen çatışmanın fiiliyata dökülmesinden başka bir işe yaramamıştı. Pencerenin ardında gün hızla akşama dönüyordu. Robin’in başı zonkluyor, midesi fokurduyordu. Soluk almakta zorlanıyordu.

“Orada çalıştığım için benden nefret ettin. Hayatım boyunca ilk kez işimde mutlu olmamı umursamadın ve bana *yalan söyledin!* Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordun ve *yalan söyledin!* Arama geçmişimi nasıl silersin? Sesli mesajımı nasıl silersin?”

Başını elleri arasına alarak, duyduğu öfkenin yanı sıra boş midesinin de sersemletici etkisiyle püsküllü, alçak koltuğa yığıldı.

Halı kaplı koridorda bir kapının kapandığı duyuldu. Sonra bir kadının kıkırdaması geldi.

“Robin,” dedi Matthew boğuk bir sesle.

Robin, Matthew'un ona yaklaştığını duydu ve başını çevirmeden kaldırdığı eliyle net bir şekilde durması gerektiğini belli etti.

"Dokunma bana."

"Bunu yapmamalıydım Robin, biliyorum. Tekrar incinmeni istemedim."

Robin onun söylediklerini duymuyordu bile. Sadece Matthew'a değildi öfkesi. Strike'a da öfkeliydi. Tekrar tekrar aramalıydı. O lanet telefonu açana kadar aramaya devam etmeliydi. *Bunu yapmış olsaydı belki de şimdi burada değildi.*

Bu düşünce onu korkuttu.

Strike'ın beni geri istediğini bilseydim Matthew'la evlenir miydim?

Matthew'un ceketinin hışırdadığını duydu, saatini kontrol ediyor diye düşündü Robin. Aşağıda bekleyen konuklar evliliğin gereğini yerine getirmek için yukarı çıktıklarını sanıyorlardı belki de. Geoffrey'yi ortadan toz olmalarıyla ilgili bayağı espriler yaparken hayal etmek zor değildi. Müzik grubu bir saat sürecek performanslarını icra etmek üzere sahnede yerini almış olmalıydı. Bütün bu organizasyonun ailesine hayli pahalıya patladığını düşündü yine. İptal edilen düğünde depozitonun geri alınamadığını hatırladı.

"Tamam," dedi soğuk bir sesle. "Aşağı inelim ve dans edelim artık."

İstemsizce gelinliğini düzelterek doğrulup kalktı.

"Emin misin?"

"Bugünü atlamamız gerek, öyle değil mi?" diye yanıtladı Robin. "İnsanlar onca yolu bunun için gelmedi mi? Annem, babam o kadar parayı bunun için harcamadı mı?"

Gelinliğinin eteğini bir kez daha hafifçe kaldırarak süitin kapısına doğru yöneldi.

"Robin!"

Robin, onun *seni seviyorum* demesini umarak, gülümsemesini, yalvarmasını, daha sahici bir barışma istemesini ümit ederek başını çevirdi.

Matthew ise Robin'in odaya girer girmez çıkardığı nikâh yüzüğü uzatarak, "Taksan iyi olur," dedi. Yüzündeki soğuk ifadenin Robin'inkinden aşağı kalır yanı yoktu.

Robin'le tekrar konuşana kadar ayrılmamaya kararlı olduğunu hesaba katınca, Strike'ın aklına içmeye devam etmekten daha iyi bir fikir gelmesi mümkün değildi. Tıpkı diğer konuklar gibi arkadaşları ve aileleriyle gönüllerince eğlenmeleri için onları azat etme düşüncesiyle, Stephen ile Jenny'nin gönüllü himayesinden çıkmayı bilmiş ve yabancıların merakını geri püskürtmede sıklıkla başvurduğu metotlara, göz korkutucu derecede heybetli cüssesi ve tabiatıyla, o suratsız yüz ifadesine yönelmişti. Bir süre barın en uç kısmında pusuya yatıp birasını yudumladıktan sonra taraçaya çıkıp diğer tiryakilerden uzak bir köşede, mercan rengi göğün altında çimen kokusunu keyifle içine çekerek alacalı akşamı seyre daldı. Küp gibi içip kafayı bulmuş ergenler gibi çember oluşturup sigaralarını tüttüren Martin ve arkadaşları bile canını sıkmayı başaramadı.

Bir süre sonra konuklar anlaşılmış gibi toplaşıp hep beraber içeri girdi. Ahşap panelli salon, yokluklarında çoktan dans pistine dönüştürülmüştü. Masaların yarısı kaldırılmış, geri kalanlarsa kenarlara taşınmıştı. Müzik grubu hoparlörlerin arkasında yerini almıştı. Ama gelin ve damat hâlâ ortada yoktu. Strike turkuaz rengi, dar bir elbise giymiş bir kadının ona doğru yöneldiğini fark ettiğinde, Matthew'un babası olduğunu tahmin etmekte zorlanmadığı, ter içinde, yanakları al al, şişman bir adam da genç çiftin ne haltlar karıştırıyor olabileceğine dair birkaç şakayı patlatmıştı bile. Kadının tokalaşmak üzere yaklaşmasıyla tüylü saç süslerinin Strike'ın burnunu gıdıklaması bir oldu.

"Cormoran Strike, değil mi?" dedi. "Şeref verdiniz! Sarah Shadlock ben."

Strike, Sarah Shadlock hakkında her şeyi biliyordu. Üniversitede, yani Matthew'un Robin'le uzak mesafe ilişkisi yaşadığı dönemde,

Matthew'la yatmıştı. Strike neden tokalaşamayacağını açıklamak için bir kez daha sargılı elini göstermek zorunda kalmıştı.

"Ah, çok üzüldüm!"

Göründüğünden daha genç olması kuvvetle muhtemel, sarhoş bir adam kelleşmeye başlamış kafasıyla bir anda Sarah'nın arkasında karaltı gibi belirdi.

Kayan gözlerini Strike'a dikerek, "Tom Turvey," dedi ve kendini takdim etti adam. "Helal olsun sana! Muhteşem bir iş başardın adamım. *Helal olsun.*"

"Sizinle tanışacağımız günü yıllardır iple çekiyoruz," dedi Sarah. "Matt ile Robin'in çok eski arkadaşlarıyız."

"Shacklewell Sap... Sapiğı," dedi Tom hıçkırarak. "Helal olsun."

Sarah, "Şu haline *bak*, ah ne yazık!" dedi ve Strike'ın yara bere içindeki yüzüne tebessümle bakıp onun pazılarına dokunarak devam etti: "Bunu o mu yaptı yoksa? O mu yaptı?"

Gevrek gevrek sırtarak, "Herkes merak ediyor," dedi Tom. "Emin ol ki zor tutuyorlar kendilerini. Henry yerine senin konuşma yapman lazımdı."

"Ha ha," dedi Sarah. "Sanırım en son isteyeceğin şey bu olurdu. Onu yakaladıktan sonra doğruca buraya gelmiş olmalısın, yani bilemiyorum, öyle oldu, *değil mi?*"

Strike son derece ciddi bir yüz ifadesiyle, "Üzgünüm," dedi. "Emniyet konu hakkında konuşmamamı istedi."

Matthew ile Robin'in sessiz sedasız salona girmesiyle hazırlıksız yakalanan sunucu, "Bayanlar baylar," dedi telaşla. "Bay ve Bayan Cunliffe'i alkışlarla piste davet ediyoruz!"

Yeni evli çift suratsız bir şekilde dans pistinin ortasına doğru yürürken, Strike dışında herkes coşkuyla alkışlamaya başladı. Grubun solisti mikrofonu sunucudan aldı.

Matthew bir elini Robin'in beline dolayıp diğer eliyle de onun elini tutarken solist, "Matthew ile Robin'e çok şey ifade eden, geçmişlerinden bir şarkı bu," dedi.

Sindiği köşeden çıkan düğün fotoğrafçısı gelinin kolundaki çirkin kauçuk kuşağın geri gelmesi karşısında hafiften kaşlarını çatarak yeniden makinesini kuşandı.

The Calling grubunun “Wherever You Will Go” parçasının ilk akustik notalarının duyulmasıyla, Robin ile Matthew yüzleri zıt yönlerde dönük vaziyette dansa başladı.

*So lately, been wondering,
Who will be there to take my place
When I'm gone, you'll need love
To light the shadows on your face... '*

“Bizim şarkımız” için tuhaf bir seçim diye düşündü Strike... Matthew’un eli Robin’in incecik belinde usulca gezinirken yakışıklı yüzünün eğilip gelinin kulağına bir şeyler fısıldadığı da gözünden kaçmadı.

Yorgunluk, rahatlama ve alkolün karın boşluğunda yarattığı sarsıcı etki Strike’ı bütün gün bu evliliğin anlamının ağır etkisinden korumuştur. Fakat şimdi yeni evli çiftin dansını izlerken, Robin’i saçlarında gülden tacı, uzun ve beyaz gelinliği içinde, Matthew’u iki dirhem bir çekirdek, yüzünü gelinin yanağına yanaştırmış halde dans ederken izlerken, Robin’in evlenmemesini ne kadar uzun süre ve ne kadar yürekten dilediğini fark etmek zorunda kaldı. Onu kurtarmak istemişti, birlikte oldukları şey her neyse, öyle kalması için onu özgürleştirmek istemişti. Özgür olursa... gün olur, koşullar değişirdi. Böyle bir olasılık yok muydu? Vardı... Robin özgür olursa belki de günün birinde birbirlerinin başka neyi olabileceklerini öğrenebilirlerdi.

Sikeyim böyle işi!

Robin konuşmak isterse arardı sonuçta. Bu düşünceyle boş kadehini pencere pervazına bırakıp döndü ve yana yöreye çekilip

1 Acaba diyorum uzun zamandır/ Yerimi kim dolduracak/ Yokluğumda yüzüne inen gölgeyi/ Kim bilir kim aydınlatacak... (ç. n.)

yol açan diğer kıymetli konuklar arasından, yüzünde kapkaranlık bir ifadeyle yürümeye koyuldu.

Robin, dalgın gözlerle etrafa bakınırken Strike'ın gitmek üzere hareketlendiğini fark etti. Kapı açıldı. Çıktı, gitti.

“Bırak beni.”

“Ne?”

Robin kendini geri çekerek bir kez daha hareket özgürlüğü kazanmak için gelinliğini hafifçe yukarı kaldırdı ve hemen yakınında sakın sakın vals yapan babası ile Sue'nun yanından rüzgâr gibi geçerek koşar adım dans pistinden uzaklaştı. Matthew salonun ortasında bir başına dururken, şaşkın bakışlar arasında henüz kapanmış olan kapıya ulaşmaya çalışıyordu Robin.

“Cormoran!”

Strike çoktan merdivenleri yarılamış olsa da ona seslenildiğini duyunca durup başını çevirdi. Robin'in, Yorkshire güllerinden yapılmış tacı altında omuzlarına dökülen uzun saçlarını sevmiştii.

“Tebrikler.”

Robin bir yandan boğazındaki düğümle boğuşarak birkaç adım daha attı.

“Beni gerçekten geri istiyor musun?”

Strike zoraki gülümsedi.

“Shanker'la onca yol teptik, dahası arabanın çalıntı olduğu konusunda ciddi şüphelerim var. Elbette seni geri istiyorum.”

Robin gözyaşları içinde neşeyle güldü.

“Shanker mı? O da mı burada? Herkesin cebini boşaltmış, üstüne resepsiyon kasasını patlatmış olmalı şimdiye kadar.”

Gülüştü kakkahaya dönerken, sevinç gözyaşları yanaklarından süzülerek çenesine ulaşmayı başarmıştı.

“Nerede uyuyacaksın?”

“Arabada. Shanker beni eve bırakırken uyurum işte. Bana bir servete mal olacak muhtemelen ama dert değil,” diye yanıtladı

Strike ve Robin'in ağız açık, şaşkın şaşkın baktığını görünce ekledi: "Geri döneceksin ya, buna değdi anlayacağın. Fazlasıyla değdi."

"Bu kez sözleşme istiyorum," dedi Robin. Gözlerindeki ifade ses tonundaki sertliğin yapaylığını ele verse de, "Düzgün bir sözleşme," diye ekledi.

"Oldu bil."

"Anlaştık o halde. O zaman, sonra görüşürüz..."

Ne zaman görüşeceklerdi ki? İki hafta boyunca balayında olacaktı.

"Ararsın o halde," dedi Strike ve dönüp merdivenlerden inmeye koyuldu.

"Cormoran!"

"Efendim?"

Robin aralarındaki merdivenleri hızla adımlayıp Strike'ın bir basamak üstünde durdu. Göz gözelerdi artık.

"Onu nasıl yakaladın, bilmek istiyorum. Diğer her şeyi de."

Strike gülümsedi.

"Uzun hikâye. Sen olmasaydın başaramazdım ama."

İlk hamleyi kim yapmıştı, yoksa aynı anda mı davranmışlardı, ikisi de hiçbir zaman emin olamayacaktı. Robin'in çenesi Strike'ın omuzlarında, Strike'ın saçları Robin'in yüzünde sımsıkı sarıldılar. Strike, Robin'in hafif ter, bira ve alkol koktuğunu duydu; gül kokusunu ve nicedir ofiste yoksunluğunu çektiği parfüm kokusunu da. Robin hem yeni hem de tanıdık duygular içindeydi; bu duygular hem çok uzun zaman önceki gibi sarmıştı onu, hem de sanki yıllardır beklediği gibi. Üst katta, kapalı kapının ardında şarkısına devam ediyordu grup:

I'll go wherever you will go

If I could make you mine...²

Ayrılmaları da sarılmaları gibi ani olmuştu. Robin'in gözlerinden boncuk boncuk süzülüyordu gözyaşları. Bir delilik yapıp, "Benimle gel," demek istedi Strike. Ama asla kurulmaması, hatta belki unutulması gereken kimi cümleler vardı ve Strike bunun da onlardan biri olduğunu biliyordu.

"Haber verirsin," diye yineledi Strike. Gülümsemeye çalışırken yüzünde ağrı duydu. Sargılı eliyle, "Hoşça kal," işareti yaparak dönüp merdivenlerden inmeye devam etti. Tekrar ardına bakmayacaktı.

Robin yüzünden çılgınca akan gözyaşlarını silerek gidişini izledi. Strike, "Gel benimle," deseydi, giderdi, bundan adı gibi emindi. Peki ya sonra? Yutkunarak elinin tersiyle burnunu sildi. Dönüp yerleri süpüren gelinliğini hafifçe kaldırdı ve onu kocasına götüren merdivenlerden ağır ağır çıkmaya koyuldu.

BİR YIL SONRA

*Duyduğuma göre şimdi de... işleri büyütme istiyormuş...
kendine yetenekli bir ortak arıyormuş.*

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Şöhret arzusu böyledir; herkesin içinde vardır ve kazara ya da istemeden ona ulaşanlar bile insanlardan boşuna merhamet bekler.

Shacklewell Sapığı'nın yakalanmasından sonra Strike haftalarca, günlerini dedektiflik mesleğindeki bu en büyük başarısının kariyerine ölümcül bir darbe vurmasından korkarak yaşamak zorunda kalmıştı. Ajansının o zamana kadar oluşturabildiği az buçuk tanınırlık bir anda boğulmakta olan bir adamın denizin derinlerine doğru çekilmeden önceki son çırpınışlarına dönüşmüş gibiydi. Çok fazla şeyden fedakârlıkta bulunmuş, sıkı çalışmış ve bütün bunları yaparken büyük ölçüde Londra sokaklarında tanınmadan, fark edilmeden dolaşma kabiliyetine güvenmişti. Ama şimdi bir seri katili yakalamasıyla beraber kamuya mal olmuş bir simaya, sansasyonel bir tipe, yarışma programlarında anılan muzipçe bir espriye ve hepsinden daha da enteresanı (zira tatmin etmeyi reddettiği bir şeydi bu) merak konusuna dönüşmüştü.

Strike'ın sapığı yakalarken sergilediği ustalığı en ince ayrıntısına kadar eğe büke çarpıtan gazeteler Strike'ın aile geçmişini deşmeyi ihmal etmemişti. Strike'ın hayatı boyunca sırtında taşıdığı

ve masaya yatırılmasını asla tercih etmeyeceği lümpen yöre insanları olarak gördüğü ailesi için “renkli” sıfatını uygun bulmuşlardı. Rock yıldızı babası, onun en büyük hayranı olan merhum annesi, sağ bacağının dizden aşağısını kaybetmesiyle sonuçlanan askerlik kariyeri. Muhabirler yüzlerinde pis bir sırıtış, ellerinde çek defterleri, Strike’ın birlikte büyüdüğü tek kardeşinin, üvey kız kardeşi Lucy’nin başına üşüşmüştü. Askerlik arkadaşları Strike’ın kaba mizahtan yoksun olduğunu bildiği, haset ve aşağılama içerdiğini düşündüğü doğaçlama yorumlarda bulunmuştu. Strike’ın hayatı boyunca sadece iki kez görüştüğü ve soyadını kullanmayı reddettiği babası bir gazeteciye verdiği demeçte, meraklı gözlerden ırakta devam ettirdikleri hiç var olmayan dostluklarından dem vurmuştu. Sapığı yakalamasının üzerinden bir yıl geçmiş olmasına rağmen artçı şoklar hayatını sarsmaya devam ediyordu ve Strike bunun nerede son bulacağını kestiremiyordu.

Londra’nın en meşhur özel dedektifine dönüşmenin olumlu bir yanı da vardı kuşkusuz. Duruşmanın ardından Strike’ın ofisi yeni müşterilerin akınına uğramıştı; öyle ki Strike ve Robin’in bütün bu işleri tek başlarına üstlenmesi fiziksel olarak imkânsızlaşmıştı. Bir süre dikkat çekmemesi konusunda aldığı salığa kulak veren Strike birkaç ay ofis dışında pek görünmemişti. İşleri büyük ölçüde dışarıdan çalışan personelle (hemen hepsi özel güvenlik dünyasından eski polis ve askerler) yürütürken, Strike sadece geceleri çalışıyor ve diğer evrak işleriyle ilgileniyordu. Bir yıl boyunca bu şekilde pek çok davanın üstesinden gelen ajansın ele alabileceği vakaların sayısı da giderek artmış, Strike, Robin’in maaşını geç de olsa artırabilmiş, büyük borçlarının sonuncusunu da halletmiş, dahası BMW 3 serisinden on üç yaşında bir otomobil dahi alabilmişti.

Strike’ın arkadaşları ve tabii Lucy yeni bir araba ve yeni çalışanların işe alınmasının Strike’ın maddi yönden nihayet refaha ulaştığı anlamını çıkarmıştı. Gerçek ise hiç de böyle değildi. Londra’nın göbeğinde arabayı garaja çekmenin fahiş bedelini bir kez daha

ödeyip çalışanların maaşlarını verdikten sonra Strike neredeyse yine meteliksiz kalmıştı ve ofisin az ilerisindeki iki göz odasında yaşamaya, tek gözlü ocakta yemek yapmaya devam ediyordu.

Serbest çalışan personelin idari talepleri yetmiyormuş gibi, ajansın kapısını aşındıran alakalı alakasız onca kadın ve erkek sürekli baş ağrıtıyordu. Strike bütün bu işlerle ilgilenmesi için Met'ten arkadaşı Müfettiş Eric Wardle'ın şiddetle tavsiye ettiği Andy Hutchins'i yarı zamanlı olarak işe almıştı. Yeni patronundan on yaş büyük olan bu zayıf, asık suratlı eski polis, sol bacağına bir anda ortaya çıkan felce yakın bir rahatsızlığın akabinde konan çoklu doku sertleşmesi tanısının ardından erken emekliliğe ayrılmıştı. Sözleşmeli çalışmak üzere başvurduğunda, Strike'ı her zaman uygun olamayabileceği konusunda peşinen uyarılmıştı Hutchins. Her ne kadar üç yıldır hiç nüksetmemiş olsa da yarın ne olacağı kestirilemeyen bir hastalık bu diye açıklamıştı durumu. Hutchins özel bir az yağlı diyet uyguluyordu ki bu, Strike'ın kulağına olumlu bir ceza gibi gelmişti: kırmızı et yok, peynir yok, çikolata yok, kızartma yok. Düzenli ve hasta bir insan olarak, Andy'nin işini layıkıyla yapacağına güvenilebilirdi; sürekli denetlenmesine gerek yoktu ve bu, Strike'ın Robin dışında başka hiçbir çalışanı için kuramayacağı bir cümleydi. Geçici süreliğine sekreter olarak hayatına giren Robin'in zamanla partneri ve başarılı bir meslektaşına dönüşmüş olması Strike'a hâlâ inanılmaz geliyordu.

Hâlâ arkadaşlar mıydı, o da ayrı konuydu gerçi.

Robin ile Matthew'un düğününden iki gün sonra basın mensupları dairesinin önünde kamp kurmuş dışarı çıkacağı anı beklerken, hâlâ hangi kanalı açsa, kendinden bahsedilirken, arkadaşları ve kız kardeşinin ısrarlı davetlerine rağmen Strike, Monument istasyonu yakınlarındaki ucuz bir motele sığınmış, ihtiyacı olan yalnızlığı ve mahremiyeti ancak burada bulmuştu. Saatlerce rahatsız edilmeden uyuyabilme ve ardından on kutu birayı bir çırpıda içme lüksüne de burada kavuşmuştu. Robin'le konuşma arzusuyla yanıp tutuşu-

yordu ve avucunda sıkıp ezerek odanın köşesindeki çöp kutusuna attığı boş bira kutuları her defasında hedefi biraz daha şaşıırıyordu.

Merdivenlerde sarıldıktan sonra birbirleriyle iletişim kurmamışlardı ve sonraki günlerde Strike'ın bu sarılmaya dair fikirleri sürekli değişip durmuştu. Robin'in Masham'da köşesine çekilip, boşanma davası mı yoksa evliliğin feshi yoluna mı gitmesi gerektiğine karar verirken, bir yandan basın ve ailelerle uğraşıp diğer yandan dairelerinin satışıyla ilgileneceği cehennem azabı gibi günler geçireceğinden emindi. Ona ulaştığında ne diyecekti, gerçekten hiç bilmiyordu Strike. Bildiği tek bir şey vardı; sesini duymak istiyordu. Sarhoş kafayla bavulunu aramaya koyuldu ve çok geçmeden uykusuzluğun da etkisiyle evden ayrılırken bavulu yanına almayı unutmuş olduğunu fark etti. Haliyle şarj cihazı da yanında değildi ve telefonunun şarjı bitmişti. Ne var ki bu aksilik azmini kırmayı başaramamıştı. Oda telefonundan bilinmeyen numaralar servisini aramış ve birkaç tekrarın ardından nihayet meramını anlatarak Robin'in anne babasının evine bağlanmayı becermişti.

Telefonu Robin'in babası açmıştı.

“Merhaba, Robin’le görüşecektim.”

“Robin’le mi? Üzgünüm ama kendisi balayında.”

Sersemleyen Strike bir an kendisine verilen yanıtı tam olarak idrak edememişti.

“Alo?” demişti Michael Ellacott biraz da sinirlenerek. “Sanırım gazetecisiniz siz de. Kızım yurtdışında, istirahat ediyorum, evimi arayıp durmayın.”

Strike telefonu kapatıp sızana kadar içmeye devam etmişti.

Öfkesi ve hayal kırıklığı günlerce sürmüştü. Dahası, insanların çalışanının özel hayatı üzerinde herhangi bir hak iddia edemeyeceğini söyleyecek olmaları yaşadığı öfkeyi de hayal kırıklığını da dindirecek değildi. Robin, Strike'ın içinden “dangalak” diye andığı herifle öylece, süklüm бүklüm uçağa binip gitmişse kesinlikle düşündüğü gibi bir kadın değil demektir. Gelgelelim bu ucuz motel odasında günlerini telefonunu yeni aldığı sıfır şarj aletiyle

şarj edip bira içerek haberlerde adının geçmediği anın gelmesini bekleyerek geçirirken, depresyona yakın bir huzursuzluğun üstüne çöktüğünü hissediyordu.

Robin'i aklından çıkarmanın bir yolunu bulmak üzere nihayet kendine dayattığı yalnızlığa bir son vermeye karar vermiş ve normal şartlarda hiç yanaşmayacağı daveti kabul ederek Müfettiş Eric Wardle, Wardle'in eşi April ve aile dostları Coco'yla akşam yemeğine çıkmıştı. Strike nasıl bir kumpas döndüğünü kuşkusuz biliyordu; Coco, Strike'in ilişkisi olup olmadığını öğrenmek için Wardle çiftinin ağzını yoklamıştı.

Domates kırmızısı saçlı, minyon, çıtı pıtı ve gerçek manada çok hoş bir kızdı. Çekirdekten yetiştirme bir dövme olmasının yanında yarı zamanlı bir burlesk dansçıydı da. Strike'in tehlike işaretlerini gözden kaçırmış olması beklenemezdi. Fıkır fıkır, hatta inceden histerik tavırlarıyla daha içmeye başlamadan niyetini açık etmişti Coco. Strike dokuz kutu Tennent's içtiği gecenin sonunda onunla kaldığı ucuz motel odasında yatmıştı.

Coco sonraki haftalarda aralarında geçenleri başka bir şeye dönüştürmeye çalışmıştı. Strike bu durumdan hoşnut değildi fakat basından kaçmanın olumlu yönlerinden biri de şuydu ki tek gecelik ilişkiler izinin bulunmasını daha da güçleştiriyordu.

Koca bir yıl geçmişti ve Robin'in neden Matthew'dan ayrılmamayı tercih ettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu Strike'in. Robin'in kocasına duyduğu duyguların iyice derinleştiğini, öyle ki adamın gerçekte nasıl biri olduğunu göremeyecek kadar kör olduğunu düşünmüştü Strike en azından. Hem kendisi de artık yeni bir ilişkiye başlamıştı. Bir gün evlenmeyi gerçekten düşündüğü tek kadın olan Charlotte'la ayrıldıktan sonraki en uzun ilişkisi olmuş ve tam on ay sürmüştü bu seferki.

Partner dedektifler arasındaki duygusal mesafe gündelik hayatın basit bir gerçeği halini almıştı. Strike, Robin'in işinde tek bir kusur bulamıyordu; ona söylenen her şeyi derhal, titizlikle ve

gerektiğinde inisiyatif alarak hünerle yerine getiriyordu genç kadın. Ne var ki yüzüne daha önce hiç görmediği türden bir kasvet ifadesi yerleşmişti, bunu görebiliyordu Strike. Onun normalden biraz daha gergin olduğunu düşünüyordu ve partneri ile dışarıdan çalışan personel arasında iş bölümü yaparken birkaç kez Robin'in yüzünde hiç de görmeye alışık olmadığı türde boş, dalgın bir ifade yakalamış, canı sıkılmıştı. Travma sonrası stres bozukluğuna delalet eden kimi işaretleri iyi biliyordu Strike ve nihayetinde Robin ölümle burun buruna geldiği iki büyük saldırı yaşamıştı. Afganistan'da bacağının alt kısmını kaybettiği dönemde Strike da benzer bir dağılma yaşamış, günlük hayatta birdenbire bulunduğu mevcut çevreden kopup S-3 Viking savaş uçağına ve hem bedenine hem de askerî kariyerine veda ettiği o birkaç saniyelik dehşete savrulduğu anlar olmuştu. Birinin arabayla onu bir yerlere götürürken hissettiği o derin hoşnutsuzlukla baş başa kalmıştı. Hâlâ kimi geceler kanlı, korkunç kâbuslardan kan ter içinde sıçrayarak uyandığı oluyordu.

Gelgelelim işvereni ne zaman sakın bir şekilde ve sorumluluk bilinciyle Robin'in halini, zihnen ne durumda olduğunu sormaya yeltense, Robin müthiş bir netliğin yanında, izleri onu kovmuş olmasından duyduğu içerleme ve öfkeye kadar gidebilecek bir sertlikle konuyu kapatmıştı. Daha sonra zor, gece işlerine gönüllü olduğunu fark etti Robin'in. Bu işleri düzenlemek Strike'ta baş ağrısına benzer bir his uyandırıyor; ona istediği işleri veremezdi zira öncelikli amacı Robin'i en güvenli, en sıkıcı, basit işlerde tutmaktı.

İkisi de kibarlığı ve resmiyeti asla elden bırakmadan ve ancak yeri geldiğinde, genel geçer ifadelerle özel hayatlarından söz ediyordu. Robin ile Matthew evlerine yeni taşınmıştı ve Strike, düzenini kurması için onun bir hafta izne çıkması için ısrar etmişti. Her ne kadar Robin bu fikre karşı çıktıysa da Strike tartışmaya mahal bırakmayacak bir netlikle ona bütün yıl neredeyse hiç izin almadan çalıştığını hatırlatarak, patron olarak nihai kararı vermişti.

Pazartesi günü Strike'in pek de yeterli görmediği, dışarıdan çalışan personelinden sonuncusu olan, orduda olduğu dönemde hiç adını duymadığı kendini beğenmiş eski bir kızıl bereli, güya gizli takipte olduğu taksiye arkadan vurmuş ve Strike da onu büyük bir memnuniyetle kovmuştu. Ve böylelikle hayat, Strike'a öfkesini çıkarması için birini daha göndermişti; ofisin sahibi, Denmark Sokağı'ndaki hemen bütün dükkân sahipleri gibi, burayı yapsatçı birine sattığını söyleyecek haftayı bulmuştu tam.

Dedektifin başında şimdi bir de hem evinden hem de ofisinden olma tehdidi vardı.

Meseleyi birkaç gün içinde kökünden halledebilmek üzere temel evrak işleriyle uğraşması ve Robin'in yokluğunda telefonlara bakması için geçici olarak işe aldığı Denise, Strike'ın hayatı boyunca tanıdığı en sinir bozucu kadındı. Odasının kapısını kapatması bile kâr etmiyordu; bir saniye susmak bilmeyen kadının genizden gelen, ağlak sesi âdeta duvarı, kapıyı deliyordu. Strike nihayet çareyi kulaklıkla bangır bangır müzik dinlemekte bulmuş, kadın kendini duyurabilmek için defalarca kapıya vurup bağırarak zorunda kalır olmuştu.

"Ne?"

Kargacık burgacık yazılmış bir notu sallayarak, "Şöyle bir şey buldum," dedi Denise. "*Klinik* yazıyor... ön kısımda *V* harfiyle başlayan bir şey yazıyor... randevu bir saat sonra. Size hatırlatmalı mıydım?"

Strike, Robin'in el yazısını tanıdı. İlk sözcük gerçekten okunmuyordu.

"Hayır," dedi. "At gitsin."

İtidalli bir şekilde, Robin'in ruhsal sorunları için sessiz sakin profesyonel yardım arayışında olduğunu uman Strike, tekrar kulaklığını takıp okuduğu rapora döndüyse de odaklanabilene aşk olsun. Hal böyle olunca olası yeni serbest çalışanıyla önceden planladığı görüşmeye gitmek üzere erken çıkmaya karar verdi. Özünde Denise'ten uzaklaşma amacıyla, adamla en sevdiği barda buluşacaktı.

Strike, Shacklewell Sapığı'nı yakaladığından beri aylardır Tottenham'dan uzak durmak zorunda kalmıştı; zira muhabirler müdavimi olduğunu öğrendikleri bu barda pusuya yatmıştı. Bugün bile bara gidip her zamanki gibi Doom Bar birasını alıp köşe masaya çökmesinin güvenli olduğuna karar verene kadar kuşkulu gözlerle etrafı kolaçan etti.

Kısmen diyeteye girip cips yemeyi bırakmaya çalıştığından kısmen de ağır iş yüküne bağlı olarak, bir sene önceki haline göre çok daha zayıftı Strike. Kilo vermesi kesik bacağı üzerindeki baskıyı azalttığından, sandalyeye otururken verdiği çaba da oturduğunda duyduğu rahatlama da epey azalmıştı. Sırf alışkanlıktan bacağına uzatıp bu hareketin görelî konforunun tadını çıkararak birasından büyük bir yudum aldı ve yanında getirdiği karton dosyayı açtı.

Dosyada aptal herifin küçük motosikletini taksinin arkasına yapıştırmasıyla ilgili pek de yeterli sayılmayacak notlar yer alıyordu. Hutchins'le birlikte mevcut iş yükünün üstesinden gelmekte zorlansalar da bu müşteriye kaybetme lüksüne sahip değildi Strike. Acilen birini daha işe almak zorundaydı ve birazdan görüşeceği kişinin zeki biri olduğu konusunda ciddi kuşkuları vardı. Beş yıldır yüzünü bile görmediği bir adamın peşine düşmekle ilgili büyük kararı Robin'e danışmadan almıştı ve şimdi Tottenham'ın kapısı görüşmeye tam vaktinde gelen Sam Barclay'i içeri buyur etmek üzere açılırken bile büyük bir hata yapmak üzere olup olmadığından emin değildi.

Eski bir asker olarak, tişörtünün üzerine giydiği ince V yakalı süveteri, kısacık kesilmiş saçı, dar kot pantolonu ve bembeyaz tenis ayakkabılarıyla, bu Glasgow'luysa nerede görse tanırdı. Strike ayağa kalkıp elini uzattı. Aynı şekilde Strike'ı saniyesinde tanıdığı belli olan Barclay de sırtarak, "İçmeye başlamışsın bile," dedi.

"Sen de içer misin?" diye sordu Strike.

Barclay'in birasını beklerken barın arkasındaki aynadan eski piyadeyi süzdü. Henüz otuzlarının başında olsa da ağarmaya başlamış saçları bir kenara bırakılırsa, kalın kaşları, iri, yuvarlak, mas-

mavi gözleri, güçlü çenesi, sevimli bir baykuşun gagasını andıran burnuyla Strike onu nasıl hatırlıyorsa hâlâ öyleydi. Strike askerî mahkemede yargılanması için çalışırken bile severdi Barclay'ı.

Birayı masaya bırakıp otururken, "Hâlâ sigara içiyor musun?" diye sordu Strike.

"Elektroniğe geçtim artık," dedi Barclay. "Bebeğimiz oldu."

"Tebrik ederim," dedi Strike. "Sağlıklı yaşama geçtin yani."

"Onun gibi bir şey işte."

"Uyuşturucu işleri?"

"İşim olmaz," diye çıkıştı Barclay. "Sen de biliyorsun. Arada tek tük eğlencesine işte dostum."

"Nereden alıyorsun peki?"

Barclay birasını yudumlayarak, "İnternette," diye yanıtladı. "Çok kolay oluyor. İlk başta mümkün değil, yapılamaz diye düşündüm. Ama sonra, 'Sikerler, macera olur işte,' dedim. Sigara paketi içinde zulalî halde gönderiyorlar. Menü var, istediğini seçiyorsun. Bu internet müthiş bir şey adamım."

Sonra Barclay gevrek bir kakhaha atarak devam etti: "Ee, nereden esti? Bir süre senden ses çıkmaz diyordum."

Strike bir anlık tereddüdün ardından baklayı ağızından çıkardı:

"Sana bir iş teklif etmeyi düşünüyordum."

Barclay şaşkın gözlerle Strike'ın yüzüne bakıp başını geriye atarak kakhahayı bastı.

"Hadi be," dedi. "Neden doğrudan söylemedin madem?"

"Sence neden?"

"Geceleri elektronik sigara bile içmiyorum artık," dedi Barclay ciddi bir ses tonuyla. "Ciddi söylüyorum. Karım istemiyor."

Strike düşünceli bir şekilde ellerini dosyanın üzerinde kavuşturdu.

Barclay'le, Almanya'da bir uyuşturucu vakası üzerine çalıştığı dönemde karşılaşmıştı. Toplumun diğer bütün kesimlerinde olduğu gibi İngiliz ordusu içinde de uyuşturucu alanlar ve satanlar

vardı fakat SIB'deki,³ diğerlerine göre çok daha profesyonel gibi görünen bir vakayı soruşturmaları istenmişti. Barclay kilit isim olarak ispiyonlanmış ve şahsi eşyaları arasında paketlenmiş halde bir kilo birinci sınıf Fas esrarının bulunması kuşkusuz ki onunla önce yüz yüze bir görüşme yapmayı kaçınılmaz kılmıştı.

Barclay ona komplo kurulduğunda diretirken, sorguda karşısında oturan Strike bilhassa piyade erinin, esrarı saklamak için asker çantasının altından daha iyi bir yer bulabilecek kadar zeki görünmesi nedeniyle ona inanmaya meyilliydi. Öte yandan, Barclay'ın düzenli içici olduğu konusunda bolca kanıt vardı, dahası dengesiz davranışlar sergilemeye başladığını söyleyen birden çok tanık mevcuttu. Strike, Barclay'ın kullanışlı bir günah keçisi olarak ortaya atıldığını hissetmiş ve kendi adına ufak çaplı bir tali araştırma yapmaya karar vermişti.

Bu araştırma akıl almaz biçimde tekrar tekrar sipariş verilen yapı malzemeleri ve teknik araç gereçle ilgili enteresan bilgileri açığa çıkarmıştı. Strike bu tür bir yolsuzluk vakasıyla ilk kez karşılaşmıyordu; dolayısıyla Barclay'ın askerî mahkemede yargılanması konusunda fazla hevesli görünen iki görevlinin, gizemli bir şekilde ortadan kaybolan bu pekâlâ yeniden satılabilir mallardan sorumlu kişiler çıkması Strike'ı şaşırtmamıştı.

Barclay, Strike'la yaptığı birebir görüşmelerden birinde SIB çavuşunun esrarla değil de birdenbire inşaat sözleşmeleriyle ilgili garipliklerle ilgilenmesi karşısında adamakıllı afallamıştı. Başta ihtiyatlı davranan ve mevcut durumda ne söylese inanılmayacağından emin olan Barclay günün sonunda Strike'ın diğerlerinin göremediği şeyi görmekle kalmayıp orada bulunma nedeninin kendisiyle ilgili soruşturmayı yürütmek değil, gerçekte malum iki görevlinin yaptığı soygunu kuruşu kuruşuna saptayıp belgelemek olduğunu fark etmişti. Barclay'ın talihsizliği, söz konusu görevlilerin, yürüttükleri faaliyetlerle onun biraz fazla ilgilenmesinden

korkmuş olmalarıydı; zaten çok geçmeden de bu bir kilo esrar meselesi patlak vermişti.

Barclay, Strike'a tuttuğu kaydı (esrarın aksine çok daha us-taca gizlemeyi bildiği not defterini) gösterdiğinde Strike herhangi bir araştırma tekniği eğitimi almamış bu piyadenin başvurduğu yöntemden de aldığı inisiyatiften de hayli etkilenmişti. Kimsenin ödeme yapmadığı ve başını böyle ciddi belaya sokan bir soruşturmaya neden giriştiği sorulduğunda, Barclay geniş omuzlarını silkerek, "Ne gerek var ama, değil mi?" demişti. "Sonuçta ordunun parasını alıyorlar. Ceplerini doldurdukları da vatandaşın parası, halkın parası."

Strike davaya meslektaşlarının gerekli gördüğünden çok daha fazla mesai harcamış ama nihayetinde yaptığı ek araştırmaların konuya kattığı ağırlıkla beraber, Barclay'in üstlerinin faaliyetleri hakkında oluşturduğu dosyalar bu kişilerin mahkûmiyetiyle sonuçlanmıştı. SIB pek tabii durumdan kendine pay çıkarmıştı ama Strike, Barclay'e yöneltilen suçlamaların sessizce örtbas edileceğinden zerre kuşku duymamıştı.

Bardaki uğultu ve şangırtılar arasında, "İş derken," diye merakla ve yüksek sesle yeniden söze girdi Barclay. "Dedektiflik olayını mı kastediyorsun?"

Strike fikrinin muhatabında yarattığı şaşkınlığı görebiliyordu.

"Öyle," dedi. "Son görüşüğümüzden beri neler yapıyorsunuz?"

Aldığı yanıt can sıkıcıydı ama beklenmedik değildi. Ordudan ayrıldıktan sonra ilk birkaç yıl düzenli bir iş bulmakta zorlanan, bir türlü dikiş tutturamayan Barclay epeydir kayınbiraderinin şirketinde ufak tefek boya ve dekorasyon işleri yapıyordu.

"Eve para getiren karım yani," dedi. "Onun işi iyi."

"Tamam o halde," dedi Strike. "Başlangıçta haftada birkaç gün olarak hesaplıyorum. Ofis dışı çalışacaksın. Baktık yürümüyor, ikimiz de istediğimiz an yolumuza gitmekte özgürüz. Nasıl? Adil, değil mi?"

“Aynen,” dedi Barclay. “Gayet adil. Ne kadar maaş vereceksin peki?”

Para mevzusunu beş dakikada konuşup kapattılar. Strike diğer çalışanlarının özel sözleşmeli personeller olarak nasıl geçindiğini, faturalar ve işle ilgili bilumum harcama dökümünün ofise teslim edilmesi karşılığında yaptıkları masrafların geri ödendiğini açıkladıktan sonra nihayet dosyayı açtı ve Barclay’ın önüne uzattı.

Gür, kıvrıkcık saçlı, tombul yüzlü bir gencin fotoğrafını parmağıyla göstererek, “Bu adamın izlenmesi lazım,” dedi.

“Hayhay, tamam,” dedi Barclay ve cep telefonunu çıkarıp hedefin ve adresinin fotoğrafını çekti.

“Bugün diğer adamım izliyor,” dedi Strike. “Ama yarın sabah saat altıda evinin civarında olmanı istiyorum.”

Barclay’ın böyle hızlı ve erken bir başlangıç yapacak olmaktan rahatsızlık duymadığını memnuniyetle fark etti.

Barclay telefonunu cebine koyarken, “Bir genç kız vardı bu arada, ona ne oldu?” diye sordu. “Gazetelerde yanında duran kız hani.”

“Robin mi?” dedi Strike. “O tatilde. Önümüzdeki hafta dönüyor.”

El sıkışarak ayrıldılar. Strike tekrar ofise dönmesi gerektiğini hatırlayana kadar kısacık bir an da olsa iyimserliğin tadını çıkarmayı bildi. Ofis demek Denise demekti; papağan gibi car car ötmesi, ağzı doluyken bir şeyler gevelemesi, lanet olası sütlü çayını getirmeyi yine unutması demekti.

Ofise dönmek için Tottenham Court Caddesi’nin üst kısmından, bin yıldır bitirilemeyen yoldan geçmek zorundaydı. En gürültülü, en keşmekeş kısmı geçene kadar bekledikten sonra Barclay’i işe aldığını söylemek üzere Robin’i aradı. Fakat çağrısı doğrudan doğruya sesli mesaja yönlendirildi. Tam o anda şu esrarengiz hastane randevusunda olması gerektiğini hatırlayarak mesaj bırakmadan telefonu kapattı.

Ofise doğru yürürken bir anda bambaşka bir düşünceye savruldu. Robin'in randevusunun akıl sağlığıyla ilgili olduğunu varsaymıştı ama ya...

Telefonu çaldı. Ofisten arıyorlardı.

"Alo."

Denise cıyak cıyak bağırarak kulağının pasını sildi: "Bay Strike? Bay Strike, biraz çabuk gelebilir misiniz lütfen? Lütfen... Bir beyefendi geldi, sizi acil görmek istiyor..."

Strike arkadaki patırtılar arasında bir adamın bağırıldığını duydu.

"Bir an evvel gelin lütfen," diye çığlığı bastı Denise.

Strike sertçe, "Yoldayım!" dedi ve beceriksiz adımlarla koşmaya başladı.

2

... pek içeri alınabilecek biri gibi görünmüyor.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Soluk soluğa tırabzana sarılarak ofise çıkan demir merdivenlerin son basamaklarından çıktı. Sağ dizi acıyla zonkluyordu. Cam kapının ardında iki ses yüksek perdede yankılanıyordu; biri erkek sesi, diğeri tiz, korkmuş bir kadın sesiydi. Strike içeri dalınca Denise sırtını duvara yaslı halde, soluk soluğa “Ah, şükürler olsun!” dedi.

Strike odanın ortasında duran adamın yirmilerinin ortalarında olduğunu düşündü. Darmadağınık haldeki siyah saçları çakmak çakmak olmuş çukur gözlerinin hâkimiyetindeki ince ve kirli yüzünü çevreliyordu. Tişörtü, kot pantolonu ve fermuarlı, kapüşonlu svetsörtü; hepsi pis ve yırtıktı. Ayakkabısının tekinin üst derisi soyulmuştu. Su değmemiş, pis bir hayvaninkine benzer kokusu dedektifin burnunu sızlatıyordu.

Bu genç yabancıнын akıl sağlığının yerinde olmadığı aşikârdı. Yaklaşık on saniyede bir, kontrol edemediği bir tik gibi, parmağını daha önceki hafif ama ritmik darbelerden kıpkırmızı olmuş burnunun ucuna götürüyor, ardından çıtkırdım göğüs kemiğine vuruyor ve göğüs kemiğinden yükselen cılız, kof ses eşliğinde elini tekrar yana düşürüyordu. Ve neredeyse anında aynı el yeniden burnunun ucuna uzanıyordu. Âdeta nasıl istavroz çıkarıldığını unutmuş ya da hız

yüzünden eylemi fazlasıyla basitleştirmiş gibiydi. Burun, göğüs ve yana düşen el; burun, göğüs ve yana düşen el; bu mekanik işleyişi izlemek dahi insanı tedirgin etmeye yetiyordu; ne yaptığının pek de farkında olmadığını açık eden durumu da cabasıydı. Şehrin sokaklarında gelen geçene sorun çıkarırken gördüğün, metroda göz göze gelmemeye çalışarak adımlarını hızlandırarak yanından geçtiğin o hasta ve biçare insanlardan, köşe başında durup sağa sola laf atan, uzak durmak için yolun karşısına geçilen kadınlardan, gözünde canlandırman için fazla kafa yormanı gerektirmeyecek kadar sık karşılaştığın perişan Âdem evlatlarından biriydi.

Öfkeyle bakan gözlerini Strike'a çevirerek, elini önce burnuna, hemen ardından göğsüne götürüp, "Sen o musun?" diye sordu adam. "Strike sen misin? Dedektif?"

Bu kez burnundan göğsünden geçmeyen eliyle bir anda pantolonunu yukarı çekti. Denise adamın bir anda pantolonunu indirmesinden korkmuş olsa gerek, ki böyle bir şey yapsa kimse şaşırılmazdı, çığlığı bastı.

"Evet, Strike benim," dedi dedektif. Adam ile geçici sekreterinin arasına geçerken, "Sen iyi misin Denise?" diye sordu.

Denise duvar kenarına sinmişti. Fısıldar gibi kısık sesle, "Evet," dedi.

"Bir çocuk öldürüldü, gördüm," dedi yabancı. "Boğuldu."

Strike duygusuz bir tonda, "Peki," dedi. "O halde içeri geçelim!"

Eliyle adama odasına geçmeleri gerektiğini işaret etti.

Adam, "Çişim geldi," diyerek elini fermuarına attı.

"O zaman bu taraftan."

Strike adama ofisin hemen dışındaki tuvalet kapısını gösterdi. Kapının sertçe kapanmasının ardından sakın adımlarla Denise'ın yanına döndü.

"Neler oluyor?"

"Sizi görmek istedi. Burada olmadığınızı söyleyince de öfke-lenip sağı solu yumruklamaya başladı."

“Polisi ara,” dedi Strike sakince. “Ciddi hasta birinin olduğunu söyle. Muhtemelen psikozlu. Ben onu odama alana kadar bekle ama.”

Tuvalet kapısı sertçe açıldı. Adam fermuarını çekmemişti. Vaziyet o ki külot giyme gibi bir alışkanlığı da yoktu. Kendisi farkında olmasa da gür, siyah kasık kılları meydanda, elini telaşlı bir ısrarla burnuna ve göğsüne götürürken Denise bir kez daha çılgılığı bastı.

Strike bıyık altından gülerek, “Bu taraftan,” dedi. Adam ağır adımlarla odaya yöneldi; kokusu yokluğundaki kısa arada gücüne güç katmıştı.

Kibar bir jestle oturması istirham edilen yabancı konuk, koltuğun ucuna tünedi.

Masanın diğer tarafına geçip koltuğuna kurulurken, “Adınız ne?” diye sordu Strike.

Adam, “Billy,” diye yanıtladı. Peş peşe üç kere burun ve göğüs hareketini yineleyen eli üç kere önüne düşüp üç kere diğer elini sıkıca kavradı.

“Bir çocuğun boğularak öldürüldüğünü gördün demek Billy,” dedi Strike. Yan odada Denise hızlı ve telaşlı bir şekilde geveledi: “Polisi bağlayın, acil!”

“Ne dedi o?” diye sordu Billy. Tikine engel olma gayretiyle bir eliyle diğerini sıkıca kavrayarak çukur gözlerini gergin bir şekilde kapı tarafına çevirdi.

“Önemli bir şey değil,” dedi Strike rahat bir ses tonuyla. “Elimde birkaç farklı dava var. Çocuk diyordun.”

Billy ani hareketlerden ürken bir yabani kuşmuş gibi ağır ve temkinli bir şekilde kaleme, deftere uzandı Strike.

“Onu boğdu, atın sırtında boğdu onu.”

Denise uyduruk ara duvarın ardında hepten bağıra bağıra konuşuyordu artık.

“Bu olay ne zaman oldu?” diye sordu Strike. Bir yandan not almaya devam ediyordu.

“Yıllar önce... Çocukken. Küçük bir kızdı. Ama daha sonra oğlan çocuğu olduğunu söylediler. Jimmy oradaydı, hiçbir şey gör-

mediğimi söylüyor ama gördüm. Onu gördüm. Çocuğu boğazladı. Gözümle gördüm.”

“Ve bunu atın sırtında yaptı, doğru mu?”

“Aynen öyle. Atın sırtında. Kızı oraya gömmediler gerçi. Oğlanı. Vadinin aşağısında. Babamızınkının orada. Onu boğduklarını gördüm. Sana yerini gösterebilirim. Benim kazmama izin vermez ama sana verir.”

“Ve bunu Jimmy yaptı, doğru mu?”

“Jimmy kimseyi boğmadı!” diye öfkeyle çıkıştı Billy. “O da benimle birlikte gördü. Böyle bir şey olmadığını söylüyor ama yalan söylüyor, o da oradaydı. Korkuyor, anlıyor musun?”

Strike yalandan, “Anlıyorum,” diyerek not almaya devam etti. “Pekâlâ. Olayı araştırmamı istiyorsanız, adresinizi almam gerekiyor.”

Strike karşı çıkacağını ummuş olsa da Billy uzatılan kalem ve deftere hevesle sarıldı. Vücut kokusu kuvvetli bir rüzgâr gibi vurdu Strike’ı. Billy yazmaya koyuldu. Fakat bir anda fikrini değiştirmişçesine durdu.

“Jimmy’nin yerine gelmeyeceksin ama! Ağzıma sıçar benim. Jimmy’nin yerine gelemezsin.”

“Hayır hayır,” dedi Strike teskin edici bir tonda. “Dosya için adresini almam gerekiyor sadece.”

Kapının ardından Denise’in cırtlak sesi duyuldu.

“Birini çabucak buraya göndermeniz lazım. Çok rahatsız edici biri.”

“Neden bahsediyor bu böyle?” diye sordu Billy.

Billy, Strike’ı hayal kırıklığına uğratarak defterin üst yaprağını yırtıp avucunun içinde buruşturdu sıkılı yumruğunu burnuna ve hemen ardından göğsüne götürdü.

“Denise’i kafana takma sen,” dedi Strike. “Başka bir müşteriyle uğraşılıyor şu anda. Bir şey içer misin Billy?”

“Ne içer miyim?”

“Çay? Ya da kahve?”

“Niye?” diye sordu Billy. Bu teklif onu daha da işkillendirmiş gibiydi. “Neden bir şey içmemi istiyorsun?”

“İstersen diye. İstemiyorsan içme.”

“İlaca falan ihtiyacım yok benim.”

“Verebileceğim bir ilaç yok maalesef,” dedi Strike.

“Deli değilim ben. Çocuğu boğdu ve onu gömdüler. Babamızın evinin yanındaki vadiye. Battaniyeye sarılıydı. Pembe battaniyeye. Benim hatam değildi. Daha çocuktum. Orada olmayı istemedim. Ufacık çocuktum.”

“Kaç yıl önceydi, hatırlıyor musun?”

“Çok önce... yıllar önce... Güzümün önünden gitmiyor,” dedi Billy. Zayıf yüzünde gözleri olduğundan daha büyük görünüyordu, kâğıdı sıkan eli, burnu ile göğsü arasında mekik dokuyordu. “Pembe bir battaniyeye sarıp gömdüler onu, babamın evinin yanındaki vadiye. Ama sonra oğlandı dediler.”

“Babanın evi nerede Billy?”

Gözlerini Strike’ın gözlerine dikerek, “Geri dönmeme izin vermeyecektir. Ama sen kazabilirsin. Sen gidebilirsin. Boğdular kızı, boğdular,” dedi Billy. “Ama Jimmy oğlan olduğunu söyledi. Boğdular onu. Evin yanında...”

Kapı çalındı. Denise, dedektifin varlığından cesaret bulmuş, onun için ifade ettiği önemin farkında bir özgüvenle, Strike’ın ağzını açıp şimdi değil demesine fırsat vermeden kafasını içeri sokmuştu bile.

Billy gibi heyheyleti üstünde olmayan birini adamakıllı korkutacak, abartılı, manidar bir bakışla, “Yoldalar,” dedi. “Geliyorlar.”

“Kim geliyor?” diyerek ayağa fırladı Billy. “Yolda olan kim?”

Denise başını tosbağa gibi geriye çekip kapıyı kapattı. Ahşap kapıda yumuşak bir *pat* sesi duyuldu. Strike, Denise’in aklı sıra Billy’nin çıkmasına izin vermemek için kapıya yaslandığının farkındaydı.

Usulca ayağa kalktı ve “Beklediğim bir kargo vardı, onu söylüyor,” diyerek Billy’yi rahatlatmaya çalıştı. “Ne diyordun en son?”

“Ne yaptın sen?” diye tısladı Billy. Eliyle burnu ile çenesi arasında mekik dokurken kapıya doğru geri çekildi. “Kim geliyor?”

“Kimsenin geldiği yok,” dedi Strike. Ama Billy çoktan kapıya davranmıştı bile. Dirençle karşılaşınca var gücüyle yüklendi. Diğer tarafta Denise cıyaklayarak yana savruldu. Strike masanın etrafından dolanayım diyene kadar Billy ok gibi ofis kapısına doğru fırlamıştı bile. Demir merdivenlerden üçer beşer inişini duyuyorlardı. Gençliği, hele ki bariz çevikliği hesaba katıldığında, genç adamı yakalamasının imkânsız olduğunu bilen Strike hiddetle geri dönüp odasına geçti. Sürme pencereyi açıp başını dışarı sarkıttığında Billy sokağın köşesini dönüp gözden kayboldu.

“Hay sikeyim!”

Yolun karşısındaki gitar dükkânında bir adam kopan patırtının kaynağını tespit etmek üzere başını çıkarıp şaşkınca etrafa bakındı.

Strike hışımla başını içeri sokup dönerek öfkeli gözlerini oda kapısının önünde üstünü başını silkelemekle meşgul olan Denise’e dikti. İnandırıcı gibi değildi, kadın kendiyle gurur duyuyordu.

“İçeriden çıkarmamaya çalıştım ama,” dedi iftiharla.

Öfkesine hâkim olmak için kayda değer bir gayret göstererek, “Evet,” dedi Strike. “Fark ettim.”

“Polis yolda.”

“Şahane.”

“Bir fincan çay alır mısınız?”

Strike dişlerini kıracaktıymış gibi sıkarak, “Hayır,” dedi.

“O zaman gideyim de tuvaleti temizleyeyim,” dedi ve fısılda-
yarak ekledi: “Sifonu çektiğini sanmam.”

3

Bu savaşı kendi kendime sessizce sürdürdüm.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Pek bilmediği Deptford Sokağı'nı boydan boya adımlarken geçici bir huzur kapladı Robin'in içini. Hemen ardından en son ne zaman böyle hissettiğini düşündü. En az bir yılı olduğu kesindi. İkinci güneşi, rengârenk vitrinler ve gündelik hayhuyla tazelenmiş, gönenmiş bir şekilde bir daha Villiers Trust Clinic'in kapısından içeri girmeye ihtiyaç duymayacağı gerçeğini kutluyordu.

Terapisti tedaviye son vermesinden hoşnut kalmamıştı.

"Tamamlamanı tavsiye ederiz," demişti.

"Biliyorum," diye yanıtlamıştı Robin. "Ama üzgünüm. Alabileceğimi aldığımı düşünüyorum."

Terapist soğuk bir tebessümle yetinmişti.

"BDT müthiş bir şeymiş," demişti Robin. "Kaygı sorunumda gerçekten çok yararı oldu. Ona devam edeceğim..."

Gözlerini kadının kısa topuklu Mary Janes'lerine sabitleyerek derin bir nefes aldıktan sonra zorlama bir tavrıyla başını kaldırmıştı.

"... Ama bu kısmın yararlı olacağını düşünmüyorum."

Sonra yine bir sessizlik oldu. Beş seansın ardından Robin bunlara alışmıştı. Normal bir sohbede böyle uzun süre sessiz kalıp karşı tarafı gözlemlemek, konuşmasını beklemek en hafif tabirle

kabalık veya pasif agresiflik kabul edilecek olsa da bu, psikodinamik terapide standart tavidir ve Robin de bunu öğrenmişti.

Doktoru Ulusal Sağlık Hizmetleri kapsamında ücretsiz muayene olabilmesi için Robin'i ilgili bölüme sevk etmişti etmesine ama Robin bekleyenler listesinin uzayıp gitmesi nedeniyle, Matthew'un ağzını sıkı tutması kaydıyla desteğini de alarak tedavi için ücret ödemeye karar vermişti. Robin, Matthew'un ideal çözümün, onu travma sonrası stres bozukluğuna sürükleyen işi bırakması olduğunu ve maruz kaldığı tehlikeler hesaba katıldığında çok az maaş aldığını söylememek için kendini zor tuttuğunu biliyordu.

"Bildığınız gibi," diyerek devam etti Robin önceden hazırladığı konuşmasına. "Hayatım baştan ayağa benim için en iyisinin ne olduğunu söyleyen insanlarla dolu."

"Eh, orası öyle," dedi terapist. Robin'in, kliniğin duvarlarının ardında pekâlâ küçümseyen bir tavır olarak yorumlanacağını hissettiği bir edayla devam etti: "Bütün bunları konuştuk..."

"Ve..."

Robin uzlaşmacı, zarif biriydi, tabiatı böyleydi. Diğer taraftan soluk yeşil saksısında kurdele çiçeği ve çam ağacından oyma alçak sehpa üzerine insan boyunda yığılmış kâğıt mendillerin iticiliğine iticilik kattığı bu küçücük odada terapisti sürekli çıplak hakikati söylemeye zorluyordu onu.

"Ve dürüst olmak gerekirse," dedi, "siz de etrafımdakiler gibisiniz."

Ve yine sessizlik.

"Yani," dedi terapist tebessümle, "ben kendi çıkarımlarını yapabilmene yardımcı olmak için buradayım."

"Doğru, ama bunu beni sürekli *itekleyerek* yapıyorsunuz," dedi Robin. "Agresif bir tavır bu. Ne söylesem karşı çıkıyorsunuz."

Robin korkunç bir bitkinlikle gözlerini yumdu. Kaslarının ağrıdığını fark etti. Bütün hafta demonte halde satılan mobilyaların montajıyla, koliler dolusu kitabın yerleştirilmesiyle, tabloların asılmasıyla uğraşmıştı.

Nihayet gözlerini tekrar açıp, “Çıkıyorum ben,” dedi. “İçim çekilmiş gibi hissediyorum. Eve, kocama gidiyorum ve o da farklı bir şey yapmıyor. Somurtuyor, uzun uzun susuyor ve incir çekirdeğini doldurmayan şeyler için benimle didişiyor. Sonra annemi arıyorum ve o da ne, yine aynı terane. Sürekli *akıl vermeyen*, kendimi toparlamam gerektiğini söylemeyen tek kişi...”

Bir an duraladıktan sonra devam etti: “İş arkadaşım.”

“Bay Strike,” dedi terapist sevimli bir tonda.

Strike’la ilişkisi hakkında konuşmayı kabul etmemesi, Strike’ın Shacklewell Sapiğı davasının onu ne kadar etkilediğinden bihaber olduğunun teyidi olması bir kenara, Robin ile terapisti arasında ciddi bir ihtilaf konusu olmuştu. Robin lafı hiç dolandırmadan kişisel ilişkilerinin, şu anda içinde bulunduğu durumla ilgisi olmadığını söyleyip kestirip atmıştı. Terapist o günden sonraki her seansta lafı Strike’a getirmiş ama Robin o konu hakkında konuşmayı her seferinde reddetmişti.

“Evet,” dedi Robin, “o.”

“Endişelerini ona tam anlamıyla anlatmadığını sen de kabul ediyorsun.”

“Sözün özü,” dedi Robin terapistin son yorumunu duymazlıktan gelerek, “bugün buraya size terapiyi bıraktığımı söylemeye geldim. Dediğim gibi, BDT’nin oldukça yararını gördüm ve uygulamaya devam edeceğim.”

Terapist, Robin’in seans saatini bile bitirmemeye kararlı olmasına öfkelenmiş görünüyordu ama sonuç olarak Robin seansın ücretini ödemişti ve dilediği an çıkıp gitmekte özgür olduğunu hissediyor, bunu gün içinde bir saatlik bonus olarak görüyordu. Koştur koştur eve gidip paketleri açmaya devam etmek zorunda değildi; bunun yerine bir Cornetto alıp kendine açtığı bu yeni alanda, bol güneşli sokaklarda dolaşmanın tadını çıkaracaktı.

Bir kelebek gibi kendi kendine yarattığı ve bir anda avuçlarının arasından kayıp gitmesinden korktuğu neşeye sınıksız tutunarak kendini odaklanmaya, yabancı olduğu manzaralar içinde dalıp

gitmeye zorlama hevesiyle daha sakın bir sokağa saptı. Nihayetinde onca kötü anıyı hatırlatan West Ealing'deki köhne binayı ardında bırakmış olmanın keyfini çıkarıyordu. Shacklewell Sapiğı'nın onu şüphelendiğinden çok daha uzun süre gizli gizli takip ettiği, duruşmada ayyuka çıkmıştı. Hatta polis, sapiğın Hastings Caddesi çevresinde dolanıp durmuş, evinin birkaç metre yakınında, park etmiş arabaların arkasına gizlenip onun kapısını gözetlemiş olabileceğini düşündüklerini söylemişti.

Bu durum Matthew ile onu on bir ay boyunca yeni bir daire aramak zorunda bırakmıştı. Buradaki temel sorun, artık daha yüksek ücretli bir işte çalışmaya başlayan ve merhum annesinden bir miktar miras kalan Matthew'un bütün bu gelişmelere bağlı olarak "ev standartlarında bir adım daha yukarı çıkma" konusunda fazla kararlı olmasıydı. Hakeza Robin'in anne ve babası da eski daireyle ilgili korkunç anıları hesaba katarak onlara maddi anlamda destek çıkmaya istekli olduklarını ifade etmişti. Ne var ki Londra insana çile çektirecek boyutta pahalı bir şehirdi. Matthew tam üç kez, gerçekte karşılayabilecekleri fiyat aralığını hayli aşan dairelere kaptırmıştı gönlünü. Tam üç kez Robin'in, verebileceklerinden binlerce sterlin fazlasını isteyeceklerini söylediği bir evi satın almada başarısız olmuşlardı.

"Ama bu çok saçma," deyip durmuştu Matthew. "Bu ev bu kadar etmez!"

Robin, bir muhasebecinin piyasanın işleyişini anlamamasına öfkelenerek, "İnsanlar ne kadar ödeyebiliyorsa o kadar eder," diye çıkmıştı. Ona kalsa her yer olurdu, tek göz bir eve bile razıydı, kâbuslarına girmeye devam eden katilin gölgesinden kurtulabilsin, yeterdi.

Tekrar ana caddeye çıkmak üzere geri döndüğü esnada, tuğla duvarın her iki yanında daha önce hiç görmediği türden tuhaf süslerle bezeli kapı çerçevelerinin bulunduğu bahçe kapısı çarpıp gözüne.

Çerçevelerin tepelerine birer oyma kemik, onların da üstünde devasa, kırma taştan birer kafatası oturtulmuştu. Arkalarında kare şeklinde uzun bir burç yükseliyordu. Süsler eve bakıyor olmalıydı diye düşündü Robin; bir fantastik filmde, bir korsanın malikânesinin kapısını süsleyebilecek boş, siyah gözyuvalarını incelemek üzere binaya yaklaştı. Bahçe kapısından içeri baktığında metruk, harikulade bir gül bahçesinin ortasında bir kilise ve yosun tutmuş mezar taşları olduğunu gördü.

St Nicholas Kilisesi'nin kaba taştan burcu ile yanına iliştirilmiş kırmızı tuğladan köhne okulun tuhaf alaşımı etrafında dolanırken dondurmasını bitirdi. Nihayet rahatsız edici boyuta ulaşmasına ramak kalan güneşin altında kavrulmuş tahta banka çöküp ağrıyan sırtını gererek içini huzurla kaplayan gül kokusunun tadını çıkarmaya başlamıştı ki bir anda ve kesinlikle istem dışı bir şekilde neredeyse bir yıl önceye, Yorkshire'daki otelde kutlanan düğünlerinde Matthew'u dans pistinde bir başına bırakıp çekip gittikten hemen sonra gördüğü kan kıvılcı gül demetine gitti aklı.

Matthew, Matthew'un babası, teyzesi Sue, kendi ebeveynleri ve kardeşi Stephen; hepsi ama hepsi Robin'in, Matthew'un gazabından kaçmak üzere sığındığı gelin odasına üşüşmüştü. O gözyaşları içinde gelinliğini çıkarmaya çalışırken herkes ne olup bittiğini soruyordu.

Sonrası tam bir kakofoni, tam bir curcunaydı zaten. Strike'ın çağrılarını arama kaydından sildiğinin anlaşılmasıyla öfkeden deliye dönerek Matthew'un yakasına yapışmıştı Stephen. Körkütük sarhoş halde olan Geoffrey, davete dönüş yapmadığı halde Strike'ın yemeğe kalmasına neden izin verildiğini soruyordu. Sue, gelinin ilk dansın ortasında çekip gittiğini ömründe görmediğini söyleyip duruyor, Matthew bunun Robin'le aralarında olduğunu, kimsenin müdahale etmemesi gerektiğini bağıırıyordu.

Nihayet Linda, Matthew'un yakasına yapışıp onu paylamaya başladı. Oğlunu savunmak üzere atılan Geoffrey de kızının bıçaklanmasına sebep olan adamın yanında çalışmaya geri dönmesini neden

bu kadar istediğini sorarak Linda'nın üzerine yürümüştü. Martin de sonunda körkütük sarhoş halde olay yerine intikal edebilmiş ve neden böyle bir şey yaptığı hâlâ muamma olsa da Matthew'un ağzının ortasına yumruğu indirmişti. Robin gün boyu yediği üç beş lokma yemeği kusmak üzere kendini tuvalete zor atmıştı.

Beş dakika sonra, burun kanaması durmayan Matthew'a kapıyı açmak zorunda kalmıştı. Ve Matthew, yandaki yatak odasında kavga etmeyi sürdüren ailelerin bağırışları arasında burun deliklerine tuvalet kâğıdı sıkıştırırken, oracıkta Robin'den onunla Maldivler'e gelmesini istemişti; artık bunun bir balayı olmayacağı muhakkaktı ama Matthew altını bastıra bastıra çizercesine, eliyle bağırışmaların kaynağını işaret ederek, "Bundan uzakta, baş başa kalıp sorunları çözmek için," demişti. "Zaten basın olayı var daha," diye eklemişti suçlar gibi bir sesle. "Şu sapık olayından sonra peşini bırakmayacaklardır."

Dans pistinde terk edilmesi yetmezmiş gibi Martin'in yumruğuyla iyice aşağılanmaktan duyduğu hırs ve öfkeyle, kanlı tuvalet kâğıtlarının şişirdiği burnunun üstünden buz gibi bir bakış atmıştı. Öylece uçağa binip gitme teklifinde romantizmin kırıntısı dahi yoktu. Sakince oturup tartışacakları bir zirve teklif ediyordu. Her şeyi enine boyuna masaya yatırdıktan sonra evlenmelerinin büyük bir hata olduğu sonucuna ulaşmaları halinde, on dördüncü günün gecesinde eve dönüp ortak bir açıklama hazırlayarak yolları ayıracaklardı.

Ve o an, Robin zonklayan kolu, Strike sınıksız sarıldığında içinde yükselen duyguların etkisiyle nöbet geçirircesine zangır zangır titreyen gövdesiyle acınası bir haldeyken, basının o anda bile izini bulmaya çalışıyor olabileceğini bilerek, Matthew'u bir dost olarak değil belki ama en azından kaçış olarak görmüştü. Yorkshire'da kaldığı sürece dalgalarından kurtulamayacağından zerre kuşku duymadığı bütün o merak, dedikodu, öfke, endişe ve tavsiyeler tsunamisinden uçağa atlayıp kaçma düşüncesi kesinlikle çok çekici gelmişti.

Uçağa binmesinin sebebi ilk olarak buydu. Uçuş boyunca gerekmedikçe ağızlarını açmamışlardı. Robin, Matthew'un onca saat ne düşündüğünü hiçbir zaman sormamıştı. Kendisinin tek bildiği de sadece Strike'ı düşündüğüydü. Pencereden sessiz, usulca akıp giden bulutları izlerken tekrar tekrar sarıldıkları o ana geri dönmüştü.

Ona âşık mıyım, diye sormuştu kendine belki bin kez. Bin kez de yanıt bulamamıştı sorusuna.

Konu üzerine kafa yormaları günlerce sürmüştü; bembeyaz sahillerde yürürken, aralarındaki gerginliği, küskünlüğü tartışırken, içini kemiren ızdırabı Matthew'a anlatamamıştı. Matthew geceleri salondaki kanepede, Robin üst katta, cibinlikli ikiz yatakta yatıyordu. Zaman zaman tartışıyor, geri kalan zamanlardaysa incitici, öfkeli bir sessizliğe gömülüyorlardı. Matthew'un bir gözü sürekli Robin'in telefonundaydı; telefonunun nerede durduğunu bilmek istiyor, ikide bir alıp kontrol ediyordu. Robin onun, Strike'tan herhangi bir çağrı veya mesaj gelip gelmediğini kontrol ettiğini biliyordu.

Ama işleri daha da kötüleştiren şey telefonun bir kez olsun çalmamasıydı. Strike'ın Robin'le konuşup konuşmamak gibi bir derdi olmadığı açıktı. Müthiş bir keyifle sert bir kuzu postuna uzanıp duran bir köpek gibi, zihninin koşar adım sığındığı merdivenlerdeki o an Strike için Robin'e ifade ettiği kadar büyük anlamlar ifade etmiyordu belli ki.

Robin her gece sahilde yürüyüşe çıkıyor, yaralı kolu sert kaçıktan koruma bandının altında terlerken denizin derin derin soluk alışını dinliyordu. Matthew'un gizli gizli Strike'la konuşup konuşmadığından kuşkulanasına mahal vermemek için telefonunu villada bırakıyordu tabii.

Fakat yedinci günün gecesinde, Matthew'la birlikte villaya döndüklerinde Strike'ı aramaya karar vermişti. Neredeyse kendisine bile itiraf etmeden bir plan yapmıştı. Barda sabit hat vardı ve ofisin numarası Robin'in ezberindeydi. Çağrı otomatik olarak Strike'ın cep telefonuna yönlendirilecekti. Telefonu açtığında ona

ne diyeceğini bilmiyordu ama sesini duymasının, ona karşı hissettiği duyguların adını koymasına yeteceğinden emindi. Londra'daki telefon çalarken Robin ağzının kupkuru kesildiğini duymuştu.

Telefon açıldıysa da birkaç saniye karşı taraftan ses duyulmadı. Robin hareket seslerine kulak kesildi. Çok geçmeden kıkırdama sesi duydu ve ardından biri konuştu.

“Buyurun, ben Cormy-Warmy...”

Kadın yüksek perdeden, kaba bir kahkaha patlatırken Strike'ın yarı eğlenir, yarı sinir olmuş ve şüphesiz sarhoş halde orada olduğunu duydu:

“Ver şunu! Şaka yapmıyorum, ver şu telefonu...”

Robin yüzünden ve vücudundan terler boşanırken, karşı tarafı tekrar kendi haline bırakmak üzere telefonu kapatmıştı. Utanmış, aşağılanmış ve kendini aptal gibi hissetmişti. Strike başka bir kadınla birlikteydi. Kadının kahkahası tartışmaya mahal vermeyecek derecede içtendi. Tanımadığı bir kadın Strike'la eğleniyor, onun telefonunu açıyor ve ona “Cormy” diyordu. (Aman ne yaratıcı!)

Kesin karardı; bir şekilde telefonunda Strike'ın cevapsız araması olduğunu görürse aramasına geri dönmeyecekti. Düpedüz yalan söyleyecek, neden söz ettiğini anlamıyormuş numarası yapacaktı...

Telefondaki kadının sesi, gerçeği okkalı bir tokat gibi çarpmıştı yüzüne. Strike, ona sıcacık sarılan Strike, hemen arkasından başka bir kadını yatağa atabilmişse ve kim olursa olsun, herhangi bir başka kadının Strike'la seviştiği veya sevişmek üzere olduğu mutlaksa Robin Ellacott'a karşı duyduğu gerçek hisler yüzünden Londra'da karalar bağlayıp oturmuyordu demek ki.

Yumuşacık, bembeyaz kumlar üzerinde dudakları tuzdan kurumuş, yılgın, yorgun bir halde geceyi adımlıyordu. Yanı başında kıyıyı okşuyordu dalgalar. Olamaz mı yani diye bağırdı sonunda. Minnettarlık ve dostluğu daha derin bir duyguyla karıştırmış olamaz mıydı? Kendi hissettiği sevgiyi ona iş veren adamın sevgisi sanmış olamaz mıydı? Strike'a elbette hayrandı, elbette çok düşküncü ona.

Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra ona çok yakın hissetmesi gayet doğaldı. Ama bunun adı aşk mıydı?

Kıyıya vuran dalgaların sivrisineklerin vızıltılarına karıştığı ılık gecede bir başınydı. Sızlayan kolunu usulca severken, yirmi sekiz yaşına girecek bir kadın için erkekler konusunda çok az tecrübesi olduğunu hayıflanarak hatırlattı kendine. On yıldır Matthew'la birlikteydi ve öncesinde başka biri de olmamıştı hayatında. Seviştiği, güvenli bir liman olarak gövdesine sığındığı tek erkek oydu. Strike'a abayı yakmış *olsaydı* (annesi gibi konuşmuştu) yaşıtı çoğu kadının yaşadığı türlü deneyimin yoksunluğunun doğal yan etkisi de olmaz mıydı bu? Yıllardır Matthew'la birlikteydi ve onca zaman içinde başka hayatların, başka seçeneklerin olduğu bir gün olsun aklına gelmiş miydi? Dünyada Matthew dışında erkeklerin de olduğunu fark etmesi yıllar almamış mıydı? Strike, dedi kendi kendine; zamanımın büyük kısmını birlikte geçirdiğim kişi en nihayetinde. Merak ettiğim şeyleri, ilgi alanlarımı, Matthew'dan duyduğum memnuniyetsizliği paylaşacağım kişi de o olacak haliyle.

Strike'a duyduğu özlemin bu boyutunu fevkalade mantıklı bir şekilde kendine açıklamayı başardıktan sonra balayının sekizinci akşamında zor da olsa bir karara vardı Robin. Dönüşü erkene almak ve ayrılma kararlarını bir an evvel aileleriyle paylaşmak istedi. Matthew'a sorunun onda olmadığını, ama kahrolarak da olsa uzun uzun düşündüğünü ve bu evliliği sürdürebilecek kadar uyumlu bir çift olduklarına inanmadığını söylemek zorundaydı.

Daha önce hiç gerçekleşmemiş bir tartışmaya atılmak üzere odanın kapısını açarken duyduğu panik ve endişeyi dünmüş gibi hatırlıyordu. Kanepeye yayılmış, uyuklar halde bulduğu Matthew onu görünce, "Anne!" diye mırıldanmıştı.

Yüzü, kolları, bacakları ter içindeydi. Yanına yanaştığında, sol kolunun iç kısmındaki damarlarının, sanki birisi mürekkep enjekte etmiş gibi çirkin, siyah bir renk almış olduğunu gördü.

"Matt?"

Bu sesin kaybettiği annesine ait olmadığını fark etmişti Matthew.
“Kendimi pek iyi hissetmiyorum Rob...”

Robin derhal telefona uzanıp resepsiyonu arayarak acilen bir doktora ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Doktor geldiğinde Matthew’un bilinci gidip geliyordu. Bileğindeki sürtünme izlerini gören doktor endişeli bir şekilde hastanın deri altı yangısı olabileceğini söylemişti. Robin doktor ve hemşirenin yüzündeki ifadeden durumun ciddi olduğu sonucuna ulaşmıştı. Matthew odanın loş köşelerinde hareket eden hayali insanlar görüyordu.

“Kim o?” diye sorup duruyordu Robin’e. “Oradaki kim?”

“Orada kimse yok Matt.”

Doktor ve hemşire onu hastaneye nakletme seçeneğini tartışırken Robin, Matthew’un elini tutmuştu.

“Beni bırakma Rob.”

“Bırakmayacağım.”

Robin bunu söylerken aslında sonsuza dek yanında kalacağını değil, o anda bir yere gitmeyeceğini kastetse de Matthew ağlamaya başlamıştı.

“Oh, şükürler olsun! Çekip gideceğini sanıyordum... Seni seviyorum Rob. Her şeyi berbat ettim, biliyorum. Ama seni seviyorum...”

Doktor, Matthew’a antibiyotik verdikten sonra birkaç görüşme yapmak üzere telefona sarıldı. Matthew hezeyan içinde eşinin eline sımsıkı yapışmış, tekrar tekrar teşekkür ediyordu. Ara ara odanın boş köşelerinde hareket eden gölgeler gördüğünü sanmaya devam ederken, iki kere daha annesi hakkında bir şeyler mırıldanmıştı. Alt tropikal gecenin kadifemsi karanlığında kanatlı böcekler pencereye çarparken, on yedi yaşında âşık olduğu adamı gözetim altında tutuyor, rahat ettirmeye çalışıyordu Robin.

Vücuttaki enfeksiyon sonraki yirmi dört saat içinde antibiyotiklere yanıt vermiş, hastalığın deri altı yangısı olmadığı anlaşılmıştı. Bir anda patlak veren bu şiddetli hastalığı atlatırken, Matthew’un gözü hep Robin’in üstündeydi. Onu daha önce hiç bu kadar güçsüz

ve aciz halde görmeyen Robin de Matthew'un, onun verdiği sözün geçici olmasından korktuğunu biliyordu.

Doktorun katiyen kalkmaması gerektiğini söylediği yatağından kısık bir sesle, "Her şeyi bir anda çöpe atamayız, değil mi?" diye sormuştu. "Onca yılı çöpe atamayız, değil mi?"

Robin onun güzel anılardan, paylaştıkları hoş zamanlardan bahsetmesine izin verirken aklı yine Strike'a "Cormy" diye seslenen fingerdeğe gitmişti. Eve dönüp evliliğin iptali için başvururken hayal etmişti kendini. Evlilikleri boşanma davası açılabilmesi için gerekli süreye ulaşmamıştı sonuçta. Hemen ardından yine anne ve babasının o lanet olası düğün için harcadığı parayı hatırlamıştı.

Robin, kilise bahçesindeki güllerin etrafında vızıldayarak uçuşan arıları izlerken, Matthew kendini mercan kabuğuyla yaralamamış olsaydı şu anda kim bilir nerede olacağını düşündü belki bininci kez. Nihayet sonlandırdığı terapi seanslarının büyük kısmı evliliğini sürdürme kararını aldığı günden beri içini kemiren kuşkuları eşiyile konuşması gerektiği üzerine atılan nutuklarla geçmişti.

İlerleyen aylarda, hele hele Matthew'la makul derecede iyi anlaştıkları dönemde, bu evliliğin adil bir yargılamayı hak ettiğini düşünmüştü ama yargılama şeklinde düşünmekten de hiçbir zaman alamamıştı kendini. Ve sadece bu durum bile gözüne uyku girmeyen gecelerde, Matthew iyileştiğinde bu ilişkiden çekip gitme cesaretini gösteremediği için acımasızca eleştirmesi için yeterliydi kendini.

Ne yaşandığını, neden evliliği sürdürmeye çalışma kararı aldığını Strike'a hiçbir zaman açıklamamıştı. Belki de bunun nedeni aralarına soğukluk ve mesafe girmiş olmasıydı. Balayından döndüğünde Strike'ın ona karşı tavrının değiştiğini fark etmişti. Ve Maldivler'deki otelin barında çaresizce telefona sarıldığında duyduğu şeyler yüzünden kendi tavırlarının da değişmiş olabileceğini düşünüyordu.

Strike onun yüzük parmağına kısa bir bakış atarak, "Yani devam o halde!" demişti sadece.

Strike'ın ses tonu, neden denemeye devam ettiğini hiç sormamış olması kadar, o andan sonra bir daha hiç, "Aile hayatı nasıl gidiyor?" gibi alelade bir cümle dahi kurmamış olması kadar, merdivenlerdeki sarılmalarını unutmadığına dair en ufak bir imada bulunmamış olması kadar, evet, en az bunlar kadar asabını bozmuştu Robin'in.

Strike işleri bu şekilde düzenlediğinden veya değil, bir şekilde Shacklewell Sapiğı vakasından sonra herhangi bir davaya birlikte bakmamışlardı. Robin de kıdemli partnerini örnek alarak soğuk bir profesyonellikte çalışmaya başlamıştı.

Ne var ki ara ara artık onun gözünde eskisi kadar değerli olmadığı yönünde bir korku kaplıyordu içini. Nihayetinde evli kalarak fazlasıyla geleneksel ve korkak olduğunu ispatlamıştı. Strike'ın bir süre izne çıkmasını teklif etmesinden birkaç ay kadar önce aralarında tuhaf bir konuşma geçmiş, Strike ona bıçaklı saldırıdan sonra tamamen iyileşip iyileşmediğini sormuştu. Bu soruyu cesaretinin hakir görülmesi olarak yorumlayan Robin tekrar ıskartaya çıkarılıp halihazırda hayatının tatmin olduğu tek kısmının elinden alınmasından korkarak, gayet iyi durumda olduğunu söylemiş ve bir kat daha sıkı çalışmaya başlamıştı.

Orada otururken sessize alınmış telefonunun çantasında titrediğini duydu Robin. Telefonu çıkarıp arayanın kim olduğuna baktı. Strike'tı. Pek güzide tedavi merkezi Villiers Trust Clinic'e neşeli veda konuşmasını yaparken de onun aradığını gördü ekranda.

"Selam," dedi. "Öncekinde açamadım, kusura bakma."

"Sorun değil. Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet, gayet iyiyim," dedi Robin.

"Yeni bir *freelance* personel işe aldığımı söylemek istedim. Sam Barclay adında biri."

"Harika!" dedi Robin. Gözleri büyük, kıpkızıl bir gülün üstünde parlayan sinekteyken ekledi: "Özgeçmiş nasıl?"

"Ordudan," dedi Strike.

"Askerî inzibat mı?"

“Ee, hayır, tam olarak öyle diyemeyiz.”

Strike, Sam Barclay’ın hikâyesini anlatırken Robin sırtıttığını fark etti.

“Esrarkeş bir boya badanacıyı işe aldın yani?”

Robin, Strike’ın da, “Elektronik sigara, elektronik sigara *bağmıslı*,” diye düzeltirken sırtıttığını söyleyebilirdi. “Sağlıklı yaşama geçiş yapmış. Bebeği olmuş.”

“Yani... enteresan biri gibi görünüyor.”

Robin, Strike’ın bir şey demesini beklediye de Strike sessizliğini korudu.

“Cumartesi akşamı görüşürüz o halde,” dedi Robin.

En düzenli ve en güvenilir *freelance* personelleri Andy Hutchins’i davet edip Strike’ı çağırmanın tuhaf kaçacağını düşünerek onu da yeni ev partisine davet etmek zorunda hissetmişti kendini. Fakat Strike’ın teklifi kabul edeceğini hiç düşünmemişti.

“Evet evet, görüşürüz.”

“Lorelei da geliyor mu?” diye sordu Robin. Öylesine soruyormuş gibi yapmaya çalıştıysa da bunu ne derece başardığından emin değildi.

O esnada Londra şehir merkezinde alaycı ses tonunu kaçırmayan Strike, Robin’in bu hamlesini, kız arkadaşının komik bir ismi olduğunu itiraf etmesi gerektiği yönünde bir meydan okuma olarak aldı. “Lorelei” ismiyle ne alıp veremediğini sorarak keyifle Robin’i ringe çekti. Ama tehlikeli sularda yüzdüğünün farkında değildi.

“Geliyor, evet. Davetiye iki...”

“Tabii tabii,” diye araya girdi Robin aceleyle. “Tamam o halde, görüşmek üzere.”

“Bir saniye, kapatma,” dedi Strike.

Ofiste yalnızdı, Denise’i evine erken göndermişti. Kadın geçici olarak işe alınmış olmasına rağmen ayrılmak istememişti; sonuçta saat başı ücret alıyordu ve Strike ona ancak bütün ıvr zıvırını toplarsa tam günlük ödeme yapacağını taahhüt etmişti. Tabii sekreter bu esnada dili şişmiş gibi durmadan konuşmuştu.

“Öğleden sonra enteresan bir şey oldu,” dedi Strike.

Robin, Billy’nin ofise yaptığı kısa ziyaretle ilgili yaşananları hiç araya girmeden, pürdikkat dinledi. Sözüünü bitirdiğinde Strike’ın ona soğuk davrandığı yönündeki kuruntusunun esamesi okunmuyordu. Hatta sanki telefonda konuştuğu kişi bir yıl önceki Strike’tı.

Gözleri pencerenin ardında bulutsuz, masmavi uzanan gökte, “Akıl sağlığını kaybettiğine şüphe yok,” dedi Strike. “Psikoz hastası olması da muhtemel.”

“Tamam ama...”

“Biliyorum,” diye araya girdi Strike. Billy’nin adresini ancak yarısına kadar yazmışken yaprağı koparıp aldığı defteri eline alıp diğer eliyle dalgın dalgın sayfaları çevirmeye başladı. “Akıl hastası olduğu için mi bir çocuğun boğazlandığını gördüğünü sanıyor yoksa akıl hastası çünkü bir çocuğun boğazlandığını mı gördü?”

Her ikisi de tek laf etmeden ve aynı anda aynı şeyi düşündüklerinden emin bir şekilde Billy’nin hikâyesine yoğunlaşmıştı ki bu kısa birlikte akıl yürütme faslını, Robin’in güllerin arasından hızlı, telaşlı bir şekilde soluya soluya ona doğru geldiğini fark etmediği *cocker* cinsi bir köpek bozdu. Çıplak dizinde hayvanın soğuk burnunu hissetmesiyle çığlığı basması bir oldu Robin’in.

“Siktir! Ne oldu?”

“Bir şey yok, köpekmiş...”

“Neredesin ki sen?”

“Mezarlıkta.”

“Mezarlık mı? Niye?”

Sakince ayağa kalkarken, “Bölgeyi keşfe çıkayım dedim,” dedi Robin. “Artık gitsem iyi olacak. Evde monte edilmeyi bekleyen bir mobilya daha var.”

Strike o klasik neşeli haline dönerek, “İyi bakalım,” dedi. “Cumartesi görüşürüz.”

Robin telefonu çantasına geri koyarken köpeğin ihtiyar sahibinin sesini duydu: “Kusura bakmayın. Köpeklerden korkar mısınız?”

“Tam tersi, çok severim,” dedi Robin gülümseyerek. Köpeğin altın rengi, yumuşacık başını okşayarak ekledi: “Sadece şaşırttı biraz, o kadar.”

Dev kafataslarını ardında bırakıp evinin yolunu tutarken Billy’yi düşündü. Strike adamı öyle canlı betimlemişti ki onunla bizzat tanışmış gibi hissediyordu kendini.

Yol boyu derin düşüncelere dalmış ve White Swan adlı barın önünden geçerken başını kaldırıp gözünü tepeye dikmeyi hafta boyunca ilk kez unutmuştu. Binanın köşesinde, hayli yükseğe yerleştirilmiş yalnız bir oyma kuğu vardı ve bu kuğu Robin’e her önünden geçişinde o vahim düğün gününü hatırlatıyordu.

4

Peki şehirde ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

On buçuk kilometre ötede, Strike telefonunu masaya bırakıp bir sigara yaktı. Billy kaçtıktan sonra katlanmak zorunda kaldığı yarım saatlik görüşmenin ardından Robin'in hikâyeyi ilgiyle dinlemesi biraz olsun sakinleşmesini sağlamıştı. Denise'in çağrısına yanıt veren iki polis memuru meşhur Cormoran Strike'in psikoz hastası olması muhtemel Billy'nin ne soyadını ne de adresini öğrenmeyi başarabilmesinin tadını çıkarırken ona yanılıyor olabileceğini kabul ettirme ihtimalinden de hayli keyiflenmiş görünmüşlerdi.

Geç akşamüstü güneşi masanın üzerinde açık duran deftere, soluk çentikleri ifşa eden bir açıyla vuruyordu. Strike sigarasını yıllar önce bir Alman barından iç ettiği küllüğe teslim ederek defteri eline aldı ve hafif eğik bir açıda tutarak, Billy'nin bastıra bastıra yazması neticesinde harflerin boş sayfaya geçmiş girintilerini okumaya çalıştı. Kurşun kaleme uzanıp üzerlerini nazik darbelerle gölgeledikten sonra çalakalem yazılmış büyük harflerin "Charlemont Caddesi"ne işaret ettiğini gördü. Billy ev veya apartman dairesi numarasını, sokağın adı kadar sert kalem darbeleriyle yazmamıştı ne yazık ki. Soluk izler 5 de olabilirdi, tamamlanmamış

bir 8 de. Ama aradaki boşluk bir rakamdan fazlasının, hatta belki bir harfin daha olduğunu akla getiriyordu.

Strike'in muammalı vakaların köküne inmeye dönük bitmeyen tutkusu diğer insanlarınki kadar kendi hayatını da zorlaştırabiliyordu. Acıkmıştı, yorgundu ve geçici sekreterini gönderdiğine göre ofisi kapatıp çıkabilirdi. Ama bunun yerine sokak adını okuyabildiği sayfayı koparıp ofisin diğer kısmına geçerek bilgisayarı açtı.

Birleşik Krallık'ta birden çok Charlemont Caddesi vardı fakat Billy'nin uzun yolculuk yapacak imkânlara sahip olmadığı varsayımından hareketle East Ham'dekinin aradığı Charlemont Caddesi olabileceğini düşündü. Çevrimiçi kayıtlar bölgede yaşayan iki Williams olduğunu gösteriyordu ama ikisi de altmışlı yaşlardaydı. Billy'nin "Jimmy'nin yeri"ne gitmesinden duyduğu endişeyi hatırlayan Strike, Jimmy adıyla yaptığı aramadan sonuç alamayınca James'i arattı ve 49 yaşındaki James Farraday isimli şahsın bilgileri ekranda belirdi.

Aradığı kişiyi bulduğunu düşünmese de Billy'nin kargacık burgacık harflerinin izlerinin altına Farraday'in adresini not etti. Ama bir sorun vardı; Farraday'in daire numarasında ne 5 vardı ne de 8. Dahası, Billy'nin aşırı pasaklı haline bakılırsa, her kimle birlikte kalıyorsa, kişisel hijyen konusunda fazla gamsız biri olsa gerekti. Halbuki Farraday eşi ve iki kızıyla birlikte yaşıyor görünüyordu.

Strike bilgisayarı kapattıysa da aklında Billy'nin hikâyesiyle siyah ekrana bakmaya devam etti. Başının etini yercesine papağan gibi tekrarladığı detay, pembe battaniyeydi. Psikotik bir sanrı için sarih, alelade bir detay gibi görünüyordu bu.

Ücreti ödenen bir iş için sabah erken kalkması gerektiğini hatırlayarak elleriyle masadan güç alıp doğruldu. Billy'nin el yazısının girintileriyle Farraday'in adresinin yazılı olduğu kâğıdı cüzdanına koyup ofisten ayrıldı.

Kraliçenin tahttaki altmışıncı yılı şerefine düzenlenen Elmas Yıl-dönümü etkinliklerini henüz geride bırakan Londra şimdi Olim-

piyat Oyunları'na hazırlanıyordu. Birleşik Krallık bayrağı ve 2012 Londra Olimpiyatları logosundan geçilmiyordu şehir. Tabelalar, afişler, amblemler, anahtarlıklar, kupalar, şemsiyeler... Bütün mağazaların vitrinleri Olimpiyat Oyunları'yla ilgili yığınla ıvır zıvırla doluydu. Strike'a göre logo gelişigüzel bir şekilde saçılmış floresan cam kırıklarına benziyordu; yine eğretilikte logoyla atbaşı giden oyunların resmî maskotları da aklına tek gözlü bir çift azı dışından başka bir şey getirmiyordu.

Hiç kuşkusuz ulusun kendini gülünç duruma düşürmesinden duyulan endişeye bağlı müthiş bir heyecanın ve gerginliğin izlerini başkentin her yerinde görmek mümkündü. Oyun biletlerinin bulunamamasıyla ilgili şikâyetler bir şekilde hemen her sohbete sirayet ediyor, bilet bulamayan hemen herkes müsabakaları stadyumda canlı izleme noktasında herkesin adil ve eşit şansa sahip olması beklenen çekilişte bir dolap çevrildiğinden dem vuruyordu. Birkaç boks müsabakasını izlemeyi uman Strike bilet bulmayı başaramasa da eski okul arkadaşı Nick'in engel atlama müsabakasında onun yerine yarışması için yaptığı teklife kahrkahayla gülmüştü; Nick'in karısı İlsa da burada yakalanmış olmaktan haliyle memnun olmuştu.

Strike'ın cuma günü bir estetik cerrahı gözetlemek için gitmek zorunda kaldığı Harley Sokağı'na, Olimpiyat ateşi alevleri ulaşmamıştı. Büyük Viktoryen ön cepheleler cıfcaflı logolar ve bayraklarla lekelenmemiş bir halde, dünyaya o bildik acımasız yüzleriyle bakmaya devam ediyordu.

İş icabı en iyi İtalyan takımını giymiş olan Strike karşıdaki bir binanın kapısına yakın bir noktada pozisyonunu almış, cep telefonuyla konuşuyormuş gibi yaparak müşterisi ve onun iş ortağının pahalı muayenelerinin kapısını gözetliyordu.

Strike'ın "Fırıldak Doktor" lakabını taktığı avı, lakabının hakkını vermek için aceleci davranıyor görünmüyordu. Bir süre önce işin kitabında yazmayan iki göğüs büyütme operasyonu yaptığını fark edip bu etik dışı tavrı nedeniyle ortağı tarafından fena korku-

tulmuş olması yüksek ihtimaldi. Kıdemli ortaksa sonrasında en kötü senaryodan kuşkulananarak Strike'ın yardımına başvurmuştu.

Ciddi bir ses tonu ve mutlak bir seziyle, "Sunduğu gerçekçe inandırıcılıktan uzak, bir sürü tutarsızlık var," demişti saçları ağarmış cerrah. "Ah, hep... hep zamparaydı o. Onunla yüzleşmeden önce bilgisayarından internet geçmişine baktım ve genç kadınların açık fotoğraflar karşılığında güzelleşme için nakit desteği talep ettiği bir siteyle karşılaştım. Korkarım... Ne olduğunu tam olarak bilemiyorum ama... bu kadınlarla bir anlaşma yapmış olabilir gibi geliyor. Parayla ilgili olmayan bir anlaşma. İki genç kadından benim bilmediğim bir numarayı aramaları istenmiş ki buradan kadınlara *özel bir anlaşma* karşılığında ücretsiz cerrahi operasyon önerilmiş olabilir diye düşünüyorum."

Strike, Fırıldak'ın mesai saatleri dışında herhangi bir kadınla görüştüğüne tanık olmamıştı henüz. Pazartesi ve cuma günlerini Harley Sokağı'ndaki muayenehanede, aradaki diğer üç günüyse ameliyatlara girdiği özel bir hastanede geçiriyordu adam. Strike ne zaman iş çıkışı peşine takılsa, doktor kısa bir yürüyüş yapıp bir yerden çikolata satın alıyordu; böyle bir bağımlılığı var gibiydi. Her gece Bentley'ine atlayıp doğruca Gerrards Cross'taki evine, çocuklarına ve eşine gidiyordu. Strike da emektar mavi BMW'siyle onu takip ediyordu tabii.

Bu gece her iki cerrah da eşleriyle birlikte Kraliyet Cerrahlar Koleji yemeğine katılacağından Strike BMW'sini pahalı bir garaja park etmişti. Geçmek bilmeyen saatler boyunca Strike daha çok protezli bacağını düzenli aralıklarla dinlendirmekle ilgilenmiş, kâh parmaklıklara kâh park metrelerle kâh kapılara yaslanıp durmuştu. Müşteriler bir bir Fırıldak'ın kapı ziline basıyor ve yine bir bir içeri buyur ediliyordu. Gelenlerin tamamı kadındı ve çoğu şık, bakımlıydı. Saat beşte Strike'ın cep telefonu göğüs cebinde titredi; müşterisi mesaj atmıştı.

**Mesai bitti, birlikte Dorchester'a doğru yola çıkmak
üzereyiz.**

Strike huysuzca civarda dolanarak ortakların on beş dakika içinde binadan ayrılmasını bekledi. Müşterisi uzun boylu, beyaz saçlı; Fırıldak ise ıslıl ıslıl siyah saçlı, yanık tenli, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş, havalı bir adamdı. Strike taksiye binip gidişlerini izledikten sonra uzun uzun esneyip gerinirken yol üstündeki bir restorandan paket yaptırıp evinin yolunu tutmayı düşündü.

Neredeyse istemsizce cüzdanına uzandı ve Billy'nin sokağının adını tespit etmeyi başardığı buruşuk kâğıt parçasını çıkardı.

Bütün gün aklının bir köşesinde hep Fırıldak Doktor işten erken çıkarsa Charlemont Caddesi'ne Billy'yi aramaya gitmek vardı ama hem çok yorgundu hem de bacağı sızlıyordu. Lorelei, Strike'ın bu akşam boş olduğunu bilseydi ondan kesin bir telefon beklerdi. Öte yandan yarın akşam Robin'in yeni ev partisine gideceklerdi ve bu geceyi Lorelei'da geçirirse yarın partiden sonra ondan kurtulması çok zor olacaktı. Lorelei'in evinde hiç üst üste iki gece kalmamıştı; bu tür fırsatlar çıktığında bile. Ona ayırdığı zamana belli bir sınır koymak hoşuna gidiyordu.

Havanın onu fikrinden vazgeçmeye mecbur etmesini umarcasına başını kaldırıp tertemiz temmuz göğüne bakarak iç geçirdi. Berrak, kusursuz bir akşamdı; ofiste işler o kadar yoğunlu ki bir daha böyle boş birkaç saati ne zaman bulacağını kestiremiyordu. Charlemont Caddesi'ne gitmek istiyorsa bunu bu gece yapmalıydı.

5

Halk topluluğunun önüne çıkmaktan korkabilirsin, haksız yere sana vicdansızca saldıracağından çekinebilirsin... evet, bunlar anlaşılabilir şeyler.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Trafik saatinde yola düşen Strike'ın Harley Sokağı'ndan East Ham'e ulaşması bir saatten fazla sürdü. Charlemont Caddesi'ne ayak bas-tığında bacağı zonkluyordu ve tümüyle konutlardan oluşan uzun sokağın görüntüsü karşısında hayıflanmıştı; Billy'yi basit bir şekilde nevroz hastası olarak görecektürde biri değildi o.

Kimisi salt tuğladan, kimisi boyalı, kimisi astar sıvalı taraçalı evler birbiriyle uyumsuz bir manzara çiziyordu. Birleşik Krallık bayrakları camlarda arzıendamlıydı; işte Olimpiyat ateşi ve Elmas Yıldönümü'nün kutsal emanetlerine dair bir başka kanıt daha. Evlerin önündeki küçücük alanlar hane halkının tercihi-ne göre ya minyatür bahçelere ya da döküntülerin yığıldığı birer çöp-lüğe dönüştürülmüştü. Sokağın ortalarına doğru bir noktaya da sahibini bekleyen eski püskü bir döşek bırakılmıştı.

James Farraday'ın evi, ilk izlenim olarak Strike'a nihayet yol-culuğun sonuna gelmiş olabileceği hissi vermekten çok uzaktı, zira bütün sokağın en iyi, en bakımlı evlerinden biriydi bu. Girişinde renkli camlı ufak bir sundurma vardı, bütün pencereler dantelli

tül perdelerle süslenmişti ve pirinçten posta kutusu akşam güneşi altında ısıllı ısıllı parlıyordu. Strike plastik kapı ziline basıp sakince bekledi.

Çok geçmeden bezgin, miskin bir kadın kapıyı açtı ve kapının ardında ilk fırsatta kaçmaya hazır halde bekleyen gümüş renkli bir tekir kedi dışarı fırladı. Kadının yüzündeki kızgın ifade, önlüğünün ortasındaki “Aşk...” yazılı karikatürle absürd bir tezatlık oluştururken içeriden buram buram et yemeği kokuları geliyordu.

Ağzını sulandıran kokuyu içine çekerek, “Merhaba,” dedi Strike. “Yardımcı olabileceğinizden emin değilim ama Billy’yi arıyorum.”

Kadın, “Yanlış adres. Burada Billy diye biri yok,” diyerek kapıyı kapatmaya yeltendi.

“Jimmy’le birlikte kaldığını söyledi,” dedi Strike kapı aralığından.

“Burada Jimmy diye biri de yok.”

“Kusura bakmayın, gerçek adı James olabilir diye...”

“Kimse ona Jimmy demez. Yanlış adrese gelmişsiniz,” dedikten sonra kapıyı kapattı kadın.

Strike gümüş renkli tekir kediyle göz göze geldi ve kedi, Strike’i zihninden atarcasına ukala bir edayla, kapının önündeki keçe paspasa uzanıp kendini temizlemeye koyuldu.

Strike kaldırıma geri dönüp bir sigara yaktı ve sokağı süzmeye koyuldu. Tahminlerine göre Charlemont Caddesi üzerinde iki yüz ev vardı. Tek tek bütün kapıları çalmasının ne kadar zamanını alabileceğini düşündü. Bu geceden çok daha uzun, yakın zamanda asla ayıramayacağı kadar uzun bir zaman alacağı muhakkaktı maalesef. Hüsrana uğramış bir şekilde ve her adımda daha fazla zonklayan bir ağrıyla, pencerelerde ve sokaktan gelip geçen insanların yüzlerinde önceki gün tanıştığı adamın yüzünü araya araya yürümeye koyuldu. Birinde evine girmek üzere olan birine ve bir süre sonra da evinden çıkan bir başkasına adreslerini kaybettiği “Jimmy ve Billy”yi tanıyıp tanımadıklarını sordu. İkisinden de hayır yanıtını aldı.

Topallamamaya çalışarak, bir süre daha güçlkle yürümeye devam etti ve nihayet müstakil evlerin bitip apartmanların başladığı kısma ulaştı. Yan yana, tabiri caizse tikiş tepiş sıralanmış, çift kapılı apartmanların ön kısımları bahçe değil, betondandı.

Strike yavaşladı. Köhnemiş, üzerindeki beyaz boya katmanı soyulmuş kapılardan birine raptiyeyle tutturulmuş yırtık bir A4 kâğıt gözüne ilişti. Asla “önsezi” sözcüğüyle tanımlamayacağı, belli belirsiz ama tanıdık bir dürtüyle kapıya yöneldi.

Kargacık burgacık bir el yazısıyla yazılmış notu okudu:

7.30 Toplantısı barda değil, Vicarage Lane'deki İyi
Toplum Merkezi'nde olacak, sokağın sonundan sola
dönünce Jimmy Knight

Strike kâğıdı tek parmağıyla hafifçe yukarı doğru kaldırdığında 5 ile biten kapı numarasını gördü ve kâğıdı tekrar eski haline getirip içeri bakmak üzere toz içindeki alt kat pencerelerine yöneldi.

Güneş ışığının içeri girmesini önlemek için çakılan eski püskü çarşafın bir kenarı aşağı kaymıştı. Penceredeki bu küçük açıklıktan içeriye göz atabilecek kadar uzun boylu olan Strike, bütün eşyası üzeri lekeli bir yorganla örtülü açık bir çekyat, köşeye yığılmış bir dolu kıyafet ve bir karton kutu üzerinde duran portatif bir televizyondan oluşan küçük odayı süzdü. Halı boş bira kutularından ve tepeleme izmarit dolu kül tablalarından geçilmiyordu. Ümit vaat eden bir manzaraydı bu. Tekrar boyası kalkmış kapıya döndü ve iri elini yumruk yapıp kapıyı çaldı.

Kapının açılması şöyle dursun içeride birinin hareketlendiğine dair en ufak bir ses dahi işitmedi.

Kapıdaki notu bir kez daha kontrol etti ve yola koyuldu. Sola, Vicarage Lane'e sapar sapmaz toplum merkezi sağında belirdi; iri, kargacık burgacık harflerle yazılmış “İyi” yazısı ısl ısl parlıyordu.

Mao şapkalı, sakallı, ufak tefek, ihtiyar bir adam elinde bir tomar broşürle cam kapıların önünde duruyordu. Strike'in yaklaştığını

fark edince, rengi solmuş Che Guevara tişörtlü adam, sorgulayan gözlerle Strike'ı süzdü. Kravat takmamış olsa da İtalyan takım elbisesinin ona yersiz bir resmiyet kattığı aşikârdı. İstikametinin toplum merkezi olduğunun netleşmesiyle, broşür dağıtan ihtiyar girişi tutmak üzere usulca yana kaydı.

Sahte bir telaş ve üzüntüyle, "Biliyorum, geciktim," dedi Strike, "ama toplantı yerinin değiştiğini yeni öğrendim."

Sergilediği özgüven ve tabii cüssesi karşısında şaşırsa da takım elbiseli bir adama sorgusuz teslim olmayı kendine yakıştıramayacağı aşikârdı Mao şapkalı adamın.

"Kimi temsilen geldiniz?"

Strike adamın göğsüne bastırıldığı broşürlerdeki büyük harfli sözcüklerin envanterini bir çırpıda çıkarmıştı bile: MUHALEFET – İTAATSİZLİK – KARGAŞA ve hiç anlam veremese de, HİSSELER. Puro içen beş şişko iş insanının Olimpiyat halkalarını oluşturduğu acemice çizilmiş bir de karikatür çarpmıştı gözüne.

"Babamı," dedi Strike. "Hisselerinin üzerine beton dökmelelerinden korkuyor da kendisi."

Sakallı ihtiyar, "Haa," diyerek kenara çekildi. Strike adamın elindeki broşürlerden birini alıp toplum merkezine girdi.

Hafifçe araladığı iç kapıdan içeri bakan kır saçlı, Batı Hint Adaları kökenli kadın dışında kimse görünmüyordu etrafta. Strike arka taraftaki bu odada bir kadının konuştuğunu duyabiliyordu. Söylediklerini anlamak zor olsa da ses tonu ve ritmi tirat attığı izlenimi veriyordu. Kadın hemen arkasında birinin durduğunu fark edince başını çevirdi. Strike'ın takım elbisesi kadında, kapıdaki sakallı adam üzerinde yarattığının tam zıddı bir etki yaratmış gibiydi.

Kısık sesle, "Olimpiyatlar'dan mısınız?" diye sordu kadın.

"Hayır," dedi Strike. "Sadece merak ettim."

Kapıyı açarak Strike'ı içeri buyur etti.

Kırk civarında insan plastik sandalyelere oturmuş konuşmayı dinliyordu. Strike en yakındaki boş sandalyeye oturdu ve Billy'nin

omuzlarına düşen, keçe gibi saçlarını görme umuduyla önündeki kafaları dikkatle taramaya koyuldu.

Ön kısımda genç bir kadın, konuşmacılara tahsis edilmiş masanın önünde ağır adımlarla bir sağa bir sola doğru yürüyerek dinleyicilere hitap ediyordu. Saçlarına Strike'ın, izahı güç bir şekilde tek gecelik ilişki yaşadığı Coco'nunkiyle aynı parlak kıvılgöl-geler atılmıştı; asla sonunu getirmediği, hatta yer yer ikinci cümlecikte ne anlattığını karıştırıp duraksadığı ve kimi sözcüklerde "h" harflerini yuttuğu cümleleri peşi sıra sıralıyordu.

"... işgal evlerini düşünün misal ve sanatçıları ki bunların tamamı... çünkü burası düzgün bir topluluk, doğru ama sonra ayaklı panolar gibi geliyorlar ve işte, ağızlarındaki baklayı çıkarıyorlar, sizin için neyin iyi olacağını biliyorsanız, bir izin verseniz, arkası dağ gibi büyüyecek bu baskıcı yasaların, değil mi? Bu, bir Truva atı, organize bir kampanya, misal..."

Dinleyicilerin yarısı öğrenci gibi görünüyordu. Strike yaşça biraz daha büyük üyeler arasında kapıda karşılaştığı arkadaşın- kine benzer sol sloganların yazılı olduğu tişörtler giyen, kendi ifadesiyle adanmış protestocu kadınlar ve erkekler olduğunu fark etti. Yine odanın muhtelif kısımlarına dağılmış halde duran ve Olimpiyat meşalesinin Londra'nın doğu yakasına ulaşmasını hoş karşılamayan topluluğun sıradan üyeleri olduğunu tahmin ettiği farklı birkaç kişi daha vardı. İşgal evlerinden olmaları muhtemel sanatçı tipler, fısır fısır konuşan ve Strike'a göre belki de gerçekten hisselerinin iç edilmesinden korkan yaşlı bir çift ve diğerleri. Strike bir yandan uysallıkları, eziklik seviyesine ulaşmış sabırlı tavırları dolayısıyla kilise sıralarında oturan insanları akla getiren bu insanları izleyip diğer yandan dikkatleri ziyadesiyle üzerlerine çekmeden, öyle kolayca burayı terk etmeyecekleri konusunda hepsinin hemfikir olduğunu aklından geçirirken, vücudu küpe, piercing ve anarşist döv-melerden geçilmeyen bir genç gamsızca, kürdanla dişlerini temizliyordu.

Konuşmasını sürdüren genç kızın arkasında üç kişi daha vardı; kendi aralarında sessizce bir şeyler konuşan daha yaşlı bir kadın ve iki adam. Adamlardan biri en az altmışındaydı; ömrünü grev çadırlarında ve inatçı idareye karşı verilen başarılı mücadelelerde geçirmiş, dövüşken bir havası olan, güvercin göğüslü, uzun, ince çeneli bir adamdı. Strike'ı bir anda içinde duyduğu kuşkuyu teyit etmek üzere elindeki broşüre bakmaya sevk eden şey, adamın kara, çukur gözlerinin en derinlerinde saklıydı âdeta.

OLİMPİYATLAR KARŞITI HALK DİRENİŞİ (OKHD)

15 Haziran 2012

Saat: 19.30

Yer: White Horse Pub East Ham E6 6EJ

Konuşmacılar:

Lilian Sweeting	Doğal Hayatı Koruma Derneği, Doğu Londra
Walter Frett	İşçi Birliği/OKHD aktivisti
Flick Purdue	Yoksullukla Mücadele Eylemcisi/OKHD aktivisti
Jimmy Knight	Gerçek Sosyalist Parti/OKHD örgüt sorumlusu

Gür sakalları ve genel anlamda pejmürde görünüşüne rağmen çökük gözlü adam kirli ve sefil görünme konusunda Billy'nin yanına dahi yaklaşamazdı; dahası saçlarına en kötü ihtimalle bir iki ay önce berber makası değdiği aşikârdı. Otuzlarının ortalarında gibiydi ve daha yuvarlak yüzlü, daha kaslı olmakla beraber, Strike'ın bir önceki günkü konuğuyla aynı simsiyah saçlara ve soluk benze sahipti. Eldeki veriler ışığında, Jimmy Knight'ın Billy'nin ağabeyi olduğuna kesinlikle bahse girebilirdi Strike.

Jimmy, İşçi Birliği temsilcisiyle aralarında geçen kısık sesli konuşmanın ardından geriye yaslandı ve genç kadının konuşmasından en az homurdanmaya başlayan dinleyiciler kadar sıkıldığını ve artık dinlemeyi bıraktığını ifşa edercesine iri kollarını göğsünde kavuşturdu.

Strike hemen önündeki sırada oturan ne idiği belirsiz bir adamın onu gözetlediğini fark etti. Gözleri adamın uçuk mavi gözlerine yakalanır yakalanmaz hızla dikkatini bir kez daha konuşmasına devam eden Flick'e çevirdi. Mavi gözlü adamın giydiği kot pantolonun ve sade, düz tişörtün temizliğini, özenle taranmış saçlarını es geçmeyen Strike, adam hiç değilse sabah sinekkaydı tıraş olmayı ihmal etseymiş daha iyi olurmuş ama belli ki Londra Polis Teşkilatı OKHD gibi güdük bir örgütü çok da ciddiye almamış diye düşündü. Sivil kıyafetli polislerin varlığı kuşkusuz beklenmedik bir durum değildi; Olimpiyatlar için yapılan düzenlemeleri akmeye uğratma, engelleme planları yapan bütün örgütlerin polis tarafından yakından takip edilmesi şaşırtıcı olmasa gerekti.

Sivil polisin biraz ilerisinde kısa kollu gömleklili, profesyonel görünümlü, gençten, uzun, ince, Asyalı bir adam oturuyordu. Gözleri konuşmacıda, sol el tırnaklarını kemiriyordu. Strike'in ona baktığını fark edince irkilerek parmağını ağzından çekti. Tırnağının kenarını kanatmıştı.

"Pekâlâ," dedi bir adam gür sesle. Dinleyiciler adamın sesindeki buyurganlığın etkisiyle kendilerine çekidüzen verirken devam etti adam. "Çok teşekkürler Flick."

Flick dinleyicilerin isteksiz, cılız alkışları arasında masanın etrafını dolanıp iki adamın ortasındaki boş sandalyeye otururken Jimmy Knight ayağa kalktı.

Eskimiş kot pantolonu ve ütüsüz tişörtüyle Jimmy Knight, Strike'a ölen annesinin sevgililerini hatırlattı. Kaslı kolları ve dövmeleleriyle, dandik bir müzik grubunun basgitaristi veya yakışıklı *roadie*'si olabiliirdi pekâlâ. Strike, ne idiği belirsiz mavi gözlü adamın sırtının doğrulduğunu fark etti; beklediği kişi Jimmy'ydi belli ki.

"Herkes iyi akşamlar. Geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ediyorum."

Karakteriyle odayı popüler bir şarkının ilk notaları gibi derhal avucuna almayı bilmişti. Sadece bu iki cümle Strike'in adamı çözmesine yetmişti; ordudaki tecrübelerinden çok iyi biliyordu ki

ya olağanüstü faydalı biriydi ya da düpedüz asi bir piç kurusuydu. Aksanı tıpkı Flick'inki gibi, Strike'ın bilmediği bir yöreden olduğunu gösteriyordu. Doğu Londra şivesinin Flick'inkine kıyasla kuşkusuz daha başarılı bir şekilde yontulup bozularak taşraya taşınmış hali olabilir diye düşündü Strike.

“Evet, olimpiik çıırır makinesi Doğu Londra'ya taşındı!”

Harlanmış gözleri, onu can kulağıyla dinleyen kalabalığı süzdü.

“Dümdüz edilen evler, ölüme terk edilen bisikletçiler, ayağa kalkan ülke, hepimize ait olan bu ülke. Eskiden ait olan demek lazım belki de!

“Lilian hayvan ve böcek habitatlarına neler yaptıklarını anlattı. Ben de insan toplulukları üzerinde yol açtıkları zararlardan bahsedeceğim. Topraklarımızı betonlaştırıyorlar. Peki ne için? İhtiyacımız olan sosyal konutlar, hastaneler için mi? Tabii ki hayır! Yo! Stadyumlar için hanımefendiler, beyefendiler; kapitalist düzenin vitrinleri için yani, milyarlarca sterlin harcıyoruz. Bariyerlerin arkasında sıradan yurttaşların özgürlüğü çiğnenirken, ihlal edilirken, yok edilirken, bizlerden elitizme alkış tutmamız isteniyor.

“Olimpiyatları kutlamamız gerektiğini salık veriyorlar; kuşe kâğıtlı, süslü basın böyle buyuruyor; sağcı medya çanak yalıyor. Bayrağı fetiş hale getir, orta sınıfı şovenizmle azdır, kendinden geçir! Gelin, muhteşem madalyalarımıza tapın; okkalı bir rüşvet karşılığında birilerinin sidik çanağına göz yuman herkese en gıcırından birer altın madalya!”

Onaylayıcı homurtulara birkaç kişinin alkışı eşlik etti.

“Spor yapması gereken kızlarımız, oğullarımız için, devlet okullarına giden çocuklarımız için heyecanlanmamız bekleniyor ama geri kalan herkesin, hepimizin oynadığı oyun alanları nakit para için satıldı, gitti. Dalkavukluk milli Olimpiyat branşımız ilan edilmeli! Bunlara milyonlarca sterlin yatırım yapanlara tapıyoruz. Neden? Çünkü bisiklete biniyorlar. Bariyerlerin, evet, işçileri kendi topraklarına sokmayan bariyerlerin üzerlerine adlarını yazmak için kuyruğa giren, gezegenin ırzına geçen, vergi kaçakçısı piç

kurularının pisliklerini örtmek için kendilerini satarken bisiklete biniyorlar çünkü!”

Strike, yanındaki yaşlı çift ve Asyalı adam dışında herkesin coşkuyla katıldığı alkış tufanına, sözcükler kadar sergilenen performans da etkili olmuştu. Jimmy’nin haydutlarınkine benzer ama yakışıklı yüzünde haklı bir öfke vardı.

Arkasındaki masaya uzanıp Strike’ın da hiç beğenmediği çentikli “2012” yazısının olduğu kâğıdı alıp havaya kaldırarak, “Bunu görüyor musunuz?” dedi. “Olimpiyatlara hoş geldiniz dostlarım. Bir faşistin ıslak rüyasına hoş geldiniz! Şu logoya bakın! Görüyor musunuz? Kırık bir gamalı haç bu!”

Kalabalıktan bir kez daha yükselen kahkahalar ve alkış sesleri Strike’ın karın gurultusunu gizledi. Civarda paket servis yapan bir restoran var mı acaba diye düşündü. Daha önce de gördüğü Batı Hint Adaları kökenli kır saçlı kadın salon kapısını açıp sırtını kapıya verdiğinde, çıkıp yiyecek bir şeyler alıp geri dönebilir miyim diye bile düşündü. Fakat kadının yüzündeki ifade OKHD toplantısının artık sonuna gelindiğini müjdeliyordu.

Öte yandan Jimmy konuşmasına tam gaz devam ediyordu.

“Bu sözde Olimpiyat ruhu kutlamaları, adil oyun ve amatör ruh kutlamaları baskıyı ve otoriter rejimi normalleştirmekten başka bir şey değil! Uyanın: Londra militarize ediliyor. Yüzyıllardır sömürgeci ve istilacı taktiklerle bilenen Britanya devleti; polisi, orduyu, helikopterleri ve silahları sıradan vatandaşlarına doğrultmak için kusursuz bir kılıf olarak kullanıyor Olimpiyatlar’ı! 1000 yeni CCTV kamera, yangından mal kaçırır gibi peş peşe çıkarılan ek yasalar; bu kapitalist panayır buradan ayrıldıktan sonra bütün bunlar geri çekilecek mi sanıyorsunuz?”

Toplum merkezi çalışanı duvar kenarından gergin ama kararlı adımlarla salonun ön kısmına doğru yürürken, “Bize katılın!” diye bağırdı Jimmy. “OKHD baskıya direnişle karşılık veren daha geniş çaplı, küresel bir adalet hareketinin bir parçasıdır! Sermaye karşısında bütün baskıcı rejim karşıtı, sol hareketlerle ortak hareket

ediyoruz. Yasal gösteriler düzenleyecek, hızla işgal altında bir kente dönüşen bu şehirde barışçıl protesto haklarımızdan elimizde kalan her aracı seferber edeceğiz!”

Strike'ın yanındaki yaşlı çift artık hayli bezmiş görünse de kalabalıktan yeni bir alkış dalgası yükseldi.

Nihayet dinleyicilerin önüne ulaşmayı başarıp ürkekçe jestlerle toplantı için ayrılan sürenin dolduğunu işaret eden çalışana, “Tamam, tamam, biliyorum,” dedikten sonra dinleyicilere dönerek, “Çıkmamızı istiyorlar,” diye devam etti Jimmy. Gülerek başını salladı: “Elbette isteyecekler. Elbette!”

Dinleyicilerden birkaçı toplum merkezi çalışanını ısıkladı.

“Daha fazlasını dinlemek ve bilmek isteyenleri,” dedi Jimmy, “yolun aşağısındaki bara bekliyoruz. Broşürlerde adresi bulabilirsiniz!”

Kalabalığın büyük kısmı Jimmy'yi alkışlarken, sivil polis sandalyesinden kalktı. Yaşlı çift çoktan kapıya yönelmişti bile.

6

İşittiğime göre ben, sert bir fanatik olarak kötü bir üne sahipmişim.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Sandalyeler gürültüyle yerlerinden oynatıldı, çantalar omuzlara alındı. Dinleyicilerin büyük kısmı arkaya, kapıya doğru hareketlenirken, bazıları merkezden ayrılmakta isteksiz görünüyordu. Strike onunla konuşabilme umuduyla Jimmy'ye doğru birkaç adım attıysa da aktiviste karşı sinirli ve kararlı bir görüntü çizen Asyalı genç adam ondan daha önce davranarak palas pandıras Jimmy'nin yanına ulaşmıştı bile. Jimmy, İşçi Birliği temsilcisiyle laflarken yanına gelen adamı fark etti ve Walter'a hoşça kal diyerek yeni muhatabının fikrini değiştirme yönünde açık bir iyi niyetle adama döndü.

Ne var ki Asyalı adamın konuşmaya başlamasıyla birlikte Jimmy'nin yüzü gölgelendi. İkili hızla odayı boşaltmakla meşgul kalabalığın ortasında kısık sesle sohbet ederken Flick ve bir grup dinleyici az ötede boş boş dolanarak Jimmy'yi bekliyordu. Yaptıkları işi kol gücünden üstün görüyor gibi bir halleri vardı. Topluluk merkezi çalışanı kadın, bir başına sandalyeleri toplamaya koyuldu.

Strike, "İzin verin," diyerek sandalyelerin üçünü kadının elinden aldı ve dizindeki keskin sızıya aldırış etmeden sandalyeleri giderek yükselen yığının üstüne koydu.

"Sağ olun," dedi çalışan nefes nefese. "Ama hiç sanmıyorum..."

Walter ve diğerlerinin geçmesi için kenara çekildiyse de kim-seden bir teşekkür duymadı.

Hafif kızgın bir şekilde, "Merkezi bir daha kullanmamıza izin vermezler," diye bitirdi cümlesini. "Bütün bunlar neyin nesiydi hiç anlamadım. Broşürlerinin üstünde sivil itaatsizlik yazıyor ama başka neler var, hiçbir fikrim yok."

Strike bir sandalyeyi daha yığının üstüne yerleştirirken, "Olimpiyat yanlısısın, öyle değil mi?" diye sordu.

"Torunum koşu takımında," dedi. "Biletlerimizi aldık. Kızcağız heyecandan yerinde duramıyor."

Jimmy hâlâ Asyah gençle konuşuyordu. Ufak çaplı bir tartışma yaşıyorlardı sanki. Jimmy gergin görünüyordu; gözlerinin sürekli odayı taramasına bakılırsa ya sohbetten kaçmanın bir yolunu arıyordu ya da tartışmalarına kulak kabartan birileri var mı diye bakınıyordu. Salon iyice boşaldığında ikili çıkışa doğru yürümeye koyuldu. Strike ne konuştuklarını duymak üzere kulak kabarttıysa da Jimmy'nin ayaklarının ahşap zeminde çıkardığı gürültüden birkaç kelimeyi zar zor seçebilmişti.

"... yıllardır dostum, haksız mıyım?" diyordu Jimmy kızgın bir tonda. "Madem öyle, ne bok yersen ye. Sen kendin gönüllü oldun sonuçta..."

İkili konuşmaları duyamayacak kadar uzaklaşınca, Strike topluluk merkezi çalışanına son sandalyelerin toplanmasında yardım etti ve kadının ışıkları kapatmasının ardından ona White Horse'a nasıl gidebileceğini sordu.

Beş dakika sonra, daha sağlıklı bir şeyler yeme imkânı olmasına rağmen bir dükkândan patates kızartması alıp White Horse Road boyunca yürümeye koyuldu; adını bulunduğu muhitten alan barın yolun en sonunda olduğu söylenmişti ona.

Strike patatesini yerken bir yandan da Jimmy'yle açık ve şeffaf bir sohbet gerçekleştirmek için lafa nasıl girmesi gerektiğine kafa yoruyordu. Kapıdaki ihtiyar Che Guevara hayranının gösterdiği, tepkiye bakılırsa Strike'ın mevcut kıyafeti anti kapitalist protestocuların gözünde pek de güven verici değildi. Jimmy tecrübeli bir radikal solcu aktivist izlenimi uyandırıyor ve oyunların açılışı öncesindeki yüksek gerilimli atmosferde giriştiği eylemlere dönük resmî ilgiyi muhtemelen hoş karşılamayacaktı. Gerçekten de ne idiği belirsiz mavi gözlü adamın elleri ceplerinde Jimmy'yi takip ettiğini görebiliyordu Strike. İlk işi, Jimmy'yi OKHD hakkında bir tahkikat yapmak için orada olmadığına inandırmak olmalıydı.

White Horse'un hareketli bir kavşağın kenarında, büyükçe bir parka bakan, çirkin, prefabrik bir bar olduğunu gördü Strike. Kaidesine özenle yerleştirilmiş gelincik çelenkleriyle beyaz bir savaşı anıtı, karşıdaki içkili mekânın dış kısmına, çatlaklarından otlar fışkıran betona yığılmış sigara izmaritlerine sonsuz bir sitemle açan bir güle benziyordu. Müşteriler barın önünde sigara içerek laflıyordu. Devasa bir West Ham bayrağıyla süslenmiş pencerenin önünde dinlenen kalabalık içinde Jimmy, Flick ve birkaç kişiyi seçebilmişti Strike. Uzun boylu Asyalı genç ortalıkta görünmüyordu ama sivil polis grubun dışında, bir kenarda tek başına boş boş duruyordu.

Strike bira almak üzere bara girdi. İç dekor neredeyse tamamen İngiltere bayrakları ve West Ham hediyelik eşyalarından ibaretti. Strike bir ellilik John Smith's alıp kapı önüne geri döndü, sigarasını yaktı ve Jimmy ile etrafındaki gruba doğru yürüdü. Jimmy takım elbiseli, iri cüsseli birinin ondan bir şey istediğini fark ettiğinde Flick'in tam arkasındaydı. Bir anda konuşmayı kestiklerinde hepsinin yüzünde kuşkulu bir ifade vardı.

"Selam," dedi Strike. "Ben Cormoran Strike. Seninle biraz konuşma imkânımız var mı Jimmy? Billy hakkında."

"Billy mi?" diye çıkıştı Jimmy. "Niye?"

"Onunla dün tanıştım. Özel dedektifim ben..."

“Chizzle göndermiş olmalı,” dedi Flick tedirgin bir şekilde Jimmy’ye dönerek.

“Konuşalım bakalım,” diye homurdandı Jimmy.

Grubun geri kalanı yarı meraklı yarı düşmanca gözlerle Strike’i süzerken Jimmy ona, kendisini kalabalığın az ötesine doğru takip etmesini işaret etti. Strike’in hiç beklemediği bir şekilde Flick de peşlerine takıldı. Aktivisti başıyla selamlayan üç numara traşlı, West Ham formalı adamların yanından geçip az ilerideki at başlı iki beyaz dubanın yanında durdu ve civarda kulak kabartacak birilerinin olup olmadığına kontrol ettikten sonra Strike’a döndü.

“Adın ne demiştin?”

“Cormoran. Cormoran Strike. Billy’yle kardeş misiniz?”

“Kardeşim olur, evet,” dedi Jimmy. “Seni görmeye geldi dedin, öyle değil mi?”

“Öyle. Dün öğleden sonra.”

“Sen özel...”

“Dedektifim, evet.”

Strike, Flick’in bakışından, adamın onu tanıdığını fark etti. Vahşi göz boyası ve dağınık, domates kırmızısı saçları bir yana, masum ve çocuksu görünen solgun ve tombul yüzünü alelacele yeniden Jimmy’ye çevirdi.

“Jimmy, bu...”

Jimmy sigarasını yakmak üzere çaktığı çakmağın alevi üzerinden Strike’a bakarak, “Shacklewell Sapığı?” diye sordu. “Lula Landry?”

“Ta kendisi,” dedi Strike.

Strike göz ucuyla, Flick’in gözlerinin vücudundan bacaklarına doğru indiğini fark etti. Küçümser bir şekilde dudak bükmeyi ihmal etmemiştii kadın.

“Billy sana geldi demek,” diye tekrar asıl konuya döndü Jimmy. “Neden böyle bir şey yapmış peki?”

“Bana bir oğlan çocuğunun boğazlandığını gördüğünü söyledi.”

Jimmy sigaradan derin bir nefes alarak dumanı hiddetle üfledi.

“Anladım. Hepsini kendi kafasından uydurdu. Şizofrenik duygu durum bozukluğu var kardeşimde.”

“Rahatsız görünüyordu,” diye onayladı Strike.

“Sadece bunu söyledi yani? Bir çocuğun boğazlandığını gördüğünü yani?”

“Yetmez mi?” dedi Strike.

Jimmy keyifsiz bir şekilde tebessüm etti.

“Ona inanmadın herhalde, değil mi?”

Strike dürüstçe yanıtladı: “Hayır. Ama bu halde sokakta dolaşmasının iyi bir fikir olmadığı kanaatindeyim. Yardım alması lazım.”

Jimmy bir şekilde sahte ve meraksız bir soruşturma havasıyla Flick’e dönerek, “Her zamankinden daha kötü halde olduğunu sanmıyorum, sen ne dersin?”

Flick örtülü bir kinle Strike’a dönerek, “Ben de sanmam,” dedi. “İniş çıkışlar yaşıyor işte. İlaçlarını aldığı sürece bir sorunu yok.”

Aksanı Flick’in, arkadaşlarına göre daha orta sınıf bir yaşantıdan geldiğini ele veriyordu. Strike, kadının tek gözünün kenarında uykusuzluğun yol açtığı torbayı göz kalemiyle kapatmaya çalıştığını fark etti. Neredeyse bütün çocukluğunu sefalet içinde geçiren Strike, hijyen konusunun bu denli umursanmıyor olmasından hoşlanmıyordu. İnsan temiz ve pis olması arasında hiçbir fark hissetmeyecek kadar mutsuz veya hastaysa başka tabii.

“Eski bir askersiniz siz, değil mi?” diye sordu Flick. Ama Jimmy kendi sorusuyla bastırdı bu soruyu.

“Billy seni nasıl bulmuş olabilir ki?”

“Bilinmeyen numaralar servisini aramış olabilir,” diye yanıtladı Strike. “Yarasa gibi mağarada yaşamıyorum sonuçta.”

“Billy bilinmeyen numaralar servisini kullanmayı bilmez.”

“Bir şekilde ofisimi bulmayı başarmış ama.”

“Ölü çocuk falan yok,” dedi Jimmy bir anda. “Hepsi kendi uydurması. Bir dizi izliyor ve sonra insanı canından bezdirene kadar onu anlatıp duruyor. Tikini fark ettiniz mi?”

Jimmy acımasızlık boyutunda başarılı bir taklitle seğiren elini burnuna ve oradan da göğsüne götürdü. Flick sırtıttı.

“Evet, gördüm,” dedi Strike ciddi bir yüzle. “Nerede olduğunu bilmiyorsun öyleyse?”

“Dün sabahtan beri görmedim. Niye sordun?”

“Dediğim gibi, tek başına ortalıkta dolaşacak kadar iyi görünmüyordu.”

“Tam bir hayırseversiniz,” dedi Jimmy. “Zengin ve meşhur dedektif bizim Billy için endişe ediyor.”

Strike yanıt vermedi.

Flick, “Ordudaydınız, değil mi?” diye sorusunu tekrarladı.

“Öyle,” dedi Strike küçümser bir bakışla ona dönerek. “Korumuzla ne alakası var bunun?”

“Öylesine sordum işte.” Öfkeyle yanakları anında kızarmıştı. “İnsanların başlarına bir şey gelecek diye hep böyle endişeleniyorsunuz herhalde?”

Flick’le aynı bakış açısına sahip insanlara fazlasıyla aşina olan Strike yanıt vermedi. Sırf küçük çocukları kasaturadan geçirmek umuduyla orduya yazıldığını söylese inanacağından kuşkusu yoktu.

Flick’in orduyla ilgili fikirlerini daha fazla dinlemek istemediği yüzünden okunan Jimmy, “Billy toparlar, sen onu merak etme,” dedi. “Ara ara bize sarar, sonra da çekip gider. Bu hep böyledir.”

“Sizin yanınızda değilken nerede kalıyor peki?”

“Arkadaşlarında,” dedi Jimmy omuz silkerek. “Adlarını bir bir sayamam tabii.” Daha sonra kendisiyle çelişerek ekledi: “Bu akşam civarda bir tur atıp bulurum onu. İyi mi diye kontrol ederim.”

“En doğrusunu yaparsın,” dedi Strike. Birasını kafaya dikti ve bardağı da boşları toplamak üzere kapı önüne çıkmış dövmeli bar çalışanına uzattı. Sigarasından son nefesi aldıktan sonra izmaritini, betonu çatlak avludaki binlerce kardeşinin yanına atıp protezli ayağıyla söndürdü ve cüzdanını çıkardı.

“Bana bir iyilik yap,” diyerek kartını çıkarıp Jimmy’ye uzattı. “Billy geri dönünce beni buradan ara, olur mu? Güvende olduğunu bilmek isterim.”

Flick alaycı bir kahkaha atsa da Jimmy gafil avlanmış görünüyordu.

“Peki tamam. Ararım.”

“Denmark Sokağı’na en hızlı hangi otobüs götürür, biliyor musunuz?” diye sordu Strike. Ta metroya kadar yürümeyi gözü kesmiyordu. Dahası otobüslerin barın önünden oldukça davetkâr bir sıklıkla geçtiğini fark etmişti. Bölgeyi iyi bildiği belli olan Jimmy, Strike’a hangi duraktan binmesi gerektiğini tarif etti.

Strike, “Çok sağ ol,” diyerek cüzdanını tekrar cebine koydu ve alelade bir şeyden bahsediyormuş gibi rahat bir tavırla ekledi: “Billy bana çocuk boğazlanırken senin de onunla birlikte olduğunu söyledi Jimmy.”

Flick’in aniden Jimmy’ye dönmesi acemice bir pot kırmaydı. Öte yandan Jimmy o kadar hazırlıksız yakalanmış görünmüyordu. Burun delikleri büyüse de teyakkuza geçmemiş gibi davranmayı bildi.

“Doğrudur, koca bir hastalıklı sahne kuruyor o sikik beyninde,” dedi. “Bazen rahmetli annemizin de orada olduğunu düşünüyor hatta. Sıra Papa’ya da gelir yakında.”

“Çok üzücü,” dedi Strike. “İzini bulmayı başarırsın umarım.”

Elini sallayarak hoşça kalın dedi ve onları barın önünde bırakıp yoluna koyuldu. Otobüs durağına yaklaştığında iyice topallamaya başlamıştı. Patates kızartması açlığını bir süre bastırmışsa da karnı guruldamaya devam ediyordu.

Bir on beş dakika kadar sonra otobüs geldi. Strike’ın önündeki koltuklarda oturan iki sarhoş genç, West Ham’ın yeni transferi Jussi Jääskeläinen’in (ki ikisi de adını doğru telaffuz edemiyordu) hüner ve becerileri üzerine uzun uzun sohbet edip bozuk plak gibi aynı tespitleri tekrarlayıp dururken Strike boş gözlerle tozlu pencereden

dışarıyı seyrediyordu. Dizi zonkluyordu ve her ne kadar kendini yatağa atacağı anı iple çekse de hâlâ gevşemiş, rahatlamış değildi.

Kabul etmesi zor olsa da Charlemont Caddesi'ne yaptığı yorucu ziyaret, Billy'nin hikâyesiyle ilgili kafasında dönüp duran kuşkudan kurtaramamıştı onu. Flick'in bir anda dehşetle Jimmy'ye dönmesi ve her şey bir yana, o muallak "Chizzle göndermiş olmalı!" yargısı dedektifin aklındaki kuşkuyu önemli ve muhtemelen yanıtı bulana dek zihnini kemirip duracak bir kurda dönüştürmüştü.

7

Burada kalabileceğinizi düşünebiliyor musunuz? Sürekli demek istiyorum?

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Bütün haftayı koli açarak, mobilyaları monte ederek bitirdikten sonra hafta sonunu dinlenerek geçirmek Robin'i ziyadesiyle mutlu ederdi; öte yandan pek çok iş arkadaşını davet eden Matthew yeni ev partisini iple çekiyordu. Deptford'ın önemli bir gemi tersanesi olduğu dönemde tersane işçileri ve gemi kaptanları için inşa edilmiş sokağın enteresan, romantik tarihinden gururu incinmemiş değildi. Matthew henüz hayallerindeki eve ulaşmamıştı belki ama eski, şirin evlere sahip kısa, parke taşlı sokak tam da istediği türden bir "terfiydi". Gerçi Robin'le birlikte düşey sürme pencereleri ve ön kapının üstündeki melekli pervazıyla temiz, düzgün, kutu gibi bir tuğladan ev kiralamışlardı alt tarafı, ama bu da bir şeydi.

Robin tekrar kiraya çıkmayı ilk önerdiğinde net bir şekilde karşı çıkmıştı Matthew. Ama Robin, fahiş fiyatlı evlerden birini satın alma planları suya düştü diye bir yılı daha Hastings Caddesi'nde geçiremeyeceğini söyleyince de verecek bir yanıtı olmamıştı. Miras ile Matthew'un yeni işi arasında ancak bu üç yatak odalı, şirin evi kiralayabilmiş, Hastings Caddesi'ndeki dairenin satışından gelen parayı da olduğu gibi bankaya yatırmışlardı.

Merkez büroda çalışmak üzere New York'a gitmiş bir yayıncı olan ev sahipleri yeni kiracılarından fevkalade memnundu. Kırklı yaşlarındaki eşcinsel ev sahipleri, Matthew'un düzgün, beyefendi görünümüne hayran kalmış ve eve taşınacakları gün anahtarları onlara bizzat teslim etmeye bilhassa özen göstermişti.

Parke taşlı sokakta, "İdeal kiracı konusunda Jane Austen'a katılıyorum," demişti Matthew'a. "Evli ve çocuksuz bir adam; insan daha ne ister.' Ve bir eve, bir hanımefendi yoksa şayet, asla iyi bakılmaz. Temizliği birlikte mi yapıyorsunuz yoksa?"

"Elbette," demişti Matthew gülümseyerek. Robin eşikte sohbet eden iki adamın arasından elinde bir kutu ev bitkisiyle geçerken iğneleyici bir yanıtla karşılık vermişti.

Matthew'un arkadaşlarına ve iş arkadaşlarına evin kiracısı değil sahibi olduklarını söylemiş olabileceğinden kuşkulanıyordu Robin. Matthew'un eften püften meselelerde bile sefil, ikiyüzlü tavırlarını yakalama çabasının giderek arttığını üzülerken fark eden Robin daima onu en kötü haliyle düşündüğü için kendisini ağır biçimde cezalandırıyordu. Partiyi kabul etmesi, içki ve plastik bardak satın alması, yemekleri hazırlaması ve diğer bütün mutfak işlerini tek başına halletmesi tam da bu kendini cezalandırma gayretinin birer tezahürüydü. Matthew mobilyaları yeniden düzenlemiş ve birkaç geceyi, şu anda iPod'undan çaldığı şarkı listesini oluşturmaya harcamıştı. Robin üstünü değiştirmek üzere telaşla üst kata çıkarken Kasabian'ın "Cutt Off" şarkısının ilk notaları duyulmaya başlamıştı bile.

Konuklarının karşısına düğün günündeki saç modeliyle çıkmaya karar veren Robin'in saçlarında şu an bigudiler vardı. Konukların gelmesine yakın, bir yandan gardırobun kapısını alelacele ardına kadar açarken, diğer yandan bigudileri çıkardı. Soluk gri ilişkilerine uyan yeni elbisesini giyerken, bu rengin onu solgun ve hasta göstermesinden kaygılandı. Kısa bir tereddüt anının ardından, daha önce hiç insanlarla buluşurken giymediği zümrüt yeşili Roberto Cavalli'yi dolaptan çıkardı. En pahalı elbisesi buydu, aynı zamanda

en güzeli tabii. Geçici eleman olarak yanında çalışmaya başlayıp ilk katillerini yakalamalarındaki yardımları sonrasında Strike bunu “işten ayrılma” hediyesi olarak takdim etmişti. Robin hediyesini heyecanla Matthew’a gösterdiğinde, Matthew’un yüzünde beliren ifade nedeniyle de elbiseyi hiç giymemişti.

Elbiseyi incelerken, bir şekilde aklı hep 1940’ların poster kızları gibi parlak, göz alıcı renklerde giyinen Strike’ın kız arkadaşı Lorelei’a kaydı. Robin kadar uzun boyluydu ve ışıltılı siyah saçlarıyla tıpkı Veronica Lake gibi bir gözünü kapatıyordu. Robin, Lorelei’in otuz üç yaşında olduğunu ve *vintage* kıyafetler ve sahne elbiseleri satan, Chalk Farm Caddesi üzerindeki bir giyim mağazasının ortağı olduğunu biliyordu. Strike bütün bunları bir gün öyle, laf arasında söylemişti ona. Mağazanın adını aklına yazan Robin eve dönünce internet sayfasına göz atmıştı. Başarılı ve büyüleyici bir mağaza gibi görünüyordu.

Matthew bir yandan tişörtünü çıkararak telaşla yatak odasına dalıp, “Çeyrek var,” dedi. “Hızlı bir duş alabilirim,” derken Robin’in elinde tuttuğu yeşil elbiseyi fark etti.

“Griyi giyeceğini sanıyordum.”

Aynada göz göze geldiler. Yakışıklı Matthew’un çıplak, bronz teni ile yüzündeki ifade arasında öyle çarpıcı bir asimetri vardı ki aynadaki yansıması ile gerçek görünüşü neredeyse tıpatıp aynıydı.

“Soluk gösterirmiş gibi geldi,” dedi Robin.

“Ben griyi tercih ederim. Soluk halini seviyorum ben.”

Robin zoraki gülümsedi.

“Pekâlâ,” dedi. “Griyi giyeceğim.”

Üzerini değiştirdikten sonra parmaklarını saçına götürüp buklelerini açtı, sandaletlerinin gümüş bantlarını bileğinden geçirerek koşar adım aşağı indi ve salona girmesiyle zilin çalması bir oldu.

İlk kimin geldiğini tahmin etmesi istense, yakınlarda nişanlanan Sarah Shadlock ve Tom Turvey çifti derdi. Kimsecikler gelmeden Robin’i hazırlıksız yakalayıp evi köşe bucak gezme ve diğer bütün konukları güzelce süzebileceği en elverişli noktayı seçme fırsatını

kaçırmak istemezdi zira Sarah. Robin kapıyı açınca Çingene pembesi elbisesi ve elinde büyük bir çiçek demetiyle Sarah'yı karşısında buldu; Tom da bira ve şarap getirmişti.

Adımını eşikten içeri atar atmaz, bir gözle etrafı süzmeye koyulan Sarah, "Ah, *muhteşem* bir ev Robin," dedi. Kayıtsızca Robin'in boynuna sarılırken, bir yandan da tişörtünü düzelterek merdivenlerden inen Matthew'a bakıyordu. "*Canım benim*. Bunlar size."

Robin kucak dolusu zambağın arasında buldu kendini.

"Teşekkürler," dedi. "Gidip suya koyayım hemen."

Koyabileceği büyüklükte bir vazoları olmadığı için çiçekleri lavaboya bıraktı. Matthew'un iPod'undan bangır bangır yükselen Coldplay ile Rihanna'nın "Princess of China" düetine rağmen Sarah'nın kahkahalarını mutfaktan duyabiliyordu. Dolaptan derin bir kap alıp musluğu açtı ve üzerine sıçratarak da olsa kaba su doldurmaya başladı.

Matthew'un öğle tatilinde Sarah'yı yemeğe çıkarmaktan asla imtina etmediğini düşündüğü zamanlar geldi aklına. Yirmili yaşların başlarında onu Sarah'yla aldattığını öğrendikten sonra, onunla sosyalleşmeyi kesmesi konusunda bir sohbet dahi geçmişti aralarında. Ne var ki Tom, Matthew'un, şirketinde hâlâ keyifle çalıştığı daha yüksek ücretli bir pozisyona terfi etmesine yardımcı olmuştu. Üstelik Sarah artık büyükçe bir tek taşı gururla parmağına takmıştı, dolayısıyla müstakbel Bay ve Bayan Turvey çiftinin de olduğu etkinliklere katılmaktan doğal bir şey olamazmış gibi geliyordu Matthew'a.

Robin üçlünün üst kata çıktığını duyabiliyordu. Matthew konuklara yatak odalarını gezdirecekti. Zambak demetini su dolu kaba alıp kabı su ısıtıcının yanında bir köşeye koyarken, Sarah'nın bu çiçekleri sırf onu bir süreliğine de olsa saf dışı bırakmak için getirmiş olabileceğinden işkillenmesinin kendi art niyetliliğiyle ilgili olup olamayacağını düşündü. Sonuçta Sarah da üniversite yıllarından beri Matthew'a karşı hep flörtöz bir tavır içinde olmuştu ve bu konuda değişen bir şey yoktu.

Matthew, Tom ile Sarah'yı salona yönlendirirken Robin bir kadeh şarap alıp mutfaktan çıktı.

"... ve Lord Nelson ile Leydi Hamilton'ın 19 numarada kaldığı düşünülüyor; tabii o zaman Union Sokağı olarak geçiyordu bu sokak," dedi Matthew. "Neyse, evet, kim içki istiyor? Mutfakta hazır her şey."

"Muhteşem bir ev Robin," dedi Sarah. "Artık böyle evler kolay kolay çıkmıyor insanın karşısına. Çok şanslısınız gerçekten."

"Sadece kiracıyız biz," dedi Robin.

Sarah boncuk gözlerini kocaman açarak, "Aa, ciddi misin?" diye sordu. Robin, Sarah'nın bu durumdan, emlak piyasasından ziyade evlilikleriyle ilgili bir sonuç çıkardığından emindi.

Robin, "Küpelerin çok hoş," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Ah, değil mi?" dedi Sarah ve Robin'in daha iyi görebilmesi için saçlarını geriye attı. "Tom'un doğum günü hediyesi."

Ve kapı tekrar çaldı. Robin bu sefer gelenin kendi davet ettiği birkaç kişiden biri olması ümidiyle kapıya yöneldi. Strike'ı beklemiyordu kuşkusuz. O, yine Robin'in davet ettiği her etkinlikte yaptığı gibi, daha geç bir saatte gelirdi kesin.

Kapıyı açıp karşısında Vanessa Ekwensi'yi görünce kendisini de şaşırtan bir rahatlamayla, "Oh, şükürler olsun!" dedi Robin.

Vanessa polisti; uzun boylu, siyahi, manken vücutlu ve Robin'in daima gıpta ettiği bir soğukkanlılığa sahip biriydi. Partiye yalnız gelmişti. Londra Polis Teşkilatı Adli Tıp Birimi'nde çalışan erkek arkadaşının bu gece için çok önceden başka birine sözü vardı. Onunla tanışmayı ipe çeken Robin biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Vanessa. Koyu mor bir elbise giymiş ve bir şişe kırmızı şarap getirmişti. Robin bir kez daha üst katta, gardıropta öylece duran zümrüt yeşili Cavalli'yi hatırladı ve keşke onu giyseydim dedi içinden.

"İyiyim," dedi Robin. "Gel arka tarafa geçelim, orada sigara içilebiliyor."

Vanessa'yla salon boyunca ilerleyip artık Tom'a kelliğiyle ilgili takılan Sarah ve Matthew'un yanından geçtiler.

Küçük avlunun arka duvarı sarmaşıklarla kaplıydı. Fırınlanmış çömlleklerde bakımlı bodur ağaçlar vardı. Sigara içmeyen Robin buraya birkaç sandalye ve kül tablası çıkarmış, sağa sola küçük, dekoratif mumlar serpiştirmişti. Matthew imalı bir ses tonuyla, tiryakiler için neden bu kadar zahmete girdiğini sormuştu. Robin onun neden böyle bir şey söylediğini kuşkusuz biliyor olsa da bilmiyormuş gibi yapmıştı.

Sahte bir şaşkınlıkla, "Jemmima içiyor sanıyordum," demişti soru tonunda. Jemmima, Matthew'un patronuydu.

"Aa evet," demişti gafil avlanan Matthew. "Doğru, doğru ama sosyal içici o."

"Eh, bunun sosyal bir etkinlik olduğundan eminim Matt," demişti Robin imalı bir ses tonuyla.

Robin, Vanessa'ya bir kadeh içki getirdi ve döndüğünde onu bir sigara yakarken buldu; Vanessa güzel gözlerini, hâlâ biricik suç ortağı Matthew'la birlikte, Tom'un kılıyla, tüyüyle dalga geçmeye devam eden Sarah Shadlock'a dikmişti.

"Bu o, değil mi?" diye sordu Vanessa.

"Evet, o," dedi Robin.

Bu küçük moral desteği hoşuna gitmişti. Robin, ancak yakın arkadaş olduktan aylar sonra Vanessa'ya, Sarah ile Matthew arasındaki ilişkinin geçmişini anlatmıştı. Polislik mesleği, siyaset ve elbiseler üzerine uzun sohbetler ettikleri sinema geceleri ve ucuz restoranlardaki buluşmalarından aylar sonra... Robin tanıdığı hiçbir kadınla yakalayamadığı kadar iyi bir uyum yakalamıştı Vanessa'yla. Matthew sadece iki kez görmüş olmasına rağmen onu "soğuk" bulduğunu söylemiş ama bunun nedenini bilemediğini de eklemişti.

Vanessa'nın bir sürü ilişkisi olmuştu; hatta bir kez nişanlanmış ama sonra aldatıldığını öğrenince nişanı bozmuştu. Robin zaman zaman Vanessa'nın onu gülünç derecede tecrübesiz bulup bulmadığını merak ederdi; gençlik aşkıyla evlenmişti sonuçta.

Birkaç dakika içinde salon Matthew'un iş arkadaşları ve onların partnerleriyle dolmuştu; hepsi de buluşulacak bara en erken damlayan tiplerdendi belli ki. Robin, arkadaşlarını buyur edip içki alabilecekleri yeri gösteren Matthew'u izliyordu. Matthew, daha önce bir ara Robin'e iş arkadaşlarıyla çıktığı gece buluşmalarında kullandığını söylediği gürültücü, şakacı moda geçmişti ve bu hali Robin'i fazlasıyla gıcık ediyordu.

Parti hızla kalabalıklaşırken Robin konukların kapıda karşılanmasında faal olarak sorumluluk üstlendi, onlara içkilerini nereden alacaklarını gösterdi, mutfak insanla dolunca plastik bardaklara içki koydu ve birkaç tabak yiyecek hazırladı. Ancak Andy Hutchins ve eşi geldiğinde, biraz olsun soluklanma ve kendi davetlileriyle sohbet etme imkânı buldu.

Robin, Andy ve Louise'e arka avluyu gösterirken, Andy'ye dönüp, "Sana özel bir şey pişirdim," dedi. "Vanessa. BPT'den. Vanessa, Andy ve Louise. Bekle Andy, hemen getiriyorum. Süt ürünü içermiyor."

Tekrar mutfağa döndüğünde Tom buzdolabının önünde duruyordu. "Pardon Tom, içeri geçmem..."

Tom göz kırparak kenara çekildi. Kafayı bulmuş bile, diye düşündü Robin. Ki saat dokuzu biraz geçiyordu. Robin içerideki onca kalabalığın ortasında Sarah'nın kahkahasını duymakta zorluk çekmedi.

Andy için ayırdığı süt ürünü içermeyen atıştırmalık tepsisine uzanmak üzere alt rafa eğilen Robin'in üstüne kapanmasın diye buzdolabının kapısını tutan Tom, "Yardım edeyim," dedi Tom. "Aman Tanrım, kalçaların çok hoş Robin."

Robin yorum yapmadan doğruldu. Tom'un yüzündeki sarhoş sırtmanın ardında yatan derin mutsuzluğu görebiliyordu. Matthew ona Tom'un kelleşme konusunu ne kadar kafasına taktığını, öyle ki saç ektirmeyi bile düşündüğünü anlatmıştı.

"Çok hoş bir gömlek," dedi Robin.

"Ne, bu mu? Beğendin mi? Sarah aldı. Matt'in de buna benzeyen bir gömleği var, öyle değil mi?"

“Hımm, emin değilim açıkçası,” diye yanıtladı Robin.

“Emin değil misin?” dedi Tom pis bir sırıtışla. “Yok artık. Evdeki eşyalarla daha fazla ilgilenmelisin Rob.”

Robin bir an acıma ile öfkelenme arasında bir hisle onu süzdükten sonra onun tartışmaya girilemeyecek kadar sarhoş olduğuna karar vererek Andy’nin yemeği elinde mutfaktan ayrıldı.

Geçmesi için kendisine yol veren insanlar arasından arka avluya ilerlerken fark ettiği ilk şey Strike’ın geldiği oldu. Sırtı dönüktü ve Andy’yle sohbet ediyordu. Hemen yanında duran Lorelei kırmızı ipek kumaştan bir elbise giymişti ve sırtına dökülen siyah saçları pahalı şampuan reklamlarındakiler gibi ıslık ıslık. Robin’in kısa süreli yokluğunda Sarah da bir şekilde gruba eklenmişti. Vanessa dudaklarının kenarında acı bir sırıtışla Robin’le göz göze geldi.

“Selam,” dedi Robin; kayık tabağı Andy’nin yanı başındaki ferforje masaya bıraktı.

“Ah, selam Robin,” dedi Lorelei. “Çok hoş bir sokakmış burası.”

Lorelei uzanıp kulağının arkasındaki boşluğu öperken Robin de, “Cidden öyle, değil mi?” diye yanıtladı Robin.

Strike da ona doğru eğildi. Tıraşı gelmiş sakalları Robin’in yanaklarına battıysa da dudakları tenine değmedi. Yanında getirdiği altılı Doom Bar paketinden ilk birasını henüz açıyordu.

Robin, yeni evine geldiğinde Strike’a söyleyeceği cümleleri önceden zihninde prova etmişti. Asla herhangi bir pişmanlığı yokmuş, halinden ziyadesiyle memnunmuş, aralarında Strike’ın, durumu Matthew’un aleyhine çevirmesine izin vermeyeceği, muhteşem bir denge varmış izlenimi uyandıracak türde sıradan, basit şeylerden söz edecekti. Ayrıca şu tuhaf Billy ve boğazlanan çocuk meselesinde bir gelişme var mı diye de sormak istiyordu. Ne var ki Sarah konuyu çoktan halihazırda çalıştığı Christie’s müzayede evine getirmişti ve bütün grup çaresizce onu dinliyordu.

“Öyle işte. ‘The Lock’ üçüncü sırada müzayedeye çıkacak,” dedi. Kendisi kadar sanat bilgisi olmayan bütün bu insancıkları

bilgilendirmek üzere nezaketle ekledi: “Constable tablosu. Yirminin üzerinde bir rakam bekliyoruz.”

“Bin mi?” diye sordu Andy.

Sarah küçümser bir sırıtışla düzeltti: “Milyon.”

Robin’in arkasında duran Matthew kahkahayı bastı ve Robin onun hafif yana kayarak otomatik olarak çembere eklenmesine müsaade etti. Yüzündeki o mest olmuş ifade gözünden kaçmamıştı Robin’in; ne zaman büyük meblağlardan konuşulsa böyle olurdu yüzü. Belki de Sarah’yla öğle yemeklerinde konuştukları tek konu budur diye düşündü Robin: para.

“Geçen sene Stubbs’ın ‘Gimcrack’i yirmi ikinin üstünde gitti. Üstadın bugüne dek satılan en değerli üçüncü tablosu.”

Robin göz ucuyla Lorelei’in kırmızı ojeli parmaklarının Strike’in tam da Robin’in kolunu yaralayan aynı bıçakla boylu boyunca kesilmiş avucuna uzandığını gördü.

“Her neyse, sıkıcı mevzular işte,” dedi Sarah samimiyetsizce. “Bu kadar iş sohbeti yeter! Olimpiyatlar’a bilet aldınız mı? Tom, nişanlım yani, öfkeden kuduruyor. *Masa tenisi* bileti bulduk biz.” Yüzü gülünç bir hal aldı. “Sizler ne yaptınız?”

Robin, Strike ile Lorelei’in bir an göz göze geldiğini gördü; artık kabak tadı veren Olimpiyat bileti mevzusuna katlanma konusunda birbirlerini avuttuklarının farkındaydı. Birdenbire keşke hiç gelmeselerdi diye geçirdi içinden ve gruptan ayrılp içeri yöneldi.

Bir saat sonra Strike salonda Matthew’un iş arkadaşlarından biriyle İngiliz milli takımının Avrupa Şampiyonası’ndaki şansı üzerine sohbet ediyor, Lorelei ise dans ediyordu. Avluda selamlaşmaları dışında Strike’la henüz tek kelime etmeyen Robin elinde yemek tabağıyla salondan geçerken kızıl saçlı bir kadınla ayaküstü laflayıp konuklara yiyecek ikramına devam etti. Saç şekli Strike’a düğün gününü hatırlatmıştı.

Strike aklı en çok da meçhul klinik ziyaretiyle ilgili türlü türlü evhamla dolu halde, dar, gri elbisesiyle gayet hoş bulmuştu Robin’i.

Hamile değildi, bu kesindi; şarap içiyor olması tam aksi yönde bir göstergeydi hatta. Ama tüp bebek sürecine daha yeni başlamış olmaları da ihtimal dâhilindeydi kuşkusuz.

Strike tam karşısında, dans eden bedenlerin ardında Müfettiş Vanessa Ekwensi'yi görünce şaşırmadan edemedi; partiye geleceğini hiç düşünmemişti. Sırtını duvara yaslamış, aşırı özenli tavrına bakılırsa alyansını takmayı bir geceliğine unutmuş gibi görünen, uzun boylu, sarışın bir adamla sohbet ediyordu. Salonun diğer ucundaki Strike'la göz göze gelen Vanessa alaycı bir tebessümle adamla partiden ayrılıp baş başa kalacakları bir yere gitmek gibi bir niyeti olmadığını belli etti. Strike çok da tat almadığı futbol sohbetini ilk uygun anda bitirip ayağa kalktı ve laflamak üzere dans eden konukların etrafından dolanarak Vanessa'nın yanına geldi.

“İyi akşamlar.”

Vanessa bütün karakteristik özelliklerini sergileyen bir zarafetle Strike'ın öpücüğünü yanağında kabul ederken, “Selam,” dedi. “Cormoran, bu Owen, kusura bakma soyadın neydi?”

Owen'ın Vanessa'dan umduğu şeyi, belki hoş bir kadınla ayaküstü flörtleşme, belki telefon numarasını alma, artık her neyse, alamayacağını kavraması uzun sürmedi.

Owen yanlarından ayrılırken, “Robin'le bu kadar yakın olduğunuzu hiç fark etmemişim,” dedi Strike.

“Evet epeydir birlikte takılıyoruz,” dedi Vanessa. “Sen onu kovduktan sonra ona bir not yazmıştım.”

“Ah,” dedi Strike. Doom Bar'ını yudumladı. “Şu mesele.”

“Teşekkür etmek için aradı ve sonra da bir şeyler içmek için buluştuk.”

Robin, Strike'a bundan hiç bahsetmemişti ama Strike, kendisinin de gayet iyi bildiği üzere, Robin balayından döndü döneli onunla iş dışında bir şey konuşmaması için elinden geleni yapmıştı.

Parmak ısırtan bir zevkle dekore edilmiş, Amerikan mutfaklı ofis üstü tavan arasıyla mukayese etmemeye çabalayarak, “Güzel

ev,” dedi Strike. Matthew iyi kazanıyor olmalı diye düşündü. Robin’in maaşıyla burada yaşanamayacağı açıktı.

“Öyle cidden,” dedi Vanessa. “Kira tabii.”

Strike bir yandan hâlâ dans eden Lorelei’i izlerken, diğer yandan bu ilginç bilgi üzerine kafa yormakla meşguldü. Vanessa’nın bu bilgiyi paylaşırken kullandığı ses tonundan söz konusu tercihin sırf emlak piyasasının durumuyla ilgili olmayabileceği sonucu çıkıyordu.

“Bütün kabahat denizden gelen bakterilerde,” dedi Vanessa.

“Efendim?” dedi Strike şaşkınlıkla.

Vanessa keskin bir bakış attıktan sonra başını sallayarak kahkahayı bastı.

“Yok bir şey. Unut gitsin.”

Strike, çalan parçanın bitişi ile yeni şarkının başlaması arasındaki o kısacık anda Matthew’un kızıl saçlı kadına, “Öyle öyle, çok da kötü sayılmaz,” dediğini duydu. “Boks maçına bilet aldık biz de.”

Elbette sen aldın siktiğimin biletini diye geçirdi içinden Strike. Ve asabı bozulmuş bir halde elini cebine atarak sigarasını arandı.

Gece saat birde, takside, “Eğlenebildin mi?” diye sordu Lorelei.

Strike karşıdan gelen arabaların ön farlarını izlerken, “Çok sayılmaz,” dedi.

Robin’in ondan uzak durmaya çalıştığını hissetmişti. Perşembe günü rahatlatıcı, sıcak telefon görüşmesinden sonra sanmıştı ki... Sahi, ne bekliyordu? Sohbet mi? Ağız dolusu, içten bir kahkaha mı? Evliliğinin nasıl gittiğini merak ediyordu ama bu yönde bir sorgulama akıllıca olmazdı. Matthew’la araları yeterince iyi görünüyordu. Ama kiraya çıkma meselesi insanı işkillendirmiyor değildi. Bilinçaltından bile olsa, ortak geleceklerine yatırım yapmak istememiş olabilir miydi? Daha kolay bozulabilecek bir anlaşma mıydı yaptıkları? Ayrıca bir de Robin’in Vanessa’yla dostluğu meselesi vardı ki Strike bunu Robin’in, hayatında Matthew’dan bağımsız hareket etme anlamında bir başka önemli gelişme olarak görüyordu.

Bütün kabahat denizden gelen bakterilerde.

Neyin nesiydi bu şimdi? Gizemli klinikle alakalı bir şey miydi? Robin hasta mıydı yoksa?

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, Strike artık bir zahmet Lorelei'a onun gecesinin nasıl geçtiğini sorması gerektiğini hatırladı.

"Daha güzelleri olmuştu," dedi Lorelei iç geçirerek. "Senin Robin'in bir sürü sıkıcı arkadaşı var ne yazık ki."

"Doğru," dedi Strike. "Çoğu kocasının arkadaşı sanırım. Adam muhasebeci. Biraz da budala tabii." Bunu söylerken büyük keyif almıştı.

Taksi karanlık gecede ilerlerken Strike, Robin'in gri elbisesi içindeki halini hatırladı.

Lorelei'in onunla konuştuğunu fark edince irkilip, "Pardon, ne dedin?" diye sordu.

"Ne düşünüyorsun diye sordum."

"Hiç," dedi Strike ve konuşmaktan çok daha tercih edilesi olacağından, kolunu boynuna atıp Lorelei'i kendine doğru çekti ve öptü.

8

... bu Mortensgard denen adam, çok gelişti, yükseldi. Herkes tarafından aranan adam oldu.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Robin pazartesi günü hangi işlerin yapılmasını istediğini sormak üzere pazar akşamı Strike'a mesaj attı; bütün işlerini hafta bitmeden halletmişti zira. Ve aldığı kısa, öz "ofise gel" yanıtı neticesinde, ertesi sabah tam vaktinde, yani dokuza çeyrek kala, partneriyle arası nasıl olursa olsun halinden memnun hissederek o köhne ofise geri döndü.

Ofise vardığında Strike'ın iç ofis kapısı açıktı. Strike masasına kurulmuş, kulağında telsiz telefon, birini dinliyordu. Güneş ışınları yıpranmış halıya âdeta bal gibi sıcacık akıyordu. Arabaların yumuşacık homurtularına bir süre sonra emektar su ısıtıcısı tangırdayarak eşlik etmeye başlayacaktı. Beş dakika sonra Robin dumanı üstünde Typhoo marka çayını Strike'ın önüne koydu. Strike baş parmağıyla sessizce teşekkür ederek kabul etti çayı. Robin masasına döndüğünde, telefonunun yanıp sönen ışığı ona bir yeni sesli mesajı olduğunu bildiriyordu. Sesli mesaj servisini aradı ve Robin ofise gelmeden on dakika önce, Strike muhtemelen üst kattayken ya da başka bir aramaya yanıt verirken yapılan aramayı bildiren karizmatik kadın sesini dinledi.

Ardından Robin telefonu tutan kulağında çatlak bir fısıltı duydu.

“Sizi yüzüstü bıraktığım için çok üzgünüm Bay Strike, gerçekten çok üzgünüm. Ama geri dönemem. Beni burada tutuyor, dışarı çıkamıyorum, kapıları telle bağladı...”

Cümlelerin sonu hıçkırıklardan anlaşılmıyordu. Robin endişeli bir şekilde dikkatini çekmeye çalıştıysa da Strike döner koltuğunda pencereye doğru dönmüş, telefon hâlâ kulağında, dışarıyı seyre diyordu. Robin kendi telefonundan, sıkıntılı bir durumda olduğu anlaşılan birinin acıklı bir ses tonuyla sarf ettiği cümleleri yarım yamalak da olsa duyabiliyordu Robin.

“... çıkamıyorum... tek başımayım...”

“Anladım, tamam öyleyse,” dedi Strike. “Çarşamba günü. Anlaştık mı? Şahane. İyi günler.”

Robin tekrar dikkatini telefona verdi ve kişinin, “... *lütfen yardım edin bana Bay Strike!*” dediğini duydu.

Hışımla masaya uzanıp sesi hoparlöre vermesiyle ıstırap verici ses bütün ofiste çınlamaya başladı.

“Kaçmaya çalışırsam, kapılar patlayacak Bay Strike, yalvarırım yardım edin. Gelin, çıkarın beni buradan, size yalvarıyorum. Oraya gelmemeliydim, ona küçük çocuğu bildiğimi söyledim ve mevzu çok daha büyük, çok ama çok daha büyük, ona güvenilebileceğimi düşündüm.”

Strike koltuğunu döndürüp ayağa kalktı ve dış ofise doğru yürüdü. Derken *pat* sesi duyuldu; telefon ahizesi yere düşmüş olabilir miydi? Feryat sesleri daha uzaktan gelmeye devam ediyordu; sanki biri çaresiz adamı telefondan uzaklaştırmaya çalışıyor gibiydi.

“Yine o,” dedi Strike. “Billy. Billy Knight.”

Ağlamalar, derin derin solumalar bir kez daha yükseldi ve ardından Billy telaşla mırıldanmaya başladı. Ağzına, dudaklarını açmasını engelleyen bir şey takıldığı belliydi.

“Kapıda biri var. Yardım edin, yardım edin Bay Strike.”

Telefon kapandı.

“Numarayı al,” dedi Strike. Robin 1471’i çevirmek üzere telsiz telefonu eline alır almaz telefon yeniden çaldı. Strike’la göz göze gelip derhal açtı.

“Cormoran Strike’ın ofisi.”

“Ah... evet, günaydın,” dedi derinden gelen, asil bir ses.

Robin, Strike’a dönük halde, yüzünü ekşiterek başını iki yana salladı.

Strike, “Hassiktir,” diye homurdanarak tekrar odasına dönüp çayını aldı.

“Bay Strike’la görüşmek istiyorum.”

“Kendisi şu anda başka bir görüşmede,” dedi Robin.

Bir yıldır uyguladıkları standart prosedür uyarınca, arayan müşterilere kendileri daha sonra dönüş yapıyordu. Muhabirleri ve kaçıkları elemelerini sağlıyordu bu.

Telefondaki kişi, istediğini elde edene kadar bırakmayacağını belli eden, müşkülpesent ses tonuyla, “Beklerim,” dedi.

“Korkarım biraz uzun bir görüşme. Numaranızı verirseniz ilk fırsatta size geri dönmesini iletebilirim.”

“Pekâlâ, ancak on dakika içinde dönmesi gerekiyor. Toplantıya gireceğim zira. Benim için yapmasını istediğim bir iş hakkında kendisiyle konuşmak istediğimi iletin lütfen.”

“İşi Bay Strike’ın bizzat yürütebileceği konusunda garanti veremem ne yazık ki,” dedi Robin. Yine bu da basını geri püskürtmek için verilen bir başka standart yanıtı. “Ofisimiz an itibarıyla çok yoğun.”

Sonra kalemi, kâğıdı önüne çekti.

“Siz ne tür bir iş...”

“Bay Strike bizzat ilgilenmeli,” dedi karşıdaki kişi kesin bir dille. “Bunu açık bir şekilde belirtin lütfen. Bay Strike’ın bizzat ilgilenmesi gereken bir iş. Benim adım Chizzle.”

Robin doğru duyup duymadığını teyit etmek üzere, “Harf harf söyleyebilir misiniz lütfen?” diye sordu.

"C-H-I-S-W-E-L-L. Jasper Chiswell. Kendisine beni bu numaradan aramasını söyleyin lütfen."

Robin, Chiswell'in verdiği numarayı not etti ve iyi günler diledi. Telsiz telefonu masaya koyarken Strike müşteriler için dış ofise aldıkları suni deri koltuğa oturdu. Pozisyon değiştirirken beklenmedik bir şekilde osuruk sesini çağrıştıran sesler çıkarmak gibi kaba bir huyu vardı koltuğun.

"Jasper Chizzle adında bir adam, *Chiswell* şeklinde yazılıyor-muş, senden bizzat ilgilenmeni istediği bir işi olduğunu söyledi. Senden başkası olmazmış, öyle dedi." Robin şaşkın bir şekilde alnına ufak bir şaplak attı. "Bu ismi bir yerden hatırlıyorum sanki."

"Doğru," dedi Strike. "Kültür Bakanı."

Jetonu düşen Robin, "Ah! *Tabii ya!*" dedi. "Şu tuhaf saçlı iri yarı herif."

"Ta kendisi."

Belli belirsiz bir sürü anı ve ilişkiler yumağı bir anda Robin'in zihninde dönmeye başladı. Eski bir ilişki, yüz kızartıcı bir istifa, rehabilitasyon ve daha yakın geçmişten taptaze bir skandal, başka bir kirli muhabirlik başarusı...

"Geçenlerde oğlu cinayetten hapse girmemiş miydi bu adamın?" diye sordu. "Chiswell değil miydi o? Kafası güzel halde araç kullanıp gencecik bir anneyi öldüren onun oğluydu, değil mi?"

Hayli uzaklara dalıp giden Strike yeniden dikkatini topladı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Evet, olay hiç yabancı gelmiyor."

"Sorun ne?"

"Sorunlar aslında," dedi Strike. Tıraşı gelmiş çenesini kaşıyarak devam etti. "Bir: cuma günü Billy'nin abisinin izini sürdürdüm."

"Nasıl?"

"Uzun hikâye," dedi Strike. "Ama anlaşılan o ki Jimmy Olimpiyat karşıtı protestolar düzenleyecek bir örgütün üyesi. Kendilerine 'OKHD' diyorlar. Her neyse, yanında bir kız vardı ve onlara özel

dedektif olduğumu söylediğimde kızın ilk söylediği şey, 'Chiswell; göndermiş olmalı' oldu."

Strike mükemmel bir şekilde harmanlanmış çayını yudum-larken tam da bu kısmı düşünüyordu.

"Ama Chiswell'in OKHD'yi gözetimde tutmak için bana ih-tiyacı olamaz," diye sesli düşünmeye devam etti. "Bir sivil vardı orada zaten."

Robin, Strike'ın aklını Chiswell'in aramasıyla ilgili başka ne-lerin kurcaladığını dinlemeye dünden razı olsa da sessizce oturup onun bu yeni gelişmeler üzerine kafa patlatmasına izin vermeyi tercih etti. Çünkü onun yokluğunda Strike'ın ofiste mumla aradığı türden bir düşüncelilikti bu.

Strike nihayet, "Şunu dinle bir de," dedi sanki hiç ara verme-miş gibi anlatmaya devam ederek. "Cinayetten hapse giren oğlu, Chiswell'in tek oğlu değil; daha doğrusu, değildi. Freddie adında bir oğlu daha vardı ve bu büyük oğlu Irak'ta hayatını kaybetti. Evet, Binbaşı Freddie Chiswell, Kraliçe'nin Süvari Birliği'nden. Basra'da bir konvoyu düzenlenen bombalı saldırıda hayatını kay-betti. Hâlâ SIB'de olduğum dönemde ölümüyle ilgili soruşturmayı yürütmüşüm."

"Yani Chiswell'i *taniyorsun*."

"Hayır, onunla tanışmadım. Ailelerle tanışmazsın genelde... Chiswell'in kızını da yıllar öncesinden biliyordum. Çok da taniyo-rum sayılmaz ama, birkaç kere karşılaştık hepitopu. Charlotte'in eski bir okul arkadaşıydı."

Robin, Charlotte'ın adı geçince hafif bir ürperti duydu. Ku-sursuz bir şekilde gizlemeyi becerse de Charlotte'ın, yani Strike'ın on altı yıl boyunca acı tatlı onca şeyi birlikte yaşadığı, ilişkileri gürültü patırtı içinde ve belli ki sonsuza dek son bulana kadar evleneceğini düşündüğü bu kadının nasıl biri olduğu konusunda müthiş bir merak duyuyordu.

Üstü kıllarla kaplı elini yeniden çenesine götürerek, "Billy'nin numarasını alamamamız kötü oldu," dedi Strike.

Robin tekrar arayacak olursa numarayı mutlak surette alacağını belirttiikten sonra ekledi: “Chiswell’i arayacak mısınız? Toplantıya girmek üzere olduğunu söyledi.”

“Ne istediğini öğrenmeye can atıyorum ama asıl mesele, yeni bir müşteriyle daha ilgilenip ilgilenemeyeceğimiz. Bir düşünelim şimdi...”

Başını ellerinin arasına alıp kaşlarını çatarak gözlerini güneş ışığının sayısız çatlağı açığa çıkardığı tavana dikti. *Siktir et şimdi bunu... Ofis çok yakında bir müteahhidin sorunu olacak nihayetinde...*

“Andy ve Barclay’e şu Webster’i izletiyorum. Bu arada Barclay oldukça iyi iş çıkarıyor. Tam üç günlük gözetleme dökümü aldım ondan. Ve bir sürü fotoğraf.

“Sonra bir de Fırıldak Doktor var. O henüz haber değeri taşıyan bir halt yemedi.”

Robin bir anda, “Utanç verici,” deyiverdi ve der demez ağzından çıkan cümleye kendi de inanamadı. “Hayır hayır, iyi anlamda söylüyorum.” Gözlerini ovuşturdu. “Bu iş,” dedi. Derin bir iç çekti. “Bu işe fazla ahlaklı yaklaşıyorsun. Fırıldak’ı kim izliyor bugün?”

“Sen yapar mısın diye soracaktım ben de sana,” dedi Strike. “Ama müşteri dün akşama doğru aradı; daha önce söylemeyi unutmuş; Fırıldak, Paris’te bir sempozyumdaymış.”

Strike düşünceli gözlerle tavana bakmaya devam ederken planı açıkladı:

“Teknoloji konferansı için yarından itibaren iki günümüz var. Hangisini tercih edersin? Harley Sokağı’na mı yoksa şehrin dışına, Epping Ormanı’ndaki konferansa mı gitmek istersin? Hangisini istiyorsan, ona göre değişiklik yaparız. Yarını Fırıldak’ı gözetleyerek mi geçirmek istiyorsun yoksa süper kahraman tişörtlü, kötü kokan yüzlerce asosyal inekle mi?”

“Bütün teknoloji meraklıları kötü kokmuyor,” diye laf çarptı Robin. “Arkadaşın Spanner kokmuyor mesela.”

“Spanner’ı buraya gelirken sıktığı deodorant miktarına göre değerlendirmek istemezsin.”

Ofiste bir anda korkunç bir iş patlaması yaşandığında bilgisayar ve telefon sistemlerini revize eden Spanner, Strike’ın eski arkadaşı Nick’in kardeşiydi. Robin’den hoşlanıyordu ve Strike da Robin de bunun farkındaydı.

Strike elini tekrar çenesine götürerek seçenekleri gözden geçirmeye koyuldu.

“Chiswell’i arayayım da neyin peşindeymiş bir öğrenelim bakalım,” dedi sonunda. “Belli mi olur? Bakarsın, karısı önüne gelenle yatan avukatınkinden bile daha büyük bir iş çıkar. O da hâlâ bekleyenler listesinde bu arada, öyle değil mi?”

“O da Ferrari galericisiyle evli Amerikalı kadın da; ikisi de bekliyor.”

Strike iç çekti. İş yükünün büyük kısmını aldatmalar oluşturunuyordu.

“Umarım Chiswell’in karısı da aldatmıyordur. Biraz değişiklik iyi gelir çünkü.”

Strike koltuğun o bildik nahoş sesi eşliğinde kalkıp iç ofise doğru geçerken Robin arkasından seslendi.

“Bu evrak işlerini benim halletmem senin için uygun mu o halde?”

Strike, “Senin için bir sakıncası yoksa,” dedi ve kapıyı kapattı.

Robin biraz neşelendiğini hissederek bilgisayarının başına döndü. Denmark Sokağı’nda bir sokak sanatçısı, kısa bir süre önce “No Woman, No Cry”ı söylemeye başlamıştı ve Billy Knight ve Chiswell ailesi hakkında sohbet ederlerken Robin bir ara sanki bir sene önceki, Strike tarafından kovulmadan ve Matthew’la evlenmeden önceki hallerine dönmüşler gibi hissetmişti.

Bu esnada iç ofiste Strike’ın, Jasper Chiswell’in numarasını çevirip ara tuşuna basmasıyla telefonun açılması bir oldu.

“Chiswell,” diye gürledi Jasper.

“Ben Cormoran Strike,” dedi dedektif. “Biraz önce ortağımla görüşmüşsünüz.”

“Ah, evet,” dedi Kültür Bakanı; sesi arabanın arka koltuğundaymış gibi geliyordu. “Sizin için bir işim var. Telefonda konuşmak istemiyorum. Bugün yoğunum, akşam da maalesef. Ama yarın uygunum.”

Aşağıda sokak sanatçısı şarkısını icra etmeye devam ediyordu: “*Ob-observing the hypocrites...*”⁴

Strike bir yandan parlak güneş ışığında toz zerreciklerinin düşüşünü izleyerek, “Üzgünüm, yarın imkânsız,” diye yanıtladı. “Cumaya kadar mümkün değil işin açığı. Ne tür bir iş hakkında konuşmak istiyorsunuz, biraz bahsedebilir misiniz sayın bakan?”

Chiswell hem gergin hem de öfkeli bir şekilde yanıt verdi.

“Telefonda anlatamam. Benimle buluşmanızın karşılığını alacaksınız; sorduğunuz buysa şayet.”

“Mesele para değil, zaman. Cuma gününe kadar tamamen doluyum.”

“Tanrı aşkına...”

Chiswell birden telefonu ağzından uzaklaştırdıysa da Strike biriyle öfkeyle konuştuğunu duyabildi.

“Buradan *sola* döneceksin gerizekâli! *Sol*, hay senin! Dur şurada. Yürüyeceğim. Kapıyı aç lanet olası, yürüyeceğim!”

Arkadan bütün bu lafların muhatabının endişeli yanıtını duydu Strike: “Çok özür dilerim Bay Chiswell, yol araca kapalı...”

“Uzatma, tamam. Aç şunu! Aç şu *kahrolası kapıyı!*”

Strike kaşlarını çatmış bekliyordu. Kapının açıldığını, sokağı hızla adımlayan ayak seslerini duydu ve nihayet Jasper Chiswell telefonu yeniden ağzına yaklaştırarak konuştu.

“Acil bir iş bu!” diye tısladı.

“Cumaya kadar bekleyemeyecek kadar acilse başka birini bulmanız gerekiyor maalesef.”

4 *İkiyüzlüleri gözleyerek...* (ç. n.)

Sokak sanatçısı: “*My feet is my only carriage.*”⁵

Chiswell birkaç saniyelik sessizliğin ardından yanıt verdi:

“Sizin yapmanız gerek. Buluştuğumuzda açıklayacağım ama... pekâlâ, ille de cuma *olur* diyorsan, Park Place’teki Pratt’s Club’da görüşelim. On ikide gel, öğle yemeği ısmarlayayım.”

Strike artık hepten işkillenmiş bir şekilde, “Pekâlâ,” dedi. “Pratt’s’ta görüşmek üzere.”

Telefonu kapatıp tekrar dış ofise geçti. Robin gelen e-postaları açıp dosyalara ayırmakla meşguldü. Ona sohbetin neticesini söyledi ve Robin, Google’a Pratt’s yazıp “Enter” tuşuna bastı.

Bir dakika kadar monitörde yazanları okuduktan sonra, “Bu tür mekânlar hâlâ var mıymış?” dedi hayretle.

“Ne tür mekânlar?”

“Bir erkekler kulübü... çok Tory... öğle yemeği saatinde kulüp üyelerinin konukları dışında kadınların girmesine izin verilmiyor... ve ‘karışıklığı önlemek adına,’” diye Wikipedia sayfasından okumaya devam etti Robin, “bütün erkek çalışanlara George adıyla seslenilir.”

“Kadın bir çalışan olursa ya?”

Gülse mi kızsı mı bilemeyen Robin ikisinin arası bir yüz ifadeyle, “Anlaşılan seksenlerde varmış,” dedi. “Ona da Georgina diyorlarmış.”

5 Ayaklarımdır benim arabam. (ç. n.)

9

Bir şey yapamaman senin için daha iyi. Hatta ikimiz için de.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike cuma günü saat 11.30'da, takım elbisesi ve sinekkaydı tıraşıyla, jilet gibi Green Park metro durağından çıkıp Piccadilly boyunca yürüdü. Olimpiyat ateşini eklektik bir ürün karmasıyla harlayan lüks mağazaların vitrinlerinden çift katlı otobüslerin yansımaları geçiyordu; altın rengi ambalajlara sarılmış çikolatadan madalyalar, İngiliz bayraklı ayakkabılar, eski spor ve sporcu posterleri ve tabii Jimmy Knight'ın kırık bir gamalı haça benzettiği çentikli Olimpiyat logosu vitrinleri süslüyordu.

Strike, Pratt's'a sözleştikleri saatte ulaşana kadar zamanını rahat rahat kullanmıştı; zira iki gündür protezini çok nadir çıkarabildiği için bacağı yine sızlamaya başlamıştı. Önceki günü geçirdiği Epping Ormanı'ndaki teknoloji konferansının ona biraz dinlenme imkânı sunmasını ummuşsa da bu hayali suya düşmüştü. Kısa bir süre önce başlattıkları yeni girişimde ortağına yol veren hedefin, birlikte geliştirdikleri yeni aplikasyonun kilit özelliklerini rakiplerine satmasından kuşkulanıyordu. Strike genç adamı bir noktada yorulup oturması ümidiyle bir stant çadırından diğerine saatlerce takip edip durmuş, bütün eylemlerini ve temaslarını not etmişti. Ne var ki müşterilerin yüksek masalar etrafında ayakta

durduğu içecek kısmı ile yine herkesin ayakta durup parmaklarını plastik kutulara daldırıp suşi yediği yiyecek kısmı arasında tam sekiz saat boyunca ya yürümüş ya da öylece ayakta durmuştu. Önceki gün Harley Sokağı'nı saatlerce karış karış gezmesi de hesaba katıldığında, akşam protezini çıkarmasının herhangi bir konfor sağlamamasına şaşmamalıydı; bacağına yapay incik kemiğinden ayıran koruyucu jel tamponu çıkarmak bile ayrı bir iş olmuştu. Ritz'in havalı, kirli beyaz renkli kemerlerini geçerken, Pratt's'ta şöyle rahatça yayılabileceği bir koltuk olmasını umuyordu.

Sağa sapıp zarif bir yokuşla doğruca on altıncı yüzyılda inşa edilmiş St James's Place'e inen St James's Sokağı'na girdi. Burası Strike'in sık sık yolunun düştüğü bir bölge değildi; asil beyefendilere kapılarını açan giyim mağazalarından, köklü silah dükkânlarından veya yüzyılların şarap tüccarlarından alışveriş yapmıyordu nihayetinde. Yine de Park Place'e yaklaştığında kişisel bir anısı aklına geldi. Nereden bakılırsa bakılsın on yılı aşkın bir süre önce Charlotte'la bu sokakta yürümüşlerdi.

Aşağı değil, yukarı doğru yürümüş ve Charlotte'ın babasıyla ki kendisi çoktan ölmüştü, öğle yemeği yemişlerdi. Strike o dönem ordudan ayrılmak üzereydi ve Charlotte'la bir süre ayrı kaldıktan sonra yeniden birlikte olmaya başlamış olsalar da tanıdıkları herkese onlarınkinin anlaşılmaz ve belli ki bitmeye mahkûm bir ilişki olduğunu söyleyip duruyorlardı. Her iki taraftan da ilişkiyi destekleyen tek bir kişi dahi yoktu. Strike'in arkadaşları ve ailesi güvensizlikten gönülsüzlüğe kadar, Charlotte'ın her haline tanık olmuşken, Charlotte'ınkiler Strike'i daima kötü şöhretli bir rock yıldızının gayrimeşru oğlu bilmişti ki yine bu da Charlotte'ın kalp kırma ve isyan etme ihtiyacının tezahürlerinden birine dönüşmüştü. Strike'in askerî kariyerinin de Charlotte'ın ailesi nazarında hiçbir önemi yoktu. Daha doğrusu soylu, güzel kızlarına denk bir aday olmayan ayaktakımından biri olduğunun başka bir göstergesi adediyorlardı bu durumu. Zira Charlotte'ın sınıfındaki centilmen-

ler Askerî İnzibat Okulu'na değil, Süvari veya Muhafız Alayı'na giriyorlardı.

Civardaki bir İtalyan restoranına girerken Charlotte, Strike'ın elini sıkıca tutmuştu. Strike'ı geçmişe götüren de bu restorandı zaten. Tek hatırladığı el ele masaya doğru yürürlerken Sör Anthony Campbell'in yüzünde peyda olan öfke ve memnuniyetsizlik ifade siydi. Strike, Charlotte ona tek kelime etmemiş olsa da babasına ilişkiye yeniden başladıklarını ve yemeğe onunla birlikte geleceğini söylemediğini fark etmişti. Tam da Charlotte'a özgü bir savsakla maydı bu ve yine klasik, Charlotte'a özgü bir sahneye yol açmıştı. Strike uzun zamandır Charlotte'ın çatışmanın kaçınılmaz olduğu koşullar planlayıp düzenlediğine inanır olmuştu. Kendi uydurduğu yalanlara inanma hastalığının pençesinde kıvranırken bazen de ani dürüstlük atakları yaşayan Charlotte ilişkinin sonlarına doğru bir gün nihayet kavgadan, didişmekten beslendiğini, onu hayatta tutanın bu olduğunu itiraf etmişti Strike'a.

Strike, Park Place'le aynı rakıma inip St James's Sokağı'nın başında yan yana sıralanmış krem rengi konaklara ulaştığında bir anda Charlotte'ı hatırlamanın artık onu incitmeyi başaramadığını fark etti ve kendini ilk kez ter basmadan, sonu gelmez bir ihtirasın pençesinde kıvranmadan bira kokusu alan bir alkolik gibi hissetti. Pratt's'ın, üst katı dövme demirden parmaklıklarla örülü siyah kapısına doğru ilerlerken *belki de geçti gitti işte*, dedi içinden. Charlotte ona affedilmez bir yalan söyleyip onu sonsuza dek terk ettikten iki yıl sonra nihayet iyileşmiş, zaman zaman Charlotte'ın gizemli baştan çıkarıcılığıyla tutsak ettiği keder ve ıstırap dehlizlerine tekrar sürüklenmekten korktuğu, batıl bir inanışla değil, düpedüz bir çeşit Bermuda şeytan üçgenine benzettiği tehlike hattından çekip çıkarmıştı kendini belki de.

Ürkekçe de olsa kendini bu konuda kutlayarak Pratt's'ın kapısını çaldı.

Kapıyı minyon, anaç bir kadın açtı. Büyük göğüsleri, her an teyakkuzda olan gözleri ve aydınlık yüzüyle Strike'a bir kızılgerdanı

veya bir çalıkuşunu hatırlattı. Konuşmaya başlayınca güneybatı taşrasından olduğunu anlamak Strike için hiç de zor olmadı.

“Siz Bay Strike olmalısınız. Bakan Bey henüz gelmedi. İçeri buyurun.”

Strike kapıdan girip devasa bir bilardo masasının sığacağı, koyu kızılların, yeşillerin ve koyu renkli ahşabın hâkim olduğu koridor boyunca kadını takip etti. Georgina diye seslenildiğini varsaydığı hostesin ardı sıra tırabzanlara tutunmayı ihmal etmeden, dik merdivenlerden dikkatle indi.

Merdivenler sevimli görünen bir bodrum katına iniyordu. Tavanı o kadar alçaktı ki âdeta muhtelif porselen servis tabağının sergilendiği (ki en üst raftakiler neredeyse tavana değiyordu) büyükçe bir büfe, bir nevi payanda görevi görüyordu.

“Çok geniş bir mekân değiliz,” diye malumu ilam etti hostes. “Altı yüz üyemiz var ama aynı anda yalnızca on dört kişiye yemek servisi yapabiliyoruz. İçecek bir şey alır mısınız Bay Strike?”

İçecek teklifini geri çevirse de yıllanmış bir cribbage⁶ masası etrafına yerleştirilmiş deri koltuklardan birine oturması yönündeki daveti kabul etti.

Bu küçük alan kemerli bir geçitle oturma ve yemek yeme kısmı olarak ikiye ayrılmıştı. Odanın diğer yarısında, küçük, kepenkleri indirilmiş pencerelerin altındaki uzun masa iki kişilik düzenlenmişti. Bodrum katında Strike ile Georgina dışında tek bir kişi daha vardı: küçük mutfakta, yani Strike’ın oturduğu yerin az berisinde işine ara verip Strike’a Fransız aksanıyla hoş geldiniz dedikten sonra önündeki soğuk rozbifi kesmeye devam eden beyaz önlüklü şef.

Strike’ın maceraperest eşlerin peşine takılarak gitmek zorunda kaldığı, aydınlatmanın cam ve graniti tamamlayacak şekilde seçildiği ve rahatsız modern sandalyelerine sivri dilli gurmelerin burnu havada akbabalar gibi tünediği akıllı restoranların antiteziydi burası.

6 Bir tür iskambil oyunu. (ç. n.)

Pratt's loş bir mekândı. Büyük ölçüde vitrindeki balık dolması, av hayvanı gravürleri ve siyasi hiciv karikatürlerinin gölgesinde kalan koyu kırmızı duvar kâğıdıyla kaplanmış duvara pirinç tablo aydınlatmaları serpiştirilmişti. Odanın bir kenarında boydan boya uzanan mavi ve beyaz çinili oyukta emektar bir dökme demir soba duruyordu. Porselen tabaklar, yıpranmış, eski püskü halı, ev masası gibi üzeri ketçap ve hardal lekeleriyle kaplı masanın tamamı ciddiyet ve resmiyetten uzak, rahat bir hava katıyordu ortama. Âdeta bir grup aristokrat ergen, yetişkinler dünyasına dair sevdikleri ne varsa (oyunlar, içkiler ve hayvan başları) dadı-larının zoraki gülümseme, teselli ve şükürle karşılayacağı biçimde etrafa saçmıştı.

Saat on iki olmasına rağmen Chiswell ortalarda yoktu. Bereket versin, "Georgina" gayet sıcakkanlı ve kulübe dair bilgiler verme konusunda oldukça rahattı. O ve kocası, yani şef, Strike'ın Londra'nın en pahalı gayrimenkullerinden biri olması gerektiğini düşünmekten kendini alamadığı bu binada yaşıyordu. Georgina'nın anlattığına göre 1857'de açılan bu küçük kulübü muhafaza etmek birilerine çok fazla paraya mal oluyordu.

"Devonshire Dükü'ne ait, evet," dedi Georgina neşeli bir sesle. "Bahis defterimizi gördünüz mü?"

Strike ağır, deri ciltli defterin çok eski tarihlerde kaydı tutulmuş bahislerle dolu sayfalarını karıştırmaya koyuldu. Yetmişlerde iri harflerle yazılmış bir bahsi okudu: "Bayan Thatcher yeni hükümeti kurabilecek mi? Bahis: bir ıstakoz yemeği; ıstakoz kalkmış bir penisten daha büyük olacak."

Strike son açıklamaya sırtıırken üst katta kapı ziline çaldığını duydu.

Georgina, "Bakan olmalı," diyerek telaşla merdivenlerden çıktı.

Strike bahis defterini raftaki yerine koyup tekrar yerine oturdu. Tepesinde gümbür gümbür adımlarla ilerledikten sonra merdivenlerden inen ayak seslerini ve pazartesi günü telefonda duyduğu huysuz, sabırsız fırçaların benzerlerini duydu.

“Hayır Kinvara, yapamam. Nedenini daha demin söyledim, ögle yemeği toplantım var... Hayır, yapamazsın... Beşte, tamam, peki... peki... peki! Hoşça kal!”

Bir çift büyük, siyah ayakkabı merdivenlerden indi ve Jasper Chiswell saldırgan bir tavırla etrafı süzerek arzıendama etti. Strike koltuğundan kalktı.

“Hah,” dedi Chiswell gür kaşlarının altından Strike’ı dikkatle süzerek. “Buradasınız.”

Jasper Chiswell altmış sekiz yaşında biri için hayli iyi görünüyordu. Yuvarlak omuzlarına rağmen iri cüsseli bir adamdı ve inanılır gibi gelmese de kırılmış gür saçlarının tamamı doğaldı. Peruk veya daha da tatsız bir diğer seçenek olarak baca temizleme fırçasını akla getirircesine dağınık, düz ve pekâlâ uzun saçları Chiswell’i karikatüristler için kolay hedef haline getiriyordu. Genişçe, pancar gibi kırmızı bir yüz, küçücük gözler ve öne fırlamış bir alt dudak da eklenince, sürekli sinir krizinin eşliğinde dolanan azman bir bebek görüntüsü çıkıyordu ortaya.

Hâlâ elinde tuttuğu cep telefonunu göstererek, “Karım,” dedi. “Haber vermeden şehre geliyor. Sonra da surat asıyor. Sanıyor ki anında her şeyi bir kenara bırakabilirim.”

Chiswell iri, terli elini uzatıp Strike’la tokalaştıktan sonra sıcak bir gün olmasına rağmen her nedense giydiği külçe gibi pardösüsünü çıkardı. Tam bu esnada Strike’ın gözüne, sımsıkı bağladığı alay kravatı çarptı. Konuya yabancı biri bunu pekâlâ atlıkarıncaya benzetebilirdi ama Strike, Hanover Kır Atı’nı görür görmez tanıdı.

Karşılıklı koltuklarına otururlarken Strike başıyla kravatı işaret ederek, “Kraliçe’nin Süvari Birliği,” dedi.

“Evet,” dedi Chiswell. “Georgina, Alastair’le oturduğum gün verdiğin şeriden alayım,” diye güldü. “Ya siz?”

“Almayayım, teşekkürler.”

Billy Knight’la mukayese edilemeyecek olsa da Chiswell de tertemiz kokuyor sayılmazdı.

“Evet, Kraliçe'nin Süvari Birliği. Aden ve Singapur. Mutlu günlerdi.”

Şimdi ise mutlu görünmüyordu. Alı al moru mor teninin yakından bakıldığında tuhaf, vebayı andıran bir görüntüsü vardı. Dağınık saçlarının dipleri kepekten geçilmezken mavi gömleğinin koltukaltı bölgesindeki iri ter lekeleri fark edilmeyecek gibi değildi. Bakan, Strike'ın müşterilerinde görmeye alışık olmadığı biçimde gergin ve baskı altında bir insan portresi çiziyordu ve şerisi gelir gelmez malum tabloyu perçinlercesine kadehin neredeyse tamamını tek yudumda bitirdi.

“Başlayalım mı?” dedi ve yanıt beklemeden tekrar gürledi: “Georgina, doğrudan yemeğe geçiyoruz.”

Robin'in düşünündekileri andıran sert, kar beyaz örtülü masada yerlerine oturur oturmaz Georgina dilimlenmiş soğuk rozbif ve haşlanmış patatesleri önlerine koydu. Sade, süssüz ve değişmez İngiliz kreş yemeği idi bu. Chiswell ancak garson onları yağlı boya tablolar ve yine ölü balıklarla dolu loş yemek salonunda baş başa bırakıp yanlarından ayrıldığında söze girdi.

Girizgâhla vakit kaybetmeden, “Jimmy Knight'ın toplantısından daymışsınız,” dedi. “Bir sivil polis sizi tanımış.”

Strike başıyla doğruladı. Chiswell haşlanmış patatesi ağzına tıkpıp öfkeyle çiğnemeye başladı. Lokmasını yutmadan devam etti:

“Jimmy Knight'ın açığını yakalamak için kimden para alıyorsunuz ya da halihazırda hakkında neler öğrendiniz bilmiyorum ama her kim için ne tür bilgiler peşinde olursanız olun, o ne veriyorsa iki katını vermeye hazırım.”

“Jimmy Knight'la ilgili bir şey bilmiyorum maalesef,” dedi Strike. “Toplantıya gitmek için de kimseden para falan almadım.”

Chiswell afallamış görünüyordu.

“O halde orada ne arıyordunuz?” diye sordu. “Olimpiyatlar'ı protesto etmek gibi bir niyetiniz olduğunu söylemeyeceksiniz her halde!”

“Protesto” derken p harfini öyle patlatmıştı ki küçük bir patates parçası ağzından masaya fırlamıştı.

“Hayır,” dedi Strike. “Toplantıda olabileceğini düşündüğün birini bulmaya çalışıyordum ama orada değildi.”

Chiswell bifteğe, aralarında kişisel bir husumet varmış gibi hunharca saldırdı. Bir süre çatal ve bıçakların porseleni çizerken çıkardığı seslerle geçti. Chiswell çatalını haşlanmış patateslerini sonuncusuna saplayıp bütün halde ağzına tıktıktan sonra çatalı hoyratça tabağa bırakıp şöyle dedi:

“Knight’ı takip ettiğinizi duyduğum sırada ben de halihazırda bir dedektif tutmayı düşünüyordum.”

Strike yanıt vermedi. Chiswell kuşkulu gözlerle onu süzdü.

“Oldukça iyi bir şöhrete sahipsiniz.”

“Teşekkür ederim, çok kibarsınız.”

Chiswell öfkeli bir çaresizlik içinde Strike’a bakmaya devam etti; sıkıntılarla dolu hayatına dedektifin de yeni bir hayal kırıklığı eklememesini umuyor gibi bir hali vardı.

“Bana şantaj yapılıyor Bay Strike,” dedi bir anda. “Muhtemelen güvenilir bir birliktelik bu ama, geçici bir süre için ortak hareket etmeye karar veren iki adamın şantajına uğruyorum. Adamlardan biri Jimmy Knight.”

“Anlıyorum,” dedi Strike. O da çatal ve bıçağı tabağına bırakınca Georgina, yemeklerini bitirdikleri malum olmuşçasına yanlarında bitiverdi. Masayı temizledikten sonra pekmezli turtayla tekrar geldi. Georgina yeniden mutfığa dönüp her iki adam da büyük birer dilim tatlıyı mideye indirdikten sonra Chiswell hikâyesine kaldığı yerden devam etti.

“Çirkin detaylara girmeye lüzum yok,” dedi kesin bir dille. “Tek bilmeniz gereken şu: Jimmy Knight basın mensuplarıyla paylaşılmasını asla istemeyeceğim bir şey yaptığını biliyor.”

Strike hiçbir şey demedi. Chiswell onun bu sessizliğini suçlayıcı bir tutum olarak yorumladığından olsa gerek sert bir şekilde ekledi:

“Herhangi bir suç işlenmedi. Bazılarının hoşuna gitmeyebilir ama o zaman yasadışı... her neyse,” dedi Chiswell ve büyük bir yudum su içti. “Knight birkaç ay kadar önce bana geldi ve sus payı olarak kırk bin sterlin istedi. Vermeyi reddettim. Beni her şeyi anlatmakla tehdit etti ama elinde iddiasını destekleyecek herhangi bir kanıt yok gibi görüldüğü için dediğini yapamamasını ummayı tercih ettim.

“Basında tek bir haber çıkmayınca elinde kanıt olmadığı konusunda haklı olduğuma kanaat getirdim. Fakat birkaç hafta sonra tekrar geldi ve bu kez ilk rakamın yarısını istedi. Yine geri çevirdim.

“Sanıyorum o zaman üzerimdeki baskıyı artırma düşüncesiyle Geraint Winn’e yanaştı.”

“Özür dilerim, bahsettiğiniz kişi kim?”

“Della Winn’in kocası.”

“Spor Bakanı Della Winn mi?” diye sordu Strike hayretle.

Chiswell, “Tabii ki Spor Bakanı Della Winn,” diye tersledi.

Saygıdeğer Della Winn, Strike’ın da bildiği üzere, altmışlı yaşlarının başında, doğuştan görme engelli, Galli bir kadındı. Hangi partiye sempati duyduklarına bakmaksızın halk, milletvekilliğine aday olmadan önce bir insan hakları savunucusu olan bu liberal demokrasi hayranlık derecesinde sevmeye meyilliydi. Genellikle uçuk sarı renkli Labrador cinsi rehber köpeğiyle görüntülenen Winn mevcut yetki alanına giren Paralimpik Oyunları dolayısıyla son dönemde basında çokça boy göstermişti. Strike Afganistan’da bacağına kaybetmesinin ardından Selly Oak Hastanesi’nde yatarken onu ziyaret etmişti. Strike üzerinde zeki ve empati kurabilen biri izlenimi uyandırmıştı. Kocasına gelince, Strike onu hiç tanımıyordu.

Chiswell pekmezli turtasından bir dilim daha alıp çiğnemeye devam ederken, “Della, Geraint’in neyin peşinde olduğunu biliyor mu emin değilim,” dedi. “Muhtemel, ama pis işlere bulaşmak istemiyordur. İnandırıcı reddedebilirlik! Azize Della’nın şantajda parmağı olduğunu iddia edemeyiz, öyle değil mi?”

“Kocası sizden para istedi mi?” diye sordu Strike kuşkuyla.

“Hayır, hayır. Geraint beni istifaya zorlamak istiyor.”

“Özel bir nedeni var mı bunun?” diye sordu Strike.

“Aramızda yıllar öncesine dayanan bir husumet var, tümüyle temelsiz bir şey ama bunların konumuzla ilgisi yok,” dedi Chiswell öfkeyle başını iki yana sallayarak. “Geraint, duyduklarının doğru olmadığını umduğunu söyleyerek yanıma geldi ve yine kendi sözcükleriyle, bana durumu açıklama fırsatı sundu. Bütün hayatını karısının çantasını taşıyarak, telefonlarına yanıt vererek geçirmiş, pis, sapkın bir herif bu. Haliyle gerçek bir güce kavuşma fikri hoşuna gidiyor.”

Chiswell şeriden bir yudum aldı.

“Yani sizin anlayacağınız, açmaza girdim Bay Strike. Jimmy Knight’a istediği parayı versem bile rezil olduğumu görmek isteyen, hatta belki de kanıtlara ulaşabilmiş bir adamla mücadele etmek zorundayım.”

“Winn kanıtlara nasıl ulaşmış olabilir?”

Chiswell koca bir turta dilimini ağzını attıktan sonra Georgina’nın mutfakta olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden arkaya baktı.

“Duyduğum kadarıyla,” diye mırıldandı ve sarkık dudakları arasından esaslı bir tatlı parçası fırlatarak ekledi: “Fotoğraflar olabilirmiş.”

“Fotoğraflar mı?” diye sordu Strike.

“Winn’in elinde olamaz elbette. Öyle olsaydı her şey bitmişti. Ama onları nüfuzu altına almanın bir yolunu bulabilir pekâlâ. Öyle.”

Kalan son dilimi de ağzına tıktıktan sonra devam etti:

“Kuşkusuz fotoğrafların suçlu olduğumu göstermeme ihtimali de var. Bildiğim kadarıyla herhangi bir somut işaret yok.”

Strike’in hayal gücü adamakıllı tıkanmıştı. *Neye dair somut bir işaret*, diye sormak istediye de böyle bir şey yapmadı.

“Altı yıl önce yaşanmış bir olay,” diye devam etti Chiswell. “Kafamda bin kere döndürüp durdum lanet olayı. Konuşabilecek başkaları da olabilir ama bundan kuşkuluyum. Çok ciddi kuşku-

luyum hem de. Kaybedecek çok şeyleri var. Hayır, her şey Knight ve Winn'in ortaya çıkarabileceği şeye kalıyor. Elinde fotoğraf varsa doğruca basına vereceğinden ciddi biçimde kuşkulaniyorum Winn'in. Knight'in ilk tercihinin bu olacağını sanmıyorum ama. Onun tek istediği para.

"Bu yüzden buradayım işte Bay Strike; *a fronte praecipitium, a tergo lupi*." Bir haftadır bununla yaşıyorum, Demokles'in kılıcı gibi sallanıyor tepemde."

Ufacık gözlerini Strike'a diktiğinde dedektif gözünün önüne, delikten başını çıkarıp kafasını ezmeyi bekleyen küreğe bakan bir köstebeğin gelmesine engel olamadı.

"Toplantıda olduğunuzu duyduğumda Knight'ı araştırdığınızı, onun hakkında kötü bir şeyler bildiğinizi düşündüm. Ve bu şeytani durumdan tek çıkış yolumun onlar bu fotoğraflara ulaşmadan aleyhlerinde kullanabileceğim bir şeyler öğrenmemden geçtiği sonucuna ulaştım. Ateşe ateşle karşılık vermek."

"Şantaj şantajla karşılık vermek mi yani?" diye sordu Strike.

"Yakamdan düşünler istiyorum sadece," dedi Chiswell. "Pazarlık kozu, tek istediğim bu. Kanunlar çerçevesinde hareket ettim ben," dedi kesin bir dille. "Ve vicdanıma kulak vererek."

Chiswell çok da hoşlanılacak biri değildi ama Strike her an kamuoyu önünde teşhir edilme tehdidiyle yaşamının düpedüz işkence olduğunu elbette tahmin edebiliyordu; hele ki zaten hayli kabarık bir skandal sicilinden muzdarip biriyseniz! Strike önceki gece yaptığı kısıtlı araştırmada, müstakbel müşterisinin ilk evliliğinin sonunu getiren yasak ilişkisi, ikinci karısının "ruhsal çöküş" yaşayarak bir hafta boyunca bir klinikte tedavi görmesi ve küçük oğlunun uyuşturucu etkisinde araç kullanırken genç bir annenin ölümüne neden olduğu o korkunç trafik kazasıyla ilgili yığınla haber görmüştü.

7 "Önüm uçurum, ardımda kurtlar." Hollandalı düşünür Desiderus Erasmus'un Yunanca ve Latince atasözleri derlemesinde yer alan bir Latin atasözü. (ç. n.)

“Bu çok büyük bir iş Bay Chiswell,” dedi Strike. “Knight ve Winn hakkında kapsamlı bir araştırma yapmak için, hele ki bir de zaman baskısı varken en az iki, belki üç kişiye ihtiyaç olacaktır.”

“Kaça patlayacağı umurumda değil,” dedi Chiswell. “İsterseniz bütün ofisinizi bu işe koşun. Winn’in süttten çıkmış ak kaşık olduğuna inanmamı beklemeyin; o sinsî tosbağa kim bilir ne naneler yemiştir. Çift olarak da gülünçler aslında. Kadın, kör ışık meleşti...” Dudaklarını büzerek devam etti: “Herif de onun sürekli dümen çeviren, arkadan hançerleyen ve beleş ne bulsa üstüne atlayan göbekli yordakçısı. Kesin bir şeyler olmalı. Kesin.

“Knight denen komünist asiye gelince, polisin henüz bulamadığı bir şeyler kesin vardır. Düşünmeden hareket eden, beş para etmez biri oldu hep.”

“Jimmy Knight’ı size şantaj yapmaya kalkışmadan önce de mi tanıyordunuz yani?” diye sordu Strike.

“Evet, tabii,” dedi Chiswell. “Knight’lar benim seçim bölgemde. Babası ufak tefek işlerde becerikli bir tipti, ailemize birçok iş yaptı. Annesini hiç tanımadım; bu üçü Küheylan Evi’ne taşınmadan önce öldü diye biliyorum.”

“Anladım,” dedi Strike.

Billy’nin gergin bir şekilde burnundan göğsüne taşıdığı eliyle yarım yamalak istavroz çıkararak sarf ettiği o, “*Bir çocuğun boğazlandığını gördüm ve kimse bana inanmıyor,*” cümlesini ve ölü çocuğun pembe bir battaniyeye sarılarak gömülmesini, bu basit ve bir o kadar da kilit detayı hatırladı.

“Şartları konuşmaya geçmeden önce size söylemem gereken bir şey olduğunu düşünüyorum Bay Chiswell,” dedi Strike. “OKHD toplantısına gittim çünkü Knight’ın kardeşini bulmaya çalışıyordum. Billy adı.”

Chiswell’in miyop gözleri arasındaki çizgiler derin bir yarığa dönüştü.

“Doğru, iki kardeşlerdi, hatırlıyorum. Ama Jimmy çok daha büyük; belki on yaş, belki daha fazla. Billy’ydi değil mi? Onu yıllardır görmedim.”

“İşin doğrusu akli dengesini ciddi biçimde yitirmiş,” dedi Strike. “Geçen pazartesi ofisime gelip bana tuhaf bir hikâye anlattı, sonra da kaçtı, gitti.”

Chiswell bekledi; Strike da onun dikkatini çektiğinin farkındaydı.

“Billy,” diye devam etti Strike, “çocukluğunda küçük bir çocuğun boğazlandığını gördüğünü iddia ediyor.”

Chiswell irkilmedi, dehşete düştü. Hiddetle esip gülemedi. Kendisinin suçlanıp suçlanmadığını veya bu olayın onunla ne alakası olduğunu sormadı. Bir suçlunun süslü savunma hamlelerinden hiçbirini sergilemedi belki ama yine de Strike bunun Chiswell’in ilk kez duyduğu bir hikâye olmadığına yemin edebilirdi.

Parmakları önündeki şarap kadehiyle oynarken, “Peki çocuğu kimin boğazladığını iddia ediyor?” diye sordu Chiswell.

“Söylemedi, belki de söyleyemedi.”

“Knight’ın bana bununla şantaj yaptığını düşündüğünü mü söylüyorsun? Çocuk öldürmekle mi yani?” diye sordu Chiswell palas pandıras.

“Jimmy’yi neden görmeye gittiğimi bilmeniz gerek diye düşündüm,” diye yanıtladı Strike.

“Vicdanımı sızlatan bir ölüm yok,” dedi Jasper Chiswell sertçe. Kalan suyunu kafasına diktikten sonra boş bardağı masaya geri koyarak ekledi: “Kimse istenmeyen sonuçlardan mesul tutulamaz.”

10

Bu hedefe ulaşmak için ikimizin birlikte hareket etmemiz gerektiğine inanmıştım.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Dedektif ve bakan bir saat sonra Park Place, 14 numaradan çıkıp kendilerini St James's Sokağı'na geri çıkaran beş on metreyi birlikte yürüdüler. Chiswell kahveyi içtikten sonra esip güremeyi bırakmış, rahatlayıp aksiliğinden biraz vazgeçmişti. Öte yandan Strike da bakanın omuzlarındaki dayanılmaz şüphe ve korku yükünü üzerinden biraz atabildiğini düşünüyordu. İkili, koşullar üzerinde anlaşmaya varmıştı ve Strike ajansın bir süredir aldığı işlere kıyasla daha iyi bir ödeme ve çok daha zorlayıcı bir vaka anlamına gelen bu anlaşmadan memnundu.

İkili bir köşede durup St James's'ten aşağı doğru bakarken, "Peki, teşekkür ederim Bay Strike," dedi Chiswell. "Burada ayrılmak durumundayım. Oğlumla randevum var."

Ama yerinden kıpırdamadı.

Göz ucuyla Strike'ı süzerek, "Freddie'nin ölümünü araştırmıştınız siz," dedi birdenbire.

Strike, Chiswell'in bu konuyu açmasını, hele ki bodrum katındaki hararetti sohbetin ardından, o anda, orada bilahare aklına gelmiş bir konu olarak açmasını hiç bekleliyordu.

“Evet,” diye yanıtladı. “Üzgünüm.”

Chiswell gözlerini az ilerideki sanat galerisine dikmişti.

“Raporda adınız yazılıydı, hatırlıyorum,” dedi Chiswell. “Sıradışı bir rapordur.” Yutkundu. Hâlâ galeriye bakmaya devam ediyordu. Tuhaf bir biçimde, randevusuna gitmek istemiyor gibi bir hali vardı.

“Muhteşem bir çocuktuk Freddie,” dedi. “Muhteşem. Benim eski alayım gitti, eskisi kadar iyiydi o zaman da. Kraliçe’nin Süvari Birliği sizin de bildiğiniz gibi doksan üçte geri dönen Kraliçe İrlanda Kraliyet Süvari Birliği’yle birleşti. Dolayısıyla Kraliçe’nin Kraliyet Süvari Birliği’ydi onun katıldığı.

“Ümit doluydu. Hayat doluydu. Ama kuşkusuz siz onu hiç tanımadınız.”

“Hayır,” dedi Strike.

Herhalde burada birkaç hoş yorumda bulunması gerekiyordu.

“Büyük oğlunuzdu, değil mi?”

“Dört çocuğumun en büyüğüydü,” dedi Chiswell başını sallayarak. “İki kız,” dedi ve eliyle onları boş ver, alt tarafı kadınlar işte dercesine bir jest yaptıktan sonra karamsar bir ses tonuyla, “Bu diğer oğlan,” diye devam etti. “Cezaevine girdi. Gazetelerde gördünüz belki de.”

“Hayır,” diye yalan söyledi Strike. İnsanın kişisel hayatına ilişkin ayrıntıların gazetelerde çarşaf çarşaf yayınlanmasının nasıl bir his olduğunu iyi biliyordu. Yapabileceği en ince, en hoş şey, hiçbir şey okumamış, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi yaparak insanlara kendi hikâyelerini anlatma fırsatı tanımaktı.

“Hayatı boyunca başı beladan kurtulmadı Raff’ın,” dedi Chiswell. “Burada bir iş buldum ona.”

Tombul parmağıyla ilerideki sanat galerisini işaret etti.

“Sanat tarihi bölümünü yarım bıraktı,” dedi. “Buranın sahibi arkadaşımıdır, onu işe almayı kabul etti. Karım çoktan ümidini kesti ondan. Arabasında giden genç bir anneyi öldürdü. Alkollüymüş.”

Strike hiçbir şey demedi.

Melankolik bir transtan çıkmış gibi görünen Chiswell, “Her neyse. Hoşça kalın,” dedi. Terlemiş elini bir kez daha uzattı ve Strike’la tokalaştıktan sonra bir yandan bu hoş haziran günü için fazlasıyla gereksiz görünen kalın pardösüsünü giyerek uzun adımlarla yürümeye koyuldu.

Strike da St James’s Sokağı’nda aksi istikamette yürümeye başladı. Cep telefonunu çıkardı. Robin üçüncü çalışta açtı telefonu.

“Buluşmamız lazım,” dedi Strike direkt. “Yeni bir iş aldık, büyük bir iş.”

“Ah, ama ben Harley Sokağı’ndayım şu an. Chiswell’le buluşacağını bildiğimden seni rahatsız etmek istemedim ama Andy’nin karısı merdivenden düşüp bileğini kırmış. Fırıldak’ı ben takip ederim, sen karını hastaneye götür dedim.”

“Hay aksi! Barclay nerede?”

“Hâlâ Webster’ı takip ediyor.”

“Fırıldak muayenehanesinde mi?”

“Evet.”

“O zaman risk alacağız,” dedi Strike. “Cumaları genelde doğruca evine gider. Acil bir durum, buluştuğumuzda anlatırım. Duke of York Sokağı’ndaki Red Lion’a gel.”

Chiswell’le yemekte bir şeyler içme teklifini net bir şekilde geri çeviren Strike ofise dönmektense bir ellilik bira yuvarlamayı tercih etti. Takım elbisesi East Ham’daki White Horse Pub için fazlaysa da Mayfair bölgesi için gayet iyi bir tercihti ve iki dakika içinde Duke of York Sokağı’ndaki Red Lion’ın kapısından içeri girdi; pirinçten teçhizatları ve yüzeyi aşınmış camlarıyla Strike’a Tottenham’ı hatırlatan küçük bir Viktoryen bardı burası. Bir ellilik London Pride alıp köşedeki masalardan birine geçerek telefonunu çıkardı. Arama çubuğuna Della Winn ve kocasının adını yazdıktan sonra yaklaşan Paralimpik Oyunları üzerine yazılmış (sık sık Della’dan alıntı yapılan) bir makaleyi okumaya koyuldu.

Yirmi beş dakika sonra çantasını Strike’ın karşısındaki sandalyeye koyan Robin, “Selam,” dedi.

“Bir şey içer misin?” diye sordu Strike.

“Alırım birazdan,” dedi Robin. Birkaç dakika sonra elinde portakal suyuyla geri geldi. “Ee?” diyerek karşısına oturdu. Strike telaşsız bir şekilde gülümserken, “Konu ne?” diye sordu. “Chiswell ne istiyormuş?”

Bar önünde ufacak bir boş alan vaat etmesine rağmen mekân hafta sonuna erken başlamış veya Strike ile Robin gibi mesai sonu bir şeyler içmeye gelmiş şık giyimli kadınlar ve erkeklerle tıklım tıklım dolmuştu. Strike, Chiswell’le aralarında geçen sohbeti kısık sesle anlattı.

Strike nihayet bitirdiğinde, “Hımm,” dedi Robin. “Anladım. Yani... Della Winn’in bir açığını bulmaya çalışacağız, doğru mu?”

“Kocasının,” diye düzeltti Strike. “Ve Chiswell ‘pazarlık kozu’ ifadesini tercih ediyor.”

Robin bir şey demedi, portakal suyunu yudumlamakla yetindi.

Partnerinin yüzünde beliren memnuniyetsizlik ifadesini doğru yorumlayan Strike, “Şantaj yapmak suç Robin,” dedi. “Knight, Chiswell’den kırk bin sterlin koparmaya çalıştı ve Winn de onu istifaya zorlamaya çalışıyor.”

“Bu yüzden o da onlara şantaj yapacak ve biz de ona yardım edeceğiz, öyle mi?”

“Her gün insanların açığını yakalıyoruz,” dedi Strike sertçe. “Bunu dert etmek için biraz fazla geç sanki.”

Birasından büyük bir yudum aldı. Robin’in takındığı tavrın yanı sıra, bu tavra gücenmiş olduğunu açıkça gösterdiği için de canı sıkılmıştı Strike’ın. Robin, kocasıyla Albury Sokağı’nda gayet hoş, sürme pencereli bir evde yaşarken kendisi dönüşüme açılan sokağındaki iki gözlü soğuk evinden de çok yakında çıkmak zorunda kalacaktı. Ajansa üç kişinin muhtemelen aylarca tam zamanlı mesai ücretini karşılayacak bir iş teklifi daha önce hiç gelmemişti üstelik. Strike bu işi almaya fazla hevesli olduğu için özür dileyecek değildi. Ajansın kasasına giren her paranın borçlara gittiği onca yıldan sonra artık yorulmuştu. Dahası, işinde gerçekleştirmek

istediği hırsları vardı ve bunlara ulaşmak için her şeyden önce daha sağlıklı bir banka hesap bakiyesine ihtiyacı vardı. Dolayısıyla pozisyonunu korumak zorunda hissediyordu kendini.

“Biz de avukatlar gibiyiz Robin. Müşterinin tarafını tutarız.”

“Birkaç gün önce de bir yatırım bankerinin karısının açığını bulmasına...”

“... çünkü onu bulursa ona zarar vereceği kabak gibi ortadaydı.”

“Peki,” dedi Robin, boyun eğmez bir şekilde gözlerini Strike’a dikerek. “Ya Chiswell hakkında ulaşacağımız bilgiler...”

Robin cümlesini bitiremeden, arkadaşıyla hararetli hararetli sohbet ederek arkalarından geçen uzun boylu bir adam Robin’in sandalyesine bodoslama çarptı. Robin bir anda masaya doğru sendeledi ve portakal suyunu döktü.

“Hey!” diye bağırdı Strike ve Robin sıırıslıklam olmuş elbiselerini silmeye çalışırken, “Özür dilemek yok mu?” diye adama sertçe çıkıştı.

Adam şaşkın gözlerle portakal suyuna bulanmış Robin’e bakarak, “Nasıl yani?” dedi. Birkaç başka insan da başını o tarafa çevirmişti. “Ben mi yaptım bunu?”

“Evet, sen yaptın,” dedi Strike sandalyesinde doğrulup. “Ve bu bir özür değil!”

“Cormoran!” dedi Robin uyarıcı bir ses tonuyla.

Ciddi bir taviz veriyormuş gibi bir edayla, “Pardon,” dedi adam. Fakat aynı saniyede Strike’ın cüssesini de hesaba kattığından olsa gerek, pişmanlığı daha samimi bir hale büründü. “Gerçekten çok özür...”

“Defol,” diye tısladı Strike. Robin’e dönerek, “Yer değiştirelim,” dedi. “Başka bir sakar hıyar daha gelirse sana değil bana toslamış olur.”

Robin yarı mahcup, yarı asabi bir şekilde çantasını aldı (çanta da ıslanmıştı) ve kendisine söyleneni yaptı. Strike bir tomar peçeteyle masaya döndü ve peçeteleri Robin’e uzattı.

“Sağ ol.”

Strike portakal suyuna bulanmış sandalyeye gönüllü bir şekilde oturma nezaketini göstermişken, ona kavgacı gözlerle bakmayı sürdürmesi zordu Robin'in. Yine de bardağını hafifçe kavrayarak masaya doğru eğilip usulca şunu dedi:

"Beni neyin kaygılandırıldığını biliyorsun. Billy'nin söylediği şey."

İnce, ipek kumaştan elbisesi üzerine yapıştığından Strike doğrudan doğruya onun gözlerine bakarak yanıt verdi.

"Chiswell'e sordum bunu."

"Ciddi misin?"

"Elbette ciddiym. Billy'nin abisinin şantaj yaptığını söylerken başka ne düşünebilirdim?"

"Ne dedi peki?"

"Elinde kimsenin kanı olmadığını söyledi. Ama 'Kimse istenmeyen sonuçlardan mesul tutulamaz,' diye de ekledi."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bunu da sordum. Bana farazi bir örnek verdi; bir adam bir nane şekeri düşürüyor ve daha sonra küçük bir çocuk boğularak ölüyor."

"Ne?"

"Tahminin benimki kadar iyi. Billy geri aramadı, değil mi?"

Robin başını iki yana salladı.

"Dinle, öncelikli ihtimal, Billy'nin hayal gördüğü," dedi Strike. "Chiswell'e Billy'nin anlattığı şeyi söylediğimde halinde, tavrında herhangi bir suçluluk veya korku emaresi yakalamadım..."

Strike bu cümleyi kurarken Chiswell'in yüzünde beliren gölgeyi ve malum hikâyeyi ilk kez duymadığını açık eden ifadeyi hatırladı.

"O halde Chiswell'e neyle şantaj yapıyorlar?" diye sordu Robin.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Strike. "Altı yıl önce yaşanan bir olayla ilgili dedi ve Billy altı yıl önce küçük bir çocuk olamayacağına göre onun hikâyesiyle örtüşmüyor bu durum. Chiswell yaptığı şeyin, bazılarının gözünde gayriahlaki olabileceğini ama asla yasadışı olmadığını söyledi. O zaman suç sayılmasa da bugün artık suç olan bir şeyden bahsediyor gibi geldi bana."

Strike esnemesini güçlükle bastırdı. Bira ve    le sıcağı uyku-sunu getirmişti. Daha bir de Lorelei'a geçmesi gerekiyordu.

"Yani ona güveniyor musun?" diye sordu Robin.

Strike hayretle açtığı gözlerini Robin'in arkasında duran ay-naya dikerek, yüksek sesle, "Chiswell'e güvenmek mi?" dedi. "Bahis yapacak olsaydım, bugün bana karşı dürüst olduğunu s ylerdem.    nk  çaresiz durumda. Ama her zaman güvenilir biri olduğunu düşünüyor muyum? Bu konuda herhangi birine g vendi imden daha fazla g vendi imi söyleyemem sanırım."

Robin ku kucu bir tonda, "Ondan ho lanmadın, değil mi?" dedi. "Hakkında çıkan haberleri okudum da."

"Ee?"

"İdam yanlısı, göçmen karşıtı, doğum izni s resinin artırıl-masıyla ilgili yasa de i ikli inde karşı oy kullanmış..."

Strike'ın, istemsiz bir şekilde vücuduna kayan gözlerini fark etmeden devam etti:

"Boyuna aile değerlerinden bahsedip duruyor ama sonra bir gazeteci için karısını terk ediyor..."

"Tamam, tamam. Ahbabım olacak biri demiyorum ben de sonuçta. Ama hafif acınacak bir yönü de yok değil. O lunu kaybetti adam. Diğer o lan desen, gitti bir kadını öldürdü."

"Doğru tabii, haklısın," dedi Robin. "Basit suçlara karışan suçluların kapatılmasını ve anahtarın denize atılmasını savun-u-yor ama sonra oğlu birinin annesini  i neyip geçiyor. Işık falan dinlemeden kaçıyor ve daha sonra ufak bir cezayla..."

Adını seslenen bir kadın sesiyle irkilerek cümlesini yarım bıraktı: "Robin! Ne hoş bir tesadüf!"

Sarah Shadlock iki erkekle birlikte bara girmişti.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Robin ve kendini toparlayıp daha yüksek sesle, "Sarah, selam!" dedi.

Bu kar ıla madan kaçınmak için çok fazla gerekçesi vardı. Sarah'nın Robin'i Strike'la birlikte, bir Mayfair barında ba  ba a otururken gördüğünü Matthew'a söylemekten büyük bir haz du-

yacağı kesindi. Üstüne üstlük Robin daha bir saat önce telefonda Matthew'a tek başına Harley Sokağı'nda olduğunu söylemişti.

Sarah masayı dolanıp Robin'e sarılmak konusunda oldukça gayretli davranırken, Robin yanındaki adamlar olmasa böyle bir şey için asla uğraşmayacağından emindi.

"Tatlım, ne oldu sana böyle? Yapış yapışsın!"

Burada, Mayfair'de, başka bir yerde karşılaşmış olsalar takınacağı tavırdan biraz daha havalı bir hal içindeydi ve Robin'e daha sıcak, samimi davranıyordu.

"Bir şey yok," dedi Robin. "Portakal suyu döküldü sadece."

"Cormoran!" dedi Sarah neşeyle ve uzanıp onu da yanağından öptü. Strike, Robin'in memnuniyetle fark ettiği üzere ne selama ne de öpücüğe yanıt vererek umursamaz bir şekilde sandalyesinde oturmaya devam etti. "Mesai sonrası biraz kafa dağıtıp rahatlayalım dediniz sanırım," dedi her ikisini de kucaklayan bir tebessümle.

"İş," diye kestirip attı Strike.

Sarah, oturması yönünde herhangi bir teklif gelmeyince iş arkadaşlarını da alıp ilerlemeye koyuldu.

"Christie's'in hemen köşe başında olduğunu unutmuşum," diye mırıldandı Robin.

Strike saatine baktı. Lorelei'a takım elbiseli gitmek istemiyordu, zaten pantolonu da Robin'in sandalyesindeki bütün portakal suyunu emmişti.

"Bu işi nasıl yapacağımızı konuşmamız lazım çünkü hemen yarın başlıyoruz."

"Peki," dedi Robin biraz da telaşla. Sonuçta hafta sonu çalışmayalı epey uzun zaman oluyordu. Matthew onu evde bulmaya alışmıştı.

"Pekâlâ," dedi Strike, Robin'in aklını okuyarak. "Pazartesine kadar ihtiyacım olmayacak sana. Bu işte en az üç kişi çalışmak gerekiyor. Webster mevzusunda müşteriyi memnun edecek bilgilere ulaştığımızı sanıyorum, o yüzden Andy'yi tam zamanlı olarak Fırıldak Doktor'u takibe veririz. Bekleyen diğer iki müşteriye de

onlarla bu ay ilgilenemeyeceğimizi söyle sen. Böylece Barclay de Chiswell vakasında bizimle olabilir. Bir de... pazartesi Avam Kamerası'na gidiyorsun."

"Nereye gidiyorum?" diye sordu Robin şaşırarak.

"Chiswell'in vaftiz kızı olarak gideceksin; parlamentoda kariyer yapmakla ilgileniyorsun. İşe Geraint'le başla; Chiswell'in koridorunun diğer ucunda, Della'nın seçmen bölgesi ofisinde oluyor. Sohbet et, lafla..."

Bardağın üstünden Robin'i süzerek birasını yudumladı.

"Ne?" dedi Robin. Bunun nasıl olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Yasaları çiğneme konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu. Öyle kısıp bir sesle konuşmuştu ki Robin'in duymak için masaya doğru eğilmesi gerekmişti.

"Yapılmasına karşıyım, yani genelde..." dedi Robin. Strike dalga mı geçiyordu yoksa onun hakkında endişeleniyor muydu, emin değildi. "Araştırmacılık işi yapmak istememin nedenlerinden biri sonuçta."

"Peki yasa biraz gri bir alanda kalıyorsa ve ihtiyacımız olan bilgilere başka türlü erişme imkânımız yoksa? Winn'in bir kraliyet bakanına şantaj yapmaya çalışarak mutlak surette yasaları çiğnediğini de hesaba kattığımızda yani?"

"Winn'in ofisine böcek koymamı mı istiyorsun?"

"Tam isabet," dedi Strike. Robin'in yüzündeki kararsızlık ifadesini doğru okuyarak devam etti: "Dinle. Chiswell'in anlattığı kadarıyla Winn lakayt ve palavracı biri. Seçmen ofisinde tıklıp kalmasının, karısının Spor Bakanlığı'ndaki işinden uzak tutulmasının nedeni de bu zaten. Ofisin kapısını çoğu zaman açık bırakıp seçmenlerin gizli kalması gereken işlerini bağıra bağıra konuşuyor ve yine özel, önemli belgeleri ortak mutfakta bırakıp gidebiliyor. Böceğe gerek olmadan, patavatsızlığından istifade etme şansın da yok değil yani. Ama sırf buna bel bağlayabileceğimizi sanmıyorum."

Robin bardakta kalan bir yudumluk portakal suyunu içerken konuyu kafasında değerlendirdikten sonra, "Tamam," dedi, "yaparım."

"Emin misin?" diye sordu Strike. "Pekâlâ. Cihazları içeri sokamazsın, metal dedektörden geçeceksin. Chiswell'e yarın ona bir avuç böcek vereceğimi söyledim. İçeri girdiğinde sana ulaştıracak o da."

"Bir takma adın olmalı. Kararını verince bana mesaj at, ben de Chiswell'e ileteyim. 'Venetia Hall'u kullanabilirsin aslında yine. Chiswell tam da Venetia adında bir vaftiz kızı olabilecek türde bir adam."

Venetia, Robin'in ikinci adıydı ama Robin heyecan ve kaygıyla öyle derin düşüncelere dalmıştı ki Strike'in zoraki bir gülümsemeyle anlatmaya devam etmesini sadece eğlenceli buldu.

"Tebdili kıyafet çalışacaksın tabii bir de," dedi Strike. "Çok büyük şeylere gerek yok ama Chiswell, sapık vakası sebebiyle nasıl görüldüğünü hatırlıyor örneğin. Dolayısıyla Winn'in de hatırlayabileceğini varsaymak zorundayız."

"Peruk takmak için hava fazla sıcak," dedi Robin. "Renkli lens deneyebilirim. Bir ara gidip alırım. Belki üstüne de sade bir gözlük." Tatlı bir tebessümün yüzünde belirmesine engel olamadı. "Bekle beni Avam Kamarası!" dedi heyecanla.

Robin'in heyecanlı gülümsemesini gölgeleyen şey, göz ucuyla gördüğü barın diğer tarafındaki Sarah Shadlock'un parlak sarı saçlı kafası oldu. Sarah, Robin ve Strike'ı görebileceği bir noktada yeniden konumlandırmıştı kendini.

"Haydi gidelim," dedi Robin.

Birlikte metro durağına doğru yürürlerken Strike, Barclay'in kuyruk gibi Jimmy Knight'in peşinden ayrılmayacağından bahsetti.

"Bunu ben yapamam," dedi pişmanlıkla. "Ona ve OKHD'li arkadaşlarına deşifre etmiş oldum kendimi bir kere."

"Sen ne yapacaksın öyleyse?"

"Açıkları kapama, ipuçlarını takip etme ve gerekirse tebdili kıyafet gece takibi," diye açıkladı Strike.

“Zavallı Lorelei,” dedi Robin.

Bu bir anda çıkıvermişti ağzından, kendini tutamamıştı. Yan-
larından vızır vızır geçen arabaların sayısı her saniye artıyordu.
Strike karşılık vermeyince de Robin onun gürültü yüzünden duy-
madığını umdu.

Gülmemek için kendini tutayım derken bastığı kahkahayı te-
laşlı bir öksürükle gizlemeye çalışan biri gibi bir anda “Chiswell
Irak’ta ölen oğlundan bahsetti mi?” diye sordu.

“Bahsetti,” dedi Strike. “Aldığı kararlara hiç değinmemesine
bakılırsa Freddie en sevdiği çocuğuymuş belli ki.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Freddie Chiswell bir mükâfattı. Operasyonlardaki kayıplarla
ilgili bir sürü soruşturma yürüttüm ama ölen bir subayın kendi
adamları tarafından arkadan vurulmuş olma ihtimalinin bu kadar
çok insan tarafından sorulduğuna daha önce hiç tanık olmamıştım.”

Robin şok olmuştu.

“*De mortuis nil nisi bonum?*”⁸ diye sordu Strike.

Robin, Strike’la çalışırken Latinceyi de epey hatmetmişti.

“Yani,” dedi usulca. İlk kez Jasper Chiswell’e acıdığını hissetti.
“Babasından da oğlunun hastalığından söz etmesini bekleyemezsin.”

Sokağın başında ayrıldılar. Robin renkli lens bakmak üzere
bir dükkâna girerken Strike da metroya yöneldi.

Robin’le sohbet etmeleri sıradışı biçimde neşelendirmişti.
Strike’ı: bu zorlu göreve kafa yorarken dostluklarının o tanıdık
çehresi birdenbire yeniden belirmişti karşılarında. Robin’in Avam
Kamarası’na gireceği için duyduğu heyecan, ona bu fırsatı sunmak
hoşuna gitmişti. Chiswell’in hikâyesiyle ilgili onun varsayımlarını
zorlaması, sinaması dâhi hoşuna gitmişti.

Tam istasyona gireceği esnada hemen bir adım gerisindeki,
önündeki herkesi geçmeye kararlı iş insanını kudurturcasına bir
anda yana döndü. Adam sinirli bir şekilde cık cık ederek Strike’a

8 (Lat.) “Ölünün arkasından iyi konuşulmaz mı?” (ç. n.)

çarpılmaktan son saniyede kurtulup öfkeli adımlarla metroya inerken hiçbir şeyden haberi olmayan Strike sırtını güneşin altında kavrulmuş duvara verip ceketini saran sıcaklığın tadını çıkara çıkara Müfettiş Eric Wardle'ı aradı.

Strike, Robin'e yalan söylememiştir. Chiswell'in bir çocuğu boğazlamış olabileceğine inanmıyordu. Ama yine de Billy'nin hikâyesine verdiği tepkide inkâr edilemez bir tuhafılık vardı. Bakanın, Knight ailesinin bir zamanlar kendi ailesinin evine yakın bir yerde yaşadığını açıklamış olması sayesinde, Strike artık Billy'nin "küçük bir çocukken" Oxfordshire'da yaşadığını biliyordu. Dolayısıyla malum pembe battaniye konusunda kafasını karıştırıp duran huzursuzluğu ortadan kaldırmak için atabileceği ilk mantıklı adım, söz konusu bölgede on beş yirmi yıl önce kaybolan ve hiçbir zaman da bulunamayan bir çocuğun olup olmadığını öğrenmek olacaktı.

II

... bütün bu huzur bozucu hatıraları, özgürlük içinde, sevinçle,
coşkuyla boğup yok edelim.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Lorelei Bevan, Camden'da *vintage* kıyafet ve kostüm mağazasının üstünde, özenle döşenmiş bir dairede kalıyordu. Strike o akşam yedi buçukta bir elinde bir şişe Pinot Noir, diğer eliyle telefonu kulağına dayamış halde kapıyı çaldı. Lorelei kapıyı açtı, aşına olduğu manzaraya gülümsedi, Strike'ı dudağından öptü, şarabı aldı ve pişirdiği Pad Thai'den hoş geldin kokularının yükseldiği mutfığa geri döndü.

"... ya da direkt OKHD'ye girmeye çalış ve bunu kesin hallet," diye Barclay'e talimat verirken kapıyı kapatıp Warhol'un "Elizabeth Taylor" tablosunun büyük bir baskısının bulunduğu oturma odasına doğru yürüdü Strike. "Jimmy hakkında ulaştığım bütün bilgileri sana gönderirim. Birkaç farklı grupla birlikte hareket ediyor. Ne iş yaptığı konusunda hiçbir fikrim yok. East Ham'de White Horse adlı bir bara takılıyor. Sanırım West Ham taraftarı."

Diş çıkaran bebeğini daha yeni uyutmuş olan Barclay kısık sesle, "Beterin beteri var," dedi. "Chelsea'li de olabilirdi."

“Eski asker olduğunu söylemelisin onlara,” dedi Strike. Kendini koltuğa bırakıp bacaklarını koltuğun önüne yerleştirilmiş, kare şeklindeki pufa uzattı. “Rütbesiz ere benziyorsun zira.”

“Sıkıntı değil,” dedi Barclay. “Neye bulaştığını bilmeyen zavallı bir budalayı oynayacağım. Aşırı solcular bayılıyorlar bu boka. Bırak patronluk taslasınlar bakalım.”

Strike sırtarak sigara paketini çıkardı. Başta tereddütleri olmuştaysa da artık Barclay’in iyi bir eleman olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

“Tamamdır, benden yeni bir telefon alana kadar bekle. Pazar günü ararım muhtemelen.”

Strike telefonu kapatırken Lorelei elinde ona getirdiği bir kadeh kırmızı şarapla kapıda belirdi.

Strike hiç istifini bozmadan, “Mutfakta yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Gülümseyerek, “Hayır, sen otur. Uzun sürmez zaten,” diye yanıtladı Lorelei. Strike onun elliler tarzındaki önlüğünü sevmişti.

Lorelei mutfağa dönünce Strike sigarasını yaktı. Kendisi içmiyor olmasına karşın külünü hoplayan kanişlerle süslü (ki Lorelei sırf bu yüzden satın almıştı) küçük kül tablasına çırptığı sürece Strike’ın Benson & Hedges’ına bir itirazı yoktu.

Strike sigarasını içerken Knight ve aşırı solcu yoldaşlarının arasına sızacak Barclay’i kıskandığını kendine itiraf etti. Bu tam da Strike’ın askerî inzibat teşkilatında zevkle yaptığı türden bir işti. Almanya’da yerel bir aşırı sağ gruptan etkilenmiş dört askeri hatırladı. Strike onlarla aynı beyaz, etno nasyonalist süper devlete inandığına onları ikna etmeyi başarmış, bir toplantılarına katılmış ve kendisini ziyadesiyle tatmin edecek bir şekilde bu dört askerin tutuklanmasını ve haklarında kovuşturma açılmasını sağlamıştı.

Televizyonu açıp Pad Thai ve muhtelif hoş kokular arasında bir yandan sigara içip bir yandan şarabını yudumlayarak bir süre Channel 4’un haber bültenini izledi. Hatta bir ara pek çok arkadaşı

kiymetini bilmezken kendisinin nadiren tadını çıkarabildiği şeyi düşündü: cuma akşamının getirdiği rahatlık ve gevşeme.

Strike ile Lorelei, Eric Wardle'in doğum günü partisinde tanışmıştı. Pek çok açıdan tuhaf bir geceydi zira Strike telefonda ona, kendisiyle bir akşam daha çıkmakla ilgilenmediğini söylediği günden beri Coco'yu da ilk kez orada görmüştü. Coco zilzurna sarhoş olmuş ve gecenin birinde Strike, Lorelei'la yan yana bir kanepeye çökmüş, sohbete dalmışken hışımla odayı adımlayıp bir kadeh şarabı ikisinin üzerine boca ederek çıkıp gitmişti. Strike, Coco ile Lorelei'nin eski arkadaş olduğunu ancak ertesi sabah Lorelei'nin yatağında gözlerini açtıktan sonra öğrenmişti. Haliyle bunun kendisinden çok Lorelei'nin sorunu olduğunu düşünüyordu. Lorelei ise ödeştiklerini düşünüyor gibiydi zira Coco artık onunla görüşmek istemiyordu ve bu pekâlâ anlaşılırdı.

Wardle bir sonraki buluşmalarında gerçekten şaşırmış bir şekilde bunu nasıl başardığını sormuştu Strike'a. "Vay be! Cidden bilmek istiyorum, sen ne..."

Strike kalın kaşlarını kaldırırken Wardle tehlikeli bir iltifat olabilecek cümlesini yutmuştu âdeta.

"Ortada gizemli bir durum yok," demişti Strike. "Bazı kadınlar şişko, tek bacaklı, kıvrır kıvrır saçlı, kırık burunlu erkeklerden hoşlanıyor."

Bunun üzerine Wardle, "Sokaklarda öyle ellerini kollarını sallaya sallaya dolaşmaları toplum ruh sağlığı hizmetlerimize dönük üzücü bir suçlama o halde," demiş, Strike kahkahayı basmıştı.

Lorelei onun gerçek adıydı ama Ren Nehri'nin mitolojik denizkızından değil, annesinin en sevdiği film olan *Erkekler Sarışın Sever* filminde Marilyn Monroe'nun canlandığı karakterden almıştı bu adı. Sokakta erkeklerin gözlerini ondan alamadığı oluyordu ama bu, Strike'ta Charlotte gibi derin bir arzu veya keskin bir acı uyandırmıyordu. Bunun nedeni Charlotte'nin Strike'ın yoğun duygular hissetme kabiliyetini köreltmış olması mıydı yoksa Lorelei'nin o temel büyüden yoksun olması mıydı, bilmiyordu Strike. Strike

da Lorelei da henüz birbirlerine, "Seni seviyorum," dememişti. Strike'ın sorunu aslında onu çekici ve eğlenceli bulduğunu dürüstlükle ifade edememesiydi. Lorelei'in da benzer şeyler hissediyor olması onun için uygundu.

Lorelei, Wardle'ın karanlık oturma odasında birkaç ufak bakışmanın, kesişmenin ardından Strike'ın onunla sohbet etmek üzere yanına geldiği gece beş yıllık bir ilişkiden yakın bir geçmişte ayrılmıştı. Strike, Lorelei'in kendi evinde kalmasının müthiş bir şey olacağına, bu sayede özgürlüğünü geri kazanacağına inanmasını istemiş olsa da son zamanlarda Strike geceleri de çalışmak zorunda olduğunu söylerken fırtına öncesi atıştırmaya başlayan o ilk yağmur damlalarını andıran ince huzursuzluk noktalarının varlığını hissetmişti. Ama hissettiği şeyi paylaşıncı Lorelei bunu kabul etmemiş, "*Hayır hayır,*" demişti. "*Asla öyle bir şey yok, madem çalışman gerekiyor...*"

Ne var ki Strike daha ilişkinin başında kendi koşullarını açkılmıştı; işinde önceden kestirilemeyen şeyler yaşanabiliyordu ve maddi durumu da iyi değildi. Lorelei dışında bir kadınla birlikte olmak gibi bir düşüncesi olamazdı ama onun aradığı öngörülebilirlik ve devamlılıksa, Strike onun aradığı kişi değil demekti. Lorelei anlaşımadan memnun görünmüştü ve geçen on ay zarfında bu memnuniyet biraz azalırken Strike da çok zor olmayan bir ayrılık konuşması yapmaya hazırdı. Muhtemelen Lorelei da bunun farkındaydı zira asla tartışmaya zorlamamıştı onu. Bu durum Strike'ın hoşuna gidiyordu; Lorelei'dan hoşlanıyordu, onunla sevişmekten keyif alıyor ve bu dönem bir ilişki yaşamayı (her nasılsa bunun üzerine düşünmekten rahatsız olmuyordu, ne yaşadıklarının kesinlikle farkındaydı) istiyordu.

Pad Thai muhteşem, sohbetleri sakın ve neşeliydi. Strike Lorelei'a hem kazançlı hem de enteresan olacağını umduğu yeni davayla ilgili herhangi bir şey anlatmadı. Birlikte bulaşıkları hallettikten sonra, duvarları şeker pembesine boyanmış, karikatürümsü

kovboy kızlarla ve midillilerle süslü perdelerin asılı olduğu yatak odasına geçtiler.

Lorelei giyinip süslenmeyi seven bir kadındı. O gece yatağa girerken üzerinde ince çoraplar ve siyah bir korse vardı. Asla parodiye kaçmayan erotik sahneler yaratmakta sıradışı bir hünere sahipti. Her tarafından hoppalık ve sevimlilik fışkıran bu odada Strike tek bacağı ve kırık burnuyla gülünç halde olduğunu hissediyordu belki de ama Lorelei, Hephaistos'un karşısında Afrodite'yi öylesine ustalıklarla oynuyordu ki Robin ile Matthew'a dair düşünceleri tümüyle aklından çıkıp gidiyordu Strike'ın.

Ertesi öğlen bir elinde sigarası, diğerinin üstünde Lorelei'nin usul usul gezinen oje, kusursuz tırnakları, kaldırım üstü bir kafede yan yana oturmuş gazetelerini okurlarken insana kendisini gerçekten arzulayan bir kadınla birlikte olmanın verdiği hazla mukayese edilebilecek çok az haz var diye düşündü Strike. Öyleyse neden ona öğleden sonra çalışması gerektiğini söylemişti? Dinleme cihazlarını Chiswell'in Belgravia'daki⁹ evine bırakmak zorundaydı, doğru ama yine de geri dönebilir ve o geceyi de Lorelei'la ve onun çorapları ile korsesiyle geçirebilirdi pekâlâ. Kesinlikle baştan çıkarıcı bir vaatti bu.

Ne var ki içinde ne yapsa bastıramadığı, asla pes etmeyen bir his vardı. Üst üste iki geceyi onda geçirmesi rutinlerini bozacaktı; o dakikadan sonra gerçek bir ilişkiye geçiş artık an meselesi demekti. Strike bir kadınla birlikte yaşadığı, evlendiği, baba olduğu bir gelecek hayal edemiyordu. Charlotte'la buna benzer şeylerin planını yapmışlardı. Bacağının yarısını kaybettikten sonra hayata yeniden adapte olmaya çalıştığı günlerdi. Afganistan'da toprak yola döşenmiş bir patlayıcı Strike'ı seçtiği hayattan koparıp tümüyle yeni bir bedene, yeni bir gerçekliğe mecbur bırakmıştı. Zaman zaman Charlotte'a evlenme teklif etmesinin amputasyon sonrası

9 Londra'nın lüks, pahalı evlerin, dükkânların ve pek çok büyükelçilik konutunun yer aldığı orta batı kesimi. (ç. n.)

yaşadığı geçici yön kaybı ve şaşkınlığın en açık ve aşırı tezahürü olduğunu düşünüyordu. Yürümeyi ve en az bunun kadar zor olan, askeriye dışında bir hayatı yeniden öğrenmesi gerekmişti. İki yıl sonra geriye dönüp baktığında, her şey kayıp giderken geçmişinin bir kısmına sıkı sıkıya tutunmaya çalıştığını görüyordu. Askeriyeye duyduğu bağlılığı Charlotte'la gelecek kurma fikrine aktarmıştı.

Nişanlandıklarını söylediğinde kesinlikle her şeyin farkında olan eski dostu Dave Polworth, "Doğru hamle," demişti ona. "Savaş eğitimiyle harcanıp giden onca yıla yazıklar olsun. Öldürülme riskin biraz daha artıyor ama dostum."

Bu evliliğin gerçekleşeceğine gerçekten inanmış mıydı? Charlotte'ı, ona sunabileceği hayatın içinde gerçekten hayal edebilmiş miydi? Yaşanan onca şeyden sonra ikisi de kişisel ve kendilerine özgü bir savruluk, dağınıklık içindeyken üstelik, birlikte huzura erebileceklerine gerçekten inanmış mıydı? Sıcak güneş ışınları altında Lorelei'la oturan Strike'a öyle geliyordu ki birkaç ay boyunca hem buna yürekten inanmıştı hem de geceleri Charlotte'a yeryüzündeki son insanmışçasına, onları ancak ölüm ayırmışçasına sarılırken birkaç haftadan daha fazlasını asla planlamamış, böyle bir şeyin mümkün olmayacağını hep bilmişti.

"Bir kahve daha içer misin?" diye sordu Lorelei tatlı bir ses tonuyla.

"Kalksam iyi olacak sanırım," dedi Strike.

Strike garsona hesabı öderken Lorelei, "Seni ne zaman göreceğim?" diye sordu.

"Dediğim gibi, yeni ve büyük bir iş aldım," diye yanıtladı Strike. "Zaman konusu bir süre öngörülemez olacak maalesef. Seni yarın ararım. Boşa çıkabildiğim ilk akşam buluşuruz."

"Peki," dedi Lorelei gülümseyerek. Hemen ardından yine tatlı bir tonda ekledi: "Öp beni."

Strike onu öptü. Lorelei'nin, dudaklarını onun dudaklarıyla tutkuyla kavuşturması Strike'ı karşı konulmaz bir şekilde sabahın ateşli dakikalarına geri götürdü. Dudakları birbirinden ayrılınca

Strike sırtarak hoşça kal dedi ve onu gazetesıyla güneşin tadını çıkarır halde bıraktı.

Kültür Bakanı, Ebury Sokağı'ndaki evinin kapısını açtığı anda Strike'i içeri davet etmedi. Dahası dedektifin bir an önce gitmesini istiyor gibiydi. Dinleme cihazlarının bulunduğu kutuyu aldıktan sonra, "Güzel, ona ulaştırırım," deyip tam kapıyı kapatmak üzereyken, halihazırda dönüp gitmek üzere harekete geçmiş olan Strike'a seslenerek, "Adı neydi?" diye sordu.

"Venetia Hall," dedi Strike.

Chiswell kapıyı kapattı ve Strike metroya binip Denmark Sokağı'na geçmek üzere müthiş konakların olduğu sessiz sokağı yorgun adımlarla geri yürümeye koyuldu.

Lorelei'nin dairesinden sonra kendi ofisi Strike'ın gözüne daha bir çirkin ve kasvetli göründü. Pencereyi açmasıyla müzik tutkunlarının, enstrüman dükkânları ile Strike'ın yakınlarda gerçekleşecek dönüşümle yok olmalarından korktuğu eski albüm dükkânlarına akın ettiği Denmark Sokağı bütün uğultusuyla odaya doldu. Araba motorlarının gümbürtüsü, korna sesleri, sohbetler, ayak sesleri, müşterilerin tekrar tekrar çaldığı gitar nakaratları ve uzaklardaki bir başka sokak müzisyeninin çaldığı bongonun sesinden memnun bir şekilde, internette hedeflerinin hayatlarına dair temel bilgileri bulmak için bile saatler geçirmesi gerekeceğini bilerek çalışmaya başlamak üzere bilgisayar koltuğuna kuruldu.

Nerede aramanız gerektiğini biliyorsanız, zamanınız varsa ve uzmanlık alanınıza giren bir konuya, sanal gerçeklikteki pek çok varlığı ana hatlarıyla keşfedebildiniz: hayaleti andıran dış iskeletler, etleri ve kanlı suretleri kimi zaman kısmen kimi zamansa korkutucu biçimde bütün halde sergilenen hayatlar. Strike internetin en karanlık, en kuytu köşelerinde bile dolaşma konusunda uzmanlaşmış olsa da umursamaz internet kullanıcılarının dünyayla paylaşmakta hiçbir mahzur görmediği detaylı kişisel hikâyelerin bir araya getirilmesi için gerekli bütün o küçük dipnotları içeren

ve tarifsiz bir zenginlik sunan yer genelde en masum sosyal medya ortamları olurdu.

Strike, Jimmy ve Billy'nin çocukluklarının geçtiği yeri araştırmak üzere önce Google Maps'e başvurdu. Küheylan Evi kuşkusuz fazla küçük ve önemsiz bir yerdi ama Chiswell'lerin evi Woolstone adındaki köyün hemen dışında açıkça görülüyordu. Strike beş dakika boyunca Chiswell'lerin evinin çevresindeki ağaçlık araziye verimsiz bir şekilde incelerken müstakil evler olması muhtemel bir çift küçük dört köşe fark etti ve hemen ardından büyük ve daha akli başında kardeşle ilgili soruşturmasına geri döndü: *babamın evinin yanındaki vadiye gömdüler onu.*

Strike OKHD'nin de bir internet sayfası olduğunu gördü; sitede kapitalizm ve neoliberalizme dair uzun polemikler arasında Jimmy'nin gösteri ve konuşma yapmayı planladığı protestoların tarihlerini gösteren hayli kullanışlı bir program vardı. Strike derhal programın bir çıktısını alıp dosyasına ekledi. Gerçek Sosyalist Parti'nin internet sayfasına yönlendiren linke tıkladı ve OKHD'ninkinden çok daha yoğun ve karmaşık olduğunu fark ettiği bu sitede yine Jimmy'nin İsrail "apartheid devleti"nin tasfiyesi ve Batılı kapitalist düzen üzerinde güçlü bir etkiye sahip olan "siyonist lobi"nin alt edilmesinin gerekliliğini tartıştığı hayli uzun bir başka makaleye ulaştı. Strike, makalenin sonuna eklenen "siyonist olduğunu açıkça deklare eden Batılı siyasi seçkinler" listesinde Jasper Chiswell'in de adının olduğunu gördü.

Gerçek Sosyalist Parti'nin internet sayfasındaki fotoğraflardan ikisinde Jimmy'nin kız arkadaşı Flick de vardı. Bir fotoğrafta siyah saçlı haliyle Trident¹⁰ karşıtı bir gösteride yürürken, pembe gölgeler atılmış sarı saçlarıyla arziendam ettiği diğer fotoğraftaysa bir Gerçek Sosyalist Parti mitinginde sahnede konuşma yapan Jimmy'yi alkışlıyordu. Flick'in Twitter hesabına yönlendiren linke tıklayan Strike, iğrençlik ile küfürbazlığın tuhaf bir karışımından

¹⁰ İngiltere'nin Nükleer Silah Programı. (ç. n.)

ibaret olan hesabı inceledi. “Umarım göt kanserine yakalanırsın şerefsiz Tory!” cümlesinin üzerinde hapsirarak kutusundan fırlayan bir yavru kedi videosu vardı.”

Strike’ın anladığı kadarıyla Jimmy’nin de Flick’in de kendi evleri yoktu, hiç olmamıştı; ikisinin ortak noktasıydı bu. Eğer aşırı sol örgütler onlara sitelerinde yayınladıkları makaleler için Strike’ın hayal edemeyeceği kadar yüksek ücretler ödemiyorsa nasıl geçindiklerine dair internette herhangi bir bilgiye ulaşamamıştı. Jimmy, Charlemont Caddesi’nde berbat bir dairede kiracı olarak kalıyordu; ev sahibi Kasturi Kumar adında biriydi. Flick ise sosyal medyada, Hackney’de yaşamakla ilgili sıradan *mention*’lar atmışsa da Strike onun adresini çevrimiçi hiçbir yerde bulmayı başaramadı.

İnternet kayıtlarında daha derin bir madencilğe girişen Strike doğru yaşta bir James Knight buldu; beş yıldır Dawn Clancy adında bir kadınla birlikte yaşıyor görünüyordu adam. Dawn’ın emojilerden geçilmeyen, fazlasıyla bilgilendirici Facebook sayfasına girdiğinde evli olduklarını öğrendi. Dawn, memleketi Manchester’a dönmenden önce Londra’da, işinde hayli başarı elde etmiş bir kuafördü. Jimmy’den on üç yaş daha büyük olan Dawn eski kocasından ne çocuk sahibi olmuş görünüyordu ne de onunla bir bağlantısı kalmış gibiydi. Ne var ki evlenmekten vazgeçmiş bir kız arkadaşının, “Bütün erkekler çöp!” paylaşımına yaptığı yorum Strike’ın dikkatini çekti: “Öyle, hepsi pislik, ama en azından seninkisi sana dava açmadı! Ben öndeyim (yine)!”

İşkillenen Strike dikkatini mahkeme kayıtlarına çevirdi ve kısa bir taramanın ardından Jimmy’nin biri kapitalizm karşıtı bir yürüyüşte, diğeri Trident karşıtı protesto gösterilerinde olmak üzere iki kez arbede çıkarmakla suçlandığını gösteren birkaç işe yarar bilgi buldu fakat bunlar Strike’ın tahmin ettiği türden suçlardı. Jimmy’nin adını Kraliyet Mahkemeleri ve Divanları Hizmetleri’nin internet sayfasında, karşı tarafa zarar vermek için açılan davalar

listesinde görmek onu çok daha fazla şaşırtmıştı. Manasız hukuk davaları açma alışkanlığındaki kabarıklık dolayısıyla Knight artık “izin almaksızın hukuk davası açmaktan men edilmişti”.

Jimmy kuşkusuz sık sık parasının ve tabii devletin parasının peşine düşmüştü. Geçen on yılda muhtelif şahıs ve kuruluşlara dava açmıştı. Mahkeme bunlardan yalnızca birinde, 2007’de açtığı davada onu haklı bulmuş ve kanuni prosedürlere uymadığı tespit edilemediği halde kendisini işten çıkaran Zanet Industries adlı şirketten tazminat almasına hükmetmişti.

Jimmy, Zanet’e karşı açtığı davada avukat tutmayıp savunmasını kendisi yapmış ve mahkemeden zaferle ayrılmaktan duyduğu gurur ve sevinçten olsa gerek, aralarında bir garaj sahibi, iki komşu, kendisine hakaret ettiğini öne sürdüğü bir gazeteci, kendisine fiziki saldırıda bulunduklarını iddia ettiği Londra Polis Teşkilatı’nda görevli iki polis memuru, iki başka işvereni ve son olarak kendisini taciz ettiğini ve maddi zarar yaşamasına sebebiyet verdiğini iddia ettiği eski eşinin de bulunduğu diğer pek çok kişiye açtığı davalarda savunmasını kendi yapmaya devam etmişti.

Strike’ın deneyimlerine göre mahkemenin avukat tutma talebini reddedenler ya dengesiz ya da fazla kibirli insanlar oluyordu ki zaten ikisi de aynı kapıya çıkıyordu. Jimmy’nin davalarla dolu geçmişi onun hırslı, sert ve düşünmeden, fevri hareket eden biri olduğunu gösteriyordu. Sırlarını öğrenmeye çalıştığınız insanın zayıf yönlerini nasıl kullanacağınızı bilmek daima işe yarardı. Strike, Jimmy’nin dava açtığı bütün bu insanların adlarının yanı sıra, eski eşinin güncel adresini de yanında duran listeye ekledi.

Gece yarısına doğru odasına geçip birkaç saat uyuyan Strike, pazar sabahı erkenden kalktı ve dikkatini Geraint Winn’e çevirerek hava kararana kadar kamburunu çıkara çıkara bilgisayar başında çalıştı; bu kez yanında yeni bir karton dosya duruyordu: Chiswell’in iki şantajcısı hakkında karışık ama doğruluğu kontrol edilmiş belgelerle dolu CHISWELL dosyası.

Gerinip esnerken bir anda arkasındaki açık pencerelerden gelen gürültüyü fark etti. Müzik dükkânları sonunda kapanmış, bongoların sesi kesilmiş olsa da Charing Cross Caddesi'deki arabaların sesleri hâlâ duyuluyordu. Tek ayak bileği, bilgisayar koltuğunda geçen onca saatin ardından haliyle uyuşmuş olduğunda Strike ancak kollarıyla masadan destek alarak doğruldu ve iç ofisinin penceresinden çatıların üstünde uzayan mandalina şeklindeki gökyüzünü seyretmek üzere öne doğru eğildi.

Pazar akşamıydı ve iki saatten kısa bir süre sonra Kiev'de Avrupa Şampiyonası çeyrek final maçında İngiltere, İtalya'yla karşılaşacaktı. Strike'ın kendisine müsamaha gösterdiği birkaç kişisel konudan biri Sky kanalı aboneliği idi; bu sayede futbol maçlarını izleyebiliyordu. Ofisinin üst katındaki dairesine rahat bir şekilde yerleştirebildiği küçük portatif televizyonu böylesi kritik önemde bir maç izlemek için ideal cihaz değildi kuşkusuz ama pazartesi sabah erkenden kalkıp tekrar Fırıldak Doktor'un peşine düşmesi gerektiği hesaba katıldığında geceyi barda geçirmesi mümkün değildi. Hem portatif televizyonu da idare ederdi nihayetinde.

Strike saati kontrol etti. Maç başlamadan bir Çin lokantasından paket yemek alacak vakti vardı. Ama hâlâ hem Barclay'i hem de Robin'i arayıp ertesi birkaç gün yapılacak işleri söylemesi gerekiyordu. Telefonu eline aldığı an yeni bir e-posta geldiğini bildiren melodiyi duydu.

Konu: "Oxfordshire'daki Kayıp Çocuklar". Strike cep telefonunu ve anahtarları tekrar masaya bırakıp e-postayı açtı.

Strike -

Hızlı bir araştırmayla ancak bu kadarını yapabildim. Net bir tarih aralığı olmayınca iş biraz zorlaşıyor, malum. Oxfordshire/Willshire bölgesinde 90'ların başından/ortasından bu yana çözülmemiş iki kayıp çocuk vakası olduğunu söyleyebilirim. Suki Lewis (12), Ekim, 1992'de bakımevinde olması beklenen saatlerde kayboluyor ve

kendisinden bir daha haber alınamıyor. Bir de 1996'da İmmamu İbrahim adında 5 yaşında bir çocuk kaybolmuş. Aynı anda kaybolan babasının Cezayir'de olduğu düşünülüyor. Daha fazla bilgi olmadan yapabileceğim fazla bir şey yok.
Sevgiler, E.

12

*Yaşadığımız bugünler, gündönümü fırtınalarıyla coşmuş
denizler gibi.*

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Günbatımı, arkasındaki yorganın üzerine kıpkızıl ışığını bırakırken Robin ferah yeni yatak odalarındaki makyaj masasında oturuyordu. Bir süre öncesine kadar hoş hanımeli kokularının geldiği havada yan komşunun barbeküsünden yükselen dumanlar tütüyordu. Matthew'u bir elinde buz gibi bir şişe Peroni'yle kanepeye uzanmış, İngiltere İtalya maçı öncesi futbolcuların son ısınma hareketlerini izler halde aşağıda bırakıp yukarı çıkalkı çok olmamıştı.

Makyaj masasının çekmecesini açıp bir çift renkli lensi sakladığı yerden çıkardı. Önceki gün baş vurduğu deneme yanılma yöntemi sonucunda, çilek rengine dönük sarı saçlarıyla en uyumlu ve doğal görünenin ela renkli lens olduğuna karar vermişti. Lensleri çıkarıp sırasıyla ıslak, grimsi mavi irislerinin üzerine dikkatlice yerleştirdi. Bunları kullanmaya alışması şarttı. İdeal koşullarda bütün hafta sonu kullanmış olurdu ama Matthew'un lensleri görünce verdiği tepki Robin'i bu fikirden vazgeçirmişti.

"Gözlerin!" demişti birkaç saniye kadar hayretle onun yüzüne baktıktan sonra. "Hadi canım! Korkunç görünüyorsun, çıkar şunları!"

Cumartesi günü Robin'in işiyle ilgili gergin tartışmalardan biri yüzünden heba olurken Robin hafta sonu boyunca lensleri takmamaya karar vermişti çünkü Matthew'a gelecek hafta yapacağı işi sürekli hatırlatıp duracaktı bu durum. Matthew, Avam Kamarası'ndaki bu gizli görevin vatan hainliğiyle aynı şey olduğunu düşünüyordu ve Robin'in gerek hedefin gerekse müşterinin kimliğini ona söylemeyi reddetmesi de Matthew'u iyice çileden çıkarmış gibiydi.

Robin ise sürekli içinden Matthew'un sadece onun güvenliğinden endişe ettiğini ve bunda hiç de haksız olmadığını söyleyip duruyordu. Bir suçun bedelini öder gibi yapıp durduğu bir zihin egzersizi halini almıştı bu: *senin için endişeleniyor diye suçlayamazsın onu, geçen sene ölümden öldün, senin güvende olmanı istiyor.* Öte yandan cuma günü Strike'la bir yerde bir şeyler içmiş olması Matthew'u herhangi bir olası katilden çok daha fazla kaygılandırıyor gibiydi.

"İkiyüzlü davrandığını düşünmüyor musun yani?" diye sormuştu Matthew.

Ne zaman sinirlense, burnunun ve üst dudağının çevresi gerilirdi. Robin bunu yıllar önce fark etmişti ama son zamanlarda bu görüntü onda iğrenmeye yakın bir duygu uyandırmaya başlamıştı. Terapistine bu durumdan bahsetmemişti. Fazla çirkin, fazla içgüdüsel bir tepki gibi geliyordu bu ona.

"Ne yapıyorum da ikiyüzlü davranmış oluyorum?"

"Onunla bir şeyler içmeye gidip..."

"Matt, onun yanında çalış..."

"Sonra da benim Sarah'yla öğle yemeği yememe laf ediyorsun."

"Onunla öğle yemeği mi yedin?" demişti Robin. Öfkeden bir anda kalp atışları hızlanmıştı. "Böyle devam et sen! Aslına bakarsan, onunla Red Lion'da karşılaştık; işten birileriyle gelmişti. Tom'u arayıp nişanlısının iş arkadaşlarıyla bir şeyler içtiğini söy-

lemek ister misin? Bunu yapmaya hakkı olmayan tek kişi ben miyim yoksa?”

Matthew’un burun ve ağız çevresindeki derisi sıkıca gerilmiş bir ağızlık gibi görünüyordu diye geçirmişti Robin içinden; hırlayan bir köpeğin ağzına geçirilmiş soluk renkli bir ağızlık gibi.

“Sarah sizi görmemiş olsaydı söyleyecek miydin içmeye çıktığınızı?”

“Evet,” demişti Robin biddetle, “üstelik senin bu konuda böyle hıyarlık edeceğini bildiğim halde.”

Kesinlikle son bir ayın en ciddi tartışması sayılamayacak bu tartışmanın ardından esen gergin hava bütün pazar dinmemişti. Ancak son birkaç saattir İngiltere’nin maçını izleyecek olmanın neşesiyle Matthew tekrar yumuşak başlı oluvermişti. Robin özgürleşme hissiyle, renkli lenslerin ve tabii ertesi gün için gerekli diğer işlerin hazırlıklarını yapmak üzere üst kata çıkmadan önce mutfaktan ona bir Peroni getirmeyi kendi teklif etmiş, dahası yanından ayrılırken onu alnından öpmüştü.

Lensler her göz kırpışında daha çok rahatsızlık hissi veriyordu. Robin yatağın üzerinde duran dizüstü bilgisayarına uzanıp kendine doğru çektiğinde, Strike’ın kısa süre önce bir e-posta yolladığını gördü.

Robin,

Winn’ler hakkında yaptığım ufak çaplı araştırmalar ekte.

Yarınla ilgili seni hızlıca bilgilendirmek için birazdan arayacağım.

CS

Robin huzursuz oldu. Strike’ın “boşlukları dolduruyor” ve gece mesaisi yapıyor olması gerekiyordu. Bütün hafta sonu boyunca kendisinin hiçbir araştırma yapmadığını mı düşünüyordu yani? Yine de e-postadaki birkaç ekten ilkinde tıkladı. Strike’ın çevrimiçi çalışmalarının meyvelerini özetleyen bir belgeydi bu.

Geraint Winn

Geraint Ifon Winn, d.t. : 15 Temmuz 1950. D.y.: Cardiff. Babası maden işçisi. İlkokul mezunu, Della'yla Cardiff Üniversitesi'nde tanıştı. Onun seçim sorumlusu olmadan ve seçim sonrasında meclis bürosunun başına geçmeden önce, "emlak danışmanlığı" yaptı. İnternette eski mesleki hayatına dair hiçbir detay mevcut değil. Adına kayıtlı bir şirket yok. Della'yla birlikte South Park Caddesi, Bermondsey'de yaşıyor.

Strike, Geraint'in meşhur eşiyle birlikte görüntülediği düşük kaliteli birkaç fotoğraf bulmayı başarmıştı ki Robin de bunları çoktan görmüş ve dizüstü bilgisayarına kaydetmişti. Strike'ın Geraint'in fotoğrafını bulmak için ne kadar sıkı çalıştığını tahmin ediyordu zira önceki gece Matthew uyurken kendisi de bunlara ulaşmak için hayli uzun mesai yapmıştı. Foto muhabirler Geraint'in varlığının fotoğraflara çok bir şey kattığını düşünmüyor gibiydi. Ağır çerçeveli gözlük takan, incecik ve kel bu adam neredeyse dudaksız bir ağza, zayıf bir çeneye ve öne fırlamış dişlere sahipti ki bütün bunları birleştirdiğinde Robin'in zihninde daha ziyade bir kertenkele imgesi canlanmıştı.

Strike, Spor Bakanı hakkındaki bilgileri de e-postaya eklemişti.

Della Winn

D.t.: 8 Ağustos 1947. Evlenmeden önceki soyadı, Jones. Vale of Glamorgan, Galler'de doğdu ve çocukluğunu burada geçirdi. Anne ve babası öğretmen. Bilateral mikroftalmiye bağlı olarak doğuştan görme engelli. 5 yaşından 18 yaşına kadar St. Enodoch Kraliyet Görme Engelliler Okulu'na gitti. Gençler yüzmede birçok madalya kazandı. (Daha fazla bilgi için bkz. ekteki makale ve ayrıca Playing Field Yardım Derneği'ndeki makale.)

Bütün hafta sonu Della hakkında ne bulduysa okuyan Robin her iki makaleyi de dikkatle incelemişti. Ne var ki ona bilmediği bir şey söylemiyordu bu yazılar. Della doğup büyüdüğü Galler seçim bölgesini başarılı bir şekilde temsil etmek üzere milletvekili seçilmeden önce önde gelen bir insan hakları derneğinde çalışmıştı. Uzun yıllardır yoksul bölgelerde sporun yararlarını savunuyor, engelli atletleri destekliyor ve sakatlanıp sporu bırakmak zorunda kalmış sporcuların rehabilitasyonu için düzenlenen spor organizasyonlarına katkıda bulunuyordu. Yoksulluk veya fiziksel engeller dolayısıyla güçlüklerle mücadele eden genç atletler ve spor insanlarını desteklemek amacıyla Level Playing Field adlı derneği kurması basında geniş yer bulmuştu. Bağış etkinliklerine spor dünyasından pek çok üst düzey isim katılmıştı.

Strike'ın e-postaya eklediği makalelerin ikisi de Robin'in kendi yaptığı araştırmalarda ulaştığı bilgilerden bahsediyordu: Winn ailesi, tıpkı Chiswell ailesi gibi, bir çocuğunu kaybetmişti. Della ve Geraint'in tek kızları, Della meclise girmeden bir sene önce, on altı yaşında intihar etmişti. Robin'in okuduğu her yazıda, Della Winn'in mevcut başarılarının övgüyle anlatıldığı yazılarda bile bu trajediye muhakkak değinilmişti. Kendisiyse mecliste yaptığı ilk konuşmada önerilen zorunlu yardım hattını desteklemiş ama bunun dışında çocuğunun intiharından hiç bahsetmemişti.

Robin'in telefonu çaldı. Yatak odasının kapısının kapalı olduğunu kontrol ettikten sonra telefonu açtı.

"Çabuk açtın," dedi Strike bir yandan çiğnemeye devam ettiği ağız dolusu Singapur eriştesi nedeniyle tok bir sesle. "Pardon, hemen açmanı beklemiyordum, yemek yiyordum da."

"E-postanı okudum," dedi Robin. Arkadan metale benzer bir ses duydu; Strike'ın bir kutu bira açtığından emindi. "Çok yararlı oldu, teşekkürler."

Strike, "Kıyafet olayını hallettin mi?" diye sordu.

Robin nasıl görüldüğüne bakmak üzere aynaya dönüp, "Evet," dedi. Göz rengindeki değişikliğin yüzünü bu kadar değiştirebil-

mesine şaşırmıştı. Ela rengi lenslerin üstüne saydam cam gözlük takmayı planlıyordu.

“Chiswell hakkında da vaftiz kızı gibi davranacak kadar bilgi topladın mı peki?”

“Tabii ki,” dedi Robin.

“Harika,” dedi Strike. “Haydi anlat.”

Robin notlarına bakma ihtiyacı dahi duymadan, “1944 doğumlu,” dedi. “Merton College, Oxford’da Klasik Edebiyat okuduktan sonra Kraliçe’nin Süvari Birliği’ne katıldı ve hem Aden hem de Singapur’da faal hizmette bulundu.

“İlk eşi Leydi Patricia Fleetwood’dan üç çocuğu oldu: Sophia, Isabella ve Freddie. Sophia evli ve Northumberland’da yaşıyor. Isabella, Chiswell’in meclisteki ofisinin başında...”

“Öyle mi?” diye sordu Strike. Sesinden şaşırdığı anlaşılıyordu ve Robin onun bilmediği bir bilgiye ulaşmış olmaktan ziyadesiyle memnundu.

Strike’ın daha önce ofiste ona anlattığı şeyi hatırlayarak, “Senin tanıdığın kızı o mu?” diye sordu.

“Tanımak fazla iddialı olur. Birkaç kere Charlotte’ın yanında gördüm. Herkes ‘Izzy Chizzy’ diye sesleniyor ona. Üst sınıftan insanların birbirine taktığı lakaplardan biri.”

“Leydi Patricia, Chiswell bir muhabiri hamile bıraktıktan sonra ondan ayrıldı...”

“...ki bu hamilelikten de o hayal kırıklığı yaratan oğlu doğdu. Sanat galerisindeki,” diye tamamladı Strike.

“Aynen öyle...”

Robin fareyi bilgisayarına indirdiği fotoğraflardan birinin üzerine götürerek fotoğrafı büyüttü. Bu kez koyu tenli ve daha yakışıklı, siyah takım elbiseli, genç bir adam; tarz sahibi, siyah saçlı, güneş gözlüklü bir kadınla birlikte mahkeme salonuna girerken görüntülenmişti; birbirlerine çok benziyor olmalarına karşın kadın, adamın annesi olamayacak kadar genç görünüyordu.

“Ama Chiswell ile muhabir, Raphael doğduktan kısa bir süre sonra ayrıldılar,” dedi Robin.

“Ailesi ona ‘Raff’ diyor,” dedi Strike, “ve kadın, oğlunu gerçekten affetmiyor. Chiswell’in araba kazasından sonra onu evlatlıktan reddetmesi gerekiyordu diye düşünüyor.”

Robin bu ek bilgiyi de not etti.

“Şahane, sağ ol. Chiswell’in şimdiki eşi Kinvara geçen sene hastalandı,” diye devam etti Robin. Kinvara’nın fotoğrafına tıkladı: boynunda iri elmas gerdanlığı, üzerinde daracık siyah bir elbiseyle, kıvrımlı hatlara sahip, kızıl saçlı bir kadındı. Chiswell’den otuz yaş kadar daha genç görünüyordu ve fotoğrafta somurtmuştu. Robin aralarındaki ilişkiyi bilmiyor olsa onların karı kocadan ziyade baba kız olduğunu düşünürdü.

“Psikolojik sorunlar da var,” diyerek lafı Robin’in ağzından aldı Strike. “İşte içki, uyuşturucu falan. Tahmin edersin.”

Robin bir tangırtı duydu ve Strike’ın boş Tennent’s kutusunu ofisteki çöp kutusuna attığını tahmin etti. Demek ki yalnızdı. Lorelei asla o ufak dairede kalmazdı.

Gözleri hâlâ Kinvara Chiswell’in fotoğrafında, “Kim bilir?” dedi Robin.

“Son bir şey,” diye sordu Strike. “Taze bilgi. Billy’nin hikâyesiyle birebir örtüşen tarihlerde Oxfordshire’da birkaç çocuk kaybolmuş.”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Orada mısın?” diye sordu Strike.

“Evet... Chiswell’in bir çocuğu boğazladığına inanmadığını sanıyordum.”

“İnanmıyorum zaten,” dedi Strike. “Zamanlar uymuyor ve eğer Jimmy bir Tory milletvekilinin bir çocuğu boğazladığını bilseydi bunu paraya dönüştürmek için yirmi yıl beklemezdi. Ama yine de Billy’nin birinin boğularak öldürüldüğünü görmesinin tümüyle hayal gücünün ürünü olup olmadığını bilmek istiyorum. Wardle’in verdiği isimleri biraz araştıracağım. Sonra bu isimlerden biri inandırıcı gibi gelirse senden Izzy’nin ağzını aramanı isteyebilirim.”

Chiswell'lerin yaşadığı bölgede kaybolan bir çocukla ilgili bir şeyler hatırlıyor olabilir."

Robin yanıt vermedi.

"Barda da söylediğim gibi, Billy ağır hasta. Muhtemelen bir şey çıkmayacak," dedi Strike savunmaya geçercesine. Strike'ın başkalarının asla deşmeyebileceği gizemli olayların izini sürmek için ücreti alınmış davaları ve zengin müşterileri bıraktığı olmuştmuşu geçmişte ve bunu o da Robin de çok iyi biliyordu. "Ben sadece..."

"Meselenin iç yüzünü anlayana kadar rahat edemezsin," dedi Robin. "Anlayabiliyorum, tamam."

Strike, Robin görmüyor olsa da sırtarak yorgun gözlerini ovuşturdu.

"Peki, o halde yarın için bol şans," dedi. "Araman gerekirse cep telefonum hep açık olacak."

"Sen ne yapacaksın?"

"Evrak işi. Jimmy Knight'ın eski karısı pazartesileri çalışmıyor. Salı günü onu bulmaya Manchester'a gideceğim."

Robin bir anda bir sene öncesine, tehlikeli tiplerin peşine düşerek adamların arkalarında bıraktıkları kadınları sorgulamak üzere Strike'la birlikte çıktıkları kısa yolculuğu hatırladı. Ve hemen ardından Strike da Manchester seyahatini planlarken bunu hatırlamış mıdır acaba diye düşündü.

"İngiltere İtalya maçını izleyecek misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Strike. "Yapacak daha iyi bir işim yok. Var mı?"

"Yok," dedi Robin telaşla. Onu telefonda tutmak istiyormuş gibi bir hava vermek istememişti. "Haberleşiriz öyleyse."

Strike'ın "Görüşürüz," yanıtının ardından telefonu kapatıp yatağın kenarına attı.

Beklenmedik olumsuzluklar karşısında yenilgiyi kabullenmek istemiyorum.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Ertesi sabah Robin elleri sımsıkı kendi boğazına yapışmış, olmayan birinin parmaklarını gevşetmeye çalışır halde uyandı. Matthew şaşkın bir şekilde uyandığında Robin çoktan kalkıp yatak odasının kapısına ulaşmıştı.

Matthew'un soru sormasına fırsat vermeden, "Yok bir şey, iyiyim," diye mırıldandı ve kapının koluna davranarak kendini yatak odasından dışarı attı.

Asıl şaşırtıcı olanı, boğazlanarak öldürülen çocuğun hikâyesini duyduğundan beri bunun çok sık tekrarlanmamış olmasıydı. Robin boynunu sımsıkı kavramış parmakların nasıl bir his verdiğini, zihnine sökün eden karanlığı, hayatını saniyeler içinde kaybedeceğini bilmenin nasıl bir his olduğunu bütün benliğiyle duyuyordu. Normal anılar olması mümkün görünmeyen ve onu bir anda kendi bedeninden alıp boğazına yapışan adamın parmaklarına sinmiş nikotin kokusu burnunda, yumuşacık karnından sırtına doğru ilerleyen bıçağın hatırasıyla terapinin yolunu tuttuğu, keskin uçlu anılarla dolu geçmişine geri dönmüştü birden.

Banyonun kapısını kilitledi ve yatarken giydiği bol tişörtü üzerinde, nefes alışverişine yoğunlaşmış bir şekilde yere oturdu. Çıplak bacaklarının altındaki fayansın serinliğini duyarken ona öğretildiği gibi, göğüs kafesinden çıktı çıkacak kalbinin ritmini, damarlarında devinen adrenalini gözlemlemeye, yaşadığı panikle mücadele etmeyip onu sadece izlemeye çalıştı. Bir süre sonra gece sürdüğü lavantalı vücut losyonunun uçuk kokusu burnuna gelirken çok uzaklardan geçen bir uçağın sesini duyduğunu fark etti.

Güvendesin. Geçti. Sadece bir rüyaydı. Sadece bir rüyaydı.

İki kapalı kapının arkasından, Matthew'un alarminin sustuğunu duydu. Birkaç dakika sonra Matthew banyonun kapısını tıklattı.

“İyi misin?”

Musluğu açarken, “İyiyim,” dedi Robin.

Ve hemen ardından kapıyı açtı.

Matthew onu dikkatlice süzerek, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Robin gülümseyerek, “Bayağı sıkışmıştım, tuvalete koştum,” dedi ve renkli lenslerini takmak üzere yatak odasına geri döndü.

Strike’la çalışmaya başlamadan önce Geçici Çözümler adlı bir ajansla anlaşma imzalamıştı. Onu gönderdikleri önceki ofisler artık zihninde karmakarışık bir yığın görüntüden ibaretti; öyle ki sadece bir sürü anormal durum, uçuk kaçık işler ve tuhaflik hatırlıyordu. Alkolik patronunun ona dikte ettiği cümleleri daha nazik ifadelerle dönüştürerek yazdığı mektupları, protez diş takımı ve bir çift üstü lekeli iç çamaşırı bulduğu çekmeceyi, ona “Bobbie” lakabını takan ve aralarında sırt sırta duran bilgisayar monitörleri üzerinden acemice flörtleşmeye çalışan iyimser genci, masasının iç kısmını aktör Ian McShane’in posterleriyle donatan kadını ve açık planlı ofisin ortasında, ofisteki diğer herkesin müthiş bir iştahla, pürdikkat kulak kabartmasına aldırış etmeksizin telefonda erkek arkadaşından ayrılan kızı hatırladı. Bir süre yan yana çalıştığı bu insanların, ona “Bobbie” diye seslenen titrek romantiğin bile artık

onu hatırladığını düşünmüyordu; tıpkı hepsinin Robin için artık tarih olması gibi.

Diğer taraftan, Westminster Sarayı'na vardığında, daha o anda çok iyi biliyordu ki burada yaşayacağı her şey unutamayacağı anılar olarak zihnine kazınacaktı. Turistleri ardında bırakıp polislerin nöbet tuttuğu kapıdan içeri girmek için heyecanlandığını hissetti. Sabah güneşinin gölgesinde kalan, altından girift desenli pervazları, meşhur saat kulesinin aydınlık göğe doğru uzanan silüetiyle, saraya yaklaştıkça gerginliği ve heyecanı daha da artıyordu.

Strike ona hangi kapıyı kullanacağını söylemişti. Bu kapı onu uzun, loş, taştan bir salona çıkardı ama o kısma geçmeden önce havaalanlarında kullanılan türde bir metal dedektörden ve X-ray cihazından geçmesi gerekiyordu. Omuz çantasını taranması için cihaza bıraktığı esnada az ileride otuzlarında, uzun boylu, ince yapılı, dağınık saçlı, doğal sarışın bir kadının elinde, kahverengi kâğıtla sarılmış küçük bir paketle beklediğini fark etti. Kadın, Robin'in günlük giriş kartı üzerinde görülecek fotoğrafı için otomatik fotoğraf makinesinin önünde bekleyişini, kimlik kartını boynuna takışını ve güvenlik görevlisinin eliyle geç işareti yapmasının ardından geçişini izledi.

“Venetia?”

“Evet,” dedi Robin.

Tebessümle elini uzatarak, “Izzy,” dedi kadın. Rengârenk, iri çiçeklerle bezeli bol bir bluz ve bol paçalı bir kot pantolon giyiyordu. “Bunu babam gönderdi,” diyerek elindeki paketi Robin'e uzattı. “*Cidden* çok üzgünüm ama biraz acele etmemiz lazım. Tam vaktinde geldiğine sevindim.”

Kadın hızlı adımlarla yürümeye koyulurken Robin de telaşla onu takip etti.

“DKMS'de¹² babama gönderilecek bir yağın belgeyi yazdırıyorum ben de. *Resmen başımı kaşıyacak vaktim yok.* Baba Kültür

12 Dijital, Kültür, Medya ve Spor Dairesi (Department for Digital, Culture, Media and Sport) (ç. n.)

Bakanı olunca... Bir de Olimpiyatlar başlıyor, malum. Tam bir çılgınlık yanı.”

İkili uç kısmı vitray pencereli bir hol boyunca duvar tarafında yürüdükten sonra labirenti andıran koridorlarda ilerlerken bir yandan özgüvenli, üst sınıf aksanıyla konuşmaya devam eden kadın güçlü ses tonuyla Robin’i etkilemeyi başarmıştı.

“Böyle işte, yaz tatilinde ayrılacağım; erkek arkadaşım var, adı Jack, birlikte dekorasyon firması kuracağız. Beş yıldır burada çalışıyorum, babam durumdan hoşnut değil, *cidden* iyi birine ihtiyacı var ve başvurular arasında sevdiği tek kişi de bizi hayal kırıklığına uğrattı.”

Başını çevirip onu koşar adım takip eden Robin’e omzunun üzerinden bakarak devam etti.

“Tanıdığın *efsane* bir kişisel asistan var mı acaba?”

Kısa süreli kariyerinden tek bir arkadaş dahi kalmayan Robin, “Maalesef yok,” dedi.

Onu tamamı aynı orman yeşili halı ve Robin’in televizyonda, Avam Kamarası’nda gördüğü deri koltuklarla donatılmış şaşırtıcı sayıda dar koridordan geçiren Izzy, “Az kaldı,” dedikten kısa bir süre sonra nihayet gotik kemerli birkaç ağır ahşap kapının olduğu kısma çıkan yan geçide ulaştılar.

Sağlarındaki ilk kapının önünden geçerken, âdeta başkaları tarafından da duyulsun ister gibi yüksek bir sesle, “Burası,” dedi, “Winn’in odası.” Soldaki son kapıya doğru ilerlerken devam etti: “Bizimki de burası.”

Kapının kenarına geçerek Robin’in önden girmesine müsaade etti.

Ofis darmadağınık, karmakarışık bir haldeydi. Tül perdeli, kemerli taş pencerelerin ardında uzanan teras barda Thames Nehri’nin büyüleyici ışıltısında birilerinin silueti görülüyordu. İki masa, bir sürü kitaplık ve bel vermiş yeşil bir koltuk vardı. Dosya dolabının üstüne yerleştirilmiş televizyonda an itibarıyla boş olan Avam Kamarası görülüyordu; yeşil koltuklar boştu. Alçak

rafta birbiriyle uyumsuz bardakların yanında, tepesindeki duvar kâğıdındaki lekelerin müsebbibi su ısıtıcısı duruyordu. Masaüstü yazıcı bir köşede hırıltıyla çalışıyordu; kusarak çıkardığı kâğıtların bazıları zemindeki eski püskü halının üstündeydi.

Izzy, “Siktir,” diyerek kâğıtları toplamak üzere o tarafa yönelirken Robin kapıyı kapattı. Yere saçılmış kâğıtları titiz bir şekilde tekrar masaya koyarken lafa girdi Izzy:

“Babam seni buraya soktuğu için çok *mutluyum*. *Acayip* stres altında ve şu anda yaşadığımız şeyler gerçekten çok gereksiz. Ama sen ve Strike bu meseleyi halledeceksiniz, öyle değil mi? Winn korkunç bir cüce.” Üstü deri kaplı bir dosyaya uzanırken devam etti: “Bilirsin işte, *yetersiz* biri. Ne kadardır Strike’la birlikte çalışıyorsun?”

Izzy’nin ona uzattığı paketi açarken, “Birkaç yıldır,” dedi Robin.

“Onunla tanışıyoruz, sana bahsetti mi? Tabii. Eski sevgilisi Charlie Campbell’la aynı okuldaydık. Müthiş biridir Charlie ama aynı zamanda sorunludur. Sen tanıyor musun onu?”

“Hayır,” dedi Robin. Uzun zaman önce Strike’ın ofisinin önünde yaşanan ufak çaplı çarpışma dışında Charlotte’la herhangi bir teması olmamıştı.

“Strike’ı hep sevmişimdir,” dedi Izzy.

Robin şaşırması bir şekilde etrafa bakınırken Izzy sakın bir şekilde kâğıtları dosyaya yerleştiriyordu.

“Öyle. İnsanlar göremiyordu ama ben görmüştüm. Çok erkeksi, çok... nasıl desem... geldiği gibi.”

“Geldiği gibi mi?” diye sordu Robin.

“Öyle. Kimseyi umursamadı. İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü hiç sallamadı. Bilirsin işte.”

“Ama Charlotte’a yetmemiş galiba.”

Robin cümlesini bitirir bitirmez utandı. Bir anda tuhaf bir şekilde Strike’ı savunmaya geçmişti. Ama bu saçmaydı; bu hayatta her şeye rağmen savunmaya ihtiyacı olmayacak tek kişi varsa o da Strike’tı.

Yazıcının başında çıktıkları beklemeye devam ederken, “Sanırım öyle,” dedi Izzy. “Şu son birkaç ay babam için kâbus gibiydi. Sanki yanlış bir şey yapmış gibi!” diye öfkeyle yakındı. “Bir dakika önce yasal olan şey bir dakika sonra suç olabiliyor tabii. Babamın suçu mu bu şimdi?”

Robin masumane bir tonda, “Yasal olmayan ne?” diye sordu.

“Üzgünüm,” dedi Izzy sakın ama net bir dille. “Babam ne kadar az insan bilirse o kadar iyi diyor.”

Tül perdenin ardındaki gökyüzüne dikti gözlerini. “Ceket giymeme gerek olmayacak gibi, değil mi? Yok yok... Kusura bakma ama çıkmalıyım. Bunları babama vermem lazım, saat 10’da Olimpiyat sponsorlarıyla toplantısı var. Sana bol şans.”

Izzy, Robin’i meraklı ama tuhaftır ki güven vermiş bir şekilde yalnız bırakarak çiçek desenli bluzu ve dağınık haldeki saçlarıyla aceleyle çıkıp gitti. Izzy babasının işlediği kabahat konusunda böyle sağlam bir bakışa sahip olabildiğine göre çok da korkunç bir suç işlenmiş olmasa gerekti; Chiswell’in kızına doğruyu söylediği varsayıldığında tabii.

Robin, Izzy’nin verdiği küçük paketin üzerindeki kâğıdın son parçasını da yırttı. Tahmin ettiği üzere pakette Strike’ın hafta sonu Jasper Chiswell’e verdiği yarım düzine dinleme cihazı vardı. Robin’in aksine, bir bakan olarak Chiswell her sabah tarama cihazından geçmek zorunda değildi. Robin böcekleri dikkatle incelemeye koyuldu. Bunlar normal plastik priz görünümündeydi ve gerçek prizlerin üzerine kusursuzca yerleştirilerek prizin normal işlevini görmesine engel olmayacak biçimde tasarlanmıştı. Sadece yakınında birileri konuşmaya başladığında kayıt yapmaya başlıyordu. Robin, Izzy’nin ayrılması sonrasında ortamı esir alan sessizlikte kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Görevinin zor kısmı daha yeni başlıyordu.

Pardösüsünü çıkarıp astıktan sonra omuz çantasından kullanmayacağı böcekleri gizlemek üzere getirdiği büyük bir Tampax tampon kutusu çıkardı. Tek bir tanesi dışında bütün böcekleri içine

koyduktan sonra kutuyu masanın alt çekmecesine yerleştirdi. Daha sonra darmadağınık haldeki raflarda boş bir karton dosya bulana kadar arandı. Bu boş karton dosyaya “imha edilecekler” etiketli, yazım hatalı kâğıt yığınınından aldığı bir tomar kâğıdı koyduktan sonra altlarına böceği yerleştirdi. Göreve hazırды; derin bir nefes aldı ve odadan çıktı.

Winn’in kapısı ilk geldiği andan beri açıktı. Robin kapının önünden geçerken bardak dibi gibi kalın camlı gözlüğü gözünde, elinde su ısıtıcısı olan, uzun boylu, Asyalı bir genç gördü.

Izzy’nin gür ve neşeli ses tonunu taklit ederek, “Selam,” dedi Robin. “Ben Venetia Hall. Komşuyuz. Sizin adınız ne?”

İşçi sınıfı aksanıyla, “Aamir,” diye mırıldandı Asyalı genç. “Aamir Mallik.”

“Della Winn’le mi çalışıyorsunuz?” diye sordu Robin.

“Evet.”

Robin müthiş bir coşkuyla, “Ah, çok ilham verici biri,” dedi. “Kahramanlarımdan biri açıkçası.”

Aamir yalnız bırakılmayı istediğini belli edercesine yanıt vermedi. Robin kendini bir yarış atını taciz etmeye çalışan güdük bir köpek gibi hissetti.

“Uzun süredir mi çalışıyorsun burada?”

“Altı aydır.”

“Kafeye mi gidiyordun?”

Aamir sanki Robin uygunsuz bir teklifte bulunulmuş gibi, “Hayır,” diye çıkışarak sert bir şekilde lavabo tarafına yöneldi.

Robin genç adamın tavrında çekingenlikten ziyade öfke olup olmadığını merak ederek elinde karton dosyayla yürümeye koyuldu. Winn’in ofisinde çalışan bir arkadaş hayli işine yarardı. Jasper Chiswell’in Izzy’ye çok benzeyen vaftiz kızı gibi davranması işini güçleştiriyordu. Yorkshire’lı Robin Ellacott olsaydı, Aamir’le çoktan arkadaş olmuştu bile diye düşünmekten kendini alamadı.

Tümüyle boş bir bahaneyle, Izzy’nin ofisine dönmeden bir süre ortalığı keşfe koyuldu.

Chiswell ve Winn'in ofisleri kubbeli tavanları, kütüphaneleri, küçük restoranları ve konforlu, ihtişamlı havasıyla pekâlâ köklü, kadim bir üniversite, bir akademi olabilecek Westminster Sarayı ana binasının içindeydi.

Büyük birer tek boynuzlu at ve aslan heykelinin gözcülüğünü yaptığı yarı kapalı bir geçitle Portcullis House'a¹³ giden bir yürüyen merdivene ulaşılyordu buradan. Katlı cam tavanı, kalın siyah payandalarla güçlendirilmiş üçgen şeklindeki levha camlarıyla modern bir billur saraydı burası. Altında milletvekilleri ile memurların kaynaştığı bir kafenin de yer aldığı geniş, açık planlı bir alan vardı. Ergin ağaçlar arasında uzun, sıg havuz bloklarındaki su, haziran güneşi altında cıva gibi ışıldıyordu.

Havada sanki tıngırdayan hırs tellerinin titreşimleri ve tüm bu canlılığın bir parçası olma hissi vardı. Hünlerle parçalara ayrılmış cam tavanın altında Robin deri koltuklarda oturmuş cep telefonuyla konuşan, dizüstü bilgisayarlarda haber yazan veya siyasetçilerden röportaj almaya çalışan muhabirlerin arasından geçerken, Strike onu buraya göndermemiş olsaydı gerçekten burada çalışmaktan mutlu olup olamayacağını düşündü.

Bu keşif yolculuğu, milletvekillerinin ofislerinin yer aldığı binaların üçüncüsünde, hırpani halıları, krem rengi duvarları ve yan yana sıralanmış bir örnek kapılarıyla üç yıldızlı bir otelden fazlasını andırmayan, en karanlık ve en az ilgi çekici olanında son buldu. Robin dosyası hâlâ elinde aynı yoldan geri döndü ve yaklaşık on beş dakika sonra bir kez daha Winn'in kapısını gördü. Koridoru hızlıca kontrol edip boş olduğundan emin olunca kulağını kalın, meşe ağacından kapıya dayadı. İçeride birilerinin hareket ettiğini duyduğunu düşündü.

Birkaç dakika sonra ofisine döndüğünde Izzy, "Nasıl gidiyor?" sorusuyla karşıladı onu.

"Henüz Winn'i görmedim."

13 Milletvekilleri ve meclis çalışanlarına tahsis edilen ofis binası. (ç. n.)

“DKMS’de olabilir. Her fırsatta Della’yı görmeye gider,” dedi Izzy. “Kahve içer misin?”

Ama tam masasından kalkmak üzereyken telefonu çaldı.

Izzy olimpik kule atlama müsabakaları biletlerini sağlama almayı başaramamış öfkeli bir seçmenden gelen telefona yanıt vermekle meşgulken (gözlerini Robin’e çevirerek, “evet, Tom Daley’i ben de seviyorum,” dedi; “ama bu bir *kura* hanımefendi”) Robin nefret ettiği ofislerde kendisinin de benzer konuşmaları kaç kez yaptığını düşünüp bir anda o hayattan sonsuza dek kurtulduğu için haline şükrederek bardağına bir kaşık hazır kahve ve yüksek ısıda işlem görmüş sütünü koydu.

Izzy aldırışsız bir şekilde, “Bir saniye,” diyerek ahizeyi masaya koydu. “Ne konuşuyorduk en son? Hah, Geraint tabii ki. Della onu Ö.D. yapmadı diye kuduruyor.”

Izzy’nin kahvesini masasına bırakıp diğer masadaki bir sandalyeye otururken, “Ö.D. ne?” diye sordu Robin.

“Özel danışman. Geçici devlet memuru gibiler. Çok daha prestijliler tabii. Ama aile fertlerini bu pozisyona getirmezsın, olmaz yani. Her neyse, Geraint ümitsiz vaka. Böyle bir şey mümkün olsa bile Della yine de onu bu göreve getirmezdi.”

“Winn’in yanında çalışan adamla tanıştım,” dedi Robin. “Aa-mir. Pek de dostça davranmadı.”

“Ha, tuhaf biri o,” dedi Izzy küçümseyerek. “Bana da nazik davranmaz pek. Muhtemelen Geraint ile Della babamdan nefret ediyor diye. Neden böyle olduğunu aslında hiçbir zaman anlamadım ama hepimizden nefret ediyor gibiler. Ah, babam demişken, biraz önce mesaj attı. Kardeşim Raff bu hafta bir ara bize yardım etmek üzere buraya gelecekmiş.” Hemen ardından çok da ümitli gelmeyen bir ses tonuyla, “Belki,” diye ekledi. “Raff’ın cidden bir yararı olacaksa bu işi benden devralabilir. Ama Raff şantaj hakkında hiçbir şey bilmiyor, senin gerçekte kim olduğundan da haberi yok. O yüzden ona bir şey söyleme, olur mu? Babamın on üç on dört tane vaftiz çocuğu var, Raff bir şey anlamayacaktır.”

Izzy tekrar kahvesinden yudumladıktan sonra bir anda yükselerek konuşmaya devam etti:

“Raff’ı tanıyor olmalısın. Gazetelerde çıkan bütün o şeyleri... Zavallı kadıncağız... korkunç bir olaydı. Dört yaşında kızı vardı kadının...”

Robin onaylamayan bir tonda, “Bir şeyler okudum,” dedi.

“Aileden hapishanede ziyaretine giden tek kişi benim,” dedi Izzy. “Yaptığı şeyden o kadar iğrendi ki herkes. Kinvara, babamın eşi, bir şekilde hayatına devam etmesi gerektiğini söyledi ama orada bulunmanın ne kadar *berbat* bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu onun,” diye devam etti. “İnsanlar hapishanenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor... Demek istediğim, *biliyorum*, korkunç bir şey yaptı ama...”

Cümlesini tamamlamamıştı. Robin belki de öfkelenerek, Izzy’nin hapishanenin üvey kardeşi gibi steril bir hayat yaşayan biri için hiç de uygun bir yer olmadığını söylemeye çalıştığını düşündü. Elbette ki korkunç bir tecrübedir, diye geçirdi içinden. Ama nihayetinde uyuşturucu alıp arabasına atladı ve genç bir annenin canını aldı.

“Sanat galerisinde çalışıyor sanıyordum,” dedi Robin.

“Drummond’s’a girdi ve orada da eline yüzüne bulaştırdı işi,” diye hayıflandı Izzy. “Babam onun gözünün önünde olmasını istiyor.”

Robin bakanın oğlunun uyuşturucunun etkisi altında ölümlü kazaya sebebiyet verme suçuna karşılık çok çok kısa bir hapis cezasına çarptırıldığını hatırlayarak, bu maaşlar kamunun parasıyla ödeniyor diye düşündü.

“Sanat galerisindeki işi nasıl *berbat* etti?”

Izzy’nin yüzündeki kederli ifade Robin’i hayli şaşırtacak biçimde bir anda yerini beklenmedik bir kahkahaya bıraktı.

“Hay aksi. Kusura bakma, gülmemem lazım. Tuvalette diğer satış asistanlarından biriyle sevişmiş,” dedi kıkırdayarak. “Hiç komik değil, biliyorum ama hapisten yeni çıktı sonuçta ve Raff hoş bir tiptir, insanlardan istediğini almasını hep iyi bilmiştir.

Takım elbise giydirip üniversiteden yeni mezun olmuş çtır sarı-
şınların arasına koydular onu. Başka ne olmasını bekliyorlardı ki?
Ama tahmin edebileceğin gibi, galerinin sahibi çok da hödük biri
değildi. Olan biteni öğrendi ve Raff'ı son kez uyardı. Sonra Raff
ile kız aynı şeyi bir daha yaptılar. Babam küplere bindi haliyle ve
bundan böyle de burada çalışacağını söylüyor.”

Robin'e ortada gülünecek bir durum varmış gibi gelmese de
kendi düşüncelerine dalıp giden Izzy bunu fark etmedi.

“Aralarında neler yaşanabileceğini asla öngöremezsin,” dedi
Izzy ümitle. “Babam ile Raff'ın yani.” Ardından saatine baktı.

Kahvesini masaya bırakıp, “Bazı çağrılara geri dönsem iyi
olacak artık,” diye iç geçirdi. Ama telefona uzandığı esnada, ka-
palı kapının ardında, koridorda şarkı söyleyen bir erkeğin sesini
duyunca elleri ahizede dondu kaldı.

“Bu o,” dedi. “Winn!”

Robin, “İşte başlıyoruz,” diyerek karton dosyasını tekrar kapı.

“Bol şans!” diye fısıldadı Izzy.

Robin koridora çıkar çıkmaz ofisinin kapısının önünde du-
ran Winn'i gördü; besbelli ofisin içindeki Aamir'le konuşuyordu.
Winn'in elinde, üzerinde turuncu renkte “Level Playing Field”
yazılı bir dosya vardı. Robin'in ayak seslerini duyunca yüzünü
o tarafa çevirdi.

Winn koridor yönünde bir adım geri atarak, “Hey, selam,”
dedi neşeli bir Cardiff aksanıyla.

Gözleri Robin'in boynundan göğüslerine indikten sonra tekrar
dudaklarına ve nihayet gözlerine ulaştı. Robin bu tek bakışından
onu çözdü. Çalıştığı ofislerde onun gibi niceleriyle karşılaşmıştı;
insana kendini şapşal hissettirecek şekilde bakan ve müthiş bir
özgüvenle elini belinin arkasına atarak seni kapılardan geçiren,
çalıştığın bilgisayar ekranına bakıyormuş gibi yaparak aslında
omuzlarını süzen, kıyafetin konusunda hoş iltifatlarda bulunan
ve iş çıkışı içmelerinde görünüşüne methiyeler düzen tiplerden

biriydi. Kızacak olursan, “Takılıyorum yahu!” derlerdi pişkince. Ve sen, seni soktuğu durumdan ne kadar rahatsız olursan onlar da o kadar saldırganlaşırlardı.

“Hangi programa girdin?” diye sordu Geraint, müstehcen bir soru soruyormuş gibi bir ses tonuyla.

“Jasper amcamın yanında staj yapıyorum,” dedi Robin neşeyle gülümseyerek.

“Jasper amca mı?”

“Evet, Jasper Chiswell,” dedi Robin, soyadını tıpkı Chiswell’ler gibi “Chizzle” şeklinde telaffuz ederek. “Vaftiz babam olur kendisi,” dedi ve elini uzatarak ekledi: “Venetia Hall.”

Winn terli avuç içine kadar, baştan ayağa amfibi gibi göründü Robin’in gözüne. Esasen şiş göbeği, çırpı kolları, bacakları ve seyrek, yağlı saçlarıyla bir kertenkeleden çok kurbağayı andırıyor diye geçirdi içinden.

“Duy da inanma! Nasıl oldu da Jasper’ın vaftiz kızı oldun sen?”

Arka plan için kurgulanmış hikâyeye hâkimdi Robin. “Jasper amca ve babam eski dosttur,” dedi.

“Ordudan mı?”

Robin malum hikâyeye sadık kalarak, “Arazi idaresi,” diye açıkladı.

“Hımm,” dedi Geraint. Ardından ekledi: “Saçların çok hoş. Doğal mı?”

“Evet,” dedi Robin.

Geraint’in gözleri bir kez daha Robin’in vücudunda gezindi. Robin çaresizce ona gülümsemeye devam etti. Yanak kasları ağrıyana kadar gülümsedi ve sonra bir ihtiyacı olursa tabii ki ona sesleneceğini söyleyerek koridor boyunca yürümeye koyuldu. Robin gözden yitene kadar adamın onu izlediğinden emindi.

Dava açma meraklısı Jimmy Knight’in kavgacı tabiatını keşfettiğinde Strike ne hissettiyse Robin de Winn’in zaafını çözdüğünde öyle hissetti. Tecrübelerine göre Geraint gibi erkekler kısa namlulu av tüfeğiyle atılan saçmalık mermileri andıran cinsel kompliman-

ların kadınlar tarafından hoş karşılandığını düşünme ve hatta aynı şekilde karşılık bekleme konusunda insanı hayrete düşürecek boyutta özgüven sahibiydi. Robin geçici sekreterlik kariyerinde, en ufak bir hoşbeşte zamparalık daveti gören, genç ve toy kadınlarda karşı konulmaz bir cazibe bulan bu tür erkekleri geri püskürtme, onlardan uzak durma konusunda hiç de az tecrübe kazanmamıştı.

Winn'in itibarını sarsacak bir şeyler elde etmek için ne kadar ileri gitmeye hazırды peki? Kendine bunu sordu. Teslim etmesi gereken evrakları olan stajyer rolünü pekiştirmek üzere bitmek bilmeyen uzun koridor boyunca yürürken, kendini Geraint'in masasına doğru eğilmiş halde hayal etti. Münasebetsiz Aamir ortalıkta yoktu tabii ki. Göğüsleri Geraint'in göz hizasında, ondan yardım ve tavsiye istiyor, kıkırdayarak müstehcen şakalar yapıyordu.

Sonra bir anda bu gerçekmişçesine dehşete düşerek, Winn'in üstüne çullanması belirdi gözünde. Onun terli yüzünü, iştahla açtığı dudaksız ağzını gördü; kollarını sımsıkı kavrayan ellerini teninde duydu. Kollarını iki yana sertçe bastırıp şişko göbeğini karnına dayadığını, sırtını evrak dolabına yapıştırdığını hissetti...

Yeşil halılar, koltuklar, koyu ahşap kemerler, daire şeklindeki cam paneller bulanıklaştıkça Winn'in hayali taarruza geçti. Robin bu panikten ancak fiziksel olarak kurtulabilirmiş gibi önündeki kapıyı bütün gücüyle itti...

Nefes al. Nefes al. Nefes al.

"İlk başta biraz zor oluyor, ha?"

Ses tonu nazik, çok da genç sayılmayacak bir adamdı.

"Öyle," dedi Robin. Ne dediğini kendi bile zar zor anlamıştı.

Nefes al.

"Eh, geçici bir durum ama," dedi adam ve hemen ardından, "Sen iyi misin canım?" diye sordu.

"Astım," dedi Robin.

Daha önce de bu bahaneye sığındığı olmuştu. Bu ona durma, derin derin nefes alıp verme ve gerçekliğe geri dönme fırsatı sundu.

Orta yaşlı meclis garsonu kaygılı bir ses tonuyla sordu: “Spreyin var mı?”

Bir redingot giymişti; boynunda beyaz kravat, yakasında süslü bir yaka kartı vardı. Adamın şaşırtıcı ihtişamı Robin’in aklına tımarhanenin ortasında sekip duran beyaz bir tavşanı getirdi.

“Ofisimde. İyiyim. Birazdan geçer...”

Sıkışmışlık hissini giderek artıran altın sarısı ve diğer parlaltılı renklerin içine düşmüştü. Milletvekilleri Kulisi, daha önce televizyonda gördüğü, Avam Kamarası’nın dışındaki o şatafatlı, Viktoryen-Gotik tarzı salon ve çok ileride belli belirsiz gördüğü dört eski başbakanın dev bronz heykelleri: Thatcher, Attlee, Lloyd George ve Churchill. Diğer bütün büstler ise duvar kenarlarına sıralanmıştı. Bütün hepsi Robin’in gözüne kopmuş başlar gibi görünürken, girift mimarisi ve rengârenk süslemeleriyle yaldızlı salon, bu debdebeli güzellikle baş edemeyen Robin’le alay edencesine etrafında dans ediyordu.

Bir sandalyenin ayağının zeminde çıkardığı sesi duydu. Meclis garsonu, Robin’e oturması için getirmişti bu sandalyeyi ve şimdi de bir meslektaşından bir bardak su getirmesini rica ediyordu.

Bütün vücudu uyuşmuş, aciz, utanmış ve mahcup olmuş bir halde, “Teşekkür ederim... çok teşekkür ederim...” dedi Robin. Strike’in bunu asla öğrenmemesi gerekiyordu. Aksi halde bu iş için uygun kişi olmadığını söyleyerek onu derhal evine gönderirdi. Matthew’a da söyleyemezdi; gözetleme işine devam etme budalalığının utanç verici ve kaçınılmaz sonuçları olarak yorumlayacaktı kuşkusuz bu yaşadıklarını.

Garson nazik bir şekilde onunla laflarken Robin birkaç dakika içinde adamın gösterdiği iyi niyetli yakınlığa makul yanıtlar verebilir duruma geldi. Nefes alıp veriş normal ritmini bulunca adam ona Thatcher’in heykeli hemen önüne konduktan sonra Edward Heath’in büstünün günden güne yeşillenmesi üzerine büste koyu

kahverengi rengini geri kazandırmak için yapılmak zorunda kalınan işlemlerle ilgili bir hikâye anlattı.

Robin kibarca gülerek ayağa kalktı ve tekrar teşekkür ederek elindeki boş bardağı adama uzattı.

Ve tekrar o eski Robin olabilmek için ne tür bir tedavi görmesi gerektiğini düşünerek yürümeye koyuldu.

14

*... Ah, bu iğrençliğin yarattığı karanlığı biraz ışıkla aydın-
latabilsem ne kadar mutlu olacağım.*

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike salı sabahı erkenden kalktı. Düşünü aldı ve protez bacağını takıp giyindikten sonra geceden hazırlayıp buzdolabına koyduğu sandviçler, iki paket Club bisküvisi, sakız, küçük birkaç paket tuzlu ve sirkeli patates cipsiyle birlikte bir termos koyu çayı çantaya koyduğu gibi güneşe çıkararak BMW'sini park ettiği garaja doğru yürüdü. Yarımda Manchester'da, Jimmy Knight'ın eski karısında saç tıraşı randevusu vardı.

Yolluk çantasını elinin altında bir yere koyup arabaya yerleşir yerleşmez, arabada tuttuğu ve protez ayağının daha rahat frene basmasını sağlayan spor ayakkabılarını giydi ve cep telefonunu çıkarıp Robin'e mesaj yazmaya koyuldu.

Pazartesi gününün büyük kısmını Wardle'ın ona verdiği isimlerden başlayarak araştırma yapmakla geçiren Strike polislerin Oxfordshire bölgesinde yirmi yıl önce kaybolduğunu söylediği iki çocuk hakkında elinden geldiğince fazla bilgiye ulaşmaya çalışmıştı. Wardle ilk çocuğun adını yanlış söylemişti ki bu da Strike'a epey vakit kaybına mal olmuştu ama nihayetinde Imamu İbrahim hakkında basında çıkan haber arşivlerini taradığında Imamu'nun

annesinin aralarının bozuk olduğu kocasının çocuğu kaçırıp Cezayir'e götürdüğünü doğruladığı bilgisine ulaşmayı başarmış, uluslararası velayet hakkı davalarının çözümü için çalışan bir derneğin internet sitesinde Imamu ve annesiyle ilgili iki cümleden, Imamu'nun canlı bulunduğu ve babasıyla birlikte iyi durumda olduğu sonucuna ulaşmıştı.

On iki yaşında bakımevinden kaçırılan Suki Lewis'ın kaderiyse daha muammaydı. Strike eski bir gazete haberinde küçük kızın bir fotoğrafını bulmayı başarmıştı. Suki 1992'de, Swindon'da bakıcısına bırakıldığı evde ortadan kaybolmuştu. Bunun dışında küçük kız hakkında yazılan tek bir haberle ve bilgiyle karşılaşmamıştı Strike. Silik, bulanık fotoğrafındaki haliyle, kısa, siyah saçlı, tatlı bir görünüme sahip, dişlek, cılız bir kız çocuğuydu.

Küçük bir kızdı. Ama daha sonra onun bir oğlan çocuğu olduğunu söylediler.

Yani aynı dönemde savunmasız, çift cinsiyetli bir çocuk bir anda yeryüzünden toz olmuş olabilirdi ve bölgeye yakınlığı hesaba katıldığında, Billy Knight, çift cinsiyetli bir çocuğun boğazlandığına tanık olmuş olabilirdi.

Strike, Robin'e mesaj attı.

Doğal bir şekilde sorma fırsatın olursa Izzy'ye Suki Lewis adında 12 yaşında bir çocuğu hatırlayıp hatırlamadığını sor. 20 yıl önce onların evinin yakınlarındaki bir bakımevinden kaçmış.

Strike Londra'dan çıkarken, ön camdaki toz ve kirin donuklaştırıp bulanıklaştırdığı güneş gökyüzünde yükseliyordu. Araba sürmek artık geçmişte olduğu kadar keyifli bir iş değildi. Özel tasarlanmış araçları almaya gücü yetmiyordu ve otomatik bir araç olmasına rağmen BMW'sinin pedalları protezini zorlamaya devam ediyordu. Zor durumda kaldığında, sol ayağının fren ve gaz arasında mekik dokuduğu anlar olmuyor değildi.

Nihayet M6 yoluna çıktığında, saatte yüz kilometre hızla gitmeyi umsa da Vauxhall Corsa'lı bir götlek dibine girerek onu hızlanmaya zorluyordu.

“Sollayıp geçsene bok herif,” diye homurdandı Strike. Takma ayağını gerekmedikçe kullanmadan, rahat rahat gitmek dururken hızını artırmak istemiyordu. Strike bir süre dikiz aynasından dik dik bakınca arkadaki tip mesajı aldı ve yavaşladı.

Strike bu çağda direksiyon başında olmak ne kadar rahatlatıcı olabilirse o kadar rahatlayarak tertemiz, hoş yaz havasını içeri buyur etmek üzere pencereyi açtı ve tekrar Billy ve kayıp çocuk Suki Lewis'e yoğunlaştı.

Benim kazmama izin vermez, demişti ofiste Billy elini sırasıyla burnuna ve göğsüne götürerek, ama sana verir.

Kim peki, kim izin verirdi, Strike bilmiyordu. Belki de Küheylan Evi'nin yeni sahibini kastediyordu. Ceset bulmak üzere çiçekliklerini kazmak istediğinde Billy'ye tabii ki izin vermeyeceklerdi.

Strike sol elini kenara atıp yolluk olarak hazırladığı çantadan bir paket cips çıkardı. Ambalajı dişleriyle açarken, bir anda kaç kez bütün hikâyenin Billy'nin kendi uydurduğu bir kuruntu olduğunu düşündüğünü hatırladı. Suki Lewis herhangi bir yerde olabilirdi. Kaybolan her çocuk ölmüyordu sonuçta. Belki Suki de serseri bir ebeveyn tarafından kaçırılıp götürülmüştü. İnternetin henüz bebeklik çağında olduğu yirmi yıl önce yerel emniyet güçleri arasındaki eksik ve zayıf iletişim kendileri ve başkaları için yeni bir başlangıç yapma hevesindeki tipler tarafından pekâlâ istismar edilmiş olabilirdi. Ayrıca Suki artık hayatta değilse bile bu, bırakın Billy Knight'ın tanık olmasını, kızcağızın ille de biri tarafından boğazlandığı anlamına gelmiyordu. Çoğu insanın bunun gürlemesi bol ama yağmuru olmayan bir vaka olduğuna kanaat getireceğine şüphe yoktu.

Strike bir avuç cipsi ağzına atıp yerken iş ne zaman “çoğu insanın” ne düşüneceği meselesine gelse, kendisinin genelde yedi üvey kardeşinden kaotik ve göçebe çocukluğunu paylaştığı tek kar-

deşi olan Lucy'yi hatırladığını düşündü. İkisi de tehlikelerle dolu, ürkütücü bir ortamda büyümüş olsa da Strike'ın gözündeki Lucy hayal gücü yoksunluğu ve geleneksellik barındıran her şeyin zirve noktasını temsil ediyordu.

Lucy on dört yaşında yanlarından ayrılıp Cornwall'daki teyzesi ve eniştesiyle yaşamaya başlamazdan önce anneleri onu ve Strike'ı gecekondudan komün evine, kiralık dairelerin birinden diğerine sürükleyip durmuştu. Aynı evde altı aydan uzun süre kaldıkları olmamıştı ve çocuklarını sürekli eksantrik, arızalı ve bağımlı tiplere maruz bırakmıştı anneleri. Strike sağ eli direksiyonda, sol eliyle şimdi bisküvilere uzanırken çocukluğunda Lucy'yle şahit oldukları kâbus gibi sayısız anıdan birkaçını hatırladı: Shoreditch'teki bir bodrum katında görünmez bir canavarla dövüşen psikozlu genç, Norfolk'taki sözüm ona mistik komünde (ki Strike'a göre Leda'nın onları sürüklediği en kötü yer burasıydı) gerçek manada kırbaçlanan ergen ve tabii Leda'nın en kırılgan arkadaşlarından biri olan ve yarı zamanlı fahişelikle geçinen Shayla'nın, zorba pisliğin teki olan erkek arkadaşının döverek kalıcı zihinsel hasara yol açtığı bebeği için döktüğü gözyaşları.

Böylesi sonu bilinmeyen ve zaman zaman da fazla korkutucu hale gelebilen bir çocukluk geçirmesi Lucy'ye müthiş bir istikrar ve uyum özlemi bırakmıştı. Strike'ın hiç hazzetmediği bir anketçiyle evlenen ve Strike'ın haklarında neredeyse hiçbir şey bilmediği üç oğlan çocuğu doğuran Lucy, Billy'nin boğazlanan erdişi çocukla ilgili hikâyesini büyük ihtimalle tahtası eksik bir aklın uydurduğu safsatalar olarak görür ve düşünmeye dahi tahammül edemediği diğer her şey gibi hızlıca kafasından çıkarıp atardı. Lucy bütün şiddet ve tuhaflıklar merhum anneleriyle birlikte mazide kalmış gibi, Leda'yla birlikte silinip gitmiş gibi, hayat sabit bir şekilde daima güvenliymiş gibi davranmak zorundaydı. Böyle yapmaya mecburdu.

Strike bunu anlayabiliyordu. Bambaşka iki insana dönüşseler de, hatta genelde onu çileden çıkarıyor olsa bile Lucy'yi seviyordu.

Yine de Manchester'a doğru direksiyonun başında giderken onu Robin'le karşılaştırmaktan kendini alamıyordu. Robin, Strike'ın orta sınıfın istikrarlı hayatının timsali olarak gördüğü bir ailede büyümüş olmasına rağmen Lucy'de olmayan bir cesarete ve gözü pekliğe sahipti. İkisi de şiddetten ve sadizmden paylarına düşeni almıştı. Lucy'nin buna verdiği tepki kafasını kuma gömüp bir daha aynı şeyleri yaşamamayı ummak olurken Robin zorlukların üstesinden gelmek, hakikati gömüldüğü mezardan kazıp çıkarmak için yaşadıklarıyla hemen her gün tekrar tekrar yüzleşmeyi, başka başka suçları, başka başka travmaları soruşturup aydınlığa kavuşturmayı seçmişti. Ki Strike'ın kendisinde gördüğü şey de bundan farklı değildi.

Güneş, tozlu ön camda beneklene beneklene gökte yükselirken Strike, Robin'i de yanına almadığı için büyük pişmanlık duydu. Bir teoriyi geriye doğru işletebilme anlamında şimdiye kadar ondan daha iyi biriyle karşılaşmamıştı. Şimdi burada olsa termosun kapağını açar ve çayını doldururdu. *Birlikte kahkaha atıp dururduk.*

Billy yaklaşık bir yıl önce, aralarındaki dostluğa (ya da adı her neyse) daimî bir engel teşkil eden o nasırlaşmış durumu çözmeye yetecek boyutta sorunlu bir hikâyeyle ofise geldiği günden beri, birkaç kere o eski neşeli, esprili hallerine döndüklerini hatırladı Strike. Ve bir an için onu merdivenlerde sardığı gibi yeniden kolları arasına aldığını hissetti; beyaz güllerin ve Robin masasında çalışırken ofiste salına salına dolanan parfümünün kokusu burnunda tüttü...

Tüm bunlara boş vermeye çalışıp bir sigara daha yaktı ve yeniden Manchester'a, beş yıl boyunca Jimmy Knight'la evli kalmış Dawn Clancy'ye sormayı düşündüğü sorulara yoğunlaşmaya çalıştı.

15

... bana daima terbiyesizce davranır.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike kuzeye doğru yol alırken Robin herhangi bir açıklama yapılmaksızın Kültür Bakanı'yla kişisel bir görüşmeye çağrıldı.

Güneş altında Westminster Sarayı'na birkaç dakika mesafedeki büyük, beyaz bir Edward Dönemi binası içinde yer alan Kültür, Medya ve Spor Dairesi'ne doğru yürürken, o anda kaldırımında kümelenmiş turistlerden biri olmayı nasıl da dilediğini fark etti Robin. Zira telefondaki ses tonuna bakılırsa Chiswell epey aksi biriydi.

Robin, Bakan'a, şantajcısı hakkında elle tutulur bir şeyler vereceğinden emindi ama henüz işte bir buçuk günü anca doldurmuştu ve söyleyebileceği tek şey, Geraint Winn hakkındaki ilk izlenimlerinde yanılmadığıydı: tembel, seks düşkünü, kendini beğenmiş ve boşboğaz biriydi. Ofisinin kapısı çoğunlukla açık duruyordu ve seçmenlerinin ufak tefek dertleri, adlarını anarak kendine paye çıkardığı ünlüler ve kıdemli siyasetçiler hakkında yersiz şakalar yaparak ve genellikle basit bir seçmen ofisi idare etme işinin kendisi için sadece önemsiz ek bir iş olduğu izlenimi uyandırmaya çalışarak konuşur, şakıyan sesi koridor boyunca yankılanırdı.

Robin ne zaman onun açık kapısının önünden geçecek olsa masasından neşeyle fırlar ve onunla ilişkisini ilerletme konusundaki

bariz hevesini Robin'in gözüne sokardı. Öte yandan ister tesadüfen isterse belli bir plan dâhilinde olsun, Aamir Mallik, Robin'in bu selamlaşmaları sohbete evirme çabalarını ya Winn'e dönüp bir şey sorma bahanesiyle sözünü keserek ya da daha bir saat önce yapmış olduğu gibi gamsızca kapıyı Robin'in suratına kapatarak istikrarlı bir şekilde boşa çıkarıyordu.

DKMS'ye de ev sahipliği yapan devasa binanın dış yüzeyi taş yığınları, kolonları ve neoklasik çehresiyle hiç de güven vermiyordu. İç kısım ise modernize edilmiş ve etkili biri izlenimi veren genç bir kadının, Robin'i yönlendirdiği ana merdivenlerin üzerindeki kubbeden sarkıtılan soyut cam heykel gibi birtakım modern sanat yapıtlarıyla donatılmıştı. Bakanın vaftiz kızı olduğuna inandığı Robin'e eşlik eden kadın ona yakın ilgi göstermek için yoğun çaba harcıyordu.

Sağa dönerken, eliyle solunu işaret ederek, "Churchill'in odası," dedi kadın. "Zafer Günü konuşmasını yaptığı balkon burası."¹⁴ Bakan hemen bu koridorun sonunda..."

Kadın önde Robin arkada, iki kısma bölünmüş açık planlı bir mekân şeklinde yılan gibi kıvrılan geniş koridoru boydan boya yürüdüler. Genç ve zeki insanlar yüksek, beyaz camlı duvarları, boyutu ve şekli itibarıyla kolezyumu andıran bir avluya bakan sağdaki uzun pencerelerin önüne yerleştirilmiş masalarda oturuyorlardı. Izzy'nin ısıtıcıda su kaynatıp hazır kahvesini hazırladığı sıkış tepiş ofisle uzaktan yakından alakası yoktu bu ofisin. Ve bir masanın üzerinde bekleyen kahve kapsülleriyle büyük, pahalı bir kahve makinesi de âdeta bu farkın tezahürüydü.

Soldaki ofisler bu kıvrımlı alandan cam duvarlarla ve kapılarla ayrılıyordu. Robin arkasındaki duvarda kraliçenin modern bir tablosunun asılı olduğu masasına oturmuş, telefonla konuşan Kültür Bakanı'nı epey uzaktan tanıdı. Bakan telefonda konuşmaya devam ederken, kaba bir jestle, Robin'e eşlik eden kadına, Robin'i

¹⁴ Victory in Europe Day: 8 Mayıs 1945, Nazi Almanyası'nı mağlup eden müttefik kuvvetlerinin Avrupa'da zafer ilan ettiği gün. (ç. n.)

içeri göndermesini işaret etti. Dışarıdan bakan biri için tuhaf bir görüntü çizecek biçimde öylece durup Bakan'ın görüşmesini bekleyen Robin neredeyse iki metre ötede olmasına rağmen Bakan'ın kulaklığında patlayan histerik kadın sesini duyabiliyordu.

“Kapatmak zorundayım Kinvara,” diye bağırdı Chiswell mikrofona. “Tamam... tamam, bunu daha sonra konuşuruz. *Kapatmam lazım.*”

Telefonu sertçe bıraktıktan sonra Robin'e karşısındaki koltuğa oturmasını işaret etti. Gür, fırça gibi kır saçları başını hale gibi çember içine alırken tombul alt dudağı ona öfkeli, aksi bir hava katıyordu.

“Gazeteler kokuyu aldı,” diye hırladı bakan. “Arayan karımdı. *The Sun* bu sabah onu arayıp etrafta dolaşan söylentilerin doğru olup olmadığını sormuş. ‘Ne söylentisi?’ diye sormuş ama herif net bir şey söylememiş. Olta atıyorlar belli ki. Ondan sürpriz bir şeyler kapmaya çalışıyorlar.”

Gözlerini Robin'in yanıt arar gibi bakan yüzüne dikti.

“Kaç yaşındasın sen?”

“Yirmi yedi,” dedi Robin.

“Daha genç görünüyorsun.”

Bakanın bu yorumu Robin'in kulağına kompliman gibi gelmemişti.

“Dinleme cihazını yerleştirmeyi başardın mı?”

“Henüz değil, maalesef,” diye yanıtladı Robin.

“Strike nerede?”

“Manchester'da. Jimmy Knight'ın eski eşiyle görüşecek.”

Chiswell genellikle öksürük gibi anlaşılan, genizden gelen öfkeli bir homurtuyla ayağa kalktı. Robin de derhal yerinden fırladı.

“O zaman geri dönüp bu işi halletsen iyi olur,” dedi Chiswell. Kapıya doğru yönelirken, “Halk sağlığı namına,” dedi aynı sert ses tonuyla. “İnsanlar iyice deli olduğumuzu düşünecek artık.”

Robin tuş pozisyonunda, mahcubiyetle, “Özür dilerim,” dedi.

Chiswell cam kapıyı açtı ve Robin'e dönüp genç ve zeki çalışan ordusunun şık kahve makinesinin yanında harıl harıl çalıştığı açık planlı bölgeye önden buyurmasını işaret eden bir jest yaptı.

"Olimpiyatların açılış seremonisi çıktı bir de," dedi Robin'i takip ederken. "Solcu zırvaları. Halbuki iki dünya savaşından galip çıktık ama bunu kutlayamıyoruz."

"Saçmalama Jasper," dedi derin, Galler aksanlı melodik bir ses. "Askerî zaferlerimizi hep kutluyoruz. Bu başka türde bir kutlama."

Beyaza çalan labradorunun tasmaı elinde, Chiswell'in kapısının hemen dışında duran Spor Bakanı Della Winn'den başkası değildi bu. Geniş alnından arkaya doğru attığı kırılmış saçlarıyla gösterişli bir kadındı. Güneş gözlüğünün camı öyle koyu renkliydi ki Robin'in ardında ne olduğunu görmesine imkân yoktu. Körlüğünün göz kürelerinin henüz anne rahmindeyken büyüdüğü nadir görülen bir bozukluktan ileri geldiğini yaptığı araştırmalardan biliyordu Robin. Bazen, özellikle de fotoğraf vereceğı zamanlarda protez göz takıyordu. Della birçok ağır, altın takının yanı sıra büyükçe bir oyma desenli gerdanlık takıyordu ve boynundan ayak bileklerine kadar inen gök mavisi bir elbise giymişti. Geraint'in her sabah Della'nın o gün giyeceğı kıyafeti seçtiğini ve aslında bunun onun için çok da zor bir iş olmadığını, zira moda konusunda pek fikri olmadığından sadece aynı renkte şeylerden bir kombin oluşturduğunu Strike'ın siyasetçiyle ilgili verdiği çıktılarından birinde okuyan Robin, bunun fazlasıyla üzücü olduğunu düşünmüştü.

Chiswell meslektaşının aniden karşısında belirmesine şaşırmış görünmüyordu ve kocasının ona şantaj yaptığı düşünüldüğünde, bu gayet doğal gelmişti Robin'e. Öte yandan Della hiç de utanmış, mahcup olmuş görünmüyordu.

Labrador Robin'in eteğinin kenarını tatlı tatlı koklarken Della, "Greenwich'e aynı araçla gidebiliriz diye düşündüm," dedi Chiswell'e. "On ikisindeki planların üstünden geçme şansımız olur böylece." Sonra labradorun tasmaını çekiştirdiğini fark ederek ekledi: "Ne yapıyorsun Gwynn?"

Robin labradorun başını okşayarak, “Beni kokluyor,” dedi gergin bir sesle.

“Vaftiz kızım, eee...”

Chiswell’in adını hatırlamakta zorlandığını fark ederek, “Venetia,” diye imdada yetişti Robin.

“Memnun oldum,” diyerek elini uzattı Della. “Jasper’ı ziyarete geldin demek.”

Robin, “Hayır, seçmen ofisinde staj yapıyorum,” diyerek Della’nın sıcak, parmağı yüzüklü elini sıkarken, Chiswell takım elbiseli, genç bir adamın ona uzattığı belgeyi incelemek üzere yanlarından uzaklaştı.

Yüzü hâlâ Robin’e dönük bir şekilde, “Venetia,” diye tekrarladı Della. Koyu gözlüğünün yarısını kapattığı güzel yüzünde hafif bir hoşnutsuzluk ifadesi belirmişti. “Soyadın?”

“Hall,” dedi Robin.

Robin, Della her an maskesini düşürecekmiş gibi, gülünç bir panikle durduğu yerde sallandığını fark etti. Chiswell ona sunulan belgeyi incelemeye devam ederek Robin’i Della’nın merhametine bırakıp (belki de Robin’e öyle gelmişti) uzaklaştı.

“Eskrimci olansın sen,” dedi Della.

Aklı direklerle, tırabzanlara gitmiş halde olan Robin kafası karışmış bir şekilde, “Özür dilerim, anlamadım?” dedi. Uzun çağına aitmiş gibi görünen kahve makinesi etrafındaki gençlerden bazıları yüzlerinde naif ama bariz bir merak ifadesiyle kulak kesilmişti.

“Evet evet,” dedi Della. “Seni hatırlıyorum. Freddie’yle birlikte İngiliz takımındaydın.”

Yüzündeki dostane ifade pekişmişti. Chiswell artık bir masaya doğru eğilmiş, belgedeki cümlelerin üzerini karalıyordu.

Robin boyunu aşan bir işe kalkışmamak için, “Hayır, hiç eskrim yapmadım,” dedi. Söz konusu “takım” ifadesiyle kastedilenin savaş meydanı veya koşum hayvanları değil, kılıçlar olduğunu fark etmişti sadece.¹⁵

15 Yazar İngilizcede takım anlamının yanı sıra, savaş meydanı ve koşum hayvanları anlamlarında da kullanılan *team* sözcüğüyle bir sözcük oyunu yapıyor. (ç. n.)

“Tabii ki yaptın,” dedi Della kendinden emin bir şekilde. “Seni hatırlıyorum. Jasper’ın Freddie’yle birlikte oynayan vaftiz kızısın sen.”

Asap bozucu bir kibir ve mutlak bir özgüven gösterisiydi bu. Robin karşı çıkmakta inat etmenin manasız olacağını hissetti, zaten konuşmalarına kulak kabartanların sayısı da artmıştı. Dola-yısıyla, “Peki, tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi ve bakanın yanından ayrıldı.

“Tekrar tanıştığımıza, demek istiyorsun,” dedi Della arkasından sertçe. Robin yanıt vermedi.

16

... böyle kirli geçmişİ olan bir adam ... Ve böyle biri, halkın lideri olmaya soyunmak istiyor! Oluyor da!

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Dört buçuk saat direksiyon salladıktan sonra nihayet Manchester'a varan Strike BMW'sinden inmemiş, âdetâ kendini dışarı atmıştı. Dükkânları ve evleriyle geniş ve hoş bir cadde olan Burton'da "Stylz"e kısa bir yürüyüş mesafesinde boş bir park yeri bulmanın memnuniyetiyle, bir süre arabasına yaslanıp sırtını ve bacaklarını açtı. Bir kafe ile bir Tesco Express arasında duran dükkânın parlak pembe vitrini, saçları sıradışı biçimde hafif boyalı, kaprisli mankenlerin resimleriyle süslenmişti.

Siyah beyaz parke zemini ve Strike'a, Lorelei'in yatak odasını hatırlatan pembe duvarlarıyla, dükkânın iç kısmı bariz biçimde trende uygun olsa da özellikle de genç ve maceraperest müşterilerin beklentilerine yanıt verebilirmiş gibi görünmüyordu. Dükkânda sadece iki müşteri vardı ve bunlardan biri bir aynanın önünde saçları folyoyla sarılmış halde, *Good Housekeeping* adlı bir dergiyi okuyan en az altmışlarında, hayli cüsseli bir kadındı. Strike içeri girdiğinde, sırtı kapıya dönük halde, perma yaptığı mavi saçlı, orta yaşlı kadınla şen şakrak sohbet eden, saçları oksijenle açılmış, narin kadının Dawn olduğundan neredeyse emindi.

Parfüm ve amonyak kokusundan geçilmeyen dükkâna iri yarı bir erkeğin girdiğini görünce hayli şaşırان genç karşılama görevlisine, “Dawn’la randevum vardı,” dedi Strike. Saçları oksijenle açılmış sarışın kadın, adını duyunca başını o yöne çevirdi. Müzmin bir şezlong kullanıcısının köseleye dönmüş, yaşlanma lekeleriyle kaplı cildini andıran bir cildi vardı kadının.

Dawn’ın gülümseyerek, “Bir dakikaya geliyorum horoz,” demesi üzerine Strike pencere kenarındaki oturma yerine oturup beklemeye koyuldu.

Beş dakika sonra Dawn onu dükkânın arka kısmına aldı ve oturması için pembe renkle bezenmiş koltuğu işaret ederek, “Evet, nasıl bir şey istiyorsun?” diye sordu.

“Saç tıraşına gelmedim,” dedi Strike. Ayakta durmaya devam ediyordu. “Ücretini seve seve öderim, zamanını çalmak istemem zira.” Cebinden kartını ve ehliyetini çıkararak kadına uzattı: “Cormoran Strike. Özel dedektifim ve sizinle eski kocanız Jimmy Knight hakkında konuşmak istiyorum.”

Kadın başta şaşırılmış görünse de hemen ardından gözleri ışıldadı.

“Strike mı?” diye sordu hayretle. “Şu sapık herifi yakalayan sen değil miydin?”

“Öyle.”

“Tanrı aşkına. Jimmy ne yaptı peki?”

“Bir şey yapmadı,” dedi Strike sakince. “Sadece geçmişini araştırıyorum.”

Dawn tabii ki buna inanmamıştı. Strike kadının yüzünü inceleyici bir makyaj malzemesine buladığını düşündü; özenle çizilmiş gibi duran kaşlarının üstünde de alnı kuşku uyandıracak biçimde pürüzsüz ve ısıltılıydı.

“O defteri kapattım ben. Yıllar oldu Jimmy’yle konuşmayalı. Ne kadar az konuşulursa mesele o kadar çabuk kapanır sonuçta, öyle değil mi?”

Ne var ki Strike kadından âdeta ateş gibi yayılan merak ve heyecan dalgasını hissedebiliyordu. Arkada Radio 2 çalışıyordu. Dawn aynadan bakıp koltuklarında oturan iki kadını süzdü.

“Sian!” diye bağırdı ve karşılama görevlisi oturduğu yerden fırlayıp ona doğru çevirdi başını. “Folyoları çıkar aşkım,” dedi Dawn. “Permaya da benim yerime göz kulak ol.” Strike’ın kartı elinde, tereddütle, “Bu konuşmayı yapmam gerektiğinden emin değilim,” dediyse de Strike onun konuşmak istediğinin farkındaydı.

“Sadece geçmişî konuşacağız,” dedi Strike. “Başka bir şey sormayacağım.”

Beş dakika sonra Dawn dükkânın arka kısmındaki küçük personel odasında elinde sütlü kahvesi, tepesindeki floresan ışığı altında biraz yorgun ama yine de Jimmy’nin kendisinden on üç yaş büyük bir kadından etkilenmesinin ve ilk adımı atmasının nedenini açıklayacak kadar hoş ve güzel görüntüsüyle, neşeli bir şekilde Strike’la konuşuyordu.

“... evet, nükleer silahlanma karşıtı bir gösteriydi. Arkadaşım Wendy’yle birlikte gitmiştim; o bütün bu işlere çok meraklıydı.” Ayağıyla kapıyı kapatıp Silk Cut paketinden bir dal alırken, “Vejetaryen,” diye ekledi. “O tipleri bilirsin.”

Strike, Dawn’ın uzattığı paketi, “Kendiminkinden yakayım,” diyerek kibarca geri çevirip önce Dawn’ın sigarasını, sonra da kendi Benson & Hedges’ını yaktı. Aynı anda birer nefes dumanı havaya saldılar. Dawn bacak bacak üstüne atarak anlatmaya devam etti:

“... böyle işte. Sonra Jimmy konuşma yaptı. Silahlar, onlara harcanan para, NHS¹⁶ ve diğer her şey işte. Konuyu anladın. İyi konuşur, malum.”

“Öyle,” diye onayladı Strike. “Onu dinledim.”

“Evet. Ben de buna kandım. Kanca, olta, kurşun. Onun bir tür Robin Hood olduğunu düşündüm.”

Strike leb demeden leblebiyi anladı. Bu şakanın ilk kez yapılmadığını hissetti.

“Ama *Robbing Hood*” çıktı daha ziyade,” dedi Dawn.

Jimmy’yle tanıştığında Dawn yeni boşanmıştı. İlk kocası onu Londra’da, birlikte satın aldıkları dükkânda küçük kızıyla bırakıp gitmişti. Dawn bir yandan boşanmış, diğer yandan işini sürdürebilmeyi başarmıştı. Serseri kocasından sonra Jimmy gözüne romantik bir adam gibi görünmüş, bir sonraki toplantıda da ona düpedüz âşık olmuştu.

“Ama kızlar hep vardı,” dedi. “Bilirsin işte, solcu kızlar. Bazıları cidden çok gençti. Onların gözünde pop yıldızından farkı yoktu. Hesabıma bağlı kartlarla yaptığı harcamaları açıkladıktan sonra kaç kız olduğunu öğrendim.”

Dawn, Strike’a, Jimmy’nin onu işten çıkarırken prosedürleri yerine getirmeyen eski işvereni Zanet Industries’e açtığı davanın masraflarını ödemeye nasıl ikna ettiğini uzun uzun anlattı.

“Hakları konusunda takıntılıdır Jimmy. Sen de biliyorsun, aptal biri değil. Zanet’tan on bin dolar tazminat aldı. Tek kuruşunu bile görmedim ben. Bütün parayı başkalarına açtığı davalara harcadı. Ayrıldıktan sonra beni de mahkemelerde süründürmeye çalıştı. Ah, bir ton para kaybettim onun yüzünden. Beş yıl boyunca baktım ona ve sonra çıkıp yanımda çalıştığını iddia etti. Hiçbir ücret almadan çalışmış ve kimyasallar yüzünden mesleki astım hastası olmuş güya. Böyle şeyler zırvaladı ama Tanrı’ya şükür ki hâkim onu sepetledi. Daha sonra beni tacizle suçlamaya çalıştı. Arabasını çizdiğimi söyledi.”

Sigarasını atıp paketten yeni bir tanesini aldı.

“Çizdim de,” dedi bir anda haince sırıtarak. “Artık kara listeye alındı, biliyor muydun bunu? İzin almadan kimseye dava açamaz artık.”

17 *Soyguncu Hood*. Yazar, “Robin” ve “Robbing” (soygun yapmak) sözcükleriyle bir kelime oyunu yapıyor. (ç. n.)

“Öyle mi? Bilmiyordum,” dedi Strike. “Siz birlikteyken herhangi bir suça karıştı mı peki Dawn?”

Dawn sigarasını yaktı ve bu konuşmanın sonunda Jimmy’nin ne halt ettiğini duyma ümidiyle bir süre parmaklarının üzerinden Strike’ı süzdükten sonra devam etti:

“Etrafındaki kızların on altı yaşından büyük olup olmadıklarını kontrol etti mi emin değilim. Duyduğuma göre bir tanesi... Ama o zaman biz ayrılmıştık. Beni ilgilendiren bir durum yoktu.”

Strike bunu not etti.

“Ve Yahudilerle ilgili konularda ona asla güvenmezdim. Onları sevmez. Ona göre bütün kötülüklerin anası İsrail. Siyonizm; bu kelimeyi duymaktan gına gelmişti. Adamlar yeterince acı çekmemişler gibi.” Bir an durduktan sonra ekledi: “Tabii ya, Zanet’taki müdürü Yahudi’ydi ve birbirlerinden nefret ediyorlardı.”

“Adı neydi?”

“Neydi, neydi...” Dawn düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak sigarasından derin bir nefes aldı. “Paul bir şey... Lobstein, evet. Evet, evet, Paul Lobstein. Muhtemelen hâlâ Zanet’tadır.”

“Jimmy’yle veya ailesinden birileriyle bağlantın var mı hâlâ?”

“Tabii ki yok. Şükürler olsun ki. Ailesinden tanıştığım tek kişi Billy’ydi zaten. Kardeşi.”

Adını söylerken bile sesi yumuşamıştı.

“İyi durumda değildi. Bir ara bizim yanımızda kaldı. Çok tatlı biri, cidden. Ama iyi durumda değil. Jimmy babaları yüzünden olduğunu söylemişti. Alkolik herif onları dövüyormuş. Onları tek başına büyüttmüş ve çok fena dövermiş. Kemer falan, her boku kullanmış. Jimmy Londra’ya kaçmış ve zavallı Billy babasıyla yalnız kalmış. Bu halde olmasına şaşmamalı yani.”

“Hangi halde?”

“Tiki var, ne diyorlar adına?”

Dawn, Billy’nin Strike’ın ofisinde yapıp durduğu burun ve göğüs kombinasyonunu kusursuz biçimde taklit etti.

“İlaç kullandığını biliyorum. Sonra yanımdan ayrıldı, başka birileriyle eve çıktı. Jimmy’yle ayrıldıktan sonra da bir daha hiç görmedim onu. Tatlı bir çocuktuk ama Jimmy’yi gıcık ediyordu.”

“Nasıl gıcık ediyordu?”

“Jimmy onun durmadan çocukluk anılarından bahsedip durmasından hoşlanmıyordu. Bilemiyorum, belki de onu babasıyla tek başına bıraktığı için suçluluk hissediyordu Jimmy. Ama bütün bu curcunada komik bir yan da vardı işte.”

Strike, Dawn’ın uzun süredir bu konuları hiç düşünmediğinden emindi. “Komik derken?” diye sordu.

“Birkaç kere kafası güzelken babalarının geçimini sağlamak için nasıl didinip durduğundan bahsetti Jimmy.”

“Her işten anlayan biri gibi sanırım.”

“Öyle miymiş? Bana marangoz olduğunu söylemişlerdi. Şu politikacının ailesinin yanında çalışıyormuş. Neydi adı? Saçları şey olan.”

Dawn elini başına götürüp fırça saçları anlatmaya çalışırken, “Jasper Chiswell mi?” diye sordu Strike.

“Hah, o. İhtiyar Knight, ailenin arazisindeki bir kulübede kira ödemedene kalıyormuş. Çocuklar orada büyümüş.”

“Ve Jimmy babasının yaptığı iş yüzünden cehenneme gideceğini söylüyordu, değil mi?” diye sordu Strike.

“Evet. Muhtemelen Tory’lere çalıştığı için böyle diyordu. Jimmy’nin hayatı siyaset. Hiç aklım almıyor,” dedi Dawn kayıtsızca. “Yaşamak zorundayız. Müşterilerimi almadan önce onlara kime oy verdiklerini sorarken hayal edebiliyor musun beni?”

“Hay lanet olsun!” diyerek sigarasından nefes alıp ayağa fırladı. “Sian, Bayan Horridge’in bigudilerini çıkar yoksa kadın kel kalacak.”

İşte böyle akıllanmaz biri o.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Winn'in ofisine böceği yerleştirmek için fırsat kollayan Robin öğle sonrasının büyük kısmını Winn ve Izzy'nin ofislerinin bulunduğu sessiz koridorda boş boş dolanarak geçirdiyse de bir sonuç alamadı. Winn öğle yemeği toplantısına gitse de Aamir ofisteydi. Robin, Aamir'in lavaboya gideceği anı kollayarak ellerinde dosya kutusuyla koridorda volta atıyor, koridordan geçen biri onunla sohbet girmeye çalıştığı anda Izzy'nin ofisine geri dönüyordu.

En sonunda şans yüzüne güldü. Geraint Winn kasıla kasıla koridorun sonunda belirdi. Uzun süren öğle yemeği sonrasında hafif çakırkeyif gibiydi ve karısının aksine, kendisine doğru yönelen Robin'le karşılaşmaktan fazlasıyla memnun görünüyordu.

"İşte buradasın," dedi yüksek sesle. "Seninle bir şey konuşmak istiyordum. Gel hadi. İçeri geçelim."

Winn ofisin kapısını ardına kadar açtı. Robin şaşırmış ama ofisin iç kısmını görmeye hevesli bir halde onu takip etti.

Aamir kısa kollu gömleğiyle, genel dağınıklık içinde küçük bir düzen vahası izlenimi yaratan masasında çalışıyordu. Winn'in masasının üzeriyse aksine dosya yığılıydı. Robin, Geraint'in önünde duran kâğıt yığınının üzerindeki turuncu Level Playing Field logo-

sunu fark etti. Geraint'in masasının hemen altında bir priz vardı; dinleme cihazını koyabileceği ideal yer burası olabilirdi.

"Siz tanıştınız mı?" diye sordu Geraint neşeli bir şekilde. "Venetia, Aamir."

Koltuğuna oturdu ve Robin'e bir sürü klasörün bulunduğu koltuğu işaret ederek oturmasını rica etti.

Ceketini çıkarmaya çalışırken Aamir'e dönerek, "Redgrave geri döndü mü?" diye sordu.

"Kim?" diye sordu Aamir.

"Sör Steve Redgrave!" derken gözlerini kuşkucu bir bakışla Robin'e çevirdi. Aamir'in soğuk bir ses tonuyla verdiği, "Hayır," yanıtı karşısında Robin, Winn adına utandı.

Winn, "Level Playing Field," dedi Robin'e.

Nihayet ceketini çıkarmayı başardı ve abartılı bir jestle koltuğunun arkasına yerleştirdi. Koltuk zeminde hafifçe hareket ettiyse de bunu fark etmiş görünmeyen Geraint önündeki yığının en üstünde duran turuncu logolu mektuba usulca dokundu. "Der..." dedi ve geçirdi. "Affedersin, derneğimiz. Engelliler ve engelli sporcular yararına, biliyorsun. Bir sürü üst düzey destekçimiz var. Sör Steve de yar..." bir kez daha geçirdikten sonra devam etti: "Affedersin, yardım etmeye epey istekli. Her neyse. Öncelikle senden özür dilemek istiyorum. Zavallı karım adına yani."

Kendi kendine epey eğleniyor gibi görünüyordu. Robin gözüyle Aamir'in Geraint'e pençelerini çıkarıp geri saklar gibi bir anda sert bir bakış attığını fark etti.

"Anlamadım," dedi Robin.

"İsimleri karıştırmış. Hep yapıyor bunu. Ben göz kulak olmasam her şey birbirine girer. Yanlış mektuplar yanlış insanlara gönderilir ve sair... Seni başka biri sanmış. Öğle yemeğinden sonra telefonda konuştuk ve senin kızımızın yıllar önce karşılaştığı biri olduğunda directti. Verity Pulham. Vaftiz babanın bir diğer vaftiz kızı. Ona senin o olmadığını söyledim ama çok inatçıdır. Yine de," sinir bozucu bir kadının işkence çeken kocası pozunda gözlerini

süzüp elini alnına götürerek devam etti, “sonunda ikna etmeyi başardım.”

“Anlıyorum,” dedi Robin ihtiyatlı bir tonda. “Yanıldığını öğrendiğine sevindim açıkçası. Çünkü Verity’den çok da hoşlanmış gibi görünmüyordu.”

“Doğrusunu istersen Verity *tam* bir küçük orospuydu,” dedi Winn. Gözleri hâlâ parlıyordu. Robin onun bu sözcüğü kullanmaktan müthiş biçimde keyif aldığını hissetti. “Anlarsın ya, kızımızın ahlakını bozuyordu.”

“Aman Tanrım,” dedi Robin. Rhiannon Winn’in intihar ettiğini hatırlayınca kaburgasında korkunç bir sızı duydu. “Çok üzgünüm. Korkunç bir durum.”

“Biliyorsun işte,” dedi Winn. Koltuğunu arkadaki duvara yaslayıp başını ellerinin arasına aldı. “Chiswell’lerle alakalı olamayacak kadar tatlı bir kızsın sen.” Sarhoş olduğuna şüphe kalmamıştı. Robin onun nefesinde şarabın kokusunu alırken Aamir o sert, iğneli bakışlarından birini daha attı. “Ee, anlatsana Venetia, buraya gelmeden önce neler yapıyordun?”

“Halkla ilişkiler,” dedi Robin. “Ama daha önemli bir şeyler yapmak istiyorum artık. Siyaset, belki bir vakıf işi. Level Playing Field’la ilgili haberleri takip ediyorum açıkçası,” dedi dürüstlikle. “Muhteşem işler yapıyorsunuz. Eski sporcularla pek çok etkinlik düzenliyorsunuz, değil mi? Dün Terry Byrne’le yapılan bir söyleşiyi okudum. Paralimpik bisikletçi.”

Atlet tıpkı Strike gibi diz ampütasyonu geçirdiği için Robin’in dikkatini çekmişti.

“Eski sporculara özel bir ilgin var tabii,” dedi Winn.

Robin’in midesine kramp girdi.

“Pardon, anlamadım.”

Winn, “Freddie Chiswell yani,” diye cevabı yapıştırdı.

“Ha, evet, tabii ki,” dedi Robin. “Freddie’yi çok tanımadım gerçi. Benden büyüktü. Kuşkusuz korkunç günlerdi, öldürüldüğünü öğrendiğimizde.”

Kayıtsız bir şekilde, “Haklısın. Korkunçtu,” dedi Winn. “Della Irak Savaşı’na şiddetle karşı çıktı. Çok net karşıydı. Amcan Jasper en ateşli savunucularındandı maalesef.”

Winn’in, Chiswell’in hararetle savunuculuğunu yaptığı şeyin bedelini ödediğine dair beklenmedik iması bir anda havayı germiş gibiydi.

“Bu konuda bir fikrim yok açıkçası,” dedi Robin temkinli bir şekilde. “Jasper amcam o dönem sahip olduğumuz kanıtlar nazarında askerî müdahalenin doğru olduğunu düşündü. Her neyse,” diye devam etti cesurca. “Kimse onu kendi çıkarı için hareket etmekle suçlayamaz sonuçta, öyle değil mi? Kendi oğlu gidip savaşmışken hem de.”

“Ah, konuya oradan bakarsak kim aksini iddia edebilir ki?” dedi Winn. Alaycı bir şekilde ellerini havaya kaldırarak teslim olurken koltuğu duvara doğru hafifçe kayd. Bir an dengesini sağlamaya çalışarak masaya tutundu ve kendisini de koltuğu da tekrar düzeltti. Robin gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Geraint,” dedi Aamir. “Mektupları beşten önce göndereceksek imzalaman lazım.”

Saatine bakarak, “Saat daha dört buçuk,” dedi Winn. “Evet, Rhiannon Britanya gençler takımındaydı. Eskrim takımında.”

“Ne muhteşem,” dedi Robin.

“Tam bir spor tutkunuydu. Tıpkı annesi gibi. On dördünde Galler genç takımındaydı. Turnuvalar için her yere ben götürdüm onu. Saatlerce yol yapardık. On altısında da Britanya genç takımına girdi.”

İçerlemiş gibi tebessüm ederek, “Ama Britanya takımı ona bayağı soğuk davrandı,” diye devam etti Winn. “Sizin o şaşaalı okullarınızdan birinden değildi sonuçta. Bütün her şey bu okullardan geçiyordu. Verity Pulham’da o yetenek yoktu mesela. Cidden yoktu. Aslına bakarsan, ancak Verity dizini kırdıktan sonra, Rhiannon Britanya takımına girdi ki ondan her zaman çok daha iyiydi.”

Robin, Chiswell'lerle arasındaki sahte yakınlıkla dengeli bir tavır takınmaya çalışarak, "Anladım," dedi. Winn'in aileyle ilgili sorunu bu değildi kuşkusuz. Ama Geraint'in hararetli ses tonu, öfkesinin hayli eskiye dayandığını gösteriyordu. "Sonuçta bu işlerde yetenek ölçüt alınmalı."

"Aynen öyle," dedi Winn. "Yeteneğe göre olmalı. Bak şimdi..."

Cüzdanından eski bir fotoğraf çıkardı. Robin elini uzattı ama Geraint resmi elinde tutmaya devam ederek sakarca ayağa kalktı ve koltuğunun yanında tepeleme yığılmış halde duran kitapları tökezleye tökezleye aşarak masanın karşı tarafına geçti. Robin'in burnunun dibine girip soluğunu boynuna vere vere kızının fotoğrafını gösterdi.

Rhiannon Winn eskrim kıyafeti içinde, boynunda altın madalyayla gülümsüyordu. Solgun, minyon bir kızdı ve Robin onun geniş ve ne denli zeki olduğunu belli eden yüzünü Della'ya daha çok benzetse de iki ebeveyninden de bir şeyler almıştı. Adamın hırıltılı soluğu kulağında, onu itmemek için kendini zor tutarken bir anda Geraint Winn'in bir sürü terli, ergen kızla dolu geniş bir üniversite spor salonunda dudaksız ağzıyla ayran budalası gibi sırttan görüntüsü geldi gözünün önüne. Onu, kızını turnuvadan turnuvaya götürmek için bütün ülkeyi turlamaya sevk eden şeyin salt fedakâr bir ebeveynin kızına duyduğu sevgi olup olmadığını sorgulaması utanılacak bir şey miydi?

Sıcak soluğu hâlâ Robin'in kulağında, "Ne yaptın böyle kendine?" diye sordu Geraint. İyice eğilerek Robin'in çıplak dirseğindeki mor bıçak yarasına dokundu.

Robin kendini daha fazla tutamayıp kolunu sertçe çekti. Yara çevresindeki doku ve sinirler henüz tamamen iyileşmemişti. Birinin oraya dokunmasından nefret ediyordu.

"Dokuz yaşındayken cam kapıya çarptım," dedi ama bu gizli ve masumane anının yarattığı atmosferin etkisi sigara dumanı gibi hızla dağıldı.

Robin'in gözünün kenarında, yüzünde sert bir ifadeyle sessizce masasında oturan Aamir'in silueti dolanıp dururken, Geraint'in yüzündeki gülümseme zoraki bir sırtışa dönüşmüştü. O anda güç dengesinin değiştiğini fark edecek kadar uzun ofis deneyimi olmuştu. Artık çakırkeyif Geraint'in münasebetsiz tavırları karşısında zırhını kuşanmıştı. Diğer taraftan Geraint biraz içerlemiş biraz da tedirgin olmuş görünüyordu. Robin kolunu biraz fazla sert çektiği için hayıflandı.

Sesli bir şekilde nefes alarak, "Bay Winn," dedi, "bana hayır işleri dünyası hakkında biraz tavsiyelerde bulunabilir misiniz acaba? Siyaset mi hayır işi mi, henüz kararımı veremedim ve her ikisini birden yapan tanıdığım başka biri de yok."

"Ah," dedi Geraint, kalın gözlüğünün altından göz kırparak. "Yani... tabii, sanırım bazı..."

"Geraint," diye bir kez daha araya girdi Aamir. "Bu mektupları göndermemiz lazım."

"Anladık, tamam," dedi Geraint yüksek sesle. Sonra tekrar Robin'e döndü ve göz kırparak, "Sonra konuşuruz," dedi.

Robin gülümseyerek, "Şahane," dedi. Ofisten çıkarken Aamir'e de gülümsedi ama Aamir oralı olmadı.

18

Hadi bakalım! Bunu da görecektik demek!

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Dokuz saate yakın direksiyon salladıktan sonra Strike'ın boynu, sırtı ve bacakları uyuşmuş ve ağrımış, dahası yanında getirdiği yiyecekler çoktan tükenmişti. Solgun, mürekkep lekesi rengi gökyüzünde ilk yıldız belirirken telefonu çaldı. Kız kardeşi Lucy'yle "laflamak" için hiç de uygun bir zaman değildi; onun önceki üç dört aramasını görmezden gelmişti zira onu ne kadar seviyor olursa olsun oğullarının dersleri, okul aile birliğinde çıkan kavgalar, hele hele nitelikli bir araştırmacı olan kocasının kariyerindeki sıkıntılar hiç mi hiç ilgisini çekmiyordu. Fakat bu kez arayanın Barclay olduğunu görünce direksiyonu engebeli ve boş yan yola, esasen düpedüz bir tarlaya doğru kırıp motoru durdurdu ve telefonu açtı.

Direkt konuya girerek, "Jimmy'yle beraberim," dedi Barclay.

"Şu anda yanında mı?" dedi Strike. Ciddi anlamda etkilenmişti. "Nasıl becerdin?"

"Barda," dedi Barclay. "Ona sataştım. İskoçya'nın bağımsızlığı hakkında bağıra bağıra zırvalıyordu. İngiliz solcuların en iyi yanı herhalde," diye devam etti; "İngiltere'nin ne kadar boktan

bir yer olduğunu duymaya bayılıyorlar. Öğleden beri beleş bira içip duruyorum.”

“Cidden pes Barclay,” dedi Strike. Gün içinde aldığı yeni paketten bir dal sigara çıkarıp yaktı. “İyi iş çıkardın.”

“Daha yeni başladık,” dedi Barclay. “Onlara ordunun emperyalist mantıkla yaptığı hatalardan bahsettiğimde söyledikleri şeyleri duymak lazımdı. Benimle kafa buluyorlar resmen, ahmak hepsi. Yarın da OKHD toplantısına katılıyorum.”

“Knight neyle geçiniyormuş? Bir fikrin var mı?”

“Gazeteciyim dedi bana. Birkaç solcu internet sayfasına yazı yazıyormuş. Bir de OKHD tişörtleri ve tabii ot satıyormuş. Bok gibi ama malı, berbat. Bardan sonra ona gittik. Siktiğimin metrosunda bile daha iyi mal satıyorlar. Ona daha iyisini getireceğimi söyledim. Ofis harcaması olarak gösterebiliriz, değil mi?”

“İvır zıvır alımı altında gösteririm,” dedi Strike. “Tamamdır, irtibatta kalalım.”

Barclay telefonu kapattı. Strike hazır durmuşken bacaklarını açmak için arabadan çıktı. Elinde sigara, karanlığın çöktüğü alabildiğine geniş bir tarlaya açılan beş demir çubuklu kapıya sırtını verdi ve Robin’i aradı.

Telefonun ekranında Strike’ın numarasını gören Robin, “Vanessa arıyor,” diye yalan söyledi.

Sipariş verdikleri acılı Hint yemeklerini yeni bitirmiş, paketleri dizlerinde, Matthew’la birlikte haberleri izliyorlardı. Matthew zaten eve geç ve yorgun argın döndüğü için Robin’in yeni bir tartışmaya girmeye hiç mecali yoktu.

Telefonu açıp partide sigara içme alanı olarak kullanılan avluya açılan Fransız kapıya doğru yöneldi. Kapının tamamen kapandığından emin olduktan sonra, “Selam,” dedi. “Her şey yolunda mı?”

“Yolunda. Bir dakikan var mı?”

Bahçe duvarına yaslanıp ısıltılı iç tarafa girmeye çalışarak camın etrafında beyhude dolanan güveyi izlerken, “Tabii,” dedi Robin. “Dawn Clancy’yle görüşmen nasıl geçti?”

“İşe yarar bir şey çıkmadı,” diye yanıtladı Strike. “Bir şey yakalayabileceğimi düşünmüştüm; Jimmy’nin Yahudi eski patronuyla bir husumeti varmış ama şirketi aradığımda adamcağızın geçtiğimiz eylül ayında felç geçirip öldüğünü söylediler. Ha bir de Dawn’ın yanından ayrıldıktan hemen sonra Chiswell aradı. *Sun* etraftan bilgi toplamaya başlamış.”

“Doğru,” dedi Robin. “Karısını aramışlar.”

“Onlar karışmasa daha rahat çözebilirdik bu işi,” dedi Strike. Robin bu yorumun fazlasıyla yetersiz bir ifade olduğunu düşünürken Strike, “Gazetelere kim bir şeyler fısıldadı merak ediyorum,” diye devam etti.

Geraint’in o öğleden sonraki sohbette bulunan şöhretli isimlerden bahsederek kendine pay çıkarmaya çalıştığı kibirli halini hatırlayarak, “Winn olduğuna bahse varım,” dedi Robin. “Elinde henüz somut bir kanıt olmasa bile tam da bir gazeteciye gidip Chiswell’le ilgili bir hikâyesi olduğunu söyleyecek tipte bir adam.” Gerçekte yanıt alacağını ummasa da, “Cidden merak ediyorum,” diye devam etti, “Chiswell ne yapmış olabilir sence?”

“Bilmek güzel olurdu ama gerçekte bir önemi yok bunun,” dedi Strike. Sesi yorgun geliyordu. “Suçlu olduğunu ispat etmek için ücret almıyoruz. Bu arada lafı açılmışken...”

Robin gelecek soruyu tahmin edip, “Böceği yerleştiremedim henüz,” dedi. “Geç saate kadar bekledim ama Aamir çıkarken kapıyı kilitledi.”

Strike iç çektikten sonra, “Neyse, fazla aceleci davranıp işi batırmayalım,” dedi. “Ama *Sun* da işin içine girdiğine göre elimizi çabuk tutmamız gerekiyor. Ne yapabilirsen artık. Sabah erken git falan işte, ne bileyim.”

“Tamam, elimden geleni yaparım,” dedi Robin. “Ama Winn’ler hakkında tuhaf bir şey öğrendim bugün,” dedi ve Della’nın onu Chiswell’in gerçek vaftiz kızlarından biriyle karıştırıp yaşadığı şaşkınlığı ve tabii Rhiannon’un eskrim takımındaki hikâyesini anlattı. Ama konu Strike’ın çok da ilgisini çekmiş gibi görünmüyordu.

“Winn’lerin Chiswell’den kurtulma heveslerini açıklayacağını sanmıyorum bunun. Yani...”

Robin, “Ana motivasyon olamaz,” diyerek, Strike’ın çok sık kullandığı ifadeyle araya girdi.

“Aynen öyle. Dinle şimdi, yarın iş çıkışı buluşup bütün bu yeni bilgilerin üstünden geçebilir miyiz?”

“Tamamdır,” dedi Robin.

“Barclay çok iyi iş çıkarıyor bu arada,” dedi Strike neşelenerek. “Jimmy’yle şimdiden arayı yaptı.”

“Aa,” dedi Robin. “Şahane.”

Strike, Barclay’in buluşmak için uygun bir bar bulduğunda ona mesaj atacağını söyledikten sonra telefonu kapatıp Robin’i avlunun sessiz karanlığında yalnız ve düşünceli halde bıraktı. Başının üstünde yıldızlar toplu iğneler gibi parlıyordu.

Barclay çok iyi iş çıkarıyor bu arada.

Rhiannon Winn hakkındaki gereksiz bilgi dışında hiçbir şey öğrenemeyen Robin’in aksine hem de.

Güve ışığa ulaşma emeliyle deliye dönmüş bir şekilde sürmeli kapının önünde çaresizce dönüp durmaya devam ediyordu.

Aptal, dedi Robin içinden. Burası çok daha güzel halbuki.

Arayanın Vanessa olduğunu söylerkenki rahatlığından suçluluk duyması gerektiğini düşünüyordu ama meseleyi sorunsuz hallettiği için de memnundu. Parlak camın önünde delice kanat çırpmaya devam eden güveyi seyrederken gerçek Matthew’un bitip, onunla ilgili yanılsamalarının başlamasından duyduğu endişeyi

uzun uzadıya anlatıp durduğu görüşmelerden birinde terapistinin verdiği yanıtı hatırladı.

“On yıl uzun bir süre, insanlar değişir,” demişti. “Seni, Matthew’u yanlış tanıdığını düşünmeye sevk eden şey ne? Belki de sadece ikiniz de değiştiniz. Olamaz mı?”

Sonraki pazartesi ilk evlilik yıldönümleriydi ve hafta sonunu Matthew’un önerisiyle, Oxford yakınlarındaki güzel bir otelde geçireceklerdi. Komik bir şekilde Robin hafta sonunu iple çekiyordu. Çünkü son günlerde Matthew’la daha iyi anlaşıyor gibilerdi ve mekân değiştirmek daha da iyi gelecekti. Ona Ted Heath’in hassetten pancar gibi kızaran yüzünden ve Avam Kamarası’yla ilgili birçok başka (kendisine göre) ilgi çekici detaydan bahsetmişti. Matthew bütün bu hikâyeleri yüzünde bezgin bir yüz ifadesiyle dinlemiş, bu işin hiçbir kısmına onayı olmadığını açıkça göstermekten imtina etmemişti.

Robin kafasında bir karara vararak Fransız kapıyı açtı ve güve sevinçle içeri daldı.

Robin tekrar yerine otururken Matthew gözü hâlâ televizyondaki haberlerde, “Vanessa ne istiyormuş?” diye sordu. Sarah Shadlock’un hayalperest zambakları Robin’in önündeki masada duruyordu; eve geleli on gün olmasına karşın hâlâ solmamışlardı, dahası körili Hint yemeğine rağmen insanı sarhoş eden hoş kokularını da hâlâ yayıyorlardı.

“Son görüştüğümüzde yanlışlıkla gözlüklerini almıştım,” dedi Robin. “Bir ara vermem gerek. Chanel. İş çıkışı buluşabileceğimizi söyledim.”

Robin’in küçümseyici bulduğu bir sırtışla, “Vaay, Chanel, ha?” dedi Matthew. Robin, Matthew’un Vanessa’nın bir zaafını bulduğunu düşündüğünden emindi. Ama belki de kendisinin markaya önem verdiğini ve o yüzden gözlükleri bir an önce Vanessa’ya geri vermek istediğini düşünmek hoşuna gitmişti.

“Sabah altıda çıkmam gerek,” dedi Robin.

“Altıda mı?” diye çıkıştı Matthew. “Yok artık. Pestilim çıktı bugün. O saatte kalkmak istemiyorum.”

“O yüzden boş odada yatayım diyecektim ben de zaten.”

“Ha,” dedi Matthew rahatlayarak. “Tabii tabii, nasıl istersen. Sağ ol.”

İsteyerek yapmıyorum tabii, ancak... zorunlu ihtiyaçlar olunca...

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Ertesi sabah altıya çeyrek kala evden çıktı Robin. Gökyüzü uçuk pembe rengini kuşanmış, hava şimdiden ısınmıştı; ceket almakla iyi etmişti. Mahalle barının önünden geçerken gözleri oyma kuğuya kaydıysa da zihnini evde bıraktığı adama değil yeni güne odaklamaya çalıştı.

Bir saat sonra Izzy'nin ofisinin bulunduğu koridora vardığında Geraint'in ofis kapısının açık olduğunu gördü. Hızlıca içeri baktı; oda boş görünüyordu ama Aamir'in ceketini koltuğunun arkasında duruyordu.

Izzy'nin ofisine yönelip kapıyı açtı, masasına geçti, Tampax kutusundaki dinleme cihazlarından birini aldı, geçmiş gündemlerle ilgili bir tomar kâğıtla birlikte tekrar koridora çıktı.

Geraint'in ofisine yaklaşırken altın bileziğini bileğinden kaydırıp usulca yere düşürdü ve bilezik döne döne Geraint'in ofisine girdi. Bileziği takma nedeni buydu zaten.

"Hay aksi!" diye bağırdı.

Ofisten ses gelmedi. Robin kapıyı çalıp, "Merhaba," diyerek başını aralıktan içeri soktu. Oda hâlâ boştu.

Hızlı adımlarla soluğu Geraint'in masasının altındaki sıva dibinin hemen üstünde bulunan ikili prizin önünde aldı. Eğilip çantasından dinleme cihazını aldı, fanın fişini prizden çekti, cihazı ikili prizin üzerine yerleştirdi, fanın fişini yeniden taktı, çalışıp çalışmadığını kontrol etti ve yüz metre depar atmış gibi soluk soluğa bileziğini aramaya koyuldu.

"Sen ne yapıyorsun burada?"

Aamir elinde taze çayı, kısa kollu gömleğiyle kapının önünde duruyordu.

"Kapıyı çaldım," dedi Robin. Yüzünün kıpkırmızı kesildiğinden emindi. "Bileziğimi düşürdüm. Buraya doğru yuvarlandı... hah, burada işte."

Aamir'in bilgisayar masasının hemen altındaydı. Robin dizleri üstünde emekleyerek gidip bileziği aldı.

"Annemindi," diye yalan söyledi. "Kaybolsa kimse görüp de almaz bile."

Bileziği bileğine geçirdi, Geraint'in masasına bıraktığı kâğıtları aldı ve olabildiğince doğal bir şekilde gülümsedi ve göz ucuyla, işkillenmiş bir halde onu izlediğini gördüğü Aamir'in yanından geçerek ofisten çıktı.

Zafer sarhoşluğuyla Izzy'nin ofisine geri döndü. Akşam barda buluştuklarında Strike'a vereceği iyi bir haberi vardı artık. İyi iş çıkaran tek kişi Barclay değildi yani. Aklındaki düşüncelere kendini öylesine kaptırmıştı ki odada başka birinin daha olduğunu, o kişi hemen arkasından, "Sen de kimsin?" diye seslenene kadar fark etmedi.

Robin için bir anda şimdiki zaman yitip gitti. Saldırganların ikisi de ona arkadan saldırmıştı. Çığlığı basması ile birlikte ölüm kalım mücadelesi vermeye hazır bir pozisyonda arkasını dönmesi bir oldu. Elindeki kâğıtlar havaya savruldu, çantası omzundan kayıp açık vaziyette yere düştü ve içinde ne varsa etrafa saçıldı.

"Çok özür dilerim," dedi adam. "Hay aksi! Çok özür dilerim."

Robin nefes almakta zorlanıyordu. Kulakları uğulduyor, vücudundan terler boşanıyordu. Etrafa saçılan eşyalarını almak üzere yere çömeldiyse de zangır zangır titremekten elleri tutmuyordu.

Şimdi olmaz. Şimdi olmaz.

Adam bir şey söylüyordu ama tek bir sözcük dahi anlamış değildi. Dünya bir kez daha atomlarına ayrılırken şiddet ve tehlikeyle doluydu ve göz kalemi ile lens suyu şişesini uzatan adam bulanık bir leke gibi görünüyordu gözüne.

Şaşkın gözlerle lekeye bakarak, “Ah,” dedi Robin. “Şahane. Kusura bakmayın, lavaboya gitmem gerek.”

Kapıya çarparak da olsa kendini koridora atmayı başardı. Koridorun aşağısından iki kişi yürüyordu; selam verip yanından geçtilerse de Robin seslerini güçlkle seçebildi. Ne yanıt verdiğini bile bilemeden koşar adım kadınlar tuvaletine yürüdü.

Lavaboda ruj süren bir Sağlık Bakanlığı çalışanı ona selam verdi. Robin yalpalaya sendeleye kadının yanından geçip el yordamıyla kabin kapısını açtı.

Paniğini bastırmaya çalışması manasızdı; ters tepmek ve Robin'e istediğini yapmaya boyun eğdirene kadar zorlamak dışında bir şeye yaramazdı bu. Korkusu çılgın bir kısrakmış gibi sırtına binmeli ve daha baş edilir bir yola doğru dörtlale koşturmalıydı onu. Bu nedenle hareketsiz durdu, ayalarını duvara yasladı, bir hayvan terbiyecisiymiş gibi ya da bedeni, manasız korkusunun pençesinde kıvranan çılgın bir avmış gibi içinden konuşmaya başladı.

Güvendesin, güvendesin, güvendesin...

Kalbi hâlâ güm güm atıyor olsa da panik yavaş yavaş sönmeye başladı. Sonunda ellerini kabin duvarından çekip gözlerini açtı. Sert, fazla parlak ışıktan gözlerini kırptırdı. Tuvalette başka kimse yoktu.

Kabinden çıktı. Kadın gitmişti. Aynada gördüğü kendi soluk yansıması dışında kimse yoktu içeride. Yüzüne soğuk su çarpıp

kâğıt havluyla kuruladıktan sonra, şeffaf camlı gözlüğünü düzelterip tuvaletten çıktı.

Ofisten çıktıktan sonra bir tartışma başlamış gibiydi. Derin bir nefes alıp tekrar içeri girdi.

Jasper Chiswell dönüp Robin'e sert bir bakış attı; fırça gibi kır saçları pembe yüzünün çevresini diken diken sarmıştı. Izzy masasının arkasında duruyordu. Yabancı adam da hâlâ ofisteydi. Robin sarsılmış gövdesiyle üçlünün meraklı bakışlarının odağında olmamayı dilerdi.

“Sana ne oldu böyle?” diye sordu Chiswell.

“Bir şey olmadı,” dedi Robin. Elbisesinin altında soğuk soğuk terlemeye başlamıştı yine.

“Odadan fırlayıp çıktın. Bu...” Chiswell eliyle esmer adamı işaret etti, “bir şey mi yaptın sana bu? Taciz falan mı var?”

“Ne! Hayır, hayır! Onun burada olduğunu fark etmedim, hepsi bu. Bir anda konuştu ve ben de havaya zıpladım. Ve sonra...” Yüzünün kıpkırmızı kestiğini hissetti. “Tuvalete gitmem gerekti.”

Chiswell esmer adama döndü.

“Sen neden bu kadar erken geldin peki?”

Robin nihayet adamın Raphael olduğunu fark etti. İnternette bulduğu fotoğrafından bu yarı İtalyan adamın sarışın ve fazlasıyla İngiliz görünlü bir örnek aile fertleri arasındaki egzotik fert olduğunu hatırlamıştı ama gerçekte bu denli yakışıklı olması karşısında hayli hazırlıksız yakalanmıştı. Kömür grisi takım elbisesi, beyaz gömleği ve geleneksel lacivert noktalı kravatıyla bütün koridorda hiçbir erkeğin etrafa yaymadığı bir havaya sahipti. Esmer denilecek kadar koyu tenliydi, elmacık kemikleri belirgindi, gözleri siyaha çalıyordu, siyah saçları uzun ve yumuşacıktı ve geniş ağız babasınınkinin aksine yüzüne masumiyet katan dolgun bir üst dudağa sahipti.

Kollarını iki yana açıp hafifçe ümitsiz bir jestle yana düşürerek, “Dakiklik hoşuna gider diye düşündüm baba,” dedi.

Babası Izzy'ye dönüp, "Yapacak bir iş ver şuna," dedi ve çıktı. Robin yerin dibine geçmiş halde gözünü masasına çevirdi. Chiswell'in ayak sesleri duyulmaz olana kadar kimseden çıt çıkmadı. Sonra ilk ağzını açan Izzy oldu.

"Şu anda bin türlü şeyin stresini yaşıyor Raff. Seninle alakası yok canım. En ufak şeye bile deliriyor."

Robin kendini zorlayarak Raphael'e dönüp, "Özür dilerim," dedi. "Kesinlikle aşırı tepki verdim."

Devlet okulunda edinilmiş denebilecek düz bir aksanla, "Sorun değil," dedi Raphael. "Ama bir şeyi açıklamam gerekiyor ki ben katiyen bir tacizci değilim."

Robin gergin bir şekilde gülümsedi.

"Sen vaftiz kıızıymışsın, hiç tanımıyorum seni. Kimse bana bahsetmedi. Venetia, değil mi? Raff ben de."

"Ha, evet. Memnun oldum."

Tokalaştılar ve Robin tekrar sandalyesine oturup alakasız kâğıtları karıştırarak kendine bir meşgale buldu. Yüzünün hâlâ kırmızı olduğunu hissediyordu.

"Şu anda her şey çığırından çıkmış durumda," dedi Izzy. Robin asla bencilce olmayan nedenlerden ötürü kardeşini, babasıyla çalışmanın görüldüğü kadar korkunç bir şey olmadığına ikna etmeye çalıştığını farkındaydı. "Yeterli personelimiz yok, olimpiyatlar geliyor, İ.T. durmadan babamı arayıp duruyor..."

"Kim arayıp duruyor dedin?" diye sordu Raphael, kendini ortası çökük koltuğa bırakıp kravatını gevşettikten sonra uzun bacaklarını iki yana açmıştı.

"İ.T.," diye yineledi Izzy. "Hazır oradasın, su ısıtıcıya uzansana Raff, kahvesizlikten ölüyorum... İ.T. dediğim İkinci Tinky'nin kısaltması. Fizz ile ben Kinvara'ya öyle diyoruz."

Ofiste Izzy'yle birlikte geçirdiği saatler boyunca Chiswell ailesinde kullanılan sayısız lakap açıklanmıştı Robin'e. Izzy'nin ablası Sophia, "Fizzy" iken, Sophia'nın üç çocuğunun lakaplarıysa "Pringle," "Flopsy" ve "Pong"du.

Uzun parmaklarıyla hazır kahve kavanozunun kapağını açarken, “Neden İkinci Tinky peki?” diye sordu Raff. Robin hâlâ sözüm ona önündeki kâğıtlarla uğraşırken bir yandan Raphael’in her hareketini takip ediyordu. “Birinci Tinky kim?”

“Yapma şimdi Raff, Tinky’yi duymamış olamazsın,” dedi Izzy. “Gözünün ferî sönmüş Avustralyalı hemşire Grampy son dakikada evlendi ya. Yaşlı bunak parasının neredeyse tamamını kadına bıraktı. Kadının evlendiği ikinci moruktu bu. Grampy ona fiyasko çıkan bir yarış atı ve eşek yüküyle mücevher aldı. Grampy öldüğünde babam onu evden defetmek için neredeyse dava açmak zorunda kalıyordu. Şükürler olsun ki daha da pahalıya patlamadan önce göğüs kanserinden nalları dikti.”

Robin bu beklenmedik hissizlik karşısında afallayarak başını kaldırdı.

Raphael kupalara kahveleri koyarken, “Kahveni nasıl istersin Venetia?” diye sordu.

“Sade lütfen. Şekersiz,” dedi Robin. Winn’in ofisine yaptığı baskın sonrasında bir süre dikkat çekmeden ofiste öylece durmasının en iyisi olacağını düşündü.

“İ.T. babamla parası için evlendi,” diye devam etti Izzy, “ve tıpkı Tinky gibi at manyağı. Halihazırda dokuz tane var, biliyor muydun bunu? Dokuz!”

“Dokuz ne?” diye sordu Raphael.

“At, Raff, at,” diye çıktı Izzy. “Dizginlenemeyen, arsız, öfkeli atlarının üzerine titriyor resmen. Ve çocuk gibi şımartıyor onları. Bütün parasını onlara harcıyor. Babam bir ayrılrsa ondan, ah nasıl sevineceğim. Bisküvi kavanozunu uzatsana bebeğim.”

Raphael’in, Izzy’ye kavanozu uzatırken bir anda ona baktığını hisseden Robin önündeki işle uğraşıyormuş numarası yapmayı sürdürdü.

Derken telefon çaldı.

Izzy bir eliyle kavanozun kapağını açmaya çalışırken diğer eliyle ahizeyi kaldırıp “Jasper Chiswell’in ofisi,” dedi. “Ah,” dedi bir anda sakinleşmiş gibi. “Selam Kinvara. Babam az önce çıktı...”

Raphael üvey kardeşinin yüz ifadesine sırtarak kavanozu geri alıp kapağını açtı ve Robin’e doğru uzattı. Robin başını iki yana sallayarak teşekkür etti. Izzy’nin kulağındaki ahizeden anlaşılmayan sözcük sağanağı ofise yağıyordu.

“Hayır, hayır, çıktı... Sadece Raff’a hoş geldin demeye gelmiş...”

Telefonun diğer ucundaki ses gergin gibi duyuluyordu.

“DKMS’ye geri döndü. Onda toplantısı var,” dedi Izzy. “Bir şey diyemem, çok yoğun, biliyorsun işte, Olimpi... Evet, tamam... hoşça kal.”

Izzy telefonu kapatıp ceketini çıkardı.

“Bir *yatak istirahati* daha alması gerek. Sonuncusu pek işe yaramamış belli ki.”

“Izzy ruhsal rahatsızlıklara inanmaz,” dedi Raphael, Robin’e doğru dönüp.

Bu esnada Robin’i merak ediyor ve tartıyor gibiydi.

“Ruhsal rahatsızlığa tabii ki inanıyorum Raff!” diye çıkıştı Izzy. “İnanmaz olur muyum? Başına gelen şeye de cidden üzüldüm. Ben, bak Raff... Kinvara daha iki yıl önce düşük yaptı da,” diye Robin’e durumu açıkladıktan sonra devam etti. “Elbette ki feci bir şeydi, elbette ki öyle ve sonrasında biraz, anlarsın işte, tümüyle anlaşılır bir durum. Ama... hayır ya...” dedi ve tekrar Raphael’e döndü. “Ama o bunu kullanıyor Raff. Sırf bu yüzden istediği her şeyi almaya hakkı olduğunu sanıyor ve... aslına bakarsan cidden korkunç bir anne olurdu, doğruya doğru şimdi. Bütün ilgi kendi üzerinde olmazsa yaşayamaz o. O kadar ilgi görmemeye başlayınca küçük bir kız çocuğu gibi davranıyor. *Beni yalnız bırakma Jasper, gece sen evde olmayınca korkuyorum Jasper.* Aptal aptal yalanlar... Eve saçma sapan telefonlar geliyormuş da çiçeklikte gizlenen adamlar varmış da atlarla uğraşıyorlarmış da... mış da mış.”

“Ne?” dedi Raphael zoraki bir kahkahayla. Ama Izzy konuyu uzatmadı.

“Off, baksana, babam toplantı notlarını almayı unutmuş.”

Masasından fırlayıp radyatörün üstünden deri bir dosya kaparak omzunun üstünden, “Raff,” dedi. “Telefona gelen mesajları dinleyip benim için not edersin bir yere ben gelene kadar. Tamam mı?”

Ağır ahşap kapıyı ardından kapatarak Robin ile Raphael’i ofiste yalnız bıraktı. Izzy çıkmadan önce de tümüyle Raphael’e odaklı olan Robin için Raphael şimdi bütün odayı dolduracak gibi göründü. Zeytuni gözleriyle Robin’e bakıyordu.

Ekstazi alıp arabayla dört yaşında bir çocuğun annesinin hayatını aldı. Çekmesi gereken cezanın üçte birini çekti ve babası onu vatandaşın vergisinin başına getirdi.

Izzy’nin masasına geçerek, “Nasıl yapacağım bu işi şimdi?” diye sordu Raphael.

Önündeki deftere not alıyormuş gibi yaparken kahvesini yudumlayarak, “*Play* tuşuna basman yeterli sanırım,” dedi Robin.

Telesekreterden yükselmeye başlayan kaydedilmiş mesajlar tül perdeli pencerenin ardındaki terastan mırıldanma şeklinde gelen konuşmaları anında bastırmıştı.

Rupert adında bir adam Izzy’den “Yıllık Genel Kurul Toplantısı”yla ilgili dönüş yapmasını istedi.

Bayan Ricketts adında bir seçmen tamı tamına iki dakika boyunca Banbury yolundaki trafikten yakındı.

Öfkeli bir kadın telesekretere konuşmayı beklemediğini, milletvekillerinin vatandaşların sorularına bizzat yanıt vermesi gerektiğini söyledikten sonra kayıt süresini son saniyesine kadar kullanarak, konseyden tekrar tekrar talep etmiş olmasına rağmen komşularının bahçelerindeki ağacın kendi bahçesine sarkan dallarının hâlâ kesilmediğini anlattı.

Ve son olarak bir adamın teatral sayılabilecek boyutta tehditkâr sesi sessiz ofiste yankılandı:

“İnsanların ölürken altına işediği söylenir Chiswell. Doğru mu bu? Ya kırk bini verirsin ya da ben gazetelerin ne kadar para vereceğine bakarım.”

İkimiz de birbirimize güvenerek mücadele ettik.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike çarşamba akşamı Robin'le buluşacakları mekân olarak Westminster Sarayı'na yakınlığı sebebiyle Two Chairmen'i seçmişti. Bar çağların ve kadim arka sokakların (Old Queen Sokağı ile Cockpit Steps) kesiştiği noktada, birbirine eğik açılarda duran hoş ve vakarlı binaların karmaşasının ortasında gizlenmişti. Strike sandığının aksine, barın adının bir yönetim kurulunun eş başkanları anlamında "iki başkan"dan değil, ağır yüküyle bir tahtırevanı yavaş adımlarla taşıyan hizmetçilerden geldiğini, yolun karşısına geçip ön kapının üzerinde asılı duran metal tabelayı görünce anladı ancak. Bar tabelasındaki tahtırevanın yolcusu sırma saçlı, asabi, nemrut bir nazır değil, beyaz elbiseli, zarif bir hanımefendiyse de bu imge bitkin halde olan Strike'a gayet uygun göründü.

Bar iş çıkışı müdavimleriyle doluydu. Strike içeride boş masa bulamama ihtimalinden endişelendi. Önceki günkü uzun yolculuğun ertesinde Harley Sokağı'nda Fırıldak Doktor'u gözetleyerek geçirdiği onca saatin yorgunluğunun bacaklarında, sırtında ve boynunda kendini var gücüyle hissettirmeye devam ettiği düşünüldüğünde boş masa olmaması hiç de hoş bir ihtimal değildi.

Pencere kenarındaki masalardan biri boşalınca bir ellilik London Pride alıp kıcını sandalyeye ancak koyabilmişti ki ani bir dönüşle en yakın masadaki takım elbiseli erkeklerden ve kadınlardan oluşan gruptan önce davranıp sırtı sokağa dönük yüksek bir bankı kapmayı başardı. Dört kişilik masayı tek başına işgal etmesini sorgulayabilecek bir babayiğit yoktu zira Strike bu memurlar grubuna bile orta yol bulma kabiliyetlerini sorgulatacak kadar iri cüsseli ve asık suratlıydı.

Ahşap zeminli bar Strike'ın gözünde "pahalı mekân" kategorisine giriyordu. Çene çalan peruklu on sekizinci yüzyıl erkeklerinin resmedildiği rengi solmuş arka duvar dışında her yer tekdüze, yüzü soyulmuş ahşaptandı. Strike, Robin'in görüş mesafesine girip girmediğini kontrol etmek üzere camdan dışarı baktı. Henüz ortalarda görünmüyordu. Üzerindeki eskimiş balık resmiyle alay edercesine önünde duran menüyü görmezden gelmeye çalışarak birasını yudumladı ve telefonundan günün haberlerini okumaya koyuldu.

Saat altıda buluşmak üzere sözleştiği Robin altı buçuk olmasına rağmen hâlâ gelmemişti. Strike menünün üzerindeki resme daha fazla tahammül edemeyerek ikinci elliliğin yanında bir de morina balığı ile patates kızartması istedikten sonra yaklaşan olimpiyatların açılış seremonisi hakkında *Times*'ta yayınlanan ve gazetecinin yanlış tanıtımla ulusu aşağılamaktan korkarak gerçekten uzun bir liste halinde ortaya çıkardığı uzun bir makale okudu.

Yediye çeyrek kala Strike artık Robin için endişelenmeye başlamıştı. Tam aramaya karar vermişti ki Robin pancar gibi kızarmış yüzünde Strike'ın gerçekte ihtiyaç duymadığını bildiği gözlüklerle ve açıklamaya değer bir şeylerin heyecanının belli belirsiz de olsa okunduğu bir ifadeyle içeri girdi.

Gelip karşısına otururken, "Ela gözler," dedi Strike. "Güzel seçim. Görünüşünü tamamen değiştirmiş. Ee, dökül bakalım."

"Nereden anla..." dedi ve lafını bitirmedi. Birden Strike'la oynamaya karar vermişti. "Yani çok şey var açıkçası," diye devam

etti Robin. “Neredeyse kendimi tutamayıp gün içinde arayacaktım seni ama bütün gün hep birileri oldu yanımda. Bir de zaten sabah dinleme cihazını yerleştirirken enselenmekten kıl payı kurtuldum.”

“Yerleştirdin mi? Müthişsin, şahane!”

“Teşekkürler. Ama acilen bir şey içmem lazım, bekle.”

Elinde bir kadeh kırmızı şarapla geri döndü ve hiç vakit kaybetmeden sabah Raphael’le telesekreterde duydukları mesajı anlattı.

“Arayanın numarasını alma şansım olmadı çünkü sonrasında dört mesaj daha vardı. Çok antika bir sistem.”

Strike kaşlarını çatarak sordu: “Arayan kişi Chiswell’i nasıl telaffuz etti? Hatırlıyor musun?”

“Dümdüz söyledi. *Chizzle* gibi.”

“Jimmy’nin yaptığı gibi yani,” dedi Strike. “Sonra ne oldu, ne yaptılar?”

Robin, “Raff, Izzy ofise döner dönmez söyledi ona durumu,” dedi. Strike *Raff* adında bilinçli bir ima sezerken Robin anlatmaya devam etti: “Raff ne olup bittiğini anlamadı tabii. Izzy doğruca babasına haber verdi ve adam öfkeden deliye döndü. Telefonda ne dediğini tam anlayamasak da bağırışını biz bile duyduk.”

Strike düşünceli bir şekilde elini çenesine götürdü.

“Bu arayan adamın sesi nasıldı peki?”

“Londra aksanı,” dedi Robin. “Ve tehditkârdı.”

Strike, “İnsanların ölürken altına işediği söylenir...” diye tekrarladı kısık sesle.

Robin’in söylemek istediği bir şey daha vardı ama can yakıcı bir anısı bunu yapmasını zorlaştırıyordu.

“Boğazlanan kurbanlar...”

“Evet,” diye böldü Strike. “Biliyorum.”

İkisi de kadehlerine uzandı.

“Şimdi, arayanın Jimmy olduğunu varsayarsak,” diye devam etti Robin, “bugün ofisi iki kez aradı.”

Çantasını açıp Strike’a içindeki dinleme cihazını gösterdi.

“Geri mi aldın?” diye sordu Strike şaşkınlıkla.

“Evet,” dedi Robin. Muzaffer bir şekilde sırtarak ekledi. “Ve yerine yenisini koydum. Bu yüzden geciktim zaten. Bir fırsat yakaladım. Aamir, yani Winn’in çalışanı çıktı ve Geraint de ben tam hazırlanırken bizim ofise gelip benimle çene çalmaya başladı.”

“Çene çaldı ha?” dedi Strike neşeli bir şekilde.

“Komik bulman ne hoş,” dedi Robin sakın bir ses tonuyla. “İyi bir adam değil.”

“Affedersin,” dedi Strike. “Ne manada iyi biri değil?”

“Çalıştığım ofislerde onun gibi tiplerle çok karşılaştım. Sapığın teki, dahası tüyler ürpertici başka şeyler de var. Bana dediği şeyi dinle şimdi,” dedi ve yüzündeki kızarmanın açıkça ele verdiği öfkeyle devam etti. “Ölen kızını hatırlatıyormuşum ona. Böyle dedi ve sonra da elini saçıma götürdü.”

Strike sinirlendiğini belli eden bir sesle, “Saçına mı götürdü?” diye tekrarladı.

“Omzumun üzerindeki saçlarımı düzeltir gibi yaptı. Sonra ona nasıl baktığımı fark edince telaşla babacan bir havaya girdi. Her neyse, tuvalete gitmem gerektiğini ama yardım dernekleri hakkında konuşmaya devam etmek için beklemesini rica ettim. Sonra da koridoru kolaçan edip cihazları değiştirdim.”

“Harika iyi iş çıkarıyorsun Robin.”

“Buraya doğru yürürken yolda dinledim kaydı,” diyerek elini cebine atıp kulaklığı çıkardı, “ve...”

Kulaklığı Strike’a uzattı.

“Konuyla ilgili kısma sardım kaydı.”

Strike kulaklığı taktı ve Robin çantasındaki teybin *play* tuşuna bastı.

“... üç otuzda Aamir.”

Galli adamın konuşması çalan telefon sesiyle kesildi. Ayak sesleri prize doğru yaklaştı, telefon sustu ve Geraint konuşmaya başladı:

“Ah, selam Jimmy... Bir saniye bekle. Aamir, kapıyı kapat.”

Yine ayak sesleri...

“Evet, seni dinliyorum Jimmy.”

Bu cümleyi, Geraint’in, Jimmy’nin tiradını bölmeden takip etmeye çalışıyor gibi görüldüğü hayli uzun bir sessizlik izledi.

“Ne de... Bir saniye, bir saniye... Jimmy, din... Jimmy dinle beni. *Dinle!* Zarara uğradığını biliyorum Jimmy, bunun canını nasıl yaktığını anlayabiliyorum. *Jimmy lütfen!* Ne hissettiğini anlıyoruz. Bu... bu hiç adil değil Jimmy. Della da ben de zengin ailelere doğmadık, maden işçisiydi benim babam da Jimmy! Şimdi dinle beni lütfen! *Fotoğraflara ulaşmaya çok yaklaştık!*”

Daha sonra Strike belli belirsiz de olsa telefonun diğer ucundaki Jimmy’nin akıcı bir tonda esip gürlediğini duyduğunu düşündü.

“Seni anlıyorum,” dedi Geraint nihayet, “ama senden aceleyle fevri bir şey yapmamamı istiyorum. Sana o parayı vermeyecek Jimmy, dinle! Sana paranı vermeyecek, bunu açıkça söyledi. Yani geriye sadece gazeteler kalıyor... Kanıt, Jimmy! Duydun mu? Kanıt!”

Bunu anlaşılmayan seslerin yükseldiği kısa bir an takip etti.

“Sana daha demin söyledim, öyle değil mi? Evet... Hayır ama dışışleri... Yani, düşük ihtimal... Hayır, Aamir’in bağlantıları var... Evet... evet... Anlaştık o halde... Yapacağım Jimmy. Güzel, evet, tamam. Evet. Hoşça kal.”

Telefonun kapanma sesini Geraint’in homurdanması takip etti. “Hıyar herif.”

Tekrar ayak sesleri geldi. Robin, ona dönen Strike’a eliyle dinlemeye devam etmesi gerektiğini işaret etti. Belki yirmi beş otuz saniye kadar sonra Aamir çekingen ve gergin bir tonla, “Geraint,” dedi. “Christopher sana fotoğraflar konusunda hiçbir söz vermedi.”

Bu küçük teypte bile Geraint’in masasında karman çorman halde duran kâğıtlarla birlikte derin bir sessizlik hissedildi.

“Geraint, beni duymu...”

“Ne dediğini duydum,” diye tersledi Winn. “Tanrı aşkına! Sen LEO’yu¹⁸ birincilikle bitir ama sonra aşağılık bir piç kurusundan

¹⁸ Londra Ekonomi Okulu (London School of Economics). (ç. n.)

fotoğrafları almanın bir yolunu bulama! Olacak iş mi bu evlat? Senden onları departmanın dışına çıkarmanı değil, sadece kopyalarını almanı istiyorum. Zeki bir adamın yapamayacağı iş değil bu.”

Aamir, “Daha fazla sorun çıkmasını istemiyorum,” diye mırıldandı.

“Böyle olacağını tahmin etmem gerekirdi. Özellikle de Della’nın senin için yaptığı onca şeyden sonra...”

“Bunlar için minnettarım,” diye atıldı Aamir. “Bunu biliyorsun... Ah, tamam, tamam, deneyeceğim.”

Bir dakika kadar ayak sesleri ve kâğıt hışırtıları dışında bir ses duyulmadı ve devamında da mekanik bir çıt sesi duyuldu. Cihaz bir dakika boyunca konuşma olmayınca otomatik olarak kapanıyor ve biri konuşmaya başlayınca yeniden etkin hale geliyordu. Bu seferki başka biriydi, Della’nın öğleden sonraki “alt komite” toplantısına katılıp katılmayacağını soruyordu.

Strike kulaklığı çıkardı.

“Hepsini dinledin mi?” diye sordu Robin.

“Sanırım.”

Robin beklenti içinde geriye yaslanıp gözlerini Strike’a dikti.

“Dışişleri mi?” dedi Strike sakince. “*Dışişleri Bakanlığı*’nda fotoğrafları bulunan ne yapmış olabilir ki?”

Robin kaşlarını kaldırarak, “Ne yaptığı bizi ilgilendirmiyor sanıyordum,” dedi.

“İlgilenmediğimi hiçbir zaman söylemedim. Bunun için para almıyoruz dedim.”

Strike’ın balık ve patates kızartması geldi. Garsona teşekkür etti ve ketçaba uzanıp tabağına bolca sıktı.

“Her ne olursa Izzy bunu kesinlikle biliyor,” dedi Robin tekrar düşününce. “Biliyorsun işte, babası birini öldürmüş olsaydı konu hakkında şimdi konuştuğu gibi konuşamazdı.”

“Boğazlamak” sözcüğünü kullanmaması bilinçli bir tercihti. Üç günde üç panik atak yeter de artardı.

Strike kızarmış patatesleri çiğnerken, "Söylemeliyim ki isimsiz çağrı seni..." dedi ve bir an düşünüp devam etti: "Jimmy'nin Chiswell'i, gerçekte her ne yaptıysa o yüzden Billy meselesinin tepesine yerleştirme gibi dâhiyane bir fikre sahip olduğunu düşünmeye sevk ediyor. Çocuk öldürmenin, basının zaten kuyruğundan ayrılmadığı bir bakana sorun çıkarması için doğru olması bile gerekmiyor. İnterneti biliyorsun. Bir sürü insan Tory olmanın çocuk katili olmakla aynı şey olduğunu düşünüyor zaten. Jimmy, Chiswell'in üzerindeki baskıyı artırmak için böyle bir şey düşünmüş olabilir."

Strike asabi bir şekilde çatalını birkaç patates kızartmasına sapladı.

"Billy'nin peşine düşecek bir adamımız olsa... nerede olduğunu bilmek isterdim. Barclay onun izine rastlamadı henüz ve Jimmy ona bir kardeşi olduğundan bile söz etmemiş."

"Billy bize esir tutulduğunu söyledi," dedi Robin tereddütle.

"Dürüst olmak gerekirse şu anda Billy'nin söylediği herhangi bir şeyi fazla ciddiye alabileceğimizi sanmıyorum. Parlaticılarda bu tür psikoz vakaları olan bir çocuk vardı. Derisinin altında hamamböcekleri olduğunu düşünüyordu."

"Nerede?"

"Parlaticılarda. Piyadelerde. Patates yesene!"

Acıkmış olsa da, "Yemesem daha iyi," diye iç geçirdi Robin. Mesaj atıp gecikebileceğini haber verdiği Matthew, akşam yemeğini birlikte yemek için onu bekleyeceğini söylemişti.

"Dinle, sana her şeyi anlatmadım."

"Suki Lewis mi yoksa?" diye sordu Strike bir ümitle.

"Henüz o konuda sohbet açmaya vakit bulamadım, hayır. Ama Chiswell'in karısı çiçeklikte gizlenen, atlarla uğraşan adamlar olduğunu iddia ediyor."

"Adamlar mı?" diye sordu Strike. "Çoğul yani?"

"Izzy'nin dediği bu. Ama aynı zamanda Kinvara'nın histerik ve ilgi budalası olduğunu da söyledi."

“Konu dönüp dolaşıp ille de buraya gelir zaten, değil mi? Gördükleri şeyin ne olduğunu bilemeyecek kadar deli olmaları bekleniyor yani.”

“Sence Jimmy olabilir mi? Bahçedeki yani?”

Strike bu ihtimali kafasında tartarak lokmasını çiğnemeye devam etti.

“Bahçede dolanmanın, atlarla uğraşmanın falan yararına olacağını sanmam. Tabii amacı sırf Chiswell’i tedirgin etmek değilse. Jimmy’nin arabası var mı veya laf arasında hiç Oxfordshire’a gitmekten falan bahsetti mi diye sorarım Barclay’e. Kinvara polisi aramış mı?”

“Izzy ofise döndüğünde sordu bunu Raff,” dedi Robin ve Strike bir kez daha kafasında adamın adında bilinç bir ima sezdiğini düşündü. “Kinvara köpekler havlayınca bahçeye baktığında bir adamın gölgesini gördüğünü ama adamın kaçtığını iddia ediyor. Ertesi sabah atların civarında ayak izleri gördüğünü ve atlardan birinde bıçak kesîği olduğunu söylüyor.”

“Veterineri aramış mı?”

“Bilmiyorum. Raff ofisteyken soru sormak zor oluyor. Fazla meraklı görünmek istemiyorum çünkü gerçekte kim olduğumu bilmiyor o.”

Strike önündeki tabağı kenara itip sigarasını arandı.

“Fotoğraflar,” diyerek asıl konuya geri döndü. “Dışışleri’ndeki fotoğraflar. Chiswell’i töhmet altında bırakacak ne olabilir ki ellerinde? Hiç Dışışleri’nde çalışmadı, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi Robin. “Eriştiği en üst makam Ticaret Bakanlığı. Raff’ın annesiyle ilişkisi yüzünden istifa etmek zorunda kaldı sonra işte.”

Şöminenin üstündeki ahşap saat Robin’e artık kalkması gerektiğini söylüyordu. Ama hareketlenmedi.

Strike bir anda, “Öyleyse Raff’tan hoşlandın?” diyerek Robin’i hazırlıksız yakaladı.

“Ne?”

Robin yüzünün kızarmış olmasından korkuyordu. “Hoşlandın derken ne kastediyorsun?”

“Basit bir izlenim sadece,” dedi Strike. “Tanışmadan önce onu çok ciddi kınamıştın sonuçta.”

“Babasının vaftiz kızı olarak ona düşmanca davranmamı mı bekliyorsun yani?” diye çıkıştı Robin.

Strike, “Tabii ki hayır,” dese de Robin onun içinden kıs kıs güldüğünü hissedip içerledi.

Kulaklıkları masadan alıp çantasına atarak, “Artık kalksam iyi olur,” dedi. “Matt’e yemek için evde olacağımı söyledim.”

Kalktı, Strike’a hoşça kal dedi ve bardan çıktı.

Strike, Raphael Chiswell’den bahsedilirken yaptığı yorum için pişmanlık duyarak Robin’in gidişini seyretti. Birkaç dakika tek başına birasını içtikten sonra hesabı ödeyip ağır adımlarla bardan çıktı, kaldırımında bir sigara yaktı ve Kültür Bakanı’nı aradı. Bakan telefonu ikinci çalışında açtı.

“Bir saniye bekle,” dedi Chiswell. Strike fondaki kalabalığın uğultusunu duyabiliyordu. “Salon çok kalabalık.”

Kapı kapanma sesinin ardından gürültü kesildi.

“Yemekteyim,” dedi Chiswell. “Bir gelişme var mı?”

Alacakaranlıkta ışıldayan beyaz badanalı binaların arasında Queen Anne Sokağı’ndan yukarı doğru yürürken, “Korkarım haberler iyi değil,” dedi Strike. “Partnerim bu sabah dinleme cihazını Bay Winn’in ofisine yerleştirmeyi başardı. Jimmy Knight’la konuştuğu bir kayıt yakaladık. Winn’in asistanı (Aamir’di, değil mi?) bana bahsettiğin fotoğrafların kopyalarını almaya çalışacak. Dışişleri’nden.”

Karşıdan o kadar uzun süre ses gelmeyince hattın kesildiğinden kuşkulandı Strike. “Sayın Bakan...”

“Buradayım!” diye hırladı Chiswell. “Şu çocuk... Mallik’ti, değil mi? Piç kurusu. Aşağılık piç kurusu. Daha önce işini kaybetmesi yetmemiş demek ki. Bırak denesin bakalım. Bırak denesin! Benim

bir şey yapmayacağımı mı sanıyor? Aamir Mallik hakkında bir şeyler biliyorum ben de,” dedi. “Dur bakalım.”

Strike tuhaf bir şekilde bu yorumlara bir açıklama geleceğini beklediysen de böyle bir şey olmadı. Sadece Chiswell’in hırıltılı, öfkeli soluğunu duydu. Yumuşak, boğuk ayak sesleri Strike’a Chiswell’in halı üstünde volta attığını söylüyordu.

“Söyleyeceklerin bu kadar mı?” diye sordu bakan nihayet.

“Son bir şey daha var,” dedi Strike. “Partnerimin dediğine göre eşiniz gece mülkünüze birinin veya birilerinin izinsiz girdiğini söylemiş.”

“Ha, evet,” dedi Chiswell. Sesine bakılırsa çok kaygılanmamıştı. “Karımın atları var ve güvenliklerini fazlasıyla ciddiye alıyor.”

“Herhangi bir bağlantı olabileceğini düşünmüyor musunuz? Şeyle yani...”

“Mümkün değil. Mümkün değil. Kinvara arada... doğrusunu söylemek gerekirse,” diye açıkladı Chiswell, “histerik davranabiliyor. Bir sürü atı var ve her an çalınacaklarmış gibi daima diken üstünde. Oxfordshire’da çalılar arasında gölge kovalayarak boşa vakit harcamanı istemem. Benim sorunlarım Londra’da. Başka bir şey var mı?”

Strike hepsinin bu kadar olduğunu söyledi ve Chiswell soğuk bir sesle telefonu kapattı. Strike topallaya topallaya St James Parkı metro durağının yolunu tuttu.

On dakika sonra metroda pencere kenarındaki koltuklardan birine oturmuş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup bacaklarını uzatmış bir halde dalgın gözlerle karşı pencereyi izlemeye koyuldu.

Soruşturmanın hayli sıradışı bir doğası vardı. Müşterinin suç konusunda bu denli ketum davrandığı bir şantaj vakasıyla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Hoş, zaten bir bakan müşterisi de daha önce hiç olmamıştı. Aynı şekilde ofisine dalıp bir çocuğun boğazlandığını gördüğünü söyleyen, muhtemelen psikozlu bir gençle de her gün karşılaşmıyordu. Gerçi basının yoğun ilgisini çekmeye başladığından beri sıradışı ve dengesiz durumlara kuş-

kusuz fazlasıyla maruz kalmıştı. Artık elindeki dava dosyalarının yarısı Robin'in yer yer yaptığı ani çıkışlar karşısında bir zamanlar kullandığı tabirle, *kaçık çekmecesindeydi*.

Boğazlanan çocuk ile Chiswell'in şantaj davası arasındaki ilişkide Strike'in kafasını meşgul eden bir şeyler vardı. Bağlantı noktası, Jimmy ile Billy'nin kardeş olmasıydı kuşkusuz. Her ne kadar Chiswell'i Strike'in kapısını çalmaya iten şantaj meselesinin büyük ihtimalle çocuk öldürmeyle hiçbir alakası yoksa da (böyle bir şey olsa Geraint Winn çoktan polise gitmişti) biri (ki Robin'in Winn ile Jimmy arasında geçen telefon görüşmesiyle ilgili çıkarımından hareketle, Strike bu kişinin büyük olasılıkla Jimmy olduğunu düşünüyordu) Billy'nin hikâyesini Chiswell'e bağlamaya karar vermiş gibi görünüyordu. Yarayı yalayan dil gibi, Strike'in aklı kısır bir döngüyle sürekli Knight kardeşlere gidiyordu: Karizmatik, ağzı iyi laf yapan, serseri görüntüsüyle ilgi çeken, fırsatçı ve delifışek Jimmy ile yanlış olması kuvvetle muhtemel bir gerçekten daha az tüyler ürpertici olmayan bir anının pençesinde kıvranan, pis kokan, kaba saba ve kesinlikle hasta Billy.

İnsanların ölürken altına işediği söylenir.

Kim söylüyor bunu? Strike bir kez daha Billy Knight'ın sesini duyar gibi oldu.

Pembe bir battaniyeye sarıp gömdüler onu, babamın evinin yanındaki vadiye. Ama sonra oğlandı dediler...

Müşterisinden daha yeni soruşturmayı Oxfordshire'la değil, Londra'yla sınırlı tutması gerektiği yönünde net bir talimat almıştı.

Trenin durduğu istasyonun adını kontrol ederken Robin'in Raphael Chiswell'den bahsederkenki halini hatırladı. Esneyerek cep telefonunu çıkardı ve müşterisinin genç oğlunun adını Google'da sorguladı. Adam öldürme suçundan adliye merdivenlerinden çıkarken çekilmiş bir yığın fotoğraf çıktı karşısına.

Ekranı aşağı kaydırıp Raphael'in fotoğrafları arasında ilerlerken koyu renk takım elbiseli yakışıklı gence karşı duyduğu antipatinin giderek arttığını fark etti. Chiswell'in oğlunun bir İngiliz'den

çok İtalyan bir mankeni andırması bir yana, bütün bu fotoğraflar kökü geçmişte aldığı sınıfsal ve kişisel darbelere dayanan gizil bir öfkeyi tetikleyerek Strike'ın göğsündeki yaranın kabuğunu kaldırmıştı. Raphael, Charlotte'ın Strike'tan ayrıldıktan sonra evlendiği adamın, Jago Ross'un kopyasıydı: Üst sınıftan, pahalı kıyafetler giyen, eğitilmiş, en iyi avukatları tutabildikleri için işledikleri suçlar eften püften kusurlarmış gibi görülen, haklarında karar verecek hâkimlere kendi oğullarını hatırlatan tiplerdi ikisi de.

Strike tren yeniden yola koyulunca internet bağlantısı kesilen telefonunu cebine geri koyarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve içinde huzursuz edici bir şekilde yükselen ve geri püskürtmeye çalışsa da yemek isteyen köpek gibi üstüne atlayan o hiçbir şey düşünmemeye arzusunun teslim olarak yorgun gözlerini karanlık pencereye çevirdi.

Robin'i daha önce hiç Matthew dışında bir erkekle ilgilenirken hayal etmediğini fark etti; düğünde merdivenlerde ona sarıldığı an dışında tabii...

Kendine kızarak bu yararsız düşünceyi aklından defetti ve bir bakan, kesilen atlar, vadide pembe bir battaniyeye sarılı halde gömülen bir cesedi muhteva eden enteresan davaya odaklanmaya zorladı kendini.

Bu evde senin arkandan yanlış bir oyun oynanıyor.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Cuma sabahının öğlene yakın bir vaktinde Raphael, "Ben böyle boş boş otururken sen neden bu kadar meşgulsün ki?" diye sordu Robin'e.

Robin, Geraint'in peşine takılıp gittiği Portcullis House'tan yeni dönmüştü. Onu belli bir mesafeden gözlemleme imkânı bulunca yanlarından geçerken selam verdiği pek çok genç kadının kibarca tebessüm ederken yüzlerinde beliren hoşnutsuzluğu görmüştü. Geraint birinci kattaki toplantı odalarından birine girince Robin de Izzy'nin ofisine geri dönmüştü. Geraint'in odasına yaklaşırken usulca içeri sokulup ikinci dinleme cihazını da almayı ümit ettiyse de açık kapıdan Aamir'in bilgisayar başında çalıştığını görmüştü.

Klavyede hafiften endişeli bir ifadeyle ve müthiş gürültülü bir şekilde bir şeyler yazan Izzy, "Raff, bir dakika bekle, sana yapacak bir şeyler bulacağım bebeğim," dedi. "Şunu bitirmem lazım ama önce Parti İl Başkanı'na gönderilecek. Babam beş dakikaya gelip imzalayacak."

Izzy, gömleğinin kollarını sıyırmış, kravatını gevşetmiş, uzun bacaklarını ayırıp koltuğa yayılmış, boynuna taktığı ziyaretçi kartıyla oynayan kardeşine bezgince bir bakış attıktan sonra, "Neden

çıkıp terasta bir kahve içmiyorsun?” diye sordu. Izzy’nin, Chiswell geldiğinde kardeşinin ofiste olmamasını istediğini fark etmişti Robin.

“Kahve içer misin Venetia?” diye sordu Raphael.

“Üzgünüm,” dedi Robin. “Çok işim var.”

Izzy’nin masasındaki vantilatörün üflediği birkaç saniyelik serin havanın tadını çıkardı Robin. Tül perdeli pencere güzel bir haziran günü olacağı izlenimi veriyordu. Boyundan yukarıları görünmeyen parlamenterler camın ardındaki terasta ruhlar gibi süzülüyordu. Darmadağınık haldeki ofis ise bunaltıcı derecede havasızdı. Robin ipek bir elbise giymiş, saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlamıştı. Fakat çalışıyormuş numarası yaparken ara ara elinin tersiyle esnemesini bastırmak zorunda kalıyordu.

Strike’a söylediği gibi, Raphael’in ofiste olması onun için bir dezavantajdı. Izzy’yle baş başayken ikide bir koridora çıkıp dolanmak için bir bahaneye ihtiyacı olmuyordu. Dahası Geraint’in arsız ve hain bakışlarıyla zerre alakası yoktu kuşkusuz ama yine de Raphael’in bir gözü sürekli üzerindeydi. Raphael’i takdir ediyor değildi ama zaman zaman onun adına üzülecek kadar da yakın hissediyordu kendini ona. Babasının yanında gergin ve çekingen görünüyordu ve evet, *herkesin* pekâlâ söyleyebileceği üzere, yakışıklı biriydi. Ona bakmamaya çalışmasının asıl sebebi de buydu zaten; tarafsızlığını korumak istiyorsa bunu yapmasa daha iyi olurdu.

Raphael onunla daha yakın bir ilişki kurmaya çabalarken Robin ise aksine onun cesaretini kırmaya uğraşıyordu. Sadece önceki gün Aamir bir “soruşturma” ile ilgili telefon görüşmesi yaparken Geraint ile Aamir’in kapısının etrafında dolanıp içeri kulak kesilmişken rahatsız etmişti Raphael, Robin’i. Robin’in çok uzaklardan duyabildiği kadarıyla, Level Playing Field’la ilgili bir konuydu bu.

“Ama bu *yasal* bir soruşturma değil ki,” diyordu Aamir kaygılı bir ses tonuyla. “Resmî değil yani. Sadece rutin bir şey sanmıştım... Fakat Bay Winn bağış toplamadan sorumlu yetkiliye yazdığı mektupta endişe duydukları bütün konulara yanıt verdiğini düşündü.”

Robin dinleme fırsatını es geçemese de bu yaptığının hayli tehlikeli olduğunu farkındaydı. Onu asıl şaşırtan ise Winn'e değil, Raphael'e yakalanmış olmasıydı.

"Burada pusuya yatmış ne yapıyorsun böyle?" diye sormuştu gülerek.

Robin telaşla yürümeye koyulurken Aamir'in kapısının sertçe kapandığını duymuş ve Aamir'in hiçbir şey yapmasa bile en azından kapının aralık bırakılmadığından emin olmak isteyeceğinden endişelenmişti.

"Sen hep böyle diken üstünde misin yoksa sadece bana özel bir durum mu bu?" diye sormuştu Raphael koşar adım onun peşinden giderken. "Gel, bir kahve içelim. Hadi ama, alt tarafı bir kahve, gerçekten acayip sıkılıyorum."

Robin teklifi kaba bir şekilde geri çevirmişti ama yine meşgulmüş numarası yaparken bile Raphael'in ilgisine mazhar olmasının göğsünün bir yanını, küçücük bir yanını kabarttığını kabul etmeliydi.

Kapı çaldı. Gelen Robin'in hiç beklemediği biriydi. Aamir Mallik elinde bir isim listesiyle içeri girdi. Gergin fakat kararlı bir şekilde Izzy'ye doğru yöneldi.

"Şey, ee, merhaba. Geraint 12 Temmuz'daki Paralimpik Oyunları resepsiyonuna Level Playing Field gönüllülerinin de eklenmesini istiyor," dedi.

"Resepsiyonla ben ilgilenmiyorum," diye tersledi Izzy. "DKMS organize ediyor, ben değil." Terden sıırıslıklam olmuş kaküllerini alnından geriye atarak, "Niye herkes bana geliyor?"

"Geraint onların da gelmesini istiyor," dedi Aamir. İsim listesi elinde titriyordu.

Robin o anda Aamir'in boş bıraktığı ofise girip dinleme cihazlarını değiştirmeye cesaret etsem mi acaba diye düşündü. Dikkatleri kendi üzerine çekmemeye çalışarak sakince ayağa kalktı.

"Neden Della'ya sormuyor?" diye sordu Izzy.

"Della meşgul. Hepi topu sekiz kişi," dedi Aamir. "Buna gerçekten ihtiyacı var..."

“Kulak ver kader tanrıçası Lakhesis’in sözüne!”

Kültür Bakanı’nın gürleyen sesi kendisinden önce odaya girdi. Chiswell buruşuk takım elbisesiyle kapıda belirerek Robin’in geçiş yolunu kapatmış oldu. Robin de sessizce yerine dönüp oturdu. Aamir kendini en kötü senaryoya hazırlamış görünüyordu ya da Robin’e öyle geldi.

“Lakhesis kim, biliyor musunuz Bay Mallik?” diye sordu Chiswell. “Bildiğimi söyleyemem,” diye yanıtladı Aamir.

“Hayır mı? Okulda Yunanca görmediniz mi? İşin var gibi görünmüyor Raff. Haydi sen Bay Mallik’e Lakhesis’i anlat.”

Raphael kalın, kara kirpikleri arasından babasını süzerek, “Ben de bilmiyorum ki,” dedi.

“Aptalı oynuyorsun demek,” dedi Chiswell. “Lakhesis, üç kader tanrıçasından biriydi. Her insan için biçilmiş ömrü ölçerdi. Kimin zamanının ne zaman biteceğini bilirdi. Platon hayranı değilsiniz sanırım, öyle mi Bay Mallik? Catullus size daha çok hitap ediyor sanırım. Sizinkiler gibi alışkanlıkları olan adamlar için çok hoş şiirler yazmıştır. *Pedicabo ego vos et irrumabo, Aureli pathice et cinaede Furi*, ha? 16. Şiir, bir bakın, seveceksiniz.”

Raphael ile Izzy babalarına bakıyordu. Aamir bir süre ne için geldiğini unutmuş gibi orada öylece durduktan sonra sessizce dönüp odadan çıktı.

“Herkes için ufak bir klasikler eğitimi,” dedi Chiswell ve kö-tücül bir tatmin duygusuyla başını çevirip Aamir’in gidişini izledi. “Öğrenmenin yaşı yoktur, öyle değil mi Raff?”

Robin’in masanın üstünde duran telefonu titredi. Strike mesaj atmıştı. Acil bir durum olmadığı müddetçe çalışma saatlerinde birbirleriyle temasa geçmemeleri konusunda anlaşmışlardı halbuki. Telefonu usulca çantasına attı Robin.

Chiswell, Izzy’ye dönüp, “İmzalayacağım kâğıtlar nerede?” diye sordu. “Lanet Brenda Bailey’nin mektubunu bitirdin mi?”

“Şimdi yazdırıyorum,” dedi Izzy.

Chiswell çıt çıkmayan odada bir buldok gibi soluyarak bir tomar kâğıdı sırasıyla imzalamaya koyulmuşken Robin çıkması gerektiğini mırıldandı ve telaşla kendini koridora attı.

Strike'ın mesajını diken üstünde okumak istemediğinden, kilise mahzenine inen yolu gösteren ahşap tabelayı takip ederek dar, taş merdivenleri üçer beşer inip bomboş bir şapele ulaştı.

Kilise mahzeni Orta Çağ'dan kalma bir mücevher kutusu gibi dekore edilmişti; altından duvarın her santimi hanedanlığa özgü ve dinî motiflerle ya da sembollerle süslenmişti. Mihrabın üstünde mücevherler gibi ışıldayan aziz tabloları vardı, gök mavisi borulu org altuni şeritler ve kırmızı zambaklarla donatılmıştı. Robin kırmızı kadife sıralardan birine oturup Strike'ın mesajını açtı.

Senden bir iyilik istiyorum. Barclay 10 gündür Jimmy Knight'ı takipte ama şimdi öğrendiğine göre karısı hafta sonu çalışmak zorundaymış ve bebeğe bakacak başka biri de yok. Bu akşam bir haftalığına ailesini ziyarete Alicante'ye gidiyor. Jimmy'yi ben izleyemem, beni tanıyor. Yarın OKHD füze karşıtı bir yürüyüşe katılacak. 2'de başlıyor yürüyüş. Bow'da. Sen gidebilir misin?

Robin'in mesajı yorumlaması birkaç saniye sürdü ve ardından iniltisi mahzende yankılandı.

Strike bir yılı aşkın süredir böyle küçük bir notla ondan fazla mesai yapmasını istememişti. Ama o hafta sonu evlilik yıldönümleriydi. Pahalı bir otelde rezervasyon yapılmış, valizler hazırlanıp arabaya konmuştu bile. İş çıkışı birkaç saat içinde Matthew'la buluşacak ve Le Manoir aux Quat'Saisons'a doğru yola koyulacaklardı. Gidemeyeceğini söylemesi Matthew'u öfkeden delirtirdi.

Mahzenin gösterişli sessizliğinde Strike'ın yıllar önce ona dedektiflik eğitimi verme konusunda anlaşırken söylediği sözler yankılandı kulağında.

Uzun saatler boyunca, hafta sonları da çalışabilecek birine ihtiyacım var... Bu iş için gerçekten doğuştan yeteneklisin ama bu işi yapmandan hiç hoşlanmayan bir adamla evleneceksin...

Bunun üzerine Robin de ona Matthew'un ne düşündüğünün bir önemi olmadığını, ne yapacağına kendisinin karar vereceğini söylemişti.

Bu sadakat nereye gitmişti şimdi? Evlenecek olsa da Strike'tan ona bir şans vermesini istemişti. Ve Strike ona saatlerce ücretsiz fazla mesai yaptırmıştı. Tembel olduğunu asla söyleyemezdi.

Cümleleri yazıp yazıp silerek, her bir sözcüğü uzun uzun düşünerek nihayet bir yanıt yazdı.

Cidden çok üzgünüm ama bu hafta sonu evlilik yıldönümümüz bizim. Otel rezervasyonumuzu yaptık, bu akşam yola çıkıyoruz.

Daha fazlasını da yazmak istedi ama ne diyecekti ki? "Evliliğim iyi gitmiyor, o yüzden bu kutlama çok önemli" mi diyecekti? "Protestocu kılığında Jimmy Knight'ı takip etmeyi tercih ederdim aslında" mı diyecekti yoksa? *Gönder* tuşuna bastı.

Hastanede test sonuçlarını beklermiş gibi bir hisle oturmuş, Strike'tan gelecek yanıtı beklerken gözleri tavanı kaplayan burma sarmaşıkları takip etti. Pervazdan, tuhaf yüzler yabani mitolojik karakter Yeşil Adam gibi ona bakıyordu. Hanedanlığa özgü imgeler ile pagan imgeler, melekler ile haçlar iç içeydi. Bu şapel Tanrı'nın evinden fazlasıydı. Bütün bir batıl inanışlar, büyüler ve feodal iktidar çağına geri dönmek gibiydi.

Dakikalar birbirini izliyor ancak Strike'tan yanıt gelmiyordu. Robin ayağa kalkıp şapelde dolaşmaya başladı. Tam arkasında bir dolap olduğunu gördü. Açtı ve süfrajat Emily Davison'a verilmiş bir plaket buldu. Kadınlara oy verme hakkının verilmesinden yedi yıl önce yapılan 1911 seçimlerinde ikametgâh adresi olarak Avam Kamarası'nı gösterebilmek için bütün geceyi burada geçirmişti.

Robin hüsrana dönüşen evliliğini çalışma özgürlüğüne tercih etmiş olmasını Emily Davison'ın asla tasvip etmeyeceğini düşünmekten kendini alamadı.

Robin'in telefonu bir kez daha titredi. Okuyacağı mesajdan korka çekine gözlerini telefonun ekranına çevirdi. Strike'ın yanıtı iki harften ibaretti:

OK

Bir güllenin göğsünden karnına doğru indiğini duydu. Strike, Robin'in pekâlâ bildiği üzere, ofisin üstündeki şaşıalı kiralık odada kalıyor ve hafta sonları da çalışıyordu. Ajansta evli olmayan, iş hayatı ile özel hayatı arasındaki sınır yok değilse de esnek ve geçirgen olan tek kişi oydu. Robin, Barclay ve Hutchins'in hayatları ise öyle değildi. Ama en kötüsü de Robin, Strike'a bu durum için gerçekten çok üzgün olduğunu söylemenin bir yolunu bulamıyordu. Her ikisi de düğün günü merdivenlerdeki sarılmayı hiç anmadıysa bile o da elbette ki her şeyin daha farklı olmasını isterdi, bunun farkındaydı. Gerçi zaten bu konunun hiç lafı açılmadan o kadar uzun süre geçmişti ki Strike'ın o anı hatırlayıp hatırlamadığından bile emin değildi Robin.

Kendini acınası bir halde hissederken, bir yere teslim etmek üzere almış numarası yaptığı evraklar elinde, merdivenleri ağır ağır çıkmaya koyuldu.

Döndüğünde Raphael ofiste yalnızdı. Izzy'nin bilgisayarının başına geçmiş, ondan üç kat daha yavaş bir hızla bir şeyler yazıyordu.

"Izzy babamla birlikte çıktı, öyle can sıkıcı bir işleri varmış ki beynim uyuştur resmen," dedi Raphael. "Birazdan dönerler."

Robin akıllı hâlâ Strike'ta, zoraki bir tebessümle masasına geçti.

Raphael, "Sence de biraz tuhaf bir şiir değil miydi?" diye sordu.

"Ne? Ha, şu Latince olan mı? Evet," dedi Robin. "Tuhaftır cidden."

"Sanki sırf Mallik'e söylemek için ezberlemiş gibiydi. Kimsenin ezberden okuyacağı bir şey değil yoksa."

Strike'ın da tuhaf Latince cümleler bildiğini düşünerek, "Sanmam," dedi Robin.

"Mallik'e mi laf sokuyordu yoksa başka bir şey mi?"

"İnan ki bilmiyorum," diye yalan söyledi Robin.

Yine işi başından aşkınmış havası vermek üzere masasındaki kâğıtları karıştırmaya başladı.

"Ne zamana kadar buradasın sen Venetia?"

"Emin değilim. Muhtemelen meclis tatile girene kadar."

"Gerçekten burada çalışmayı istiyor musun? Kalıcı olarak?"

"Evet," dedi Robin. "Enteresan olacak gibi geliyor."

"Daha önce ne iş yapıyordun?"

"Halkla ilişkiler. O da çok eğlenceliydi ama değişiklik istedim."

"Bir milletvekilinin çantasını taşımayı mı ümit ediyorsun yani?" dedi Raphael belli belirsiz bir tebessümle.

"Etrafta evlenebileceğim birini gördüğümü söyleyemem," diye yanıtladı Robin.

"Biraz ağır oldu bu," dedi Raphael yarı alaycı bir iç çekişle.

Robin yüzünün kızardığından korkarak başını eğip çekmeceyi açtı ve rastgele bir şeyler aldı.

Robin tekrar doğrulur doğrulmaz, "Yani Venetia Hall'un görüştüğü biri var," diye kaşımaya devam etti Raphael.

"Evet," dedi. "Tim. Bir yıldır birlikteyiz."

"Öyle mi? Tim ne iş yapıyor?"

"Christie's'te çalışıyor."

Bu fikir aklına Red Lion'da Sarah Shadlock'un yanında gördüğü adamlardan gelmişti: Chiswell'in vaftiz kızının tanıyacağı erkek tipi olarak temiz yüzlü, takım elbiseli, devlet okulu mezunu erkekler hayal etmişti.

"Sen peki?" diye sordu. "İzzy bir şeylerden bahsetti ama..."

"Galerideki mevzu mu?" diye araya girdi Raphael. "Ciddi bir şey değil. Benden çok küçük. Zaten ailesi Floransa'ya gönderdi onu."

Yüzünde basit bir sohbette öğrenilemeyecek bir şeyler duy-
mak istercesine ciddi ve keskin bir ifadeyle, sandalyesini Robin'in

yüzünü görecek şekilde döndürmüştü. Karşılıklı bakışmayı kesen Robin oldu. Hayalî sevgilisi Tim'in mutlu kız arkadaşı görüntüsüyle çelişen bir yoğunlukla bakıyordu.

"Günahların affına inanır mısın?"

Robin'in hiç beklemediği bir soruydu bu. Şapelin döner merdivenlerinde ışılan mücevherler gibi göz alıcı ve güzel bir soru.

"Ben mi? İnanırım tabii," dedi.

Raphael, Izzy'nin masasından bir kalem alıp dikkatle Robin'i süzmeyi sürdürerek kalemi uzun parmakları arasında döndürmeye başladı.

"Yaptığım şeyi biliyorsun, değil mi? Arabayla?"

"Biliyorum," dedi Robin.

Aralarında akıp giden sessizliğin ortasında, patlayan flaşlar ve gölge gibi belli belirsiz insanlar duruyor gibi göründü Robin'e. Raphael'i kanlı elleri direksiyondayken hayal etti; yolun ortasında yatan genç anne, polis arabaları, olay yeri şeridi ve arabaların camlarından bakan meraklı gözler belirdi zihninde. Raphael'in pürdikkat yüzüne bakmasının sanki bütün mesele Robin'in bağışlayıcılığıymış gibi bir çeşit takdis ümidi barındırdığını düşündü. Ayrıca en yakınındakiler yardım ediyormuş gibi görünerek seni hançerlerken, kimi zaman bir yabancıнын, hatta alelade bir tanıdığın nezaketinin dönüştürücü güce sahip olabildiğini çok iyi biliyordu Robin. Milletvekilleri kulisindeki yaşlı garson geldi aklına; sorunu tam olarak idrak edememiş olmasına rağmen sakinleşmesi için ciddi manada çaba sarf etmiş, çatlak sesiyle ettiği birkaç hoş kelamla Robin'in yeniden makul düşünmesine ön ayak olmuştu.

Kapı tekrar açıldı ve boynunda asılı ziyaretçi giriş kartıyla kıvılcık saçlı bir kafanın odaya girmesiyle hem Robin hem de Raphael telaşa ayağa fırladı. Robin internetteki fotoğraflarından bildiği Jasper Chiswell'in karısı Kinvara'yı ilk görüşte tanıdı.

"Merhaba," dedi Robin. Zira Kinvara boş gözlerle, hışımla bilgisayarın başına geçip bir şeyler yazmaya başlamış Raphael'e bakıyordu.

Kinvara berrak ve ışıltılı gözlerini Robin'e çevirerek, "Sen Venetia olmalısın," dedi. Fazla tiz, çocuksu bir sesi vardı. Gözleri hafif toplu yüzünde kedi gözleri gibi görünüyordu. "Çok güzelmışsin. Kimse bana bu kadar güzel olduğunu söylemedi."

Robin ne yanıt vereceğini bilemedi. Kinvara, çoğu zaman Raff'ın oturduğu bel vermiş koltuğa oturdu, özgün bir tasarıma sahip güneş gözlüklerini çıkardı, aynı eliyle yüzüne gelen uzun, kıvılcı saçlarını geriye atıp hafifçe salladı. Çıplak kolları ve bacakları epey çilliydi. Yeşil, kolsuz gömlek elbisesinin üst düğmeleri iri göğüsleri nedeniyle gerilmişti.

"Kimin kızıydın sen?" diye sordu Kinvara biraz da aksice. "Jasper hiçbir şey söylemedi. Zaten mecbur kalmadığı müddetçe hiçbir şey söylemez bana. Artık alıştım. Sadece vaftiz kızı olduğunu söyledi."

Kinvara'nın, onun gerçek kimliğini bilmediği konusunda kimse Robin'i uyarmamıştı. Muhtemelen Izzy de Chiswell de ikisinin yüzüne gelmeyeceklerini düşünmüştü.

"Jonathan Hall'un kızımı," dedi Robin gergin bir ses tonuyla. Venetia karakteri için temel bir arka plan hazırlamıştı ama Chiswell'in arkadaşlarını, eş dostunu bilmesi beklenen kendi karısı için ayrıntılı bir rapor hazırlamak zorunda kalacağını hiç tahmin etmemişti.

"O kim?" diye sordu Kinvara. "Bilmem iyi olur sanırım, Jasper yeterince ilgi göstermedim diye sinirlenir yoksa."

"Arazi idaresinde..."

"Ha, Northumberland arazisi miydi?" diye araya girdi Kinvara. Konuyla özellikle ilgileniyor gibi görünmüyordu. "Benden önceydi o."

Şükürler olsun, dedi Robin içinden.

Kinvara bacak bacak üstüne atıp kollarını iri göğüslerinin üstünde kavuşturdu. Ayağını sallarken Raphael'e sert, neredeyse kinci bir bakış attı.

"Bir merhaba yok mu Raphael?"

"Merhaba."

“Jasper onunla burada buluşmamı söyledi ama istiyorsan koridorda bekleyebilirim,” dedi Kinvara gergin ve yüksek bir ses tonuyla.

Kaşlarını çatıp gözlerini monitöre sabitleyerek, “Tabii ki hayır,” diye mırıldandı Raphael.

“Yani kimseye rahatsızlık vermek istemem,” dedi Kinvara tekrar Robin’e dönerek. Robin’in aklına sanat galerisinin tuvaletindeki sarışının hikâyesi geldi. Yine bir şeyler arıyormuş numarası yaparak çekmeceye eğildiği esnada nihayet Chiswell ve Izzy’nin koridordan gelen seslerini duyup rahatladı.

“...saat onda, asla daha geç değil, aksi halde bütün bu lanet şeyi okuyacak vaktim olmaz. Haines’e de söyle, BBC’ye onun çıkması gerekecek, benim bir grup aptala ayıracak vaktim... Kinvara?”

Chiswell ofisin kapısında aniden durup soğuk bir şekilde, “Sana benimle DKMS’de buluşmanı söylemiştim, burada değil.”

Kinvara ayağa kalkıp buruşmuş elbisesini düzeltirken, “Seni görmek de güzel Jasper, üç günlük ayrılığın ardından,” dedi.

“Selam Kinvara,” dedi Izzy de.

Kinvara üvey kızının selamını duymazlıktan gelerek, “DKMS dediğini unutmuşum,” dedi Chiswell’e. “Bütün sabah sana ulaşmaya çalıştım ama...”

“Sana demedim mi?” diye çıkıştı Chiswell. “Bire kadar toplantılarım var diye. Eğer yine lanet damızlık atlarının parasıysa mesele...”

“Hayır, mesele o değil Jasper. *Gerçekten*. Bunu baş başayken söylemeyi tercih ederim ama sen bu konuşmayı çocuklarının önünde yapmamızı istiyorsan benim için sorun değil!”

“Tanrı aşkına!” diye püskürdü Chiswell. “Yürü o halde, gel hadi, boş bir odaya geçelim.”

“Dün gece biri vardı,” dedi Kinvara. “*Hiç bana öyle bakma Isabella!*”

Izzy'nin yüz ifadesi gerçekten de apaçık bir kuşku barındırıyordu. Kaşlarını kaldırıp Kinvara bir anda görünmez olmuş gibi aldırıışsız bir şekilde odaya girdi.

“Boş bir odada konuşabiliriz demedim mi?” diye hırladı Chiswell. Ama Kinvara gitmeye yanaşmıyordu bir türlü.

“Dün gece evin yanındaki korulukta bir adam gördüm Jasper!” dedi. Öyle yüksek ve tiz bir sesle söylemişti ki bunu Robin cümlelerin dar koridorda yankılandığından emindi. “Hayal görmüyorum, korulukta elinde kürekle bir adam vardı. Onu gördüm ve köpekler peşine takılınca kaçıp gitti. Bana yaygara koparmamamı söyleyip duruyorsun ama geceleri evde yalnız kalan benim ve eğer sen bu konuda bir şey yapmayı düşünmüyorsan artık ben polisi arayacağım!”

... bu önemli görevin sorumluluğunu almak için karar verebilecek misin?

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike gerçekten çok öfkeliydi. Ertesi sabah Mile End Parkı'na doğru ağır aksak yürürken, "Madem," dedi kendi kendine; "firmanın kıdemli ortağı ve kurucusu olarak bu kavurucu cumartesi sabahında, tek bacakla protesto yürüyüşüne ben gitmek zorundayım, o zaman ne için üç kişi çalıştırıyorum ki?" Ve bu soruyu yine kendisi yanıtladı: "Bakmam gereken bir bebeğim veya uçak biletlerini alan, bileğini kıran ya da evlilik yıldönümü planı yapan bir karım yok da ondan." Madem evli değildi, hafta sonunu feda etmesi gereken kişi oydu ki bu da iki uzun mesai günü daha demekti.

Robin'in, onun hakkında düşünmesinden korktuğu ne varsa, tam da onları düşünüyordu Strike: onun parke taşlı Albury Sokağı'ndaki evine karşılık kendisinin tavan arasındaki derme çatma iki göz odası; Robin parmağına taktığı zarif altın yüzüğün sağladığı hakların ve statünün sefasını sürerken kendisinin Lorelei'a öğle ve hatta büyük olasılıkla akşam yemeği planlarını iptal etmek zorunda olduklarını açıklaması, onu partner olarak işe aldığı anda Robin'in eşit sorumluluk sözü vermesine rağmen, gerçekte koş a koş evine, kocasına gidişi...

Evet, Robin ajansta geçirdiği iki yıl boyunca pek çok kere ücretsiz fazla mesai yapmıştı. Evet, görev aşkıyla çok emek verdiğini biliyordu. Evet, lanet olsun ki teoride ona bütün bunlar için minnettardı. Fakat şu anki hakikat de ortadaydı: Kendisi muhtemelen bir şey çıkmayacak olsa da saatlerce bir herifi gözetlemek için sokakta topallaya topallaya yürürken, o ve götlek kocası taşrada bir otelde geçirecekleri hafta sonu için yola düşmüştü. Onları bu şekilde hayal etmesi, bacağında ve sırtında duyduğu ağrıyı daha katlanılır kılmıyordu haliyle.

Eski püskü bir kot pantolon, rengi atmış, yıpranmış, yıllardır giydiği spor ayakkabıları, bir kolu omzundan sarkan sırt çantası ve tıraşsız yüzüyle parka girdi Strike. Protestocu kitleyi uzaktan görebiliyordu. Jimmy'nin onu tanıma riski Strike'i neredeyse yürüyüşü takip etmemeye sevk edecekti ama Robin'den gelen son mesaj (ki öfkeli olduğundan yanıt yazmamıştı) fikrini değiştirmesine yol açmıştı.

Kinvara Chiswell ofise geldi. Dün gece evin yanındaki korulukta elinde kürekle bir adam gördüğünü iddia ediyor. Dediğine göre Chiswell ona bu olaylar yüzünden polisi aramamasını söylemiş. Ama eğer Chiswell bu konuda bir şey yapmazsa polisi arayacağını söylüyor. Kinvara, Chiswell'in bizimle irtibata geçtiğini bilmiyor. Bu arada benim gerçekten Venetia Hall olduğumu sanıyor. Bir de Level Playing Field'i soruşturan yardım derneği komisyonuyla ilgili bir fırsat var. Ayrıntılara ulaşmaya çalışacağım.

Bu yeni bilgiler Strike'ı hepten çileden çıkarmak dışında bir şeye yaramamıştı. *Sun* Chiswell meselesine yoğunlaşmış, müşterisi iyice gerilip hırçınlaşmışken Geraint Winn aleyhinde sadece bir kanıt kırıntısı bile onu tatmin edebilirdi.

Barclay'e göre Jimmy Knight'ın on yaşında bir Suzuki Alto'su vardı ama araç muayenesini yaptırmadığı için arabanın yola çıkması yasaktı. Barclay, Jimmy'nin karanlıkta, yüz on kilometre uzaktaki Chiswell'in bahçesine ve koruluğa girmek için gizlice ortalıktan sıvışmış olamayacağını kesinlikle garantisini veremiyordu. Ama Strike bunu pek olası görmüyordu.

Öte yandan Strike, Jimmy'nin, Chiswell'in karısını korkutması için başka birini oraya göndermesini pekâlâ mümkün görüyordu. Belki de doğup büyüdüğü mahallede hâlâ görüştüğü birkaç tanıdığı, arkadaşı falan vardı. Daha da rahatsız edici bir başka olasılık ise Billy'nin telefonda Strike'a esir tutulduğunu söylediği yerden kaçıp babasının köhne kulübesinin yanına pembe battaniyeyle gömülen çocukla ilgili kanıt bulmak için gidip bölgeyi kazmaya karar vermiş olmasıydı. Bu esnada artık ne tür bir paranoyakça düşünceye kapıldıysa, Kinvara'nın atlarından birini de bıçaklamış olabilirdi pekâlâ.

Davanın bu gibi açıklanamayan unsurları yetmezmiş gibi *Sun*'in bakanı takibe almasından kaygılanan ve ajansının bakanı müşteri olarak kabul ettiği günden bu yana hâlâ Chiswell'in şantajcılarına karşı "pazarlık kozu" ele geçirmenin yakınından bile geçemediğinin farkında olan Strike her taşın altına bakmaktan başka seçeneği olmadığını düşünüyordu. Yorgunluğuna, ağrıyan kaslarına ve protesto yürüyüşünden dişe dokunur bir şey çıkmayacağından neredeyse emin olmasına rağmen cumartesi sabahı yatağından güç bela da olsa çıkıp şimdiden şişmeye başlayan bacağına protezini takmış, iki saat boyunca yürümek zorunda kalacağını düşünmemeye çalışarak Mile End Parkı'na doğru yola koyulmuştu.

Protestocu kitleye insanların yüzlerini seçebilecek kadar yaklaşınca, sırt çantasından hacker örgütü Anonymous'un simgesi haline gelen kalem kaşlı, bııklı Guy Fawkes maskesini çıkarıp yüzüne geçirdi. Sırt çantasını top haline getirerek yanında getirdiği ufak, kullanışlı kutunun içine teptikten sonra bayrakların, dövizlerin,

afişlerin olduğu kısma doğru yürüdü. “Ülkede füze istemiyoruz!” “Sokaklarda keskin nişancı istemiyoruz!” “Hayatlarımız sizin oynadığınız değil!” ve başbakanın yüzünün bulunduğu pek çok “Derhal istifa et!” dövizini vardı. Hareket edecek en zor zeminleri bulmakta gerçekten Strike’ın takma bacağına üstüne yoktu. Nihayet kırık olimpiyat halkaları logolu, turuncu OKHD bayrağını bulduğunda ter içinde kalmıştı.

Yaklaşık on kişilerdi. Çene çalan gençlerin arkasında dolaırken, kırık burunlu bir yüze uygun üretilmeyen ve dolayısıyla yüzünden kayan plastik maskesini düzeltirken Jimmy Knight’i gördü. İki genç kadına bir şeyler anlatıyordu. Kadınlar aynı anda başlarını geriye atıp Jimmy’nin söylediği bir şeye (yine ne anlatıyorsa) kahkahayla karşılık verirken Strike, delikleri tam gözlerine denk gelecek şekilde maskesini yüzüne sabitleyerek, diğer OKHD üyelerine göz gezdirdi ve domates kırmızısı bir kafa görememiş olmasını, Flick’in saçlarını başka bir renge boyamasına değil de alanda olmamasına yordu.

Görevliler kalabalığı sıraya sokmak için âdeta güder gibi hareket etmeye başlamışken Strike protestocular arasına daldı. Sessiz, hantal hantal yürüyen ve biraz ruhsuz davranan bir figür olarak cüssesinden de ürken genç örgütlüler, Strike’ın OKHD’nin tam arkasında bir noktaya geçmesiyle beraber, ona âdeta bir kaya muamelesi yaparak insanları kayanın etrafından dolaşmaya yönlendirdiler. Anonymous maskesi takan sıska bir genç, sıranın arkasına doğru dönerken Strike’a iki elinin baş parmaklarıyla selam verdi. Strike da aynı şekilde karşılık verdi.

Sarma sigarasını içen Jimmy onun ilgisini çekmek için birbiriyle rekabet halinde olan iki genç kızla şakalaşmaya devam ediyordu. Kızlardan özellikle çekici görünen esmer olanı, elinde David Cameron’ın 1936 Olimpiyat Stadyumu’na tepeden bakan Hitler olarak boy gösterdiği, son derece detaylı bir resmin bulunduğu bir pankart tutuyordu. Gerçekten etkileyici bir sanatsal çalışmaydı bu

ve polisler ile göz alıcı, fosforlu ceketli görevliler nezaretinde kitle sabit adım parkın dışına, uzun ve düz Roman Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçene kadar Strike sanat eserini hayranlıkla inceleme fırsatı buldu.

Pürüzsüz asfalt yol Strike'ın protezi için görece daha konforlu idi ama bacağı hâlâ ağrıyordu. Birkaç dakika sonra sloganlar duyuldu: "Füzeler DIŞARI! Füzeler DIŞARI!"

Birkaç muhabir önlerinde geri geri yürüyerek yürüyüşün fotoğraflarını çekiyordu.

"Hey, Libby," dedi Jimmy elinde elle çizilmiş Hitler afişi tutan kıza. "Omzuma çıkmak ister misin?"

Jimmy diz çöküp Libby'yi omzuna alarak tekrar doğrulur, Libby de elindeki afişi fotoğrafçıların görebileceği yüksekliğe kaldırırsa Strike, Libby'nin arkadaşının gizliden gizliye kızı kıskandığını fark etti.

"Göğüslerini açarsan ilk sayfaya çıkarız!" diye bağırdı Jimmy. "Jimmy!" diye yanıtladı kız alaycı bir öfkeyle. Arkadaşı da zoraki gülümsedi. Muhabirler fotoğraf çekerken plastik maskesinin ardında acıyla yüzünü buruşturan Strike topalladığını belli etmemeye çalışarak yürümeye devam ediyordu.

Jimmy nihayet kızı tekrar yere indirirken, "Büyük makineli herif sürekli bizi çekti," dedi.

"Siktir! Gazetelere çıkarsam annem kafayı yer kesin," dedi kız heyecanla. Jimmy anne babasının ne diyeceğinden korkmasıyla dalga geçip onu dürterken, kız Jimmy'nin diğer yanına geçti. Strike'a kalırsa kız ile Jimmy'nin arasında en az on beş yaş vardı.

"Eğleniyor musun Jimmy?"

Maske Strike'ın görüş açısını sınırlıyordu, o yüzden Flick'in de yürüyüşe katıldığını ancak domates rengi, dağınık saçlar önünde belirince fark etti. Yerden bitercesine bir anda ortaya çıkması Jimmy'yi de şaşırtmıştı.

Yapmacık bir memnuniyetle, "Geldin işte," dedi.

Flick, korkup adımlarını hızlandıran Libby adlı kıza dik dik bakarken Jimmy kolunu omzuna atmaya çalıştıysa da Flick onu eliyle itti.

“Hey,” dedi Jimmy yapmacık bir masumiyetle. “Sorun ne?”

“Üç boktan tahmin hakkın var,” diye tısladı Flick.

Strike, Jimmy'nin kadının hoşuna giden bir şeyi tartıştığını söyleyebilirdi. Haydutlarınkine benzeyen yakışıklı yüzünde, duyduğu rahatsızlığın ama Strike'a kalırsa aynı zamanda bariz bir mahcubiyetin de izleri okunuyordu. Bir kez daha kolunu kadının omzuna atmayı denedi. Bu kez kadın sertçe vurdu koluna.

Daha saldırgan bir ses tonuyla, “Hey,” diye çıkıştı Jimmy. “Bu da neyin nesi şimdi?”

“Ben senin pis işlerini yaparken sen *onunla* takılıyorsun, öyle mi? Sen beni aptal mı sanıyorsun amına koyayım?”

Bir görevli megafondan, “Füzeler DIŞARI!” diye yüksek sesle bağırdı ve hemen ardından kitle hep bir ağızdan slogan attı. Strike'ın yanındaki Mohikan saçlı kadının çığlığı bir tavus kuşunununki kadar tiz ve betti. Gücünü tazeleyerek attığı ikinci çığlık Strike'a attığı her adımda zonklayan bacağı sebebiyle oflama rahatlığı sundu ve soluğu plastik maskede ter içinde kalmış yüzünden bütün sıcaklığıyla geri sektti. Göz deliklerinden Jimmy ile Flick'in tartışmasını izliyordu ama kalabalığın uğultusundan tek kelime dahi duyamıyordu. Ancak nihayet slogan faslı bitince ne konuştuklarını çat pat da olsa duyma fırsatı buldu.

“Bıktım bundan,” dedi Jimmy. “Barlardan tıfıl öğrenci kaldıran ben değilim!”

“Beni başından attın!” diye böldü Flick çığlığını bastırmaya çalışır tonda. “Beni başından attın göt herif! Bana özel bir şey yaşamak istemediğini söyledin!”

“Sinirlenmişim,” dedi Jimmy sertçe. “Gergindim. Billy kafamı sıkıp duruyor zaten. Doğruca bara gidip lavuğun tekiyle...”

“Bana bıktığını söyledin. Ben...”

“Yeter be! Kendimi kaybettim ve söylememem gereken bir dolu şey söyledim işte. Bana her gücendiğinde gidip başka bir kadınla takılsam sen ne yaparsın?”

“Tabii tabii. Biliyor musun, bazen beni yanında tutmanın tek nedeninin şu Chiz...”

“Kapa o sikik ağzını!”

“Ve bugün... sen eğlendim mi sanıyorsun o pislik herifin evi...”

“Teşekkür ettim ya, Tanrı aşkına, bu konuyu daha kaç kere konuşacağız? Broşürlerin çıktısını almam gerekiyordu, yoksa ben de seninle gelecektim.”

“Ve temizliği yaptım,” dedi, sonra birden iç çekerek devam etti Flick: “Mide bulandırıcıydı. Ve bugün beni oraya gönderdin! Korkunçtu Jimmy, hastaneye gitmesi gerek, hayatta ama...”

Jimmy etrafına bakındı. Bir an için Jimmy’nin görüş alanına giren Strike her adımında gövdesini taşımakta daha da zorlanıyor, sanki düz yolda değil de binlerce ateş karıncası üstünde yürüyor-muş gibi acı çekiyor olsa da doğal yürümeye çalıştı.

“Hastaneye sonra götürürüz,” dedi Jimmy. “Götüreceğiz... Ama şimdi serbest bırakırsak her şeyi anlatır. Nasıl biri olduğunu biliyorsun... Winn şu fotoğrafları alsın hele bir. Bak...” dedi Jimmy tatlı dille ve üçüncü kez kolunu Flick’in omzuna atmaya yeltendi. “Dinle, sana ne kadar minnettarım, anlatamam.”

“Tabii, tabii,” dedi Flick elinin tersiyle burnunu silerek. “Para için. Chiswell’in ne yaptığını bile bilemeyecektin, bunun için. Yani eğer...”

Jimmy kadını sertçe kendine çekip öptü. Başta karşı koymaya çalıştıysa da bir saniye bile geçmeden karşılık verdi Flick. İştahla öpüşerek yürümeye devam ettiler. Strike dillerinin birbirlerinin ağzında gezindiğini görebiliyordu. Onlar diğer OKHD üyelerinin sırtışları arasında birbirleriyle sarmaş dolaş olmuş, öpüşe koklaşa yürürken Jimmy’nin kısa süre önce omzuna aldığı kız hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Jimmy,” diye mırıldandı Flick sonunda öpüşmeleri bitince. Jimmy’nin kolu hâlâ kadının omzundaydı. Artık sevgiyle, masumca bakıyordu ve sesi oldukça yumuşaktı. “Bence gelip onunla ciddi ciddi konuşman lazım. Sürekli o lanet olası dedektiften bahsedip duruyor.”

“Ne?” diye sordu Jimmy anlamış olsa da.

“Strike. O tek bacaklı piç kurusu asker. Billy kafayı takmış ona. Gelip onu kurtaracağını sanıyor.”

Nihayet yürüyüş güzergâhının bitiş noktası görünmüştü: Fairfield Caddesi’ndeki Bow Kışlası, yani ufuk çizgisinde patlayan füzelerin bazılarının yapımı için önerilen bölge olan eski kibrit fabrikasının kare şeklindeki tuğladan kulesi.

“Kurtarmak mı?” dedi Jimmy alaycı bir tonda. “Yuh artık. Duyan da işkence ediliyor sanır.”

Yürüyüşçüler sırayı bozup düzensiz bir kalabalık halinde yaklaşan füze yapımı binasının önündeki koyu yeşil gölet etrafında toplaşmaya başladı. Strike pek çok protestocunun yaptığı şeyi yapıp bir banka oturmak veya yere oturup sırtını bir ağaca vererek biraz soluk alabilmek için her şeyi verebilirdi. Bacağının derisi, gövdesini taşımaktan tahriş olmuştu ve diz tendonlarının buza ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ne var ki Strike, OKHD’li yoldaşlarından ayrılıp kalabalığın çevresini dolanarak ilerleyen Jimmy ile Flick’in peşine düştü.

Flick’in, “Seni görmek istedi ve ben de işin olduğunu söyledim,” dediğini duydu Strike. “Ve ağlamaya başladı. Çok korkunçtu Jimmy, çok.”

Elinde mikrofonla kalabalığın önündeki sahneye çıkan genç, siyahi genç adamı izliyormuş numarası yaparak Jimmy ve Flick’e iyice yaklaştı Strike.

“Parayı aldıktan sonra ilgilenirim Billy’yle,” dedi Jimmy. Biraz suçluluk duygusu içinde ve kafası karışmış görünüyordu. “Tabii ki

ben ilgileneceğim... Ve sen... Benim için yaptığın şeyi asla unutmayacağım.”

Bunu duymak Flick’in hoşuna gitmişti. Strike göz ucuyla da olsa kadının heyecandan iyice kızaran kirli yüzünü görebiliyordu. Jimmy elini kot pantolonunun cebine atıp kâğıt ile tütün paketini çıkardı ve sigara sarmaya koyuldu.

“Hâlâ o dedektifle konuşuyor mu?”

“Evet.”

Jimmy sigarasını yakıp kalabalığı süzerek derin bir nefes aldı.

“Ne diyeceğim sana,” dedi birden, “gidip onu göreceğim. Biraz sakinleşir. Onu bir süre daha böyle tutmamız gerekiyor. Sen geliyor musun?”

Flick, Jimmy’nin uzattığı eli gülümseyerek tuttu ve yürümeye koyuldular.

Strike aradaki mesafenin biraz açılmasına izin verdikten sonra maskesini ve hırpani gri rapçi beresini çıkarıp tam da bu ihtimal için yanına aldığı güneş gözlüklerini gözüne geçirdi, maske ile bereyi kenarda duran pankartların üstüne atarak peşlerine düştü.

Jimmy’nin adımları protesto yürüyüşündekinden tümüyle farklı bir ritimdeydi ve Flick birkaç adımda bir ona yetişmek için adımlarını hızlandırmak zorunda kalıyordu. Tahriş olmuş derisinin sinir uçları proteze sürtünür ve aşırı gerilmiş kasları artık isyan ederken dişini sıkmak dışında bir seçeneği yoktu Strike’ın da.

Ter içinde kalmıştı ve yürüyüşü giderek daha da tuhaf bir hal alıyordu. Gelen geçenler ona bakmaya başlamıştı. İnsanların protez bacağını sürüklemesine nasıl da merak ve acıma hissiyle baktığını görebiliyordu. O lanet fizyoterapi egzersizlerini düzenli yapması gerektiğinin farkındaydı, cips ve patates kızartması yememe kuralına tavizsiz riayet etmesi gerektiğini biliyordu ve ideal bir dünyada da bugünü protezini hiç takmayıp, bacağına buz koyup evde dinlenerek geçireceğinden de emindi. Bedeninin durması

için attığı çığlıkları duymazlıktan gelip yürümeye devam etse de Jimmy ve Flick’le arasındaki mesafe giderek açılıyor, üst gövdesi ve kollarının, bacağıнын açığını kapatmaya çalışan mücadelesi daha da grotesk bir hal alıyordu. Jimmy veya Flick’in hasbelkader arkalarına dönüp bakmaması için dua etmek dışında bir şey gelmezdi elinden. Zira kendisini böyle topallaya topallaya yürürken görürlerse kesinlikle tanırırlardı. Strike yolun karşı tarafında soluk soluğa ve ter içindeyken, onlar küçük, hoş, tuğladan Bow metro durağı binasına ulaşış gözden kaybolmak üzereydi.

Kaldırımdan yola inerken sağ baldırında kasları bıçakla dilimlenmişçesine dayanılmaz bir acı duydu Strike. Bacağı iflas etti ve düştü. İki yana açık elleri asfalta sürttü ve kalçası, omuzları ve başıyla birlikte boylu boyunca yolun ortasına serildi. Bir kadının şok içinde çığlık attığını duydu. İnsanlar onun sarhoş olduğunu düşünmüş olmalıydı. En azından daha önce yine benzer şekilde düştüğünde öyle düşünmüşlerdi. Strike aşağılanmış, sinirden deliye dönmüş bir halde ve acı içinde kaldırıma doğru sürünerek sağ bacağıнын yoldan, gelen arabaların önünden çekti. Genç bir kadın telaşla yanına gelip yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Strike bir saniye sonra yaptığından utanıp pişmanlık duyacaksa da kadına hiddetle çemkirdi.

Birkaç saniye sonra, “Kusura bakmayın,” dediğinde kadın iki arkadaşıyla birlikte çoktan uzaklaşmıştı.

Gövdesini kaldırımın sınırını belirleyen parmaklıklara sürüyüp kan ter içinde sırtını parmaklıklara vererek yere oturdu. Birinin yardımı olmadan tekrar ayağa kalkabileceğinden bile emin değildi. Ellerini baldırına götürdüğünde yumurta büyüklüğünde bir şişlik fark etti. Kasının yırtılmış olabileceğini düşündü.

Cebinden telefonunu çıkardı. Yere düştüğünde ekranı çatlamıştı.

Gözlerini kapayıp başını soğuk demire yaslayarak, “Sikerim böyle işi!” diye mırıldandı.

Birkaç dakika orada kımıldamadan durdu; gelen geçenler bir serseriye veya ayyaşın tekine bakıyormuş gibi aşağılayan gözlerle onu süzerken Strike sessizce elindeki sınırlı seçenekleri değerlendirmeye devam etti. Sonunda köşeye sıkışmış olduğuna kanaat getirerek gözlerini açtı, koluyla yüzünü sildi ve Lorelei'ı aradı.

... seni burada, acılar ve sararmış solmuş bir evlilik ortamının içinde buldum.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Geriye dönüp baktığında, evlilik yıldönümü için geçireceği hafta sonunun daha başlamadan, Avam Kamarası binasının mahzeninde Strike'ın Jimmy'yi izleme talebini geri çevirdiği o anda lanetlendiğini biliyordu Robin.

Suçluluk duygusundan kurtulma çabasıyla, iş çıkışı onu almaya geldiğinde Matthew'a Strike'ın bugünkü isteğini söyleyivermişti. Matthew'un hiç hoşuna gitmediği halde Robin'in Land Rover'la cuma akşamı trafiğine çıkmayı istemesi nedeniyle zaten araları limoniydi. Üstüne bir de Robin'i iki yıldan uzun süre boyunca Strike'a köle gibi çalıştıktan sonra şimdi onu geri çevirdiği için üzgün görünce iyice öfkelenen Matthew, Strike hakkında o kadar kötü şeyler söylemişti ki Robin, Strike'ı savunmak zorunda kalmıştı. Matthew, Robin'in sol el yüzük parmağında ne nişan ne de nikah yüzüğünün olduğunu fark ettiğinde zaten bir saati aşkın süredir tartışıyorlardı. Bekâr Venetia Hall'u oynamaya başladığı günden beri yüzüğü hiç takmamıştı ve Albury Sokağı'ndan otele doğru yola çıkmadan önce yüzüğünü alması gerektiğini unutmuştu.

“Yıldönümümüz ve sen yüzüğünü takmayı bile akıl edemiyorsun, öyle mi?” diye bağırdı Matthew.

Bir buçuk saat sonra yumuşacık, altını renkli tuğladan otelin önünde durdular. Gözlerinin içi gülen, üniformalı bir adam Robin’in kapısını açtı. Boğazı düğümlenen Robin neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi.

Michelin yıldızlı akşam yemeklerini yerken çok az konuştular. Robin strator ve çamur yiyormuş gibi asık bir suratla diğer masalara bakıyordu. O ve Matthew otelin açık ara en genç çiftiydi ve Robin bütün bu çiftlerin de kendi evliliklerinde benzer güçlükler yaşamalarına rağmen bir şekilde evliliklerini sürdürmeyi başarmış çiftler olup olmadığını düşünüyordu.

Yemekten sonra hemen uyudular.

Cumartesi günü Robin otelde geçirecekleri her anın ve müthiş iyi bakılan bahçede, lavantalarla bezeli yürüyüş yolunda, Japon bahçesinde, meyve sebze bahçelerinde atacakları her adımın onlara küçük bir servete mal olduğunun bilincinde uyandı. Matthew da benzer şekilde düşünmüş olsa gerek, kahvaltı sonrasında uzlaşmacı bir tavır takınmaya başladı. Yine de sohbetleri her an tehlike hattına geçme riski barındırıyordu. Şakaklarında duyduğu korkunç baş ağrısına rağmen en ufak bir memnuniyetsizliğin bile yeni bir tartışmayı tetiklemesinden korktuğu için otel personeline ağıri kesicileri olup olmadığını sormaktan imtina eden Robin düşün ve balayı anılarından konuşabilecekleri bir ortam söz konusu olsaydı nelerden bahsedebileceklerini düşündüyse de nihayet dolaşmaya çıktıklarında Matthew’un işinden konu açıldı.

Ertesi cumartesi çalıştığı şirket bir başka şirketle yardım amaçlı kriket maçına çıkacaktı. Krikette de ragbide olduğu kadar iyi olan Matthew maç gününü ipe çekiyordu. Robin, onun kendi meziyetleri hakkındaki böbürlenmelerini, Tom’un bowlingdeki yeteneksizliği hakkındaki şakalarını dinliyor, gerektiğinde kahkaha atıyor, gerektiğinde onaylıyordu. Ama aklının bir yanı o anda Bow’da ne olup bittiğini, Strike’ın yürüyüşe gidip gitmediğini, Jimmy’yle il-

gili işe yarar bir şeyler öğrenip öğrenemediğini merak ediyor ve bütün bunlar olurken, bir zamanlar delice âşık olduğu yakışıklı adamdan geriye nasıl sadece böyle kendini beğenmiş, bencil bir adam kaldığını sorguluyordu.

Robin hayatında ilk kez o gece Matthew'la öylesine, sırf reddetmesi halinde çıkacak kavgaya tahammülü olmadığından sevişti. Madem evlilik yıldönümleriydi, o halde sevişmeleri gerekiyordu. Bir memur hafta sonu ne kadar keyifli çalışırsa o kadar keyif aldı bu sevişmeden. Matthew boşalırken, itaatkâr bedeninin derinlerinde yatan o soğuk, mutsuz benliğini gizlemeyi becerememesine rağmen, Matthew'un onun mutsuzluğunu nasıl fark edemediğini, evliliklerini başarılı bir birliktelik olarak görmeyi nasıl başarabildiğini aklı alamayan Robin'in gözlerinden yaşlar süzüldü.

Karanlıkta Matthew ona sarıldıktan sonra Robin usulca göz yaşlarını sildi ve Matthew ondan ne duymayı bekliyorsa onları söyledi. İlk kez, hayatında ilk kez, "Seni seviyorum," derken yalan söylediğini bütün kalbiyle biliyordu.

Matthew uyuduktan sonra komodinde duran telefonuna büyük bir dikkatle uzanıp mesajlarını kontrol etti. Strike'tan ses yoktu. Google'dan Bow'daki yürüyüşün fotoğraflarına baktı ve kalabalığın ortasında yüzünde Guy Fawkes maskesiyle duran uzun boylu adamın kıvrıkcık saçlarını tanıdığını hissetti. Ardından telefonu tekrar komodine bıraktı ve gözlerini kapattı.

... onun ölçsüz, çılgın ve engellenemez aşırı tutkuları... bunlara benim de inanmam için ısrar ediyordu.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike Denmark Sokağı'ndaki tavan arasına altı günün ardından, cuma sabahının ilk ışıklarında geri döndü. Protezi omzundaki çantada, pantolonunun sağ bacağı iğnelenmiş bir şekilde ve gelen geçenlerin şefkatli bakışlarına, geri püskürtme dışında bir gayesi olmayan bir yüz ifadesiyle yanıt vererek, koltuk değnekleriyle sokadaki yirmi dört numaralı apartmana doğru yürümüştü.

Doktora gitmemiştir. Lorelei cömertçe bir bahşişle ödüllendirdiği taksi şoförüyle birlikte Strike'ın dairesinin üst katına çıkmasına yardım ettikten sonra kendi pratisyen hekimini aramış ama o da durumunu görmek için Strike'ın muayenehanesine gelmesini istemiştir.

“Ne yapmamı bekliyorsun? Oraya zıplamamı mı? Diz ardı kırışimde bir sorun olduğunu hissedebiliyorum,” diye çıkmıştı Strike telefonda. “Hep aynı terane! İstirahat, buz falan. Bir dolu zırva. Kırk sefer yaptığım şeyler bunlar.”

Strike dört gece, beş gündüz Lorelei'da kalarak bir kadının evinde bir geceden fazla kalmama kuralını bozmak zorunda kalmıştı. Bunu yaptığına pişmandı ama başka bir seçeneği de yoktu.

Köşeye sıkışmıştı. Durum tam Chiswell'in dediği gibiydi: *a fronte praecipitium a tergo lupi*. Cumartesi Lorelei'la akşam yemeğine çıkmaları gerekiyordu. Ona buluşmamak için bir bahane uydurmak yerine doğruyu söylemeyi tercih ederek, ondan yardım istemek zorunda kalmıştı. Şimdiki aklı olsa eski dostları Nick ve Ilsa'yı ya da belki Shanker'ı arardı ama artık olan olmuştu.

Şimdi kendisini ve çantasını üst kata güç bela sürüklerken haksız olduğunu ve nankörlük yaptığını söylemek Strike'ın moralini düzeltmeyecekti. Lorelei'in dairesindeki günleri çoğunlukla son derece eğlenceli geçmişse de önceki gece yaşanan olay her şeyi berbat etmişti ve bunda bütün kabahat Strike'a aitti. Charlotte'tan ayrıldığından beri her anı gardını alarak geçirdiği şeyin yaşanmasına izin vermişti. İzin vermişti çünkü gardını düşürmüş ve önüne çayların, ev yemeklerinin konmasını, onunla şefkatle ilgilenilmesini kabul etmişti. Ta ki önceki gece, karanlıkta Lorelei başını çıplak göğsüne yaslayıp, "Seni seviyorum," diyene kadar.

Strike yine yüzünü ekşite ekşite koltuk değneklerinde dengeye durmaya çalışarak dairesinin kapısını açtıktan sonra içeri girerken neredeyse düşüyordu. Kapıyı sertçe kapatıp çantasını yere attı ve Amerikan mutfaklı oturma odasındaki formika masanın önünde duran küçük iskemleye oturup koltuk değneklerini yanına koydu. Bacağı bu durumdayken hayli zorluk çekecekse de evde ve yalnız olmaktan memnundu. Elbette ki kısa süre içinde işinin başına dönmesi gerekmişti ama birilerini takip etmek şöyle dursun, ciddi manada müşkül durumdayken kıcını rahat bir koltuğa oturtup bacağını geniş, kare şeklindeki yumuşacık pufa uzatıp Lorelei önüne yiyecek içecek getirirken Robin ve Barclay'e mesajla talimat vermek de kolay olmuştu.

Bir sigara yaktı ve Charlotte'ı terk ettiğinden beri hayatına giren kadınları düşünmeye koyuldu. İlki Ciara Parker'dı; iki tarafın da en ufak bir pişmanlık duymadığı muhteşem bir tek gecelik ilişki yaşamışlardı. Landry vakasını çözüp basında geniş yankı uyandırdıktan birkaç hafta kadar sonra yine aramıştı onu Ciara.

Bu yeni durumda güzel mankenin aklında tek gecelik alelade bir ilişkiden potansiyel bir sevgili pozisyonuna geçmiş olsa da Strike tekrar görüşme teklifini geri çevirmişti. Onunla fotoğraflanmak isteyen kız arkadaşları, mesleği icabı Strike'a iyi gelmiyordu.

Sonra bir davada bilgisine başvurduğu, yayınevi çalışanı Nina gelmişti. Ondan hoşlanmıştı ama geriye dönüp baktığında ona yeterince hassas ve düşünceli davranmadığını görüyordu. Nina'nın kalbini kırmıştı. Yaptığıyla gurur duymuyordu ama bu yüzden de geceleri gözüne uyku girmediği söylenemezdi.

Elin ise farklıydı, güzeldi ve her şey bir yana rahattı ki Strike'ın onunla birlikte olmasındaki ana neden de buydu. Zengin bir adamdan boşanma sürecindeydi ve ihtiyatlı olmaya, ağırdan almaya en az Strike kadar ihtiyaç duyuyordu. Bir restoranda akşam yemeği yerken şarabı kadının üzerine boca edip, ardından çekip gidene kadar birkaç ay birlikte olmayı başarmışlardı. Daha sonra özür dilemek için aramış ancak Elin, Strike'ın cümlesini bitirmesine bile fırsat vermeden telefonu yüzüne kapatmıştı. Le Gavroche'da onca insanın içinde onu aşağıladığı, dahası epey yüklü bir kuru temizleme faturası çıkardığı hesaba katıldığında, "Ben de şimdi onu söyleyecektim," diye yanıt vermek yerine küfretse daha iyiydi.

Elin'den sonra hiç karşılaşmamış olmayı tercih edeceği Coco girmişti hayatına. Ve şimdi de Lorelei vardı. Diğer kadınlara kıyasla ondan çok daha fazla hoşlanmıştı. Zaten, "Seni seviyorum," diyenin o olmasına üzülmeye de bundandı.

Strike iki yıl önce kendine söz vermişti, ki zaten çok az söz verirdi ve verdi mi de tutacağını bilirdi. Charlotte'tan sonra bir daha bir kadına asla, "Seni seviyorum," demeyecekti. Kafasında makul en ufak bir kuşku dahi olmadan o kadının yanında kalmak, onunla bir hayat kurmak istediğinden emin olmadığı sürece bir daha böyle bir şey yapmayacaktı. Daha az ciddi koşullar altında bunu söylerse Charlotte'la yaşadıkları onca şeyle alay etmiş sayacaktı kendini. Birlikte yaşadıkları onca yıkımı, tahribatı aklayan tek şey ona duyduğu aşktı ve asla yürümeyeceğini için için bilirken bile

ilişkiyi sürdürmüştü. Strike için aranan, kabul edilen, katlanılan acı ve keder demekti aşk. Ve Lorelei'in kovboy kızlarla süslü perdeli yatak odasında hissettiği duygu aşk değildi.

Dolayısıyla Lorelei'in fısıldadığı aşk sözcükleri karşısında sessiz kalmış, Lorelei söylediği şeyi duyup duymadığı sorduğundaysa, "Duydum, evet," demişti.

Sigarasına uzandı. *Duydum, evet.* En azından dürüst davranmıştı. Bunu duymasında da herhangi bir sorun yoktu. Sonrasında uzun bir sessizlik olmuş, ardından Lorelei yataktan kalkıp banyoya gitmiş ve yarım saat de çıkmamıştı. Strike onun ağlamaya gittiğini düşünmüştü; herhangi bir ses duymamıştı sonuçta ama Lorelei bunu ona duyurmamaya özen gösterecek hassasiyette biriydi. Yatakta uzanmış, ona hem hoş hem de doğru olacak ne söyleyebileceğini düşünmüştü bütün bu süre zarfında Strike da. Yanıtı bulamamıştı belki ama bildiği bir şey varsa o da her ne söylese, "Ben de seni seviyorum," cümlesinin yerini tutmayacağıydı. Ancak onu sevmiyordu ve ona yalan söylemeyecekti.

Lorelei yatağa dönünce Strike kolunu ona uzatmış, Lorelei bir süre omzunu sevmesine müsaade ettikten sonra yorgun olduğunu ve uyuması gerektiğini söylemişti.

Kız kardeşi Lucy'ye fazlasıyla benzeyen hayalî bir engizisyon memuresine, *başka ne yapmam gerekiyordu ki*, diye sordu içinden Strike.

Demlediği çayı ve oral seksi kabul etmemeye çalışabiliyordun mesela, diye yanıtladı hayalî memure. Bacağı zonklamaya devam ederken, *siktir oradan*, diye içinden geçirdi.

Ve telefonu çaldı. Bantla yapıştırdığı çatlak ekranda kayıtlı olmayan bir numaranın aradığını gördü.

"Strike."

"Selam Strike. Culpepper ben."

Kapanana kadar *News of the World*'de çalışmış Dominic Culpepper geçmişte de Strike'ın yoluna çıkmıştı. Strike'ın yakın dönemdeki iki cinayet vakasının iç yüzünü ona anlatmayı reddetmesiyle

zaten kişisel anlamda hiçbir zaman çok iyi olmayan ilişkileri, şimdi biraz düşmanlığa dönüşmüştü. Artık *Sun*'da çalışan Culpepper, Shacklewell Sapıǵı'nın tutuklanmasının ardından Strike'ın özel hayatını müthiş bir hevesle didik didik eden gazetecilerden biriydi.

“Bir işimiz var da uygun musun diye sormak istedim,” dedi Culpepper.

Nasıl yüzsüz bir herifsin sen böyle?

“Neyin peşindesiniz?”

“Bir bakanın kirli çamaşırlarını ortaya dökmeye uğraşıyoruz.”

“Hangi bakanın?”

“İşi kabul edince öğrenirsin.”

“Şu ara çok yoğunum. Ne kadar kirli bu çamaşırlar?”

“Senden bulmanı istediğimiz şey de tam bu işte.”

“Ortada bir kirin olduğunu nereden biliyorsunuz?”

“İçeriden, çok güvenilir bir kaynaktan,” dedi Culpepper.

“İçeride adamınız varsa bana neden ihtiyacınız var peki?”

“Konuşmaya hazır değil. Şimdilik sadece etekte dökülecek çok taş olduğunu çıtlattı. Çok.”

“Üzgünüm Culpepper. Yapamam,” dedi Strike. “Hiç vaktim yok.”

“Emin misin? İyi para veririz Strike.”

Dedektif biten sigarasının ateşiyle ikincisini yakarken, “Bu aralar durumum fena değil,” dedi.

“Öyledir eminim, seni şanslı piç,” dedi Culpepper. “Peki o halde. Patterson yapacak o zaman mecbur. Tanıyor musun?”

“Eski polis olan mı? Birkaç kere denk geldik,” dedi Strike.

Görüşme samimiyetsiz iyi temennilerle sona erdikten sonra Strike, Culpepper'ın adını Google'da arattı ve iki hafta önce Level Playing Field hakkında bir köşe yazısı yazdığını gördü.

Elbette ki kamu yararı veya ahlakına aykırı hareket etmekten *Sun* tarafından ifşa edilme tehlikesiyle karşı karşıya olan başka bir bakan da pekâlâ olabilirdi ama Culpepper'ın bu kadar kısa bir süre önce Winn'lerle temasa geçmiş olması, Geraint'in *Sun*'a bir şeyler çıtlattığını düşünen Robin'in bu kuşkusunda haklı olabile-

ceğini, yani Patterson'ın araştırmaya başlayacağı kişinin Chiswell olabileceğini gösteriyordu.

Strike, Culpepper'ın halihazırda onun Chiswell için çalıştığını bilip bilmediğini, bu telefon görüşmesinin dedektifin ağzından laf koparmak amacıyla yapıp yapılmadığını bilmiyordu ama bu çok da olası görünmüyordu. Strike'ın bakan için çalıştığını bile ona böyle bir teklifte bulunması için gazetecinin süzme salak olması gerekiyordu.

Strike, Mitch Patterson'ın namını duymuştu. Bir yıl önce boşanmak isteyen çiftlerin her iki tarafı tarafından da tutulmuştu ve aynı yıl içinde iki kez olmuştu bu. Londra Polis Teşkilatı'ndan "erken emekliye ayrılan" Patterson'ın saçları vaktinden önce ağarmıştı ve öfkeli bir boksörün yüzüne sahipti. Antipatik biriydi, en azından Eric Wardle, Strike'a öyle olduğunu söylemişti ama "sonuç alan" biriydi.

"Tabii bu yeni kariyerinde insanların kıcına tekme basamayacak," demişti Wardle. "Güçlü bir silahından yoksun yani artık."

Patterson'ın kısa bir süre içinde davaya müdahil olacağı düşüncesi Strike'ın hoşuna gitmemişti. Tekrar telefonunu aldı ve son on iki saattir Robin'den de Barclay'den de ses çıkmadığını gördü. Önceki gün hâlâ bir bilgiye ulaşamadığı için Robin hakkında kuşku vardı olduğunu söyleyen Chiswell'e bu konuda tekrar güvence vermek zorunda kalmıştı.

Hem çalışanlarının hem de kendisinin kabiliyetsizliğine öfkelenerek Robin ve Barclay'e mesaj attı:

Sun beni Chiswell'i araştırmam için tutmak istedi. İlk fırsatta durum güncellemesi yap. İşe yarar bilgilere ihtiyacım var. HEMEN.

Koltuk değneklerini alıp buzdolabında, dolaplarda yiyecek bir şeyler bakınmak üzere ayağa kalktı ve süpermarkete doğru kısa bir yürüyüş yapmazsa evde dört konserve çorba dışında hiçbir

şey olmadığını gördü. Bozulmuş sütü lavaboya dökerken kendine bir kupa çay yaptı ve formika masasına dönüp üçüncü sigarasını yakarak keyifsiz ve düşünceli bir şekilde dizinin bu durumuyla ne yapacağını düşünmeye başladı.

Derken bir kez daha telefonu çaldı. Arayanın Lucy olduğunu görünce çağrının sesli mesaja yönlendirilmesini bekledi. O anda ihtiyacı olan son şey çocukların okulundaki son yönetim kurulu toplantısında alınan kararları dinlemektir.

Birkaç dakika sonra Strike tuvaletteyken Lucy tekrar aradı. Pantolonunu yarıya kadar ancak çekebilmiş halde seke seke mutfığa fırlamasının nedeni Robin veya Barclay'ın aradığını zannetmesiydi. Telefonun ekranında bir kez daha kız kardeşinin numarasını görünce okkalı bir küfür savurarak tuvalete geri döndü.

Telefon üçüncü kez çalınca kız kardeşinin asla pes etmeyeceğini anlayan Strike teslim oldu. Açtığı konserve çorbayı sertçe tezgâha vurup hışım ile telefonu kapı.

“Meşgulüm Lucy, ne var?” dedi sertçe.

“Barclay ben.”

“Ah, tam zamanında. Yeni bir haber var mı?”

“Yararı olur mu bilmiyorum ama Jimmy'nin bülbülü Flick'le ilgili bir şeyler var.”

“Her bilginin yararı olur,” dedi Strike. “Neden daha önce aramadın?”

“Daha on dakika olmadı öğreneli,” dedi Barclay sakın bir sesle. “Mutfakta Jimmy'yle konuşmalarını duydum. İşten para çarpıyormuş.”

“Ne işi?”

“Söylemedi. Sorun şu ki gördüğüm kadarıyla Jimmy'nin hiç ilgisini çekmiyor anlattıkları. Kızı kodese tıksak umursayacağını sanmam Jimmy'nin.”

Strike'ın kulağına rahatsız edici bir *bip* sesi geldi. Arayan başka biri daha vardı. Telefonu kulağından alıp ekranına baktığında yine Lucy'nin numarasını gördü.

“Bir şey daha,” dedi Barclay. “Dün gece kafası güzelken bir bakanın elini kana bulaştırdığını bildiğini söyledi.”

Bip. Bip. Bip.

“Strike? Orada mısın?”

“Evet, evet, seni dinliyorum.”

Strike, Barclay’e Billy’nin hikâyesinden hiç bahsetmemişti.

“Tam olarak ne dedi peki?”

“Hükümete, Tory’lere giydirip durdu. Sonra birdenbire siktığının katilleri dedi. Katil diyerek neyi kastettiğini sordum ve o zaman da birinin ellerinde çocukların kanı olduğunu biliyorum, dedi.”

Bip. Bip. Bip.

“Kusura bakma ama bir avuç aptaldan fazlası değil. OKHD denen bok yani. Yardım paralarındaki kesintilerden de bahsediyor olabilirdi. Onlar için bu da en az cinayet kadar iyi bir konu. Chiswell’in siyasetini beğendiğimden söylemiyorum bunları Strike.”

“Billy’den haber var mı? Jimmy’nin kardeşi.”

“Yok. İkisi de adını dahi almıyor ağzına.”

Bip. Bip. Bip.

“Anlaşıldı,” dedi Strike. “Eşelemeye devam et sen. Yeni bir gelişme olursa haber verirsin.”

Görüşme bitince tekrar ekrana baktı ve bu kez açtı.

“Selam Lucy,” dedi telaşlı bir tonda. “Şu anda biraz meşgulüm, seni daha sonra...”

Fakat Lucy’nin ağzını açmasıyla Strike’ın yüzündeki ifade donuklaştı. Lucy daha arama nedenini açıklamayı bitirmeden, anahtarları kapığı gibi koltuk değneklerine doğru sekmeye başladı.

Seni zararsız hale getirebilmek hepimizin boynunun borcu artık.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike'ın güncelleme talep eden mesajı Robin'in telefonuna dokuza on kala, Robin daha Izzy ve Winn'in ofislerinin bulunduğu koridora henüz ulaşmışken düştü. Ne yazdığını görmek için öylesine heyecanlıydı ki ıssız koridorun ortasında durup mesajı okumaya başladı.

Sun'ın Chiswell'le artık çok daha ciddi biçimde ilgilenmeye başladığını öğrenince, "Hay aksi," diye mırıldandı. Meşe ağacından ofis kapılarının tamamı kapalıydı. Kıvrımlı, taş pervazlı koridorda duvara yaslanıp Strike'ı aramadan önce kendini topladı.

Jimmy'yi takip edemeyeceğini söylediğinden bu yana konuşmamışlardı. Pazartesi günü doğrudan özür dilemek için aramıştı ama telefonu açan Lorelei olmuştu.

"Ah, selam Robin, benim!"

Lorelei'in en kötü yönlerinden biri sempatik olmasıydı. Deşmemeyi tercih ettiği kimi nedenlerden ötürü onun sevimsiz biri olmasını kesinlikle tercih ederdi Robin.

"Kusura bakma, Strike duşta! Hafta sonu burada kaldı, birini takip ederken dizine çok kötü zarar vermiş. Bana fazla detay vermeyecektir ama sanırım sen biliyorsundur. Beni sokaktan aradı.

Çok korkunçtu. Ayağa bile kalkamıyordu. Bir taksiye atlayıp yanına gittim ve şoföre onu üst kata çıkarmama yardım etmesi için para verdim. Protezini takamıyor, koltuk değneği kullanıyor...”

“İşimin başına döndüğümü söylemen yeterli,” demişti Robin. O anda karnına yumruk yemiş gibi olmuştu. “Önemli başka bir şey yok.”

Sonrasında bu konuşmayı kafasında belki kırk kez tekrar tekrar yaşamıştı Robin. Strike’tan bahsederken, Lorelei’in sesinde kesinlikle ona göz kulak olan kişi belirtileri vardı. Hem zaten Strike’ın başı sıkışınca aradığı kişi de Lorelei olmuştu (*Başka kimi arayacaktı ki? Oxfordshire’a giden seni mi?*), bütün hafta sonunu onun evinde geçirmişti (*Sevgililer sonuçta, başka ne yapacaktı?*), Lorelei ona bakıyor, onu teselli ediyordu, hatta belki de Robin işinin başında olsa böyle bir şeyin hiç yaşanmayacağı konusunda ikisi de hemfikirdi.

Ve şimdi de Strike’ı arayıp aradan geçen beş günde işe yarar tek bir bilgiye bile ulaşamadığını söylemek zorundaydı. İki hafta önce, yani işe ilk başladığı zaman çok kolay girip çıkabildiği Winn’in ofisi artık Geraint ve Aamir yokken kapalı tutuluyordu. Bu konuda fazlasıyla hassaslardı artık. Robin bunun Aamir’in işi olduğundan, düşen bilezik olayı, kapı önünde Aamir’in telefon görüşmesini dinlerken Raphael’in bağırarak yanına gelmesi derken, ondan fazlasıyla şüphelenildiğinden emindi.

“Posta.”

Robin arkasına döndü ve posta çekçeğiyle ona doğru gelen kır saçlı, güler yüzlü adama baktı.

“Chiswell ve Winn’e gelen bir şey varsa alayım. Toplantımız var bugün,” dedi Robin. Postacı bir tomar zarfla beraber Robin’in üstündeki selofan camdan gerçek boyutta ve oldukça gerçekçi duran plastik bir cenin gördüğü bir de kutu uzattı. Üstündeki yazıyı okudu: *Katlim Vaciptir.*

“Ah, korkunç bir şey bu,” dedi Robin.

Postacı kıkırdadı.

“Bazılarına götürdüklerimin yanında hiçbir şey bu,” dedi gam-sızca. “Beyaz tozu hatırlıyor musun? Haberlere çıkmıştı. Şarbon olduğunu iddia etmişlerdi. Ne karmaşaydı ama. Ben de bir keresinde bir kutunun içinde insan boku teslim ettim. Nasıl sarıp dürmüş-lerse artık, kutu açılana kadar hiç kokmamıştı. Bu bebek Winn’e. Chiswell’e değil. Kürtaj hakkını savunanlardan kendisi. Eğlenceli bir yer, öyle değil mi?” dedi. Adamın sohbet edesi var gibiydi.

Gözü palas pandıras aldığı zarflardan birine takılmış halde, “Seviyorum burayı,” dedi Robin. “Kusura bakma.”

Postacının yanından ayrılıp hızla Izzy’nin ofisine döndü. Beş dakika sonra Thames Nehri kıyısına nazır Terrace Café’ye geçti. Nehir belli bir aralıkla siyah, demir sokak lambalarının dizili ol-duğu alçak bir taş duvarla karadan ayrılıyordu. Solda ve sağda sırasıyla Westminster ve Lambeth köprüleri uzanıyordu. İlki Avam Kamarası’ndaki koltukların yeşiline boyahyken ikincisi Lortlar Kamarası’ndaki koltuklar gibi kırmızıydı. Karşı kıyıda beyaz yü-züyle County Hall yükselirken saray ile arasından çamurlu suların üzerini kaplayan yağlı, saydam gri yüzeyiyle Thames akıyordu.

Kahvelerini yudumlayan birkaç erkencinin sohbetine kulak misafiri olacak mesafede bir köşeye oturup dikkatini yeniden Geraint Winn’e gönderilen ve postacıdan aldırışsız bir şekilde almış bulun-duğu mektuplardan birine çevirdi. Zarfın üzerindeki gönderen adı ve adresi titrek bir el yazısıyla ve bitişik halde yazılmıştı: Sör Kevin Rodgers, 16 The Elms, Fleetwood, Kent. Winn’lerin derneğiyle ilgili yaptığı kapsamlı okumalar neticesinde, 1956 Olimpiyatları engelli yarışında gümüş madalya kazanan ihtiyar Sör Kevin’in Level Playing Field yöneticilerinden biri olduğunu biliyordu Robin.

Telefon veya e-posta gibi hem daha kolay hem de daha hızlı iletişim araçları varken bu çağda insanları hâlâ mektup yazmaya sevk eden şey ne olabilir ki, dedi içinden.

Cep telefonundan internete girip zarfta yazılı adreste ikamet eden Sör Kevin ve Leydi Rodgers’a ait bir numara buldu. Hâlâ

sabit hat kullanacak kadar yaşlı insanlar sonuçta diye düşündü. Sert kahvesinden bir yudum alıp Strike'a mesaj attı:

Bir şeyin peşindeyim, ilk fırsatta arayacağım.

Daha sonra bir kalem ve Sör Kevin'in numarasını yazdığı defteri çıkarıp numarayı aradı.

Yaşlı bir kadın üçüncü çalışında açtı telefonu. Robin kötü olmasından korktuğu Galli aksanıyla, "Sör Kevin'la görüşebilir miyim lütfen?" dedi.

"Della, sen misin?"

"Sör Kevin orada mı?" diye sordu Robin biraz daha yüksek sesle. Gerçekten bir bakanmış gibi konuşmak zorunda kalmamayı umuyordu.

"Kevin!" diye bağırdı kadın. "Kevin! Della arıyor!"

Robin'e kareli banyo terlikleri içinde olduğunu düşündürten ayakların şıp şıp yürüme sesleri duyuldu.

"Merhaba, buyurun?"

"Kevin, Geraint mektubunu şimdi aldı," diyen Robin, Cardiff ile Lahore arası bir şiveyle konuştuğunu düşünüp yüzünü buruşturdu.

"Pardon Della, ne dedin?" dedi adam zayıf bir sesle.

Belli ki kulakları ağır işitiyordu ve bu, Robin için hem bir avantajdı hem de bir engel. Daha yüksek sesle ve elinden geldiğince anlaşılır bir şekilde tane tane tekrar etti. Sör Kevin üçüncü denemede de olsa söyleneni anladı.

"Acil atılması gereken adımları atmadığı takdirde istifa etmek zorunda olduğumu söyledim Geraint'e. Seninle eski dostuz Della, bunun kıymetli bir nedeni var, hâlâ da öyle. Ama kendimi de düşünmek zorundayım. Onu uyarmıştım."

"Ama neden Kevin?" diye sordu Robin. Kalemi eline aldı.

"Mektubumu göstermedi mi sana?"

"Hayır," dedi Robin, kalem elde beklerken.

“Yok artık,” dedi Sör Kevin yine cılız bir sesle. “Her neyse. Evvela... Açıklanmayan yirmi beş bin sterlin ciddi bir mesele.”

Hızla not alırken, “Başka bir şey var mı?” diye sordu Robin.

“Başka ne olacak?”

“*Evvela*, dedin. Başka hangi konu seni endişelendiriyor?”

Robin arkadan telefonu açan yaşlı kadının sesini duydu. Sinirlenmiş gibiydi.

Mahcup bir ses tonuyla, “Della, bütün bunları telefonda konuşmak istemiyorum,” dedi Sör Kevin.

Della’nın tatlı dilinin işe yaramasını umarak, “Açıkçası hayal kırıklığı oldu benim için,” dedi Robin. “Hiç değilse nedenini söylersin diye umuyordum Kevin.”

“İşte şu Mo Farah işi var...”

Fazlasıyla doğal bir şekilde şaşırmış numarası yaparak, “Mo Farah mı?” diye tekrarladı Robin.

“Ne oldu?”

“*Mo... Farah?*”

“Bilmiyor muydun?” dedi Sör Kevin. “Pes doğrusu. Pes...”

Robin arkadan gelen ayak seslerini duydu. Hemen ardından telefonu tekrar kadın aldı. Bir anlık hışırının ardından, “Bırak onunla ben konuşayım Kevin,” dedi kadın. “Della, Kevin tüm bu olanlar yüzünden çok üzgün. Senin olan biten hiçbir şeyden haberin olmadığından şüpheleniyordu ki bak, haklı çıktı. Seni üzmeyi asla istemeyiz,” dedi ve bu son cümlesinin kulağa sahte bir korumacılıkmış gibi geldiğinden hayıflandığını belli eden bir sesle devam etti. “Ama mesele şu ki... hayır, o da bilsin Kevin, Geraint insanlara tutamayacağı sözler verdi. Engelli çocuklara ve ailelerine David Beckham ve Mo Farah’ın onları ziyaret edeceğini söyledi. Kim bilir daha başka kimleri söyledi! Her şey ortaya çıkacak şimdi Della. Dernek Komisyonu da işin içinde ve ben Kevin’in adının lekelenmesine izin vermeyeceğim. O vicdanlı biri ve elinden geleni yaptı. Geraint’e aylardır bu meseleleri çözmesi için dil döküp duruyor. Sonra bir de şey var. Elspeth... Hayır Kevin. Bir şey yapmıyorum.

Sadece bilsin istiyorum... Çok daha çirkinleşebilirdi durum Della. Neredeyse polis de basın da geliyordu. Kusura bakma ama Kevin'ın sağlığını düşünmek zorundayım."

Robin hızlı hızlı not almaya devam ederek, "Elspeth olayı ne?" diye sordu.

"Bunu telefonda konuşmayacağım," dedi Leydi Rodgers sertçe. "Elspeth'e sormalısın."

Bir kez daha hışırtılar yükseldi ve telefonu tekrar Sör Kevin aldı. Sesi neredeyse ağlamaklıydı.

"Della, seni ne kadar sevdiğimi, takdir ettiğimi biliyorsun. Keşke her şey başka türlü olsaydı."

"Keşke," dedi Robin. "O halde Elspeth'i arıyorum."

"Ne dedin?"

"Elspeth'i arıyorum, dedim."

"Off," dedi Sör Kevin. "Ama sen de biliyorsun ki hiçbir şey çıkmayabilir."

Robin, bir an Elspeth'in numarasını istemeyi aklından geçirdiyse de bunu yapmamaya karar verdi. Numarasının Della'da olmaması mümkün değildi sonuçta.

Kalem elde, "Keşke Elspeth olayının ne olduğunu söylesen," dedi.

Hırıltılı bir sesle, "Söylememeyi tercih ederim," dedi Sör Kevin. "Bu tür söylentilerin insanın şöhretine vereceği zarar..."

Leydi Rodgers telefonu tekrar aldı.

"Söyleyecek başka sözümüz yok. Bu iş Kevin'ı çok yıprattı, çok stresliydi. Üzgünüm ama bu konudaki son sözümüz bu Della. Hoşça kal."

Robin telefonu yanında duran masaya bırakırken ona bakan birilerinin olup olmadığını kontrol etti. Tekrar telefonuna uzanıp Level Playing Field dernek yöneticilerinin listesini buldu. Dr. Elspeth Curtis-Lacey adında biri de vardı listede. Ama kadının şahsi numarası derneğin internet sayfasında yer almıyordu. Ayrıca bilinmeyen numaralar servisinde de kayıtlı görünmüyordu.

Robin, Strike'ı aradı. Çağrı doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Birkaç dakika bekledikten sonra tekrar denediyse de sonuç değişmedi. Başarısızlıkla sonuçlanan üçüncü denemenin ardından, mesaj attı.

GW hakkında bir şeyler buldum. Ara beni.

Terasa ilk çıktığında yerleri kaplayan nemli gölge hızla geri çekilir, Robin kahvesini ağır ağır yudumlayarak Strike'ın dönüş yapmasını beklerken sıcak güneş ışınları masasının üzerinde santim santim ilerliyordu. Sonunda telefonu mesaj geldiğini bildiren bir tonda titredi. Kalp atışları hızlanırken telefonu kaptıysa da mesaj Matthew'dandı.

Bu akşam iş çıkışı Tom ve Sarah'yla bir şeyler içelim mi?

Robin mesajı bitkinlik ve korkuyla karışık bir hisle yorumladı. Ertesi gün yardım amaçlı kriket maçı vardı ve Matthew tabiri caizse heyecandan yerinde duramıyordu. Tom ve Sarah'yla iş çıkışı bir şeyler içmek kuşkusuz tüm akşam bu konunun konuşulacağı anlamına geliyordu. Dörtlü olarak kendilerini barda hayal edebiliyordu: Sarah her zamanki gibi Matthew'a flörtöz bir tavır takınır, Tom da Matthew'un dandik bowling performansı ile ilgili şakalarını giderek daha şapşalca ve kızarak yanıtlamaya çalışırken Robin de son zamanlarda sıklıkla yaptığı gibi, sırf Matthew'a sıkılmış gibi veya arkadaşlarını hor görüyormuş gibi, hatta (en kötü senaryoda) orada olmaktansa Strike'la bir şeyler içiyor olmayı tercih edermiş gibi görünmesinin yol açacağı tiradı dinlememek için sohbetten çok keyif alıyormuş numarası yapacaktı. Her türlü spor faaliyetini fazlasıyla ciddiye alan Matthew maçtan önce uykusunu almak isteyeceğinden, herkesin kafayı bulduğu uzun gecelerden biri olmayacak hiç değilse, diye teskin etti kendini ve yanıt yazdı:

Tamam. Nerede?

Ve Strike'ın aramasını beklemeye devam etti.

Kırk dakika geçmesine rağmen hâlâ yanıt alamayan Robin, Strike'ın onu arayamayacağı bir yerde olmasından endişelenmeye başladı; zira bu durum başka bir soruyu da beraberinde getiriyordu: Yeni ulaştığı bilgiyi Chiswell'le paylaşmalı mıydı? Strike bunu bir saygısızlık olarak mı görürdü yoksa bilakis mevcut zaman sıkışıklığında Chiswell'e pazarlık kozunu vermemesine mi öfkelenirdi?

Meseleyi uzun uzun kafasında ölçüp biçtikten sonra ofis penceresinin üst yarısından içeride, koltuğunda oturduğunu gördüğü Izzy'yi aradı.

"Izzy, benim. Venetia," dedi. "Raphael'in yanında söyleyemeyeceğim bir şey var, o yüzden arıyorum. Baban için Winn hakkında bazı bilgilere ulaştım..."

"Ah, süpersin!" dedi Izzy coşkuyla. Robin arkadan bilgisayar klavyesinden gelen sesler eşliğinde Raphael'in, "Venetia mı? Neredeymiş?" dediğini duydu.

"Babamın günlük planını kontrol ediyorum hemen Venetia..." dedi Izzy. "On bire kadar DKMS'de olacak ama sonra bütün gün toplantıları var. Onu aramamı ister misin? Acele edersen muhtemelen görebilir seni."

Robin telefonu ile kalem ve defterini çantasına koyup kahvesinden son yudumunu alarak hızla Kültür, Medya ve Spor Dairesi'nin yolunu tuttu.

Robin cam bölmenin dışına vardığında Chiswell telefonu kulağında ofiste volta atıyordu. Canını sıkmış gibi görünen kişiyle telefon görüşmesine devam ederken Robin'e içeri girip masasının yakınında duran alçak, deri koltuğa oturmasını işaret etti.

Chiswell, "Büyük oğlumun hediyesiydi," dedi hattın diğer ucundaki kişiye. "Yirmi dört ayar altından. Üstünde *Nec Aspera Terrent* yazıyor. Lanet olsun!" diye gürlledi bir anda. Robin ofisin dış kısmındaki parlak yüzü gençlerin kafalarını çevirip Chiswell'e

baktığını fark etti. “Latince bu! İngilizce bilen birine ver telefonu. Jasper Chiswell. Kültür Bakanı. Size tarih verdim... Hayır, yapamazsın... Bütün gün bununla uğraşamam!”

Robin’in konuşmanın yakaladığı kısmından anladığı kadarıyla Chiswell manevi değeri olan bir altın para klipsi kaybetmişti ve klipsi Kinvara’nın doğum gününde kaldıkları otelde unutmuş olabileceğini düşünüyordu. Robin’in duyabildiği kadarıyla, otel personeli klipsi bulamamıştı ve saygısızca Chiswell’e aynı zincire bağlı başka bir otelde kalmış olabileceklerini söylüyordu.

“Başka biriyle konuşmak istiyorum, seninle daha fazla konuşmanın bir manası yok,” dedi Chiswell ve telefonu kapatıp onun kim olduğunu hatırlayamamış gibi boş gözlerle Robin’e döndü. Hırıltılı bir şekilde solumaya devam ederek, Robin’in karşısındaki koltuğa bıraktı kendini. “On dakikam var, dişe dokunur bir şeydir umarım,” dedi.

Robin not defterini çıkarıp, “Bay Winn hakkında bazı bilgilere ulaştım,” dedi ve yanıt beklemeden Sör Kevin’dan aldığı bilgileri özet geçti.

Belki bir buçuk dakika kadar sonra, “Ve...” diye ekledi, “Bay Winn’le ilgili daha büyük yolsuzluk olayları söz konusu olabilir ama bunları ancak Doktor Elspeth Curtis-Lacey’den öğrenmek mümkün ki kendisinin numarası rehberde kayıtlı değil. Onunla temasa geçmenin bir yolunu bulmamız uzun sürmez ama öncesinde,” dedi ve Chiswell’in ufak gözlerinin memnuniyetsizlikle kısılması üzerine kaygılı bir şekilde devam etti, “Sizi bilgilendirmem gerek diye düşündüm.”

Chiswell hiç olmadığı kadar asabi bir yüz ifadesiyle birkaç saniye Robin’i süzdükten sonra keyiflenerek dizine vurdu.

“Vay vay vay!” dedi. “En iyi elemanı olduğunu söylemişti. Öyleymişsin gerçekten.”

Cebinden mendilini çıkarıp talihsiz otele yaptığı telefon görüşmesi esnasında ter içinde kalmış yüzünü sildi.

“Vay be!” dedi bir kez daha. “Güzel bir gün olacağı benziyor. Bir bir kendi ayaklarına sıkıyorlar. Demek ki Winn hırsız, aynı zamanda yalancı ve belki çok daha fazlası var.”

“Yani,” dedi Robin ihtiyatla. “Hesabını veremediği yirmi beş bin sterlin var ve insanlara tutamayacağı sözler vermiş...”

“Bayan Elspeth Curtis-Lacey,” diyerek sesli düşünmeye başladı Chiswell. “İsim yabancı gelmiyor...”

Robin, Level Playing Field’in internet sayfasında okuduğu bilgiyi paylaşarak, “Northumberland’dan Liberal Demokrat bir danışmandı,” dedi Robin.

“Çocuk tacizcisi,” dedi Chiswell birden. “Oradan biliyorum bu kadını. Çocuk tacizcisi. Bazı komitelerde yer alıyordu. Her delikten o kadın çıkıyor. Hoş, liberal demokratların her tarafı delik deşik zaten. Onları bir araya getiren şey bu. Ne kadar tuhaf tip varsa hepsi orada.”

Chiswell kepeklerini siyah deri koltuğun üzerinde bırakarak ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak volta atmaya başladı.

“Bütün bu dernek mevzusu er ya da geç ortaya çıkacak,” dedi Sör Kevin’in eşini çağrıştırarak. “Ama şimdi patlamasını istemeyeceklerdir. Della boğazına kadar Paralimpik Oyunları işine batmışken böyle bir şeyin olmasını istemezler. Tabii. Bildiklerimi öğrenince paniğe kapılacaktır Winn. Sanırım bu onu etkisiz hale getirir... Bir süreliğine yani. Çocuklarla oynayıp duruyorsa ama...”

“Elimizde bir kanıt yok bu konuda,” dedi Robin.

“Bu sonsuza dek önünde engel olacaktır,” diye cümlesini tamamladı Chiswell ve yeniden volta atmaya başladı. Winn’in neden yöneticileri perşembe günkü resepsiyona götürmeye çalıştığını da açıklıyor. Öyle değil mi? Gönüllerini hoş tutmaya çalışıyor. Batan gemiyi terk etmemesini istiyor kimsenin. Prens Harry de orada olacak. Bu dernekçi tipler kraliyetten birilerini görmeye bayılır. En az yarısı sırf bu yüzden uğraşüyor bu işlerle.”

Koltuk altındaki ter lekelerini göstere göstere gülr, kır saçlarını kaşırken, “Şöyle yapacağız şimdi,” dedi. “Yöneticileri davetliler

listesine ekliyoruz. Sen de gelebilirsin tabii. Böylece şu Curtis-Lacey'yi köşeye sıkıştırıp ne bildiğini öğrenebilirsin. Tamam mı? On ikisi gecesi."

"Peki," dedi Robin bir yandan not alarak. "Tamam."

"Bu arada ben de Winn'in kuyruğunu sıkıştırdığını öğrenmesini sağlayacağım."

Robin kapıdan çıkmak üzereyken Chiswell aniden, "Kişisel asistanlık işi düşünmüyorsun sanırım, öyle değil mi?" diye sordu.

"Özür dilerim, anlamadım?"

"Izzy'nin işini devralmayı yani? Dedektif sana ne kadar maaş veriyor? Aynısını verebilirim ben de. Zeki ve biraz da cesur birine ihtiyacım var."

"Şu anki işimde mutluyum," dedi Robin.

Chiswell homurdandı. "Hımm. Neyse, belki böylesi daha iyidir. Şu Winn ve Knight'ı başımızdan defedelim de bir. Sonra senden başka işler de isteyebilirim. Gidebilirsin," dedi ve eli telefonda sırtını döndü.

Robin dışarıya, güneşe çıkınca tekrar cep telefonunu çıkardı. Strike hâlâ aramamıştı ama Matthew, Mayfair'de Sarah'nın iş yerine yakın bir noktada bulunan barın adını mesaj atmıştı. Chiswell'le yaptığı görüşme sonrasında, her halükârda akşamı daha neşeli geçebilecekti artık, orası kesindi. Tekrar parlamento binasının yolunu tutarken Bob Marley mırıldanmaya başladı.

En iyi elemanı olduğunu söylemişti. Öyleymişsin gerçekten.

Ben tamamıyla yalnız biri değilim ki... Burada yalnızlığa katlanacak iki kişiyiz.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Saat sabahın dördüydü. Başka bir deyişle, uykusuzların oyuk gölgeler dünyasında gezindiği, varoluşun kırılğan ve tuhaf görüldüğü umarsızlık saatleriydi. Bir ara içi geçen Strike hastane sandalyesinde irkilerek uyandı. Her yanı ağrıyan vücudu, açlıktan guruldayan karnıyla var olduğunu hissetti sadece. Gözlerini kapatan tamponlar, boynuna ve bileğine takılı hortumlar ve boğazından aşağı sarkıtılmış tüple yanındaki yatakta hareketsiz yatan dokuz yaşındaki yeğeni Jack'e baktı. İdrar torbası yatağın kenarından sarkarken mağarayı andıran yoğun bakım servisinin sessizliğinde hafif bir homurtuyla çalışan cihazlar arasında bu ufacık, narin vücut üç ayrı serumdan besleniyordu.

Strike, Jack'in yatağını çevreleyen perdenin arkasından bir hemşirenin yumuşak ayakkabılarının sesini duyabiliyordu. Geceyi sandalyede geçirmesini istememişlerdi ama o oturduğu sandalyede kalmış, bu noktada ufak da olsa şöhretinin, engelli olmasıyla birleşmesi onun avantajına olmuştu. Koltuk değnekleri komodine dayalıydı. Bütün hastanelerin bütün servisleri gibi, servis yine aşırı sıcaktı. Strike bacağı havaya uçtukten sonra demir yatak-

larda uzun haftalar geçirmişti. Burnuna dolan koku onu sayısız engel, aşağılanma ve sıkıntı arasında her şeyi yeniden düzenlemek zorunda kaldığı, acı ve ağır günler geçirdiği yeni hayata alışma sürecine geri götürmüştü.

Perde açıldı ve bir hemşire, önlüğü üzerinde hissiz ve iş bilir bir edayla bölmeye girdi. Uyanık olduğunu gördüğü Strike'a meslek icabı gülümsedikten sonra Jack'in yatağının ucundaki hasta dosyasını alıp hastanın kan basıncı ve oksijen seviyesini gösteren ekranlardaki verileri kontrol etmeye koyuldu. İşini bitirince, "Bir fincan çay içer misiniz?" diye fısıldadı.

"İyileşecek mi?" diye sordu Strike sesindeki acizliği gizlemeye çalışmadan. "Nasıl görünüyor?"

"Durumu stabil. Endişe etmeyin. Bu safhada beklediğimiz gibi her şey. Çay içmek ister misiniz?"

"Lütfen. Çok iyi olur. Çok teşekkür ederim."

Hemşire perdeyi çekip gittiğinde mesanesinin patlamak üzere olduğunu fark etti. Hemşire yanındayken koltuk değneklerini uzatmasını istemediği için hayıflanarak sandalyenin kolundan destek alıp kalktı ve duvara doğru sıçradı. Perdenin arkasında duvara tutuna tutuna ilerledi ve karanlık servisin en sonunda bulunan, parlak ışıkla aydınlatılmış dikdörtgene doğru yöneldi.

Eroinmanların damarlarını bulmalarına engel olacağı varsayılan mavi ışık altında idrar sorununu çözüp rahatladıktan sonra önceki öğleden sonra Jack'in acilen alındığı ameliyattan çıkmasını beklediği, servisin hemen yakınındaki bekleme salonuna yöneldi. Jack'in birkaç gündür evlerinde kaldığı okul arkadaşlarından birinin babası da ona eşlik etmişti. Adam, Jack hayati tehlikeyi atlatana kadar Strike'ı yalnız bırakmamış, gergin bir şekilde Jack'in ameliyattan sağ salim çıkmasını beklerken, "Bu yaşta çabuk atlatıyorlar," "Güçlü bir çocuk," "Okuldan beş dakika önce çıkmışsınız iyi ki," ve tekrar tekrar, "Greg ile Lucy kafayı üşütecek," gibi cümleler kurup durmuştu. Strike tek kelime etmeden sadece dinlemiş, kendisini en

kötü haberi duymaya hazırlayarak yarım saatte bir Lucy'yi mesajla son durumdan haberdar etmişti.

Henüz ameliyattan çıkmadı.

Hayır, henüz bir haber yok.

En sonunda cerrah gelip hastaneye getirilirken yolda yeniden hayata döndürülen Jack'in ameliyatının başarılı geçtiğini, "kötü bir sepsis vakası" geçiren çocuğun kısa bir süre içinde yoğun bakım servisine alınacağını söylemişti.

Lucy ve Greg'in arkadaşı heyecanla, "Arkadaşlarını getireyim de onu görsünler," demişti. "Onu neşelendirecektir... Pokemon kartları..."

Cerrah, "Henüz bu kadarına hazır değil," diye araya girmişti sertçe. "En az yirmi dört saat boyunca ağır bir sedasyon ve suni solunum cihazına bağlı kalacak. Akrabası siz misiniz?"

"Hayır, benim," demişti Strike nihayet kupkuru kesilmiş ağzını açarak. "Dayısıym. Annesi ve babası evlilik yıldönümleri dolayısıyla Roma'daydı. Buldukları ilk uçakla gelmeye çalışıyorlar."

"Anladım. Henüz hayati tehlikeyi atlattmış değil ama başarılı bir operasyon geçirdi. Karın bölgesini temizledik ve iltihaplı sıvıyı boşalttık. Birazdan getirirler."

Lucy ve Greg'in arkadaşı gözyaşları içinde Strike'a gülümseyerek, "Demiştin sana," dedi. "Bu yaşta çabuk atlatırlar demiştin!"

"Evet," dedi Strike. "Lucy'ye haber versem iyi olur."

Ne var ki Jack'in paniğe kapılan anne ve babası bin türlü feci hatayla havaalanına ulaştığında Lucy'nin pasaportunu otel odası ile çıkış kapısı arasında bir yerde kaybettiğini görmüştü. Çaresizce geri dönmüş, karşılarına çıkan bütün otel personellerine, polise ve hatta İngiliz Büyükelçiliği'ne içine düştükleri açmazı izah etmeye çalışmış, bu esnada o geceki son uçağı da kaçırmışlardı.

Sabah dördü on geç bekleme salonu çöl kadar ıssızdı. Strike servisteyken kapattığı telefonunu açtı ve Robin'den bir düzine, Lorelei'dan da bir çağrının olduğunu gördü. Çağrılarını görmezden gelerek, kısa süre önce taksi şoförü tarafından bulunup kendisine teslim edilen pasaportu elinde, Roma'da bir otel odasında uyanık olduğunu bildiği Lucy'ye mesaj yazdı. Lucy, Strike'tan ameliyattan çıkınca Jack'in bir fotoğrafını göndermesini istemişti. Strike da fotoğrafın bir türlü yüklenemediği yalanını uydurmuştu. Korkunç stresli geçen günün gecesinde, bir de oğlunu üstünde hasta önlüğüyle, gözleri pamukla kapalı, vücudu solunum cihazına bağlı halde görmesi gerekmiyordu Lucy'nin.

Her şey iyi görünüyor, diye yazdı Strike. Hâlâ yatıştırıcıların etkisinde ama hemşire her şeyin yolunda olduğunu söylüyor.

Gönder tuşuna bastı ve beklemeye geçti. Tahmin ettiği gibi iki dakika içinde yanıt geldi.

Sen de bitik haldesindir. Sana da yatak verdiler mi?

Hayır, yanında bekliyorum, diye yanıtladı Strike. Siz gelene kadar buradayım. Biraz uyumaya çalış sen de. Endişe etme. Öpüyorum.

Strike tekrar telefonunu kapatıp tek bacağından kuvvet alarak koltuk değneklerini aldı ve servise geri döndü.

Döndüğünde çayı hazırды; Denise'in yaptığı her şey gibi soluk ve sütölü olmasına rağmen iki küçük poşet şekeri döküp karıştırdı ve gözleri Jack ile onu besleyen ve gözlem altında tutan makineler arasında gidip gelirken iki iri yudum aldı. Yeğenini ilk kez bu kadar yakından inceliyordu. Aslına bakılırsa çocuğun Strike için çektiği ve Lucy'nin mesajla gönderdiği fotoğraflarına rağmen onunla pek de ilgilenmemişti.

“Sana tapıyor, kahramanısın sen onun,” demişti Lucy defalarca. “O da senin gibi bir asker olmak istiyor.”

Fakat Strike aile toplantılarından mümkün olduğu kadar uzak durmuştu. Bu kısmen Jack'in babası Greg'den hazzetmemesiyle ama bir o kadar da oğullarından, özellikle de babasının kopyası olan en büyük oğlundan bağımsız olarak Lucy'nin, ağabeyini daha geleneksel bir varoluşa ikna etme arzusuyla alakalıydı. Strike'ın çocuk sahibi olmak gibi bir isteği yoktu ve bazı çocukların gerçekten sevimli olduğunu kabul etmeye hazır olsa da Lucy'nin çocuğun Kızıl Bereliler'e katılma heves ve hırslıyla ilgili anlattıkları da dikkate alındığında, işin aslı Jack'e özellikle düşkün oluşunu anlayabiliyordu. Yine de aralarında daha yakın bir ilişki kurulmasına önayak olabileceğini düşündüğü doğum günü partilerine ve Noel yemeklerine katılmamayı kararlılıkla sürdürmüştü.

Ama şimdi Jack'in yatağını servisin geri kalan kısmından ayıran ince perdenin ardında şafak sökerken Strike yeğenin, annesine, yani Strike'ın kendi annesi Leda'ya ne kadar benzediğini ilk kez fark ediyordu. Aynı simsiyah saçlar, aynı soluk ten, kalemle çizilmiş gibi hoş bir ağız. Esasen çok güzel bir kızı olabilirdi Strike'ın. Ama Leda'nın oğlu, çocuğun ergenlikte ne tür değişimler yaşayacağını kendinden biliyordu... Yaşarsa tabii.

Tabii ki yaşayacak. Hemşire ne dedi?

Siktiğimin yoğun bakım servisinde çocuk. Hıçkırıyor diye almadılar ya buraya!

Güçlü çocuk. Asker olmak istiyor. Bunu da atlatacak.

Daha iyi bir dayı olabilirdin. Gönderdiği fotoğraflar için bir teşekkür mesajını bile çok gördüm ona.

Bu düşünceler arasında, huzursuz bir şekilde kısacık da olsa kestirdi Strike.

Gözkapaklarına vuran sabahın ilk ışıklarıyla uyandı. Gözlerini kısarak, zeminde yürüyen ayakların seslerine kulak kesildi. Hemen ardından Jack'in yatağı ile servis arasındaki perde hoyratça açıldı. Strike yataklarında kımıldamadan yatan başka hastaları da

görebilmişti bu kez. Daha genç, uzun siyah saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlamış başka bir hemşire duruyordu karşısında.

Jack'in dosyasını eline alırken, "Merhaba," dedi hemşire gülümseyerek. "Burada ünlü simalar ağırlamayız pek! Hakkınızda çok şey duydum. Şu seri katili nasıl yakaladığınızla ilgili bütün haberleri okudum."

"Bu benim yeğenim Jack," dedi Strike soğuk bir tonda. Böyle bir ortamda Shacklewell Sapığı'nı konuşma düşüncesi bile midelerini bulandırıyor. Hemşirenin yüzü düştü.

"Perdenin arkasında bekleyebilir misiniz rica etsem? Kan almamız lazım, serum ve kateteri değiştireceğim."

Strike koltuk değnekleriyle doğrulup hepsi vızıldayan makinelere bağlı diğer hareketsiz bedenlerden herhangi birine odaklanmamaya çalışarak yeniden servisten dışarı çıktı.

Çıktığında kantin yarı yarıya dolmuştu bile. Tıraşsız yüzü ve mahmur mahmur bakan gözleriyle, tepsisiyle kasaya ulaşip ödemeyi yapana kadar koltuk değnekleriyle yürürken tepsiyi taşıyamayacağı hiç aklına dahi gelmemişti. Neyse ki masaları temizleyen genç bir kız Strike'ın durumunu fark edip yardımına yetişti.

Tepsisini pencere kenarındaki masalardan birine koyan kıza kısık sesle "Teşekkürler," dedi Strike.

"Önemli değil," diye yanıtladı kız. "Masada bırakın, ben bir ara alırım."

Bu ufacık incelik Strike'ı orantısız bir şekilde duygusallaştırdı. Henüz aldığı İngiliz usulü kahvaltısına dokunmadan telefonunu çıkarıp Lucy'ye mesaj attı.

Her şey yolunda, serumunu değiştiriyorlar. Birazdan tekrar yanına geçeceğim. Öpüyorum.

Çok da şaşırtıcı olmayan bir şekilde, daha çatalını sahanda yumurtasına yeni sürmüştü ki telefonu çaldı.

“Bir uçak bulduk,” dedi Lucy telefonu açar açmaz, “ama on birde kalkıyor.”

“Sorun değil,” dedi Strike. “Ben yanımdayım.”

“Uyandı mı?”

“Hayır, hâlâ sakinleştiricilerin etkisinde.”

“Seni görünce çok sevinecek. Yani biz... biz gelmeden...”

Lucy cümlesini tamamlayamadan ağlamaya başladı. Strike onun bir yandan hüngür hüngür ağlarken bir yandan hâlâ konuşmaya çalıştığını duyuyordu.

“Bir an evvel eve dönmek istiyorum sadece... onu görmek istiyorum...”

Strike hayatında ilk kez Greg’in sesini duymaktan memnundu. Telefonu eşinden alıp, “Sana ne kadar teşekkür etsek az Corm,” dedi Greg. “Beş yıldır ilk kez baş başa bir hafta sonu geçiriyoruz ve başımıza gelene bak. İnanabiliyor musun?”

“Aksilik yasası.”

“Aynen. Karnının ağrıdığını söyledi ama ciddi bir şey olduğunu düşünmedim hiç. Gitmemizi istemediği için böyle söylediğini sandım. Tam bir pislik gibi hissediyorum kendimi. Bundan emin olabilirsin.”

“Endişelenme,” dedi Strike ve bir kez daha tekrarladi: “Ben yanımdayım.”

Karşılıklı birkaç cümle ve Lucy’nin ağlamaklı sesle, “Görüşürüz,” demesinin ardından Strike tam teşekkürllü İngiliz kahvaltısıyla baş başa kaldı. Bol yağlı, bol şekerli kahvaltılarını yapan perişan ve gergin haldeki diğer hasta yakınlarının doldurduğu kantinde tangırtılar, şingırtılar arasında, herhangi bir keyif almaksızın, görev icabı şekilde kahvaltısını yaptı.

Domuz pastırmasından son lokmasını ağzına atmıştı ki Robin’den mesaj geldi.

Winn konusunda yeni bir gelişme var, sana ulaşmaya çalışıyorum. Konuşabileceğin zaman haber ver.

Chiswell vakası o anda Strike'a çok uzak olsa da mesajı okurken birdenbire şiddetli bir arzuyla nikotin ve Robin'in sesini duyma ihtiyacı hissetti. Nazik kıza teşekkür ederek tepsisini masada bırakıp koltuk değnekleriyle yürümeye koyuldu.

Tiryakiler tertemiz sabah havasında kamburlarını çıkarmış sırtlanlar gibi hastane kapısı çevresine çöreklenmişti. Strike da sigarasını yakıp derin bir nefes aldı ve Robin'i aradı.

"Selam," dedi telefon açılınca. "Kusura bakma, telefon kapalıydı. Hastanedeyim..."

"Ne oldu? İyi misin?"

"Evet evet, ben iyiyim. Yeğenim Jack. Dün apandisiti patladı ve... ve şimdi..."

Strike'ın sesi çatallandı. Bir yandan kendini toplamaya, diğer yandan en son ne zaman ağladığını hatırlamaya çalışıyordu. El yapımı patlayıcının bacağına havaya uçurduğu kanlı çukurdan uçakla götürüldüğü Almanya'daki hastane odasında acıdan ve sinirden döktüğü gözyaşlarından beri ağladığını hatırlamıyordu.

"Siktir," dedi sonunda. Sadece bunu diyebildi.

"Cormoran, ne oldu?"

"Yoğun bakımda tutuyorlar," dedi Strike. Yüzü çökük halde, kendini toparlayıp normal bir ses tonuyla konuşmaya çabalayarak, "Annesi..." dedi, "Lucy ve Greg Roma'da mahsur kaldılar. Beni aradılar..."

"Yanında kim var? Lorelei orada mı?"

"Yok artık, hayır."

Lorelei'in "seni seviyorum" itirafı, üstünden sadece iki gün geçmiş olsa da Strike'a haftalar öncesinde kalmış gibi geliyordu.

"Doktorlar ne diyor?"

"İyileşeceğini düşünüyorlar. Ama biliyorsun işte, çocuk yoğun bakımda. Lanet olsun," diye mırıldanarak gözyaşlarını sildi. "Kusura bakma. Zor bir geceydi."

"Hangi hastanedesiniz?"

Strike'ın hastanenin adını söylemesiyle Robin'in hoşça kal deyip telefonu kapatması bir oldu. Strike gömleğinin koluyla ağzını, yüzünü silerek sigarasını içmeye devam etti.

Döndüğünde sessiz yoğun bakım servisi güneş ışığıyla aydınlanmıştı. Koltuk değneklerini duvara dayayıp bekleme salonundan aldığı önceki günün gazetesi elinde tekrar Jack'in yatağının yanındaki sandalyeye oturdu ve Arsenal'in neden Robin van Persie'yi Manchester United'a kaptırmak üzere olduğuyla ilgili köşe yazısını okumaya koyuldu.

Bir saat sonra ameliyatı gerçekleştiren doktor ve yoğun bakım servisi anesteziisti Jack'in durumunu kontrol etmeye geldi. Strike, doktorların fısıldaşmalarına kaygılı bir şekilde kulak kabarttı.

"Oksijen düzeyi hâlâ yüzde ellinin altına inmiş değil, yüksek ateş devam ediyor... son dört saat içinde idrar atımı azaldı..."

"Bir göğüs röntgeni daha alalım, ciğerleri ne durumda kontrol edelim..."

Strike sinirli ve gergin bir şekilde birinin gelip ona tatmin edici bir açıklama yapmasını bekliyordu. Sonunda cerrah ona döndü.

"Şimdilik sakinleştiricilere devam edeceğiz. Henüz oksijen seviyesi düzgün değil ve sıvı dengesini sağlamamız lazım."

"Anlamı ne bunun? Durumu kötüleşti mi?"

"Hayır, genelde böyle ilerler süreç. Çok ciddi enfeksiyon var. Karın zarını tamamen temizlememiz lazım. Tedbir olarak göğüs röntgeni çekilmesini istedim; onu ayıltacak bir noktaya ulaşmadık henüz. Bir süre sonra tekrar kontrol edeceğiz."

Doktorlar Strike'ı endişeli ve kafası allak bullak halde bırakarak Jack'ten daha fazla tüp ve hortuma bağlı, vücudunun büyük kısmı sargılı bir gencin yatağına doğru yürüdüler. Yeğenin iyileşmesine yardım ettikleri için bir noktadan sonra kaçınılmaz olarak Strike'ın gözüne dost gibi görünmeye başlayan bütün o cihazlar artık Jack'in başaramadığını gösteren sayıların kaydını tutan acımasız yargıçlar gibiydi.

Sandalyesini yatağa biraz daha yaklaştıırken, “Sikeyim,” diye mırıldandı bir kez daha. “Jack... annen ve baban...” Gözkapaklarının ardında haince derisini delen iğneleri duyarken iki hemşirenin geçtiğini fark etti. “Lanet olsun...”

Olağanüstü bir çabayla kendini toparlamaya çalışarak boğazını temizledi. “Kusura bakma Jack. Annen kulağının dibinde küfredip durmamdan hoşlanmazdı. Bu arada Cormoran ben, dayın. Beni duyuyorsan... her neyse, annen ve baban yoldalar, tamam mı? Onlar gelene kadar burada, yanında...”

Cümlesini tamamlayamadı. Robin ileride, servis kapısının önünde duruyordu. Hastane çalışanlarından birine ne tarafa gitmesini gerektiğini sorduktan sonra üzerinde kot pantolon ve tişörtle, mavi gri gözleri lenssiz, saçları açık halde, elinde iki plastik bardakla ona doğru yürümeye başladığını gördü.

Strike’ı savunmasız bir şekilde mutlu ve minnettar bir yüzle gören Robin, Matthew’la kıran kırana tartışmış, iki otobüs değiştirdikten sonra kalan yolu taksiyle aşmış olsa da nihayet hastaneye ulaşmayı başarmıştı ya, gerisi mühim değildi. Hemen ardından Strike’ın yanındaki yatakta yatan ufacık çocuğu gördü.

“Ah Tanrım,” dedi kısık sesle. Yatağın önünde duraksadı.

“Robin, gelmen gerekmiyordu...”

“Biliyorum,” dedi Robin. Bir sandalye alıp Strike’ın sandalyesinin yanına çekti. “Ama seni bu durumda yalnız bırakmak istemedim. Dikkat et, çok sıcak,” diyerek çayın birini uzattı.

Strike bardağı Robin’in elinden alıp yatağın kenarındaki sehpa koyduktan sonra elini tekrar uzatıp Robin’in elini acıtacak kadar sıkı sıkı tuttu. Robin neredeyse elini zorla çekmek zorunda kalacaktı ki Strike parmaklarını gevşetti. Birkaç saniye ikisi birden gözlerini Jack’e çevirdi. Ardından Robin parmaklarını ovuşturarak sordu.

“Son durum ne?”

“Hâlâ oksijen alması gerekiyor ve yeterince işemiyor,” dedi Strike. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. On üzerinden

bir tahminde bulunulmasını tercih ederdim ya da... ah, bir bok bildiğim yok işte. Off! Ha bir de akciğer röntgeni istediler, şu tüpü takmak için delik açmaları gerekirse diye.”

“Ameliyat ne zaman oldu?”

“Dün öğleden sonra. Okulda yığılmış kalmış. Lucy ile Greg’in okulun yakınlarında kalan bir arkadaşı ambulansa yanındaymış. Burada tanıştım adamlarla.”

Bir süre sessizce Jack’i izledikten sonra, bu kez ilk lafa giren Strike oldu. “Berbat bir dayıyım. Doğum günlerini bile bilmiyorum. Kaç yaşında, onu bile bilmiyorum. Onu buraya getiren adam, arkadaşının babası bile onu benden daha iyi tanıyor. Jack asker olmak istiyormuş. Luce sürekli benden bahsettiğini söylüyor, bana resimler çiziyor. Bir teşekkür bile etmedim hiç.”

Robin, Strike’ın gömleğinin koluyla gözlerini sildiğini fark etmemiş gibi yaparak, “Neyse ne, şu anda, sana ihtiyaç duyduğu anda buradasın bak, yanındasın. Ve bu dediklerini telafi etmek için de bolca vaktin olacak.”

“Öyle,” dedi Strike gözlerini kırparak. “Ne yapacağım biliyor musun? İyileşince onu İmparatorluk Savaş Müzesi’ne götüreceğim. Bütün gün gezdireceğim müzeyi ona.”

“Güzel fikir,” dedi Robin gülümseyerek.

“Sen gittin mi hiç?”

“Hayır,” dedi Robin.

“Güzel bir müze.”

Strike’ın daha önce terslediği kadın hemşire ile bir erkek hemşire onlara yaklaşıyordu.

Kadın hemşire, Strike yerine Robin’le konuşmayı tercih ederek, “Röntgenini çekmemiz lazım,” dedi. “Rica etsem servisin dışında bekleyebilir misiniz?”

“Daha ne kadar vaktin var?” diye sordu Strike.

“Vaktim var, sorun yok.”

Robin, Strike'ın koltuk değneklerini uzattı ve birlikte kantine doğru yürümeye koyuldular.

İki yudum çay ve birkaç bisküvinin ardından, "Geldiğin çok iyi oldu Robin," dedi Strike. "Ama işin varsa..."

"Greg ve Lucy gelene kadar buradayım," dedi Robin. "Çok korkunç cidden, ta neredeler! Matt yirmi yedi yaşında ama Maldivler'de rahatsızlanınca babası nasıl endişelenmişti!"

"Rahatsızlandı mı orda?"

"Evet... Ah, tabii ya. Sana hiç anlatmadım, değil mi?"

"Neyi?"

"Balayında enfeksiyon kaptı. Denizde bir şeyler ısırdı. Hatta bir ara uçakla hastaneye nakletmeyi bile düşündük ama sonra toparladı. İlk başta korktuğumuz kadar kötü değilmiş."

Robin bunları anlatırken gün boyu güneş altında kaldıktan sonra hâlâ sıcaklığını koruyan ahşap kapıyı iterek açışını, neyle karşılaşacağı konusunda çok fikri olmadan Matthew'a evliliğin iptalini istediğini söylemeye hazırlanırken korkudan boğazının nasıl düğümlendiğini hatırladı.

"Biliyorsun, Matt annesini yıllar önce kaybetti. Matt'e de bir şey olmasından çok korktu Geoffrey... Ama toparladı sonra," dedi ve gözleri bir deri bir kemik kalmış bir gencin tabağına fırınlanmış fasulye koyan kadına takılmış bir halde ılık çayını yudumladı.

Strike, Robin'i izliyordu. Hikâyesinde bazı kısımları atladığı hissine kapılmıştı. *Bütün kabahat denizden gelen bakterilerde.*

"Çok korkmuş olmalısın."

Kısa, temiz tırnaklarını inceledikten sonra saatini kontrol ederken, "Yani. Eğlenceli bir durum değildi," dedi Robin. "Sigara içmek istiyorsan kalkalım. Birazdan dönerler."

Hastanenin önüne çıkıp eklendikleri tiryakilerden birinin üzerinde pijama vardı. Serumunu da yanına almıştı ve serumun takılı olduğu metal çubuğu da bir çoban asasını nasıl sıkı tutarsa

öyle sıkı tutuyordu. Strike sigarasını yakıp dumanı tertemiz, mavi gökyüzüne üfledi.

“Evlilik yıldönümünüz nasıl geçti sahi, hiç sormadım.”

“Çalışmadığım için cidden çok üzgünüm,” dedi Robin bir çırpıda. “Rezervasyon yapılmıştı ve...”

“Sorduğum soru bu değildi.”

Robin bir an ne diyeceğini bilemedi.

“Dürüst olmak gerekirse çok da iyi geçmedi.”

“E tabii. İnsan kendini güzel vakit geçirmek zorunda hissettiğinde...”

“Aynen öyle,” diye araya girdi Robin.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Lorelei çalışıyor sanırım bugün, değil mi?” diye sordu.

“Muhtemelen,” dedi Strike. “Bugün ne? Cumartesi mi? Evet, sanırım çalışıyor.”

Strike’ın sigarası milim milim tükenirken, sessizce ambulansları, hasta ziyaretçilerini izlediler. Aralarında tuhaf bir durum yoktu ama havada konuşulmayan, merak uyandırıcı bir şeylerin ağırlığı var gibiydi. Nihayet Strike sigarasını çoğu tiryakinin görmezden geldiği devasa metal küllüğe basıp telefonunu kontrol etti.

Lucy’nin attığı son mesajı okuyarak, “Yirmi dakika önce indiler,” dedi. “Üç gibi burada olurlar.”

Robin her tarafı bantlanmış telefona bakarak, “Telefonuna ne oldu?” diye sordu.

“Düştü,” dedi Strike. “Chiswell’den paramızı alınca yeni bir tane alırım.”

Onlar tekrar içeri girerken röntgen cihazını servisten çıkarıyorlardı.

“Göğüs iyi görünüyor,” dedi cihazı iten röntgen uzmanı.

Yaklaşık bir saat Jack’in yatağının kenarında oturup kısık sesle sohbet ettikten sonra Robin yakındaki otomattan birer çay ve biraz daha çikolata almaya gitti. Daha sonra bekleme salonuna

geçtiler ve bir yandan çaylarını içerken Robin, Winn'in derneğiyle ilgili öğrendiği bütün bilgileri Strike'a anlattı.

İkinci Mars çikolatasını yarılarken, "Kendini aşmışsın," dedi Strike. "Müthiş bir iş çıkardın Robin."

"Chiswell'e bahsetmemden rahatsız olmadın, değil mi?"

"Hayır, başka seçeneğin yoktu. Mitch Patterson bilgi toplamaya başlamışken zamana karşı yarışıyoruz artık. Şu Curtis-Lacey denen kadın resepsiyon davetini kabul etti mi?"

"Pazartesi öğreneceğim. Barclay'de durum ne? Jimmy Knight'la arası nasıl?"

"Hâlâ işe yarar bir şey bulamadı," dedi Strike iç çekerek. Elini anında sertleşmiş iki günlük sakalına atıp kaşıyarak devam etti: "Ama umutluyum. İyidir. Barclay yani. O da senin gibi. Bu iş için gerekli sezgilere sahip."

Bekleme salonuna perişan halde bir aile girdi. Baba burnunu çekerken kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Altı yaşından büyük göstermeyen oğulları da sanki birdenbire kendini içinde bulduğu bu kâbus gibi dünyadaki tek korkunç detay oymuşçasına Strike'ın olmayan bacağına bakıyordu. Strike ve Robin göz göze geldiler. Strike koltuk değneklerine uzanırken Robin de Strike'ın çayını alıp kalktı.

Tekrar Jack'in yanına döndüklerinde, "Winn hakkında ulaştığın bilgileri duyunca tepkisi ne oldu Chiswell'in?"

"Memnun oldu. Doğrusunu istersen bana iş teklif etti."

İstifini bozmadan, "Bunun daha sık olmamasına şaşırımsındır zaten hep," dedi Strike.

O esnada anesteziist ile cerrah bir kez daha Jack'in ayak ucunda belirdi.

"Durumu iyiye gidiyor," dedi anesteziist. "Röntgeni temiz çıktı ve ateşi de düşüyor. Çocukların olayı bu zaten," dedi Robin'e gülümseyerek. "Her iki yönde de çok hızlı mesafe katederler. Biraz

daha az oksijen verdiğimizde nasıl olacağına bakacağız. Ama kritik kısmı atlattık sanırım.”

“Oh, şükürler olsun!” dedi Robin.

“Yani yaşayacak?” diye sordu Strike.

“Evet, böyle düşünüyorum,” dedi cerrah bilgiç bir tavırla. “İyi iş çıkardık nihayetinde.”

“Hemen Lucy’ye haber vereyim,” diye mırıldandı Strike. Doğrulamaya çalıştıysa da başaramadı. İyi haberi verecekken, kötü haber verdiği haline göre daha güçsüz hissediyordu kendini. Robin onun koltuk değneklerini uzatıp ayağa kalmasına yardım etti. Strike’ın bekleme salonuna doğru gidişini izleyerek derin ve gürültülü bir oh çekip tekrar yerine oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Daima en çok anneler üzülür,” dedi anesteziist sevecen bir tonda.

Robin onu düzeltme zahmetine girmedi.

Strike yaklaşık yirmi dakika sonra geri döndüğünde, “Yeni inmişler,” dedi. “Karşılaşacakları manzaraya hazır olsunlar diye şimdiden uyardım onu. Bir saate kadar burada olurlar.”

“Şahane,” dedi Robin.

“Sen de gidebilirsin Robin. Bütün cumartesini rezil etmek istemem.”

“Ha,” dedi Robin içinde tuhaf bir hüznü duyarak. “Peki.”

Ayağa kalkıp ceketini sandalyenin arkasından aldı ve çantasını topladı.

“Gidiyorum o halde. Eminsin değil mi?”

“Evet, evet. Ben de biraz kestirmeye çalışırım, iyileşeceğini biliyoruz artık. Seni geçireyim.”

“Hiç gerek...”

“Gelmek istiyorum. Bir sigara daha içerim hem.”

Fakat kapıya çıktıklarında Strike tiryaki öbeğinin yanından uzaklaşıp ambulansları ve kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen ve tozlu bir pusun içinden çıkan, çatıları deniz canlılarının

sırtları gibi ıslıl ıslıl araçlarla dolu otoparkı Robin'le birlikte yürümeye koyuldu.

Nihayet kalabalığı arkalarında bırakıp sıcak asfalt kokusunu büyükbaş hayvan kokularıyla harmanlayan çimenliğin kenarında yürürlerken, "Buraya nasıl geldin sahi?" diye sordu Strike.

"Otobüs, sonra da taksi."

"Taksi parasını vermeme müsaade et lütfen."

"Saçmalama. Hayatta olmaz."

"Ama... Neyse, teşekkürler Robin. Seni görmek iyi oldu."

Robin gülümsedi.

"Arkadaşlar ne için var?"

Strike koltuk değnekleri üzerinde tuhaf bir hareketle ona doğru uzandı. Kısacık sarılmanın ardından Strike'ın dengesini kaybetmesinden korkarak ilk ayrılan Robin oldu. Strike'ın yanağına kondurmak istediği öpücük de Robin'in bir anda yüzünü dönmesiyle dudaklarına geldi.

"Pardon," diye mırıldandı Strike.

"Sorun değil," dedi Robin bir kez daha ama yanakları al al olmuştu.

"Ben artık geri dönsem iyi olur."

"Evet, tabii."

Strike dönüp yürümeye koyuldu.

"Durumu hakkında beni bilgilendirmeyi unutma," diye seslendi Robin arkasından. Strike havaya kaldırdığı eliyle onayladı.

Robin dönüp yürümeye başladı. Dudaklarında onun dudaklarının şeklini hissedebiliyordu hâlâ. Kirli sakalının değdiği yer karıncalansa da teninde duyduğu hisse el sürmedi.

Strike dışarıya sigara içmek için çıktığını unutmuştu. Belki yeğenini artık kesinlikle İmparatorluk Savaş Müzesi'ne götürebileceğine duyduğu inançtan, belki de başka bir sebepten, dermansızlığı yerini sert bir içki yuvarlamışçasına çılgınca bir rahatlığa, gamsızlığa bırakmıştı. Londra öğleden sonrasının kırı, sıcağı, hatta

buram buram tüten hayvan kokusu birdenbire burnuna hoş bir rayiha gibi gelmeye başlamıştı.

Tam her şeyin dibe vurmuş gibi görüldüğü o anda birinin çıkagelip umut vermesi ne muhteşem bir şeydi.

Rosmersholm'da insanlar ölülerine ne kadar da bağlı kalıyorlar.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Robin tekrar Londra'ya dönüp yabancı olduğu kriket sahasının yerini bulduğunda saat öğleden sonra beş olmuş ve Matthew'un yardım maçı çoktan bitmişti. Onu sokak kıyafetleriyle, barda öfkeden burnundan solur halde buldu. Ağzını bıçak açmıyordu. Takımı maçı kaybetmişti. Rakip takımına keyfine diyecek yoktu.

Bütün akşamı, onu tabir caizse görmezden gelen kocası ve onun hiç tanımadığı meslektaşlarıyla geçirme olasılığı karşısında Robin iki takımın oyuncuları ve eşlerinin hep beraber gitmeleri planlanan restorana gitmek yerine eve dönmeyi tercih etti.

Ertesi sabah Matthew'u kıyafetleriyle kanepede sızmış, horlar halde buldu. Uyanmasıyla da kavgaya tutuşmaları bir oldu; neredeyse bir saat didiştirse de hiçbir şey çözülmüş değildi. Matthew bir şeyi bilmek istiyordu. Kız arkadaşı değil de neden Robin koşmuştu Strike'ın yanına? Robin, yeğeni ölümle pençeleşirken Strike'ı yalnız bırakmanın çok acımasızca olacağını söylüyordu.

Gerilim iyice tırmandı ve bir yıllık evlilikleri boyunca hiç ulaşmadığı kadar uç bir seviyeye ulaştı. Robin'in tepesi attı ve Matthew'a, on yılını onun farklı branşlardaki maçlarını izlemekle harcadıktan sonra her insanın yapması gereken bir şeyi yapmaya

zaman ayırmaya dahi hakkı olup olmadığını sorarak, Matthew'un bam teline bastı.

"Demek öyle. Madem hoşuna gitmiyordu, söyleseydin!"

"Hoşuma gitmeyeceği hiç aklının ucundan bile geçmedi, öyle değil mi? Niye? Çünkü senin bütün zaferlerini kendi zaferim gibi görmem gerekiyor. Yalan mı Matt? Halbuki iş benim başarılarıma.."

"Bir saniye, bir saniye," diye lafını böldü Matthew. "Söylesene, neymiş senin başarıların? Ha, yoksa onun başarılarını senin başarıların olarak mı sayıyoruz?"

Aradan üç gün geçmesine rağmen birbirlerini affetmemişlerdi. Robin tartışıklarından beri her gece boş odada yatıyor, Matthew duştan çıkmadan evden ayrılabilmek için her sabah erkenden kalkıyordu. Gözlerinin ardında dinmek bilmeyen bir ağrı duyuyordu. İsteyken görmezden gelmesi kolaydı ama her akşam evin yolunu tutmasıyla alçak basınçlı ortama girmişçesine onu yeniden esir alan bir ağrıydı bu. Matthew'un sessiz öfkesi evin duvarlarına çarpıyor, eski evlerinin iki katı büyüklüğünde olan evleri daha karanlık, daha sıkışık görünüyordu Robin'in gözüne.

Matthew onun kocasıydı. Denemeye, gayret göstermeye söz vermişti Robin. Kendini bitkin, öfkeli, suçlu ve rezil halde hissediyordu. Sanki önünde sonunda gerçekleşecek bir şeyin, iki tarafı da kabalaşmadan, çirkinleşmeden, tümüyle makullük çerçevesinde, onurlu bir şekilde azat edecek bir şeyin gerçekleşmesini bekliyordu. Dönüp dönüp Matthew'un, telefonundan Strike'in mesajlarını silmediğini öğrendiği düğün gününü düşünüyordu. O anda, yani Matthew hastalanmadan önce, Robin'in şimdileri kendi kendine sürekli söylediği haliyle, sevgi kisvesine gizlenmiş korkaklığın tuzağına düşmeden önce ondan ayrılmadığına bütün kalbiyle pişmandı.

Çarşamba sabahı aklını henüz önündeki güne vermek şöyle dursun, evliliğiyle ilgili sorunları zihninde tartarak, dalgın dalgın Avam Kamarası'na doğru yürürken yağmurluklu, iri cüsseli bir adam parmaklıkların ardında bekleşen günün ilk turistlerinin arasın-

dan sıyrılarak Robin'e doğru yürümeye başladı. Uzun boylu, geniş omuzlu, gümüşü renkli saçlı ve basık, çöpür ve çizgili bir yüze sahip adam devasa ayaklarını doğru açıda konumlandırıp ona yoluna devam etme imkânı tanımayacak bir şekilde, tam önünde bitene kadar Robin onu fark etmemişti bile.

"Venetia? Fazla zamanını almadan bir şeyler konuşabilir miyiz tatlım?"

Robin şaşkınlık ve panikle bir adım geri çekilerek adamın derin çukurlarla kaplı, sert ve yassı yüzüne baktı. Adam üstelemek zorunda kaldı. Onu tanıyor muydu? Ela renkli lensleri saydam camlı gözlüğünün ardında olmasına rağmen yakın mesafede biraz daha iyi fark ediliyordu.

"Bu yakınlarda Jasper Chiswell'in yanında çalışmaya başladın, öyle değil mi tatlım? Bu nasıl olabildi merak ediyorum doğrusu. Ne kadar maaş alacaksın? Onu ne zamandan beri tanıyorsun?"

Adamın yanından geçip gitmek için hamle yaparken, "Konuşacak bir şeyim yok," dedi Robin. Adam da onunla birlikte hareket etti. Robin içinde yükseldiğini duyduğu paniği bastırmaya çalışarak, "Çekil yolumdan," dedi sertçe. "İşe gitmem lazım."

"Sadece sana hikâyeyi kendi ağzından anlatma fırsatı tanıyorum hayatım," dedi adam sakince. "Bunu bir düşün. Son şansın olabilir bu," dedi ve yana çekildi. Robin yanlarından geçen kurtarıcılarının arasına karıştı. *Siktir...* Bu adam da kimdi şimdi?

Güvenlik cihazından geçtikten sonra yanından yöresinden hızlı adımlarla ilerleyen çalışanların ayak seslerinin yankılandığı taş koridora girer girmez Strike'ı aradıysa da Strike telefonu açmadı.

"Hemen ara beni lütfen, acil," diye mırıldanarak sesli mesaj bıraktı.

Doğruca Izzy'nin ofisine geçmek veya Portcullis House'un uğultulu ortamına girmek yerine koyu renkli ahşap kapısı ve orman yeşili halısıyla sıradan bir öğretmenler odasına benzetilebilecek küçük çay odalarından birine sığındı. Ağır, meşe ağacından bir paravanın iki kısma ayırdığı odanın en uzak köşesinde, alt kademe

çalışanlardan ayrı bir şekilde milletvekilleri oturuyordu. Robin bir kupa kahve alıp pencere kenarındaki masalardan birine geçti. Pardösüsünü sandalyenin arkasına asıp oturduktan sonra Strike'ın aramasını beklemeye koyuldu. Bu sessiz ve huzurlu ortam Robin'in sinirlerinin yatışmasını sağlamıştı.

Strike yaklaşık kırk beş dakika sonra ancak arayabildi.

"Kusura bakma, aramanı kaçırmışım. Metrodaydım," dedi soluk soluğa. "Sonra da Chiswell aradı. Biri aramış onu da. Ciddi bir sorunumuz var."

Panik atağa eşlik eden mide ağrısıyla kahvesini yudumlamadan masaya geri bırakırken, "Tanrı aşkına, yine ne olmuş?" dedi Robin.

"*Sun* hikâyesinin seninle ilgili olduğunu düşünüyor."

Bunu duyar duymaz parlamento binasına girerken karşısına dikilen adamı nerden tanıdığını hatırladı. Gazetenin tuttuğu özel dedektif Mitch Patterson'dan başkası değildi o adam.

"Chiswell'in hayatını didik didik ederken seni görüyorlar işte. Ofiste yeni çalışmaya başlayan güzel bir kadın olarak tabii ki araştıracaklar. Chiswell'in ilk evliliği iş yerinde yaşadığı ilişki nedeniyle sona erdi malum. Anlayacağın Chiswell'in vaftiz kızı olmadığını keşfetmeleri uzun sürmeyecektir. *Ah! Lanet olsun!*"

"Ne oldu?"

"Fırıldak Doktor nihayet sinsice haltlar karıştırıp bir kızla buluşmak için bula bula ilk kez tekrar iki bacakla yürümeye başladığım günü buldu. Chelsea Botanik Bahçesi. Metroyla Sloane Meydanı'na geldim. Şimdi de yürüyorum, bakalım. Her neyse," diye asıl konuya döndü Strike, "*Sendeki kötü haber ne?*"

"Aşağı yukarı aynı şey," dedi Robin. "Mitch Patterson biraz önce parlamento binası önünde yolumu kesti."

"Kahrolası! Seni tanıdı mı dersin?"

"Öyle görünmüyordu ama bilmiyorum. Ortadan kaybolmam gerek, değil mi?" diye sordu Robin. İç içe geçen çember desenleriyle süslü, krem rengi tavanı incelerken devam etti. "Başka birini almalıyız buraya sanki. Andy'yi ya da belki Barclay'i?"

“Daha değil,” dedi Strike. “Mitch Patterson’la karşılaşır karşılaşmaz çekip gidersen mesele doğrudan doğruya sen olacaksın. Zaten Chiswell her halükârda yarın akşamki resepsiyonda senin de olmanı istiyor. Winn’in çevirdiği dolaplarla ilgili şu diğer üyeden... Elspeth miydi, neydi adı, ondan da bilgi koparmaya çalışmanı istiyor. *Hay sikeyim...* Pardon, burada ufak bir sorunum var da. Bektan bir yolda yürüyorum. Fırıldak, kızı çalılar arasında yürüyüşe çıkardı. Taş çatlasa on yedisinde anca var kız.”

“Telefonuna ihtiyacın olabilir, fotoğraf çekmek için yani.”

“Şu kamera monteli gözlüklerden var gözümde... hah, başlıyoruz işte,” dedi sakince. “Fırıldak çalılarının arkasında gözetlenebileceğinden işkillenmiş gibi görünüyor.”

Robin sessizce bekledi. Çok uzaktan da olsa tıkırtıları duyabiliyordu.

“Ve işte gerçek bahçe zanaatkârları,” diye mırıldandı Strike. “Bu onları gerisingeri açıklığa gitmeye...”

“Dinle şimdi,” diye bir kez daha lafı değiştirdi Strike. “İş çıkışı şu resepsiyona gitmeden önce ofiste buluşalım. Şimdiye kadar ulaştığımız bilgileri masaya yatırıp nasıl devam edeceğimize karar veririz. İkinci dinleme cihazını da almaya çalış. Ama yenisini koyma. Her an oradan ayrılman gerekirse diye yani.”

“Tamamdır,” dedi Robin ve tümüyle tuhaf bir seziyle, “ama hayli zor olacak gibi bu sefer,” diye ekledi. “Aamir’in işkillendiğinden eminim, ah... kapatmam lazım Cormoran.”

Izzy ve Raphael içeri girmişti. Kolunu Robin’in ilk bakışta fark ettiği üzere, ağırlıklı haldeki üvey kız kardeşinin boynuna atmış olan Raphael telefonu telaşla Strike’in suratına kapatan Robin’i görünce Izzy’nin kötü durumda olduğunu işaret ederek yüzünü buruşturduktan sonra kız kardeşinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Izzy, Raphael’i başıyla onaylayıp Robin’in masasına doğru ilerlerken Raphael de içecek almaya yöneldi.

“Izzy!” dedi Robin oturması için bir sandalye çekerek. “İyi misin?”

Izzy otururken bir anda gözyaşlarına boğuldu. Robin ona peçete uzattı.

“Teşekkürler Venetia,” dedi boğuk bir sesle. “Mesele yarattığım için özür dilerim. Aptalca bir durum işte.”

Titrek, derin bir nefes aldı ve kendini toparlayıp dik oturması öğütlenmiş bir kız çocuğu gibi sandalyesinde doğruldu.

Bir kez daha, “Çok aptalca,” demesiyle yeniden gözyaşlarına boğuldu.

“Babam tam bir piç gibi davrandı ona,” diye açıkladı Raphael elinde tepsiyle yanlarına gelerek.

Gözyaşları burnundan usulca süzülürken, hıçkırıklar içinde, “Böyle söyleme Raff,” dedi Izzy. “Öyle demek istemediğini biliyorum. Yanına gittiğimde canı sıkındı ve ben de üstüne tuz biber ekmiş oldum. Freddie’nin altın para klipsini kaybettiğini biliyor muydun?”

“Yo,” dedi Raphael. Bunu çok da önemsemiş gibi görünmüyordu.

“Kinvara’nın doğum gününde bir otelde unuttuğunu düşünüyor. Ben yanına gittiğimde otelle konuşuyordu. Bulamamışlar. Babamın Freddie’yi nasıl sevdiğini biliyorsun. Hâlâ.”

Raphael’in yüzünde, zihninde beliren sevimsiz bir fikirden irkilmişçesine tuhaf bir ifade belirdi.

“Üstüne de işte...” diye devam etti Izzy titremeye devam ederek, “benim de bir mektuba yanlış tarih attığımı duyunca tepesi attı...”

Izzy elindeki ıslak peçeteyi buruşturdu.

“Beş yıl,” diye patladı nihayet. “Tam beş yıldır yanında çalışıyorum ve bana herhangi bir şey için teşekkür ettiği anları saymaya kalksam bir elin parmaklarını geçmez. Sonra ona ayrılmayı düşündüğümü söylediğimde, ‘Şimdi olmaz, Olimpiyatlar’dan sonra,’ diyor.” Sesi titreyerek ekledi. “Öncesinde yeni birini bulmak zorunda kalmak istemiyormuş.”

Raphael kısık sesle küfrü bastı.

“Yok, o kadar da kötü biri değil. Ciddiyim,” dedi Izzy neredeyse komik bir şekilde çelişkili bir cümle kurarak. Robin, Izzy’nin

işi Raphael'e devretmeyi umduğunu hatırlarken, "Sadece kulağa olduğundan daha kötü gibi geldiği için üzüldüm," dedi.

O sırada Izzy'nin telefonu çaldı. Arayana baktı ve sızlana sızlana, "Hiç sırası değil İ.T. Şimdi olmaz. Raff, sen konuş," diyerek telefonu ona uzattı. Ama Raphael sanki bir tarantulayı tutması istenmiş gibi irkilerek geri çekildi.

"Lütfen Raff... Lütfen..."

Raphael istemeyerek de olsa telefonu aldı.

"Selam Kinvara, Raff ben. Izzy ofiste değil. Hayır... Venetia da yok. Hayır... Ben ofisteyim gördüğün gibi. Izzy'nin telefonunu açtığıma göre... Olimpiyat Parkı'na gitti. Hayır... Hayır, ben gitmiyorum. Venetia nerede bilmiyorum. Tek bildiğim burada olmadığı... Evet. Evet, tamam. Görüşürüz." Sonra kaşlarını çatarak ekledi. "Tamam, kapattım."

Telefonu masanın üstünden Izzy'ye geri uzatırken, "Venetia'nın nerede olduğunu neden bu kadar merak etti ki?" diye sordu Izzy.

"Üç olasılık var," dedi Raphael neşeyle sırtarak. Lafın nereye geleceğini sezen Robin yüzünün renkten renge girdiğini hissederek gözlerini pencereye dikti. Mitch Patterson, Kinvara'yı aramış ve aklına bu fikri sokmuş olabilir mi diye düşünüyordu.

"Yok artık sen de... Yani babamın şey yaptığını mı... Venetia kızı yaşında!" diye çıkıştı Izzy.

"Belki farkında değilsin ama karısı da öyle," dedi Raphael, "ve onun nasıl bir kadın olduğunu biliyorsun. Evlilikleri ilerledikçe daha da kıskançlaşıyor. Babam telefonlarını açmıyor ve o da paranoyakça çıkarımlarda bulunuyor."

"Babam telefonu açmıyor çünkü kadın resmen onu deli ediyor," dedi Izzy. Babasına kırgınlığı bir anda üvey annesine duyduğu antipatinin altında kaybolup gidivermişti. "Son iki yıldır ne evden çıktı ne de o kahrolası atları bıraktı. Sonra birdenbire Olimpiyatlar yaklaşıp ne kadar ünlü varsa Londra'ya akın edince süslenip püslenip şehre inerek bakan karısını oynamak oldu bütün derdi."

Izzy tekrar derin bir nefes alıp yüzünü sildikten sonra ayağa kalktı.

“Dönsem iyi olacak, yapacak çok iş var,” dedi ve kardeşinin omzuna usulca vurarak, “Sağ ol Raff,” diye ekledi.

Raphael, Izzy’nin gidişini izledikten sonra tekrar Robin’e döndü.

“Izzy ben içerideyken ziyaretime gelen tek insandı.”

“Biliyorum,” dedi Robin. “Bahsetmişti.”

“Ve daha küçük bir çocuk olarak o lanet Chiswell malikâne-sine gitmek zorunda kaldığımda sadece o benimle konuşmuştu. Ailelerini dağıtan küçük bir piçtim onların gözünde ve bu yüzden de hepsi benden nefret ediyordu. Ama Izzy, midillisinin bakımında ona yardım etmeme izin verdi.”

Asık suratla kahvesini kafasına dikti.

“Diğer bütün kızlar gibi sen de palavracı Freddie’ye âşıktın ama tabii, değil mi? Benden nefret ederdi. *Raphaella* derdi bana ve babamın, aileye kızı olduğumu söylediği yalanını söyleyip dururdu.”

“Kötüymüş,” dedi Robin. O sırada Raphael’in asık yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi.

“Çok hoşsun.” Sonra da sanki bir şey söylemek istiyormuş da söylese mi söylemese mi bilmiyormuş gibi görünüyordu ki birden sordu.

“Ziyaretlerinde hiç Jack o’Kent’le⁹ karşılaştın mı?”

“Kiminle?”

“Babamın çalışanı ihtiyar adamla. Chiswell malikânesinin arazisinde yaşırdı. Çocukken ödümü koparırdı benim. Çökük bir yüzü vardı, deli deli bakardı ve ben bahçedeyken öyle birdenbire karşıma çıkardı. Ayağının altından çekilmem için ettiği küfürler dışında tek laf ettiğini duymadım.”

“Sanki hayal meyal hatırlıyorum böyle birini,” diye yalan söyledi Robin.

19 Şeytanı birbirinden farklı pek çok oyunda alt eden büyücü, Galli masal karakteri. (ç. n.)

“Jack o’Kent aslında babamın ona taktığı bir lakaptı. Jack o’Kent kim diyeceksin şimdi. Şeytanla bir olayı mı varmış, neymiş? Her neyse, bu ihtiyar herif kâbuslarıma girerdi. Birinde beni ağıla girmeye çalışırken yakalamıştı ve öfkeden delirmişti. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp orada göreceğim şeyin hiç de hoşuma gitmeyeceği, çocuklara göre bir şey olmadığı türünden bir şeyler söylemişti... Çok da net hatırlamıyorum, nihayetinde ufak bir çocuktum daha.”

“Kulağa epey korkutucu geliyor,” dedi Robin. Konu şimdi ilgisini çekmeye başlamıştı. “Ne iş çeviriyordu orada, hiç öğrenebildin mi?”

“Muhtemelen zirai malzemeleri, alet edevatı orada muhafaza ediyordu,” dedi Raphael. “Ama sanki şeytan ritüelleri yapıyormuş gibi konuşmuştu... Ama düşünecek olursak iyi bir marangozdu. Freddie’nin tabutunu o yaptı. Koca bir İngiliz meşe ağacını devirmişti adam... Babam Freddie’nin evin yanındaki koruluğa gömülmesini istemişti...”

Yine aklından geçen şeyi söyleyip söylememe konusunda kararsız kalmış gibi görünerek, siyah kirpikleri altından Robin’i uzun uzun süzdükten sonra nihayet ağzındaki baklayı çıkardı.

“Babam bu aralar... yani ne bileyim... normal görünüyor mu sence?”

“Nasıl yani?”

“Sence de biraz tuhaf davranmıyor mu? Yok yere Izzy’ye neden bağırırsın ki mesela?”

“İş stresinden olabilir mi?” dedi Robin.

“Yani... belki,” dedi Raphael. Hemen ardından kaşlarını çatarak devam etti. “Geçen gece beni aradı ki bu bile yeterince tuhaf bir durum. Çünkü normalde beni görmeye bile tahammül edemez. Laflamak için aradım dedi üstüne bir de. Hiç böyle bir şey için aramaz beni. Aslında aradığında biraz da sarhoş olduğunu söyleyebilirim.

“Neyse işte, Jack o’Kent’ten bahsetmeye başladı bir anda. Lafı nereye getireceği, ne anlatmaya çalıştığı konusunda en ufak bir fikrim dahi yoktu. Freddie’nin ölümünden, Kinvara’nın bebeğinin

ölümünden ve sonra...” Raphael, Robin’e biraz daha yaklaştı. Robin masanın altından dizlerinin birbirine değdiğini hissederken, “Buradaki ilk günümde gelen telefonu hatırlıyor musun?” diye sordu Raphael. “İnsanların ölürken altlarına yapmalarıyla ilgili o alçakça mesajı?”

“Evet,” dedi Robin.

“‘Bütün bunlar ceza,’ dedi babam. ‘Arayan Jack o’Kent’ti. Beni almaya geliyor.’”

Robin tek kelime etmeden Raphael’e bakmaya devam etti.

“Ama telefondaki her kimse,” dedi Raphael, “Jack o’Kent olmayacağı kesin. Çünkü yıllar önce öldü o.”

Robin hiçbir şey söylemedi. Birden balayında Matthew’un hezeyan içinde merhum annesini gördüğünü sandığı o malum gece gelmişti aklına. Raphael’in dizleri, kendi dizlerini daha da zorluyormuş gibi gelince sandalyesini hafifçe geri çekti.

“Neredeyse sabaha kadar sinir krizi geçirecek endişesiyle uyuyamadım. Babamın da balataları yakmasını kaldıramayız, öyle değil mi? Zaten Kinvara da at kesiciler, mezar kazıcılar falan görüp duruyor...”

“Mezar kazıcılar mı?” diye atladı Robin.

“Mezar kazıcılar mı dedim?” dedi Raphael endişeli bir sesle. “Neyi kastettiğimi anladın işte. Ormanda kürekle gezen adamlar.”

“Onları kendi zihninden uydurduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Robin.

“Hiçbir fikrim yok. Izzy ve diğer herkes öyle olduğunu düşünüyor ama sonra bebeğini kaybettiği için ona histerik biriymiş gibi davranıyorlar. Bebeği kaybettiklerini bilmelerine rağmen doğum sancılarını çekmek zorunda kaldı, normal doğumla almak zorunda kaldılar bebeği, bunu biliyor muydun? Sonrasında da iyi değildi haliyle, ama bir Chiswell’sen eğer bu tür şeyleri kabullenmen beklenir. Şapkanı takıp kutlamalarda, şurada burada boy gösterirsin.”

Robin’in aklından geçeni yüzünden okumuş gibiydi. Zira şöyle devam etti.

“Sırf diğerleri öyle yapıyor diye benim de ondan nefret etmemi mi bekliyordun? Evet, tam bir baş belası ve benim kesinlikle de oksijen israfı olduğumu düşünüyor ama ben hayatımı, onun atlarına yaptığı bütün o harcamaları kuzenlerim ve yeğenlerimin mirasından düşmeyi hesap ederek geçirmiyorum. Izzy ve Fizzy ne derse desin, o bir servet avcısı değil,” dedi diğer kız kardeşinin lakabını abartıyla vurgulayarak. “Annemin de servet avcısı olduğunu düşünüyorlardı. Onların anladığı tek motivasyon kaynağı bu çünkü. Bana ve anneme de samimi Chiswell ailesi lakapları taktıklarını düşünemeyeceğimi sanıyorlar...” Esmer yüzü sinirden kızarmıştı. “Görünenin aksine Kinvara babama gerçekten âşık. Bunu kesinlikle söyleyebilirim. Tek derdi para olsaydı daha iyi bir hedef seçebilirdi. Babam meteliksiz.”

“Meteliksizlik” tanımını kesinlikle Oxfordshire’da geniş bir ev, dokuz at, Londra’da bir ahır, fotoğraflarda Kinvara’nın boynunda gördüğü türden hayli ağır bir elmas gerdanlık sahibi olmayı kapsamayan Robin, yüzündeki sakın ifadeyi korudu.

“Bu yakınlarda Chiswell malikânesine gittin mi?”

“Çoktandır gitmedim,” dedi Robin.

“Resmen dökülüyor. Güvelerin yemediği yer kalmamış, her şey rezil durumda.”

“Chiswell malikânesinde geçirdiğimi cidden çok iyi hatırladığım bir gün var; yetişkinler kaybolan küçük bir kız çocuğundan bahsediyorlardı hatta.”

“Cidden mi?” dedi Raphael şaşırarak.

“Evet, evet. Kızın adını hatırlamıyorum, ben de küçüktüm sonuçta. Susan mıydı? Suki mi? Öyle bir şeydi.”

“Hiç tanıdık gelmedi,” dedi Raphael. Dizleri bir kez daha Robin’inkilere değdi. “Söylesene, seninle beş dakika lafladıktan sonra anında karanlık aile sırlarını açar mı herkes? Yoksa sadece ben miyim bunu yapan?”

“Tim de hep sempatik göründüğümü söyler,” dedi Robin. “Belki de siyasetten vazgeçip danışmanlığa yönelmeliyim.”

Raphael, Robin'in gözlerinin içine bakarak, "Evet, belki de öyle yapmalısın," dedi. "Neden gözlük takıyorsun ki? Numarası da çok büyük değil gibi. Neden lens takmıyorsun?"

"Ah, ben... böyle daha rahat hissediyorum," dedi Robin gözlüğünü yeniden burnunun üstüne yerleştirip önündekileri toparlarken. "Artık gitmem gerekiyor gerçekten."

Raphael acıklı bir gülümsemeyle arkasına yaslandı.

"Tamam, mesaj alındı... Ama şanslı bir adam şu senin Tim. Ona böyle söylediğimi ilet."

Robin yüzünde yarım bir tebessümle ayağa kalktığı anda kendini masanın kenarında buldu. Utangaç ve biraz da heyecanlanmış bir şekilde oradan çıktı.

Kültür Bakanı'nın malum tavrı üzerine kafa patlatarak tekrar Izzy'nin ofisine doğru yürümeye koyuldu. Öfke patlamaları ve paranoyakça savrulmaların halihazırda iki şantajcının merhametine kalmış biri için şaşırtıcı olmadığını düşündü Robin. Ama ölü bir adamın onu telefonla aradığı yönündeki savı kuşkusuz tuhaftı. Chiswell'in, kendisini tehdit eden iki adamın hayalet veya ilahî intikamın icracıları olduğuna inanacak türde biri olduğu fikri aklına yatmıyordu Robin'in. Ama sonra alkolün insanı tuhaf düşüncelere gark edebildiğini düşündü... Ve birden pazar günü Matthew'un salonda öfkeyle kendisine nasıl bağırıp çağırdığını hatırladı.

Winn'in ofis kapısıyla neredeyse aynı hizaya ulaştığında kapının yine aralık olduğunu fark etti. Aralıktan içeriği süzdü. Boş görünüyordu. Kapıyı iki kere tıklattı. Yanıt gelmedi.

Geraint'in masasının altındaki prize ulaşması beş saniyeden kısa sürdü. Fanın fişini çekip kayıt cihazını alıp çantasını açmıştı ki Aamir'in sesini duydu.

"Burada ne haltlar karıştırıyorsun sen böyle?"

Robin soluk soluğa kalkmaya çalışırken kafasını sertçe masaya çarptı ve acı içinde çılgılığı bastı. Aamir, kapıdan görülemeyecek açıldaki koltuktan kendisini daha yeni göstererek kulağındaki kulak-

lığı çıkardı. iPad'den bir şeyler dinleyerek birkaç dakika kendisine zaman ayırmak istemiş gibi görünüyordu.

Gözleri yaş içinde, eliyle başını ovuştururken, "Kapıyı çaldım," dedi Robin. Kayıt cihazı hâlâ arkasına sakladığı elinde duruyordu. "Kimse yok sandım."

Aamir ona doğru yürürken, "Burada ne arıyorsun?" diye yineledi.

Robin yanıt veremeden kapının kapandığını duydu, Geraint gelmişti.

Bu sabah ne dudaksız ağzındaki o itici sırtıştan ne de kendini fazlasıyla ciddiye alan o havasından eser vardı. Robin'i ofisinde yerde bulması karşısında bile alaycı bir yorum çıkmadı ağzından. Gözlerinin altındaki mora çalan gölgelerle her nasılsa olduğundan daha küçük görünüyordu. Şaşkınca gözlerini Robin'den Aamir'e çevirince Aamir, Robin'in davetsizce, öylece içeri girdiğini anlatmaya başladı. Robin ise çaktırmadan kayıt cihazını çantasına atmanın yolunu arıyordu.

Ter içinde doğrularak, "Çok özür dilerim," dedi Robin. Panik atak zihninin kıyılarına vururken, bir anda cankurtaran sandalı gibi bir fikir belirdi zihninde. "Gerçekten çok özür dilerim. Not bırakacaktım. Bir süreliğine ödünç alıyordum."

İkili kaşlarını çatmış onu süzerken Robin gözleriyle fişi çekik halde duran fanı işaret etti.

"Bizimki bozuldu. Oda fırın gibi. Sıkıntı yapmayacağınızı düşünmüştüm," dedi doğrudan doğruya Geraint'in yüzüne bakarak. "Yarım saatliğine ödünç alıyordum sadece." Acıklı bir tebessümle ekledi. "Yemin ediyorum sıcaktan bayılacakmışım gibi hissettim."

Robin gerçekten de terden yapış yapış olmuş gömleğinin ön kısmını çekiştirdiğinde, Geraint'in gözlerinin derhal göğüslerine kaymasıyla birlikte o bildik sırtıştının yeniden yüzünde belirmesi bir oldu.

Yapmacık bir sırtışla, "Hararetin sana çok yakıştığını söylemeden edemeyeceğim," dedi Winn. Robin de zoraki kıkırdadı.

“Elbette ki yarım saatlığıne sizinle paylaşabiliriz, öyle değil mi?” diyerek Aamir’e döndü. Aamir tüfek gibi dimdik durduğu yerden müthiş bir ciddiyetle ve kuşkulu gözlerle Robin’e bakmaya devam ederken tek laf etmedi. Geraint fanı dikkatle masadan alıp Robin’e uzattı ve Robin çıkmak üzere arkasını dönünce hafifçe beline dokundu.

“Keyfine bak.”

“Ah, çok nazıksınız,” dedi Robin sakince yürümeye başlarken. “Çok teşekkür ederim Bay Winn.”

*Görünen o ki ömrümü verdiğim bir işte yoluma taş koyuluyor
ve bana karşı cephe alınıyor.*

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Önceki gün Chelsea Botanik Bahçesi ve çevresinde yaptığı uzun yürüyüş Strike'ın diz ardı kirişi sakatlığına iyi gelmemişti. Midesi düzenli olarak aldığı ibuprofen yüzünden fena haldeydi, o yüzden son yirmi dört saattir ağrı kesici de almamıştı. Dolayısıyla perşembe öğleden sonrasını bazı doktorların “hafif huzursuzluk” şeklinde tanımlamayı sevdiği bir halde, bir buçuk ayağıyla ofisteki koltukta oturmuş, protezi duvara yaslanmış halde dururken Chiswell dosyasına tekrar göz gezdirerek geçiriyordu.

Silueti iç ofisin penceresine başsız bir gözcü gibi düşen şey, Strike'ın en iyi takım elbisesiydi. Gömleği ve kravatı perde rayına asılıyken, ayakkabıları ve temiz çorapları esnemiş pantolon paçalarının altında duruyordu. Bu akşam Lorelei'la akşam yemeğine çıkacaklardı ve yatana kadar bir daha tavan arasının merdivenlerini çıkmak zorunda kalmamak için kıyafetlerini ofise indirmişti.

Lorelei, Jack'in hastane süreci boyunca Strike'ın onunla fazla iletişim kurmamasını anlayışla karşılamış ve sesinde yalnızca ufak bir imayla, bütün her şeyi tek başına idare etmesinin korkunç bir şey olması gerektiğini söylemişti. Tabii ki Strike, Robin'in de ya-

nında olduğunu söylemeyecek kadar akıllıydı. Daha sonra Lorelei en ufak bir gazez içermeyen sevimli bir dille ona “biraz laflamak üzere” akşam yemeğine çıkmayı teklif etmişti.

On ayı aşkın süredir birlikteledir ve Lorelei çok kısa bir süre önce yerinden kalkacak halde olmadığı o malum beş gün boyunca Strike’a bakmıştı. Strike, Lorelei’den ona söylemek istediği şeyleri telefonda söylemesini istemesinin ne adil ne de edepi bir davranış olacağını düşünmüştü. Tıpkı asılı duran takım elbisesi gibi, o kaçınılmaz “Bu ilişki sence nereye gidiyor?” sorusuna nasıl bir yanıt vermesi gerektiği de Strike’ın zihninin çeperinde uğursuzca belirmişti.

Yine de zihnini asıl meşgul eden, Chiswell davasındaki tehlikeli durum olarak gördüğü şeydi; nihayetinde çok uzun süredir herhangi bir ödeme almamışlardı. Üstelik bu dava Strike’a maaşlar ve diğer harcamalar anlamında çok ciddi bir masraf çıkarıyordu. Robin, mevcut Geraint Winn tehdidini etkisiz hale getirmeyi başarmış olabilirdi ama Barclay fevkalade ümit vaat eden bir başlangıç yapmış olmasına rağmen hâlâ Chiswell’in bir numaralı şantajcısı aleyhinde kullanılabilecek herhangi bir şey bulmayı başaramamıştı ve Strike, *Sun* gazetesinin Jimmy Knight’a ulaşmanın bir yolunu bulmasının doğuracağı korkunç sonuçları tahmin edebiliyordu. Winn’in ona vaat ettiği Dışişleri’ndeki esrarengiz fotoğrafların hâlâ eline geçmemesine ve Chiswell’in, Jimmy’nin hikâyeyi basına vermek gibi bir isteğinin olmadığı yönündeki savına rağmen Strike gergin ve hiddetli bir mizaca sahip olan Jimmy’nin parmaklarından kayıp gidiyor gibi görünen bu fırsattan istifade etmeyi denemesinin kuvvetle muhtemel olduğunu düşünüyordu. Adamın dava geçmişi her şeyi anlatıyordu zaten: Jimmy pire için yorgan yakmaya fazlasıyla meyilli biriydi.

Gece gündüz Jimmy ve arkadaşlarıyla takıldığı birkaç günün ardından Barclay’in, en kısa sürede evine dönmezse eşinin boşanma işlemlerini başlatacağını söylemesi Strike’ın keyifsizliğine tüy dikmişti. Barclay’e yaptığı harcamaların ödemesini yapması gereken

Strike ona birkaç gün tatil yaptıktan sonra ofise uğrayıp çekini almasını söylemişti. Fazlasıyla canı sıkılmış olması yetmezmiş gibi bir de normalde güvenilir biri olan Hutchins, Fırıldak Doktor'un bir kez daha hastalarıyla görüştüğü Harley Sokağı civarında dolanmak yerine Jimmy Knight'ı takip etmek zorunda kalınca çabucak sıkılıp işi başkasına devretmek için bahaneler uydurmuştu.

Tepesi atan Strike, "Sorun ne?" diye sormuştu sertçe. Hutchins'i sevse de bu eski polisin daha yakınlarda hem ailecek tatile çıkmak için hem de karısı bileğini kırdığında onu hastaneye götürmek için de izin aldığını unutmuş değildi. "Senden sadece hedefleri değiştirmeni istiyorum. Hepsi bu. Knight'ı ben takip edemem, beni tanıyor."

"Tamam, tamam, ben yaparım."

"Çok anlayışlısın," demişti Strike sinirli bir tonda. "Sağ ol."

Saat beş buçukta Robin ve Barclay'in laflayarak metal merdivenlerden çıkması, Strike'i giderek artan keyifsizliğinden kurtaracak hoş bir avuntu sayılırdı.

Robin omzunda çantasıyla ofise girip, "Selam," dedi. Strike'in sorgular bakışlarına yanıt vermek üzere, "Paralimpik resepsiyonunda giyeceğim kıyafet," diye açıkladı. "Tuvalette değiştireceğim. Eve gitmeye vaktim olmayacak."

Barclay, Robin'in ardından içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Alt katta karşılaştık," dedi neşeyle. "İlk kez."

Robin, "Sam bana Jimmy'yle takılırken durmadan ot içmek zorunda kaldığından bahsediyordu," dedi gülerек.

"Resmen normal nefes alamıyorum," dedi Barclay ruhsuz bir tonda. "İş üstündeyken kusur sayılır bu."

Strike sürekli osuruk sesi çıkaran suni deri minderlerden hantal bir şekilde doğrulurken bu ikisinin iyi anlaşıyor gibi görünmesine sinir olmuştu.

Sırtarak etrafına bakınan Barclay'e, "Koltuktan geldi o ses," diye hırladı. "Paranı getireyim."

“Sen otur, ben hallederim,” dedi Robin ve çantasını yere bırakıp masanın alt çekmecesindeki çek defterini aldı ve bir kalemle beraber Strike’a uzattı. “Çay içer misiniz? Cormoran? Sam?”

“Olur, içerim,” dedi Barclay.

Barclay’in çekini yazarken, “İkinizin de neşesine diyecek yok bakıyorum,” dedi Strike huysuzca. “Hepimizin çalışmasını sağlayan işi kaybetmek üzere olduğumuzu düşünürsek hele... Benim bilmediğim bir şeyler biliyorsanız başka tabii.”

“Knightville’de bu haftaki tek heyecan verici gelişme Flick’in ev arkadaşlarından biriyle sağlam bir kavgaya tutuşması oldu,” dedi Barclay. “Lassie, Laura’yı aradı. Jimmy’nin çantasından kredi kartını çaldığına kanaat getirmiş.”

“Çalmış mı peki?”

“Bana daha çok Flick’in kuruntusu gibi geldi. Dedim ya, işinden para çarpabilmekle övünüp duruyor. Söylemedim mi yoksa?”

“Yo, söyledin.”

“Barda başladı her şey. Laura’ya gıcık oldular. O ve Flick kimin daha orta sınıf olduğu üzerine sidik yarıştırdı.”

Strike ağrısına ve keyifsizliğine rağmen sırtıttı.

“Evet, evet. İğrençti. Midilliler, yurtdışı tatilleri falan girdi işin içine. Daha sonra Laura, Jimmy’nin aylar önce çantasından yeni kredi kartını yürüttüğünü bildiğini söyledi. Jimmy delirdi tabii. İftira olduğunu söyledi...”

Strike çeki kenarından yırtarken, “Dua etsin ki yasaklı, yoksa kadını çoktan dava etmişti,” dedi.

“Sonra Laura da bağıra çağıra gece yarısı çıkıp gitti. Evi terk etti.”

“Soyadı ne bu kadının, biliyor musun?”

“Öğrenmeye çalışırım.”

Barclay çeki cüzdanına koyarken, “Flick’in geçmişiyle ilgili ne var elimizde Barclay?” diye sordu Strike.

“Yani... üniversiteyi bıraktığından bahsetti,” dedi Barclay. “İlk yıl sınavları verememiş ve bırakmış.”

Elinde iki kupa çayla, “En iyi tiplerin bazıları da okulu bırakabiliyor,” dedi Robin. O da Strike da diplomalarını almadan dersleri bırakmıştı.

“Teşekkürler,” diyerek kupanın birini aldı Barclay. “Anne ve babası boşanmış,” diyerek anlatmaya devam etti, “ikisiyle de görüşmüyor. Jimmy’den hoşlanmıyorlar. Haksız da sayılmazlar hani. Kızım Knight gibi bir pislikle takılacak olsa yapacağımı bilirim ben. Neyse, kız ortalarda yokken, arkadaşlarını arayıp genç kızlarla yaptıklarını anlatıp duruyor herif. Hepsisi de bu ilişkileri devrim namına yaşadığını düşünüyor. Olayları bu. Flick, Jimmy’nin yaptıklarının yarısını bilmiyor.”

“Reşit olmayan var mı aralarında? Karısı böyle bir huyu olduğunu söylemişti. Bak bu pazarlık kozu olurdu işte.”

“Bildğim kadarıyla on altıdan büyük hepsi.”

“Tüh,” dedi Strike. Kendi çayını alıp gelen Robin’le göz göze gelerek, “Neyi kastettiğimi anladın,” dedi ve tekrar Barclay’e döndü. “Yürüyüşte duyduğuma göre kız da tek eşli sayılmaz.”

“Öyle. Bir arkadaşı Hint bir garsonla ilgili bir espri yaptı.”

“Garson mu? Öğrenci diye duydum ben.”

“Her ikisi birden olabilir,” dedi Barclay. “Bana kalırsa kız tam...”

Robin’le göz göze geldi ve o sözcüğü kullanmamayı tercih ederek çayını yudumladı.

Strike, Robin’e dönüp, “Sende yeni bir gelişme var mı?” diye sordu.

“Var. İkinci kaseti aldım.”

“Ciddi olamazsın,” dedi Strike oturduğu yerde aniden doğrulup.

“Deşifresini henüz bitirdim, saatlerce sürüyor. Çoğu bir şey yaramaz ama...”

Çayını bırakıp çantanın fermuarını açtı ve dinleme cihazını çıkardı.

“...tuhaf bir şey var. Şunu dinleyin.”

Barclay koltuğun koluna oturdu. Robin sandalyesinden kalktı ve cihazın çalma tuşuna bastı.

Geraint'in kıvrak aksanı ofiste duyuldu.

"Gönüllerini hoş tut ve Elspeth'i Prens Harry'yle tanıştıracığıma ikna et," dedi Geraint. "Tamam, çıkıyorum ben, yarın görüşürüz."

"İyi akşamlar," dedi Aamir.

Robin, Strike ve Barclay'e başını sallayarak, "Bekleyin," dedi.

Kapının kapandığını duydular. Uzun bir sessizliğin ardından, klik sesiyle kaset durdu ve yeniden kayda başladı. Galli bir kadın derinden gelen bir sesle, "Orada mısın tatlım?" diye sordu.

Strike kaşlarını kaldırdı. Barclay ağzındaki sakızı çiğnemeyi bıraktı.

Aamir sade Londra aksanıyla, "Evet," dedi.

"Gel de bana bir öpücük ver," dedi Della.

Barclay boğuk bir sesle çayını yudumladı. Böcekten şapur şupur öpüşme sesleri duyuldu. Ayaklar süründü. Bir sandalye yerinden oynadı. Zayıf, ritmik bir şekilde pat pat sesleri yükseldi.

"Bu da neyin nesi?" diye mırıldandı Strike.

"Rehber köpek kuyruğunu sallıyor," dedi Robin.

"Elini ver," dedi Della. "Geraint geri gelmez, rahat ol. Chiswick'e gönderdim onu. Hah, teşekkür ederim. Şimdi, seninle özel bir şey konuşmam gerekiyor. Mesele şu ki hayatım, komşuların senden şikâyetçi. Duvarlardan acayip sesler geldiğini söylüyorlar."

"Nasıl sesler?" diye sordu Aamir. Ses tonu endişeliydi.

"Yani, bir hayvan olabileceğini düşünüyorlar," dedi Della. "Sızlanan, zırlayan bir köpek gibi. Köpek almadın, değil mi?"

"Tabii ki almadım," dedi Aamir. "Televizyon olmalı. Neden bir köpek alayım ki? Bütün gün işteyim."

"Başiboş dolaşan küçük bir yavruyu evine almış olabileceğini düşündüm," dedi Della. "Ah, çok yumuşak yürekliisin sen..."

"Almadım," dedi Aamir. Sesine bakılırsa gerilmiş gibiydi. "Sözümüne inanmak zorunda değilsin. İstiyorsan gidip kontrol edebilirsin. Anahtarın var."

"Böyle yapma ama tatlım," dedi Della. "Senden habersiz evine girmeyi aklımın ucundan dahi geçirmem. Hafiye değilim ben."

“Buna hakkın var,” dedi Aamir. Strike, Aamir’in gücenmiş olduğunu düşündü. “Kendi evin.”

“Kızdın tabii. Kızacağımı biliyordum. Söylemek zorundaydım ama. Çünkü bir sonrakinde telefonu Geraint açacak olursa... Eh, komşunun beni yakalamış olması müthiş bir şanstı...”

“Artık daha dikkatli olurum, sesi de fazla açmam,” dedi Aamir. “Tamam mı? Daha dikkatli olacağım.”

“Endişelendiğim noktayı biliyorsun hayatım. Dilediğini yapmakta...”

“Dinle,” diye lafını kesti Aamir. “Düşünüyorum da gerçekten sana bir miktar kira ödemem gerekiyor. Ya...”

“Bu konuyu konuştuk. Saçmalama. Para falan istemiyorum senden.”

“Ama...”

“Kaldı ki,” diye araya girdi Della. “Zaten gücün yetmez. Üç yatak odalı ev. Tek başına yaşıyorsun.”

“Ama...”

“Bunu konuşmuştuk. İlk taşındığında çok mutlu görünüyordun. Orayı sevdiğini düşünmüştüm.”

“Tabii ki seviyorum. Çok cömertsin,” dedi Aamir keskin bir sesle.

“Cömert... cömertlikle ne ilgisi var şimdi bunun, Tanrı aşkına... Neyse, beni dinle şimdi, Hint yemeği yemeye ne dersin? Geç saatte bir oylamaya katılmam gerekiyor ve Kennington Tandoori’ye uğramayı düşünüyordum. Ben ısmarlıyorum.”

“Gelemem maalesef,” dedi Aamir. Sesi hâlâ gergin geliyordu. “Eve gitmem lazım.”

“Ah,” dedi Della daha az sevecen bir tonda. “Hayal kırıklığına uğradım. Yazık oldu!”

“Üzgünüm,” dedi Aamir. “Bir arkadaşla buluşacağım. Üniversiteden.”

“Anladım, peki. Bir dahakine önceden haber veririm. Ajan-danda bir yer ayarlarsın.”

“Della, bak...”

“Saçmalama lütfen, dalga geçiyorum. En azından benimle beraber çıkabilirsin ama, değil mi?”

“Tabii, tabii.”

Ayak seslerinin ardından kapının açıldığı duyuldu. Robin kaseti durdurdu.

“Sevişiyorlar,” dedi Barclay gür bir sesle.

“İlle de öyle olmayabilir,” dedi Robin. “Yanağından öpmüş de olabilir.”

“*Elini ver*, ne demek o zaman?” diye fikrinde ısrar etti Barclay.

“Bu ne zamandan beri ofiste yaşanabilen sıradan bir davranış?”

“Bu Aamir denen adam kaç yaşında?” diye sordu Strike.

“Sanırım yirmilerinin ortalarında,” dedi Robin.

“Ya kadın?”

“Altmışlarının ortalarında,” dedi Robin.

“Ve ona ev ayarlamış. Kadınla bir bağı yok değil mi adamın?”

“Bildğim kadarıyla herhangi bir aile bağları yok,” dedi Robin.

“Ama Jasper Chiswell onun hakkında özel bir şeyler biliyor. Ofiste karşılaştıklarında Aamir’e Latince bir şiirden alıntı yaptı.”

“Bana bundan bahsetmemiştin.”

“Pardon,” dedi Robin, bu gelişmenin yürüyüşte Jimmy’yi takip edemeyeceğini söylemesinin hemen akabinde yaşandığını hatırladı. “Unutmuşum. Evet, Chiswell Latince bir alıntı yaptı ve sonra ‘seninkiler gibi alışkanlıkları olan bir adam’ gibi şeyler söyledi.”

“Hangi şiirdi?”

“Bilmiyorum, Latince dersi almadım,” diyen Robin saatine baktı. “Üstümü değiştirsem iyi olacak. Kırk dakika içinde DKMS’de olmam gerekiyor.”

“Aynen, ben de çıkıyorum Strike,” dedi Barclay.

Barclay kapıya yönelirken Strike, “İki gün Barclay,” dedi. “Sonra tekrar Jimmy’yi takibe devam.”

“Sıkıntı yok. O zaman bebekten izin isteyebilecek durumda olurum yine.”

Barclay'in metal merdivendeki ayak sesleri de kaybolunca, "Sevdim bu adamı," dedi Robin.

Protez bacağına uzanırken, "Evet," diye mırıldandı Strike. "İyi biri."

Lorelei'la daha erken buluşacaklardı ve bunu kendisi teklif etmişti. Kendine çekidüzen verme, bu meşakkatli sürece başlama vakti gelmişti. Robin kıyafetini değiştirmek üzere daracık tuvalete geçince Strike da protezini takıp iç ofise çekildi.

Takım elbisesinin pantolonunu ancak çekebilmişti ki telefonu çaldı. İçin için arayanın yemeği iptal etmek zorunda olduklarını söylemek isteyen Lorelei olmasını umarak her yanı çatlamış telefonuna uzandı ve tarifsiz bir seziyle ikinci olasılık olarak aklında geçirdiği ismin, Hutchins'in aradığını gördü.

"Strike?"

"Sorun ne?"

"Strike... galiba işi bok ettim."

Hutchins'in sesi çok cılız geliyordu.

"Ne oldu?"

"Knight arkadaşlarıyla. Onları bara kadar takip ettim. Bir şeyler planlıyorlar. Üstünde Chiswell'in resminin olduğu bir döviz var elinde."

"Yani?" dedi Strike yüksek sesle.

"Strike, çok üzgünüm... Dengemi yitirdim, onları kaybettim."

"Ahmak herif!" diye kükredi Strike öfkeyle. "Hasta olduğunu neden söylemedin?"

"Son zamanlarda çok fazla izin aldım, gergin olduğunu biliyordum..."

Strike hoparlörü açıp telefonu masanın üzerine bıraktıktan sonra askıdan gömleğini aldı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde giyinmeye başladı.

"Çok özür dilerim dostum... Yürümekte zorlanıyorum..."

"O lanet hissi çok iyi biliyorum!"

Strike burnundan soluyarak görüşmeyi sonlandırdı.

Kapının ardından, “Cormoran?” diye seslendi Robin. “Her şey yolunda mı?”

“Değil. Hiçbir şey yolunda değil,” dedi ve kapıyı açtı Strike.

Beyninin bir yanı, Robin’in, iki yıl önce ilk katillerini yakalamalarındaki yardımlarından ötürü teşekkür mahiyetinde ona hediye ettiği yeşil elbiseyi giydiğini kayda geçti. Robin afallamış görünüyordu.

“Knight, üstünde Chiswell’in resminin olduğu bir döviz hazırlamış. Birkaç arkadaşıyla bir şeyler yapmayı planlıyor. Böyle olacağını biliyordum. Adım gibi biliyordum, lanet olsun. Winn ona istediğini verdi... Bahse varım resepsiyonda neyin peşinde olduğunu öğrenirsin sen de. Başlarım böyle işe...” dedi Strike. Ayakkabılarının ayağında olmadığını fark edip geri dönerken omzunun üstünden bağırarak ekledi. “Ve Hutchins onları kaybetmiş, Aptal herif hasta olduğunu söylemedi bana.”

“Belki de Barclay’i geri çağırabilirsin,” dedi Robin.

“Şimdiye çoktan metroya inmiştir. Bunu benim yapmam gerekecek,” dedi Strike. Tekrar kanepeye oturup ayakkabılarını giymeye koyuldu. “Harry geliyorsa bu gece bütün basın orada olacaktır. Jimmy’nin aptal dövizinin ne manaya geldiğini anlayabilecek bir muhabirin çıkması yeter. Sonra Chiswell’in işi biter. Bizim de tabii.” Kanepeden güç alıp ayağa kalktı. “Bu şey neredeydi? Bu geceki şey?”

“Lancaster House’da,” dedi Robin. “Stable Yard’da.”

“Tamam,” dedi Strike kapıya yönelirken. “Beklemede kal. Kefaretimi ödeyip nezaretten çıkarman gerekebilir beni. Herifin suratına yumruğu indirmek için iyi bir fırsat yakalayabilirim.”

Daha uzun süre, işe yaramaz bir seyirci olarak beklemenin imkânı kalmamıştı.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike'ın Charing Kavşağı'ndan çevirdiği taksi yirmi dakika sonra St James's Sokağı'na girdiğinde Strike telefonda Kültür Bakanı'yla konuşuyordu.

“Döviz mi? Ne yazıyormuş?”

“Senin resmin varmış,” dedi Strike. “Tek bildiğim bu.”

“Ve resepsiyona mı geliyor? Alçakça bir şey bu, öyle değil mi?” diye bağırdı Chiswell. Sesi öyle gür çıkmıştı ki Strike irkilerek telefonu kulağından çekmek zorunda kaldı. “Basın bunu görürse her şey biter! Bunun olmasını engellemek için bir şey yapman şart!”

“Ve deneyeceğim de,” dedi Strike, “ama kendimi sizin yerinize koyunca önceden uyarmak istedim. Size tavsiyem...”

“Tavsiye dinlemek için para vermiyorum sana!”

Strike, “Elimden geleni yapacağım,” diye söz veriyse de Chiswell telefonu çoktan kapatmıştı.

Rengârenk pamuk püsküllerin ve altuni, kabartma bir Ganeşa figürüyle süslü bir cep telefonunun sarktığı dikiz aynasından Strike'a bakarak, “Daha fazla ilerleyemiyorum,” dedi taksi şoförü. St James's Sokağı'nın sonu tıkanmıştı. Elllerinde küçük Birleşik

Krallık bayraklarıyla Olimpiyat taraftarları ve kraliyet bekçilerinden oluşan büyük bir kalabalık portatif bariyerlerin ardında toplanmış, Paralimpik sporcuların ve Prens Harry'nin gelişini bekliyordu.

"Tamam, burada ineyim," dedi Strike ve cüzdanına davrandı.

Bir kez daha St James's Sarayı'nın mazgalı ön cephesi ve akşamüzeri güneşinde parıldayan yaldızlı, elmas şeklindeki saati karşısında duruyordu. Strike yürüyüş şekli her adımda daha belirgin bir tarza bürünürken nazikçe gelip geçen şık yayaların, galeri ve şarap evleri çalışanlarının ve müşterilerinin arasında Pratt's'in bulunduğu yan sokağı geçip kalabalığa doğru topallaya topallaya yaklaştı.

Kasığına baskı yapan ağrıyla protezine daha fazla yüklendiği her adımda, "*Siktir, siktir, siktir,*" diye homurdanarak bir noktada toplaşmış taraftarlar ve kraliyet bekçilerine yaklaşıırken, herhangi bir döviz veya siyasi bir pankart göremedi. Ama kalabalığın arkasına ulaşıp gözlerini Cleveland Row tarafına çevirdiğinde foto muhabiri ve gazetecilerin kendilerine ayrılan bölümde prens ile ünlü atletleri beklediğini gördü. Lorelei'ı arayıp yemeğe gecikeceğini haber vermeyi unuttuğunu ancak ısıltılı saçlarıyla esmer bir kadının içinde olduğu bir araba yanından geçince hatırlayabildi. Telaşa telefona sarılıp numaraları tuşladı.

"Selam Corm."

Sesi endişeli gibiydi. Strike'ın tahmini, yemeği iptal etmek için aradığını düşünmüş olabileceği yönündeydi.

Gözleri Jimmy'ye dair bir işaret bulma telaşında kalabalığı tararken, "Selam," dedi. "Gerçekten çok özür dilerim ama bir işim çıktı. Biraz gecikebilirim."

"Ah, sorun değil," dedi Lorelei. Strike, yemeğe gitmeyi planladığını öğrenmesinin Lorelei'ı rahatlattığını söyleyebilirdi. "Rezervasyonu değiştirmeye çalışmamı ister misin?"

"Evet, yedi değil de sekiz yapsak olur mu?"

Üçüncü kez başını çevirip arkasındaki Pall Mall Caddesi'ne baktığında Flick'in domates kırmızısı saçlarını tanıdı. İncecik,

sarışın, rastalı bir gençle fedaiye benzeyen, bodur, tıknaz birinin de aralarında bulunduğu sekiz OKHD üyesi kalabalığa doğru yürüyordu. Aralarındaki tek kadın Flick'ti. Jimmy'nin elindeki bütün çubukların ucunda, üzerinde kırık Olimpiyat halkalarının yanı sıra, "Adil Oyun Adil Oyundur" ve "Bomba Değil Ev" yazılı bayraklar vardı. Jimmy kendi dövizini altta, bacak hizasında tutuyordu ve dövizin ön kısmı bacağına dönüktü.

"Kapatmam lazım Lorelei. Sonra konuşuruz."

Üniformalı polisler ellerinde telsiz, gözleri neşeli seyircilerin üzerinde, kalabalığı geride tutan çember şeklindeki parmaklıkların etrafında dolanıyordu. Basına ayrılan bölümün karşısında bir noktaya ulaşmaya çalışan OKHD'lileri onlar da fark etmişti kuşkusuz.

Strike gözleri Jimmy'nin üzerinde, pis pis sırtarak balık istifi gibi duran kalabalığın içinde ilerlemeye başladı.

Şüphesiz, bu hareketi daha erken bir zamanda engellemeye başlasaydık, durum bugünden iyi olurdu.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Robin Kültür, Medya ve Spor Dairesi'nin girişinde yeşil, dar elbisesi ve topuklularıyla kendi kendini tanımakta güçlük  eker bir halde taksiden indiğinde etraftaki pek çok erkeğin dikkatli bakışlarını üzerine çekmişti. Kapıya ulaştığında parlak turuncu bir elbise giymiş olan Izzy ile daha önce internetteki fotoğraflarda gördüğü ağır, elmas gerdanlığı boynunda, daracık siyah elbisesiyle Kinvara'nın da kırk kırk beş metre geriden kapıya doğru yürüdüğünü gördü.

Jimmy ile Strike arasında ne olup bittiği konusunda ciddi endişeleri olmasına rağmen Kinvara'nın  zg n göründüğü gözünden kaçmadı Robin'in. Yaklaşırken Izzy gözlerini Robin'e çevirdi. Kinvara da Robin'i, yeşil elbisesini en hafif tabirle uygunsuz bulduğunu belli eden bir bakışla baştan aşağı süzdü.

Robin'in yakınından g r bir erkek sesi, "*Burada buluşmamız gerekiyordu,*" dedi.

Elinde    desenli davetiyeyle binadan henüz çıkmış Jasper Chiswell, davetiyelerden birini Robin'e uzattı.

"Evet, artık öğrenmiş oldum Jasper, teşekkür ederim," dedi Kinvara ve hafifçe homurdanarak ona doğru yaklaştı. "Yanlış an-

ladığım için üzgünüm. Kimse planı bilip bilmediğimi kontrol etme zahmetine girmedir.”

Gelen geçenler fırça saçlı bu adamı bir yerden tanıdıklarını belli eden gözlerle Jasper Chiswell’e bakarken Robin de takım elbiseli bir adamın arkadaşını dürterek onlara doğru yöneldiğini gördü. Gösterişli, siyah bir Mercedes kaldırım kenarında durdu. Şoför indi; Kinvara arabanın arkasından dolanarak şoför koltuğunun arkasına oturdu. Izzy de arkadaki orta koltuğa geçerek Chiswell’in arkasındaki koltuğu Robin’e bırakmış oldu.

Araç hareket ettiğinde içeriye keyifsiz bir atmosfer hâkimdi. Robin başını çevirip iş çıkışı bar müdavimleri ve akşamüzeri müşterilerini izlerken, Strike’ın Knight’ı bulup bulmadığını merak ediyor, bulduysa aralarında yaşanabilecek şeylerden korkuyordu. Elinde, aracı doğruca Lancaster House’a ışınlayabilecek sihirli bir değnek olmasını dilerdi.

“Raphael’i davet etmedin mi yani?” diye sordu Kinvara kocasına kafasının arkasından.

“Hayır,” dedi Chiswell. “Davetiye peşinde koştu ama bunun tek nedeni Venetia’ya vurulmuş olması.”

Robin yüzünün yine renkten renge girdiğini hissetti.

“Venetia’nın epey geniş bir hayran kitlesi var gibi görünüyor,” dedi Kinvara sertçe.

“Yarın Raphael’le biraz laflayacağım,” dedi Chiswell. “Bu aralar onu bir hayli değişmiş gördüğümü bilmeni isterim.”

Robin göz ucuyla Kinvara’nın, üstünde kristal parçalarıyla süslü bir at başı bulunan çirkin gece çantasının zincirlerini burduğunu gördü. Sıcaktan yanan şehir boyunca tatlı bir mırıltıyla ilerleyen aracın içine stresli bir sessizlik çöktü.

... sonrasında bir güzel dayak yemiş...

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Adrenalin, Strike'ın bacağındaki giderek artan ağrıyla aklından çıkarmasını kolaylaştırıyordu. Kendilerini basına gösterme arzusuna saplanmış haldeki Jimmy ve arkadaşlarına yaklaşırken heyecanlı kalabalık ilk resmî aracın usulca süzülerek ilerlemeye başlamasıyla birkaç ünlü görme ümidiyle topluca öne doğru atılmıştı. Partiye geç gelen OKHD üyeleri artık aşılması imkânsız bir güruhla karşı karşıyaydı.

Mercedes'ler, Bentley'ler bütün ihtişamlarıyla peşi sıra geçerek kalabalığa ünlü simaları ve o kadar da ünlü olmayanları görme imkânı sunuyordu. Bir komedyen el sallayarak, gür bir sesle kalabalığı selamladı. Birkaç flaş patladı.

Daha iyi bir noktaya ulaşma şanslarının olmadığına kanaat getirmiş gibi görünen Jimmy dövizini havaya kaldırmak üzere, etrafını saran bacakların arasından çekip çıkardı.

Bu esnada Strike'ın önündeki kadın, kendisini yolundan çekilmesi için itekleyen Strike'a sertçe çıktı. Strike üç adım daha atıp iri, sol eliyle Jimmy'nin sağ bileğine yapışarak havaya kaldırmasına engel olduğu dövizi yere indirmeye zorladı. Jimmy çevik

bir hamleyle yumruğunu Strike'ın boğazına indirmeden hemen önce herifin gözlerinde onu tanıdığını belli eden ifadeyi görme fırsatı bulmuştu Strike. Yumruğun geldiğini gören ikinci bir kadın çılgılığı bastı.

Strike yumruğu savuşturduktan sonra sol ayağıyla sertçe dövizin üstüne basarak çubuğu paramparça ettiyse de ampute bacağı vücudunun ağırlığını tek başına taşıyacak kadar kuvvetli değildi; özellikle de Jimmy'nin ikinci yumruğu indiğinde. Ancak Strike yere düşerken Jimmy'nin bacak arasına vurmaya başladı. Knight hafif ama acı içinde bir inlemeyle iki büklüm olduysa da yere düşen Strike'ın üstüne çullandı ve ikili, etraflarında öfkeyle bağrışan seyircilere çarpa çarpa alt alta üst üste yuvarlanmaya başladı. Strike'ın kaldırılma çarpmasını fırsat bilen Jimmy'nin arkadaşlarından biri dedektifin kafasına bir tekme savurdu. Strike'ın ayağı yakalamasıyla tutup bileğinden burması bir oldu. İyice tırmanan taşkınlığın içinde üçüncü kadının feryadını duydu.

“Adama saldırıyorlar.”

Strike, Jimmy'nin ezilmiş karton dövizini almaya öylesine kararlıydı ki kurbanı mı yoksa saldırganı mı oynadığı umurunda değildi. Ayaklar altında çiğneniyor gibiyken bile dövize asılarak yırtmayı başardı. Panik içinde kavgadan uzaklaşmaya çalışan bir kadın sivri topuğunun saplandığı bir karton parçasını alıp götürdü.

Strike boğazına sımsıkı yapışan parmaklarına rağmen Jimmy'nin yüzüne dirseğini indirmeyi başardı. Jimmy'nin parmakları gevşerken başka biri Strike'ın karnına sıkı bir tekme indirdi. Derken başının arkasına sağlam bir darbenin indiğini duydu Strike. Gözünün önünde kırmızı hareler belirdi.

Bağrışlar, yuhalamalar, ısıklar daha da artarken etraflarındaki kalabalık bir anda azaldı. Strike kan tadı alıyor olmasına karşın bu kavga dövüş arasında Jimmy'nin dövizinin yırtılıp parçalara ayrılmış olduğunu görebildi. Jimmy bir kez daha Strike'ın boğa-

zına yapıştı ve hemen ardından gümbür gümbür sesiyle küfürler yağdırsa da onu çekip uzaklaştırdılar oradan. Soluk soluğa kalan Strike'ı da tutup kaldırdılar. Strike en ufak bir direnç göstermedi. Kendi başına ayağa kalkabilir miydi, emin değildi zira.

Şimdi sofraya oturabiliriz. Buyrun Sayın Rektör!

Henrik Ibsen, Rosmerler

Chiswell'in Mercedes'i, St James's Sokağı'nın köşesinden Pall Mall'a döndü ve Cleveland Row'a doğru ilerlemeye koyuldu.

Araç yavaşlayıp çok geçmeden durunca, "Ne oluyor böyle?" diye hırladı Chiswell.

Önlerinde bağrıışan kalabalığın sesleri kraliyet mensupları ve ünlülerin bekleyeceği türden heyecanlı ve coşkulu değildi. Birkaç üniformalı görevli, kitleyi sokağın sol kısmında polis ile protestocular arasında cereyan ediyor gibi görünen çatışmadan ite kaka uzak tutmaya çalışıyordu. Kot pantolonlu ve tişörtlü, saçı başı dağınık halde iki adam sivil polisler tarafından elleri arkalarında burulmuş bir şekilde götürülüyordu: Jimmy Knight ile cılız, sarışın, rastalı gençten başkası değildi bunlar.

Derken Robin, onların biraz gerisinde yine polis nezaretinde ama kanlar içinde, perişan halde topallayarak yürüyen Strike'ı gördü. Arkalarındaki kalabalıkta hafif ama giderek hararetlenen bir tartışma yaşanıyordu. Bariyer sallanıyordu. "Çek, ÇEK!" diye bağırdı Chiswell ve şoför yeniden gaza bastı. Chiswell camı açtı ve "Kapı açık, Venetia kapını aç... Şuradaki adam!" diye yandaki polise bağırdı. Polis şaşkın bir yüzle döndüğünde kendisine ba-

ğırının Kültür Bakanı olduğunu ve eliyle Strike'ı işaret ettiğini gördü. "Benim konuğum bu adam, bırakın gelsin!"

Resmî araç, devlet bakanı, çelik gibi buyurgan bir ses ve elde sallanan kalın kabartmalı davetiye karşısında polisin kendisine söyleneni yapmak dışında bir seçeneği yoktu. İnsanların büyük kısmı polis ile OKHD arasındaki şiddeti giderek artan arbedeye ve bu arbededen uzaklaşmak için birbirini ite kaka kaçışmaya çalışanlara odaklanmıştı. Bir grup kameraman önlerindeki basın şeridinden kurtulmayı başarmış, arbedenin yaşandığı yere doğru koşuyordu.

Chiswell, "Izzy, yana kay," dedi ve pencereden Strike'a, "Bin, BİN!" diye tısladı.

Robin'in yana kayıp ona yer açmak için yarı yarıya Izzy'nin dizine oturmasıyla, Strike arabaya binip kapıyı kapattı ve araba yeniden hareket etti.

Artık Izzy tarafından diğer kapıya büsbütün sıkıştırılan Kinvara korkuyla, "Sen de kimsin?" diye cıyıkladı. "Neler oluyor?"

"Özel dedektif," diye hırladı Chiswell. Strike'ı arabaya alma kararını anlık bir panikle vermiş görünüyordu. Koltuğundan başını çevirip Strike'a dönüp, "Tutuklınırsan bana nasıl yardım edersin?" diye sordu.

"Tutuklamayacaklardı," dedi Strike elinin tersiyle burnunu silerken. "İfademi almak istediler. Elindeki dövizi almaya çalışınca Knight üzerime saldırdı," dedi ve sıkış sıkış oturdukları arka koltuğun ardındaki çıkıntıda duran peçete kutusunu uzatan Robin'e "Sağ ol," diyerek bir peçete çıkarıp burnuna bastırdı. Kana bulaan peçetenin ardından, "Dövizden kurtulmayı başardım," diye eklediyse de onu tebrik eden olmadı.

"Jasper," dedi Kinvara. "Burada neler..."

"Kapa çeneni," diye çıkıştı Chiswell başını bile çevirmeden. Öfkesini yeniden Strike'a çevirip sanki onun böyle bir talebi olmuş gibi, "Bu kadar insanın önünde dışarıda kalmaya müsaade ede-

mezdim,” diye çıkıştı. “Daha bir yığın kameraman var... Bizimle geliyorsun. Ben halledeceğim.”

Araba nihayet polis ve güvenliğin kimlik ve adli kontrol yaptığı bariyere yaklaşıyordu.

“Kimse ağzını açmayacak,” diye buyurdu Chiswell ve ilk saldırıyı daha o saniye ağzını açmış Kinvara’ya gerçekleştirerek, “*Kapacı çeneni,*” diye ekledi.

Önlerindeki Bentley içeri kabul edildi ve Mercedes öne doğru ilerledi.

Strike’ın ağırlığının kayda değer bir kısmını sol bacağı ve kalçasıyla acı içinde yüklenmek durumunda kalan Robin arabanın arkasından cırtlak bir ses geldiğini duydu. Başını çevirdiğinde, arabanın peşinden koşan genç bir kadının, bir kadın polis tarafından yakalandığını gördü. Domates kırmızısı renginde, dağınık saçlı genç kız kırık Olimpiyat halkaları logolu tişörtüyle Chiswell’in arabasının arkasından bağıırıyordu.

“Üzerlerine bir de at koydun! Chiswell! Onların üstüne at koydun, hırsız piç kurusu. *Katil* seni...”

Chiswell açık camdan bariyerdeki silahlı polise, “Davetiyesi olmayan bir konuğum daha var,” dedi yüksek sesle. “Cormoran Strike, ampute. Gazetelerde görmüşsünüzdür. Departmanında bir karışıklık oldu, davetiyesi gitmedi,” dedi ve nefes kesici bir küstahlıkla, “Prens onunla tanışmak istediğini özellikle belirtti.”

Strike ile Robin arabanın arkasında olup biteni izliyordu. İki polis kendilerine direnmeyi sürdüren Flick’i iki koldan tutmuş götürürken birkaç flaş daha patladı. Bakanın ağırlığına boyun eğen silahlı polis, Strike’ın kimliğini rica etti. Yanında sürekli birkaç farklı kimlik kartı bulunduran Strike kendi adına olan ehliyetini uzattı. Arkalarında sıralarını bekleyen arabaların sayısı giderek artıyordu ve prens on beş dakika sonra orada olacaktı. Polis sonunda eliyle geçmelerini işaret etti.

Strike, Robin’e kısık sesle, “Bunu yapmamalıydın,” dedi. “Arabaya binmeme izin vermemeliydin. Büyük dikkatsizlik.”

Mercedes iç avluyu dönüp nihayet malikâneyi andıran devasa boyutta, bal rengi binaya çıkan, kırmızı halı serilmiş merdivenlerin önüne ulaştı. Halının her iki yanına tekerlekli sandalye rampaları yerleştirilmişti ve meşhur bir basketbolcu, tekerlekli sandalyesiyle bunlardan birini tırmanıyordu.

Strike kapıyı açıp arabadan indi ve hemen ardından dönüp Robin'e elini uzattı. Robin bu yardım teklifini kabul etti. Yol boyu Strike'ın ağırlığını taşıyan sol bacağı neredeyse tamamen uyuşmuştu.

Robin'in ardı sıra arabadan inerken gülümseyen Izzy, "Seni tekrar görmek güzel Corm," dedi

"Merhaba Izzy," dedi Strike.

İstese de istemese de Strike'ı da yanına alan Chiswell, ön kapının önünde duran özel üniformalı adamlardan birine Strike'ın davetiyesi olmadan içeri kabul edilmesi gerektiğini izah etmek üzere hızlı adımlarla merdivenlerden çıktı. Diğerleri "ampute" sözcüğünün yinelendiğini duydu. Dört bir yanlarında birbirinden şık davetliler arabalarından iniyordu.

Mercedes'in arkasından dolanıp gelen Kinvara, Strike'ı kastederek, "Bütün bunlar da neyin nesi?" diye sordu. "Ne oluyor burada? Kocam neden bir özel dedektife ihtiyaç duydu?"

"*Seni kuş beyinli! Çenenin kapat demedim mi sana?*"

Fazlasıyla stresli ve huzursuz olduğunun kuşkusuz farkındaysa da Chiswell'in bu aleni kini karşısında şoke olan Robin, *ondan nefret ediyor* diye geçirdi içinden. *Ondan gerçekten nefret ediyor.*

"Siz ikiniz," dedi bakan, kızı ve karısına, "içeri geçin siz."

Başkaları da yanlarından geçmeye devam ederken Strike'a dönüp, "Sana ödeme yapmaya devam etmem için tek bir neden söyle," dedi ve o bildik hiddetiyle Strike'ın kravatına tükürük saçarak devam etti. "Az önce yirmi insanın önünde bir katil olduğum söylendi, farkındasın değil mi? Basının önünde üstelik."

"Kaçığın teki olduğunu düşünecekler," dedi Strike.

Bu açıklama Chiswell'i teskin etmeye yettiyse bile bakan bunu hiç de belli etmiyordu.

“Yarın sabah onda görmek istiyorum seni,” dedi Strike’a. “Ofisim olmaz. Ebury Sokağı’ndaki daireye gel,” deyip döndüyse de bir an durup düşündükten sonra tekrar başını çevirip, “Sen de,” diye hırladı Robin’e.

İkili yan yana öylece durup bakanın merdivenlerden çıkmasını seyretti.

“Kovulmamıza ramak kaldı ha?” diye fısıldadı Robin.

Yeniden ciddi bir acı çekmeye başlayan Strike, “Yerinde olsam tek ihtimal derdim,” dedi.

“Cormoran, dövizde ne yazıyordu?” diye sordu Robin.

Strike şeftali rengi, ipek kumaştan bir elbise giymiş kadına yol verdikten sonra kısık sesle açıkladı.

“Chiswell’in darağacından sallandırıldığı bir resim, arkasında da onlarca ölü çocuk. Ama tuhaf bir şey vardı.”

“Ne?”

“Çocukların hepsi siyahiydi.”

Strike bir eli hâlâ burnunda, diğer elini cebine atarak sigarasını arandı ve çok geçmeden nerede olduğunu hatırlayıp elini yana düşürdü.

“Dinle, Elspeth denen kadın buradaysa eğer onun Winn hakkında başka neler bildiğini öğrenmeye çalışmalısın. Bu da son faturamızı hak etmemizi sağlayacaktır.”

“Peki,” dedi Robin. “Bu arada kafanın arkası kanıyor.”

Strike cebinden aldığı peçeteleri gelişigüzel bir şekilde kafasına bastırdı ve Robin’in yanında merdivenlerden çıkmaya koyuldu.

Eşikten geçip ıslık ıslık parlayan koyu sarı, kırmızı ve altın sarısı renklerin altında dururken, “Bu gece bir daha birbirimizi görmemiz gerekiyor,” dedi usulca.

“Ebury Sokağı’nda bir kafe var, Chiswell’in evine fazla uzak değil. Yarın dokuzda orada buluşup idam mangasının karşısına birlikte çıkabiliriz. Evet, önden buyur.”

Fakat Robin yanından ayrılp büyük merdivenlere doğru ilerlerken Strike onun arkasından seslenmeden edemedi.

“Elbisen çok hoş bu arada.”

Kafanıza koydunuz mu, ele geçiremeyeceğiniz bir şey, baştan çıkaramayacağınız kimse yoktur sizin için.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Köşkün geniş koridoru devasa bir boş blok oluşturunuyordu. Kırmızı ve altın rengi halılı ana merdiven sola ve sağa doğru açılan üst balkona çıkıyordu. Mermerden olduğu görünen duvarlar koyu sarı, soluk yeşil ve gül rengindeydi. Girişin solunda bazı paralimpik sporcular asansöre yönlendiriliyordu ama ayağı aksayan Strike gayretli adımlarla merdivenlere yöneldi ve korkuluklara tutunarak merdivenlerden çıktı. Sütunlarla desteklenen büyük, şatafatlı tavan penceresinden görülen gökyüzü bütün duvarlarda asılı, klasik objelerin resmedildiği büyük Venedik tarzı tabloların renklerini yoğunlaştıran teknikolor varyasyonlara soluk bir hava katıyordu.

Bazı eski paralimpik sporcular tarafından yanlış anlaşılma olasılığından ve belki biraz da geçmiş zaferlerinden söz etmesinin istenmesinden korktuğundan, normal yürümek için elinden geleni yapan Strike sağdaki merdivenlerden çıkan kalabalığı takip ederek balkonun etrafında dolandıktan sonra resmî araçların park edildiği avluyu tepeden gören küçük bir antreye ulaştı. Buradan, konuklar sola, halı renginin elma yeşiline döndüğü, gül desenleriyle bezeli, uzun ve ferah resim galerisine yönlendiriliyordu. Salonun her iki

ucunda uzun pencereler bulunuyordu ve beyaz duvarın hemen her bir santiminde tablolar sergileniyordu.

Kapıda bir garson, "İçki alır mısınız efendim?" diye sordu.

"Şampanya mı bu?" dedi Strike.

"İngiliz köpüklü şarabı efendim," diye açıkladı garson.

Strike coşkusu bir ses tonuyla içkisini alıp kalabalığın arasında tekerlekli sandalyeli bir atleti dinleyen (ya da Strike'a göre dinliyor numarası yapan) Chiswell ve Kinvara'nın yanından geçti. Kinvara oturabileceği bir sandalye veya sırtını verebileceği uygun bir yer bulma ümidiyle uzak duvar tarafına ulaşmaya çalışarak yanlarından geçen Strike'a hızlı, kuşkucu bir bakış attı. Maalesef galeri duvarları neredeyse tabloyla kaplıydı; dolayısıyla yaslanılacak bir yer yoktu. Oturabileceği herhangi bir sandalye de bulamayan Strike, Kont d'Orsay'ın Kraliçe Victoria'yı benekli gri bir at sırtında resmettiği devasa boyutta bir tablonun yanında dinlendi. Köpüklü şarabını yudumlarken ve burnundan sızmaya devam eden kanı ihtiyatlı bir şekilde durdurmaya çalışırken bir yandan da pantolonunun en kirli kısmını silmeye koyuldu.

Garsonlar ellerinde tepsilerle kanepe servisi yaparak salonu dolaşıyordu. Strike garsonlar geçerken bir çift küçük, yengeçli kanepe almayı başardıktan sonra etrafı incelemeye koyuldu ve bir başka ihtişamlı tavan camının varlığını fark etti; bu seferkinde birkaç yaldızlı palmye ağacı payanda görevi görüyordu.

Salonda tuhaf bir enerji vardı. Prens neredeyse gelecekti ve konukların neşesi gergin çıkışlarla bir azalıp bir artarken gözler sık sık kapılara çevriliyordu. Strike, Kraliçe Victoria'nın yanındaki gözetleme noktasından çuha çiçeği sarısı elbisesiyle tam karşısında, şatafatlı siyah ve altın rengi şöminenin hemen yanında duran gösterişli kişiyi fark etti. Bir eliyle hıncahınç dolu salonda yere oturmuş sakın sakın soluyan uçuk sarı renkli Labrador'un tasmağını zarıfçe tutuyordu bu kişi. Strike, Della'yı ilk bakışta tanıyamamıştı, zira güneş gözlüğü değil protez göz takmıştı. Hafif çökük, opak, çini mavisi bakışlar yüzüne tuhaf bir masumiyet katmıştı. Geraint eşi-

nin biraz berisinde, gözleri bir kurtarıcı bulma ümidiyle salonda dolaşan zarif, çekingen bir kadınla çene çalıyordu.

Strike'ın girdiği kapıların çevresi bir anda sessizliğe büründü. Strike takım elbiseli bir dolu telaşlı insanın arasında tarçın rengi bir kafanın tepesini gördü. Bu farkındalık balık istifi dolmuş salonun tamamına taşlaşan bir meltem gibi yayılırken Strike tarçın rengi kafanın tepesinin, salonun sağ köşesine doğru ilerleyişini izliyordu. Salondaki kadınlardan hangisinin Geraint Winn'in kirli işlerinin mütevellisi olduğunu düşünerek İngiliz şarabını yudumlamaya devam ederken bir anda hemen yakınında sırtı ona dönük duran, uzun boylu bir kadın dikkatini çekti.

Bu kişi uzun, siyah saçlarını dağınık topuz şeklinde toplamıştı ve salondaki diğer kadınların aksine, kıyafeti partinin gözdesi olmaya aday biri izlenimi uyandırmanın çok uzağındaydı. Dizinde biten düz, siyah elbisesi ciddiyet seviyesinde sadeydi ve çıplak bacaklarının altına sivri topuklu ancak parmak uçları açık kısa bir bot giymişti. Strike bir saniyeden bile kısa bir süre için yanıldığını düşündü ama sonra kadının hareketlenmesiyle birlikte doğru gördüğü şüpheye mahal bırakmayacak şekilde ayyuka çıktı; bu oydu. Kadın, yanındakilerden ayrılmadan hemen önce başını çevirdi ve Strike'ın gözlerinin içine baktı.

Strike onun yüzünün normalde solgun olduğunu biliyordu ama şimdi yüzü al al görünmekteydi. En önemlisi, karnı burnundaydı. Fakat şişkin karnı dışında hiç değişmemişti. Yüzünün, kol ve bacaklarının kemikli yapısı her zamanki gibi belirgindi. Salondaki diğer kadınlara nazaran çok daha sadeydi ama tartışmasız salonun en güzel kadınıydı. Birkaç saniye bakıştıktan sonra farklı tonlar yanaklarından hızla geri çekilirken kadın çekingen birkaç adımla Strike'a yaklaştı.

"Corm?"

"Merhaba Charlotte."

Öpmeyi bir an aklından geçirmişse bile Strike'ın taş gibi katı yüzü, onu bunu yapmaktan menetmişti.

“Tanrı aşkına, ne arıyorsun sen burada?”

“Davetliyim,” diye yalan söyledi Strike. “Ünlü ampute. Sen?” Charlotte şaşkınlıkla gülümsedi.

“Jago’nun yeğeni paralimpik sporcu. Şey...”

Charlotte açık ki yeğeni göstermek üzere etrafına bakındıktan sonra suyunu yudumladı. Eli titriyordu. Bardaktan birkaç damla su döküldü. Strike damlaların şiş karna çarparak cam gibi dağıldığını gördü.

Charlotte gergin bir tebessümle, “Buralarda bir yerde işte,” diye tamamladı cümlesini. “Beyin felci geçirdi ve müthiş, gerçekten inanılmaz bir binici. Babası Hong Kong’da, onun yerine beni davet etti annesi de.”

Strike’ın sessizliği sinirini bozduğu için iyice çenesi düştü Charlotte’ın.

“Dışarı çıkıp bir şeyler yapmam Jago’nun ailesinin hoşuna gidiyor. Ama kız kardeşini gücendirdim çünkü tarihleri karıştırdım. Bu akşam Shard’daki yemeğe gideceğimi düşünüyordum ve bu şey de yarındı sanıyordum. Yani kraliyet davetine uygun giyinmedim çünkü geç kaldım ve üstümü değiştirmeye vaktim olmadı.”

Umutsuz bir yüzle, sade, siyah elbisesini ve sivri topuklu çizmelerini işaret etti.

“Jago burada değil mi?”

Charlotte’ın altuni benekli yeşil gözleri kırıştı.

“Hayır, Amerika’da.”

Gözleri Strike’ın üst dudağına sabitlendi.

“Kavga mı ettin sen?”

“Hayır,” dedi Strike bir kez daha elinin tersiyle burnuna dokunarak. Gövdesini dikleştirip ağırlığını dikkatli bir şekilde bir kez daha protezine vererek yürümeye hazır halde, “Evet, seni görmek...”

“Corm, dur, gitme,” dedi Charlotte elini uzatıp. Sonra parmakları koluna tam anlamıyla dokunmadan elini çekip tekrar yana düşürdü. “Hemen gitme, ben... muhteşem işler başarmışsın, gazetelerden okudum hepsini.”

Birbirlerini son gördüklerinde de Strike'ın bir yerleri kanıyordu; Charlotte'ı terk ediyor diye suratına fırlatılan kül tablasıydı o zamanki suç aleti. Sonrasında, Ross'la düğününün arifesinde, kanıtı hiçbir zaman görülmeden yok olan bir başka bebek iddiasıyla, "Senden," diye mesaj attığını hatırladı Strike. Jago Ross'a "evet" dedikten sadece dakikalar sonra ofisine gönderdiği, tanrılara sunulacak bir kurban gibi güzel ve üzgün fotoğrafını da hatırladı.

"Tebrik ederim," dedi Strike gözlerini Charlotte'ın yüzünden ayırmadan.

"Dev gibi oldum çünkü ikiz."

Diğer hamile kadınları yaparken gördüğünün aksine, Charlotte bebekten bahsederken elini karnına götürmedi belki ama onu böylesine değişmiş bir vücutla görünce biraz şaşırmişti Strike. Birlikteliklerinde Charlotte asla çocuk istememişti. Ortak karar verebildikleri konulardan biriydi bu. Karnında taşıdığını iddia ettiği bebek her ikisi için de istenmeyen bir sürpriz olmuştu.

Jago Ross'un spermleri, siyah elbisenin altında bir çift ak yavru gibi, saf insan değil, rezil bir kutup tilkisine benzeyen babalarının casusları şeklinde canlandı Strike'ın zihninde. Böylesi keyifsiz bir duyguya mutluluk adı verilebiliyorsa bebeklerin orada olmasından memnundu Strike. Bütün engellerin, önleyicilerin orada olmasından memnundu çünkü artık Strike için bir şey çok netti: Charlotte'ın onca zaman üzerinde uyguladığı çekim kuvveti, yüzlerce kavgadan, binlerce yalandan sonra bile etkisini tamamen yitirmiş değildi. Her zamanki gibi, altuni benekli yeşil gözlerinde kendi aklından geçenleri okuduğunu hissediyordu yine Strike.

"Doğuma bir şey kalmadı. Ultrasonda gördük, biri kız, biri oğlan. Jago oğlana çok sevindi. Sen biriyle birlikte mi geldin bu arada?"

"Hayır."

Strike bunu söylerken Charlotte'ın omzunun üstünden yeşil rengi yakalayabildi. Robin sonunda Geraint'in elinden kurtulmayı

başarmış mor brokar elbiseli, çekingen kadınla keyifli keyifli laflıyordu.

Strike'ın dikkatini neyin çektiğini görmek üzere başını çeviren Charlotte, "Çok hoş," dedi. Diğer kadınlara dönük en ufak ilgiyi bile fark etme konusunda hep olağanüstü bir yeteneği olmuştu. "Bir dakika," dedi usulca, "beraber çalıştığın kız değil mi bu? Gazetelerdeydi o da. Dur, neydi adı, Rob..."

"Hayır," dedi Strike. "O değil."

Charlotte'ın, Robin'in adını bilmesine ve onu ela rengi lenslerine rağmen ilk bakışta tanımasına zerre şaşırmamıştı. Charlotte'ın onu yakından takip ettiğini biliyordu.

Charlotte sahte bir sevimlilikle, "Böyle renkli kızları hep sevdin, öyle değil mi?" dedi. "Almanya'da ayrılmışız gibi davrandığın dönemden sonra çıkmaya başladığın şu ufak tefek Amerikalı da aynı..."

Etrafları bir çeşit sessiz çılgınlıkla kuşatılmış gibiydi.

"Aman Tanrım, *Charlie!*"

Izzy Chiswell turuncu elbisesiyle tezat oluşturan pembe yüzünde güller açmış halde onlara bakıyordu. Strike, Izzy'nin elindekinin ilk kadehi olmadığını düşündü.

"Selam Izzy," dedi Charlotte zoraki bir tebessümle. Strike bir kez daha yürümeye meylettiyse de kalabalık dağıldı ve Prens Harry bir anda bütün o gerçeküstü yakınlığıyla Strike ile iki kadının belki üç metre kadar berisinde belirdi; dolayısıyla Strike bulunduğu noktadan, salondaki insanların yarısının inceleyen bakışları altında ayrılmak durumundaydı. Kapana sıkışan Strike yanından geçen garsonun elindeki tepsiye uzanıp bir kadeh şarap daha aldı. Birkaç saniye kadar Charlotte da Izzy de prensi izledikten sonra onun yakın bir zaman içinde yanlarına uğramayacağı anlaşılınca tekrar birbirlerine döndüler.

"Şimdiden belli oluyor," dedi Izzy, Charlotte'ın karnına hayran gözlerle bakarak. "Ultrason çektirdin mi? Cinsiyeti belli mi?"

“İkiz,” dedi Charlotte heyecansız bir tonda. Sonra Strike’i işaret ederek, “Hatırladın mı...”

“Corm’u mu diyorsun? Tabii ki. Biz getirdik onu!” dedi Izzy patavatsızlık ettiğinin zerre farkında olmadan.

Charlotte gözlerini okul arkadaşından eski sevgilisine çeviren Strike, buraya Izzy’yle aynı arabada geldiği bilgisinin ortamda yarattığı havayı koklayabiliyordu. Charlotte gözlerini sakince çevirerek Izzy’nin sohbete devam etmesine izin verip böylece Strike’i da sohbete dâhil etmiş oldu; artık Strike’in ikiliden müsaade istemeden oradan ayrılma şansı kalmamıştı. “Ah, dur bir saniye,” dedi Charlotte. “Freddie’nin görev başında ölmesiyle ilgili soruşturmayı yürütmüştün, değil mi? Bana bu konudan bahsettiğini hatırlıyorum. Zavallı Freddie.”

Izzy ağabeyine sunulan bu övgüyü kadehini usulca kaldırarak kabul ettikten sonra başını hafifçe çevirip omzunun üstünden Prens Harry’yi dikizledi.

“Her geçen gün daha da seksi oluyor, değil mi?” diye fısıldadı.

Charlotte duygusuz bir ifadeyle, “Etek altı tarçın rengi yine de tatlım,” dedi.

Strike sırtımdan edemezken Izzy kahkahayı bastı.

“Bu arada,” dedi Charlotte (enteresan bir şey söylediğinin farkında bile değildi), “Şurdaki Kinvara Hanratty değil mi?”

“Kötü kalpli üvey annem mi? Evet, o,” dedi Izzy. “Tanıyor musun?”

“Kız kardeşim bir at sattı ona.”

Strike’in Charlotte’la yaşadığı inişli çıkışlı, tam on altı yıllık ilişkisi boyunca buna benzer sayısız sohbet geçmişti. Charlotte’in sınıfındaki insanların tamamı birbirlerini tanıyor gibi gelmişti Strike’a hep. Hiç tanışmamış olsalar bile kardeşleri, kuzenleri, arkadaşları, sınıf arkadaşları veya ebeveynleri tanış çıkardı kesin. Hepsi birbiriyle ilişkili, dışındakilere düşman bir habitat meydana getiren bir çeşit ağ kurmuş gibiydi. Bu ağ mensupları nadiren toplumun geri kalanından birileriyle dostluk veya aşk ilişkisi arayışında

olurdu. Charlotte, Strike gibi görünmez albenili ve düşük statülü, o sınıfa ait olmayan birini tercih eden, çevresindeki tek kişiydi ve Strike, Charlotte'ın aile fertleri ve hemen bütün arkadaşları arasında bitmek bilmeyen korkunç tartışmalara konu olduğunun farkındaydı.

"Amelia'nın sevdiği bir at değildi umarım," dedi Izzy, "çünkü Kinvara onu mahvedecek. Elleri çok kötü, oturuşu da berbat. Ama Charlotte Dujardin sanıyor kendini resmen. Sen ata biner misin Cormoran?"

"Hayır," dedi Strike.

"Atlara güvenmez o," dedi Charlotte, Strike'a gülümseyerek.

Strike yanıt vermedi. Mazide kalmış şakaları, ortak anıları yâd etmeye hiç hevesi yoktu.

"Kinvara nasıl da öfkeli, şu haline baksanıza," dedi Izzy kurduğu cümleden düpedüz keyif alarak. "Babam daha yeni kardeşim Raff'la işi benden devralması için konuşacağı yönünde ciddi bir imada bulundu ki bu *muhteşem* olur, umarım gerçekleşir. Kinvara'nın Raff konusunda ona patronluk taslamasına müsaade ediyordu ama şu son günlerde bu konuda da son derece kararlı davranıyor."

"Raphael'le tanışmıştım sanki," dedi Charlotte. "Birkaç ay önce Henry Drummond'un sanat galerisinde çalışmıyor muydu?"

Strike saatine baktıktan sonra tekrar salona göz gezdirdi. Prens, salonun bu kısmından ayrılıyordu ve Robin ortalıkta görünmüyordu. Şansının yaver gitmiş olmasını ve Winn'in kirli işlerini bilen mütevellinin peşinden lavaboya gidip ondan gizli bilgiler almayı başarmış olmasını umdu Strike.

"Aman Tanrım," dedi Izzy. "Kimleri görüyorum. Hain Geraint... Merhaba Geraint!"

Geraint'in odağındaki kişi de çok geçmeden anlaşılacağı üzere Charlotte'tı.

Camları lekelenmiş gözlüğünün ardından onları süzüp dudaksız yüzüne pis bir sırıtış kondurarak, "Selam, selam," dedi. "Daha demin yeğeniniz gösterdi sizi. Ne olağanüstü bir genç kız böyle. Tek

kelimeyle olağanüstü. Derneğimizin binicilik takımını destekliyor. Ben Geraint Winn,” dedi ve elini uzattı. “Level Playing Field.”

“Ah,” dedi Charlotte. “Merhaba.”

Strike, Charlotte’ın zamparaları geri püskürtmesine yıllarca şahit olmuştu. Kendisini takdim etmesine müsaade ettiği Geraint’e, hâlâ yanlarında duruyor olmasına şaşırmış gibi soğuk bir bakış attı.

O sırada Strike’in telefonu titredi. Elini cebine atıp telefonu çıkardığında arayanın bilinmeyen numara olduğunu gördü. Yanlarından ayrılmak için ihtiyaç duyduğu bahaneyi bulmuştu.

“Özür dilerim, gitmem lazım, affedersin Izzy.”

“Ah, çok ayıp,” dedi Izzy somurtarak. “Shacklewell Sapiğı’yla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordum oysa!”

Strike, Geraint’in gözlerinin büyüdüğünü fark etti. İçinden sövse de, “İyi akşamlar, hoşça kal,” dedi Charlotte’a.

Elinden geldiğince hızlı adımlarla yanlarından uzaklaşıp çağrıya yanıt verdi. Fakat telefonu kulağına götürdüğünde arayan kapatmıştı.

“Corm.”

Biri usulca koluna dokundu. Strike arkasını döndüğünde Charlotte’ın da peşinden geldiğini gördü.

“Ben de ayrılıyorum.”

“Yeğenin ne olacak?”

“Harry’yle tanıştı. Heyecandan yerinde duramaz artık. Gerçekte beni çok da sevdiği söylenemez zaten. Hiçbiri sevmiyor. Telefonuna ne oldu?”

“Düştü,” diyerek dönüp yürümeye devam ettiyse de Charlotte’ın uzun bacaklarıyla onu yakalaması zor olmadı.

“Aynı yöne gittiğimizi sanmıyorum Charlotte.”

“Tünele falan girmeyeceksen birkaç yüz metre birlikte yürüyeceğiz demektir.”

Strike yanıt vermek yerine topallayarak yürümeye devam etti. Solunda bir kez daha yeşil elbiseyi yakaladı. Salonun büyük merdivenlerine ulaştıklarında Charlotte hamile bir kadın için hiç de

uygun olmayan topuklular üzerinde sendeleyerek uzanıp hafifçe Strike'ın kolunu tuttu. Strike içinde yükselen, Charlotte'ı silkeleme arzusunu kontrol altında tutmaya çalıştı.

Tekrar telefonu çaldı. Aynı bilinmeyen numara yeniden ekranda belirmişti. Charlotte hafif yana çekilerek Strike'ın telefona yanıt vermesini izledi.

Telefonu kulağına götürmesiyle, akıldan kolay kolay çıkmayacak, korkunç bir çığlık sesi duydu.

“Beni öldürmeye geliyorlar Bay Strike. Yardım edin bana, yalvarırım yardım edin...”

*Ancak olayların böyle gelişeceğini kim önceden kestirebilirdi?
Ben tahmin edemezdim en azından.*

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Ertesi sabah Robin, Chiswell'in evine en yakın kafeye ulaştığında, puslu fakat aydınlık bir gökyüzü vaat eden yeni yaz günü henüz gerçek anlamda ısınmış değildi. Robin dışarı, kaldırımın kenarına yerleştirilmiş yuvarlak masalardan birini seçebilecek olmasına rağmen sütlü kahvesi avuçlarının arasında, Strike'la buluşacakları kafenin kuytu bir köşesine geçti. Espresso makinesindeki yansıması solgun ve mahmur görünüyordu.

Her nedense kafeye ulaştığında Strike'ı orada bulamayacağını tahmin etmişti. Hem gergin hem de keyifsizdi. Başka bir şansı olsa düşünceleriyle baş başa kalmamayı tercih ederdi ama işletme tipi kahve makinesi tıslarken, evden çıkıp yol boyu sıkı sıkıya sarındığı ceketi hâlâ üstünde olmasına rağmen hafifçe üşüyerek ve Strike'ın, Jimmy Knight'la tutuştuğu kavganın ardından faturalarını kesmesi kuvvetle muhtemel Chiswell'le yüzleşecek olmanın tedirginliğiyle buradaydı işte.

Fakat Robin'i kaygılandıran tek konu bu değildi. Güne Charlotte Ross'un siyah, sivri topuklu çizmesiyle arzıendam ettiği kafa karıştırıcı rüyasından uyanarak başlamıştı. Robin, Charlotte'ın

resepsiyonda onu görür görmez tanıdığını fark etmişti. Eskinin nişanlı çifti birbirleriyle laflarken Robin onları izlememeye çalışmış, aralarında ne olup bittiğini böylesine merak ettiği için kendisine sinirlenmiş ama yine de bir türlü yakalayamadığı Elspeth Curtis-Lacey'yi bulma ümidiyle arsızca grup grup gezip sohbetlere kulak kabartırken bile gözleri Strike ile Charlotte'ı arayıp durmuş ve sonunda ikisinin salondan birlikte çıktığını görünce midesinde bir asansörün boşluğa serbest düşüşünü andıran iğrenç bir his duymuştu.

Eve hiçbir şey düşünemez halde ulaşmış ve bu durum, Matthew sandviçini yiyerek mutfaktan çıktığında kendini suçlu hissetmesine yol açmıştı. Robin sanki çok uzun süredir evde değilmiş gibi bir hisse kapılmıştı. Matthew yeşil elbisesi içinde onu tıpkı Kinvara gibi baştan ayağa süzmüş, üst kata çıkmak üzere hareketlenmesiyle önüne geçip onu durdurması bir olmuştu.

"Robin hadi ama. Lütfen. Konuşalım."

Böylece salona geçmiş ve konuşmuşlardı. Çatışıp durmaktan bıkmaları sebebiyle de kriket maçını kaçırarak ve evlilik yıldönümlerinde nikah yüzüğünü takmayı unutarak onu incittiği için Matthew'dan özür dilemişti. Karşılık olarak, Matthew da pazar günü kavgalarında ağzından çıkanlardan, özellikle de başarısızlıklarıyla ilgili sözlerinden çok pişman olduğunu söylemişti.

Robin güçlü bir depremin öncü sarsıntılarıyla zangırdayan bir satranç tahtasında sırayla hamlelerini yaptıklarını hissetmişti. *Artık çok geç. Bunun hiçbir anlamı olmadığını sen de pekâlâ biliyorsun.*

Ama konuşmaları bittiğinde Matthew, "O halde bir sorun yok, değil mi?" demişti.

"Evet," demişti Robin. "Her şey yolunda."

Matthew ayağa kalkmış, Robin'in elini tutarak sandalyeden kalkmasına yardımcı olmuştu. Robin zoraki gülümsemiş ve Matthew doğruca onun dudaklarına yapışarak yeşil elbisesini çıkarmaya koyulmuştu. Robin elbisesinin fermuar kısmındaki kumaşın

yırtıldığını duymuş fakat Matthew'e karşı koymaya başlamasıyla Matthew'un dudaklarını onunkilere daha da kenetlemesi bir olmuştu.

Robin istese onu durdurabileceğini biliyordu. Matthew'un beklediğinin tam da bu olduğunu, çirkince ve sinsice sınıandığını, onu durdurması halinde Matthew'un yaptığı şeyi apaçık inkâr edeceğini, mağduru oynayacağını biliyordu. Robin onun böyle davranmasından nefret ediyordu ve bir yanı duyduğu tiksintiden öylece sıyrılabilen kadınlardan olmayı istiyorsa da geçmişte bedenini geri kazanmak için uzun ve meşakkatli bir mücadele vermişti.

“Dur,” diyerek itmişti Matthew'u. “İstemiyorum.”

Matthew anında çekmişti ellerini. Robin onun bunu öfkeli ve muzaffer bir yüz ifadesiyle yapacağından adı gibi emindi. Birden evlilik yıldönümlerindeki sevişmelerinde onu kandırmadığını fark etmiş ve tuhaf bir biçimde Matthew'a merhamet duymasına yol açmıştı bu durum.

“Özür dilerim, yorgunum.”

“Evet,” demişti Matthew, “ben de.”

Ve Robin'i yeşil elbisesinin yırtık kısmından aşağı sanki kaynar sular dökülür halde bırakarak çıkıp gitmişti.

Peki Strike nerede kalmıştı? Saat dokuzu beş geçiyordu ve Robin artık bir an önce gelmesini diliyordu. Ayrıca gece Charlotte'la resepsiyondan ayrıldıktan sonra ne yaşandığını da bilmek istiyordu. Ama şu anda tüm huzursuzluğu burada öylece oturup Matthew'a kafa yorması yüzünden ortaya çıkmıştı.

Derken Strike'a malum olmuş gibi telefonu çaldı Robin'in.

“Kusura bakma,” dedi Strike telefon açılır açılmaz. “Green Park'ta şüpheli bir paket varmış. Yirmi dakikadır metroda takılıp kaldık, sinyal de yeni geldi. Elimden geldiğince hızlı gelmeye çalışacağım ama istersen bensiz başlayabilirsin sen.”

“Hay aksi,” dedi Robin yorgun gözlerini yumarak.

“Kusura bakma,” dedi Strike bir kez daha. “Yoldayım. Anlatacaklarım var sana. Dün gece enteresan bir şey oldu... Bir saniye, hareket ediyoruz nihayet. Birazdan görüşürüz.”

Strike telefonu kapatarak Robin'i, bir yandan Jasper Chiswell'in gazabının ilk mermileriyle tek başına başa çıkmak zorunda kalma olasılığıyla, diğer yandan da Strike'la ilgili on altı yıllık bilgi ve yaşanmışlığa sahip esmer, zarif bir kadının sebep olduğu biçimsiz, korkutucu ve sefilce duygularla boğuşur halde bıraktı. *Tanrı aşkına*, dedi Robin kendi kendine, *yeterince derdin yokmuş gibi bir de Strike'ın aşk hayatıyla mı uğraşacaksın? Ne yaşadılarsa yaşadılar, bundan sana ne?*

Strike'ın hastane önünde yanlışlıkla dudaklarına isabet eden öpücüğünün değdiği yerin ani bir suçluluk hissiyle karıncalandığını duydu. Karıncalanmayı alıp götürebilecekmiş gibi kahvesinin posasını kafasına dikip kalktı ve iki simetrik hat boyunca sıralı karakteristik on dokuzuncu yüzyıl evlerinin arasında dümdüz uzayan geniş sokağı adımlamaya başladı.

Chiswell'in öfke ve hayal kırıklığının darbelerine karşı durmak için acele ettiğinden değil, sırf zihnini meşgul eden huzursuz düşüncelerden kurtulmasına yardım ettiği için hızlı hızlı yürüdü.

Chiswell'in evinin önüne tam vaktinde ulaştıysa da Strike son anda ona yetişmeyi başarırsa diye cilalı, parlak siyah ön kapının kenarında birkaç saniye ümitsizce oyalandı. Ama Strike gelmedi. Robin de üstüne çekidüzen verip üç temiz beyaz basamaktan çıkıp kapıyı çaldı ve kapalı ama kilitli olmayan kapı birkaç santim aralandı. Boğuk bir erkek sesi bağırarak, kuvvetle ihtimal, “İçeri gel,” dedi.

Robin halka şeklindeki merdivenlerin bulunduğu küçük, karanlık salona geçti. Zeytin yeşili duvar kâğıdı solmuş ve yer yer soyulmuştu. Kapıyı bulduğu gibi bırakarak seslendi.

“Sayın Bakan?”

Yanıt gelmedi. Robin sağdaki kapıyı kibarca tıklatıp açtı.

Ve zaman dondu. Karşısındaki manzara, retinalarından geçip böyle bir şeyle karşılaşmaya hiç de hazır olmayan zihnine sökün ederek Robin'in kapı önünde buz kesmesine yol açtı. Eli kapının kolunda, ağzı açık halde, gördüğü şeye bir anlam vermeye çabalıyordu.

Bir adam kolları iki yandan sarkmış, bacakları ayrık halde, Kraliçe Anne koltuğunda oturuyordu. Başının yerinde parlak, gri bir turp vardı sanki; ağzı açık ve gözsüz, oyma bir turp.

Robin'in bir anlam arayan gözleri bunun bir turp değil, şeffaf strece sarılı bir insan başı olduğunu kavradı; streç poşetin içinde büyük bir kaptan bir hortum sarkıyordu. Adam boğulmuş gibi görünüyordu. Halının üstüne yanlamasına uzanmış sol ayağının tabanında küçük bir delik vardı, kalın parmakları sarkmış, neredeyse haliya değiyordu ve kasığında da idrar lekesi vardı.

Robin nihayet koltukta oturanın bizzat Chiswell olduğunu, kırışmış saç yumağının poşetin yarattığı vakumla yüzüne yapıştığını ve açık ağzın, poşeti soğurduğunu anladı. Ağzın neden açık olduğunu da açıklıyordu bu.

... Beyaz atları mı? Hem de gündüz gözüyle!

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Evin dışında, uzaklarda bir yerde bir adam bağırdı. Bir işçinin sesi gibiydi ve Robin bu sesin, “içeri gel” denmesini beklediği esnada duyduğu sesle aynı kişinin ağzından çıktığını biliyordu. Ama onu içeri davet eden olmamıştı. Kapı öylece aralık bırakılmıştı.

Kendisinden beklenecek olanın aksine Robin paniğe kapılmadı. Ortada herhangi bir tehlike yoktu. Turp gibi kafası ve hortumuyla cansız duran bedenin korkunç manzarasından ürkse de bu zavallı beden ona zarar veremezdi. Yine de hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmesi gerektiğinin farkındaydı; Chiswell’e yaklaşıp usulca omzuna dokundu. Gözlerini görmemek Robin için zor olmamıştı zira adamın gür saçları at perçemi gibi gözlerinin üstüne düşmüştü. Çizgili gömleğinin altındaki teni kaskatı ve Robin’in beklediğinden çok daha soğuktu.

Fakat sonra bir anda açık kalmış ağzın konuşmaya başladığını hayal edip hızla birkaç adım geri attı ve halının üstündeki sert bir şeye basıp kaydı. Ezdiği şey uçuk mavi renkli, plastik bir ilaç kutusuydu. Robin bunların kendi mahallesindeki eczanede de satılan homeopatik tabletler olduğunu fark etti.

Telefonunu çıkarıp 999'u arayarak polisi bağlamalarını istedi. Bir ceset bulunduğunu söyleyip adresi verdikten sonra kısa süre içinde birinin oraya intikal edeceği konusunda bilgilendirildi.

Chiswell'e odaklanmamaya çalışarak çirkin, ufak desenlerle süslü, alaca bulaca renkli eskimiş perdeleri, suni ahşap kaplamalı antika televizyonu, şömüne rafının üzerinde, bir zamanlar bir tablonun asılı durduğundan rengi diğer kısımlara kıyasla daha koyu kalmış duvar kâğıdını ve gümüş çerçevelerdeki fotoğrafları inceledi. Ama strece sarılı kafa, kauçuk hortum ve metal kabın soğuk ısıltısı gündelik görüntüleri âdeta kartona dönüştürüvermişti. Tek gerçek, bu kâbustu.

Robin telefonunun kamerasını açıp fotoğraf çekmeye başladı. Kendisi ile ortasında bulunduğu sahne arasına giren mercek, duyduğu dehşeti bir nebze yatıştırmıştı. Manzarayı yavaş yavaş ve metodik bir şekilde belgeye dönüştürdü.

Cesedin önündeki çay sehpasında, portakal suyu kalıntılarına benzeyen minik, milimetrik parçalarıyla bir bardak duruyordu. Bardağın yanında, dağınık halde duran kitaplar ve kâğıtlar arasında, bir damla kanı andıran kırmızı Tudor gülü antetli, koyu krem rengi bir mektup kâğıdı vardı. Üzerinde de buradaki evin adresi yazılıydı. Biri yuvarlak, çocuksu bir el yazısıyla yazmıştı.

Bu gece bardağı taşıyan son damlaydı. Ofisindeki o kıızı burnumun dibine sokmayı düşünecek kadar aptal olmayı nasıl başarıyorsun? Umanm ne kadar komik göründüğünü fark edersin. Kızlarından bile küçük bir genç kızın peşinden koşmana insanların nasıl güldüğünü fark edersin umarım.

Bıktım artık. Kendini gülünç duruma düşünüyorsun. Artık umurumda değil. Bitti.

Woolstone'a geri dönüyorum. Atlar için gerekli ayarlamaları yapar yapmaz hayatından

sonsuzca dek çıkacağım. O iğrenç çocukların da serinebilir. Peki ya sen Jasper? İşte bundan emin değilim. Ama artık çok geç.

K.

Robin mektubun fotoğrafını çekerken giriş kapısının sertçe kapandığını duydu ve soluğunu tutarak arkasına döndü. Strike resepsiyonda giydiği takım elbisesi hâlâ üzerinde, tıraşsız yüzüyle eşikte durmuş, koltuktaki adama bakıyordu.

“Polis yolda,” dedi Robin. “Biraz önce aradım.”

Strike dikkatli adımlarla odaya girdi.

“Ha siktir!”

Zemindeki ezilmiş ilaç kutusunu fark edip üstünden atladı ve hortum sarkan, poşetle bağlı yüzü dikkatle incelemeye koyuldu.

“Raff tuhaf davrandığını söylemişti,” dedi Robin, “ama sanmıyorum ki kastettiği böyle bir şey olsun...”

Strike bir şey söylemeden cesedi incelemeye devam etti.

“Dün gece var mıydı bu?”

“Hangisi?”

“Bu,” dedi Strike eliyle göstererek.

Chiswell’in elinin arkasında, şişmiş ve solmuş derisinin üzerinde yarım daire şeklinde, koyu kırmızı bir iz vardı.

“Hatırlamıyorum,” dedi Robin.

Yaşadığı dehşetin sarsıntısını yeni yeni hissetmeye başlayan Robin, kopuk ve bağlantısız bir şekilde zihninde uçuşup duran düşünceleri kontrol etmekte zorlanıyordu: Chiswell arabanın camından polislerle konuşuyor, Strike’in geceki resepsiyona girmesine izin vermeleri için onları ikna etmeye çalışıyor, Chiswell, Kinvara’ya hakaret edip bağırıyor, Chiswell onlardan bu sabah burada kendisiyle buluşmalarını istiyor... Bu yoğun süreçte ellerini hatırlamasını beklemek dahi mantıksız olurdu.

“Hımm,” dedi Strike. Robin’in telefonunun elinde olduğunu fark etti. “Her şeyin fotoğrafını çektin mi?”

Robin başını evet der gibi salladı.

“Bütün her şeyi mi?” diye sordu Strike eliyle masanın üstünü işaret ederek. “Bunu?” diyerek halının üzerindeki ezilmiş tabletleri gösterdi.

“Evet. Benim hatam. Ben bastım üstüne.”

“İçeri nasıl girdin?”

“Kapı açıldı. Bizim için kilitlemeden bıraktı diye düşündüm,” dedi Robin. “Sokaktaki bir işçi bağırdı ve ben de Chiswell’in içeri gel, dediğini düşündüm. Sandım ki...”

“Burada bekle,” dedi Strike.

Odadan çıktı. Robin, Strike’ın merdivenlerden çıkan ve ardından tavandan gelen ayak seslerini duyarken orada kimsenin olmadığından emindi. Evi ele geçiren mutlak cansızlığı, o çürük, kartondan gerçek dışılığı hissedebiliyordu. Strike beş dakikadan daha kısa bir süre içinde başını sallaya sallaya geri döndü.

“Kimse yok.”

Daha sonra oturma odasına açılan kapıdan geçti. Robin bir süre sonra fayanstaki ayak seslerini duyduğunda Strike’ın mutfığa ulaştığını anladı.

“Bomboş,” dedi Strike tekrar odada belirip.

“Dün gece ne oldu?” diye sordu Robin. “Enteresan bir şey oldu dedin.” Grotesk cansızlığıyla odayı esir alan korkunç beden dışında bir şeylerden konuşmak istiyordu.

“Billy aradı. Onu öldürmeye çalıştıklarını söyledi. Peşinde olduklarını. Trafalgar Meydanı’ndaki bir telefon kulübesinden aradığını iddia etti. Onu bulmaya çalıştım ama gittiğimde orada değildi.”

“Ah,” dedi Robin.

Yani Charlotte’la birlikte değildi... Robin böyle sıradışı bir anda bile bu gerçeği kavradı ve buna sevindi.

Strike, “Bu da ne böyle?” diyerek sakın adımlarla Robin’in yanından geçip odanın bir köşesine doğru ilerledi.

Bükülmüş bir kılıç, karanlık köşede duvara dayanmış halde duruyordu. Sanki kasıtlı bir şekilde böyle durması için bükülmüş

gibiydi. Strike ağır adımlarla cesedin çevresini dolanarak incelerken evin dışında duran polis aracının sesini duydu ve çömeldiği yerden doğruldu.

“Bildiğimiz her şeyi anlatacağız, tabii ki,” dedi.

“Öyle,” dedi Robin.

“Dinleme cihazları hariç. Ama... lanet olsun! Onları ofisinde bulacaklar.”

“Bulamayacaklar,” dedi Robin. “Dün eve götürdüm. *Sun* meselesi yüzünden ortadan kaybolmamız gerektiğine karar verirsek diye.”

Strike bu müthiş öngörü karşısındaki hayranlığını ifade etmeye fırsat bulamadan, biri sert adımlarla ön kapıdan içeri girdi.

Hole doğru hareketlenirken pis bir sırıtışla, “Eh, bir şekilde bitmiş olması iyi oldu yine de, öyle değil mi?” dedi Strike. “Gazetelere çıkmadan yani.”

İKİNCİ BÖLÜM

*Olanları örtbas edebilir veya tamamen üzücü bir yanlışlı diye
açıklama yapabiliriz...*

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Artık hayatta olmasa bile Chiswell'in davası olağandışı tabiatıyla devam etti.

Ceset bildik hantal prosedürler ve formalitelere teslim edilirken Strike ve Robin'e, Ebury Sokağı'nda ayrı ayrı sorgulanacakları Scotland Yard'a²⁰ kadar eşlik edildi. Strike Bakan'ın ölümünün Londra'daki bütün basın odalarında bir spekülasyon fırtınası estireceğini biliyordu. Altı saat sonra Scotland Yard'dan çıktıklarında televizyon ve radyo kanallarında Chiswell'in özel hayatına ilişkin birbirinden renkli ayrıntılar dolaşırken ikili, dört koldan telefonlarının internet tarayıcılarından haber sitelerindeki haber başlıklarını taramaya koyuldu ve onlarca şüpheli düşmanın elinde can veren karikatürümsü Chiswell çizimlerinin sergilendiği bloglar ve sosyal paylaşım ağlarında, ortalığın sayısız süslü teoriyle çalkalandığını gördü. Strike bir taksiye atlayıp Denmark Sokağı'na geri dönerken yolda hem ahlaksız bir kapitalist olan Chiswell'in, yasadışı işlerden paylarına düşeni vermemesi nedeniyle Rus maf-

20 Londra Emniyet Müdürlüğü Dedektiflik Masası. (ç. n.)

yası tarafından öldürüldüğüne hem de köklü İngiliz değerlerinin savunucusu olarak Chiswell'in, şeriatın tırmanmasını engellemeye dönük gayretleri neticesinde hiç tartışmasız ikinci İslamcılar tarafından katledildiğine dair yazılar okudu.

Tavan arasındaki dairesinden birkaç eşya aldıktan sonra eski dostları gastroenterolog Nick ile avukat Ilsa'nın evlerine sığındı. Strike'in ısrarıyla bir taksiye atlayıp doğruca Albury Sokağı'ndaki evinin yolunu tutan Robin ise ona kararlı bir şekilde sarılan Matthew'un formalite icabı gösterdiği bu yapmacık ilgi ve anlayışın açık bir öfkeden daha kötü olduğunu hissetti.

Zaten Matthew da Robin'in ertesi gün daha ayrıntılı bir sorgu için tekrar Scotland Yard'a çağrıldığını duyduğunda daha fazla kendini tutamadı.

"Böyle bir şey yaşanacağını tahmin eden olmadı mı yani?"

Robin, annesinin sabahtan beri yaptığı dördüncü aramayı da görmezden geldikten sonra, "Gülünç olma, herkesi şaşırtan bir durum bu," dedi.

"Chiswell intihar etti demiyorum..."

"Chizzle diye okunuyor."

"Söylemeye çalıştığım şey senin meclis binalarında gizli gizli dolanarak kendi başını belaya sokmuş olman."

"Endişelenme Matt. Polise senin buna başından beri karşı olduğunu söylerim. Olası terfine engel çıksın istemem."

Ne var ki onunla görüşen ikinci kişinin polis memuru olduğundan kuşkuluydu Robin. Yumuşak bir ses tonuyla konuşan, koyu gri takım elbiseli bu adamın kim için çalıştığı muallaktı. Her ne kadar zaman zaman saldırganlık boyutunda zorlayıcı davranmış olsalar dahi Robin bu beyefendiyi bir gün önceki polislerle kıyasla çok daha tehditkâr bulmuştu. Bu yeni sorgucusuna, ikinci kasette yakaladıkları, Della Winn ile Aamir Mallik arasında geçen tuhaf konuşma dışında, Avam Kamarası'nda gördüğü, duyduğu her şeyi anlatmıştı. Nihayetinde normal mesai saatleri dışında, kapalı bir kapının ardında gerçekleşen bu sohbeti ancak kayıt cihazı saye-

sinde öğrenebilmişti Robin ve kendi kendine söz konusu sohbetin Chiswell'in ölümüyle en ufak bir bağlantısı olmadığını söyleyerek zihnini yatıştırmaya çalışıyordu. Fakat binadan ikinci kez ayrıldığında, pençesinde kıvrandığı suçluluk ve korku peşini bırakmış değildi. Bu yüzden emniyet birimleriyle yaşadığı bu temasın yarattığı paranoyadan ileri geldiğini umduğu bir tükenmişlikle Strike'ı cep telefonundan değil, metro durağının yanındaki ankesörlü telefondan aradı.

"Az önce bir kez daha görüştüler benimle. MI5²¹ olduğundan eminim."

"Bu kaçınılmaz," dedi Strike, gerçekçi ses tonu Robin'i bir nebze olsun teselli etmişti. "İddia ettiğin gibi biri olup olmadığından emin olmak için araştırıyorlar. Gidebileceğin bir yer var mı? Evin dışında yani... Basının bir süre daha peşimizi bırakacağını sanmam. Ama çok da uzun sürmeyecektir."

"Masham'a dönebilirim sanırım," dedi Robin, "ama bana ulaşmak istediklerinde doğruca oraya bakacaklardır. Sapık vakasından sonra böyle olmuştu."

Strike'ın aksine, Robin'in ortadan kaybolmak istediğinde evine gidebileceği gizli arkadaşları yoktu. Bütün arkadaşları Matthew'un da arkadaşıydı ve Robin bunların da tıpkı kocası gibi, emniyet güçlerinin ilgilendiği birini evlerine almaktan korkacaklarından adı gibi emindi. Ne yapacağını bilemez halde yeniden Albury So-kağı'nın yolunu tuttu.

Fakat gazetelerin Chiswell konusuna dönük ilgisinde en ufak bir azalma söz konusu değilse bile basın, Robin'in peşine düşmedi. *Daily Mail* hiç vakit kaybetmeden Jasper Chiswell'in özel hayatında yakasını hiç bırakmamış çeşitli sorun ve skandallarla ilgili iki sayfalık bir haber yapmıştı. "*Bir zamanlar adı başbakan adaylarından biri olarak anılan,*" "*seksi İtalyan Ornella Serafin'le yaşadığı aşkla ilk evliliğinin sonunu getirdi,*" "*kendisinden*

21 İngiliz iç istihbarat servisi. (ç. n.)

otuz yaş küçük Kinvara Hanratty,” “büyük oğlu Yüzbaşı Freddie Chiswell babasının hararetili savunucularından biri olduğu Irak Savaşı’nda hayatını kaybetti,” “küçük oğlu Raphael uyuşturucunun etkisindeyken kullandığı araçla genç bir annenin ölümüne sebebiyet verdi”.

Tam sayfa ilanlarda arkadaşları ve meslektaşlarının merhum hakkındaki övgülerine de yer verilmişti: “parlak bir zekâ, üstün kabiliyetlere sahip bir bakan, Thatcher’in parlak gençlerinden biri,” “fakat bir şekilde, çalkantılı özel hayatına rağmen en yüksek mertebelere erişti,” “dışarıdan bakıldığında öfkeli hatta saldırgan bir imaja sahip gibi görünse de Harrow’da tanıdığım Jasper Chiswell esprili ve zeki bir çocuktur.”

Bütün medya organlarının bültenlerinde Chiswell’e geniş yer ayırdığı beş günün ardından bile basının, Strike ve Robin’in de müdahil olduğu konuya dönük gizemli ilgisizliği hâlâ devam ediyordu. Ve yine şantaj meselesiyle ilgili tek bir cümle yazılmış değildi.

Chiswell’in cesedinin bulunmasından sonraki cuma sabahı Strike, Nick ile Ilsa’nın evinde, mutfak masasında sakın sakın oturuyor, güneş arkasındaki pencereden içeri akıyordu.

Ev sahipleri isteydi. Birkaç yıldır çocuk sahibi olmaya çalışan Nick ve Ilsa yakın bir zaman önce, Nick’in ergenliğinde tabiri caizse taptığı iki Spurs oyuncusundan esinlenerek ısrarla Ossie ve Ricky diye seslendiği iki kediyi sahiplenmişti. Sadece onları sahiplenilenlerin dizine oturmaya kabul eden kediler Strike’in iri ve yabancı cüssesinin eve gelişini pek de hoş karşılamamıştı. Onunla yalnız kaldıklarını idrak eder etmez ikisi de mutfak dolaplarından birinin tepesine sığınmıştı. Strike her hareketini tepeden takip eden dört soluk yeşil gözün gözetiminde olduğunun farkındaydı.

Hoş, herhangi bir şey yaptığı da yoktu. Aslına bakılırsa Robin’in Ebury Sokağı’nda çektiği fotoğrafları (Nick çalışmasında kolaylık olsun diye hepsinin çıktısını almıştı) incelediği neredeyse yarım saat boyunca kımıldamadan durmuştu. Nihayet Ricky’nin kabara-

rak havaya zıplamasına yol açacak biçimde, fotoğraflardan dokuz tanesini kenara ayırıp kalanları dağınık bir şekilde öylece bıraktı. Strike ayırdığı fotoğrafları dikkatle incelemeye koyulunca Ricky de sakinleşip dedektifin bir sonraki hamlesine karşı teyakkuza, siyah kuyruğunun ucunu sallamaya başladı.

Strike'ın seçtiği fotoğrafların ilki, Chiswell'in sol elinin üstünde bulunan küçük, yarım daire şeklindeki delik izinin yakından çekilmiş fotoğrafıydı.

İkinci ve üçüncü fotoğraflar Chiswell'in önündeki çay sehpasının üzerinde duran bardağı iki farklı açıdan gösteriyordu. Yandan çekilen fotoğrafta toz halinde bir kalıntı, yukarıdan çekilen fotoğraftaysa çok az miktarda da olsa dipte kalmış portakal suyu görülüyordu.

Strike dördüncü, beşinci ve altıncı fotoğrafları yan yana koydu. Fotoğrafların her biri cesedi ve odanın çerçeve içine giren kısımlarını hafif farklı bir açıdan gösteriyordu. Strike bir kez daha köşede bükülmüş halde duran kılıcın hayaletimsi iskeletine, şömine rafının üstünde, geçmişte asılı duran tablo nedeniyle rengi koyu kalmış duvar kâğıdına ve bu koyu duvar kâğıdının hemen altında, güçlkle fark edilen ve bir metre kadar aralıklı duran bir çift pirinç kancaya odaklandı.

Yedinci ve sekizinci fotoğraflar yan yana konduğunda çay sehpasının bütününe gösteriyordu. Kinvara'nın veda mektubu kâğıtların ve kitapların üzerinde duruyordu. Fotoğraflarda görülen mektuplardan biri "Brenda Bailey" imzalıydı. Kitaplardaysa Strike eski kapaklı baskının üzerindeki adın bir kısmı olan "CATUL" ile karton kapaklı bir Penguin kitabının alt kısmı dışında bir şey göremiyordu. Ayrıca sehpanın altındaki eski halının kalkık kenarı da kareye girmişti.

Strike'ın cesedi gösteren başka bir fotoğraftan büyüterek çıkardığı dokuzuncu ve son fotoğraf, Chiswell'in açık pantolon cebinde duran ve Robin'in telefon kamerasının flaşı sayesinde yakalanan

parlak, altın bir şeyi gösteriyordu. Bu ışıltılı obje üzerine kafa patlatırken telefonu çaldı. Arayan ev sahibesi Ilsa'ydı.

Ayağa kalkıp Benson & Hedges paketini ve arkasında duran çakmağı alırken, "Selam," dedi Strike. Ossie ile Ricky pençelerini ahşaba geçirerek, Strike'ın onlara bir şeyler fırlatmaya başlama ihtimaline karşı tedbir olarak mutfak dolaplarının tepesinde yıldırım gibi koştular. Bahçeye bir anda fırlayıp kaçamayacak kadar uzakta olduklarını gören Strike da dışarı çıkıp kapıyı hızla geri kapattı. "Yeni bir gelişme var mı?"

"Evet. Görünen o ki sen haklıymışsın."

Strike ferforje demir bahçe sandalyesine oturup sigarasını yaktı.

"Seni dinliyorum."

"İrtibatta olduğum bağlantımla kahve içtim biraz önce. Rahat konuşamadı, konunun tabiatı gereği, malum. Ama senin teorinden bahsettim ona ve 'Kulağa çok mantıklı geliyor,' dedi. Bunun üzerine, 'Siyasetçi bir arkadaşı mı peki?' diye sorduğumda yine bunun da gayet olası olduğunu söyledi. Bu durumda basın temyize gidecek öyleyse dedim ve o da benimle aynı fikirde olduğunu söyledi."

Strike sigarasından bir nefes alıp dumanı havaya savurdu.

"Sana ne kadar teşekkür etsem az Ilsa. Çok sağ ol. Haberler iyi. Yakında düşünüyorum yakanızdan."

"Dilediğin kadar kalabilirsin Corm. Biliyorsun."

"Kediler benden hoşlanmıyor."

"Nick'e kalırsa onlar senin Arsenalli olduğunu düşünüyor."

"Kocan tıp okumaya karar verince komedi dünyası parlak bir yıldızı kaybetmiş oldu. Bu akşam yemek bende. Bulaşıklar da."

Strike daha sonra Robin'i aradı. Robin telefonu ikinci çalışında açtı ve, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Basının neden bize bulaşmadığını çözdüm. Della yüksek mahkeme emri çıkartmış. Gazetelerin, Chiswell'in bizi tuttuğunu yazmasına izin verilmiyor; şantaj hikâyesi ortaya çıkarsa diye. Ilsa biraz önce yüksek mahkemedeki bağlantısıyla görüştü ve o da bunu doğruladı."

Robin'in bu yeni bilgiyi hazmettiği kısa bir sessizlik oldu. "Öyleyse Della, hâkimi Chiswell'in şantaj yaptığına ikna etmiş olmalı."

"Aynen öyle. Hasminin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için bizi tuttuğuna ikna etmiş. Hâkimin bunu yutmasına şaşırdığımı söyleyemem. Bütün dünya Della'nın süttten çıkmış ak kaşık olduğuna inanıyor."

"Ama Izzy benim orada olma sebebimi biliyordu," diye itiraz etti Robin. "Aile asıl kendilerine şantaj yapıldığını doğrulayacaktır."

Strike dalgınlıkla kül tablasını İlsa'nın biberiye saksısına boşalttı.

"Öyle mi dersin? Yoksa Chiswell öldü diye çenelerini kapalı tutmayı mı tercih edecekler?"

Strike, Robin'in sessizliğini, savını gönülsüzce kabul etmesine yordu. "Basın temyize gidecek sonuçta, öyle değil mi?"

"İlsa'ya göre halihazırda deniyorlar bile. Bir tabloid gazetenin editörü olsaydım her şeye rağmen bizi izlerdim, o yüzden dikkatli olsak iyi olur. Ben bu akşam ofise dönüyorum ama sanırım senin evde kalman daha iyi olacaktır."

"Daha ne kadar devam edecek bu?" diye sordu Robin.

Robin'in sesindeki gerginliği fark eden Strike bunun tümüyle davayla alakalı olup olmadığını merak etti.

"Duruma göre hareket edeceğiz, parlamentonun içindeki kişinin sen olduğunu biliyorlar. Chiswell hayattayken hikâye sendin, şimdi o ölü ve sen de hayatta olduğuna göre hikâye kesinlikle sensin."

Robin bu konuda bir şey söylemeyince Strike, "Para durumun nasıl bu arada?" diye sordu.

Her ne kadar iki konudan da çok keyif aldığı söylenemese de Robin bu işin kendisine verilmesi konusunda ısrarcı davranmıştı.

"Chiswell ödemeyi yapmış olsaydı daha iyi durumda olurdu."

"Ailesiyle konuşmaya çalışırım," dedi Strike gözlerini ovuşturarak, "ama cenaze öncesinde para istemek uygunsuz olur gibime geliyor."

"Fotoğrafları inceliyordum da yine..." dedi Robin. Cesedi bulduklarından beri yaptıkları günlük konuşmaların tamamında

sohbet dönüp dolaşıp bir yerde mutlaka Chiswell'in cesedi ve onu buldukları odanın fotoğraflarına geliyordu.

"Ben de öyle. Yeni bir şey fark ettin mi?"

"Evet, duvarda iki pirinç kanca var. Sanırım kılıç normalde..."

"Kayıp tablonun altında mı sergileniyormuş?"

"Kesinlikle. Chiswell'in olabilir mi? Ordudan kalma bir şeydir belki."

"Kuvvetle muhtemel. Ya da belki atalarından kalmadır."

"Neden yere indirildiğini merak ediyorum. Ve nasıl bükülmüş?"

"Sence Chiswell kılıcı duvardan alıp katile karşı kendini onunla savunmaya çalışmış olabilir mi?"

"İlk kez," dedi Robin sakince, "ilk kez *katil* dedin."

Bir eşek arısı Strike'a doğru pike yaptıysa da sigara dumanı tarafından geri püskürtülüp vızıldayarak uzaklaştı.

"Takılıyorum sadece."

"Emin misin?"

Strike bacaklarını öne doğru uzatıp ayaklarını inceledi. Sıcak evde tıklıp kalmış olsa da ayakkabıyla, çorapla oturmak zorunda kalmamıştı en azından. Nadiren güneş yüzü gören çıplak ayağı solgun ve kılıydı. Ayrı ayrı parmakları olmayan tek parça karbon fiberden protez ayağı da güneş ışığında donuk bir parıltıya sahipti.

Kalan parmaklarıyla oynarken, "Tuhaf noktalar var," dedi Strike, "ama bir hafta oldu ve tek bir tutuklama yok. Polis yaptığımız her şeyi fark edecektir."

"Wardle herhangi bir şey duymuş mu? Vanessa'nın babası hasta. Mazeret izninde. Yoksa ona sorardım."

"Wardle Olimpiyatlar'la ilgili terörizm karşıtı mevzulara gömülmüş durumda. Gerçi düşüncelilik göstererek sesli mesajıma yanıt verecek zamanı bulup müşterimin üzerime kalmasına katıla katıla güldü."

"Cormoran, üstüne bastığım homeopatik hapların üzerindeki adı fark ettin mi?"

“Hayır,” dedi Strike. Ayırdığı fotoğraflarda yoktu bu. “Ne yazıyordu?”

“Lakthesis. Fotoğrafi büyütünce fark ettim.”

“Yani?”

“Chiswell ofisimize gelip Aamir’e Latince bir şiirden alıntı yaptıktan sonra seninkiler gibi alışkanlıkları olan insanlar için deyip Lakthesis’ten bahsetmişti. Söylediğine göre...”

“Kader tanrıçalarından biri.”

“Aynen öyle. Kimin zamanının ne zaman biteceğini bilen tanrıça.”

Strike birkaç saniye sessizce sigarasını içti. “Kulağa tehdit cümlesi gibi geliyor.”

“Farkındayım.”

“Hangi şiir olduğunu hiç hatırlayamıyor musun? Şairi belki?”

“Hatırlamaya çalışıyorum ama hayır. Ah, bekle bir saniye...” dedi Robin birden. “Bir rakam vermişti.”

“Catullus,” dedi Strike ferforje bahçe sandalyesine daha da yayılarak.

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum çünkü Catullus’un şiirlerinin adı yoktur, numaralandırılmıştır; Chiswell’in çay sehpasında eski bir kopyası duruyordu. Catullus birçok enteresan alışkanlığı tasvir eder: ensest, eşcinsellik, çocuk tecavüzü... Zalimliği atlamış belli ki. Bir serçe hakkında meşhur bir şiiri vardır ama kimse bu şiire hallenmez.”²²

“Enteresan bir tesadüf değil mi?” dedi Robin espriyi anlamazlıktan gelerek.

“Belki de Chiswell hapların üzerindeki adı okumuş ve bu da aklına doğrudan kader tanrıçasını getirmiştir. Olabilir mi dersin?”

“Sana homeopatiye güvenecek türde biri gibi geliyor mu?”

“Hayır,” diye itiraf etti Strike, “ama eğer ki katilin bir kutu Lakthesis’i sanatsal bir gösteriş için düşürdüğünü ileri sürüyorsan...”

Strike o sırada uzaklardan gelen kapı zili sesini duydu.

22 Yazar bu cümlede İngilizcede oğlanca, kulampara anlamına gelen “bugger” sözcüğünü fiil olarak kullanarak Robin’in homofobik bulduğu bir espri yapıyor. (ç. n.)

“Kapıda biri var,” dedi Robin. “Gidip baksam iyi olur.”

“Kim olduğunu kontrol etmeden açma,” dedi Strike birden içine doğmuş gibi.

Robin’in boğuk ayak seslerinden halının üstünde yürüdüğünü kestirdi.

“Aman Tanrım!”

“Kimmiş?”

“Mitch Patterson.”

“Seni gördü mü?”

“Hayır, üst kattayım.”

“O zaman açma.”

“Açmayacağım.”

Fakat Robin gürültülü ve kesik kesik nefes almaya başlamıştı.

“Sen iyi misin?”

“İyiym,” derken sesi güçlkle çıkmıştı.

“Ne isti...”

“Kapatıyorum. Seni sonra ararım.”

Telefon kapandı.

Strike telefonu kulağından indirdi. Telefonu tutan elinin parmaklarında aniden beliren bir sıcaklık duymasıyla sigarasının ateşinin izmarite ulaştığını gördü. İzmariti ısınmış parke taşına basıp söndürdükten sonra duvarın üzerinden Nick ve Ilsa’nın hiç hazzetmediği komşularının bahçesine fırlattı ve akli Robin’de, hiç vakit kaybetmeden yenisini yaktı.

Onun için endişeleniyordu. Bir ceset bulup üstüne bir de emniyet birimleri tarafından sorguya çekildikten sonra kaygı ve stres yaşaması kuşkusuz beklenmedik bir durum değildi ama konuşmaları esnasında dikkatini veremeyip aynı şeyi iki üç kez sorması Strike’in gözünden kaçmamıştı. Ofise dönme veya sokağa çıkma konusunda Strike’in sağlıksız seviyede olduğunu düşündüğü hevesi de cabasıydı.

Robin’in bir süre ara vermesi gerektiğine kanaat getiren Strike halihazırda üzerinde çalıştığı soruşturmadan bahsetmemişti ona.

Çünkü bahsederse yardım etmesine izin vermesi için ısrar edeceğinden adı gibi emindi.

Strike için açık olan bir şey varsa o da şuydu ki Chiswell davası şantaj yapılan adamın ölümüyle değil Billy Knight'ın pembe bir battaniyeye sarılı halde gömülen boğazlanmış çocuk hakkındaki hikâyesiyle başlamıştı. Billy'nin son yardım çağlığından beri, söz konusu görüşmenin yapıldığı numarayı arayıp durmuştu Strike. En sonunda meraklı bir yaya çağrıya yanıt vermiş ve bunun Trafalgar Meydanı'nın sonundaki telefon kulübesi olduğunu teyit etmişti.

Strike. Tek bacaklı piç kurusu asker. Billy kafayı takmış ona. Gelip onu kurtaracağımı sanıyor.

Ufacık da olsa Billy'nin son yardım çağrısını yaptığı yere geri dönme olasılığı yok muydu? Billy'nin ortaya çıkma olasılığının ne denli düşük olduğunu bilmesine karşın Strike kendini bunu yapmaya mecbur hissederek, önceki gün öğleden sonra birkaç saatini Trafalgar Meydanı'nda dolanarak geçirmiş ama bir sonuç alamamıştı.

Strike'in bir diğer kararı da Barclay'i Jimmy ve Flick'in yanında tutmaya devam etmektir. Fakat bu, gerekçelendirmekte ilkinde kıyasla çok daha zorlandığı bir karardı, zira şu sıralar ödeme yapmakta sıkıntı yaşayan ajansa daha fazla maliyet anlamına geliyordu.

Dedektif ona talimatını verirken, "Para senin paran," demişti Glasgow'lu, "ama tam olarak ne arıyorum?"

"Billy'yi," demişti Strike, "ve Billy'nin yokluğunda yaşanan tuhaf herhangi bir şeyi."

Elbette ki bir sonraki değerlendirme toplantısı Robin'e, Barclay'in neyin peşinde olduğunu göstermiş olacaktı.

Strike bir anda izlendiğini hissetti. Nick ile Ilsa'nın kedilerinin daha gözü kara olanı Ossie, muslukların yanı başında, pencere kenarına kurulmuş, soluk yeşil gözleriyle dışarı bakıyordu. Bakışları yargılayıcıydı.

Bunun hiçbir zaman tamamen üstesinden gelemeyeceğim.

İçimde daima bir şüphe, acı veren bir soru işareti kalacak.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Yüksek mahkeme emrini ihlâl etmekten korkan fotoğrafçılar Chiswell'in Woolstone'daki cenaze töreninden uzak durmuş, haber kuruluşları gerçekleşen merasime kısa ve doğru birer açıklamayla yer vermişti sadece. Strike bir ara çiçek göndermeyi aklından geçirmiş olsa da bu hareketinin, ödenmemiş ücreti hatırlatan uygunsuz bir davranış olarak yorumlanabileceğini düşünerek fikrinden vazgeçmişti. Bu arada Chiswell'in ölümüyle ilgili tahkikat başlatılmış ve fakat soruşturmalar derinleşirken ertelenmişti.

Ama sonra birdenbire hiç kimse Jasper Chiswell'le ilgilenmez oldu. Her ne kadar ceset bir hafta boyunca gazetelerin, dedikodu ve söylentilerin gündeminde kalsa da neredeyse evrensel bir meşgaleye dönüşen Olimpiyatlara odaklanmış ülkede onaylasın, onaylamasın konuyla ilgilenmeme veya konudan uzak durma şansı olmayan herkesin takip ettiği kadın ve erkek sporcularla ilgili hikâyelerin, Olimpiyat hazırlıkları ve öngörülerinin gölgesinde kalmıştı olay artık.

Robin hâlâ her gün Strike'la telefonda görüşüyor, kendisine yeniden işbaşı yaptırmaması için ona baskı yapmaya devam ediyor, Strike da bunu durmadan reddediyordu. İki kez Robin'in evinin

sokağında görülen Mitch Patterson dışında genç, yabancı bir sokak müzisyeni de bütün haftayı Strike'ın ofisinin karşısındaki kaldırımda müzik yaparak geçirmiş, dedektifi her görüşünde akort kaçırmış ve yine her seferinde, cep telefonuna yanıt vermek üzere şarkısını yarıda kesmişti. Vaziyet o ki basın, Olimpiyatlar'ın sonuçta bir gün biteceğini ve Jasper Chiswell'in özel dedektifleri neden tutmuş olabileceğiyle ilgili okurların ağızlarını sulandıracak bir hikâyenin hâlâ varlığını sürdürdüğünü unutmuş değildi.

Strike'ın emniyetteki bağlantılarının hiçbirini, meslektaşlarının davayla ilgili yürütülen soruşturmada ne kadar ilerleme kaydettiğini bilmiyordu. Genelde en elverişsiz koşullarda bile uyuma becerisine sahip biri olan Strike kendisini bir anda Olimpiyatlar'ı izlemeye gelen seyircilerle dolu Londra'da şiddeti giderek artan bir gürültüyü dinleyerek, gece boyu alışılmadık biçimde vesveseli ve uyanık halde buldu. Bu kadar uzun soluklu bir uykusuzluğu en son Afganistan'da el yapımı patlayıcı bacağını aldıktan sonra yaşamış, o zaman da bir hafta boyunca gözüne uyku girmemişti. O dönem de ıstıraplı bir kaşınma hissettiğinden ve bu kaşınmayı kaybettiği bacağında duyduğundan uyuyamamıştı.

Strike, paralimpik resepsiyonunun verildiği geceden beri Lorelei'i görmemişti. Sokakta Charlotte'tan ayrılıp Billy'yi bulma umuduyla Trafalgar Meydanı'na yürümüş, sonrasında da Lorelei'la tahmin ettiğinden geç bir saatte akşam yemeğine oturmuşlardı. Yorgunluk, ağrı, Billy'yi bulamamanın ve tabii eski sevgiliyle beklenmedik karşılaşmalarının getirdiği öfke içinde, Lorelei'in çoktan gitmiş olması beklentisi, hatta belki ümidiyle restorana ulaşmıştı.

Ne var ki Lorelei'i bir masada sabırla oturup beklerken bulmuştu. Lorelei, Strike'ın kafasında stratejik geri çekilme olarak tanımladığı şeyle hazırlıksız yakalamıştı onu. İlişkilerinin nereye gittiği hakkında bir tartışmaya zorlamak yerine, yatakta ona budalaca ve acele bir kararla ilanaşık ettiği için Strike'tan özür dile-

miş, bunun onu utandırdığını bildiğini ve bu nedenle samimiyetle pişman olduğunu söylemişti.

Strike, Lorelei'in tahmin ettiği gibi, ilişkilerinin daha ciddi ve kalıcı bir aşamaya geçmesini istemediğini açıklama zorlu görevinin üstesinden gelmek üzere geriye yaslanıp ellilik biranın büyük kısmını içmişti. Lorelei'in, sarf ettiği "seni seviyorum" cümlesinin bir tür *cri de joie*²³ olduğu yönündeki iddiası, Strike'in önceden hazırladığı konuşmasını manasız kılmıştı. Dahası, lambayla aydınlatılan restoranda gayet sevimli görünmesi de Lorelei'in bu açıklamasının, müthiş bir memnuniyetle, olduğu haliyle kabul edilmesini kolaylaştırmıştı. Ayrı geçirdikleri hafta boyunca Strike'in Robin'le yaptığı düzenli görüşmelerin yakınından dahi geçmeyecek bir sıklıkta olsa da birkaç kere mesajlaşmış, konuşmuşlardı. Lorelei, son müşterisinin bir poşetle boğulan bakan olduğunu açıklayan Strike'in, bir süre fazla ortalarda görünmemesi gerektiğini haliyle anlayışla karşılamıştı.

Strike, Olimpiyatlar'ın açılış seremonisini izlemeye birlikte gitme davetini Lucy ve Greg'e akşamı onlarla geçirme konusunda söz verdiği için geri çevirdiğinde bile Lorelei bunu sorun etmemişti. Strike'in kız kardeşi, henüz Jack'i bir saniye olsun gözünün önünden ayırmaya hazır değildi ve bu yüzden Strike'in, yeğenini hafta sonu İmparatorluk Savaş Müzesi'ne götürme teklifini geri çevirip, bunun yerine onu akşam yemeğine davet etmişti. Lorelei'a durumun nasıl olduğunu açıklarken, Lorelei'in onu ailesinden birileriyle tanışmaya davet etmesini canıgönülden umduğunu söyleyebilirdi Strike. Fakat yalnız gitmekteki biricik motivasyonunun hep ihmal ettiğini hissettiği yeğeniyle vakit geçirmek olduğunu dürüstlükle söylemiş ve Lorelei da durumu anlayışla karşılayarak sadece sonraki akşam uygun olup olmadığını sormakla yetinmişti.

Strike, Bromley South istasyonundan Lucy ile Greg'in evine gittiği takside bir anda kendini Lorelei'la durumunu düşünür halde

23 (Fr.) Sevinç çığı. (ç. n.)

buldu. Düşünmesi biraz da Lucy'nin genelde Strike'ın hayatında biri olduğunda detayları bilmek istemesindendi. Strike'ın bu tür toplanmalardan uzak durmasının bir nedeni de buydu zaten. Ağabeyinin neredeyse otuz sekizine geldiği halde hâlâ bekâr olması Lucy'nin canını sıkıyordu. Öyle ki bir keresinde, utanç verici bir akşamda fazla ileri gitmiş ve yemeğe Strike'ın hoşlanabileceğini düşündüğü bir kadını bile davet etmişti. Bu örnek Strike'a, kız kardeşinin onun zevk ve gereksinimlerini çok yanlış anladığını öğretmişti.

Taksi orta sınıf banliyönün içlerine doğru ilerlerken Strike huzursuz edici bir hakikatle yüzleşmek durumunda buldu kendini; Lorelei'in ilişkilerinin mevcut halini kabul etmede gösterdiği isteklilik iki tarafın da ayrılmayı istememesinden değil, Lorelei'in onu neredeyse arkadaş olarak dahi olsa kaybetmek istememe çaresizliğindendi.

Strike camdan çift garajlı, çim bahçeli geniş evlere bakarken aklı önce her gün kocası evden çıkınca onu arayıp işleri soran Robin'e ve sonra da Lancaster House'un merdivenlerinden sivri topuklu çizmeleriyle inerken usulca koluna giren Charlotte'a gitti. Lorelei'in geçen on buçuk aydır sevgi dolu ve erotik anlamda Tanrı vergisi hünerlere sahip bir şekilde, üstelik asla talepkâr olmadan ve ona delicesine âşıkmiş gibi davranmadan hayatında olması Strike için hem uygun hem de keyifli olmuştu. Strike ilişkinin devam etmesine izin vermiş, kendi kendine o anlamsız, "Nasıl gittiğine bir bak bakalım," cümlesini kurup durmuştu. Ve işte şimdi yapılması gereken o şeyi sadece ertelediğini ve bu durumun böyle devam etmesine ne kadar uzun süre izin verirse her şeyin o kadar daha karmaşık ve sancılı sona ereceği gerçeğini kabul ediyordu.

Zihni bu düşüncelerle meşgulken neşelenmesi hayli güçtü ve taksi kız kardeşinin evinin manolya ağaçlı ön bahçesinin önünde durup da pencerenin perdesi heyecanla çekiştirildiğinde, sanki bütün bunlar onun hatasıymış gibi kız kardeşine manasız, yersiz biçimde içerlediğini hissetti.

Strike'ın çalmasına fırsat vermeden yeğeni Jack kapıyı açtı. Son görüşündeki haline göre oldukça iyi görünüyordu ve dedektif, yeğenini iyileşmiş gördüğü için ne kadar mutluysa, yeğenini dışarı çıkarması için izin koparamayıp onun yerine uzun ve meşakkatli bir yolculukla Bromley'e gelmek zorunda bırakıldığı için de bir o kadar sinirliydi.

Ne var ki Jack'in Strike'ın gelişinden duyduğu memnuniyet, kendisinin bilinci yerinde olmasa bile hastanede dayısıyla birlikte geçirdikleri bütün o anlara dair Strike'ın hatırladığı ne varsa öğrenmek isterken yüzünde beliren heves, yemek masasında Strike'ın yanına oturmaktaki ısrarı ve gözünün Strike'tan başka bir şey görmemesi insanın içine işleyen, harika bir histi. Bir şey çok açıktı ki Jack geçirdiği o zorlu ameliyat sürecinde Strike'la aralarında daha yakın bir bağ kurulduğunun farkındaydı. Strike'ın ampute bacağı hakkında o kadar ayrıntılı sorular soruyordu ki Greg en sonunda yüzünde kusmak üzereymiş gibi bir ifadeyle çatalı, bıçağı bırakıp tabağını kenara itmek zorunda kalmıştı. Strike ortanca çocuk olan Jack'in, Greg'in en az sevdiği oğlu olduğu yönünde bir izlenimi çok önceleri edinmişti zaten. Greg'in normalde bu sohbeti kırk kere kapatmış olacakken, Jack'in iyileşme sürecinde olması nedeniyle alışılmadık biçimde kendini tutacağını da bildiğinden, Jack'in merakını gidermekten büyük bir haz alıyordu. Bütün bu dip akıntılarından bihaber olan Lucy, ışıldayan gözlerini gece boyu Strike ile Jack'ten ayıramadı. Strike'a özel hayatıyla ilgili tek bir soru bile sormuyordu. Keyifle ve sabırla kardeşi ile oğlunun vakit geçirmesiydi sanki tüm derdi.

Dayı yeğen yemek masasından büyük bir keyifle kalktı. Jack Olimpiyatlar'ın açılış seremonisini kanepede Strike'ın yanında oturarak izlemeyi tercih etti ve canlı yayın başlayana kadar diğer pek çok şey dışında silahlar, toplar ve askerlerin de yer aldığı umutlarından bahsedip durdu.

Bu masum yorumlar Strike'a, Jasper Chiswell'i ve Robin'in aktarmasıyla, Britanya'nın askerî başarılarının böylesine ulusal

çapta kutlanmıyor olmasından duyduğu öfkeyi hatırlatmış ve haliyle buradan da aklı derhal Jimmy Knight'a gitmişti. *O da bir yerde televizyonun karşısında oturmuş, kapitalizm festivali olarak gördüğü etkinliklere dudak bükmeye hazır halde bekliyor olmalı,* diye geçirdi içinden.

Greg, Strike'a bir şişe Heineken uzattı.

"İşte başlıyor," dedi Lucy heyecanla.

Canlı yayın geri sayımla başladı fakat birkaç saniye içinde patlaması gereken, üzeri numaralandırılmış balonlar patlamadı. İçinde kabaran vatanseverce bir paranoyayla bir anda her şeyi unutarak, *lütfen bok olmasın,* dedi Strike içinden.

Açılış seremonisi baştaki aksiliğin tam tersi şekilde devam etti ve Strike bütün her şeyi izlemek üzere kalarak son metroyu bile bile kaçırınca, gece koltukta yatıp cumartesi sabahı aileyle birlikte kahvaltı yapma teklifini de kabul etti.

Lucy'nin hazırladığı İngiliz usulü kahvaltı masasında Greg, "Ajansta işler yolunda mı?" diye sordu Greg.

"Fena değil," dedi Strike.

Strike, kendi başarıları karşısında kontrpiyede kalıyormuş gibi görünen Greg'le içinden konuşmaktan genelde kaçınırdı. Eniştesi, Strike'ın kusursuz askerî kariyerinden daima rahatsızlık duyuyormuş gibi görünürdü zira. Strike, Greg'in işin doğası, *freelance* çalışanlarının hak ve sorumlulukları, maaşlı partner olarak Robin'in özel statüsü ve işi büyütme olasılığı gibi konulardaki sorularını cevaplarken Greg'in örtülü ümidini fark etmişti ve bu ilk kez olmuyordu. Greg, Strike'ın bir şeyleri atlamış veya fazla hafife almış olmasını, sivil iş hayatında dümen tutmak için *fazla asker* olduğunu umuyordu için için.

Jack ordu ve askerlik hakkında daha fazla sohbet etme imkânı bulma ümidiyle sabırla Strike'ın yanında oturmaya devam ederken, "O halde nihai hedef ne?" diye sordu Greg. "Anladığım kadarıyla

işi sokakta koşturmak zorunda kalmayacağın kadar büyütmeyi hedefliyorsun, doğru mu? Her şeyi ofisten idare etmeyi yani...”

“Hayır,” dedi Strike. “Masabaşı bir iş isteseydim orduda kalırdım. Amacım yeterli sayıda güvenilir çalışanla sabit bir iş yükünü sırtlayıp biraz daha iyi para kazanabileceğimiz kadar büyümek sadece. Kısa vadede ise bankada bizi sıkıntılı zamanlarda idare edebilecek miktarda para biriktirmek istiyorum.”

“Fazla hırssız bir hedef gibi görünüyor,” dedi Greg. “Sapık vakasından sonra eline geçen bedava reklamla hele...”

Lucy kızartma tavasının yanından, “Şimdi o davadan konuşmanın sırası değil,” dedi sertçe. Bunun üzerine yan gözle oğlunu süzen Greg sessizliğe bürünerek Jack’in yakın muharebe eğitimiyle ilgili bir soruyla tekrar sohbete dâhil olmasına izin verdi.

Ağabeyinin ziyaretinin her anının tadını çıkaran Lucy, kahvaltının ardından sevinçle sarılarak uğurladı Strike’ı.

Yeğeni içi gülen gözlerle onu izlerken, “Jack’i ne zaman dışarı çıkarabileceğimi söylersin, gelir alırım,” dedi Strike.

“Haber veririm. Bu arada çok sağ ol Stick. Yaptıklarını hayatım boyunca...”

Strike kız kardeşinin sırtına nazikçe dokunarak, “Bir şey yapmadım,” dedi. “Her şeyi kendisi yaptı. Çetin ceviz bizimki... Değil mi Jack? Her şey için teşekkürler Luce.”

Strike tam zamanında çıktığını düşündü. Metro durağının önünde sigarasını bitirdikten sonra Londra’nın merkezine giden ilk trenin kalkışı öncesinde on dakika daha vakit öldürmesi gerekiyordu. Greg kahvaltıda genelde Strike’ın ona davrandığı canlılık ve içtenlik karışımı bir tavırla yaklaşırken Lucy’nin Robin’le ilgili yoklamaları Strike paltosunu giyerken genel anlamıyla kadınlarla ilişkilerine dönük daha kapsamlı bir soruşturmaya dönüşmüştü. Strike keyifsiz bir şekilde zihnini tekrar Lorelei’a çevirmişti ki telefonu çaldı.

“Alo?”

Sesini hemen alamadığı ancak üst sınıftan olduğu belli olan bir kadın, “Cormoran’la mı görüşüyorum?” dedi.

“Evet, kim arıyor?”

“Izzy Chiswell,” dedi kadın. Sesine bakılırsa nezle olmuş gibiydi. Strike, “Izzy!” dedi şaşırarak. “Ee... ne haber?”

“Eh, güçlü durmaya çalışıyorum. Bu arada... faturanı aldık.”

Strike, Izzy’nin gerçek manada yüklü olan meblağa itiraz edip etmeyeceğini merak ederek, “Tamam,” dedi.

“Ödemeyi hemen yapabiliriz, tabii eğer... Acaba buraya gelip beni görmen mümkün mü? Müsaitsen bugün olur. Ne durumdasın?”

Strike hemen saatine baktı. Haftalardır ilk kez Lorelei’la yemeğe geç de olsa çıkmak dışında bir şey yapmamıştı ve şimdi büyük bir çek kesinlikle güzel olurdu.

“Tabii, bir işim yok sanırım,” dedi. “Sen neredesin Izzy?”

Izzy, Chelsea’deki adresini verdi.

“Bir saate oradayım.”

“Şahane,” dedi Izzy rahatlamış bir sesle. “Görüşürüz o halde.”

Ah, bu senin, her şeyi paramparça eden ürkütücü şüphelerin!

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike Chelsea'ye, Ebury Sokağı'ndakilerin aksine, birbirinin aynı değil, mimari bir zevkle, farklı tarzlarda yan yana sıralanmış, ziyadesiyle pahalı evlerin bulunduğu Upper Cheyne Row'daki avlu evine²⁴ vardığında neredeyse öğlen olmuştu. Izzy'ninki, sokak kapısının hemen yanı başında duran lambasıyla beyaz badanalı, küçük bir evdi. Strike zili çaldıktan birkaç saniye sonra Izzy kapıyı açtı.

Izzy sıcak yaz günü için fazla kalın görünen bol, siyah pantolonu ve siyah hırkasıyla Strike'a babasıyla ilk tanıştıkları günü hatırlatmıştı. Zira o da haziran ortasında pardösü giymişti. Strike boynuna da safir bir haç takmış Izzy'nin resmî yas kıyafetini, günün giyim tarzının ve hassasiyetlerinin izin vereceğinin çok ötesine taşıdığını düşündü.

Izzy göz teması kurmadan, gergin bir ses tonuyla, "İçeri gel," dedi ve kenara çekilip Strike'a beyaz duvarları, ısıllı desenli kanepeleri ve şömine rafı kavisli, dökme kadın figürleriyle bezenmiş Art Nouveau şöminesiyle, oturma odası ve mutfağın bir

24 İngilizcesi *mews house* olan, başta avlu veya sokakların etrafına atlar ve at arabalarının bulunduğu ahırlar olarak inşa edilen, günümüzdeyse restore edilip konut olarak kullanılan evler. (ç. n.)

arada olduğu havadar kısma doğru ilerlemesini işaret etti. Uzun, arka pencerelerin baktığı küçük, müstakil avluda pahalı ferforje mobilyalar titizlikle budanmış çalı süslemelerin arasına zevkle yerleştirilmişti.

“Otursana,” dedi Izzy renkli kanepelerden birini eliyle işaret ederek. “Çay? Kahve?”

“Çay şahane olur, sağ ol.”

Strike oturup arkasındaki bir dizi konforsuz, boncuklu minderi dikkat çekmeden yana itti ve gözüyle odanın envanterini çıkarmaya koyuldu. Neşeli, modern kumaşlara rağmen odaya daha geleneksel bir İngiliz zevki hâkimdi. Hemen üstünde iki avcılık resminin olduğu masanın üzeri Izzy’nin ebeveynlerinin düğününde çekilmiş, Chiswell Kraliçe’nin Süvari Birliği üniforması giyerken, Leydi Patricia’nın dişlek gülüşüyle bir tül bulutunun ardından baktığı büyük, siyah beyaz bir çalışmanın da aralarında bulunduğu, gümüş çerçevelerde fotoğraflarla doluydu. Şömine rafının üstünde Strike’ın Izzy, ağabeyi ve ablası, yani merhum Freddie ile Fizzy olduğunu düşündüğü üç sarışın bebeğin büyük bir sulu boya portresi asılıydı.

Izzy dolanıp duruyor, kâh çay kaşıklarını düşürüyor kâh aradığı şeyi bulamadan dolapların birini kapatıp diğerini açıyordu. Sonunda Strike’ın yardım teklifini geri çevirip çaydanlık, porselen tabaklar ve bisküvilerle yüklü tepsisi elinde, küçük mutfak ile çay sehпасı arasındaki mesafeyi katedip oturdu.

Bir yandan çaydanlık ve süzgeçle mücadele ederken, “Açılış seremonisini seyrettin mi?” diye sordu kibarca.

“Evet, seyrettim,” dedi Strike. “Müthişti, değil mi?”

“Yani. İlk kısmı beğendim,” dedi Izzy, “bütün o sanayi devrimi olayı falan... Ama açıkçası, sonrasında biraz bilgisayar... Yabancıların, ulusal sağlık hizmetlerimizden neden böyle uzun uzun bahsettiğimizi anladıklarını sanmıyorum. Ayrıca itiraf etmeliyim ki rap müzik olmadan da yapılabilirdi bu. Süt ve şekerini kendin ayarlarsın.”

“Teşekkür ederim.”

Sadece gümüş ve porselen çınlamalarının duyulduğu kısa bir sessizlik oldu; Londra’da ancak çok parası olanların erişebildiği türden, konforlu bir sessizlik. Strike’ın tavan arası kışın bile hiçbir zaman tam anlamıyla sessiz olmazdı; aşağıdaki Soho sokağından yükselen müzik, ayak sesleri ve bilumum diğer sesler sökün ederdi eve. Yayalar bölgeyi terk etmiş olsa da gece boyu araç sesleri kesilmez, en ufak bir esinti bile evin dayanıksız camlarını tıngırdatır dururdu.

Sonra bir anda, “Çeki hazırlamıştım,” dedi Izzy ve ayağa fırladığı gibi mutfak tarafına yönelip elinde bir zarfla geri döndü. “İşte burada.”

Strike, “Çok teşekkür ederim,” deyip zarfı aldı.

Izzy tekrar yerine oturup bir bisküvi aldı. Fakat hemen ardından fikrini değiştirip bisküviyi tabağına geri koydu. Strike birinci sınıf olduğunu tahmin ettiği ve fakat ona kalırsa kurutulmuş çiçekler gibi nahoş bir tada sahip çayından yudumladı.

“Ee,” dedi Izzy nihayet, “nereden başlayacağımı bilemiyorum açıkçası.”

Manikür yapılmamış parmaklarını inceledi.

Açık renkli kirpiklerinin arasından Strike’ı süzerek, “Korkarım kafayı üşüttüğümü düşüneceksin,” diye mırıldandı.

Çayını sehpaye bırakıp Izzy’yi cesaretlendirici bir ifade olmasını ümit ettiği bir yüz ifadesi takınarak, “Sanmam,” dedi Strike.

“Babamın portakal suyunda ne bulduklarından haberin var mı?”

“Hayır,” dedi Strike.

“Toz halinde amitriptilin tabletler. Kullandın mı bilmiyorum, antidepressan bu. Polis çok etkili ve sancısız bir intihar yöntemi olduğunu söyledi. Bir nevi eşeği sağlam kazığa bağlama olayı yani. Haplar ve... çanta.”

Izzy çayından büyükçe bir yudum aldı.

“Çok kibarlardı gerçekten. Polisler yani. Sonuçta bunun eğitimini alıyorlar, değil mi? Bize dediklerine göre helyum yeterince

yoğunlaştırılırsa sadece bir nefes alman yetermiş... anında uyu-yakalırmışsın.”

Dudaklarını büzdü.

“Mesele şu ki,” dedi birden yüksek sesle ve hızlı hızlı konuşarak, “babamın asla ama asla intihar etmediğinden *eminim*. Eminim çünkü bu onun kesinlikle karşı çıktığı bir şeydi; bunun korkaklık olduğunu söylerdi hep, ardında bıraktığın ailene ve diğer herkese karşı korkunç bir kötülük olduğunu.

“Ve daha da tuhafı, evin hiçbir yerinde amitriptilin kutusu falan bulunmadı. Ne boş kutu ne kılıf, ambalaj, hiçbir şey çıkmadı. Hoş, böyle bir kutu olsa bile üstünde Kinvara’nın adı yazardı. Amitriptilin reçete edilen kişi Kinvara çünkü. Bir yıldan uzun süredir kullanıyor.”

Izzy anlattıklarının yarattığı etkiyi görmek üzere Strike’a baktı. Fakat Strike tek kelime söylemeyince devam etti.

“Babam ve Kinvara gece resepsiyondan erken ayrıldı; laflamak üzere Charlotte’la senin yanına geldiğimde yeni çıkmışlardı. Babam bize ertesi sabah Raff’ı Ebury Sokağı’ndaki eve çağıracağını söyleyince Kinvara sinirlendi. Neden böyle bir şey yapacağını sordu ve babam da yanıt vermek yerine sırtıtmakla yetindi. Tabii bu hepten delirtti onu.”

“Peki neden...”

“Çünkü hepimizden nefret ediyor,” dedi Izzy, Strike’ın sorusunu doğru tahmin ederek. Ellerini kavuşturduğunda parmak eklemleri beyazdı. “Babamın ilgisi ve sevgisi için onunla rekabet eden herkesten, her şeyden her zaman nefret etti. Raff’tan da *ayrıca* nefret ediyor çünkü annesinin kopyası. Kinvara, Ornella konusunda hep özgüvensiz oldu çünkü o hâlâ çok çekici. Ama Kinvara’nın Raff’tan hoşlanmamasının bir başka nedeni de Raff’ın erkek olması. Onun, Freddie’nin yerini alacağından ödö kopuyordu. Belki onu vasiyetine geri alacağından. Kinvara babamla parası için evlendi. Onu hiçbir zaman sevmeydi.”

“Geri almak derken kastettiğin şey...”

“Babam Raff’ı mirastan men etti. Raff o malum haltı yediğinde, kaza olayında. Kinvara da onun bu tavrını destekledi tabii; babamı artık Raff için yapabileceği bir şey olmadığı konusunda dolduruşa getirdi. Her neyse, babam Lancaster House’ta bize ertesi gün için Raff’ı da davet ettiğini söylediğinde Kinvara ağzını bile açmadı. Birkaç dakika sonra da birdenbire gidiyorum ben dedi ve gitti. İddia ettiğine göre Ebury Sokağı’na geri dönmüş ve babama bir veda mektubu yazmış, sen de oradaydın ama. Belki görmüşsündür hatta.”

“Evet,” dedi Strike, “gördüm.”

“Böyle işte. İddiasına göre o notu yazdıktan sonra çantasını toplamış ve trene atladığı gibi Woolstone’a geri dönmüş.

“Polisin bize sorduğu sorulara bakılırsa Kinvara tarafından terk edilmesinin babamı intihara sürüklediğini düşünüyor gibiler ama bu düpedüz saçmalık. Yıllardır evliliklerinde sorun yaşıyorlardı. Bence babam bunu aylar öncesinden tahmin etmiş olmalı. Kinvara sırf babamın dikkatini ve ilgisini kendi üstünde tutabilmek için delice yalanlar uyduruyor, melodramatik şeyler yapıp duruyordu. Seni temin ederim, babam Kinvara’nın onu terk edeceğini önceden kestirmişse şayet, intihar etmek şöyle dursun, aksine müthiş rahatları. Ama tabii o notu ciddiye almamıştır; bunun numara olduğunu kesinlikle anlamıştır. Kinvara’nın dokuz atı var ve hiçbir geliri yok. Chiswell malikânesinden zorla defetmek gerekecek onu; İkinci Tinky’de olduğu gibi, yani büyükbabamın üçüncü karısı,” diye açıkladı Izzy. “Chiswell erkeklerinin dolgun memeli kadınlara ve atlara karşı zaafı var belli ki.”

Çilli yüzü iyice kızarmıştı. Derin bir nefes aldı ve sadede geldi. “Babamı Kinvara’nın öldürdüğünü düşünüyorum. Bu fikri bir türlü kafamdan atamıyorum, başka hiçbir şey düşünemiyorum, hiçbir işe odaklanamıyorum. Babam ve Venetia arasında bir şey olduğuna inandırmış kendini, Venetia’yı ilk gördüğü anda işkillenmişti zaten. sonra *Sun* da etrafta dolanmaya başlayınca endişelenmekte haklı olduğuna hepten inandırdı kendini ve babamın, Raff’a haklarını

iade edecek olmasını da yeni bir döneme hazırlandığına yordu muhtemelen. Antidepresanları toz haline getirip babamın bakmadığı bir anda portakal suyuna koyduğunu düşünüyorum. Hep ilk iş portakal suyunu içerdi babam, rutiniydi bu. Sonra uyuşup onunla mücadele edemeyecek hale gelince poşeti kafasına geçirdi ve işte, öldürdükten sonra, güya onu boşayacakmış gibi göstermek için de o notu yazdı. Ve sonra da evden gizlice çıkıp Woolstone'daki evine gitti, babam öldüğünde oradaymış gibi görünmeye çalıştı bana kalırsa.”

Orduda birçok intihar vakasıyla uğraşmış olan Strike, geride kalanların neredeyse tamamının zehirli bir kederle, akrabalarını düşman kurşunuyla kaybeden yakınlarınınkinden bile daha hızlı yayılan iltihaplı bir yarayla baş başa kaldığını biliyordu. Chiswell'in sonuyla karşılaşma yöntemi konusunda bizzat Strike'ın da kuşkuları vardı fakat yanında üzüntü ve şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez halde duran kadınla aynı hisleri paylaşmadığı aşikârdı. Izzy'nin uzun ve sert eleştirilerinde Strike'ı en çok sarsan duygu, Izzy'nin üvey annesine duyduğu nefretti. Kinvara'ya yönelik suçlamalarında saçma bir yan yoktu ve Strike, aynı arabada bulunduğu beş dakikalık süre zarfında sadece fazlasıyla çocukça ve asık suratlı bulunduğu bu kadının oldukça metodik bir cinayeti planlayabileceğine Izzy'nin kendini inandırmasını sağlayan şeyin ne olabileceğini merak ediyordu.

“Polis,” diye lafa girdi Strike sonunda, “Kinvara'nın hareketlerini inceleyecektir Izzy. Bu tür vakalarda genelde soruşturulan ilk kişi eştir.”

“Ama anlattığı hikâyeyi kabul edecekler,” dedi Izzy hiddetle. “Bundan eminim.”

O halde doğru, dedi Strike içinden. *Met'in*²⁵ cinayet mahalline erişimi çok kolay olan ve ölüde bulunan ilaçların reçeteli kullanı-

cısı olan eşin hareketlerini baştan savma bir şekilde incelemesi kesinlikle gerçekdışı bir ihtimaldi Strike'a göre.

"Babamın sabahları portakal suyu içtiğini başka kim biliyordu? Başka kim amitriptilin ve helyuma erişebiliyor?"

"Helyum aldığı kabul ediyor mu?" diye sordu Strike.

"Hayır," dedi Izzy, "ama tabii ki kabul etmeyecek, öyle değil mi? Bir kenarda öylece oturup histerik küçük kızı oynuyor." Izzy sesini tizleştirerek Kinvara'yı taklit etti: "*Eve nasıl girdi, bilmiyorum! Neden hepiniz tepeme dikildiniz, beni yalnız bırakın. Dul kaldım ben!*"

"Polise onun bir sene önce babama çekiçle saldırdığını anlattım."

Strike iştah kaçırıcı çayını dudaklarına götürürken dondu kaldı.

"Ne?"

"Babama çekiçle saldırdı," dedi Izzy. Dediği şeyin ciddiyetine uyum sağlayan soluk mavi gözlerini Strike'a dikmişti. "Korkunç bir kavgaya girişmişlerdi çünkü... Ah, nedeninin bir önemi yok ama işte ahırdan çıkmışlardı, evde oldu bu, Chiswell malikânesinde yani... Ve Kinvara alet kutusunun tepesinde duran çekici kaptığı gibi babamın kafasına indirdi. *O zaman öldürememesi tamamen şansındandı. Babamın koku alma bozukluğu oradan kalma. O günden sonra bir daha eskisi gibi iyi koku veya tat alamaz oldu ve en ufak sorunda bile hiddetlenmeye başladı. Ama bütün bunların sır olarak kalmasında diretti tabii. Kinvara'yı bir rehabilitasyon merkezine sepetledi ve herkese onun hasta olduğunu, sinirlerinin yıprandığını söyledi.*

"Ama ahırdaki kız her şeyi görmüş ve bize olan biteni anlattı. Doktoru aramak zorunda kalmış kızcağız çünkü babamın ciddi kanaması varmış. Babam Kinvara'yı psikiyatri koğuşuna yatmaya ikna etmemiş ve bütün bunların haber yapılmasını engellememiş olsa her şey çoktan bitmişti zaten."

Izzy çayına uzandı ama elleri zangır zangır titrediği için bardağı masaya geri bıraktı.

“İnsanların sandığı gibi biri değil o,” dedi hararetli bir tonda. “Herkes onun saçmaladığını düşünüyor, Raff bile. ‘Bebeğini düştürdü Izzy...’ diyor bana. Ama Kinvara’nın onun arkasından neler söylediğini duysa anında ağız değiştirir.

“Ayrıca ön kapının açık olmasına ne diyeceğiz?” diye devam etti Izzy birden konuyu değiştirerek. “Biliyorsun bunu, Venetia ve sen girdiniz eve, doğru değil mi? O kapı sertçe çarpmadığın sürece asla kapanmaz. Babam bunu biliyordu. Evde tek başına olsa kapıyı düzgünce kapattığından emin olurdu, öyle değil mi? Ama Kinvara sabah erkenden ses çıkarmadan içeri girdiyse kapıyı çekip öylece bırakmak zorunda kalmış olmalı, değil mi?

“Çok zeki biri değil, biliyorsun. Ortada bırakırsa suçlu çıkacağını düşünerek amitriptilin paketini almış olmalı. Polisin ortalıkta ilaç kutusu falan olmamasını tuhaf bulduğunu biliyorum ama işte onlar bunun bir intihar olduğuna inanmaya meyilliler; seninle konuşmayı bu yüzden istedim zaten Cormoran,” diyerek nihayet esas konuya girdi Izzy. Koltuğun ucuna doğru hafifçe eğilerek, “Bu iş için seni istiyorum,” dedi. “Babamın ölümünü araştırmanı istiyorum.”

Strike daha çayını aldığı andan beri bu teklifin geleceğini biliyordu. Her halükârda zihnini takıntı derecesinde meşgul eden bir vakayı soruşturmak için ücret alacak olması haliyle kulağına çok cazip geliyordu. Ne var ki kendi teorilerinin doğrulanması dışında bir beklentisi olmayan bir müşteri daima sorun çıkarırdı. Davayı onun istediği şekilde kabul edemezdi kuşkusuz, ama Izzy’nin acısına duyduğu sempati, bu teklifi daha kibar bir şekilde geri çevirme arayışına itiyordu Strike’ı.

“Polisler ayaklarının altında dolanmamı istemeyecektir Izzy.”

“Babamın ölümünü soruşturduğunu bilmeleri gerekmiyor,” dedi Izzy hevesle. “Senden Kinvara’nın bahçede gördüğünü iddia ettiği bütün o saçmalıkları araştırmanı istemişiz gibi davranabiliriz. Eğer şimdi onu ciddiye alırsak hak ettiğini bulacaktır.”

“Benimle görüştüğünü ailenin diğer fertleri biliyor mu?”

“Ah, tabii,” dedi Izzy yine hevesle. “Fizzy tam destek veriyor.”

“Öyle mi? O da mı Kinvara’dan şüpheleniyor?”

“Hayır,” dedi Izzy biraz sinirlenmiş gibi, “ama babamın intihar etmediği konusunda yüzde yüz hemfikir.”

“O kimin yapmış olabileceğini düşünüyor? Kinvara yapmadıysa yani...”

Izzy sorudan huzursuz olmuş gibiydi. “Şöyle,” dedi, “aşlına bakarsan olayda Jimmy Knight’ın bir şekilde parmağı olduğu yönünde çılgınca bir fikri var Fizzy’nin. Ama bu saçma bir fikir tabii. Babam öldüğünde Jimmy gözaltındaydı sonuçta, öyle değil mi? Önceki akşam polis tarafından götürüldüğünü sen de ben de gördük sonuçta. Ama Fizzy bunları dinlemek istemiyor, Jimmy’ye *takmış* kafayı! Ona, ‘Jimmy amitriptilinin, helyumun nerede olduğunu nasıl bilebilir?’ diye sordum. Ama o hiç dinlemiyor bile. Durmadan aynı şeyi söyleyip duruyor, Knight’ın intikam peşinde oldu...”

“Neyin intikamı?”

“Ne?” dedi Izzy huzursuzca. Fakat Strike, onun neyi sorduğunu duyduğundan emindi. “Ha, meselemiz o değil. Kapanmış, bitmiş bir mevzu.”

Izzy çaydanlığı alıp mutfak kısmına doğru ilerledi ve ısıtıcıdan biraz daha sıcak su ekledi.

“Jimmy konusunda mantıksız davranıyor Fizzy,” dedi geri dönüp yeniden doldurulmuş çaydanlığı biraz da sertçe sehpayı bırakırken. “Gençliğimizden beri ona hiç tahammül edemezdi.”

Yüzü renkten renge girerken çayını tazeledi. Strike ağzını açmayınca da gergin bir şekilde tekrar lafa girdi.

“Şu şantaj olayının babamın ölümüyle bir alakası yok. O konu kapandı gitti.”

“Polise bu konudan bahsetmedin, değil mi?” diye sordu Strike sakince.

Kısa bir sessizlik oldu. Izzy’nin yüzü iyice pembeleşmişti. Çayını yudumladı ve “Hayır,” dedi.

Ve hemen ardından telaşla devam etti. “Kusura bakma, Venetia ve senin bu konudaki hislerini tahmin dahi edemiyorum ama şu anda babamın manevi mirası bizi daha çok kaygılandırıyor. Bütün bunların basına yansımısını kaldıramayız Cormoran. Şantaj meselesinin babamın ölümüyle bağlantılı olabileceği tek nokta, onu intihara sürüklemesi olabilirdi ki böyle bir şey yaptığına asla inanmıyorum ben.”

“Della’nın mahkeme emri çıkarması da kolay olmuş olmalı o halde,” dedi Strike. “Chiswell’in kendi ailesi de kimsenin Chiswell’e şantaj yapmadığını söyleyerek onu desteklerken yani.”

“Babamın nasıl hatırlanacağı bizi daha çok ilgilendiriyor şu anda. Şantaj... o mesele kapandı artık.”

“Ama Fizzy hâlâ Jimmy’nin, babanın ölümünde parmağı olabileceğini düşünüyor.”

“Öyle değil, şantaj meselesinden tamamen ayrı bir konu o,” dedi Izzy kendisiyle çelişerek. “Jimmy’nin bir kini vardı... açıklaması zor bir konu... Jimmy konusunda budalalık ediyor Fizzy işte.”

“Beni yeniden tutman konusunda ailenin diğer fertleri ne düşünüyor?”

“Yani... Raff’ın çok da istekli olduğunu söyleyemem ama onu ilgilendiren bir durum yok ortada. Ücretini ben ödeyeceğim.”

“O neden istekli değil?”

“Çünkü polis, bizi sorguladığından çok daha uzun süre sorguya çekti onu. Bak... Raff için fark etmiyor. Müşterin benim, seni isteyen benim. Sen sadece Kinvara’nın ortaya attığı mazeretleri çürütmeye bak. Bunu yapabileceğini biliyorum.”

“Korkarım bu şartlar altında işi kabul edemem Izzy.”

“Niye?”

“Müşteri bana neyi araştırıp neyi araştırmayacağımı söylememeli. İstedğin şey sadece ama sadece hakikati öğrenmek değilse aradığın kişi ben değilim.”

“Sensin. En iyisi olduğunu biliyorum. Babam bu yüzden seni tuttu. Ve ben de bu yüzden seni istiyorum.”

“O zaman neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu bana bırakıp soru sorduğumda yanıtlaman gerekecek.”

Izzy dudaklarına götürdüğü çay fincanının üstünden Strike’a bakarak, Strike’ın hiç beklemediği bir anda kıkırdamaya başladı.

“Neden şaşıyorum ki? Senin böyle biri olduğunu bilmiyordum gibisi. Nam Long Le Shaker’da Jamie Maugham’la tartışmıştınız, hatırlıyor musun? Kesin hatırlıyorsun. Asla geri adım atmamıştın, bir noktada bütün masa sana hak vermişti. Konu neydi, sen hatırlıyor musun?”

“İdam cezası,” dedi Strike gafil avlanarak. “Evet, hatırlıyorum.”

Kaşla göz arasında, Izzy’nin zengin İngiliz geçmişinin kutsal emanetleriyle süslü, temiz, aydınlık oturma odasından çıkıp on iki yıl önce bir akşam yemeğinde Charlotte’in arkadaşlarından biriyle tartışmaya girdiği Chelsea’deki bir Vietnam restoranının loş ışıklı salonuna gidivermişti Strike. Jamie Maugham’ın domuz gibi görünen yüzü domuz yüzü eksiksiz kalmıştı aklında. Charlotte, Jamie’nin eski dostu Jago Ross’un yerine yemeğe katılması için ısrar ettiği serseriye haddini bildirmek istemişti Strike.

“...ve Jamie gerçekten acayip öfkelenmişti sana,” dedi Izzy. “Şimdi çok başarılı bir müsteşar oldu, biliyorsundur sen de.”

Strike, “Tartışma anında öfkesini kontrol etmeyi öğrenmiş olmalı öyleyse,” dedi ve Izzy bir kez daha kıkırdadı. “Izzy,” diyerek ana konuya döndü Strike, “Söylediklerinde ciddiysen...”

“Ciddiyim.”

“O zaman sorularıma yanıt vermelisin,” dedi Strike ve cebinden not defterini çıkardı.

Izzy tereddütlü gözlerle Strike’ın kalemini çıkarmasını izledi.

“Ağzım sıkıdır,” dedi Strike. “Son birkaç yılda yüze yakın ailenin sırlarını dinledim ve hiçbirini paylaşmadım. Babanın ölümüyle alakası olmayan hiçbir bilgi ajansımın dışına çıkmayacak asla. Ama eğer bana güvenmiyorsan...”

Izzy çaresizce, “Güveniyorum,” dedi ve Strike’ı şaşırtan bir hamleyle öne doğru eğilip dizine dokundu. “Sana güveniyorum

Cormoran. Gerçekten. Ama... ama inan, hiç kolay değil. Babamın ölümü hakkında konuşmak yani...”

“Bunu anlıyorum,” dedi Strike kalemi hazır halde. “O zaman polisin neden Raff’ı size kıyasla çok daha uzun süre sorguda tuttuğundan başlayalım istersen.”

Strike, Izzy’nin yanıt vermek istemediğini fark etti. Fakat bir anlık tereddüdün ardından açıkladı Izzy. “Yani, babamın o sabah ölümünden biraz önce Raff’ı aramış olması yüzünden sanırım. Bu onun son görüşmesi olmuş.”

“Ne demiş?”

“Önemli bir şey değil. Babamın ölümüyle ilgisi olmayan şeyler.” Son cümlesinin Strike üzerinde yaratmış olabileceği etkiyi dağıtmak istercesine telaşla, “Ama,” diye devam etti, “bence Raff’ın seni tutmam konusundaki gönülsüzlüğünün asıl nedeni, ofiste çalıştığı dönemde Venetia’ya tam anlamıyla âşık olması. Ve şimdi de ona kalbini açtığı için kendini biraz aptal gibi hissediyor haliyle.”

“Âşık mı oldu?” diye sordu Strike.

“Evet. Ve herkesin onunla makara yapması da şaşırtıcı olması gerek.”

“Mesele şu ki...”

“Ne söyleyeceğini biliyorum ama...”

“Soruşturmayı benim yürütmemi istiyorsan neyin önemli olduğuna karar verecek olan benim Izzy. Sen değil.” dedi. Strike, Izzy vereceği bilginin “önemli olmadığını” her söylediğinde onu azarlayacağını açıkça göstermek istiyordu. “Şimdi, şunları bilmek istiyorum: Baban öldüğü sabah Raphael’le ne konuştu? Kinvara kafasına çekiçle vurduğunda baban ve Kinvara hangi konuda kavg ediyorlardı? Ve babana hangi konuda şantaj yapılıyordu?”

Safir haç, yükselip alçalan göğsünde belli belirsiz parıldarken Izzy sonunda gergin bir yanıt verdi:

“Babam ve Raff’ın ne konuştuklarını söyleyecek kişi ben değilim. Bunu anlatacak kişi Raff.”

“Özel bir konu diye mi?”

“Evet,” dedi Izzy. Yüzü pespembe olmuştu. Strike, Izzy’nin doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildi.

“Babanın, öldüğü gün Raphael’den Ebury Sokağı’ndaki eve gelmesini istediğini söyledin. Buluşma saatini mi değiştiriyorlardı? İptal mi etmişlerdi yoksa?”

“İptal mi? Dinle, bunları Raff’a sormalısın,” diye yineledi Izzy.

“Peki,” dedi Strike not alırken. “Üvey anneni, babanın kafasına çekeikle vurmaya sevk eden şey neydi?”

Izzy’nin gözleri doldu. İç çekerek uzanıp aldığı peçeteyi yüzüne bastırdı.

“Ben... bunu söylemek istemiyorum çünkü babam hakkında kötü düşünmeni istemiyorum. Artık o... artık o... O bir şey yaptı... Bir şey...”

Asla hoş sayılmayacak bir homurdanmayla geniş omuzlarını silkti. Bu samimi ve gürültülü tepkiyi, hemen akabinde gözlerini zarıfçe silmesinden çok daha dokunaklı bulan Strike, Izzy’nin hıçkırıklar içinde özür dilemesi karşısında sessiz kalmakla yetindi.

“Ben çok... Kusura bakma...”

“Çok normal,” dedi Strike sertçe. “Tabii ki üzüleceksin.”

Fakat Izzy kontrolünü kaybettiği için çok utanmış görünüyordu. Dahası şiddetli hıçkırıkları da geri dönmüştü. Nihayet pencere siliyormuş gibi kabaca yüzünü sildikten sonra son bir kez daha, “Kusura bakma,” dedi ve oturduğu yerde doğrulup mevcut koşullar dikkate alındığında Strike’i fazlasıyla hayran bırakan bir dirayetle devam etti.

“Davayı alırsan... Anlaşmayı imzaladıktan sonra babam ne yaptı da Kinvara ona vurdu, hepsini söyleyeceğim.”

“Sanırım,” dedi Strike, “Winn ve Knight’ın babana şantaj yapma nedeni de aynı konu, değil mi?”

“Dinle,” dedi Izzy bir kez daha gözyaşları içinde kalarak, “anlamıyor musun? Babamın anısı, bizde kalan hatırası söz konusu. İnsanların babamı bu tür şeylerle hatırlamasını istemiyorum. Bize

yardım et Corm. *Lütfen* yardım et bize. İntihar değildi, bunu biliyorum. *Biliyorum...*"

Kısa süreli sessizlik Strike'a yarıyordu. Sonunda acıklı bir yüz ifadesi ve ses tonuyla devam etti Izzy: "Tamam. Sana şantaj mevzusunu anlatacağım. Ama Fizz ve Torks da onay verirse."

"Torks kim?" diye sordu Strike.

"Torquil. Fizzy'nin kocası. Kimseye anlatmayacağımıza yemin ettik. Ama onlarla konuşacağım ve kabul ederlerse sana her şeyi anlatacağım."

"Raphael'e sormayacak mısınız?"

"Şantaj meselesiyle ilgili hiçbir şeyden haberi yok onun. Jimmy babamı görmeye geldiğinde, ilk kez yani, o hapisteydi. Her neyse, bizimle birlikte büyümedi o zaten. Bu sebeple Raff hiçbir zaman bilmedi bunu."

"Peki ya Kinvara?" diye sordu Strike. "O biliyor muydu?"

"Ah, evet," dedi Izzy. Normalde gayet cana yakın ve samimi görünen yüzünde bariz bir kötü niyet ifadesi belirirken devam etti. "Ama sana anlatmamızı *asla* istemeyecektir." Strike'ın yüzündeki ifadeyi doğru okuyarak, "Ah, hayır hayır," diye ekledi, "babamı korumak için değil. Bizzat kendini korumak için. Kinvara bundan istifade etti, anlıyor musun? Mükâfatlarından nemalandığı sürece babamın ne yaptığı hiç umurunda olmadı."

Tabii bu konuda olabildiğince az konuşuyorum. En iyisi susup bir şey söylememek.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Robin kötü bir pazar geçiriyordu. Fakat önceki gece bundan bile beter geçmişti.

Sabah dörtte maskeli adamlar tarafından takip edildiğinin farkında olarak, bir çanta dolusu dinleme cihazıyla karanlık sokaklarda koştuğu kâbustan çılgılık içinde uyanmıştı. Etkisinden hemen kurtulamadığı kâbusta kolundaki eski bıçak yarası açılmıştı ve peşindeki adamlar yerdeki kan izlerini takip ediyordu. Robin böcek dolu çantayı Strike'ın almak için beklediği yere asla ulaştıramayacağını biliyordu...

"Ne?" demişti Matthew yarı uykulu ve sersemlemiş bir halde.

Robin, "Bir şey yok," demiş ve artık kalkma vaktinin geldiğine kanaat getirdiği saat yediye kadar, tekrar uyuyamadan öylece uzanmıştı yatakta.

Genç sayılabilecek, üstü başı dökülen sarışın bir erkek son iki gün boyunca Albury Sokağı'nda dolanıp durmuştu. Robin'in evini gözetlediğini gizlemek için özel bir zahmete de girmiş değildi adam. Robin konuyu Strike'la paylaştığında Strike adamın özel dedektiften ziyade, Robin'i izleme talimatı alan bir gazeteci olduğundan, hatta

küçük bir gazetenin muhabiri olduğundan emindi. Çünkü Mitch Patterson'ın saatlik ücreti anlamsız derecede yüksekti.

Robin ile Matthew, Shacklewell Sapiğı'nın dolanıp durduğu bölgeden kaçmak için Albury Sokağı'na taşınmıştı. Burası güvenli bir çevre olarak görülüyordu fakat yine buraya da sıradışı ölümler bulaşmıştı. Kuşluk vakti, Robin yine nefes nefese kaldığını Matthew'a fark ettirmeden kendini banyoya atmıştı. Yere oturmuş, terapide öğrendiği tekniği, zihnindeki belli tetikleyicileri harekete geçirdiği kovalanma, acı ve tehlike gibi otomatik düşünceleri tespit etmeye çalışan bilişsel yeniden yapılandırma tekniğini uygulamaya çalışmıştı. *Sun'a çalışan budalalardan biri işte. Haber peşinde koşuyor, hepsi bu. Güvendesin. Sana ulaşamaz. Kesinlikle güvendesin.*

Robin banyodan çıkıp alt kata indiğinde kocasını mutfak dolap ve çekmecelerinin birini çarpıp bir diğerini açarak sandviç malzemelerini bir araya getirirken buldu. Bir sandviç de Robin'e hazırlamayı teklif dahi etmedi.

"Bu piç kurusu penceremizi gözetlerken Tom ve Sarah'ya ne diyeceğiz?"

"Onlara bir şey demek zorunda mıyız?" dedi Robin şaşırarak.

"Akşam yemeğine onlara gidiyoruz!"

"Of, hayır!" diye sızlandı Robin. "Yani... Pardon, unutmuşum da."

"Bu lanet gazeteci ya peşimize düşerse?"

"Umursamayacağız," dedi Robin. "Yapacak başka bir şey var mı?"

Üst katta telefonunun çaldığını duydu ve Matthew'un yanından ayrılmak için bahane bulduğuna sevinerek telefona yanıt vermek üzere üst kata çıktı.

"Selam," dedi Strike. "Haberler iyi. Izzy, Chiswell'in ölümünü araştırmamız için tuttu bizi. Yani..." diyerek kendini düzeltmeye girişti derhal, "onun asıl istediği bunu Kinvara'nın yaptığını kanıtlamak. Ama ben davayı genişletmeyi başardım."

Robin, "Bu şahane!" diye fısıldadı ve yatak odasının kapısını usulca kapatıp yatağa oturdu.

“Hoşuna gideceğini düşündüm,” dedi Strike. “Şimdi, başlangıç için ihtiyacımız olan ilk şey polis soruşturmasında bir bağlantı. Özellikle de adli tıpta. Wardle’i denedim ama bizimle konuşmaması konusunda peşinen uyarılmış. Etraftan bilgi toplamaya çalışacağımı tahmin etmişler tabii. Sonra Anstis’i denedim ama hiçbir şey yapamaz o da. Tam zamanlı olarak Olimpiyatlar’da görevli ve davayla ilgilenen kimseyi tanımıyor. Dolayısıyla Vanessa mazeret izninden döndü mü diye soracaktım sana.”

“Döndü!” dedi Robin, birden heyecanlanmıştı. İlk kez Strike’in değil de kendisinin işe yarar bir bağlantısı vardı. “Ama Vanessa’dan da daha iyi biri var; adli tıptan Oliver adında biriyle çıkıyor Vanessa. Adamla hiç tanışmadım ama...”

“Oliver bizimle konuşmayı kabul ederse,” diye araya girdi Strike, “şahane olur. Bak ne diyeceğim sana, Shanker’ı arayıp elinde Oliver’a karşılık olarak teklif edebileceğimiz bir şeyler olup olmadığını sorayım. Sonra ararım.”

Strike telefonu kapattı. Robin acıkmış olmasına rağmen alt kata inmek yerine Matthew’un babasının evlilik hediyesi olan maun ağacından, hoş yatağa boylu boyunca uzandı. O kadar hantal ve ağır bir yataktı ki bu, nakliyecilerin hepsi bir koldan parçaları yüklenip soluk soluğa ve ter içinde üst kata çıkarmış ve yatak odasında baştan monte etmek zorunda kalmıştı. Diğer yandan Robin’in makyaj masası eski ve ucuzdu. Çekmeceleri çıkarıldığında turuncu kasası tabiri caizse kuş kadar hafifti ve tek kişi getirip yatak odasının iki penceresi arasına yerleştirebilmişti.

On dakika sonra Robin’in telefonu tekrar çaldı.

“Çabuk döndün.”

“Evet, şanslıyız. Shanker’ın tatil günüyümüş. Çıkarlarımız keşsiyor gibi. Polisin hayır diyemeyeceği bir adam var. Vanessa’ya, Ian Nash hakkında bilgi vermeyi teklif ettiğimizi söyle.”

Robin oturduğu yerden kalem kâğıda uzanıp not almaya çalışırken, “Ian Nash mi?” diye sordu. “Tam olarak kim bu?”

“Gangster. Vanessa kim olduğunu bilir,” dedi Strike.

“Kaça patladı bu bilgi?” diye sordu Robin. Strike’ın Shanker’la arasındaki kişisel ilişki bu şekilde, yani Shanker’ın iş kurallarına asla karışılmaması üzerine kuruluydu.

“Gelecek haftaki ödemenin yarısına,” dedi Strike, “ama Oliver bilgilerle gelirse bu para iyi bir şey için harcanmış olacak. Sen nasılsın?”

“Ne?” dedi Robin telaşla. “Ben mi? İyiyim. Niye sordun?”

“İşverenin olarak nasıl olduğunla ilk kez ilgilendiğimi sanmıyorum.”

“Partneriz biz.”

“Maaşlı partnersin sen. Kötü çalışma şartları nedeniyle dava açabilirsin.”

“Açmadığım ne malum?” dedi Robin, kolunun yirmi santimlik mor yarasının soluk teninde hâlâ taptaze durduğu kısmı incelerken. “Böyle bir derdim olsa çoktan yapardım, öyle değil mi? Ama tabii eğer ayakta işeme problemini çözme vaadinde bulunuyorsan...”

“Sadece,” diye belirtti Strike, “biraz reaksiyon göstermen normal olurdu diyorum. Bir cesetle karşılaşmak çoğu insanın eğlence anlayışına uymuyor sonuçta.”

“Ben gayet iyiyim,” diye yalan söyledi Robin.

İkisi de birbirinden, “Görüşürüz,” demesini bekledikten sonra, *iyi olmak zorundayım*, dedi Robin kendi kendine. *Bu sefer dağılmayacağım. Bu kez değil.*

Sizin temel değerlerinizle onunkiler tamamen farklı.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Gece yine boş odada yatan Robin çarşamba sabahı saat altıda uyanıp kot pantolonu, tişörtü ve svetsörtünü giyip spor ayakkabılarını ayaklarına geçirdi. İnternette satın aldığı ve önceki gün sabah sinsi gazetecinin burnunun dibinde ona teslim edilen siyah peruğu sırt çantasındaydı. Planından bahsetmediği Matthew'u uyandırmamak için sessiz adımlarla alt kata indi. Bundan bahsetmemiştii çünkü bahsederse şiddetle karşı çıkacağını biliyordu.

Cumartesi akşamı Tom ve Sarah'yla yemekleri korkunç geçmesine rağmen, aslına bakılırsa bilakis tam da yemek korkunç geçtiği için aralarında tehlikeli bir barış hali vardı. Yemek kötü başlamıştı çünkü gazeteci gerçekten de sokakta peşlerine takılmıştı. Büyük ölçüde Robin'in aldığı "gözetlemeye karşı koyma eğitimi" sayesinde ondan kurtulmayı başarmış ve kapıların kapanıp Matthew'u, çocukça bulduğu hilelerden hayli öfkelenmiş halde bırakmadan hemen önce kalabalık bir metro vagonunun dışında gözden kaybolmuşlardı. Ama yine de Matthew bile gecenin devamının suçunu Robin'e yıkamazdı.

Yardım amacıyla çıktıkları ve mağlubiyetle ayrıldıkları kriket maçının ardından yenen akşam yemeği üzerine yapılan neşeli ana-

lizler, yerini birdenbire çirkin ve saldırgan ithamlara bırakmıştı. Tom sarhoş kafayla bir anda Matthew'a saldırmaya başlayarak ona sandığının yarısı kadar bile iyi olmadığını, kibriyle takımın geri kalanına zarar verdiğini, aslına bakılırsa ofiste de o kadar popüler olmadığını, insanları sinir ettiğini, herkesin asabını bozduğunu söylemişti. Bu ani saldırı karşısında şaşırıp kalan Matthew iş yerinde neyi yanlış yaptığını açıklamasını istemiş, ama Robin'e kalırsa kendileri eve ulaşmadan çok önce içmeye başlamış olan Tom, gücenmiş durumdaki Matthew'un bu şüphecilğini açık bir provokasyon addetmişti.

"Bana saf ayağına yatma!" diye bağırmişti. "Artık sineye çekmeyeceğim. Beni aşağılıyorsun, sıkık sıkık laf sokup duruyorsun!"

Karanlıkta metroya doğru yürürlerken Robin'e dönüp, "Yapıyor muyum bunu ciddi?" diye sormuştu Matthew.

"Hayır," demişti Robin dürüstçe. "Ona çirkin bir şey söylemedin hiç."

En azından bu akşam, kısmını sadece içinden eklemişti. Birlikte yaşadığı adamın genel ruh halinden ziyade, incinmiş ve şaşkına dönmüş bir Matthew'la eve dönmek rahatlatıcıydı. Dahası Robin sunduğu anlayış ve desteği sayesinde evde de birkaç günlük ateşkes elde etmişti. Bu sabah hâlâ etrafta dolanıp duran gazeteciden kurtulmak için planladığı şeyi Matthew'a anlatarak ateşkeslerini tehlikeye atmaya hiç de niyetli değildi. Bir adli tıp uzmanıyla, hele hele Vanessa'nın ifadesiyle, Strike ve Robin'le buluşmayı kabul etmek için bile bin dereden su getirten Oliver gibi bir adli tıp uzmanıyla buluşmaya giderken takip edilmeyi göze alamazdı.

Fransız kapıyı usulca açıp sessizce evin arka tarafındaki avluya çıkan Robin sandalyelerden birinin yardımıyla, bahçelerini anlayışlı bir şekilde perdeleri daima kapalı tutan bitişik komşularının bahçelerinden ayıran duvarın tepesine tırmandı. Boğuk, kaba bir düşme sesiyle duvardan komşunun çimenlerine indi.

Kaçış planının sonraki aşaması biraz daha kurnazcaydı. Öncelikle komşunun bahçesinde, bir metre kadar ilerisinde duran

ağır, süslemeli bankı çitlere kadar sürüklemesi gerekti. Daha sonra bankın arka kısmını dengeleyerek tehlikeli bir şekilde sallanan kreozotlu paneli aşarken tökezledi ve bahçenin diğer tarafındaki çiçek tarhına düştü. Hızla toparlanıp bu yeni çimenlik alanı da koşar adım geçerek karşı çite ulaştı. Nihayet burada yandaki park yerine çıkan bir kapı vardı.

Sürgü kolayca açıldı ve Robin rahat bir nefes aldı. Çıkıp bahçe kapısını arkasından kapatırken kısa süre önce çiyli çimenler üzerinde bıraktığı ayak izlerini düşünerek hayıflandı. Şayet komşular erken kalkacak olurlarsa bir mütecavizin bahçelerini istila ettiğini, bahçe mobilyalarının yerini değiştirdiğini ve begonyalarını ezdiğini fark etmeleri zor olmayacaktı. Chiswell'in katilleri, tabii eğer ortada bir katil varsa, izlerini belli etmeme konusunda Robin'den açık ara daha becerikliydi.

Garajsız sokağa hizmet veren bomboş bir otoparkta park halinde duran Skoda'nın arkasına çömelen Robin sırt çantasından çıkardığı siyah peruğu takıp arabanın yan aynası sayesinde düzelttikten sonra Albury Sokağı'nın paralelindeki sokağı hızlı adımlarla katedip sağa, Deptford High Sokağı'na döndü.

Sabah erkenden teslimata çıkmış birkaç kamyonet ve dükkânının metal kepenklerini kaldıran bir gazete büfesi sahibi dışında etrafta kimsecikler yoktu. Robin omzunun üzerinden ardına bakıp bir an için panikten ziyade sevinçli bir telaşa kapıldı. Takip eden kimse yoktu. Yine de peruğu ancak sağ salim metroya ulaştıktan sonra çıkardı ve Kindle'ı üzerinden gizli gizli onu dikizleyen genci şaşkına çevirdi.

Strike buluşma yeri olarak Oliver Bargate'in çalıştığı adli tıp laboratuvarına yakınlığı nedeniyle Lambeth Caddesi üzerindeki Corner Café'yi tercih etmişti. Robin kafeye ulaştığında Strike'ı kapıda sigara içer halde buldu. Strike'ın gözleri derhal kot pantolonunun çamurlu dizlerine takılmıştı.

Birbirlerini duyabilecekleri mesafeye gelince Robin, “Çiçek tarhı zor bir arazi,” diye açıkladı. “Malum gazeteci ortalıkta dolanmaya devam ediyor hâlâ.”

“Matthew’un dizine basarak mı tırmandın?”

“Hayır, bahçe mobilyalarını kullandım.”

Strike sigarasını yanındaki duvara basıp Robin’in arkasından, hoş kızartma kokularının geldiği kafeye girdi. Strike’a kalırsa Robin normalden daha solgun ve zayıf görünüyordu ama görevliye bir kahve ile iki domuz pastırmalı sandviç ısmarlarken gayet neşeliydi.

“Bir olsun,” diye düzeltti onu Strike. Tezgâhın arkasındaki adama da mahcup bir yüzle dönerek, “Bir,” diye tekrarladı. Yeni boşalan bir masaya yerleşirken, “Kilo vermeye çalışıyorum da,” dedi Robin’e. “Bacağı için böylesi daha iyi.”

“Ah,” dedi Robin, “doğru.”

Strike masanın üzerindeki kırıntıları gömleğinin koluyla süpürürken, kendisini geliştirip geliştirmemesini önemsemeyen tek kadının Robin olduğunu düşündü ki bunu ilk kez düşünmüyordu. Fikrini değiştirip beş sandviç ısmarlayacak olsa bile Robin’in sadece sırtarak hepsini önüne koyacağını biliyordu. Bu düşünce onu, çamurlu kot pantolonuyla masaya geri dönen Robin’e daha da içten bir sevgiyle yaklaşmaya sevk etti.

Robin sandviçe ketçap sıkarken ağzı sulana sulana, “Her şey yolunda mı?” diye sordu Strike.

“Evet,” diye yalan söyledi Robin. “Yolunda. Bacağı nasıl?”

“Daha iyi. Bu görüşeceğimiz adam nasıl biri?”

Robin ağız dolusu ekmeğin arasından kaba bir sesle, “Uzun boylu, siyahi, gözlüklü,” dedi. Sabah sabah yaptığı egzersiz önceki günlerin aksine onu hayli acıktırmıştı.

“Vanessa Olimpiyatlar’daki görevine mi döndü?”

“Evet,” dedi Robin. “Bizimle görüşmeyi kabul edene kadar düşmedi Oliver’ın yakasından. Bu konuda çok da istekli olduğunu sanmıyorum adamın ama Vanessa terfi peşinde.”

“Ian Nash’le ilgili bilgiler işe yarayacaktır,” dedi Strike. “Shan-ker’in söylediğine göre Met herifi enselemeye...”

“Sanırım bu o,” diye fısıldadı Robin.

Strike başını çevirip eşikte durmuş ince, uzun boylu, çerçevesiz gözlüğünün ardından kaygılı gözlerle etrafa bakınan siyahi adamı gördü. Elinde bir çanta vardı. Strike elini kaldırıp selamlarken Robin sandviçi ile kahvesini yana itip kendisi de yan koltuğa geçerek Oliver’ın, Strike’in karşısına oturmasına müsaade etti.

Robin ne beklediğinden emin değildi. Yukarı doğru diktiği saçları, pırlıl pırlıl beyaz gömleğiyle yakışıklı bir adamdı ama kuş-kucu ve hoşnutsuz bir hali vardı ki bu tavırların ikisini de Vanes-sa’yla örtüştüremiyordu. Yine de adam, Strike’in uzattığı eli sıkı-tı ve Robin’e dönüp, “Sen de Robin olmalısın,” dedi. “Bir türlü denk gelemedik.”

“Evet,” dedi Robin tokalaşırken. Oliver’ın kusursuz görünümü Robin’i ister istemez darmadağınık haldeki saçlarını ve çamurlu kot pantolonunu düşünmeye sevk etti. “Tanıştığımıza memnun oldum. Sonunda. Self servis burası. Çay mı istersin kahve mi?”

“Eee, kahve. Kahve iyi olur,” dedi Oliver. “Teşekkür ederim.” Robin tezgâha yönelirken Oliver, Strike’a döndü.

“Vanessa elinde onun istediği birtakım bilgiler olduğunu söyledi.”

“Olabilir,” dedi Strike. “Senin bize ne vereceğine bağlı bu biraz Oliver.”

“Devam etmeden önce tam olarak ne teklif ettiğini bilmek istiyorum.”

Strike ceketinin cebinden bir dosya çıkarıp gösterdi.

“Araç kayıt numarası ve elle çizilmiş bir harita.”

Bunun Oliver’a bir anlam ifade ettiği açıktı.

“Bunlara nereden ulaştığını sorabilir miyim?”

“Tabii ki sorabilirsin,” dedi Strike keyifli bir şekilde, “ama bu bilgi pazarlığa dâhil değil. Eric Wardle size kaynağımın yüzde yüz güvenilir olduğunu söyleyecektir ama.”

O esnada bir grup işçi bağıra çağıra kafeye girdi.

“Bu kesinlikle aramızda kalacak,” dedi Strike sakince. “Bizimle konuştuğunu hiç kimse bilmeyecek.”

Oliver iç geçirerek eğilip çantasını açtı ve büyük bir defter çıkardı. Robin elinde Oliver için aldığı bir kupa kahveyle gelip masaya otururken Strike not almaya hazırlandı.

“Adli analizleri yapan ekipteki adamlardan biriyle konuştum,” dedi Oliver, yan masada gürültülü bir şekilde sohbete koyulmuş işçileri süzerek. “Ve Vanessa’nın da daha geniş çaplı bir soruşturmanın yürütüldüğü kısımda sözünün geçtiği biri var.” Robin’e dönüp devam etti. “Vanessa’nın arkadaşın olduğunu bilmiyorlar. Yardım ettiğimiz ortaya çıkacak olursa...”

“Bizden tek kelime duymayacaklar,” diye güvence verdi Robin.

Oliver hafifçe kaşlarını çatarak defterini açtı ve minik ama okunaklı el yazısıyla not düştüğü ayrıntıları paylaşmaya başladı.

“Adli tıp raporları gerçek manada ayrıntılıdır. Ne kadar teknik detay istediğinizi bilemiyorum ama...”

“Çok değil,” dedi Strike. “Sadece önemli noktaları söyle bize.”

“Chiswell boş mideyle, portakal suyunda çözünmüş yaklaşık 500 mg. amitriptilin almış.”

“Oldukça yüksek bir doz bu, öyle değil mi?” diye sordu Strike.

“Tek başına bile ölümcül olabilir; yani helyum olmadan bile. Ama o zaman bu kadar hızlı olmazdı. Öte yandan, kalp rahatsızlığı varmış ki bu onu çok daha dayanıksız kılmış olmalı. Aşırı dozda amitriptilin alımı ritim bozukluğu ve ani kalp durmasına sebebiyet verir.”

“Popüler bir intihar yöntemi yani?”

“Öyle,” dedi Oliver, “ama her zaman insanların sandığı kadar acısız bir ölüm olmaz. Amitriptilin büyük kısmı hâlâ midesindeydi. Oniki parmak bağırsağında çok az miktarda bulundu. Akciğer ve beyin doku analizlerine göre asıl ölüm nedeni boğulma. Amitriptilin muhtemelen ölümü garantiye almak içindi.”

“Peki ya bardak ve portakal suyu kutusundaki parmak izleri?”

Oliver defterinin bir sonraki sayfasına geçti.

“Bardakta sadece Chiswell’in parmak izi var. Portakal suyu kutusunu boş halde çöp kutusunda buldular ve yine onda da Chiswell’in ve başkalarının parmak izleri var. Şüpheli bir şeye rastlanmadı. Tahmin edeceğiniz gibi satın alım esnasında bulaşmış parmak izleri muhtemelen bunlar. Kutunun içinde kalan portakal suyundaki ilaç sonucu negatif. İlaçlar doğrudan bardağa konmuş.

“Peki helyum kabı?”

“Onda da Chiswell’in ve başkalarının parmak izleri var. Şüpheli bir şey yok. Yine meyve suyu kutusunda olduğu gibi satın alım esnasında bulaşmış izler olması muhtemel.”

“Amitriptilinin bir tadı var mı?” diye sordu Robin.

“Evet, hafif,” dedi Oliver.

Strike, “Koku ve tat alma bozukluğu...” diye hatırlattı Robin’e. “Kafasına aldığı darbeden yadigâr. Tadını alamamış olabilir.”

Robin, Oliver’a dönüp, “Bu onu sersemletmiş midir?” diye sordu.

“Muhtemelen. Hele ki normalde kullanmıyorsa. Ama beklenmedik reaksiyonlar görülebiliyor. Sıkıntı yaşamış olması muhtemel.”

“Hapların nerede ve nasıl ezilip toz haline getirildiğine dair bir iz var mı?” diye sordu Strike.

“Mutfakta. Mutfaktaki havanda ve tokmağında tozlara rastlandı.”

“Parmak izi var mı?”

“Sadece onun.”

“Homeopatik hapları test edip etmedikleri hakkında bir bilgin var mı?” diye sordu Robin.

“Neleri?” dedi Oliver.

“Yerde bir tüp homeopatik hap vardı. Üstüne basmıştım,” diye açıkladı Robin. “Lakthesis.”

“Onlar hakkında bir bilgim yok,” dedi Oliver. Robin bu konuyu açtığı için biraz budalalık etmiş gibi hissetti.

“Sol elinin üzerinde bir iz vardı.”

“Evet,” dedi Oliver tekrar notlarına dönerek. “Yüzde aşınmalar ve elde küçük bir iz var.”

Robin elinde sandviçiyle buz keserek, “Yüzde de mi var?” diye sordu.

“Evet,” dedi Oliver.

“Başka bir şey yok mu?” diye sordu Strike.

“Poşet başına zorla mı geçirilmiş diye merak ediyorsunuzdur,” dedi Oliver ancak bu bir soru değil yargıydı. “MI5 da merak etti. İzleri kendisinin yapmadığını biliyorlar. Tırnaklarında hiçbir kalıntı yok. Öte yandan, vücudunda zor kullanıldığını gösteren hiçbir çürük, morluk da yok. Ne odada bir dağınıklık ne mücadele etme emaresi...”

“Burulmuş kılıç dışında,” dedi Strike.

“Sizin orada olduğunuzu unutuyorum sürekli,” dedi Oliver. “Her şeyi biliyorsunuz.”

“Kılıçtaki izlere bakıldı mı?”

“Kesinlikle çok yakın bir tarihe ait olmalı ama kabzasında yine Chiswell’in parmak izi vardı.”

“Ölüm zamanı olarak ne diyoruz?”

“Sabah altı ile yedi arası,” dedi Oliver.

“Ama tamamen giyinik haldeydi,” dedi Robin düşünceli düşünceli.

“Hakkında duyduklarım kadarıyla, kesinlikle ölüme pijamasıyla gitmeyecek türde bir adammış,” dedi Oliver soğuk bir şekilde.

“Met intihar ihtimaline yakın öyleyse?” diye sordu Strike.

“Kayıt dışı söylüyorum, kuvvetle muhtemel açık karar²⁶ sonucu çıkacak. Açıklanmayı bekleyen birkaç tutarsızlık söz konusu. Ön kapının açık bırakıldığını zaten biliyorsunuz. Yamulmuş. Yani sertçe çarpmadığınız sürece kapanmaz. Ama fazla sert çarptığınızda arada geri tepip açılabilir. Dolayısıyla bilinçli bir şekilde açık bırakılmış olmayabilir. Chiswell kapıyı aralık bıraktığını pekâlâ fark etmemiş olabilir; ama aynı şekilde, katil kapının huyunu, yani nasıl kapanacağını bilmiyor olabilir.”

26 Cinayet olduğu tespit edilmekle beraber cinayet zanlısı tespit edilmediğinden dava açıklığa kavuşturulmaksızın verilen karar. (ç. n.)

“Kapının kaç anahtarı olduğunu biliyor olma ihtimalin yok ama herhalde?” diye sordu Strike.

“Hayır,” dedi Oliver. “Van ve ben bütün bu soruları öylesine, meraklan soruyormuşuz gibi yapmak zorundaydık. Bunu anlayacağınızdan eminim.”

“Bir bakan öldü sonuçta,” dedi Strike. “Fazla da öylesineymiş gibi sormak zorunda değildiniz esasen, değil mi?”

“Bildiğim tek bir şey var,” dedi Oliver, “kendini öldürmek için bolca nedeni vardı.”

“Mesela?” dedi Strike kalemli not defterinin üzerinde hazır tutarak.

“Karısı onu terk ediyor...”

“Bu bir iddia,” dedi Strike not alırken.

“Bebeklerini kaybettiler, büyük oğlu Irak’ta öldü, ailesi onun tuhaf davrandığını, çok içtiğini söylüyor. Ve çok ciddi parasal sıkıntıları varmış.”

“Öyle mi?” dedi Strike. “Nasıl yani?”

“2008’deki kazada neredeyse bitme noktasına gelmiş,” dedi Oliver. “Ve sonra... ikinizin soruşturduğu şu mesele var.”

“Şantajcıların ölüm anında nerede olduğunu biliyor musun?”

Oliver öyle ani, sarsıntılı bir hamle yaptı ki neredeyse kahvesini döküyordu. Strike’a doğru eğilerek fısıldadı. “Yüksek mahkeme emri çıkarıldı, haberiniz yoksa diye...”

“Evet, haberimiz var,” dedi Strike.

“Yani, açıkçası ben işimi seviyorum.”

“Peki,” dedi Strike kısık sesle ama istifini bozmadan. “Şöyle sorayım o halde. Geraint Winn ve Jimmy’nin hareketleri...”

“Evet,” diye atıldı Oliver, “ve ikisinin de şahidi var.”

“Neredelermiş?”

“İlki Bermondsey’deymiş, şöyle birlikte...”

Robin kendini tutamayıp, “Della’yla deme!” diye atıldı. Geraint’in şahidinin kör eşi olduğu düşüncesi bir şekilde Robin’e yakışksız

gelmişti. Sağlığından veya değil, Della'nın, Geraint'in yasadışı faaliyetlerinden uzak durduğu yönünde bir izlenim edinmişti.

"Hayır," dedi Oliver sertçe, "ama isim kullanmak zorunda mıyız?"

"Kim o halde?" diye sordu Strike.

"Bir çalışanı. Çalışanıyla beraber olduğunu iddia ediyor ve adam da bunu doğruladı."

"Başka şahit var mıymış?"

"Bilmiyorum," dedi Oliver öfkелendiğini belli eden bir yüz ifadesiyle. "Ama sanırım öyle. Şahitten memnunlar."

"Peki ya Ji... diğer adam?"

"Kız arkadaşıyla East Ham'deymiş."

"Öyle miymiş?" dedi Strike bir yandan not alırken. "Chiswell'in öldüğü günün öncesindeki gece onu bir polis aracına bindirilirken gördüm."

"İhtar verip serbest bırakmışlar. Ama," dedi Oliver sakince, "şantajcılar kurbanlarını öldürmez genelde, değil mi?"

"Onlardan para koparmayı başardıkları sürece öyle," dedi Strike not almaya devam ederek. "Ama Knight bunu başarmış değildi."

Oliver saatine baktı.

"Son birkaç şey daha," dedi Strike, dirseği hâlâ Ian Nash'le ilgili bilgilerin olduğu zarfın üstündeydi. "Vanessa, Chiswell'in öldüğü sabah oğluyla yaptığı telefon görüşmesi hakkında bir şeyler biliyor mu?"

"Evet, bir şeyler söyledi," dedi Oliver ve bu bilgiyi bulmak üzere defter sayfalarını ileri geri karıştırmaya koyuldu. "Hah, saat altıyı biraz geçe iki arama yapmış. Önce karısını aramış, sonra da oğlunu."

Strike ile Robin bir kez daha göz göze geldi.

"Raphael'i aradığını biliyorduk. Karısını da mı aramış?"

"Evet, önce onu aramış."

Oliver ikilinin tepkisini doğru anlamış görünüyordu. Zira şöyle devam etti.

“Karısı kesinlikle temiz. İlk araştırdıkları kişi o oldu, siyasi bir neden olmadığından emin olduktan sonra tabii.

“Bir komşuları o akşam Ebury Sokağı’ndaki eve girerken görmüş onu. Kısa süre sonra, yani kocası eve dönmeden iki saat önce de elinde çantayla oradan ayrılmış. Bir taksi onu sokağın ortalarında bir noktada almış ve Paddington’a götürmüş. Nerede yaşıyordu... Oxfordshire mı? İşte oraya dönüş treninde kameralara yakalanmış. Ve eve gittiğinde evde başka biri daha var; kadının gece yarısından önce oraya ulaştığını ve polis arayıp Chiswell’in ölüm haberini verene kadar da evden hiç çıkmadığını teyit edebilen biri var. Bütün yolculuğuna eşlik eden birden çok şahidi var yani.”

“Evde kimle berabermiş?”

“Onu bilmiyorum,” dedi Oliver. Gözleri hâlâ Strike’in dirseğinin altında duran zarfa döndü. “Ve gerçekten bildiklerim bu kadar.”

Strike bilmek istediği her şeyi sormuş, dahası Chiswell’in yüzündeki sıyrıklar, mali durumunun kötü oluşu ve sabah erkenden Kinvara’yı araması gibi hiç beklemediği birkaç başka bilgi daha almıştı.

“Çok yardımcı oldun,” dedi Oliver’a ve zarfı masanın üzerinden ona doğru itti. “Çok minnettarız.”

Oliver görüşmenin bitmesiyle hayli rahatlamış görünüyordu. Ayağa kalktı ve Strike’la hızlıca tokalaşıp Robin’e de başıyla selam vererek kafeden ayrıldı. Oliver’in gözden yitmesiyle birlikte eski sandalyesine geri dönen Robin iç çekti.

Strike çayından yudumlayarak, “O hüzünlü ifade nereden çıktı şimdi?” diye sordu.

“En kısa iş olarak kayıtlara geçecek bu. Izzy bizden katilin Kinvara olduğunu kanıtlamamızı istiyor.”

“Babasının ölümünün arkasındaki gerçeği öğrenmek istiyor,” dedi Strike. Ama sonra Robin’in yüzündeki kuşkucu ifadeye sırtarak ekledi. “Ve evet, katilin Kinvara çıkmasını umuyor. Eh, bütün bu şahitleri konuşturmayı başarabilecek miyiz bakalım. Cumartesi Woolstone’a gidiyorum. Izzy beni Chiswell malikânesine davet

etti, ablasıyla da tanışabileceğim böylece. Geliyor musun? Araba kullanmasam iyi olur, bacağımın durumu ortada.”

“Tabii ki, elbette,” dedi Robin hemen.

Strike’la birlikte gününbirlik bile olsa Londra dışına çıkma düşüncesi o kadar cazip gelmişti ki Matthew’la planları olup olmadığını düşünme zahmetine bile girmemişti. Hoş, iki taraf da beklenmedik biçimde uzlaşma gayreti içindeyken Matthew’un sıkıntı çıkarmayacağını biliyordu. Sonuçta bir buçuk haftadır çalışmamıştı. “Land Rover’ı alabiliriz. Kır yolunda senin BMW’den daha iyi olacaktır.”

“O herif hâlâ gözetlemeye devam ediyor olursa şaşırtıcı taktilere ihtiyaç duyabilirsin,” dedi Strike.

“Yayayken atlatabildikten sonra arabayla hayli hayli atlatırım herhalde.”

“Evet, muhtemelen öyle yaparsın,” dedi Strike.

Robin ileri sürüş ehliyetine sahipti. Strike daha önce hiç ona söylememişse de gönül rahatlığıyla arabasına bindiği tek kişi Robin’di.

“Saat kaçta Chiswell malikânesinde olmamız gerekiyor?”

“On birde,” dedi Strike; “ama bütün gün dışarıda olacakmı-sız gibi plan yap. Oraya kadar gitmişken Knight kardeşlerin eski evine de bir bakalım istiyorum.” Kısa bir tereddüdün ardından devam etti. “Sana söyledim mi hatırlamıyorum... Barclay’i Jimmy ve Flick’le gizli görevinde tutmaya devam ediyorum.”

Strike bu konuyu Robin’le konuşmadığı için huzursuzluk duyuyor, o çalışmıyorken Barclay’in çalışmış olmasına içerleyebileceğinden çekiniyordu; en azından ve tabii daha da haklı bir gerekçeyle, ajansın mali durumu ortadayken ne yapmaya çalıştığını bilmek isteyebilirdi. Ama Robin gazezden çok dalgacı bir tonda sadece şunu dedi.

“Söylemediğini tabii ki biliyorsun. Onu neden orada tutuyorsun peki?”

“Çünkü içimden bir ses Knight kardeşlerle ilgili görünenden çok daha fazlasının olduğunu söylüyor.”

“O iç sese asla güvenilemeyeceğini söylersin bana daima.”

“Hiçbir zaman ikiyeüzlü olmadığımı iddia etmedim. Ve sıkı dur,” diye ekledi Strike tam masadan kalkarlarken, “Raphael sana takılmış.”

“Nasıl yani?”

“Izzy’nin dediğine göre âşık olmuş sana. Gizli görevdeki bir dedektif olduğunu öğrenince çok üzölmüş.”

“Ah,” dedi Robin. Anında yüzüne utandığını gösteren uçuk pembe bir renk yerleşmişti. “Yani... çabuk toparlayacağına eminim. O tipte biri tam.”

Bizi başlangıcından beri birbirimize yaklaştıran, bizi sıkı ve içtenlikle bağlayan...

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike hayatının pek çok saatini yanındaki kadının somurtkan sessizliğine neden olabilecek ne yapmış olabileceğini düşünmekle geçirmişti. Cuma akşamının büyük kısmında Lorelei'in turşu satan yüzü konusundaysa söyleyebileceği en iyi şey, onu incittiğinin kesinlikle farkında olduğu ve Lorelei'in somurtmakta bir ölçüde haklı sayıldığını kabul etmeye hazır olduğuydu.

Camden'daki dairesine ulaşmasının üzerinden beş dakika bile geçmeden, kısmen ona Geraint Winn'den bir mektup aldığını söylemek için, ama esasında Strike'ın pekâlâ bildiği üzere, sohbet etmek için Izzy aramıştı. Sadece dedektiflik hizmeti değil, aynı zamanda itiraf dinleyen rahip ve terapist karışımı bir paket satın aldığını sanan ilk müşterisi değildi Izzy nihayetinde. Izzy cuma akşamının neredeyse tamamını Strike'la konuşarak geçirmeye hazır olduğunu gösteren bütün işaretleri vermesinin yanı sıra, son görüşmelerinde Strike'ın dizlerinin birbirine değdiğinde hissettiği flörtleşme hali telefonda kendini daha da açık etmişti.

Hassas bir dönemden geçen yalnız kadınların zaman zaman onu muhtemel bir sevgili olarak görme eğilimi, Strike'ın meslek

hayatında çok da ender üstesinden gelmek zorunda kaldığı bir durum değildi. Zaman zaman baştan çıkarılmış olsa bile hiçbir müşterisiyle yatmamıştı. Ajansı onun için çok fazla anlam ifade ediyordu; Izzy ona çekici gelse de profesyonel dürüstlük ve temizlik konusundaki tavrını korumaya özen gösterecekti; zira Izzy aklında daima Charlotte'ın arkadaşı, yani lekelenmiş biri olarak kalacaktı.

Görüşmeyi gerçekten kısa tutmak istemesine rağmen (Lorelei yemek yapmıştı ve gece elbisesini andıran safir mavisi ipekten elbisesiyle şimdi daha bir sevgi dolu görünüyordu) Izzy deyim yerindeyse paçasına yapışmıştı. Strike'ın, en ufak bir şakasına bile uzun uzun, kahkahalarla gülen müşterisinden kurtulması neredeyse kırk beş dakikasını alınca Lorelei'in hattın diğer ucundaki kişinin bir kadın olduğunu anlaması işten değildi. Izzy'den ancak kurtulup Lorelei'a arayanın acılı, yaşlı bir müşterisi olduğunu açıklamaya henüz başlamıştı ki bu sefer de Jimmy Knight tarafında yaşanan yeni gelişmeleri paylaşmak üzere Barclay aramıştı. Telefonunun ikinci kez çalması, ilkinden çok daha kısa bir görüşme yapmış olsa da Lorelei'in gözlerinde görülen dargınlığına tüy dikmişti.

Lorelei'in ilanı aşkını geri aldığı akşamdan beri ilk kez buluşuyorlardı. Yemek boyunca incinmiş ve hakarete uğramış gibi davranması, Strike'ın gönülsüzce de olsa bildiği gerçeğin teyidiydi; bu koşulsuz birlikteliğin sadece devam etmesini istemek şöyle dursun, aslında Strike'ın, ona derin bir aşkla bağlı olduğunu görebileceğine duyduğu umuda sıkı sıkıya tutunuyordu Lorelei. Strike'ın, yemeğin fırında ağır ağır pişmeye devam ettiği o bir saatin en iyi kısmını telefonda konuşarak geçirmesi Lorelei'in birlikte kusursuz bir akşam geçirme ve ilişkilerini yeniden yerli yerine oturtma umudunu kırmıştı.

Lorelei, Strike'ın içten özrünü kabul etmiş olsaydı Strike seksten hoşlanabilirdi. Ne var ki gecenin iki buçuğunda Lorelei nihayet özeleştirisi ile kendini haklı çıkarma arasında gidip gelen bir duygu karmaşasıyla gözyaşlarına boğulduğunda Strike karşılık vermek

istemediğinden, korktuğu boyutta önem kazanan fiziksel teklifleri kabul edemeyecek kadar yorgun ve huysuzdu.

Sabah altıda gözleri çökmüş, suratı düşmüş halde kalkıp Lorelei uyanmadan evden çıkmış olma ümidiyle olabildiğince sessiz hareket etmeye çalışırken, *bunun bitmesi gerek*, diye düşündü Strike. Lorelei mutfak kapısını söküp yerine gürültüyle açılan, eğlenceli bir retro, boncuk perde taktığından Strike kahvaltı yapmadan sokağa çıkan merdivenlerin başına ulaştığında Lorelei uyku dağınıklığı içinde çıkıp hüzünlü ama kısa kimonosuyla çekici bir şekilde karanlık yatak odasından çıktı.

“Bir hoşça kal bile demeyecek misin?”

Ağlama, yalvarırım, sakın ağlama.

“Çok huzurlu uyuyordun. Çıkmam lazım, Robin alacak beni...”

“Ah,” dedi Lorelei. “Evet. Robin’i bekletmek istemezsin tabii.”

“Seni sonra ararım,” dedi Strike.

Strike ön kapıya ulaştığında bir an için içeriden hıçkır hıçkır ağlama sesi duyduğunu sandı ama kapıyı gürültülü bir şekilde açarken böyle bir şey duymadığını pekâlâ iddia edebilirdi.

Kendine biraz vakit ayırabilmek için yeterince erken çıkan Strike cumartesi sabahının erkencileriyle kuşatılmış kirli bir masada Egg McMuffin’ini yiyip büyük boy kahvesinden yudumlamak üzere dolambaçlı yoldan giderek civardaki bir McDonald’s’a uğradı. Boynu çıbanlı, genç sayılabilecek bir adam Strike’ın sağ çaprazında kalan masada *Independent* okuyordu. Strike, diğer sayfaya geçilmeden önce gencin omzunun üstünden “*Spor Bakanı Evliliğini Sonlandırıyor*” cümlesini okumayı başarmıştı.

Telefonunu çıkarıp Google’a “Winn’lerin evliliği” yazınca onlarca haber çıktı: “*Spor Bakanı Eşinden Ayrılıyor: ‘Anlaşmalı’ Boşanma*”, “*Della Winn Evliliğine Son Noktayı Koyuyor*”, “*Görme Engelli Spor Bakanı Boşanıyor*”.

Büyük gazetelerdeki haberlerin tamamı gerçek bilgilere dayalı görünüyordu ve Della’nın etkileyici siyasi ve siyaset dışı kariyerinin

detaylarına kısaca yer verilmişti. Gazetelerin avukatları kuşkusuz mevcut yüksek mahkeme emri dolayısıyla Winn'lerle ilgili haberlerde bir kat daha dikkatli davranıyorlardı. Strike, McMuffin'ini iki ısırıkta bitirip sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra restorandan çıktı. Kaldırıma çıkar çıkmaz sigarasını yaktı ve telefonundan meşhur ve ağzı bozuk bir siyasi blog yazarının sayfasına girdi.

Sadece birkaç saat kadar önce kısa bir paragraf yazılmıştı.

Genç çalışanlar konusundaki ortak tercihleriyle bilinen hangi sürüngen Westminster çiftinin nihayet boşanacağı söyleniyor? Adam yıllardır ağına düşürdüğü genç politik özentilerini kaybetmenin eşiğindeyken, kadın ayrılık acısını dindirecek yakışıklı, genç "yardımcısını" çoktan bulmuş bile.

Strike kırk dakikadan kısa sürede Barons Court metro durağından çıkıp girişte duran posta kutusuna yaslandı. Art Nouveau harflerin altındaki tek rakamı ve arkasındaki büyük istasyonun kısımlara ayrılmış üçgen şeklindeki alınlığını karşısına alarak telefonunu tekrar çıkarıp Winn'lerin boşanmasıyla ilgili haberleri okumaya devam etti. Otuz yılı aşkın süredir evlilerdi. Strike'ın bu kadar uzun süre evli kalmayı başardıklarını bildiği tek çift, annelerinin belli aralıklarla nükseden, onlara bakmak istemediği ya da bakamadığı zamanlarda Strike ve kız kardeşine vekâleten ebeveynlik yapmış olan, Cornwall'daki teyzesi ile eniştesiydi.

Yakınlardan gelen tanıdık bir kükreme ve tangırtı sesiyle başını kaldırdı Strike. Robin'in ailesinden devraldığı emektar Land Rover tangır tungur ona doğru geliyordu. Direksiyonun ardında ışıldayan Robin'in altın rengi başı yorgun ve hafif keyifsiz haldeki Strike'ı savunmasız yakalamıştı. İçinde beklenmedik bir mutluluğun yükseldiğini duydu.

Robin kapıyı açıp çantasını kenara iterken, "Günaydın," dedi ve Strike'ın berbat görüldüğünü düşündü. Strike arabaya bindiği

esnada kornaya basan taksi şoförüne sinirlenip, "Siktir git," diye bağırdı.

"Kusura bakma... bacağıın sorun çıkariyor yine. Aceleyle gi-yindim."

"Sorun yok... *Ben de senin!*" diye bağırdı Robin artık önlerine geçmiş olan ve asabi el hareketleri yapıp küfürler savuran taksiciye.

Strike nihayet koltuğa yerleşip kapıyı kapattı ve Robin yeniden hareket etti.

"Yola çıkmanla ilgili bir sorun çıktı mı?" diye sordu Strike.

"Nasıl yani? Ne gibi?"

"Gazeteciyi diyorum."

"Ha," dedi Robin. "Yok. Gitmiş. Pes etmiş."

Strike, Robin'in Matthew'a cumartesi çalışacağını açıklarken ne kadar zorlandığını merak ediyordu.

"Winn'lerden haberin var mı?" diye sordu Strike.

"Hayır, ne olmuş?"

"Ayrılmışlar."

"Hadi canım!"

"Öyle. Bütün gazeteler bunu yazıyor. Şunu dinle..."

Siyasi haber sitesindeki imzasız yazıyı yüksek sesle okudu.

"Aman Tanrım," dedi Robin sakince.

M4 yönünde hızlanırlarken, "Dün akşam birkaç enteresan telefon aldım," dedi Strike.

"Kimden?"

"Biri Izzy'den, diğeri Barclay'den. Izzy dün Geraint'ten mektup almış."

"Ciddi misin?"

"Evet. Birkaç gün önce Chiswell malikânesine gönderilmiş, Londra'daki dairesine değil. O yüzden ancak Woolstone'a gittiğinde açabilmiş. Tarayıp e-posta olarak göndermesini istedim. Okumamı ister misin?"

"Dinliyorum," dedi Robin.

"Sevgili Isabella, canım..."

“İyy!” dedi Robin ürpererek.

“Della da ben de,” diye okumaya devam etti Strike, “babanın ani ve şok edici vefatı sonrasında sizinle hemen iletişime geçmenin uygunsuz olacağını düşündük. Bunu anlayacağını umuyorum. Dostça ve samimiyetle acınızı paylaşıyoruz.

“Açıklamak gerekirse...

“Della ve benim siyasi ve kişisel görüşlerimiz Jasper’inkilerden farklı olabilir ancak umuyorum ki onun iyi bir aile babası olduğunu hiçbir zaman unutmayacağız. Kaybınızın ne denli büyük olduğunun farkındayız. Teveccühle ve çalışkanlıkla ofisine koşardın; o ufak koridorumuz yokluğunda daha da mahzunlaşacak.”

“Izzy’ye selam bile vermezdi,” dedi Robin.

“Izzy de dün telefonda aynısını söyledi,” dedi Strike. “Bekle ama, senle ilgili kısma geliyorum.

“Kendini Venetia diye tanıtan o genç kadının yasadışı faaliyetleriyle bir ilgin olduğuna asla inanmıyorum. Ancak söz konusu kadının bu ofise birçok kere izinsiz girerek gizli bilgilere erişmiş olması ihtimalinin araştırıldığı konusunda seni bilgilendirmeyi borç biliyoruz.”

“Priz dışında bir şeye bakmadım asla,” dedi Robin, “ve ofise pek çok kere de girmedim. Üç kere. Buna en iyi ihtimalde bile birkaç kere denir.”

“Bildiğin üzere intihar trajedisi bizim ailemizi de yaktı. Korunç zor ve acılı günler yaşayacağınızın farkındayız. Ailelerimizin böylesi zor zamanlarda karşılaşması kaderde varmış ne yazık ki. En içten sevgilerimizi iletiyoruz; kalbimiz sizinle, falan filan...”

Strike e-postayı kapattı.

“Taziye mektubu değil bu,” dedi Robin.

“Hayır. Tehdit mektubu. Chiswell’ler senin Geraint ve dernek hakkında öğrendiğin herhangi bir şeyi ağzından kaçırarak olursa, seni kullanarak onları fena sıkıştıracak.”

Robin otobana yöneldi.

“Mektup ne zaman gönderildi demiştin?”

“Beş altı gün önce,” dedi Strike tekrar kontrol ederek.

“O zaman evliliğinin bittiğini bilmiyormuş gibi sanki, değil mi? *Koridorumuz yokluğunda daha da mahzunlaşacak* zırvası falan. Della’yla ayrılıyorlarsa işini de kaybetmiş demektir.”

“Öyle mi dersin?” dedi Strike. “Aamir Mallik ne kadar yakışıklı sence?”

“Ne?” dedi Robin şaşkınca. “Ah... şu *genç yardımcı* mı? Yani... idare eder, model değil ama sonuçta.”

“O olmalı. Hayatım diye seslendiği başka kaç tane genç erkek var ki elinde?”

“Onu Della’nın sevgilisi olarak hayal edemiyorum,” dedi Robin.

“*Seninkiler gibi alışkanlıkları olan bir adam*,” diye malum alıntıyı andı Strike. “Kaçınıcı şiir olduğunu hatırlayamaman üzücü.”

“Yaşlı bir kadınla yatan bir erkekle ilgili bir şiiri var mı?”

“Meşhur şiirlerinin tamamı bu konu üzerine,” dedi Strike. “Catullus yaşlı bir kadına âşıktı.”

“Aamir âşık değil,” dedi Robin. “Kaseti dinledin.”

“Sesinin âşık gibi gelmediğini kabul ediyorum. Ama gece çıkarıldığı hayvan seslerinin kaynağını da merak ediyorum. Komşuların şikâyetçi olduğu sesleri diyorum...”

Strike’ın bacağı zonkluyordu. Protezin teniyle birleştiği noktaya uzanırken sorunun biraz da protezi karanlıkta telaşla takmış olmasından kaynaklandığını biliyordu.

“Senin için mahsuru yoksa protezi çıkarıp baştan...”

“Keyfine bak,” dedi Robin.

Strike pantolonunun paçasını katlayıp protezi çıkarabileceği kadar yukarı çekti. İki hafta boyunca takmamak zorunda kaldıktan sonra kesilen bölgenin uç kısmında deri yine sürtünmeye karşı hassaslaşmıştı. Strike çantasından E45 kremi çıkarıp kızarmış deriye bol miktarda sürdü.

“Bunu daha önce yapmalıydım,” dedi hayıflanarak. Strike’ın çantasının yanında olmasından, Lorelei’dan geldiği anlamını çıkaran Robin, Strike’ın bütün gece keyifli şeylerle meşgul olduğu

için mi bacağıyla ilgilenmeye vakti olmadığını merak eder halde buldu kendini. O ve Matthew evlilik yıldönümlerinden beri se-
vişmemişlerdi.

“Bir süre böyle bırakacağım,” dedi Strike ve protez ile çantayı Land Rover’ın arka tarafına koyarken arabada ekose kumaş kılıflı termos ve iki plastik bardak dışında bir şey olmadığını gördü. Hayal kırıklığına uğramıştı. Arabayla Londra dışına çıktıkları önceki seyahatlerinde daima yiyecek dolu bir poşet olmuştu.

“Bisküvi yok mu?”

“Kilo vermeye çalıştığını sanıyordum.”

“En dişli diyetisyen bile yolculukta bir şeyler yenebileceğini söyler.”

Robin sırtıttı. “Kaloriler Saçmalıktır: Cormoran Strike Diyeti.”

“Aç Strike: Açlıktan Öldüğüm Araba Yolculuğu.”

“Kahvaltı yapmışsındır,” dedi Robin ve yine kendisinin mustarip olduğu konu bu olduğundan, bu sefer de kahvaltı yapamayacak kadar meşgul müydü acaba diye düşündü.

“Kahvaltı yaptım. Ama şimdi de bisküvi yemek istiyorum.”

“Açsan bir yerde durabiliriz,” dedi Robin. “Vaktimiz bol.”

Robin ustaca hızlanıp aheste aheste giden birkaç aracı gerisinde bırakırken Strike sadece protezini çıkarmış olmasına, sadece Lorelei’in evinden, onun düzmece dekorlarından ve kederli sahibesinden kurtulmuş olmasına mal edilemeyecek bir huzur ve rahatlık hissettiğinin farkındaydı. Robin aracı kullanırken protez bacağına çıkarması ve bütün kasları gerilmiş halde oturmuyor olması bile oldukça sıradışı bir durumdu. Bacağına kaybettiği patlamadan sonra yalnızca başkalarının kullandığı araçlarda yaşadığı endişeyle baş etmek zorunda kalmamıştı; aynı zamanda kadın şoförlere karşı gizli ama kökü derinde bir garezi, büyük ölçüde çocukluğunda kadın akrabalarıyla yaşadığı sinir bozucu deneyimlere bağlı bir önyargısı da vardı. Yine de Robin’in bu sabah onu almaya gelirken yol tutuşunu gördüğünde Strike’ta ani bir yürek çarpıntısına sebep olan şey, onun şoförlük kabiliyetini alelade bir şekilde takdir

etmesinden fazlasıydı. Artık keyif ile acının iç içe girdiği keskin bir anı spazmı geçirerek yolu seyrediyordu; burnunda Robin'in düğününe yetişmek üzere merdivenlerden hızlı adımlarla çıkarken elinde tuttuğu beyaz güllerin kokusunu, Robin'in dudaklarının sıcak ve havasız hastane otoparkında bıraktığı hissi duyuyordu.

"Gözlüğümü uzatır mısın?" dedi Robin. "Şurada, çantamda." Strike, Robin'e gözlüğünü uzattı. "Çay da ister misin?"

"Ben biraz daha bekleyeceğim," dedi Robin, "sen kendine al."

Strike arkadaki termosu uzanıp plastik bardağı ağzına kadar doldurdu. Çay tam sevdiği tattaydı.

"Dün akşam Izzy'ye Chiswell'in vasiyetini sordum," dedi Strike.

Robin, Ebury Sokağı'ndaki evin sefil halini hatırlayarak, "Çok şey bırakmış mı?" diye sordu.

"Tahmin edebileceğinden çok az," dedi Strike ve Izzy'nin anlattığı her şeyi not aldığı defterini çıkardı. "Oliver haklıydı. Chiswell ailesi dardaymış, görece tabii," diye ekledi.

"Anlaşılan o ki Chiswell'in babası sermayesinin büyük kısmını kadınlara ve atlara harcamış. Chiswell, Leydi Patricia'dan epey tantanalı bir şekilde ayrılmış. Kadının ailesi zenginmiş ve daha iyi avukatlar tutabilmişler. Izzy ve ablası annelerinin ailesi vasıtasıyla nakit alma noktasında hak sahibi. Bir emanet fonu var ki bu da Izzy'nin Chelsea'deki güzel evini açıklıyor.

"Raphael'in annesi hayli yüklü bir nafakayla ayrılarak Chiswell'i neredeyse soyup soğana çevirmiş görünüyor. Daha sonra Chiswell borsa simsarı damadının tavsiye ettiği riskli birtakım hisse senetleri yüzünden bir miktar para batırmış. 'Torks' bu konuda kendini baya kötü hissediyor anlaşılan. Izzy bugün bu konuyu açmamamızı tercih edeceğini söyledi. 2008'deki kaza ise Chiswell'i tümünden bitirmiş.

"Veraset vergileri konusunda birtakım planlamalar yapmaya çalışmış. Nakdinin neredeyse tamamını kaybettikten kısa bir süre sonra bazı değerli aile yadigarları ve Chiswell malikânesinin kendisi en büyük toruna devredilmiş..."

"Pringle," dedi Robin.

“Ne?”

“Pringle. Büyük toruna böyle sesleniyorlar. Fizzy’nin üç çocuğu var,” diye açıkladı Robin, “Izzy sürekli onlardan bahsedip duruyordu: Pringle, Flopsy ve Pong.”

“İşe bak,” diye mırıldandı Strike. “Sanki Teletabiler’den bahsediyor.”

Robin kahkahayla güldü.

“Bunun dışında Chiswell, malikâne çevresindeki araziye ve manevi değeri daha az olan bir şeyleri elden çıkararak işleri rayına oturtmayı ümit ediyormuş anlaşılan. Ebury Sokağı’ndaki ev yeniden ipotek edilmiş.”

Robin önündeki kamyonu geçmek üzere vites değiştirirken, “O halde Kinvara ve atları üvey torununun evinde mi yaşayacak?” diye sordu.

“Öyle. Chiswell vasiyetiyle birlikte bir de dilekler mektubu bırakarak Kinvara’ya ömür boyu ya da yeniden evlenene kadar evde kalma hakkı tanınmasını istemiş. Bu Pringle kaç yaşında?”

“On falan sanırım.”

“Eh, çocuklarından biri onu Kinvara’nın öldürdüğüne inanıyor-ken Chiswell’in isteğinin yerine getirilip getirilmeyeceğini görmek bayağı enteresan olacak. Gerçi Izzy’nin dün akşam anlattıklarından hareketle, malikânenin giderlerini karşılayabilip karşılamayacağı da belirsiz. Izzy’yle ablasına ellişer bin, torunların her birine de onar bin kalmış. Dolayısıyla bu vasiyete riayet etmeye yetecek kadar bir para zar zor var. Bu durum Kinvara’nın Ebury Sokağı’ndaki evde kalan ne varsa artık, onlar ve artık büyük toruna geçmiş değerli eşyaları çıkardıktan sonra kalan diğer bütün kişisel eşyalar satın-ılınca eline geçene yetineceği anlamına geliyor. Yani esasen, ona evlilikleri boyunca aldığı kişisel hediyeler ve satmaya değmeyecek ıvrır zıvırlar dışında bir şey bırakmamış.”

“Peki Raphael hiçbir şey almıyor mu?”

“Onun adına üzüldüğümü söyleyemem. Izzy’ye göre onun o muhteşem annesi zengin heriflerden hisse senedi söğüşlemede kariyer yapmış. Chelsea’deki daire ona kalıyor.”

“Özetleyecek olursak, Chiswell’in para için öldürüldüğünü söylemek zor,” dedi Strike. “Diğer kız kardeşin adı ne? Fizzy de-meyeceğim ona.”

“Sophia,” dedi Robin gülerek.

“Hah, tamam. Onu eleyebiliriz. Kontrol ettim; Chiswell’in öldüğü sabah Northumberland’da engellilere binicilik dersi veriyormuş. Raphael’in babasının ölümünden elde edeceği hiçbir şey yok ve biz yine de kontrol edecek olsak da Izzy onun da bunu bildiğini söylüyor. Izzy’nin kendisi de Lancaster House’da kendi deyimiyle, ‘biraz çakırkeyif’ olduğundan ertesi gün kendini kırıgın hissediyormuş. Komşusu ölüm anında onu dairelerinin arkasındaki ortak avluda çay içerken gördüğünü söylüyor. Dün akşam bütün bunları gayet doğal bir şekilde anlattı bana.”

“Ki bu durumda geriye Kinvara kalıyor,” dedi Robin.

“Doğru. Şimdi, Chiswell özel dedektif tuttuğu bilgisini paylaşacak kadar ona güvenmiyorsa, ailenin maddi durumu konusunda da dürüst davranmamış olması mümkün. Sahip olduğundan çok daha fazlasına erişebileceğini düşünmüş olabilir. Ama...”

“Ailede cinayet anında başka yerde olduğunu kanıtlayan en iyi mazerete de o sahip.”

“Kesinlikle,” dedi Strike.

Windsor ve Maidenhead’i geçtikten sonra otoban kenarında yol boyu sıralanmış, insan yapımı olduğu çok belli olan sınır fundalıkları ve çalılarını henüz arkalarında bırakmışlardı. Sağda ve solda gerçek manada yaşlı ağaçlar vardı; bu yol yapılmadan çok önce de var olan ve sırf bu yol yapılacak diye nice kardeşlerinin yere serilmesini seyretmiş ağaçlar...

Strike not defterinin birkaç sayfasını çevirerek, “Barclay’in arama nedeni de enteresandı,” diye devam etti. “Knight, Barclay’e nedenini söylememiş olsa da Chiswell öldüğünden beri berbat

haldeymiş. Çarşamba akşamı Flick'e burjuva içgüdüleri olduğu konusunda eski ev arkadaşıyla aynı fikirde olduğunu söyleyerek, onu durduk yere provoke etmiş. Ee... sigara yaksam sorun olur mu? Pencereden üflerim."

Strike'ın yorgun gözlerini ıslatsa da insanı zindeleştiren bir rüzgâr vardı. Yanan sigarasını camın dışında, rüzgârda tutarak devam etti.

"Haliyle Flick öfkeden delirmiş ve 'Bu boktan işi sırf sen istedin diye yaptım,' demiş. Daha sonra da kırk bini alamamalarının onun suçu olmadığını söylemiş ve bu noktada Jimmy de Barclay'ın ifadesiyle, 'zıvanadan çıkmış'. Flick hışımla çıkıp gitmiş ve perşembe günü sabah Jimmy, Barclay'e mesaj atarak çocukluğunun geçtiği yere, kardeşini ziyarete gittiğini söylemiş."

"Billy, Woolstone'da mıymış?" dedi Robin afallayarak. Bu Knight kardeşlerin küçüğünün artık resmen hayalî bir karakter olduğunu düşünmeye başladığını fark etmişti.

"Jimmy onu göstermelik bir hikâye olarak uydurmuş olabilir. Gerçekte kim bilir nereye gitti... Her neyse, Jimmy ile Flick dün gece tekrar barda görülmüş. İkisinin de yüzünde güller açıyormuş. Barclay çok açık bir şekilde telefonda barıştıklarını söylüyor. Ve Jimmy'nin ortalıkta olmadığı o iki gün içinde Flick kendine burjuva olmayan, iyi bir iş bulmayı başarmış."

"Aferin ona!" dedi Robin.

"Dükkân işi nasıl sence?"

"Ergenlikte bir ara çalışmıştım," dedi Robin. "Niye?"

"Flick, Camden'da bir bijuteri dükkânında birkaç saatlik yarı zamanlı iş bulmuş. Barclay'e, orayı deli Wicca'nın²⁷ tekinin, bir cadının işlettiğini söylemiş. Asgari ücret ve sürekli deli deli bağırان bir patronu var. O yüzden yeni birini bulmakta zorlanacaklardır."

"Beni tanıyabileceklerini düşünmüyor musun?"

27 Wicca: kökleri Hıristiyanlık öncesine dayanan ve doğayı esas alan, pagan, çok-tanrılı bir dinî inanış. (ç. n.)

“Knight ve yordakçıları seni şahsen görmedi,” dedi Strike. “Saçlarına güçlü bir şeyler yapıp renkli lenslerini tekrar kullanırsan... İçimde bir his var,” dedi ve sigarasından derin bir nefes aldı. “Bu Flick çok şey saklıyor. Chiswell'lere neyle şantaj yapılabileceğini nereden biliyordu? Bunu Jimmy'ye söyleyen oydu, unutma. Ki sadece bu bile yeterince tuhaf zaten.”

“Bir saniye,” dedi Robin. “Ne?”

“Yürüyüşte onları takip ettiğim gün bunu kendisi söyledi,” dedi Strike. “Sana anlatmadım mı?”

“Hayır,” dedi Robin.

Strike, Robin hayır der demez, yürüyüşten sonra bütün haftayı Lorelei'nin evinde geçirdiğini ve çalışmayı reddettiği için çok kızgın olduğu Robin'le nadiren konuştuğunu hatırladı. Sonrasında ilk kez hastanede görüşmüşlerdi ama o zaman da alışıldık teknik bilgi paylaşımını düşünemeyecek kadar dikkati dağınık ve endişeliydi zaten.

“Kusura bakma,” dedi. “Malum haftaydı, şeyden sonra...”

“Doğru,” diye araya girdi Robin. Yürüyüşün yapıldığı hafta sonunu konuşmamayı tercih ederdi o da. “Ee, tam olarak ne dedi peki?”

“Chiswell'in yaptığı şeyi Jimmy'nin değil, kendisinin bildiğini.”

“Tuhafmış,” dedi Robin, “onların hemen yanı başında büyüyen adam halbuki.”

“Ama Chiswell'e altı yıl önce yaşanmış bir şey hakkında şantaj yapıyorlardı; Jimmy evden ayrılmıştı o zaman,” diye hatırlattı Strike. “Bana soracak olursan Jimmy, Flick'i çok fazla şey bildiği için yanında, yakınında tutuyor. Konuşmaya başlarsa diye ilişkiyi bitirmekten korkuyor.

“Ondan işe yarar bir şeyler öğrenemezsen küpe satmanın sana göre bir iş olmadığını söyler, ayrılırsın. Ama ilişkileri bu haldeyken, Flick'in sevgi dolu bir yabancıya güvenip sırlarını açabileceğini düşünüyorum. Unutma,” dedi ve biten sigarasının izmaritini dışarı

atıp pencereyi kapatırken devam etti: “Ölüm anında Jimmy’nin yanında olduğunu söyleyen şahit de o aynı zamanda.”

Tekrar gizli göreve dönecek olmanın heyecanıyla, “Unutmamıştım,” dedi Robin.

Saçını tamamen maviye boyaması veya bir tarafını sıfıra vurması halinde Matthew’un ne tepki vereceğini merak etti. Cumartesi gününü Strike’la geçirecek olmasına bozulduğunu gösteren bir tepki vermemiştir. Evde hapis geçirdiği onca günün ardından ve tabii Tom’la aralarında geçen tartışma konusunda ona gösterdiği anlayıştan sonra bu krediyi hak etmiş görünüyordu.

Saat on buçuğu henüz geçmişti ki otobandan çıkıp küçük Woolstone köyünün uzandığı vadiye doğru inen kır yoluna sap-
tılar. Robin, Strike’ın protezini takabilmesi için arabayı filbahri-
lerle bezeli çitin kenarına çekti. Güneş gözlüğünü çantasına geri
koyarken Matthew’dan iki mesaj geldiğini gördü. Telefonuna iki
saat önce düşmüşlerdi ama Land Rover’ın tangirtısından sesini
duymamış olmalıydı.

İlk mesajı okudu:

Tüm gün. Tom ne âlemde?

On dakika sonra gönderilen ikinci mesaja geçti:

Son yazdığımı unut, iş yerine atacağıma sana atmışım.

Robin mesajları tekrar tekrar okurken Strike’ın sesini duydu.
“Hassiktir.”

Protezini takmıştı ve camdan, Robin’in göremediği bir şeye
bakıyordu.

“Ne oldu?”

“Şuna baksana.”

Strike biraz önce indikleri tepenin üstünü işaret ediyordu.
Robin, Strike’ın dikkatini çeken şeyi görebilmek için başını eğdi.

Devasa boyutta, tarihöncesinden kalma beyaz ve kireçtaşı figür, yamacı ikiye bölüyordu. Robin'e kalırsa belli bir tarza uygun olarak yapılmış bir leoparı andırıyordu. Ama onu asıl şoke edecek gerçek Strike'ın ağzından döküldü.

“Atın sırtında. Çocuğu boğazladı, atın sırtında.”

Ailelerde her zaman sıkıntılı sorunlar olur...

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Yongalanmış ahşap bir tabela, Chiswell malikânesine giden yolu işaret ediyordu. Azman otlar ve derin çukurlarla dolu araba yolunun solunda sık bir ormanlık alan, sağdaysa elektrikli tel örgülerle birbirinden ayrılmış, atların dolaştığı çayırılar uzanıyordu. Land Rover henüz görüş mesafesine girmemiş eve doğru tıngırdayarak ilerlerken büyük atlardan ikisi bu gürültülü ve yabancı arabadan ürkererek hareketlendi. Atların bu hareketi zincirleme bir reaksiyon yarattı ve diğer atlar da ite kaka koşan iki atın peşine takıldı.

Land Rover'ı bozuk arazide ustalıkla idare eden Robin, "Vay be!" dedi atları seyrederek. "Hep birlikte hareket eden atları var."

Strike kara kehribar gibi kapkara, kıllı bir hayvanın, yine onunla aynı cüssede ve Strike'ın kahverengi olarak tanımlayabileceği renkteki başka bir hayvana dişleri ve arka bacaklarıyla saldırmasını izlerken, "Bu kötü bir şey, öyle değil mi?" diye sordu.

"Normalde böyle olmaz," dedi Robin siyah atın arka bacaklarıyla diğer atın yandan saldırısına karşılık vermesinden ürkererek.

Dönemeci dönmeleriyle beraber kirli sarı taştan, sade görünümlü, neoklasik bir ev karşılarında belirdi. Tıpkı araba yolu gibi, çukurlarla dolu olan çakıllı avluyu yabani otlar bürümüşü. Pence-

reler kirliydi ve bahçe kapısının yanında at yemi dolu iri bir tekne eğreti bir şekilde duruyordu. Avluda üç araç vardı: kırmızı bir Audi Q3, zehir yeşili bir Range Rover ve her tarafı çamur içinde, eski bir Grand Vitara. Evin sağında ambar, solundaysa uzun zamandan beri çayırgüzellerine terk edilmiş yabani bir kriket sahası vardı. Devamındaysa sık bir ormanlık alan uzanıyordu.

Robin'in fren yapmasıyla aşırı kilolu, siyah bir labrador ile kırçilli bir teriyeerin havlayarak ön kapıdan dışarı fırlaması bir oldu. Labrador yeni arkadaşlar edinmeye hevesli görünüyordu ama hain bir maymunu andıran yüzüyle, Norfolk teriyeeri çizgili gömlekli, hardal rengi, fitilli kadife pantolonlu, sarışın bir adam eşikte belirip, "KAPA ÇENENİ RATTENBURY!" diye böğürene kadar havlamaya, hırlamaya devam etti.

Sindirilen köpek doğrudan doğruya Strike'a bakarak kısık sesle hırlamaya başladı.

Sarışın adam, Strike'a doğru yaklaşıp elini uzattı ve ağır ağır konuşarak, "Torquil D'Amery," diyerek kendisini takdim etti. Soluk mavi gözlerinin altında derin torbalar vardı ve parlak pembe yüzü tıraş görmeye hiç ihtiyaç duymamış gibi görünüyordu. "Köpeği umursamayın, tam kurusıkıdır."

"Cormoran Strike. Bu da..."

Robin tam elini uzattığı esnada Kinvara kızıl saçlarını savurarak, eskimiş binici pantolonu ve solmuş tişörtüyle evden dışarı çıktı.

Strike ve Robin'e dönerek, "Tanrı aşkına... Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz?" diye çıkıştı. "Yanlarından neden o kadar hızlı geçtiniz?"

"Oraya gidiyorsan başına sağlam bir kask takmalısın Kinvara!" dedi Torquil tekrar geri çekilen Kinvara'ya. Ama o, söylenenleri duyduğunu belli eden herhangi bir jest yapmadan hışımla gitti. Adam gözlerini yeniden Strike ile Robin'e çevirip, "Sizin hatanız değil," dedi. "Hızlı gitmek zorundasınız, aksi halde çukurlardan birine saplanıp kalırsınız tabii. Buyurun, içeri geçelim... Hah, Izzy de burada."

Izzy safir haçı hâlâ boynunda, üzerinde lacivert bir elbiseyle evden çıktı. Strike'a, taziyeeye gelmiş kırk yıllık dostuna sarılırmış gibi sarılması Robin için biraz şaşırtıcı olmuştu.

Strike, Izzy'nin kollarından kurtulmak için bir adım geri çekilerek, "Merhaba Izzy," dedi. "Robin'i tanıyorsun kuşkusuz."

"Ah, tabii. Sana Robin diye seslenmeye alışmam gerekiyor," dedi Izzy ve gülümseyerek uzanıp Robin'i iki yanağından öptü. "Dalıp da Venetia dersem kusura bakma, kesin yapacağım çünkü seni hâlâ öyle görüyorum."

"Winn'lerden haberiniz var mı?" diye sordu Izzy neredeyse tek solukta.

İki dedektif başını salladı.

"Korkunç, *korkunç* bir cüce o," dedi Izzy. "Della'nın onu defetmesine sevindim. Her neyse, geçelim..." dedi ve onları apaydınlık dışarıdan sonra kasvetli görünen eve yönlendirirken eniştesine dönüp, "Kinvara nerede?" diye sordu.

"Lanet atlar yine mutsuz," dedi Torquil. Norfolk teriyeri yenisinden havlamaya başlayınca, "Git şuradan Rattenbury," diye çıkıştı. "Sen dışarıda kalıyorsun."

Teriyer mızızlanarak suratına çarpılan kapıyı tırmalamaya başladı. Labrador, konukları büyük taş merdivenli, karanlık kordondan geçirip sağdaki konuk odasına alan Izzy'yi sakince takip ediyordu.

Uzun pencereler kriket sahası ile koruluğa bakıyordu. İçeri girdiklerinde beyaz tenli, sarışın üç çocuk dışardaki gür çimenlerde kulak tırmalayıcı çığlıklar ata ata koşturarak bir süre sonra gözden yitti. Hiçbirinde zamane çocuklarının esamesi okunmuyordu. Kıyafetlerinden saç tıraşlarına kadar âdeta 1940'lardan fırlamış gibilerdi.

"Torquil ve Fizzy'nin çocukları," dedi Izzy sevecen bir tonda.

"Suçu sabit," dedi Torquil iftiharla. "Eşim üst katta, gidip çağırayım."

Robin bakışlarını pencere tarafından çevirdiğinde içinde huzursuz edici bir gerginlik duymasına yol açan güçlü, ağır bir koku duydu. Neyse ki çok geçmeden kanepenin arkasındaki masada duran yaldızlı zambak saksısını fark edince rahatladı. Strike ile Robin bir zamanlar kırmızı olsa da artık uçuk gül rengini almış, solmuş perdeler ile yıpranmış duvar kâğıdının, tabloların kaldırıldığını gösterircesine geri kalan kısımdan daha koyu renkli iki noktasını birbirine uyumlu bulmuştu. Şömine rafının üstünde asılı duran birkaç tablodan birinde, ahırda burnuyla samanların üstüne kıvrılmış süt beyazı tayını seven kahverengi lekeli, beyaz kürklü bir at resmedilmişti.

Tablonun altında duransa Raphael'di; öyle sessiz duruyordu ki onu fark etmeleri zaman almıştı. Elleri kot pantolonunun ceplerinde, sırtını boş şömineye vermiş, gergef işi, solmuş minderleri, küçük bir masada tepeleme yığılmış halde duran bahçecilik kitapları ve Çin işi, yontma lambalarıyla bu İngiliz salonundaki diğer her şeyden çok daha İtalyan görünüyordu.

“Selam Raff,” dedi Robin.

Raphael ciddi bir yüz ifadesiyle, “Merhaba Robin,” dedi.

Izzy de Strike ve Raphael'i tanıştırdı. Raphael en ufak bir hamle dahi yapmayınca Strike ona doğru yürüyerek elini uzattı. Raphael istemeyerek de olsa tokalaşıp ardından elini derhal tekrar cebine soktu.

“Evet, Fizz ve ben de tam Winn'den bahsediyorduk,” dedi Izzy, Winn'lerin boşanmasıyla ilgili haberler hayli ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. “Umalım da ağzını kapalı tutsun. Babam öldü diye artık onun hakkında dilediğini söyleyebilir, ettiği de yanına kâr kalır sonuçta, öyle değil mi?”

“Buna kalkışırsa sizin de Winn'le ilgili söyleyecekleriniz olur,” diye hatırlattı Strike.

Izzy minnettar bir bakışla Strike'i süzdü. “Öyle tabii, haklısın. Ve sen olmasaydın bunu yapamayacaktık... Ve Venetia... Robin yani,” diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi.

Odanın dışından bir kadın, “Torks, ben alt kattayım!” diye bağırdı ve hemen ardından Izzy’nin ablası olduğu her halinden belli olan kadın elinde tepsiyle odaya girdi. Yaşça daha büyük olduğu muhakkaktı, yüzü fazlasıyla çilli ve lekelerle kaplıydı, sarı saçlarında gümüş rengi şeritler vardı ve her ne kadar onun çizgileri birer sıra inciyle bezeli olsa da kocasının kine benzer çizgili bir gömlek giyiyordu. Başını kaldırıp tavana doğru “TORKS!” diye bağırarak Robin’i korkudan zıplattı kadın. “AŞAĞIDAYIM BEN!”

Tepsiyi Raff ile şömüne rafının önünde duran oya işi divanın üzerine gürültüyle bıraktı.

“Selam, ben Fizzy. Kinvara nereye gitti?”

“Atlarla ilgileniyor,” dedi Izzy bir kanepeye doğru ilerleyip otururken. “Burada olmamasını mazur görürsün umarım. Bir yere otursana. İkiniz de yani.”

Strike ile Robin yan yana duran çökük iki koltuğu kanepenin karşısına çekti. Altlarındaki yaylar fi tarihinde kopmuş gibi görünüyordu. Robin, Raphael’in gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti.

Fizzy herkese çay doldururken, “İzz bana Charlie Campbell’ı tanıdığınızı söyledi,” dedi Strike’a.

“Bu doğru,” dedi Strike.

Salona henüz geri dönen Torquil, “Şanslı adamsın,” diye lafa atladı.

Strike bu söyleneni duyduğunu belli eden herhangi bir jest yapmadı.

“Jonty Peters’la denk geldiniz mi hiç?” diye devam etti Fizzy. “Campbell’ların aile dostudur. Polislikle ilgili bir şey yapıyor... Hayır, Badger, bunlar sana değil... Torks, Jonty Peters ne iş yapıyordu?”

“Sulh hâkimi,” dedi Torquil derhal.

“Evet ya, tabii,” dedi Fizzy, “sulh hâkimi. Jonty’yle hiç denk geldin mi Cormoran?”

“Hayır,” diye yanıtladı Strike, “Maalesef, denk gelmedik.”

“Neydi adı, neydi? Şu hoş hatunla evliydi. Hah, Annabel. Save the Children Vakfı için çok şey yaptı. Geçen sene İmparatorluk Ni-

şanı aldı, kesinlikle hak etmişti. Ah, ama Campbell'ları tanıdığına göre Rory Moncrieff'le tanışmış olmalısın?"

"Sanmıyorum," dedi Strike sakince. Campbell'ların onu aileden ve dostlarından mümkün olduğunca uzak tutmaya çalıştığını söylese, Fizzy ne derdi acaba diye düşündü. Belki de pek bir şey değişmezdi: *Ah, ama o zaman Basil Plumley'yle kesin denk gelmişsinizdir. Ondan nefret ederlerdi, ayyaşın tekiydi herif. Ama karısı köpekler yararına Kilimanjaro'ya tırmandı...*

Torquil şişman labradoru bisküvilerden uzaklaşması için itti ve köpek ağır adımlarla bir köşeye geçip şekerleme yapmak üzere vücudunu küt diye yere bıraktı. Fizzy kanepeye geçip kocası ile Izzy'nin ortasına oturdu.

"Kinvara'nın dönmeye niyeti olduğundan kuşkuluyum," dedi Izzy. "İsterseniz başlayalım biz."

Strike aile fertlerine polisin yürüttüğü soruşturmanın ne aşamada olduğu hakkında bilgi sahibi olup olmadıklarını sordu. Uzaklarda bağrıışarak oynayan çocukların yabani, gür çimenlerde çınlayan seslerinin duyulduğu kısa bir sessizlik oldu.

"Sana anlattıklarım dışında çok fazla bir şey bilmiyorum," dedi Izzy. "Gerçi sanırım hepimiz konunun özünü biliyoruz, öyle değil mi?" diyerek diğer aile fertlerine döndü. "Polis bunun bir intihar olmadığını düşünüyor. Öte yandan kapsamlı bir soruşturma yürütmek zorunda olduklarını hissediyorlar kuşkusuz."

"Bakan kimliği nedeniyle Izz," diye böldü Torquil. "Kraliyet bakanı sonuçta. Sokaktaki alelade bir adam değil ki. Elbette çok daha derin bir soruşturma yürütülecek." Daha sonra kötü bir şeyin habercisi bir tonla, "Şunu bilmelisin ki Cormoran," dedi ve kanepeye verdiği kayda değer ağırlığı ayarlayarak devam etti, "üzgünüm kızlar ama bunu söyleyeceğim, ben şahsen, intihardı diye düşünüyorum... Kabul etmesi çok zor bir düşünce, bunu anlayabiliyorum, tabii ki anlayabiliyorum. Ayrıca buraya gelmenizden mutsuz olduğumu düşünmeyin sakın," dedi Strike'a. "Kızların aklında kuşku kalmasın, önemli olan bu. Ama, ee, ailenin erkek ferdi... bu konuda yapacak

fazla bir şey olmayacağını düşünüyor. Bize göre kayınbabam bu işi daha fazla yürütemeyeceğini hissediyordu. Maalesef durum bu. Akli başında değildi tabii. Ha, Raff?” dedi Torquil.

Raphael ona buyruk verilmesinden hoşlanmamış görünüyordu. Eniştesini duymazlıktan gelerek doğrudan Strike’a döndü. “Babam son birkaç haftadır çok tuhaf davranıyordu. O zaman nedenini anlayamıyordum. Kimse bana şantaj yapıldığından...”

“Bu konuya girmiyoruz,” diye araya girdi Torquil. “Anlaşmıştık. Aile kararı.”

Izzy gergin bir şekilde lafa girdi.

“Cormoran, babama hangi konuda şantaj yapıldığını bilmek istediğini biliyorum ama...”

“Jasper yasalara aykırı bir şey yapmadı,” dedi Torquil kesin bir dille, “konu kapanmıştır. “Sağduyunuzdan şüphem yok,” dedi Strike’a dönerek, “ama bu tür konular her yere yayılır, hep böyle olur.” Karısına döndü ve “Gazeteler tekrar başımıza üşüşsün istemiyoruz. Anlaştık, değil mi?” diyerek onay bekledi.

“Öyle tabii,” dedi Fizzy kafası karışmış bir şekilde. “Yani hayır, gazetelerin başımıza üşüşmesini tabii ki istemiyoruz ama Jimmy Knight’ın babamın başına bir şey gelmesini istemek için gayet geçerli nedenleri var Torks. Ve bence Cormoran’ın hiç değilse bunu bilmesi önemli. Bu hafta *buradaydı*, Woolstone’da. Bunu biliyor muydun?”

“Hayır,” dedi Torquil, “bilmiyordum.”

“Öyle, Bayan Ankill görmüş onu,” dedi Fizzy. “Ona kardeşini görüp görmediğini sormuş.”

“Zavallı Billy,” dedi Izzy dalgınlıkla. Ardından Strike ve Robin’e döndü. “Hiç iyi değildi. Nasıl olsun ki? Jack o’Kent tarafından büyütülmüş olsanız iyi olur muydunuz siz? Babam yıllar önce bir gece köpeklerle dışarı çıktığında,” diye anlatmaya devam etti. “Jack’in Billy’yi tekmelediğini görmüş. Gerçek anlamda, ciddi ciddi *tekmeliyormuş* onu bahçelerinde. Çocuk çıplakmış. Tabii babamı görünce durmuş Jack o’Kent.”

Bu olayın polise veya sosyal hizmetlere bildirilmesi gerektiği Izzy'nin hiç aklına gelmemiştir belli ki; hatta babasının da. Jack o'Kent ve oğlu ormandaki yabani hayvanlarmış da bu yüzden böyle davranmaları doğalmış gibi.

"Jack o'Kent'ten ne kadar az konuşursak," dedi Torquil, "o kadar iyi bence. Ve sen Jimmy'nin babanın başına bir şey gelmesini istemek için iyi gerekçeleri olduğunu söylüyorsun ama onun gerçekte istediği tek şey paraydı ve babanı öldürerek bunu başaramayacağı..."

"Babama kızgındı ama," dedi Fizzy kesin bir dille. "Babamın parayı vermeyeceğini anlayınca hiddetlenmediği ne malum? Ergenliğinde korkunç yaramazdı," dedi Strike'a dönerek. "Aşırı sol siyasete o yaşlarda girdi. Butcher kardeşlerle kasabadaki bara gidiyor ve herkese Tory'leri asmak gerektiğini söylüyor, dört bir yanı dolaşıp insanlara *Socialist Worker* satmaya çalışıyordu..."

Fizzy kendisinden daha kararlı duran kız kardeşine döndüyse de Izzy, Strike'a kalırsa bu bakışı görmezden geldi.

"Sorun çıkarıp dururdu, hep öyleydi," dedi Fizzy. "Kızlar ondan hoşlanıyordu ama..."

Konuk odasının kapısı açıldı ve ailenin diğer fertlerinin aleni ve şaşkın bakışları arasında Kinvara sinirli ve tedirgin adımlarla içeri girdi. Strike çökük koltukta doğrulmakta kısa süreli bir zorluk yaşasa da kalkmayı başarıp elini uzattı.

"Cormoran Strike. Memnun oldum."

Kinvara, Strike'ın bu dostane adımını umursamamaktan müthiş bir keyif alacakmış gibi görünse de meşum bir zarafetle elini uzattı. Torquil divanın yanına bir koltuk daha yanaştırırken Fizzy de bir bardağa daha çay doldurmaya koyuldu.

"Atlar iyi mi Kinvara?" diye sordu Torquil samimiyetle.

"Eh işte. Mystic, Romano'dan iri bir parça daha koparmış," dedi Kinvara, Robin'i pis pis süzerek, "veterineri aramam gerekiyor yani yine. Ne zaman yanından son hızla araba geçecek olsa kötü oluyor. Onun dışında çok iyi yoksa."

“Atları neden bir arada tutuyorsun hiç bilmiyorum Kinvara,” dedi Fizzy.

“Birbirleriyle geçinemeyecekleri sadece hurafe,” diye tersledi Kinvara. “Doğada bakir atlar son derece yaygın. İsviçre’de yapılan bir çalışmada aralarında hiyerarşiyi kurduklarında huzur içinde bir arada yaşadıkları kanıtlandı.”

Dogmatik, hatta fanatik denebilecek bir üslupla konuşuyordu.

“Biz de tam Cormoran’a Jimmy Knight’tan bahsediyorduk,” dedi Fizzy.

“O konu hakkında konuşmak istemediğinizi sanıyordum...”

“Evet, evet, şantaj konusu değil,” diye atıldı Torquil telaşla. “Gençliğinde ne kadar korkunç biri olduğundan bahsediyorduk.”

“Hı hı,” dedi Kinvara, “anlıyorum.”

“Üvey kızınız, onun kocanızın ölümüyle bir ilgisi olabileceğinden kuşkulaniyor,” dedi Strike, Kinvara’nın nasıl bir tepki vereceğini merak ederek.

Kinvara gözleriyle Raphael’in şömine tarafından yürümeye başlayıp masa lambasının yanında duran Marlboro Lights paketini almasını takip ederken açık bir kayıtsızlıkla, “Biliyorum,” dedi. “Jimmy Knight’ı hiç tanımadım ben. Onu ilk kez bir yıl önce Jasper’la konuşmak için eve geldiğinde gördüm. Derginin altında kül tablası var Raphael.”

Üvey oğlu sigarasını yakıp elinde kül tablasıyla döndü ve kül tablasını Robin’in yanında duran sehpa koyarak boş şöminenin önünde tekrar yerini aldı.

“Böyle başladı,” diye devam etti Kinvara. “Şantaj yani. Ashında Jasper o akşam evde değildi, o yüzden Jimmy benimle konuştu. Jasper eve dönüp de olanları öğrendi öfkeleni.”

Strike bekliyordu. Kinvara’nın, ailenin *sessizlik yeminini* bozabileceğini ve Jimmy’nin o gün ne söylemeye geldiğini açıklayabileceğini düşünen odadaki tek kişinin kendisi olmadığından kuşkulaniyordu. Ne var ki Kinvara frene bastı ve bunun üzerine Strike not defterini çıkardı.

“Sizin için sakıncası yoksa birkaç rutin soruyla devam edelim. Polisin sormadığı bir soru kaldığından kuşkuluyum... Ama bir mahzuru yoksa, açıklığa kavuşturmak istediğim birkaç nokta var sadece.

“Ebury Sokağı’ndaki evin kaç anahtarı var?”

“Bildiğim kadarıyla üç,” dedi Kinvara. Yaptığı vurgu, ailenin diğer fertlerinin anahtarları kendisinden saklamış olabileceğine işaret ediyordu.

“Bu anahtarlar kimlerde duruyordu peki?”

“Yani, Jasper’ın vardı,” dedi, “bir tanesi bendeydi ve biri de yedek anahtardı; Jasper temizlikçi kadına vermişti onu da.”

“Kadının adı ne?”

“Hiçbir fikrim yok. Jasper... ölümünden birkaç hafta önce şutladı onu.”

“Neden kovdu peki?” diye sordu Strike.

“İlla bilmek istiyorsunuz madem, söyleyeyim. Onu gönderdik çünkü kemerleri sıkmaya çalışıyorduk.”

“Bir ajanstan mı gelmişti bu kadın?”

“Hayır. Jasper eski kafalıydı. Bir dükkândan bir kart aldı ve kadın işe başladı. Romanyalı ya da Polonyalı falandı sanırım.”

“Bilgileri var mı?”

“Hayır. Onu Jasper işe aldı, Jasper kovdu. Ben görmedim bile.”

“Anahtarı ne oldu?”

“Ebury Sokağı’ndaki evin mutfak çekmecesinde *duruyordu* ama ölümünden sonra öğrendik ki Jasper oradan alıp ofisindeki masasına kilitlemiş,” dedi Kinvara. “Bakanlık diğer bütün kişisel eşyalarıyla birlikte el koydu anahtara da.”

“Kulağa tuhaf geliyor,” dedi Strike. “Neden böyle bir şey yaptığını bileniniz var mı?”

Diğer aile fertleri boş gözlerle bakarken Kinvara yanıt verdi.

“Güvenlik konusunda hep ihtiyatlı biriydi, hele son zamanlarda paranoyaklık derecesinde... Atlar hariç tabii, bir tek o konuda

gamsızdı. Ebury Sokağı'ndaki bütün anahtarlar özeldi. Kopyalanmaları imkânsız."

"Kopyalama zordur," dedi Strike bir yandan not alarak, "ama imkânsız değildir. Doğru insanları tanıyorsan yani. Ölüm anında diğer iki anahtar neredeydi?"

"Jasper'ınki ceketinin cebindeydi. Benimki de buradaydı, el çantamda," dedi Kinvara.

Kinvara'nın cümleleri mutlak bir sessizlikle karşılık buldu.

"Orada hiç parti verildi mi?" diye sordu Strike, "belki çocuklardan birinin..."

"Hayır, asla," dedi Fizzy. "Ebury Sokağı babamın iş için kullanıldığı mekândı. Hatırladığım kadarıyla hiç parti vermedi orada."

Strike, "Siz peki, Bayan Chiswell," diyerek Kinvara'ya döndü, "bir sebepten böyle bir şey yapıldığını hatırlıyor..."

"Hayır," dedi Kinvara sertçe. "Bunu polislere de söyledim. Jasper kendisi satın almış olmalı, başka bir açıklaması yok."

"Makbuz, kredi kartı ekstresi falan buldunuz mu?"

Torquil yardımcı olmak için araya girip, "Muhtemelen nakit ödedi," dedi.

Strike kendi hazırladığı listede aşağılara doğru inerek, "Açıklık getirmek istediğim bir diğer konu da," dedi, "bakanın öldüğü sabah yaptığı telefon görüşmeleri. Anlaşılan sizi aramış Bayan Chiswell ve sonra da seni, Raphael."

Raphael başını salladı. Kinvara'ysa şöyle dedi.

"Onu terk ediyorum dediğimde ciddi olup olmadığımı öğrenmek istemiş. Ben de evet, ciddiyim dedim. Uzun bir konuşma olmadı. Bilmiyordum... yani asistanının aslında kim olduğunu bilmiyordum. Sonuçta bir anda ortaya çıktı, Jasper onunla ilgili bir şeyler sorduğumda tuhaf davranıyordu ve ben de... ben de çok üzüldüm. Aralarında bir şey var sandım."

"Bıraktığınız nottan sonra kocanızın aramak için sabahı beklemesi sizi şaşırttı mı?" diye sordu Strike.

"Eve girdiğinde fark etmediğini söyledi bana."

“Nereye bırakmıştınız notu?”

“Komodinin üstüne. Döndüğünde muhtemelen sarhoştur. Çok içiyordu. Bu şantaj meselesi çıktığından beri yani.”

Evin dışında bırakılan Norfolk teriyeri bir anda uzun pence-
relerden birinden içeri atlayıp yine havlamaya başladı.

“Lanet köpek seni,” diye çıkıştı Torquil.

“Jasper’ı özlüyor,” dedi Kinvara. “Jasper’ın köpeğiydi...”

Birden ayağa fırlayıp bahçecilik kitaplarının üstünde duran kutudan peçete almak üzere masaya doğru yürüdü. Herkes huzursuz görünüyordu. Teriyer ısrarla, inatla havlıyordu. Bir köşede kestiren labrador uyanıp derinden gelen, tek bir havlamayla yanıt verdikten sonra sarı kafalı çocuklardan biri çimenlikte tekrar belirerek Norfolk teriyerini top oynamaya çağırırdı. Köpek geldiği gibi zıplayarak geri gitti.

“Aferin sana Pringle,” diye bağırdı Torquil.

Havlama sesinin kesilmesiyle birlikte Kinvara’nın kısık sesli yutkunmaları ve yeniden uykuya dalmak üzere yerine yerleşen labradorun sesi bütün odada duyuldu. Izzy, Fizzy ve Torquil tuhaf gözlerle birbirlerine bakarken Raphael daha duygusuz bir şekilde önüne bakıyordu. Robin, Kinvara’yı çok sevmese de ailenin bu tepkisizliğini insafsızca bulmuştu.

Torquil yapmacık bir merakla, Raphael’in başının üstünde duran at resmine bakarak, “Bu resim nereden geldi?” diye sordu. “Yeni, değil mi?”

“Tinky’ninkilerden biriydi,” dedi Fizzy resme bakarak. “Kendisile birlikte bir sürü de at süprüntüsü getirmişti İrlanda’dan.”

“Şu tayı görüyor musunuz?” dedi Torquil resmi eleştirel gözle incelemeye koyularak. “Neye benzediğini biliyor musunuz? Ölümcül beyaz sendromu. Duymuş muydunuz hiç?” diye sordu karısına ve baldızına. Hemen ardından nazik sohbetlerine geri dönmek için zarif bir teklif mahiyeti taşıdığı çok açık bir tonla, “Bütün bunları bileceksin Kinvara,” dedi. “Saf beyaz tay doğduğunda sağlıklı görünür ama bağırsakları sorunludur. Dışkıyı atamaz. Babamın atları

vardı,” diye açıkladı Strike’a. “Hayatta kalamaz ölümcül beyazlar. Asıl trajik kısım şu ki canlı doğarlar, dolayısıyla kısarak onu besler, onunla bağ kurar ve sonra...”

“Torks,” dedi Fizzy gergin bir tonda. Ama artık çok geçti. Kinvara hışımla odadan çıktı. Kapı sertçe çarpıldı.

“Ne?” dedi Torquil şaşkınca. “Ne dedim şimdi...”

“Bebek,” diye fısıldadı Izzy.

“Aman Tanrım,” dedi Torquil. “Tamamen unutmuşum.”

Utanmış bir şekilde ve fakat aynı zamanda kendini savunma telaşıyla ayağa kalkıp hardal rengi kadife pantolonunu düzeltti.

“Hadi ama,” dedi bütün odaya seslenerek. “Böyle çıkıp gideceğini nereden bilebilirdim ki? Lanet tablodaki atlardan bahsediyordum ben!”

“Nasıl biri olduğunu biliyorsun,” dedi Fizzy, “doğumla alakalı en ufak bir söz bile...” Strike ve Robin’e dönerek, “Kusura bakmayın,” dedi. “Bebegini kaybetti, biliyorsunuz. Bu konuda çok hassas o yüzden.”

Torquil resme yaklaşp Raphael’in başının üstünden, çerçevenin içine yerleştirilmiş küçük levhanın üzerine dağlanmış sözcükleri dikkatle inceledi.

“Kısarak Ağıdı,” diye okudu. “Gördünüz mü, bakın,” dedi muzafer bir edayla. “Tay ölü.”

“Kinvara bu resmi seviyor,” dedi Raphael beklenmedik bir şekilde, “ona Lady’sini hatırlatıyor kısarak.”

“Kimi?” diye sordu Torquil.

“Lamina iltihabı olan kısrağı.”

“Lamina iltihabı nedir?” diye sordu Strike.

“Toynak hastalığı,” diye açıkladı Robin.

“Aa, sen at biniyor musun?” diye sordu Fizzy hevesle.

“Binerdim.”

“Lamina iltihabı ciddi bir hastalıktır,” diye açıkladı Fizzy, Strike’a. “Atı topal bırakır. Çok iyi bakım gerektirir ve bazen de yapacak hiçbir şey yoktur. Bu durumda yapılacak en merhametli şey...”

“Üvey annem bu kısırağa haftalarca baktı,” dedi Raphael, Strike’a, “gecenin köründe kalkmalardan tut da... Babam bekledi...”

“Raff bunun cidden hiçbir şeyle uzaktan yakından alakası yok,” dedi Izzy.

“Bekledi,” diye devam etti Raphael inatla. “Ta ki bir gün Kinvara dışarı çıkana kadar. Sonra ona söylemeden veterineri aradı ve atı uyutturdu.”

“Lady acı çekiyordu,” dedi Izzy. “Babam bana ne durumda olduğunu anlattı. Onu hayatta tutmak sadece ama sadece bencillikti.”

“Öyle, evet,” dedi Raphael pencerenin ardındaki çimenleri seyrederek, “evden çıkıp geri döndüğümde sevdiğim hayvanın cesediyle karşılaşsam muhtemelen ben de elime geçen ilk şeyi fırlatırdım.”

“Raff,” dedi Izzy, “lütfen!”

“Bunu isteyen sendin Izzy,” dedi Raphael durumdan zalimce zevk almışçasına. “Sen sanıyor musun ki Bay Strike ve büyüleyici asistanı, Tegan’ı bulup konuşmayacak! Yakında öğreneceklerdir babamın nasıl bir halt...”

“Raff!” dedi Fizzy sertçe.

“Ağır ol babalık!” dedi Torquil. Robin’in kitaplar dışında bir yerde karşılaşacağını asla tahmin etmeyeceği bir cümleydi bu. “Bütün bunlar hepimizi üzüyor. Ama bu kadarına da gerek yok artık.”

Raphael kimseyi umursamadan tekrar Strike’a döndü.

“Sanırım bir sonraki sorunuz babamın o sabah aradığında benimle ne konuştuğu olacak.”

“Bu doğru,” dedi Strike.

“Buraya gelmemi söyledi,” dedi Raphael.

“Buraya mı?” diye tekrarladı Strike. “Woolstone’a mı?”

“Buraya,” dedi Raphael, “bu eve. Bana Kinvara’nın aptalca bir şey yapmasından korktuğunu söyledi. Sesi boğuktu. Biraz tuhaftı. Çok fena akşamdan kalmış gibiydi.”

“Aptalca bir şey deyince ne geldi aklına?” diye sordu Strike kalemi hazır halde.

“Kendine bir şey yapmakla tehdit ediyordu,” dedi Raff; “o yüzden öyle düşündüm. Ya da ona bıraktığı küçük şeyi kundaklayacağından korkmuş olabilir.” Salaş haldeki odayı işaret etti. “Gördüğün gibi çok bir şey kalmadı.”

“Sana kendisini terk ettiğini söyledi mi?”

“Aralarının kötü olduğunu sezdim ama tam olarak hangi sözcükleri kullandığını hatırlamıyorum. Çok mantıklı da konuşmuyordu.”

“Dediği şeyi yaptın mı?” diye sordu Strike.

“Evet,” dedi Raphael. “Söz dinleyen bir evlat gibi arabama atladım ve buraya kadar geldim, Kinvara’yı mutfakta sağ ve iyi halde buldum. Venetia’ya, yani Robin’e verip veriştiriyordu. Sizin de öğrendiğiniz üzere babamın onu yatağa attığını düşünüyordu.”

“Raff!” dedi Fizzy sinirli bir tonda.

“Böyle bir üsluba hiç gerek yok,” dedi Torquil.

Herkes gözlerini Robin’den uzak tutmaya çabalıyordu. Robin yüzünün pancara döndüğünün farkındaydı.

“Tuhaf, öyle değil mi?” diye sordu Strike. “Karısına göz kulak olmasını isteyebileceği çok daha yakınında bir sürü insan varken babanın senden onca yol tepip Oxfordshire’a gelmeni istemesi yani... Geceleri burada kalan biri de vardı yanlış duymadıysam.”

Izzy, Raphael’den önce davrandı.

“Tegan o gece *buradaydı*; seysis kız. Çünkü Kinvara atları bıkısız bırakamaz,” dedi ve Strike’ın bir sonraki sorusunu doğru tahmin ederek devam etti. “Korkarım iletişim bilgileri hiçbirimizde yok. Zira Kinvara babamın ölümünün hemen akabinde kızla kavga etti ve Tegan da çekip gitti. Şu anda nerede çalışıyor, hiç bilmiyorum. Ama unutma,” dedi Izzy öne doğru eğilip ısrarla Strike’la konuşmaya devam ederek. “Kinvara’nın buraya geldiğini iddia ettiği saatte Tegan muhtemelen çoktan uykuya dalmıştı. Koca ev. Kinvara herhangi bir vakitte eve dönmüş olduğunu iddia edebilir ve Tegan bunu bilmeyebilir.”

“Kinvara, Ebury Sokağı’nda babamla birlikteyse babam neden beni arayıp onu burada bulacağımı söylesin ki?” diye sordu

Raphael çileden çıkmış bir halde. “Ve bu durumda benden önce buraya gelebilmesini nasıl açıklayacaksın?”

Izzy bu soruya sağlam bir yanıt verebilmeyi yürekten istese de bundan yoksun görünüyordu. Strike, Izzy’nin Chiswell’in oğluyla yaptığı görüşmenin içeriği konusunda neden “önemli değil” dediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Söz konusu içerik Kinvara’nın katil olma ihtimalini iyice çürütüyordu.

“Tegan’ın soyadı ne?” diye sordu Strike.

“Butcher,” dedi Izzy.

Strike, “Jimmy Knight’ın bir ara beraber takıldığı Butcher kardeşlerle bir alakası var mı?” diye sordu.

Robin üçlü kanepenin, evin sakinlerinin birbirleriyle göz teması kurmasına engel olduğunu düşünürken bu kez Fizzy yanıt verdi.

“Evet, var aslında, ama...”

“Sanırım aileyle temasa geçip bana Tegan’ın numarası verecekler mi bir bakmam gerek,” dedi Izzy. “Evet, evet, böyle yapayım Cormoran. Sonra da sana haber ederim.”

Strike yeniden Raphael’e döndü.

“Baban senden Kinvara’ya gitmeni istediğinde derhal yola mı çıktın?”

“Hayır, önce bir şeyler yedim. Ve duş aldım,” dedi Raphael. “Onunla uğraşmayı iple çekmiyordum sonuçta. Birbirimizi pek sevmeyiz. Dokuz gibi buradaydım.”

“Ne kadar kaldın?”

“Dört saat kadar,” dedi Raphael sakince. “Birkaç polis gelip babamın ölüm haberini verdi. Sonrasında kendimi dışarı zor attım sanırım. Kinvara neredeyse...”

Kapı tekrar açıldı ve Kinvara donuk yüzü, elinde peçeteleriyle içeri girerek sırtı sert koltuğuna geri oturdu.

“Sadece beş dakikam var,” dedi. “Veteriner az önce aradı, ci-vardaymış, gelip Romano’yu görecektir. Daha uzun kalamam.”

“Ben bir şey sorabilir miyim?” diye sordu Robin, Strike’a. Odanın geneline seslenerek devam etti. “Hiçbir anlam ifade et-

meyebilir ama bakanı bulduğumda yanında, yerde küçük, mavi bir homeopatik hap tüpü vardı. Homeopati çok da bakanın ilgisini çekecek türde...”

Kinvara, Robin'i afallatan bir sertlikle, “Ne tür haplar?” diye sordu.

“Lakheesis,” dedi Robin.

“Küçük, mavi bir tüpte miydi?”

“Evet. Sizin miydi?”

“Benimdi.”

“Onları Ebury Sokağı'ndaki evde mi bırakmıştınız?” diye sordu Strike.

“Hayır, haftalar önce kaybettim... ama hiç *orada* kullanmadım,” dedi çatık kaşları odadakilerden çok kendisi için bir tepkiymiş gibi. “Londra'dan satın aldım çünkü Woolstone'daki eczanede hiç kalmamıştı.”

Olayları zihninde yeniden canlandırmaya çalışarak kaşlarını çatmaya devam etti.

“Eczacının kapısında birkaçının tadına baktığımı hatırlıyorum; yemle karıştırdığımda tadını fark edip edemeyeceğini bilmek istedim çünkü...”

“Pardon, ne dediniz?” diye böldü Robin doğru duyduğundan emin olmak için.

“Mystic'in yemi,” dedi Kinvara. “Onları Mystic'e verecektim.”

Torquil herkesi bunun gülünç olduğunu kabul etmeye davet edercesine, “Ata homeopatik haplar mı verecektin?” diye sordu.

“Jasper da bunun saçma bir fikir olduğunu düşündü,” dedi Kinvara dalgınca. Hâlâ hafızasını tazelemeye çalışıyor gibiydi. “Evet, parayı verir vermez tüpü açtım ve birkaç tanesini aldım, sonra,” dedi ve o anki hareketlerini taklit ederek devam etti, “tüpü cebime koydum. Ama sonra eve döndüğümde cebimde değillerdi. Bir yerde düşürdüm diye düşündüm...”

Birden nefesini tuttu ve kızardı. Özel, gizli bir gerçekle irkilmiş gibiydi. Daha sonra, herkesin ona baktığını fark ederek anlatmaya devam etti.

“O gün Londra’dan eve Jasper’la birlikte döndüm. İstasyonda buluştuk ve trene beraber bindik... hapları cebimden o aldı! Mystic’e veremeyeyim diye çaldı onları!”

“Kinvara, daha fazla gülünç duruma düşürme kendini!” dedi Fizzy hafifçe gülerek.

Raphael birden Robin’in dirseğinin yanında duran çini kül tablasında sigarasını söndürdü. Yorum yapmamak için kendini zor tutuyor gibiydi.

“Sonra tekrar satın aldınız mı?” diye sordu Robin, Kinvara’ya.

Robin, Kinvara’nın hapların başına gelen şeyle ilgili çıkarımını son derece tuhaf bulsa da yaşadığı şok karşısında hayli kafası karışmış görünen Kinvara, “Evet,” dedi. “Ama bu seferkilerin şişesi farklıydı. O mavi tüp, ilk satın aldığım oydu.”

“Homeopati sadece plasebo etkisi yapmıyor mu?” diye sordu Torquil bütün odaya. “Bir at nasıl...”

“Torks,” diye mırıldandı Fizzy dişlerini sıkarak. “Kapa çeneni.”

“Kocanız sizden neden homeopatik hap çalmış olsun ki?” diye sordu Strike merakla. “Anlaşılan o ki...”

“Manasızca bir kindarlık olabilir mi?” diye sordu Raphael ölü tay resminin altında kollarını kavuşturmuş halde. “Haklı olduğunuza ve diğerlerinin haksız olduğuna o kadar inanmışsınızdır ki onları susturmak için zararsız bir şey yapmakta hiçbir sorun yoktur, öyle değil mi?”

“Raff!” diye çıktı Izzy. “Biliyorum, üzgünsün...”

“Üzgün falan değilim Izz,” dedi Raphael. “Babamın hayattayken yaptığı bütün o boktan işlere geri dönmek cidden çok rahatlatıcı!”

“Bu kadarı yeter evlat!” dedi Torquil.

“Bana *evlat* deme,” dedi Raphael paketten bir dal sigara daha çıkarırken. “Anladın mı? O boktan kelimeyi kullanayım deme!”

Torquil, Strike'a dönüp, "Raff'ın kusurunu mazur görün," dedi yüksek sesle. "Merhum kayınpederimin vasiyeti nedeniyle biraz üzgün şimdi."

"Mirastan çıkarıldığımı zaten biliyordum," diye tersledi Raphael eliyle Kinvara'yı işaret ederek. "Bu halletti o işi!"

"Emin ol babanın ikna edilmeye ihtiyacı yoktu!" dedi Kinvara. Artık yüzü kızarmıştı. "Her halükârda çok paran var, annen şımartır seni." Robin'e dönerek devam etti. "Raff'ın annesi, Jasper'ı bir elmas taciri için terk etti. Jasper'ın elinde ne var ne yok aldıktan sonra tabii."

Strike burnundan soluyan Raphael'e yanıt fırsatı vermeden, "Birkaç soru daha sorabilir miyim?" dedi yüksek sesle.

"Veteriner bir dakikaya burada olur," dedi Kinvara, "ahıra dönmem lazım."

"Son bir iki soru. Sonra işim bitiyor," diye güvence verdi Strike. "Hiç amitriptilin hapı kaybettiğiniz oldu mu? Sanırım reçeteyle alıyormuşsunuz, yanılıyor muyum?"

"Polis de bunu sordu. Birkaç tane kaybetmiş olabilirim," dedi Kinvara rahatsız edici bir muğlaklıkla, "ama net bir şey söyleyemem. Kaybettim sandığım bir kutu vardı ama sonra tekrar buldum. Fakat içinde hatırladığım kadar çok hap yoktu. Ve Londra'dan dönüşte unutursam diye bir kutu da Ebury Sokağı'nda bırakayım diye düşündüğümü biliyorum. Ama polis bunu sorduğunda gerçekten yapıp yapmadığımı hatırlayamadım."

"O halde haplarınızın eksik olduğundan emin olduğunuzu söyleyemezsiniz?"

"Hayır," dedi Kinvara. "Jasper birkaçını çalmış olabilir ama buna yemin edemem."

"Kocanızın ölümünden sonra bahçenize giren başka mütecavizler oldu mu?"

"Hayır," dedi Kinvara. "Hiç olmadı hem de."

“Kocanızın bir arkadaşının o sabah erkenden kocanıza ulaşmaya çalıştığını ama bunu başaramadığını duydum. Bu arkadaşın kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?”

“Ah... var tabii. Henry Drummond’du,” dedi Kinvara.

“O kim?”

“Sanat simsarı, babamın çok eski arkadaşıdır,” dedi Izzy. “Raphael bir ara onun yanında çalıştı, öyle değil mi Raff? Avam Kamarası’nda babama yardım etmeye başlayana kadar.”

“Henry’nin bütün bunlarla ne alakası olduğunu anlayamadım,” dedi Torquil sinirli bir gülüşle.

“Evet, sanırım hepsi bu kadar,” dedi Strike ve Torquil’in yorumunu duymazlıktan gelerek not defterini kapattı. “Son olarak, kocanızın intihar ettiğini mi düşünüyorsunuz, bunu bilmek isterim Bayan Chiswell.”

Kinvara’nın, peçetesini tutan eli kasılmıştı.

“Kimsenin benim ne düşündüğümle ilgilendiği yok,” dedi.

“Sizi temin ederim ki ben ilgileniyorum,” dedi Strike.

Kinvara’nın gözleri, kaşları çatık halde çimenliğe bakan Raphael’den Torquil’e kaydı.

“Madem ne düşündüğümü merak ediyorsunuz, söyleyeyim. Jasper aptalca bir şey yaptı, önce yani...”

“Kinvara,” dedi Torquil sertçe, “benim tavsiyemi dinleyecek olursan...”

“Senin tavsiyene ihtiyacım yok,” dedi Kinvara bir anda gözlerini kısarak Torquil’e dönüp. “Bütün aileyi iflasa sürükleyen de senin tavsiyen değil miydi?”

Kinvara yeniden Strike’a döndü.

“Kocam birini kızdırdı; üzmemesi gerektiği konusunda onu uyardığım birini. Ölümünden çok kısa bir süre önce.”

“Geraint Winn’i mi kastediyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Kinvara, “ama yaklaştın. Torquil bu konuda ağzımı açmamamı istiyor çünkü işin içinde biricik arkadaşı Christopher da...”

“Lanet olsun!” diye gürledi Torquil. Ayağa kalktı ve yine hardal rengi kadife pantolonunu düzeltti. Çok öfkelenmiş görünüyordu. “Tanrı aşkına, dışarıdaki bütün herkesi bu fanteziye mi katıyoruz şimdi de? Christopher’ın bütün bunlarla ne alakası var? Kayın-pederim intihar etti!” diye bağırdı Strike’a. Karısı ile baldızına dönmeden önce ekledi. “Bütün bu saçmalıklara sırf kızların içi rahat etsin, kafalarında herhangi bir kuşku kalmasın diye katlandım ama açıkçası konunun dönüp dolaşıp geleceği yer burasıysa...”

Izzy ve Fizzy iki yandan bağırış çağırış hem Torquil’i sakinleştirmeye hem de kendilerini haklı çıkarmaya çalışırken Kinvara kopan gürültünün ortasında ayağa kalktı, uzun, kıvılcı saçlarını geriye attı ve kapıya yönelerek Robin’i, malum el bombasını sohbetin ortasına kuvvetle muhtemel ki kasten attığını düşünmeye sevk etti. Kapıda bir an durmasıyla, diğerlerinin âdeta adları söylenmiş gibi başlarını o taraf çevirmesi bir oldu. Ve Kinvara o tiz, net ve çocuksu sesiyle şöyle dedi.

“Hepiniz buraya gelip buranın asıl sahipleri sizmişsiniz de ben misafirmişim gibi davranıyorsunuz ama Jasper yaşadığım sürece burada kalabileceğimi söyledi. Şimdi veterineri görmem lazım ve geri döndüğümde herkesin kendi evinin yolunu tuttuğunu görmek istiyorum. Artık burada istenmiyorsunuz.”

Korkarım buralarda yeniden hayalet hikâyeleri duyulmaya başlanmaz.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Robin, Chiswell malikânesinden ayrılmadan önce lavaboyu kullanabilip kullanamayacağını sordu ve hâlâ Kinvara'ya öfke kusan Fizzy lavaboyu göstermek üzere koridor boyunca ona eşlik etti.

“Ne cüretle,” dedi Fizzy koridoru geçerken. “*Ne cüretle?* Pringle’in evi burası, onun değil.” Hemen ardından ekledi. “Ayrıca Christopher hakkında söylediklerini ciddiye alma *ne olur*, Torks’u çileden çıkarmaya çalışıyor işte, mide bulandırıcı bir şeydi, o da *öfkelen*di haliyle.”

“Christopher kim?” diye sordu Robin.

“Bak, bunları konuşmalı mıyım, bilmiyorum,” diye yanıtladı Fizzy. “Ama sanırım, kuşkusuz yani, bütün bunlarla hiçbir ilgisi yok. Kinvara’nın garezi var işte. Sör Christopher Barrowclough-Burns’ten bahsediyor. Torks ailesinin çok eski dostudur. Christopher üst düzey bir bürokrat ve dışişlerindeki şu Mallik denen çocuğun da danışmanıydı.”

Banyo serin ve demodeydi. Robin kapıyı sürgüledi ve Fizzy’nin kuşkusuz öfkesi geçmemiş olan Torquil’i sakinleştirmek üzere konuk odasına yürüdüğünü duyarak etrafa göz gezdirmeye

koyuldu: birçok bölgede küçük, siyah noktalar bırakmış çivi delikleri dışında yontma taş duvarlar çıplaktı. Robin duvardan alınıp yüzü tuvalete bakacak şekilde topluca yere konmuş çok sayıda sert plastik çerçevenin gördüğü bu muamelenin müsebbibinin Kinvara olduğunu düşündü. Zira bu çerçevelerde karışık kolajlar halinde pek çok aile fotoğrafı bulunuyordu.

Ellerini köpek kokusu aldığı hafif ıslak havluyla sildikten sonra eğilip çerçeveleri sırasıyla incelemeye koyuldu. Izzy ve Fizzy çocukluklarında neredeyse ikiz gibiydi; kroket sahasında perende atanın veya yerel bir yarışta midilliye binenin, koridorda Noel ağacı önünde dans edenin, bütün erkeklerin tüvit pantolonlu ve yağmurluklu olduğu bir av pikniğinde genç Jasper Chiswell'e sarılanın hangisi olduğunu söylemek gerçekten mümkün değildi.

Öte yandan kız kardeşlerinin aksine çıkık alt dudağını babasından miras alan Freddie anında ayırt ediliyordu. Tıpkı yeğenleri gibi bembeyaz teni, sapsarı saçlarıyla, kâh yeni yürümeye başlamış bir çocuk olarak kâh jilet gibi okul üniforması içinde soğuk bakışlı bir çocuk olarak kâh çamurlu ragbi forması içinde muzaffer bir edayla, pek çok fotoğrafta ışıldıyordu.

Robin Britanya bayraklı kamalı kılıçları ellerinde, baştan ayağa beyaz eskrim kıyafetleri içinde poz veren bir grup ergenin olduğu fotoğrafta durdu. Takımın ortasında elinde büyük, gümüş bir kupayla duran Freddie'yi ve hemen ardından da, en sonda, acınası gözlerle bakan kızı, burada babasının Robin'e gösterdiği fotoğraftaki halinden çok daha büyük ve zayıf olan ve gururlu bir gülümsemenin hâkim olduğu diğer bütün yüzlerin yanında hafiften sinmiş bir yüzle bakan Rhiannon Winn'i tanıdı.

Fotoğrafları incelemeye devam eden Robin sonunda büyük bir partide çekilmiş soluk bir fotoğrafta durdu.

Sahne gibi duran büyük bir çadırdaki çekilmiş bir fotoğrafta bu. Kalabalığın tepesinde 18 rakamı şeklinde sayısız parlak mavi helyum balonu dans ediyordu. Yüz civarında gence hep birlikte kameraya bakmaları söylendiği çok açıktı. Robin kareyi dikkatle

taradı ve kollarını birbirinin omzuna atmış gülümseyen, kahkaha atan, kızılı erkekli büyük bir grubun ortasında duran Freddie'yi kolayca buldu. İçgüdüsel olarak aradığı diğer yüzü bulmasıysa belki bir dakika sürmüştü: Rhiannon Winn zayıf, solgun ve somurtkan yüzüyle içecek masasının yanındaydı. Onun hemen arkasında, yarı yarıya gölgede kalmış gövdeleriyle iki delikanlı duruyordu; boyunlarında siyah kravatları yoktu, bilakis kot pantolon ve tişört giymişlerdi. The Clash tişörtlü ve uzun saçlı olanı dikkat çekici, gizemli bir yakışıklılığa sahipti.

Robin telefonunu çıkarıp hem eskrim takımının hem de on sekiz yaş partisinin fotoğrafını çektikten sonra sert plastik çerçeve yığınının bulunduğu gibi bırakmaya özen göstererek banyodan çıktı.

Bir an için sessiz koridorun boş olduğunu sandıysa da kollarını kavuşturmuş, sırtını bir koridor masasına dayamış halde duran Raphael'i gördü.

"Eh, hoşça kal," dedi Robin ön kapıya doğru yürümeye başlarken.

"Bir saniye bekle."

Robin'in durmasıyla Raphael ona doğru yürümeye başladı.

"Sana çok kızgınım, bunu biliyorsun."

"Nedenini anlayabiliyorum," dedi Robin sakince, "ama sadece babanın yapmamı istediği işi yapıyordum."

Raphael biraz daha yaklaştı ve tavandan sarkan eski cam bir avizenin altında durdu. Ampullerin yarısı eksikti.

"İşinde çok iyi olduğunu söylemeliyim. İnsanların güvenini kazanmada yani."

"İşim bu," dedi Robin.

Gözleriyle sol elini süzerek, "Evlisin," dedi Raphael.

"Evet."

"Tim'le mi?"

"Hayır... Tim diye biri yok."

"Onunla da değil yani?" dedi Raphael eliyle dışarıyı işaret ederek.

"Hayır. Birlikte çalışıyoruz."

“Ve gerçek aksanın da bu,” dedi Raphael. “Yorkshire.”

“Evet,” dedi Robin. “Öyle.”

Robin ona rencide edici bir şeyler söyleyeceğini düşündüyse de Raphael zeytin karası gözlerini yüzüne çevirerek nazikçe elini sıktı.

“Tınısını epey sevdim ama yine de Venetia’yı tercih ediyorum. Bana maskeli, çılgın ev partilerini hatırlatıyor.”

Raphael dönüp gidince Robin de güneşe, Land Rover’da sabırsızca onu beklediğini tahmin ettiği Strike’ın yanına gitmek üzere hızlı adımlarla yürümeye koyuldu.

Ama yanılıyordu. Strike hâlâ kaputun yanında; neredeyse ağzının içine giren Izzy ona fısır fısır bir şeyler anlatıyordu. Izzy arkasındaki çakıllıkta Robin’in ayak seslerini duyunca, Robin’e kalırsa biraz da suçluluk duygusuyla, mahcup bir şekilde bir adım geri çekildi.

Alelade bir sosyalleşme etkinliğinde bir araya gelmişlercesine, “Seni tekrar gördüğüme çok sevindim,” diyerek Robin’i iki yanağından öptü ve Strike’a dönerek, “Ara beni, tamam mı?” dedi.

“Tamamdır, gelişmelerden haberdar ederim seni,” dedi Strike yolcu koltuğuna yönelirken.

Robin arabayı geri döndürürken ikisi de ağzını açmadı. Izzy bol elbisesi içinde, hafiften acınası bir jestle arkalarından el salladı. Strike da virajı dönüp Izzy’yi görüş açısının dışında bırakırlarken elini havaya kaldırarak selam verdi.

Robin ürkek atları rahatsız etmemeye çalışarak kaplumbağa hızıyla ilerlerken soluna bakış atan Strike yaralı atın araziden götürüldüğünü fark etti. Fakat tam o esnada Robin’in olanca iyi niyetine ve düşünceliliğine rağmen, eski ve gürültülü araba araziyi ardında bırakırken, siyah at yine bir anda hareketlendi.

“Kim olduğumuzu sanıyorsun?” dedi Strike atın sıçrayıp ileri fırlayışını izleyerek, “önce şöyle bir göz gezdirdi ve sonra, ‘Bunun acısını çıkarmalıyım,’ diye mi düşündü yani?”

Robin arabayı çukurların en kötüsünün yanından geçirmeye çalışırken, “Bir atasözü var,” dedi, “*at insanın aynasıdır*. İnsanlar

köpeklerinin sahiplerine benzediğini söylerler ama bence asıl atlar için doğru bu.”

“Kinvara’nın en ufak bir kışkırtmadan gerilmeye ve saldırmaya yer araması gibi mi? Öyleyse kulağa mantıklı geliyor. Buradan sağa dön. Küheylan Evi’ne de bir göz atmak istiyorum.”

Tam iki dakika sonra Strike, “Burası,” dedi. “Burayı tırmanıyoruz.”

Küheylan Evi’ne giden yolu yabani otlar neredeyse ormana dönüştürüğünden Robin oradan ilk geçişlerinde yolu fark etmemiști bile. Chiswell malikânesinin bahçeleriyle kıyasıya bir mücadeleye girişmiş koruluğun derinlerine doğru gidiyordu. Fakat ne yazık ki Land Rover belki on metre anca ilerleyebilmişti ki yol, arabanın geçemeyeceği bir şekle büründü. Robin özellikle de Strike’ın ısrırgan otları ve çalılar arasında, düşmüş ağaç yapraklarının örtü gibi serildiği, takibi handiyse imkânsız olan toprak yolla nasıl baş edebileceğini düşünerek motoru kapattı ve ondan önce arabadan inen Strike’ın peşi sıra aynı şeyi yaparak şoför kapısını sertçe çarptı.

Yer kaygandı ve yoğun ağaç örtüsü patikayı koyu bir gölgede, nemli ve ıslak bırakıyordu. Keskin, yeşil, acı orman kokusu burunlarına doluvermişti bile. Dört bir yandan, yaşam alanları zalimce işgal edilmiş küçük canlıların ve kuşların hışırtıları yükseliyordu.

“Evet,” dedi Strike çalılar ve otlar arasında ilerlemeye çalışırken. “Christopher Barrowclough-Burns. Yeni bir isim.”

“Hayır, değil,” dedi Robin.

Strike’ın sırtarak yan gözle Robin’e bakmasıyla ağrıyan dizini bir ağaç köküne diklemesine çarpması bir oldu.

“*Hassiktir...* Unuttun mu diye denedim seni.”

“Christopher sana fotoğraflar konusunda hiçbir söz vermedi,” diye alıntı yaptı Robin hemen. “Dışışlerinde Aamir Mallik’e danışmanlık yapan bürokrat. Biraz önce Fizzy söyledi.”

“Seninkiler gibi alışkanlıkları olan adam’a geri dönüyoruz yani, öyle mi?”

İkisi de bir süre tek laf etmeden kıyafetlerine ve derilerine batan dallar arasında giderek tekinsiz bir hal almaya başlayan patikaya yoğunlaştılar. Robin'in teni, üstlerindeki yapraktan tavanın süzgecinden geçen güneş ışınları altında solgundu ve yeşil lekelerle bezeliydi.

"Ben dışarı çıktıktan sonra Raphael'e tekrar denk geldin mi?"

"Ee... geldim aslında," dedi Robin biraz da dalgın bir şekilde.

"Tam tuvaletten çıktığım esnada o da konuk odasından çıktı."

"Seninle tekrar konuşma fırsatını kaçırmamıştır," dedi Strike.

Robin maskeli çılgın ev partisi kısmını hatırlayarak, "Öyle olmadı," diye yalan söyledi. "Izzy bir şeyler mi fısıldıyordu sana?" diye sordu.

Karşılıklı iğnelerle neşelenen Strike gözlerini bir kez daha yoldan ayırdı ve anında çamura saplanmış bir kütüğü fark edememekle cezalandırıldı. Bu ikinci tökezlemeden de üzeri dikenli bir orman bitkisiyle kaplı bir ağaca acı içinde sarılarak kurtuldu.

"Hay ben senin..."

"İyi misin?"

Strike kendine kızmış bir halde, diken dolu avucunu inceleyip dişleriyle dikenleri bir bir çıkarmaya koyulurken, "Bir şey yok," dedi. Arkasındaki ağaçtan gelen çatırtıyı duyup arkasına döndüğünde Robin'i elinde kaba saba bir bastona çevirdiği bir dalı tutarken buldu.

"Bunu kullan."

"İstemem," diye çıkışan Strike hemen sonra Robin'in katı ve tavizsiz yüz ifadesi karşısında teslim olup, "Sağ ol," dedi.

Yeniden yürümeye koyulduklarında Strike çubuğun kabul etmek istediğinden çok daha işlevsel olduğunu gördü.

"Izzy beni Kinvara'nın sabah altı ile yedi arasında Chiswell'i öldürdükten sonra Oxfordshire'a gizlice geri dönmüş olabileceğine ikna etmeye çalışıyordu. Kinvara'nın Ebury Sokağı'ndan yaptığı yolculuğun her aşamasının birden çok şahidi olduğunun farkında mı, bilmiyorum tabii. Polisler muhtemelen aileyle ilgili fazla detaya

inmemiştir ama bana kalırsa Kinvara'nın bunu yapmış olamayacağı konusunda jetonu düştüğü an, bir kiralık katil tuttuğunu iddia etmeye başlayacak bu sefer de. Raphael'in çıkışları hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yani..." dedi Robin ısırgan otlarının çevresinden dolanırken, "Torquil'e gıcık olduğu için suçlayamam onu."

"Öyle," dedi Strike. "Sanırım ihtiyar Torks'lar da hayli asabımı bozacak."

"Raphael babasına karşı da çok öfkeli gibiydi, değil mi? Bize Chiswell'in tayı uyuttuğunu anlatmak zorunda *değildi*. Bir ara babasını âdeta şey gibi resmetmeye başlayacak sandım... yani işte..."

"Pislik gibi," diye tamamladı Strike. "Chiswell'in art niyetsiz de olsa Kinvara'dan o hapları çaldığını da düşünüyor. Bütün olarak çok tuhaf bir sahneydi cidden. Bu haplar neden bu kadar ilgini çekti senin?"

"Chiswell açısından fazlasıyla alakasız bir yerde gibilerdi."

"İyi yakaladın bunu. Başka kimse onlarla ilgili soru sormamış gibiydi. Raphael'in ölmüş babasını kötölemesine psikoloğumuz ne diyor?"

Robin, Strike kendisine böyle hitap ettiğinde genelde ne yapıyorsa onu yaptı ve gülümseyerek başını salladı. Strike'ın da iyi bildiği üzere Robin üniversitede psikoloji bölümünü yarım bırakmıştı.

"Ciddiyim," dedi Strike. Sakat ayağı ağaçlardan düşen yapraklara basıp kayınca bu kez Robin'in verdiği sopa sayesinde güç bela da olsa düşmemeyi başarmıştı. "*Hay sıçayım...* seni dinliyorum. Chiswell'i yerden yere vurmasını nasıl açıklıyorsun?"

"Bana kalırsa incinmiş ve öfkeli," dedi Robin sözcükleri özenle seçmeye gayret ederek. "Avam Kamarası'na gittiğim günlerde bana anlattığına göre babasıyla araları hiç olmadığı kadar iyiydi o sıralar. Ama sonra Chiswell öldü ve Raphael hiçbir zaman onunla yeniden düzgün ilişki kuramayacak sonuçta, öyle değil mi? Vasiyetten çıkarılmış olması gerçeğiyle bir başına kaldı ve Chiswell'in onun hakkındaki gerçek düşünceleri konusunda da hiçbir fikri

yok. Chiswell, Raphael'le ilişkisinde fazlasıyla tutarsızdı. Sarhoş ve bunalımdayken, ona ihtiyaç duyuyor gibiymiş ama bunun dışında ona karşı hep acımasızdı. Tabii Chiswell'in herhangi birine nazik davrandığını da söyleyemem gerçi. Belki sadece..."

Cümlesini bitirmedi.

"Devam et," dedi Strike.

"İşin aslı," dedi Robin, "Level Playing Field'la ilgili bir şeyler bulduğum gün bana karşı son derece nazik olduğunu söyleyecektim."

"Sana iş teklif ettiği gündü, değil mi bu?"

"Evet. Ve Winn ile Knight'tan kurtulduktan sonra bana başka işler de verebileceğini söylemişti."

"Öyle mi?" dedi Strike meraklanarak. "Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"Bahsetmedim mi? Evet, bahsetmedim sanırım."

Robin de tıpkı Strike gibi, bu olayın Strike'ın Lorelei'nin evinde kaldığı hafta yaşandığını ve bunu da hastanede Jack'in yanında geçirdiği saatlerin takip ettiğini hatırladı.

"Sana da dediğim gibi, ofisine gittiğimde otel personeliyle telefondaydı, kaybettiği para klipsinden bahsediyordu. Freddie'ninmiş. Chiswell telefonu kapattıktan sonra ona Level Playing Field'dan söz ettim işte. Onu hiç o kadar mutlu görmemiştim. 'Bir bir kendi ayaklarına sıkıyorlar,' dedi."

Strike soluk soluğa, "Enteresan," dedi. Bacağı ona çok sorun çıkarıyordu. "O halde, Raphael'in vasiyet konusunda canının yandığını düşünüyorsun, öyle mi?"

Strike'ın ses tonunda küçümseyici bir ima sezdiğini düşünen Robin, "Mesele sadece para değil," dedi.

"Hep öyle derler," diye homurdandı Strike. "Mesele daima paradır ama para değildir. Çünkü para nedir? Özgürlük, güvence, keyif, yeni bir fırsat... Hatta Raphael için daha fazlası," dedi Strike. "Ve ona bunu yaptıracak kişi de senden başkası değil bana kalırsa."

"Bize daha başka ne söyleyebilir ki?"

“Chiswell’in o poşet kafasına geçirilmeden hemen önce onunla yaptığı telefon görüşmesi hakkında biraz daha net şeyler öğrenmemiz iyi olurdu,” diye homurdandı Strike. Artık çok ciddi acı çekiyordu. “Chiswell birazdan kendini öldüreceğini biliyor olsa bile Kinvara’ya göz kulak olacak çok daha uygun bir sürü insan varken Londra’da, ondan kilometrelerce uzakta olan, üstelik Kinvara’dan hiç hazzetmeyen üvey oğlundan bunu istemesi bana hiç de mantıklı gelmiyor zira.

“Sorun şu ki bu telefon görüşmesi ortada bir katilin olup olmadığı dahi daha önemsiz kılıyor. Bir şey daha var,” diye devam etti Strike, “bize... Ah! Nihayet!”

Küheylan Evi önlerindeki açıklıkta görünmüştü. Kırık bir çitle çevrelenmiş bahçe neredeyse etrafını saran koruluk kadar yabaniydi. Siyah taştan yapılmış ve çatısındaki derin, büyük delik ve büyük çoğunluğu kırılmış pencereleriyle besbelli kaderine terk edilmiş alçak bir yapıydı.

Robin kulübe çitinin hemen ötesindeki büyük ağaç kütüğünü eliyle işaret ederek, “Sen otur,” dedi Strike’a. Tartışamayacak kadar acı içinde olan Strike söyleneni yaparken Robin bahçe kapısına doğru yürüdü ve kapıyı hafifçe ittiğinde kilitli olduğunu gördü. Diz boyu çimenlerde güçlkle ilerleyerek pis pencereleri sırasıyla inceledi. Odalar tozlu ve boştu. Bir zamanlar burada birinin kaldığını gösteren tek işaret Johnny Cash’in lekeli yüzey üzerinde yalnız başına oturan resminin olduğu mutfaktaki pis kupa bardaktı.

Robin kulübenin diğer tarafında belirerek, “Yıllardır buraya kimse uğramamış görünüyor, ayrıca birinin burada yattığını gösteren tek bir iz dahi yok,” diyerek Strike’a bilgi verdi.

Sigarasını yakan Strike yanıt vermedi. Pürdikkat ormanlık alanda açılmış, etrafı ağaçlarla çevrili, ısırgan otları, dikenli çalılar ve yüksek yaban otlarıyla kaplı, yaklaşık yedi metrekare genişliğindeki büyük oyuğa bakıyordu.

“Buna bir vadi der miydin?” diye sordu Robin’e.

Robin havuzu andıran çukura dikkatle baktı.

“Yanından geçtiğimiz diğer her şeyden daha çok vadiyi andırıldığını söyledim,” dedi.

“Çocuğu boğdu ve onu gömdüler. Babamızın evinin yanındaki vadiye,” diye alıntı yaptı Strike.

“Bir bakacağım,” dedi Robin. “Sen burada kal.”

“Hayır,” dedi Strike eliyle ona durmasını işaret ederek, “bir şey bulamazsın.”

Ama Robin çoktan “vadi”nin dik yamacından aşağıya doğru kaya kaya inmeye başlamıştı. Dikenler kot pantolonuna takılıyordu.

En dibe indiğinde etrafı dolaşmanın çok zor olduğunu fark etti. Isırgan otları neredeyse beline geliyordu ve dikenlerin batmasından, çizmesinden sakınmak için kollarını havada tutuyordu. Sütü maydanozlar ve karanfil otları koyu yeşilin ortasında beyaz ve sarı benekler oluştuyordu. Yaban güllerinin uzun, dikenli dalları Robin’in her adımında tel örgüler gibi kıvrılıyor, bükülüyordu.

Robin’in her yeni adımında sıyrıklardan, batmalardan kurtulmak için mücadele verişini izleyen Strike kendini aciz hissederek, “Dikkat et,” dedi.

“Ben iyiyim,” dedi Robin yabani otların altındaki zemini dikkatle incelerken. Buraya bir şey gömülmüşse bile üstünü uzun zaman önce bitkiler kaplamıştı. Dolayısıyla kazmak hayli zor olacaktı. Strike’a bunu açıklarken bir yandan da eğilmiş, sık bir böğürtlen çalsının altında ne olduğunu görmeye çalışıyordu.

“Kinvara’nın burayı kazmamızdan memnun olacağından kuşkuluyum ama,” dedi Strike ve cümlesini bitirir bitirmez Billy’nin sözlerini hatırladı: *Benim kazmama izin vermez ama sana verir.*

“Bekle,” dedi Robin gergin bir tonda.

Strike, Robin’in kesinlikle bir şey bulamayacağını düşünmesine karşın gerildi.

“Ne oldu?”

“Burada bir şey var,” dedi Robin ve vadinin ortasında, sağında duran sık ısırgan otlarını daha iyi görebileceği bir yer bulmak üzere etrafına bakındı.

“Aman Tanrım.”

“Ne oldu?” diye tekrarladı Strike. Onun çok üstünde olmasına rağmen ısırgan otlarının içindeki her neyse göremiyordu. “Ne görüyorsun?”

“Bilmiyorum... Belki de hayal görüyorum.” Kısa bir tereddüdün ardından, “Eldivenin yok tabii, değil mi?” diye sordu.

“Yok. Robin, dur...”

Fakat Robin kollarını havaya kaldırarak ısırgan otlarının arasına daldı ve ayaklarıyla ezebildiği kadarını eze eze otları mümkün olduğunca düzledi. Strike, Robin’in eğilip yerden bir şeyi çektiğini gördü. Robin tekrar doğruldu ve kızılımsı altın rengi saçları bulduğu şeye doğru eğik halde, son derece sakın bir şekilde dururken Strike sabırsızlıkla sordu.

“Ne o?”

Saçları, üstünde durduğu koyu yeşil batağın içinde hayli solgun görünen yüzüne dökülen Robin elinde küçük, tahta bir haç tutuyordu.

Strike onun yukarı tırmanmasına yardım etmek üzere hemen vadinin kenarına doğru hareket edince, “Hayır, sen orada kal,” dedi Robin buyurgan bir sesle. “Ben iyiyim.”

Gerçekte her tarafı sıyrıklarla ve ısırgan izleriyle dolu olsa da birkaç yeni sıyrıktan bir şey olmayacağına kanaat getirerek ellerini yamaca geçire geçire vadiden yukarı tırmandı ve nihayet Strike’in uzattığı ele tutunarak son birkaç adımlık kısmı da onun yardımıyla aşmayı başardı.

“Sağ ol,” dedi nefes nefese. Ve haçın toprağa daha kolay saplansın diye sivriltilmiş ucundaki toprağı silerken, “Yıllardır burada gibi görünüyor,” dedi.

Strike haçı Robin’in elinden alıp çamurlu yüzeyine göz ucuyla bakarak, “Üzerinde bir şey yazıyor,” dedi.

“Nerede?” diye sordu Robin. Yan yana durmuş, yağmur ve çiyin uzun süredir aşındırdığı, keçe ucuna benzeyen şeyin fazlasıyla

silik kalıntısına bakarlarken Robin'in saçları Strike'ın yanağında geziniyordu.

"Bir çocuğun el yazısı gibi," dedi Robin sakince.

"Bu s," dedi Strike; "ve sondaki de... g mi dersin yoksa y mi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Robin.

Bir süre öylece durup sessizce haçı incelediler, ta ki Norfolk teriyeri Rattenbury'nin uzaklardan gelen havlamasının yankıları onları dalıp gittikleri düşüncelerden çekip çıkarana dek.

"Hâlâ Kinvara'nın arazisindeyiz," dedi Robin gergin bir sesle.

"Öyle," dedi Strike. Haç elinde, geldikleri yoldan geri dönmek üzere ağır adımlarla yürümeye başlayınca bacağındaki ağrıdan dişlerini sıktı. "Gidip bir bar bulalım. Açlıktan ölüyorum."

Ancak dünyada o kadar çeşit çeşit beyaz at var ki Bayan Helseth...

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Arabayla köye doğru ilerlerken, “Tabii ki,” dedi Robin, “toprak-tan dışarı çıkan bir haç olması oraya ille de birinin gömüldüğü anlamına gelmez.”

Nefesinin büyük kısmını ormanlık arazideki dönüş yolunda tökezleye sendeleye yürürken küfür etmeye harcamış olan Strike, “Doğru,” dedi, “ama insanı düşünmeye sevk ediyor, öyle değil mi?”

Robin yanıt vermedi. Direksiyon simidini tutan ellerinin üzeri diken sıyrıkları ve ısırgan yanıklarıyla doluydu.

Beş dakika sonra ulaştıkları kır oteli, kartpostal İngiltere’sinin kendisi gibiydi. Kurşunla kaplı cumbası, üzeri yosun tutmuş çatısı ve kapısındaki kırmızı sarmaşık gülleriyle beyaz, ahşap bir binaydı bu. Şemsiyeli bira bahçesi de görüntüyü tamamlıyordu. Robin, Land Rover’ı otelin karşısındaki küçük otoparka çekti.

Haçı gösterge panelinde bırakıp arabadan dışarı çıkıp bara bakan Strike, “Bu iş giderek saçma bir hal alıyor,” diye mırıldandı.

“Ne o?” dedi Robin arabanın arkasından dolanırken.

“Barın adı White Horse.”

Birlikte yürümeye devam ederlerken, “Tepedekine uygun...” dedi Robin. “İşarete baksana.”

Tahta direğin tepesindeki tabelaya daha önce gördükleri o kireçtaşından figür çizilmişti.

“Jimmy Knight’la tanıştığım barın adı da buydu,” dedi Strike.

Bira bahçesine çıkan basamakları adımlarken Strike’ın topallığı hiç olmadığı kadar belirgindi. “White Horse,” dedi Robin, “Britanya’daki en popüler on bar adından biri. Bir makalede okumuştum. Çabuk, çabuk, şunlar kalkıyor, sen masayı tut, içkileri ben alırım.”

Alçak tavanlı barın iç kısmı hayli kalabalıktı. Robin önce tuvalete gitti, ceketini çıkarıp beline bağladı ve ısırgan otu yanığı ellerini yıkadı. Küheylan Evi’nden dönüş yolunda yabani labada²⁸ bulmayı ummuştu ama dikkatini büyük ölçüde iki kez düşme tehlikesi atlatan, topalladıkça kendine öfkesi giderek artan, yardım teklifini sert bir şekilde geri çeviren ve neredeyse bütün ağırlığını ağaç dalından el yordamıyla yapılmış bastona vererek ilerleyen Strike’a yönlendirmek zorunda kalmıştı.

Aynadaki yansıması ona biraz önce barda gördüğü zengin, orta yaşlı insanlara kıyasla pis ve darmadağınık halde olduğunu söylüyordu ama bir an önce Strike’ın yanına dönüp sabahki faaliyetleri değerlendirmek istediğinden sadece tıraşını saçlarında şöyle bir gezdirip boynundaki yeşil lekeyi temizledikten sonra çıkıp içki sırasına girdi.

Strike, ellilik bir Arkell’s Wiltshire Gold’la geri gelen Robin’e şükranla, “Sağlığına Robin,” diyerek önünde duran menüyü ona doğru itti. Biradan bir yudum alarak, “Oh, iyi biraymış gerçekten,” dedi. “Peki en popüler olanı ne?”

“Pardon?”

“En popüler bar adı. White Horse’un ilk onda olduğunu söyledin.”

“Ha, evet... Red Lion ya da Crown olması lazım, hangisiydi hatırlamıyorum.”

28 Geleneksel olarak ısırgan otu yanıklarını yatıştırma da kullanılan, kuzukulağıgillerden bir bitki. (ç. n.)

“Benim büyüdüğüm yerdeki barın adı da Victory,” dedi Strike geçmiş günleri anarak.

Cornwall’a gitmeyeli iki yıl olmuştu. Barı, Cornwall taşından o beyaz badanalı alçak binayı, onun hemen yanı başından koya doğru inen merdivenleri zihninde canlandırdı. On altı yıl önce, annesi yine çalkantılı dönemlerinden birini geçirirken birkaç haftalığına teyzesi ve eniştesinin yanında kaldığı sıralar ilk kez kimlik göstermeden bira almayı başardığı bardı burası.

“Bizimki de Bay Horse,” dedi Robin ve daima yuva bileceği yerde, Masham’da pazaryerine çıkan sokak üzerinde duran, yine beyaz badanalı barın görüntüsü derhal gözünün önünde belirdi. Arkadaşlarıyla üniversiteye geçiş sınavı sonuçlarını bu barda kutlamıştı. Aynı gece Matthew’la saçma bir kavgaya tutuşmuşlardı ve Matthew çekip giderken Robin onun arkasından koşmayıp arkadaşlarıyla kalmıştı.

Birasını yarılammış, ağrıyan bacağına öne doğru uzatmış, güneşin tadını çıkaran Strike, “Neden doru at?” diye sordu. “Neden sadece kahverengi değil?”

“Yani, kahverengi *atlar* da var,” diye açıkladı Robin, “ama dorunun farklı bir anlamı var. Siyah benekleri oluyor, bacaklarda, yelede ve kuyrukta.”

“Senin midillin ne renkti? Angus’tu, değil mi?”

“Bunu nasıl hatırlayabiliyorsun?” dedi Robin şaşırarak.

“Bilmem,” dedi Strike. “Senin bar adlarını hatırlaman gibi. Bazı şeyler zihne kazınıyor, öyle değil mi?”

“Griydi.”

“Yani beyaz. Sırf at binmeyenlerin kafasını karıştırmak için uydurulan bir jargon ha?”

“Hayır,” dedi Robin gülerek. “Gri atlar, beyaz kıllarının altında siyah deriye sahiptir. Doğru, beyazlar...”

“Genç ölü,” dedi Strike kadın garson siparişleri almak üzere masaya geldiği esnada. Bir hamburger isteyen Strike bir sigara daha yaktı ve nikotinin beynine nüfuz etmesiyle coşkunuğa yakın bir mutluluk dalgasına kapıldığını duydu. Ellilik bira, sıcak bir ağustos günü, ücreti iyi bir iş, yolda yemek ve karşısında Robin. Dostlukları, Robin’in çıktığı balayından önceki haline dönmediyse bile (ki artık evli olduğundan belki de böyle bir şey imkânsızdı) onarılmıştı. Bacağındaki ağrıya, yorgunluğuna ve Lorelei’la ilişkisindeki çözülmemiş karmaşaya rağmen şu anda bu güneşli bira bahçesinde hayatın basit ve umut verici olduğunu düşünüyordu Strike.

“Grup görüşmeleri hiçbir zaman iyi bir fikir değildir,” dedi dumanı Robin’in yüzünden kaçırarak, “ama Chiswell’ler arasında enteresan karşıt akıntılar vardı, ha? Izzy üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Ailesi yanında değarken bana biraz daha yardımcı olabilir gibi geliyor.”

Robin cep telefonunu çıkarırken, *Izzy de üzerinde çalışılmasından hoşlanacaktır*, dedi içinden.

“Sana bir şeyler göstereceğim. Bak.”

Freddie Chiswell’in doğum günü partisi fotoğrafını büyüttü.

“Bu,” dedi kızın solgun, mutsuz yüzünü göstererek, “Rhiannon Winn. Freddie Chiswell’in on sekizinci yaş günü partisinde. Anlaşılan....” bütün ekibin beyaz ceketli olduğu fotoğrafı göstermek üzere ekranı kaydırarak devam etti, “Britanya eskrim takımında beraberlermiş.”

“Tabii ya,” dedi Strike telefonu Robin’in elinden alırken. “Kılıç... Ebury Sokağı’ndaki kılıç. Bahse varım Freddie’nindi!”

“Tabii ya!” diye Strike’ı onayladı Robin, bunu daha önce nasıl fark edemediğine hayıflanmıştı.

Rhiannon Winn’in perişan halini daha yakından incelerken, “İntiharından çok uzun zaman öncesi olmamalı,” dedi Strike. “Ve... hadi canım. Onun arkasındaki de Jimmy Knight. Bir özel okul öğrencisinin on sekizinci yaş partisinde ne işi var onun?”

“Bedava içki olabilir mi?” diye yanıtladı Robin.

Strike, Robin’e telefonunu geri uzatırken keyifli, ufak çaplı bir kahkaha patlattı.

“Bazen doğru yanıt, en göz önünde duran yanıttır. Jimmy’nin ergenlikteki cinsel cazibesinden laf açıldığında, Izzy’nin dalıp gitliğini zannederken hayal mi görüyordum?”

“Hayır,” dedi Robin, “ben de fark ettim.”

“Ayrıca hiç kimse Jimmy’nin çocukluk arkadaşları Butcher kardeşlerden bahsetmek istemedi bize.”

“Çünkü kız kardeşlerinin nerede çalıştığından çok daha fazlasını mı biliyorlar?”

Strike birasını yudumlayarak ilk karşılaştıkları gün Chiswell’in ona söylediği şeyi düşündü.

“Chiswell ona şantaj yapılmasına yol açan eylemiyle ilgili konuşabilecek başkaları da olabileceğini ama onların kaybedecek çok şeyleri olduğunu söylemişti.”

Strike not defterini çıkarıp kendi keskin hatlı ve okunması zor el yazısı üzerine kafa patlatırken Robin huzurlu bir şekilde oturmuş bira bahçesinin sakinliğinin tadını çıkarıyordu. Yakınında vızıldayan miskin bir arı onu Matthew’la evlilik yıldönümlerinde hafta sonunu geçirdikleri Le Manoir aux Quat’Saisons’ta lavantalar arasındaki yürüyüş yoluna geri götürdüyse de şu anda hissettikleriyle o günkü hislerini mukayese etmemesi daha iyi olacaktı.

“Belki de,” dedi Strike kalemıyla açık duran not defterine vurarak, “Butcher kardeşler Jimmy’yle o Londra’dayken, burada at kırbaçlama görevini yapma konusunda anlaşmıştır, ne dersin? Burada işlerin bu kısmıyla ilgilenebilecek arkadaşları olabileceğini düşünmüştüm hep. Ama onlara yaklaşımadan önce Izzy’nin onlardan, Tegan’ın nerede olduğunu öğrenmesine izin vereceğiz. Gereksizlikçe müşterimizi üzmemek istemeyiz.”

“Öyle,” diye onayladı Robin. “Merak ediyorum da... sence Billy’ye bakmak için buraya geldiğinde onlarla buluşmuş mudur Jimmy?”

“Pekâlâ buluşmuş olabilir,” dedi Strike notlarına bakarken başını sallayarak. “Çok enteresan, dinle. Yürüyüşte birbirlerine söyledikleri şeylere göre Jimmy ve Flick o esnada Billy’nin nerede olduğunu biliyordu. Diz ardı kirişimi kopardığımda onu görmeye gidiyorlardı. Şimdi onu tekrar kaybetmişler... Anlayacağın, ne yapıp edip Billy’yi bulmalıyım. Bütün bu mesele onunla başladı ve biz hâlâ...”

Cümlesini tamamlayamadan yemekleri gelmişti: Strike’a rokforlu hamburger, Robin’eyse bir kâse acı Afrika biberi.

Garson kadın gidince, “Biz hâlâ ne?” diye hatırlattı Robin.

“... hiçbir şey bilmiyoruz,” dedi Strike. “Öldürülürken gördüğünü iddia ettiği çocukla ilgili yani. Chiswell’e Suki Lewis’i sormak istemedim ve artık istesem de soramam. Şu anda Chiswell’in ölümü dışında, başka herhangi biriyle ilgilenmemem en iyisi sanki.”

Hamburgerine uzandı ve boş gözlerle yola bakarak büyük bir lokma aldı. Hamburgeri yarıya indirdikten sonra gözlerini tekrar not defterine çevirdi.

Tekrar kaleme sarılarak, “Yapılacaklar,” dedi. “Jasper Chiswell’in işten çıkardığı şu temizlikçi kadını bulmak istiyorum. Bir ara anahtarı vardı ve belki de bize helyumun eve ne zaman ve nasıl girdiğini söyleyebilir.

“Umarım Izzy bizim yerimize Tegan Butcher’ın izini sürecektir; Tegan, Raphael’in babasının öldüğü sabah yaptığı yolculuğu biraz olsun aydınlayabilecektir. O hikâyeye hâlâ inanmıyorum zira.

“Tegan’ın abilerini sonraya bırakıyoruz çünkü Chiswell’lerin onlarla konuşmamızı istemediği çok açık. Ama sanat simsarı Henry Drummond’la kısa bir sohbet etmeyi deneyebilirim.”

“Niye?” diye sordu Robin.

“Chiswell’le eski dostlar, Raphael’i işe alma iyiliğini de yaptı. Makul derecede bir yakınlıkları olduğu muhakkak. Belli mi olur, bakarsın Chiswell kendisine neyle ilgili şantaj yapıldığını söylemiştir ona. Ayrıca öldüğü sabah Chiswell’e ulaşmaya çalıştı. Nedenini bilmek istiyorum.

“Evet, şöyle yapıyoruz: Sen bijuteri dükkânında Flick’i yoklayacaksın, Barclay, Jimmy ve Flick’le devam edebilir. Ve ben de Geraint Winn ve Aamir Mallik’le ilgileneceğim.”

“Seninle asla konuşmazlar,” dedi Robin tek solukta. “Asla.”

“Bahse var mısın?”

“Bir onluğuna.”

“Onluklarını etrafa saçabileceğin kadar iyi maaş vermiyorum sana,” dedi Strike, “Bir bira ısmarlarsın.”

Strike hesabı halletti ve yolun karşısına, arabaya doğru yürüdüler. Robin için için bir yere daha gitmek zorunda kalmalarını diliyordu, zira Albury Sokağı’na dönme düşüncesi bile içini daraltıyordu.

Strike telefonundan haritaya bakarak, “M40 üzeri dönsek daha iyi olur gibi,” dedi. “M4’te kaza olmuş.”

“Peki,” dedi Robin.

Bu yol onları Le Manoir aux Quat’Saisons’tan geçirecekti. Robin otoparktan geri geri çıkarken bir anda Matthew’un saatler önce attığı mesajları hatırladı. İş yerine atmak istediği mesajı yanlışlıkla ona attığını iddia etmişti ama Robin, Matthew’un daha önce hiç hafta sonu ofisle iletişim kurduğunu hatırlamıyordu. Robin’in işiyle ilgili en büyük yakınmalarından biri de zaten kendisininin aksine, onun mesai saatleri ve sorumluluklarının cumartesilere, pazarlara sızmasıydı.

Strike’in ona bir şey söylediğini fark ederek, “Ne dedin?” dedi.

Bardan hareket ederlerken, “Kötü talihli olsalar gerek, diyorum, değil mi?” diye tekrarladı Strike.

“Kimler?”

“Beyaz atlar,” dedi Strike. “Beyaz atların ölüm alameti görüldüğü bir oyun yok muydu?”

“Bilmiyorum,” dedi Robin vites değiştirirken. “Ama Vahiylar Kitabı’nda ölüm, beyaz bir at üstünde gelir.”

“Soluk renkli bir at,” diye düzeltti Strike sigara içmek için yeniden camı açarken.

“Ukala.”

“Dedi, kahverengi ata ‘kahverengi’ demeyen kadın!” dedi Strike.

Strike gösterge panelinden yere kaymak üzere olan kirli tahta haça uzandı. Robin başka hiçbir şeye odaklanmamaya kararlı bir şekilde gözlerini önünde uzayan yoldan ayırmasa da ısırgan otlarının sık, kıllı kökleri arasında neredeyse gizlenmiş halde duran haçı ilk fark ettiğinde gözünün önünde beliren güçlü imge geri gelmişti: ormanda karanlık bir havzanın dibinde, deli denilen bir adam dışında herkes tarafından unutulmuş halde çürüyen ölü bir çocuk.

Ben, hakkımdaki bu yanlış ve belirsiz durumdan kurtulmak zorundayım.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike'ın bütün gün Chiswell malikânesindeki koruluk boyunca yürümesinin acısı ertesi gün çıkmıştı. Haliyle şimdi yataktan çıkmak, alt kata inip pazar günü çalışmaya koyulmak pek de cazip gelmiyordu. En sevdiği filmlerden birinde Hyman Roth adlı karakterin yaptığını yaparak, kendine bu işi severek tercih ettiğini hatırlatmaya çalıştı. Şayet özel dedektiflik, tıpkı mafyalaşmak gibi, alışılmışın dışında şeyler talep ediyorsa, mükâfatlara eşlik eden belli doğal sonuçları da kabul etmek gerekiyordu.

Sonuçta bir seçim yapmıştı. Ordu onu tek bacağıyla bile bünyesinde tutmak için fazlasıyla istekli davranmıştı. Arkadaşlarının arkadaşları yakın koruma sektöründe idari pozisyonlardan ticari ortaklığa kadar her şeyi önermişti. Ama keşfetme, çözme ve düzeni yeniden ahlaki evrene oturtma arzusunu içinden atamıyordu, ileride bir gün atabileceğinden de kuşkuluydu. Evrak işleri, sık sık kapısını çalan yaygaracı müşteriler, personel alma ve işten çıkarma gibi şeyler onun ruhunu tatmin etmiyordu. Ne var ki şu an yaptığı işin getirdiği uzun mesai saatleri, fiziksel sıkıntılar ve nadiren de olsa karşısına çıkan risk ve tehlikelerin tamamını soğukkanlılıkla,

hatta zaman zaman zevkle kabul ediyordu. Dolayısıyla düşünü aldı, protezini taktı ve eniştesinin diğerleri kelimenin mecazi değil gerçek anlamıyla ayak işlerini yaparken kendisinin ofiste oturmayı nihai hedef belirlemesi yönündeki salıgını hatırlayarak, esneye esneye alt kata doğru zorlu ve acılı yolculuğuna başladı.

Bilgisayarın başına geçtiğinde düşünceleri bir anda Robin'e kayıverdi. Ona ajansla ilgili nihai hedefinin ne olduğunu hiç sormamıştı çünkü belki biraz da kibirle, onun da emel ve arzusunun aynı olduğunu varsaymıştı hep: bir müşteri kaybettikleri an her şeyi kaybedebilecekleri korkusunu yaşamadan en ilgi çekici işi yaparlarken her ikisine de iyi bir gelir sağlamaya yetecek bir banka hesap bakiyesi. Ama belki Robin, Greg'in önerisine benzer bir sohbet için ilk adımı Strike'dan bekliyordu. Robin'den osuruklu kanepeye oturmasını rica edip ona uzun vadeli hedefler ve markalaşmayla ilgili önerilerden oluşan bir PowerPoint sunumu yapması halinde Robin'in nasıl bir tepki vereceğini gözünde canlandırmaya çalıştı.

Fakat işe koyulmasıyla beraber Robin'le ilgili düşünceleri bir anda başkalaşım geçirerek Charlotte'la olan anılarına dönüştü. Birlikte oldukları dönemde, rahatsız edilmeden bilgisayar başında uzun saatler geçirmesi gereken bunun gibi günlerinin olduğunu hatırladı Strike. Bazen Charlotte nereye gittiğiyle ilgili gereksiz gizemler yaratarak kendini sokağa atar, onu rahatsız etmek için nedenler icat eder veya manasız yere kavga çıkararak, kıymetli saatler boş yere akıp giderken Strike'ı sıkboğaz ederdi. Strike bu alışkanlığın ne kadar güç ve yorucu olduğunu kendine hatırlatıp durduğunun farkındaydı çünkü Lancaster House'ta onunla karşılaştığından beri, ne zaman zihnini boşaltmaya çalışsa Charlotte tipki bir sokak kedisi gibi zihninde dolanıp duruyordu.

Sekiz saate yakın bir süre ve yedi kupa çay, üç ihtiyaç molası, dört peynirli sandviç, üç paket patates cipsi, bir elma ve yirmi iki sigaradan sonra Strike bütün çalışan harcamalarının geri ödemesini yapmış, muhasebecinin şirketin son faturalarını teslim almasını sağlamış, Hutchins'in Fırıldak Doktor'la ilgili güncellenmiş ra-

porunu okumuş ve görüşmek istediği kişiyle ilgili araştırmaları esnasında, sanal gerçeklikte birkaç farklı Aamir Mallik'in izini sürmüştü. Saat beş olmuştu ve Strike aradığı kişiyi bulduğunu düşünüyordu. Ama fotoğraftaki kişi, Aamir Mallik'in çevrimiçi anonim bilgilerinde kendisine uygun gördüğü tarifi aksine, 'yakışıklı' olmanın o kadar uzağındaydı ki Strike çareyi Google görsellerinde bulduğu fotoğrafları kopyalayıp aradıkları Mallik'in bu olup olmadığını teyit etmesi için Robin'e e-posta atmakta buldu.

Aşağıda, Denmark Sokağı'ndaki dükkânlardan birinde müstakbel bir alıcının attığı bateri soloyu dinleyip esneyerek gerindi. Üst kata çıkıp Usain Bolt'un yüz metre koşusu da dâhil, Olimpiyatlar'da günün önemli anlarını izlemeyi iple çekerek bilgisayarın kapatma düğmesine uzandığı esnada cılız bir *ping* sesi Lorelei@VintageVamps.com'dan bir yeni e-posta geldiğini bildirdi. Konu satırında şöyle yazıyordu: "Sen ve ben".

Strike yeni e-posta görüntüsü bir çeşit geçici görme bozukluğuna yol açmış gibi ayalarının üst kısmıyla gözlerini ovuşturdu. Fakat başını kaldırıp gözlerini tekrar açtığında hâlâ gelen kutusunun en üst kısmında durmaya devam ediyordu.

"Lanet olsun," diye homurdandı. En kötü senaryonun dahi tecrübeyle sabit olduğuna kanaat getirerek e-postaya tıkladı.

E-posta yaklaşık bin sözcükten oluşuyordu ve özenle yazılmış izlenimi veriyordu. Karakteri hakkında, ümitsiz denilemeyecekse de acil müdahale edilmesi gereken bir psikiyatri hastasıyla ilgili vaka notları üslubunda yazılmış metodik bir tahlil sonucuydu okuduğu. Lorelei'in analizine göre Cormoran Strike kendi mutluluğunun önünde engel teşkil eden yaralı ve disfonksiyonel bir varlıktı. Duygusal ilişkilerindeki temel dürüstlük yoksunluğuna bağlı olarak başkalarına da acı çektiriyordu. Hiçbir zaman sağlıklı bir ilişki yaşayamamış olması nedeniyle önüne böyle bir ilişki sunulduğu anda kaçıyordu. Kendisine değer veren insanları çantada keklik görüyordu ve bunu ancak dibe vurup yapayalnız ve sevgisiz halde pişmanlıkların pençesinde kıvranırken anlayacaktı.

Bu öngörüü de, sadece koşulsuz birlikteliklerinin sona erdiğini söylemek yerine, onu bu e-postayı yazmaya iten bir vicdan muhasebesi tasviri ve kuşklar takip ediyordu. Lorelei, davranışlarını değıştirmemesi halinde kendisinin ve dünya üzerindeki hiçbir kadının onu çekmeyeceğini ima ederek bunları yazma nedenini açıklamanın en adili olduğunu düşündüğünü belirterek bitiriyordu sözlerini. Strike'tan bu e-postayı okumasını ve "bunun bir öfke-den değıl, aksine üzüntüden kaynaklandığını bilmesini" söylerken neyi kastettiğini düşünmesini istiyor ve "bu ilişkiyi farklı bir şey deneyecek kadar isteyip istemediklerinin kararını vermek üzere" yüz yüze görüşmeyi talep ediyordu.

Strike e-postanın sonuna ulaştığında nasıl bir yanıt vereceğini düşündüğünden değıl ama ayağı kalkarken duyacağı muhtemel fiziksel acıya hazırlık mahiyetinde güç toplamak için ekranın karşısında dondu kaldı. Sonunda protezine fazla ağırlık vermekten kaçınarak kendini zorlayarak ayağı kalktı ve bilgisayarı kapatıp ofisi kilitledi.

Korkuluklara tutunarak merdivenlerden çıkarken, *neden telefonda bitiremiyoruz ki*, diye düşündü. *Bu iş bitti, çok açık değıl mi bu? Neden otopsi yapmak zorundayız ki?*

Dairesine geri dönünce bir sigara daha yakıp mutfak sandalyesine çöktü ve Robin'i aradı. Telefon anında açılmıştı.

"Selam," dedi Robin sakince. "Bir saniye bekle."

Strike kapının kapandığını, ayak seslerini ve sonra bir başka kapının daha kapandığını duydu.

"E-postamı aldın mı? Biraz önce sana birkaç fotoğraf gönderdim."

"Hayır," dedi Robin kısık sesle, "Ne fotoğrafları."

"Sanırım Mallik'in Battersea'de yaşadığını öğrendim. Tıknaz biri, tek kaş."

"O değıl. İnce uzun bizimkisi. Ve gözlüklü."

"Yani bir saatimi boşa harcadım," dedi Strike sinirle. "Nerede yaşadığını ağzından kaçırmadı mı hiç? Hafta sonları neler yapmaktan hoşlanıyor? Ulusal sigorta numarası ne?"

“Hayır,” dedi Robin, “çok az konuştuk. Bunu daha önce de söylemiştim sana.”

“Kılık değiştirme işi nasıl gidiyor?”

Robin, Camden'daki bijuteri dükkânını işleten “deli Wiccan” ile perşembe günü görüşmesi olduğunu Strike'a daha önce mesajla bildirmişti.

“Fena sayılmaz,” dedi Robin, “Deneyssel bir şeyler...”

Arkadan boğuk bir bağırma sesi duyuldu.

“Affedersin, kapatmam gerek,” dedi Robin telaşla.

“Her şey yolunda mı?”

“İyiyim, yarın konuşuruz.”

Robin'in telefonu kapatmasıyla Strike telefonu kulağında kalamadı. Robin'i müşkül bir anında, hatta muhtemelen kavga esnasında aradığını düşündü ve biraz daha uzun sohbet edememelerinin yarattığı hafif hayal kırıklığıyla telefonu kulağından indirdi. Bir süre elinde telefonla öylece durup düşündü. Lorelei, e-postasını okur okumaz onun aramasını bekliyor olmalıydı. Henüz yazdıklarını görmediğini pekâlâ iddia edebileceğine kanaat getirerek telefonu kenara koyup televizyon kumandasına uzandı.

... daha bağışlayıcı bir karara varır ve daha özenli davranırdım.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike dört gün sonra, öğle yemeği saatinde, sokağın tam karşısındaki evi gözetlemeye müsait konumdaki küçük bir pizza restoranında sırtını tezgâha yasladı. Bir çift kahverengi, yarı müstakil evden birinin, Strike'a kalırsa zarif, kemerli pencereleri ve kilit taşlarıyla hayli gösterişli olan bu evlerden çok, mütevazı evlere daha uygun kaçacak ikiz kapısı üstünde Sarmaşık Evleri yazıyordu.

Strike pizza dilimini yerken telefonunun cebinde titrediğini hissetti. Açmadan önce arayanın kim olduğunu kontrol etti, zira Lorelei'la bugün rahatsız edici bir görüşme yapmışlardı. Arayanın Robin olduğunu görünce açtı.

"İçerideyim," dedi Robin. Sesi heyecanlı geliyordu. "Biraz önce görüştük. Patron korkunç, kimsenin onunla çalışmak istememesine şaşmamalı. Sıfır saatlik bir anlaşma. İşin aslı, kendisi çalışmak istemediğinde burada duracak birkaç kişi arıyor."

"Flick hâlâ orada mı?"

"Evet, ben dükkân sahibiyle görüşürken tezgâhı düzenliyordu. Kadın yarın beni bir deneyip görmek istiyor."

"Takip edilmedin değil mi?"

“Hayır, sanırım gazeteci pes etti artık. Dün de burada değildi. Hem görse bile muhtemelen tanıyamazdı beni. Saçlarımı görmem lazım.”

“Ne? Ne yaptın saçlarına?”

“Kalem saç boyası,” dedi Robin. “Kalıcı değil. Siyah mavi. Ve yoğun bir göz makyajı yaptım, birkaç da geçici dövmem var.”

“Selfie göndersene. Ben biraz daha hafif bir şey yapardım.”

“Bana bırak bunu. Sende durum ne?”

“Pek bir şey yok. Mallik, Della’nın evinden onunla birlikte çıktı bu sabah...”

“Hadi be, beraber mi yaşıyorlar?”

“Hiçbir fikrim yok. Rehber köpekle beraber bir taksiye binip gittiler. Bir saat sonra da geri döndüler. Şimdi ne yapacaklar diye bekliyorum işte. Ama enteresan bir şey var; Mallik’i daha önce gördüm ben. Bu sabah görür görmez tanıdım.”

“Ciddi misin?”

“Evet, Jimmy’nin OKHD toplantısındaydı. Billy’yi bulmak için gittiğim toplantıda.”

“Çok tuhaf... Geraint’in elçiliğini yapıyor olabilir mi dersin?”

“Olabilir,” dedi Strike, “ama görüşmek istedilerse bunu neden telefonda yapmadılar anlayabilmiş değilim. Hoş, bu Mallik’te genel anlamda değişik bir hal var.”

“Normal biri,” dedi Robin hızlıca. “Benden hoşlanmadı ama bunun nedeni işkillenmiş olmasıydı. Bu da sadece geri kalan diğer herkesten daha zeki olduğunu gösterir.”

“Onun katil olabileceğini düşünmüyor musun yani?”

“Kinvara’nın söylediği şeyden dolayı mı soruyorsun bunu?”

“Kocam birini kızdırdı; üzmemesi gerektiği konusunda onu uyardığım birini.” diye alıntı yaptı Strike.

“Peki, bir insan Aamir’i üzmekten neden çekinsin ki? Koyu tenli diye mi? Aslına bakarsan onun adına üzülüyordum, yanında çalışmak zorunda olduğu insanı...”

“Bir saniye,” dedi Strike pizzasından kalan son parçayı tabağa bırakırken.

Della’nın sokak kapısı yeniden açılmıştı.

Mallik evden yalnız çıkıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra bahçe yolunu hızlı adımlarla aşip sokağa çıkarken, “Başlıyoruz,” dedi Strike ve hemen ardından pizzacıdan çıktı.

“Bulutların üstünde yürüyor sanki. Yanından ayrıldığına sevinmiş gibi...”

“Bacanın nasıl?”

“Daha kötü günleri olmuştu. Bekle bir saniye, sola dönüyor. Robin, kapatmam lazım, biraz hızlanmam gerek.”

“Bol şans.”

“Sağ ol.”

Strike sol bacasının izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla Southwark Park Caddesi üzerinde yolun karşısına geçti ve her iki yanında düzenli aralıklarla çınar ağaçları ve Viktoryen teraslı evlerin sıralandığı uzun sokağa, Alma Grove’a döndü. Mallik, Strike’ın beklemediği bir şekilde, sağdaki evlerden birinin, turkuaz kapılı bir evin önünde durdu ve içeri girdi. Kaldığı ev Winn’lerinkinin yürüyerek bile en fazla beş dakika uzağındaydı.

Alma Grove’daki evler fazla dip dibeydi, dolayısıyla Strike duvarların yüksek sesleri geçirmesinin işten bile olmadığını kestirebiliyordu. Strike, Mallik’in ceketini, ayakkabılarını çıkarabilmesi için bir süre bekledikten sonra eve yöneldi ve turkuaz renkli kapıyı tıklattı.

Birkaç saniye sonra Aamir kapıyı açtı. Yüzüne görülmeye değer bir şaşkınlık ifadesi yerleşmişti. Aamir, Strike’ı tanıyordu, buna kuşku yoktu.

“Aamir Mallik siz misiniz?”

Genç adam ilk başta bir şey demedi; bir eli kapıda, diğer eli hol duvarında, buz kesmiş bir şekilde kalın camlı gözlüklerinin ardında kıstığı siyah gözleriyle Strike’a bakıyordu.

“Ne istiyorsun?”

“Biraz sohbet etmek,” dedi Strike.

“Neden? Ne konuda?”

“Jasper Chiswell’in ailesi beni tuttu. İntiharı konusunda şüpheleri var.”

Aamir üstüne geçici felç inmiş gibi bir süre ne kımıldadı ne de tek kelime etti. Bir an sonra kapının kenarına çekildi.

“Peki, buyurun.”

Aamir’in yerinde olsaydı, Strike da onun neden kapısını çaldığını düşünse düşünse kâbus dolu geceler geçirmektense dedektifin ne bildiğini ve neden şüphelendiğini bilmek isterdi muhakkak. Strike içeri girdi ve ayakkabılarını paspasta sildi.

Ev dışarıdan görüldüğünden daha genişti. Aamir, Strike’ı soldaki kapıdan oturma odasına geçirdi. Dekor açık şekilde Aamir’den çok daha yaşlı birinin zevkini yansıtıyordu. Kalın ve helezonik pembeler ve yeşillerle bezeli bir halı, basma kumaş örtülü birkaç sandalye, dantel örtülü, ahşap bir çay sehпасı ve şömine rafının üstünde duran kenarları işlemeli aynanın tamamı ihtiyar bir hane halkına işaret ederken, çirkin mi çirkin bir elektrikli ısıtıcı dövmeye demir şöminenin içine yerleştirilmişti. Raflar örtüsüzdü ve süs eşyaları ile benzeri objelerden arındırılmıştı. Bir koltuğun kolunda karton kapaklı bir Stieg Larsson kitabı duruyordu.

Aamir elleri kot pantolonunun ceplerinde, yüzünü Strike’a döndü.

“Sen Cormoran Strike’sın,” dedi.

“Doğru.”

“Avam Kamarası’nda Venetia olduğunu iddia ederek dolaşan da senin partnerindi.”

“Bu da doğru.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Aamir ikinci kez.

“Birkaç soru sormak istiyorum.”

“Ne hakkında?”

“Oturmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu Strike izin beklemeden otururken. Aamir’in gözlerini bacağına çevirdiğini fark

etti ve gösterişli bir şekilde protezini öne doğru uzatarak çorabının üst kısmından parıltılı metal bileğini görünür kıldı. Della'nın engelliliğine fevkalade hassas davranan bir adamın Strike'tan tekrar ayağa kalkmasını isteyememesi için yeterli bir nedendi bu. "Değim gibi, ailesi Jasper Chiswell'in intihar ettiğini düşünmüyor."

Aamir şüpheli bir ton vermeye çalışsa da sadece korktuğunu hissettiren bir ses tonuyla, "Ölümüyle bir ilgim olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Strike, "ama böyle bir itirafta bulunmak istiyorsan çekinme. Beni bir sürü işten kurtarmış olursun."

Aamir gülümsemedi.

"Senin hakkında bildiğim tek şey Aamir," dedi Strike; "Geraint Winn'in, Chiswell'e şantaj yapmasına yardım ettiğin."

"Etmedim," dedi Aamir anında.

Paniğe kapılan birinin yapacağı şeyi yaparak otomatikman ve düşüncesizce inkâr etmişti.

"İşlediği suçla ilgili fotoğrafları ele geçirip ona karşı kullanmaya çalışmıyor muydun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Basın, patronlarının mahkeme emrini kaldırmaya uğraşiyor. Şantaj meselesi bir kez kamuoyuyla paylaşıldıktan sonra senin bundaki rolün de uzun süre gizli kalmayacaktır. Senin ve arkadaşın Christopher..."

"Arkadaşım falan değil o benim!"

Aamir'in hiddeti Strike'ın ilgisini çekmişti.

"Bu ev senin mi Aamir?"

"Ne?"

"Yirmi dört yaşında ve çok da yüksek bir maaşı olamayacak biri için fazla büyük bir ev gibi geldi..."

"Kimin evi olduğu seni ilgilendirmez."

"Şahsen ilgimi çektiğini söyleyemem zaten," dedi Strike öne doğru eğilerek, "ama gazetelerin ilgisini çekecektir kuşkusuz. Hele ki makul bir kira ödemiyorsan ev sahiplerine minnettar görüne-

ceksin. Yani onlara borçlu görünebilirsin, avuçlarında gibi yani... Hele ki ev sahiplerin aynı zamanda işverenlerinse vergi dairesi de burada bir menfaat olduğunu düşünecektir ki bu da ciddi sorunlara yol açabilir. Her iki taraf için de.”

“Beni nasıl buldun?” diye sordu Aamir.

“Kolay olmadı açıkçası,” diye itiraf etti Strike. “Çok da aktif bir sosyal medya hayatın yok. Ama en sonunda,” dedi ve elini ceketinin iç cebine atıp katlanmış halde duran bir tomar kâğıt çıkararak devam etti, “kız kardeşinin Facebook hesabını buldum. *Bu* senin kız kardeşin, öyle değil mi?”

Strike üzerinde çıktısını aldığı bir Facebook paylaşımı bulunan kâğıdı sehpa koydu. Fotoğrafın düşük kaliteli çıktısında türbanlı, hafif kilolu, güzel bir kadın dört küçük çocuğun arasında gülümsüyordu. Aamir’in sessizliğini onaya yoran Strike devam etti.

“Paylaşımlarda birkaç yıl kadar geriye gittim. Bu da sensin,” dedi ve ikinci kâğıdı da ilkinin üstüne koydu. O zamanlar daha da genç olan Aamir mezuniyet cübbesi içinde ailesiyle birlikte gülümsüyordu. “LEO’da siyaset ve ekonomi bölümünü birincilikle bitirmişsin. Çok etkileyici...”

“Ve lisansüstü eğitiminde Dışişleri Bakanlığı’na geçmişsin,” diye devam etti Strike üçüncü kâğıdı diğer ikisinin üstüne koyup. Kel, kırmızı yüzlü bir adamla beraber, tamamı siyahi ve diğer etnik azınlıklardan, bir grup şık giyimli genç kadın ve erkeğin poz verdiği bir fotoğraftı bu. “İşte buradasın,” dedi Strike, “o dönem işe alımda çeşitlilik inisiyatifi yürütmekte olan bürokrat Sör Christopher Barrowclough-Burns’le birliktesin.”

Aamir’in gözleri seğirdi.

Strike, “Ve işte yine sen,” dedi ve çıktısını aldığı dört Facebook fotoğrafından sonuncusunu sehpa bırakıp. “Sadece bir ay önce kız kardeşinle beraber Della’nın evinin tam karşısındaki pizzacıdasınız. Pizzacının yerini ve Winn’lerin evine ne kadar yakın olduğunu tespit ettikten sonra Bermondsey’e gelip seni civarda görebilir miyim diye bakmaya degeceğini düşündüm.”

Aamir kız kardeşiyle birlikte görüldüğü fotoğrafa baktı. Kız kardeşi *selfie* çekmişti. Arkalarındaki pencereden Southwark Park Caddesi açık bir şekilde görölüyordu.

“13 Temmuz günü sabah saat altıda neredeydin?” diye sordu Strike, Aamir’e.

“Burada.”

“Bunu doğrulayacak biri var mı?”

“Evet, Geraint Winn.”

“Gece burada mı kaldı?”

Aamir yumruğunu kaldırarak birkaç adım yaklaştı. Hiç boks yapmadığını ancak bu kadar belli edebilirdi. Yine de Strike gerildi. Aamir patlama noktasına yaklaşmış görölüyordu.

“Söylemeye çalıştığım şey şu,” dedi Strike, “sabahın altısı, Geraint Winn’in senin evinde olması için tuhaf bir saat sonuçta.”

Aamir onlarla başka ne yapabileceğini bilmiyormuş gibi yumruklarını yavaşça indirdikten sonra geri geri adımlayıp en yakınındaki koltuğun koluna oturdu.

“Geraint geldi ve Della’yla fena kavgaya ettiklerini söyledi.”

“Telefonda söyleyemez miydi bunu?”

“Söyleyebilirdi herhalde ama öyle yapmadı,” dedi Aamir. “Benden Della’yı acile gitmeye ikna etmesinde yardım etmemi istedi. Merdivenlerden son birkaç basamak kala düşmüş ve bileği şişmiş. Oraya gittim, onlar da hemen köşede oturuyor, ama onu ikna edemedim. Çok inatçıdır. Her neyse işte, sadece burkulma olduğu anlaşıldı zaten, kırık değildi. Bir şeyi yoktu.”

“O halde Jasper Chiswell öldüğü esnada Geraint’in suç mahallinden başka bir yerde olduğunun şahidi de sensin?”

“Sanırım öyle.”

“Ve o da senin şahidin.”

“Jasper Chiswell’in ölmesini neden isteyeyim ki?” diye sordu Aamir.

“Güzel soru,” dedi Strike.

“Adamı doğru düzgün tanıımıyordum bile,” dedi Aamir.

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.”

“O zaman sana Catullus’tan alıntı yapmaya, kader tanrıçasından bahsetmeye ve onca kişinin önünde özel hayatınla ilgili bir şeyler bildiğini ima etmeye sevk eden şey neydi onu?”

Uzun bir sessizlik oldu. Bir kez daha Aamir’in gözleri seğirmeye başlamıştı.

“Böyle bir şey olmadı,” dedi sonunda.

“Olmadı mı? Partnerim...”

“Yalan söylüyor. Chiswell özel hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir şey.”

Strike yan komşunun elektrik süpürgesini çalıştırdığını duydu. Duvarlar kalın değildi.

Strike, hiç olmadığı kadar korkmuş görünen Mallik’e, “Seni daha önce bir kez daha gördüm,” dedi. “Birkaç ay kadar önce, Jimmy Knight’in East Ham’daki toplantısında.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi Mallik. “Başka biriyle karıştırıyor olmalısın.” Ve hiç de inandırıcı olmayan bir ses tonuyla ekledi. “Jimmy Knight da kim?”

“Pekâlâ Aamir,” dedi Strike, “oyunu böyle oynamak istiyorsan uzatmanın manası yok. Tuvaleti kullanabilir miyim?”

“Ne?”

“İşemem lazım. Sonra da gidiyorum, seni rahat bırakıyorum.”

Mallik’in Strike’ın isteğini geri çevirmek istediği ama bunun için makul bir gerekçe bulamadığı çok açıktı.

“Peki,” dedi. “Ama...”

Birden aklına bir şey gelmiş gibiydi.

“Bekle. Önce ben gireyim. Çorapları küvette suya yatırmıştım. Burada bekle.”

“Nasıl istersen,” dedi Strike.

Aamir odadan ayrıldı. Strike komşuları rahatsız edebilecek boyutta yüksek hayvan seslerine yol açabilecek bir canlıya veya faaliyete dair ipuçları aramak üzere bir bahane bulup üst kata ba-

kınmak istiyordu ama Aamir'in ayak sesleri ona banyonun zemin katta, mutfağın ilerisinde olduğunu gösteriyordu.

Birkaç dakika sonra Aamir geri döndü.

"Bu taraftan," dedi ve Strike'a holden sade bir mutfığa kadar eşlik ettikten sonra banyoyu işaret etti.

Strike içeri girdi, kapıyı kapatıp kilitledi ve derhal küvetin tabanına uzandı. Kuruydu. Banyo duvarları pembeydi ve pembe banyo takımıyla uyumluydu. Tuvaletin yanındaki tutamaçlar ve banyonun diğer ucunda yerden tavana kadar uzanan parmaklık buranın daha önce bir dönem hasta veya engelli birinin evi olduğunu gösteriyordu.

Aamir'in dedektif içeri girmeden önce kaldırmak veya gizlemek istediği şey ne olabilirdi? Strike banyo dolabını açtı. Genç bir adamın temel ihtiyaçları olan tıraş takımı, deodorant ve tıraş losyonu dışında çok az şey vardı.

Dolabı kapatan Strike kendi yansımasının dolandığını fark etti ve omzunun üstünden, kapı arkasına özensizce asılmış mavi, kalın havlu kumaştan bornozun amacına uygun tasarlanmış ilmeğinden ziyade kol oyuğundan işkillendi.

Burun sokulamayacak türde bir işle meşgul olduğu kurgusunu devam ettirmek için sifonu çektikten sonra bornoza yaklaştı ve ceplerinin boş olduğunu gördü. Bunu yaparken bornozu tehlikeli bir şekilde kancadan kaydırmıştı.

Biraz önce neyin ortaya çıktığını daha iyi görmek için bir adım geri çekildi. Birisi boyayı ve ahşabı yarıp parçalayarak banyo kapısına dört bacaklı bir figür oymuştu. Strike, Aamir'in kulak kesilmiş olma ihtimaline karşı soğuk su musluğunu açtı ve telefonunu çıkarıp kapıdaki oyma çizimin fotoğrafını çekti. Musluğu kapattı, bornozu bulduğu yere geri astı.

Aamir mutfağın köşesinde bekliyordu.

Strike, "Fotoğrafların bende kalmasının bir mahsuru var mı?" diye sordu ve yanıt beklemeden oturma odasına geçip Facebook

sayfası çıktılarını topladı. Sonra üstünkörü bir şey sorar gibi, “Seni dışışlerinden ayrılmaya iten şey neydi sahi?” dedi.

“Bilmem... sevmedim.”

“Nasıl oldu da Winn’lerin yanında çalışmaya başladın peki?”

“Tanışşıyorduk,” dedi Aamir. “Della bana iş teklif etti. Ben de kabul ettim.”

Strike bir görüşmede sorması gerektiğı şey konusunda nadiren vicdani anlamda tereddüt yaşardı ve bu da o nadir anlardan biriydi.

“Fark etmeden edemedim,” dedi elinde bir tomar çıktıyla, “dışışlerinden ayrıldıktan sonra çok uzun bir süre ailenin gözünden düşmüş gibi görünüyorsun. Grup fotoğraflarında, hatta annenin yetmişinci yaş günü partisinde bile görünmüyorsun. Kız kardeşin bir süre senden bahsetmeyi bırakmış.”

Aamir tek kelime etmedi.

“Âdeta reddedilmişsin,” dedi Strike.

“Artık gidebilirsin,” dedi Aamir ama Strike oralı olmadı.

“Kız kardeşin birlikte pizzacıda görüldüğünüz bu iki fotoğrafı yüklediğinde,” dedi Strike son çıktıyı tekrar açarak, “yapılan yorumlar...”

Aamir bu kez daha yüksek sesle, “Artık gitmeni istiyorum,” diye tekrarladı.

“Bu pislikle ne işin var senin?” ve “Baban onunla hâlâ görüşmeye devam ettiğini biliyor mu?” gibi cümleler...” Strike, Aamir ile kız kardeşinin fotoğrafının altına yapılmış yorumları yüksek sesle okumaya devam etti: “Benim kardeşim *liwat*’a³⁰ razı gelse...”

Aamir, Strike’a doğru atılıp sağ yumruğunu var gücüyle Strike’ın yanağına savurduysa da dedektif yumruğu savuşturmayı bildi. Ama özenli, dikkatli biri izlenimi uyandıran Aamir tehlikeli bir düşmana sahip hemen herkesin yapabileceğı gibi cinnet geçiriyordu. Yanda duran lambayı prizden çekip öyle hışımla savurdu

ki Strike zamanında eğilmeyi başarmamış olsa lamba, oturma odasını ortadan ikiye ayıran duvarda değil suratında patlayacaktı.

Aamir paramparça olan lambayı alıp tekrar üzerine saldırınca, “Yeter!” diye kükredi Strike ve yel değirmeni gibi ardı ardına gelen yumrukları savuşturarak protez bacağına Aamir’in bacağının arkasına geçirdiği gibi yere serdi onu. Bu hamlesi zaten ağrıyan bacağına hiç iyi gelmediği için soluk soluğa küfrederek doğruldu ve şunu dedi.

“Dur yoksa kafanı patlatırım.”

Aamir yerde dönerek Strike’tan uzaklaşıp tekrar ayağa kalktı. Gözlüğü bir kulağından sarkıyordu. Zangır zangır titreyen ellerini kavuşturdu ve kırık eklemine incelemesiyle bir anda gözleri yuvasından çıkacakmışçasına büyüdü.

“Aamir, özel hayatın beni ilgilendirmiyor,” dedi Strike nefes nefese, “Beni ilgilendiren kısım suçlarını sakladığın kişiler..”

“Defol,” diye tısladı Aamir.

“Çünkü polis bunun bir cinayet olduğuna kanaat getirdiği an gizlemeye çalıştığın her şey ortaya çıkacak. Cinayet soruşturmaları kimsenin mahremiyetine göre şekillenmez.”

“Defol!”

“Pekâlâ. Benden söylemesi. Sonra uyarmadın deme.”

Kapıda Strike başını çevirdi ve hol boyunca onu takip eden ve durmasıyla anında teyakkuza geçen Aamir’in yüzüne son bir kez daha baktı.

“Banyo kapının arkasına o işareti kim oydu Aamir?”

“Defol!”

Strike daha fazla üstelemenin yararsız olduğunu biliyordu. Adımını eşikten dışarı atmasıyla kapının sertçe kapanması bir oldu.

Strike acıyla zonklayan protez bacağına verdiği yükü hafifletmek üzere birkaç ev ilerideki bir ağaca sırtını verip az önce çektiği fotoğrafı, altına yazdığı bir notla Robin’e mesaj attı:

Sana bir şey hatırlatıyor mu?

Bir sigara yaktı ve bir süre sabit pozisyonda durmak için bahanesi olmasından memnun bir şekilde Robin'in yanıtını beklemeye koyuldu. Zira bacağındaki ağır bir tarafa, başının yan tarafı da zonkluyordu. Suratına fırlatılan lambadan kurtulayım derken başını duvara çarpmıştı. Dahası, kendisinden çok daha genç bir herifi yere sererken sarf ettiği efor sırtını da fena ağrıtmıştı.

Turkuaz kapıya bir bakış attı. Dürüst olması gerekirse canını yakan bir şey daha vardı: vicdanı. Mallik'in evine, onu Chiswell ve Winn'lerle ilişkisi hakkındaki hakikatle şok edip gözdağı vermek niyetiyle girmişti. Bir özel dedektif, hekimlerin "öncelikle hastaya zarar vermemelisin" düsturu gibi bir kurala göre hareket edemeyecek olsa da Strike genellikle gerçeği, muhatabını gereksiz zarara uğratmadan açığa çıkarmaya uğraşırdı. Facebook paylaşımı altındaki yorumları Aamir'e okuması biraz bel altı vurmak olmuştu. Zeki, mutsuz ve Winn'lere başka bir seçeneği olmaksızın mutlak sadık olan Aamir Mallik'in meylettiği şiddet ancak çaresiz bir insanın meyledeceği türdendi. Mallik'in parlak kariyerinin henüz başlarında dışişlerinde danışmanı Sör Christopher Barrowclough-Burns'ün yanında gururla poz verdiği fotoğrafı hatırlaması için elini cebine atıp çıktıya bir kez daha bakmaya ihtiyacı yoktu Strike'ın.

O sırada telefonu çaldı.

"Bu oyma nereden çıktı böyle?" dedi Robin.

"Aamir'in banyo kapısının arkasında, bornozun altında gizliydi."

"Şaka yapıyorsun!"

"Hayır. Nasıl bir şey çağırıştırıyor sana?"

"Woolstone'daki, tepenin üstündeki beyaz atı," dedi Robin.

"Eh, içimi rahatlattın," dedi Strike. Dirseğiyle ağaçtan güç alarak yeniden doğruldu ve ağır aksak yürümeye koyuldu. "O lanet şeyle karşılaşınca halüsinasyon gördüğümden korktum çünkü."

... artık hayat mücadelesine katılmak istiyorum.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Robin cuma sabahı saat sekiz buçukta Camden Town durağından çıktı ve önünden geçtiği her camda kaçamak bakışlarla dış görünüşünü kontrol ede ede deneme mesaisi için bijuteri dükkânının yolunu tuttu.

Shacklewell Sapığı davasını takip eden aylarda, kaşlarının şeklini değiştirmek veya dudaklarına aşırı miktarda parlak kırmızı ruj sürmek gibi makyaj tekniklerini kullanmada ustalaşan (ki peruk ve lenslerle birleştiğinde görünüşünde hayli ciddi bir değişime yol açıyordu bütün bunlar) Robin bugünkü gibi bir makyajı daha önce hiç yapmamıştı. Koyu kahverengi lens taktığı gözlerinin altına yoğun bir sürme çekmiş, dudaklarına uçuk pembe ruj, tırnaklarına da metalik gri oje sürmüştü. Normalde sadece birer küpe deliği bulunan kulakları içinse, *piercing* konusunda daha maceraperest bir tavra sahipmiş havası vermek üzere bir çift ucuz kelepçeli küpe satın almıştı. Deptford'daki bir ucuz elbise dükkânından satın aldığı kısa, siyah, ikinci el elbisesi önceki gün çamaşır makinesinde yıkamış olmasına rağmen hafiften küf kokusu yaymaya devam ediyordu. Elbisesini sabah sıcaklığına rağmen ayaklarına geçirdiği kalın, siyah külotlu çorap ve yine düz siyah, bağcıklı botla ta-

mamlamıştı. Robin bu haliyle Camden'da sıkça karşılaşılan gotik ve *emo* kızlara benzediğini ümit ediyordu.

Robin yeni yarattığı bu ikinci karaktere Bobbi Cunliffe adını vermişti. Gizli görevdeyken kişisel olarak ilişki kurabileceğin isimler tercih etmek en iyisiydi, zira böylece adı çağrıldığında doğal bir şekilde yanıt verebiliyordu. Bobbi, Robin'e yakın bir tınıya sahipti ve aslına bakılırsa zaman zaman ona bu şekilde hitap eden insanlar olmuştu; bunlardan en dikkat çekici olanı da yıllar önceki geçici ofis deneyiminde onunla flört eden gençti. Hakeza kardeşi Martin de onu kızdırmak istediğinde ona böyle seslenirdi. Cunliffe ise Matthew'un soyadıydı.

Matthew'un Barnet'taki bir ofisi denetlemek için işe erken gitmesi Robin'in de işine gelmişti; Matthew'un iğneleyici açıklamalarını ve yine gizli göreve çıkacak olmasıyla ilgili hoşnutsuzluğunu duymadan fiziksel hazırlıklarını tamamlayabilmişti bu sayede. Aslına bakılırsa Matthew'un içgüdüsel olarak itici bulacağı bu kıza bir hüviyet kazandırırken evlilik soyadını kullanıyor olmaktan (ki bu soyadını ilk kez kendi soyadı olarak kullanacaktı) ciddi manada keyif alabileceğini düşünüyordu Robin. Matthew yaşı ilerledikçe kendisi gibi giyinmeyen, düşünmeyen, yaşamayan insanlara her geçen gün daha çok gıcık olmaya, onları daha çok aşağılamaya başlamıştı.

Wicca kadının bijuteri dükkânı Triquetra, Camden Market'in kuytu bir köşesindeydi. Dokuza çeyrek kala dükkâna varan Robin, Camden Lock esnafını koşuşturur halde bulsa da Triquetra boş ve kapalıydı. On beş dakika kadar bekledikten sonra işvereni biraz soluk soluğa kalmış halde geldi. Robin'e kalırsa ellilerinin sonlarında olan iri bir kadındı; diplere doğru yaklaşık bir santimetrelık kısımda gümüşü rengin görüldüğü, dağınık haldeki boyalı ve siyah saçları Bobbi Cunliffe'in göz kalemiyle aynı tondaydı ve uzun, yeşil bir kadife elbise giyiyordu.

Dükkân sahibi, bugünkü deneme sürecini beraberinde getiren üstünkörü mülakat boyunca Robin'e sadece birkaç soru sormakla

yetinmiş ve yakınlarda onu terk edip Tayland'a giden otuz yıllık kocasını, sınır ihlali nedeniyle kendisini dava eden komşusunu ve Triquetra'yı bırakıp başka iş bakmaya giden bir dolu tatminsiz ve nankör çalışanı uzun uzun anlatmıştı. Asgari ücrete mukabil azami emek alma arzusu ve kendine acıma dolu iç döküşleri, Robin'in neden kimsenin burada çalışmak istememesini anlamasına yetmiş de artmıştı bile.

Sesini duyurabileceği kadar yaklaşıncı, "Dakıksın," dedi. "Güzel. Öbürü nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Robin.

"*Bir de bununla uğraşamam,*" dedi dükkân sahibi hafif his-terik bir tonda. "Brian'ın avukatıyla görüşeceğim gün üstelik!"

Kapıyı açıp Robin'e büfe boyutunda olan dükkânın içerisini gösterdi ve kepenkleri kaldırmaya başlamak üzere kollarını kaldırmasıyla tozlu, tütsü kokulu havaya yoğun bir vücut kokusu ve silhat esansı eklendi. Gün ışığı dükkâna âdeta katı halde giriyor ve içerideki her şeyi kendisine kıyasla daha temelsiz ve pejmürde kılıyordu. Koyu mor duvarlardaki raflarda asılı duran mat gümüş kolyeler ve küpelerin büyük kısmında pentagramlar, barış sembolleri ve marihuana yaprakları bulunurken tezgâhın ardındaki siyah raflarda cam nargileler, tarot kartları, siyah mumlar, uçucu yağlar ve ayin hançerleri bir arada sergileniyordu.

Dükkân sahibi tezgâhın arka kısmında dolanıp dururken, "Şu anda Camden'a gelen ekstra *milyonlarca* turist var," dedi, "ve o da dönmezse... *hele şükür gelebildin!*" dedi suratsız görünen Flick'in içeri girmesiyle. Sarı yeşil bir Hizbullah tişörtü ve yırtık kot pantolon giyen Flick büyük, deri bir postacı çantası takmıştı.

"Metro gecikti," dedi.

"Ben gelmeyi başardım ama. Bibi de öyle!"

Robin, Yorkshire aksanını bilinçli bir şekilde vurgulayarak, "Bobbi," diye düzeltti.

Bu kez Londralı biri gibi davranmak istemiyordu. Flick'in bilebileceği okullar ve yerler hakkında konuşmamak en iyisi olacaktı zira.

"Bakın, ikinizin de işin başında olmanız lazım, *her zaman*," dedi dükkân sahibi, son iki sözcüğü söylerken ellerini birbirine kenetledi. "Pekâlâ Bibi..."

"Bobbi."

"Tamam, buraya gel de kasanın nasıl çalıştığını öğren."

Robin kasanın nasıl çalıştığını öğrenmekte zorlanmadı, zira ergenliğinde cumartesi günleri Harrogate'te bir kıyafet dükkânında çalışmıştı. Zaten daha fazla açıklama yapılmasına ihtiyacı olmaması iyi olmuştu çünkü dükkânı açmalarının üzerinden on dakika ancak geçmişti ki bir müşteri akını başladı. Bu durum dükkânda satın almaya değer tek bir şey dahi bulamayan Robin'i biraz şaşırtsa da Camden'a gelen ziyaretçilerin çoğunun kalay alaşımı bir çift küpe, pentagram kabartmalı bir mum veya kasanın yanındaki sepette duran ve her biri ayrı bir gizemli albeniye sahip gibi görünen kendir bezinden küçük çantalardan birini almazlarsa gezileri eksik kalacakmış gibi bir hali vardı.

Dükkân sahibi saat on birde, "Evet, benim çıkmam gerek," dediği esnada Flick iki farklı tarot destesi arasında kararsız kalan uzun boylu, Alman bir kadına yardımcı oluyordu. "Unutmayın, arakçılara karşı birinizin gözü sürekli mallarda olmalı. Arkadaşım Eddie de tetikte olacak zaten," diye açıkladı hemen dışarıdaki eski plak standını işaret ederek. "Yirmişer dakika öğle yemeği molası. Sırayla çıkın. Ve unutmayın," diye tehditkâr bir şekilde yineledi, "Eddie'nin bir gözü burada."

Ve kadifeye sinmiş vücut kokusunu havada kırbaç gibi şaklatarak çıkıp gitti. Alman müşteri de tarot destesiyle dükkândan ayrılırken Flick'in sertçe kapattığı kasanın sesi geçici bir an için boşalmış dükkânda yankılandı.

“Eski dost Eddie,” dedi Flick ikinci bir tonda. “Hiç iplediği bile yok. Panjurunu bile çalar da gram umursamaz. Orospu,” diye perçinledi gazezini.

Robin’in gülmesi Flick’in hoşuna gitmiş gibiydi.

“Adın ne sahi?” dedi Robin Yorkshire aksanıyla. “O söylemedi hiç.”

“Flick. Sen de Bobbi’sin, değil mi?”

“Evet,” dedi Robin.

Flick tezgâhın altına tıktığı postacı çantasından telefonunu çıkarıp arayan soran var mı diye kontrol etti ve görmeyi umduğu şeyi görememiş olmanın yüzüne yerleştirdiği ifadeyle tekrar göz önünden kaldırdı.

“Bayağı zor durumdasın anlaşılan, ha?” diye sordu Robin’e.

“Ne iş olursa yapmak zorundayım,” dedi Robin. “Kovuldum.”

“Öyle mi?”

“Lanet olası Amazon,” dedi Robin.

“Vergi kaçakçısı piç kuruları,” dedi Flick biraz daha ilgili bir tonda. “Ne oldu?”

“Günlük kotamı doldurmadım.”

Robin hikâyesini bir perakende firmasının depolarından birindeki çalışma koşullarıyla ilgili yakınlarda yapılmış bir haberden geliştirmişti: belirlenen hedefleri tutturmaları için çalışanlara yapılan zorbaca baskılar, denetçilerin merhametsiz bakışları altında her gün binlerce ürünün paketlenmesi ve taranması... Robin anlatırken Flick’in yüz ifadesi acıma ile öfke arasında gidip geliyordu.

Robin anlatmayı bitirir bitirmez Flick, “Zalimlik bu,” dedi.

“Öyle,” dedi Robin de, “sendika falan yok tabii. Babam Yorkshire’da önemli bir sendikacıydı.”

“Öfkeden delirmiştir kesin o da.”

“Öldü,” dedi Robin hiç sıkıntı duymadan. “Akciğerden. Mardenciydi.”

“Siktir,” dedi Flick, “çok üzüldüm.”

Artık Robin’e saygıyla ve merakla bakıyordu.

“Amele olacaksın yani, çalışan değil. Bu piç kuruları paçalarını böyle kurtarıyor.”

“Aradaki fark ne?”

“Daha az yasal hak,” dedi Flick. “Gerçi ücretinden kesinti yaptılarsa, dava açabilirsin.”

“Kanıtlayabilir miyim, bilmiyorum,” dedi Robin. “Bütün bunları nasıl biliyorsun sen?”

“İşçi sınıfı hareketinde fazlasıyla aktifim,” dedi Flick omuz silkererek. Anlık bir tereddüdün ardından ekledi. “Ve annem iş hukuku avukatı.”

Robin zarif bir şekilde, sesinin şaşırmış gibi çıkmasına izin vererek, “Öyle mi?” dedi.

“Evet,” dedi Flick tırnaklarını yolarken, “ama aramız bozuk. Aslına bakarsan ailemden kimseyle görüşmüyorum. Partnerimden hoşlanmıyorlar. Ve siyasi görüşümden.”

Hizbullah tişörtünü düzelterek Robin’e gösterdi.

“Ne? Tory’ler mi yoksa?” diye sordu Robin.

“Öyle demekte bir mahsur yok. Blair’i beğeniyorlar sonuçta.”

Robin ikinci el elbisesinin cebinde telefonunun titrediğini fark etti.

“Burada tuvalet var mı?”

“Şurada,” dedi Flick iyi gizlenmiş, üstünde yine bijuteri raflarının çakılı olduğu mor boyalı kapıyı işaret ederek.

Robin mor kapının ardında çatlamış, kirli penceresiyle küçük bir odacık buldu. Üzerinde bir su ısıtıcı, birkaç temizlik malzemesi ve temizlik bezi bulunan köhne bir mutfak ünitesinin yanında çelik bir kasa duruyordu. Oturmak şöyle dursun, ayakta duracak yer dahi yok sayılırdı, zira köşeye de pis bir tuvalet kondurulmuştu.

Robin kendisini suntadan tuvalet kabininin içine atıp tuvalet lambasını yaktı ve klozete oturup Barclay’in biraz önce Strike ile ona gönderdiği grup mesajını okumaya koyuldu. Hayli uzun bir mesajdı:

Billy bulundu. 2 hafta önce sokaktan toplamışlar. Kuzey Londra'da bir hastanenin psiko­zlu hastalar bölümüne yatırılmış, hangi hastane olduğunu henüz bilmiyorum. Düne kadar doktorlara aileden yakın birinin adını vermemiş. Sosyal hizmetler personeli bu sabah Jimmy'yle temasa geçti. Jimmy benim de onunla beraber gidip Billy'yi taburcu olmaya ikna etmemi istiyor. Billy'nin doktorlara bir şeyler anlatmasından korkuyor, çok konuştuğunu söylüyor Jimmy. Ayrıca Jimmy, üzerinde Billy'nin adının yazılı olduğu bir kâğıt kaybetti ve bu yüzden kendine sövüp duruyor. Bana kâğıdı görüp görmediğimi sordu. El yazısı olduğunu söyledi ama başka detay vermedi, neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum. Jimmy, kâğıdı Flick'in yürüttüğünü düşünüyor. Araları gittikçe kötüleşiyor.

Robin mesajı ikinci kez okurken Strike'tan yanıt geldi.

Barclay, hastanedeki ziyaret durumunu öğren, Billy'yi görmek istiyorum. Robin, Flick'in çantasını bulmaya çalış.

Sağ ol, yazdı Robin sinirlenerek. Ben bunu asla düşünemezdim.

Ayağa kalktı, sifonu çekti ve siyahlara bürünmüş gotik bir grubun bezgin kargalar gibi ürünleri karıştırdığı dükkâna geri döndü. Flick'in yanından geçerken postacı çantasının hâlâ tezgâhın altındaki rafta durduğunu gördü. Grup nihayet uçucu yağlar ve siyah mumlarla dükkândan ayrılınca Flick yeniden telefonunu çıkarıp kontrol etti ve yine suratsız bir ifadeyle sessizliğe büründü.

Robin'in pek çok geçici ofis deneyimi ona bir erkeğe bağlanıp kalmış kadınların erkeklerle ilgili sorunlarda yalnız olmadıklarını duymaya biraz fazla istekli olduğunu öğretmişti. Kendi telefonunu çıkardığında Strike'tan bir mesaj daha geldiğini gördü:

Bana bu yüzden büyük paralar ödeniyor. Zekâm için.

İstemsizce gülümseyen Robin sırtmasını bastırarak şöyle dedi.
“Aptal olduğumu sanıyor herhalde.”

“Ne oldu?”

“Erkek arkadaşım,” dedi Robin telefonunu yeniden cebine koyarken. “Lafta karısından ayrılacak. Ama bil bakalım dün gece neredeydi? Bir arkadaşım bu sabah onu karısını bırakırken görmüş.” Gürültülü bir şekilde iç çekerek başını tezgâhın üstüne gömdü.

“Öyle. Benimki de yaşlı kadınlardan hoşlanıyor,” dedi Flick tırnaklarıyla oynarken. Jimmy’nin on üç yıl boyunca yaşça kendisinden büyük bir kadınla evli kaldığını unutmayan Robin daha fazlasını öğrenmeyi umuyordu ama başka soru soramadan yeni bir genç kadın grubu, Robin’in bilmediği ama kulağına Doğu Avrupa dillerinden biri gibi gelen bir dilde konuşarak dükkâna girdi ve sözde nazarlıklar sepetinin etrafını kuşattı.

Kadınlardan biri elindeki parayı uzatınca, “*Dziekuje ci,*” dedi Flick ve kızlar da Flick’in aksanına övgüler düzerek güldüler.

“Biraz önce ne dedin tam olarak?” diye sordu Robin müşteriler çıkarken. “Rusça mıydı?”

Flick sanki ağzından kaçırmışçasına bir çırpıda, “Lehçe; ailemin temizlikçisinden biraz öğrenmiştim,” dedi. “Evet, temizlikçilerle, ebeveynlerimle anlaştığımdan daha iyi anlaşılmışımıdır hep. Ashına bakarsan hem kendine sosyalist deyip hem de bir temizlikçi tutamazsın, öyle değil mi? Kimsenin ihtiyacından daha büyük bir evde yaşamasına müsaade edilmemeli; zor kullanarak da olsa arazilerin ve evlerin ihtiyaç sahipleri arasında yeniden tahsis edilmesini, bölüşülmesini sağlamalıyız.”

“Çok haklısın,” dedi Robin coşkuyla. Bu sayede Flick, eski bir madencinin ve merhum bir Yorkshire sendikacısının kızı Bobbi Cunliffe’in, onun anne ve babasını temizlikçi tuttukları için affedebileceğine inanmıştı.

“Çay alır mısın?”

“Evet ya, şahane olur,” dedi Robin.

Flick dükkâna elinde iki kupayla geri dönerken, “Gerçek Sosyalist Parti’yi duydun mu?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Robin.

“Bildik siyasi partiler gibi değil,” diye güvence verdi Flick. “Biz daha çok toplum temelli, düzgün bir inisiyatifiz; tıpkı geçmişteki Jarrow yürüyüşçüleri gibi. İşçi sınıfı hareketinin gerçek ruhu bu. O dandik ‘Yeni İşçi Sınıfı’ gibi emperyalist, seyreltilmiş Tory saçmalığı değil yani. Bildik, eski siyaset oyununu oynamak istemiyoruz biz, oyunun kurallarını değiştirmek istiyoruz, sıradan işçilerin lehine...”

Billy Bragg’in “Internationale” versiyonunun çalmasıyla Flick çantasına uzandı ve Robin bunun, Flick’in telefon melodisi olduğunu fark etti. Arayanın kim olduğunu görünce gerilmişti.

“Seni bir süre yalnız bıraksam?”

“Tabii, tabii,” dedi Robin.

Flick arka odaya geçti. Kapı kapanırken onun Robin şu cümleyi duydu:

“Durum ne? Onu gördün mü?”

Kapının tam anlamıyla kapandığından emin olur olmaz Robin hızla Flick’in biraz önce durduğu noktaya fırlayıp dizlerinin üstünde çömeldi ve elini postacı çantasının deri yüzeyinin altına soktu. Çantanın içi dipsiz bir çöp varilinden farksızdı. Parmakları kuru, buruşuk kâğıt parçalarına, bir şala, çiğnenmiş sakız olabileceğini düşündüğü yapış yapış bir şeye, kapaksız birkaç tükenmez kaleme ve makyaj malzemesine, üzerinde Che Guevara resmi bulunan bir tabakaya, içeriğinin bir kısmı diğer malzemelere bulaşmış sarma tütün paketine, Rizla marka sigara filtrelerine, birkaç yedek tampona ve yırtık bir külot olmasından korktuğu, gelişigüzel dürülüp top haline getirilmiş küçük bir kumaş parçasına dokundu. Kâğıt parçalarını düzleştirip okumak ve sonra tekrar buruşturmak fazla zaman alacak gibiydi. Kaldı ki çoğu unutulmaya terk edilmiş makale

taslakları gibi görünüyordu. Derken arkasındaki kapıdan Flick'in yüksek sesle şöyle dediğini duydu:

"Strike mı? Ne saçma..."

Robin kımıltısız kulak kabarttı.

"... Paranoyakça... Bırak şimdi... onlara de ki... onlara onun..."

"Affedersiniz," dedi tezgâhın üzerinden Robin'e bakan kadın. Robin duyduğu sesle irkildi. Cüsseli, kır saçlı müşteri duvardaki rafta duran batık tişörtü işaret ederek, "Şu özel *athame*'ye daha yakından bakabilir miyim?"

"Hangisi?" diye sordu Robin şaşkınlık içinde.

Orta yaşlı kadın eliyle hançeri işaret ederek, "*Athame*. Ayın hançeri," dedi.

Robin'in arkasındaki odada Flick'in sesi bir alçalıp bir yükseliyordu.

"Yalan mı? Hatırlıyor seni... Bana geri ödeyeceksin... Chiswell'in parası..."

"Hımm," dedi müşteri, elindeki hançeri özenle tartarak, "daha büyüğü var mı acaba?"

"*Sen aldın, ben değil!*" diye bağırdı Flick kapının arkasında.

"Eee," dedi Robin yan gözle rafa göz gezdirerek, "sanırım elimizde olanlar bunlar. Belki şu biraz daha büyük olabilir..."

Robin parmaklarının ucunda doğrulup diğerinden daha büyük görünen bıçağa uzanmaya çalışırken Flick, "*Siktir git Jimmy!*" dedi.

Robin, "Buyurun," diyerek on beş santimetrelilik hançeri müşteriye uzattı.

Arkasındaki kapı, düşen kolyelerin şangırtısı eşliğinde açılarak Robin'in sırtına çarptı.

"Pardon," dedi Flick burnundan soluyarak. Sonra ateş çıkan gözleriyle tezgâhın altına uzanıp telefonunu tekrar çantasına attı.

Flick'in dramatik bir şekilde sahne alışına rağmen hiç istifini bozmayan orta yaşlı kadın, "Evet, anlayacağınız, küçük olandaki üçlü ay nişanını sevdim," dedi ilk hançerin kabzasındaki süslemeyi göstererek. "Ama yine de daha uzun bir bıçağı tercih ederim."

Flick, Robin'in patavatsızlık ve itiraf arzusunun en yoğun hissedildiği anlardan biri olduğunu bildiği, öfke ile hıçkıra hıçkıra ağlama arasındaki o hummalı haldeydi. Usandıran müşteriden kurtulma umudu azalırken Robin sert Yorkshire aksanıyla net bir şekilde, "Elimizdekiler bunlar maalesef," dedi.

Müşteri iki bıçağı iki elinde tarta tarta bir süre daha gevezelik ettikten sonra ikisini de almadan çıkıp gitti.

Robin, Flick'e anında, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Değilim," dedi Flick; "Sigara içmem lazım." Saatine baktı. "Gelirse, öğle yemeği molasına çıktığımı söylersin, olur mu?"

Flick çantasını alıp dükkândan çıkarken, *lanet olsun*, dedi Robin içinden.

Bir saati aşkın bir süre boyunca dükkânda yalnız kalan Robin giderek acıkmaya başlamıştı. Eddie birkaç kez plak standından dükkâna ve Robin'e göstermelik bir bakış atmışsa da ne yaptığıyla hiç ilgilenmemişti. Müşterinin olmadığı kısacık bir anda Robin arka odaya geçip yiyecek bir şeyler olup olmadığına bakmış ama herhangi bir şey varsa da bulamamıştı.

Bire on kala Flick dar, mavi tişörtlü, esmer ve haydutlara özgü yakışıklılığa sahip bir adamla birlikte dükkâna geri döndü. Adam, hoş bir kadın olabileceğini ama onun ilgisini çekmek istiyorsa biraz daha çalışması gerektiğini ima eden, beğeni ile küçümseme karışımı o bildik kibirli ve zampara bakışıyla Robin'e baktı. Robin'in ofis deneyimlerinde diğer genç kadınlar üzerinde hayli işe yaradığını gördüğü bir stratejiydi bu. Fakat onda hiçbir zaman işe yaramamıştı.

"Kusura bakma, çok geciktim," dedi Flick, Robin'e. Keyifsizliği tam anlamıyla geçmiş görünmüyordu. "Jimmy'yle karşılaştık. Jimmy, bu Bobbi."

"Öyle mi?" dedi Jimmy ve elini uzattı.

Robin tokalaştı.

Flick, Robin'e, "Sen git istersen," dedi. "Gidip bir şeyler ye."

"Ah, doğru," dedi Robin. "Sağ ol."

Robin çantasında para arıyormuş numarası yaparak tezgâhın yan tarafına çömeldi ve cep telefonunun kayıt tuşuna bastıktan sonra telefonu koyu renkli raflardan birinin arkasına özenle yerleştirdi. Jimmy ve Flick öylece durup onun gitmesini bekledi.

Robin neşeli bir şekilde, "Birazdan görüşürüz madem," dedi ve çıkıp pazarı dolaşmaya koyuldu.

Peki şimdi bu olanlar için ne söyleyeceksin Rebekka?

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Bir eşekarısı egzoz kokusuyla yüklü akşam havasını içeri buyur etmek üzere açılan iki pencere arasından vızıldayarak geçip zikzaklar çize çize Strike'ın ofisinin iç odasından dış kısımlara doğru uçuşt. Barclay hayvanı eliyle, büyükçe bir Çin yemeğiyle birlikte henüz teslim aldığı paket menüsünden savuşturdu. Robin karton paketini açıp yemekleri masasının üzerine yerleştirdi. Strike su ısıtıcısının yan tarafında üçüncü bir çatal bulmaya çalışıyordu.

Kırk beş dakika kadar önce Robin, Charing Cross Caddesi'nden arayıp Strike ve Barclay'le buluşması gerektiğini, dolayısıyla eve muhtemelen geç döneceğini söylediğinde Matthew şaşkıncu bir şekilde durumu anlayışla karşılaşmıştı.

"Peki," demişti. "Zaten Tom da Hint yemeği yemeye gitmek istiyor. Evde görüşürüz."

"Günün nasıl geçti?" diye sormuştu Robin telefonu kapatmadan. "Ofisteki..." Bunu söyledikten sonra bir an dalıp gitmişti.

"Barnet," demişti Matthew, "oyun geliştirici. İyiydi işte. Senin nasıl geçti?"

"Fena değil," demişti Robin.

Matthew konu üzerine defalarca tartıştıktan sonra artık Chiswell işinin detaylarına karşı o kadar kararlı bir kayıtsızlık sergiliyordu ki ona nerede olduğunu, nasıl bir tipi canlandırıldığını ve o gün neler yaşadığını anlatmak Robin'e manasız görünmüştü. Birbirlerine hoşça kal dedikten sonra Robin amaçsız bir şekilde dolanan turistler ve cuma içicileri arasında yürürken, sokaktan geçerken telefon görüşmelerine kulak misafiri olan birinin, bu konuşmanın birbirlerinden özellikle hoşlandıkları söylenemeyecek, belki akrabalıktan, belki başka bir sebepten, koşullar gereği bir araya gelmek durumunda kalmış iki kişi arasında geçen zoraki bir sohbet olduğunu düşüneceğinden adı gibi emindi.

Strike, dörtlü Tennent's paketi elinde, "Bira içer misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedi Robin.

Hâlâ kısa siyah elbisesi ve bağcıklı botlarıyla ama boyalı saçlarını arkadan bağlamış, yüzündeki kalın makyaj tabakasını temizlemiş ve koyu renkli lenslerini çıkarmıştı. Strike'ın akşam güneşi vuran yüzüne bakarken huzursuz görünüyor diye geçirdi içinden. Ağzının çevresinde ve alnında normalden çok daha derin çizgiler vardı ve bu kısımlardaki yüz hatlarının, çektiği günlük rutin acıdan aşınmış olabileceğinden kuşkulanıyordu Robin. Ayrıca biraz tuhaf biçimde hareket ediyordu; dönmek için üst gövdesini kullanıyor, birasıyla Robin'in masasına dönerken topalladığını gizlemeye çalışıyordu.

Barclay tabağını yemekle tepeleme doldururken, "Sen neler yaptın bugün?" diye sordu Robin, Strike'a.

"Geraint Winn'i takip ettim. Della'yla kaldıkları eve beş dakika mesafede, berbat haldeki yatak artı kahvaltı otellerinden birine sığınmış. Merkeze kadar peşinden sürükledi beni, sonra da tekrar Bermondsey'e döndü."

"Takip etmen riskli," yorumunda bulundu Robin. "Nasıl göründüğünü biliyor."

“Üçümüz kol kola girip peşine takılsak yine ruhu duymazdı. Onu son gördüğümünden bu yana altı yedi kilo vermiş.”

“Ne yaptı?”

“Hemen Avam Kamarası’nın yanındaki Cellarium adlı bir mekâna bir şeyler yemeye girdi. Penceresi yok mekânın, mahzen gibi.”

“Kulağa eğlenceli geliyor,” dedi Barclay suni deri koltuğa yayılıp tatlı ve ekşi domuz eti toplarını yemeye başlarken.

Strike, Singapur eriştesinin tamamını tabağına alırken, “Hüzünlü bir posta güvercini gibi,” dedi, “turistlerle birlikte, eski zaferlerinin olduğu yere geri dönen bir posta güvercini gibi. Sonra da King’s Cross’a gittik.”

Robin de filizlendirilmiş fasulyeleriyle cebelleşmeyi bıraktı.

“Karanlık bir merdiven boşluğunda oral seks,” dedi Strike sakın bir şekilde.

Yemeğini hazırlamaya devam eden Robin, “Off!” dedi iğrenerek.

“Gördün mü peki?” diye sordu Barclay merakla.

“Arkadan. Beni dirseğiyle iterek kapıdan çıktı, sonra başını çevirip özür diledi. Beni tanıyacak halde değildi. Daha sonra Asda’dan kendine birkaç yeni çorap satın aldı ve berbat otele geri döndü.”

Tabağının yarısını şimdiden bitirmiş görünen Barclay, “Daha kötüsü de olabilirdi,” dedi. Robin’le göz göze gelince lokması ağzında, ekledi. “Karım sekiz buçuk dedin mi evde olmamı ister.”

“Evet Robin,” dedi Strike, dış ofise kadar taşıdığı kendi çalışma koltuğuna ihtiyatlı bir şekilde, yavaşça kendini bırakmıştı. “Hadi dinleyelim bakalım, Jimmy ile Flick onları dinleyen birilerinin olmadığını zannederken neler konuşmuşlar.”

Strike defterini açtı ve sol elini Singapur eriştesini ağzını götürme görevine hazır halde boşta bırakarak, diğer eliyle Robin’in masasının üzerindeki kaleme uzandı. Ağzındaki lokmayı canhıraş bir şekilde çiğnemeye devam eden Barclay oturduğu yerde merakla

öne doğru eğildi. Robin telefonunu yüzü yukarı dönük bir şekilde masanın üstüne koydu ve “oynat” tuşuna bastı.

Bir süre zayıf ayak sesleri dışında bir şey duyulmadı; bu ayak sesleri ögle yemeği molası için Wicca’nın dükkânından çıkan Robin’e aitti.

“Burada tek olduğunu sanıyordum,” dedi Jimmy’nin ses kaydındaki kısık ama berrak sesi.

“Bir günlük deneme sürecinde,” dedi Flick. “Sam nerede?”

“Onunla daha sonra sende buluşacağımızı söyledim ona. Şimdi, çantan nerde?”

“Jimmy, bende değil...”

“Belki de yanlışlıkla almışsındır.”

Ayak sesleri, ahşap ve deri gıcırıltıları, patırtılar, tangırtılar ve şüphe uyandıran hışırtılar duyuldu.

“Çöplükten farkı yok amına koyayım.”

“Ben almadım, daha kaç kere söylemem gerekiyor bunu? Ve iznim olmadan çantamı aramaya hakkın...”

“Bu ciddi bir durum. Cüzdana koymuştum. Nereye gitti bir anda?”

“Bir yerde düşürmüş olamaz mısınız?”

“Ya da biri aldı.”

“Ben neden alayım ki?”

“Sigorta poliçesi.”

“Altı üstü bir...”

“Ama eğer aklından geçen böyle bir şeyse, unutma ki onu sen çaldın, yani benim kadar seni de suçlu yapıyor bu. Benden daha fazla seni hatta.”

“Orada olma nedenim bizzat sendin Jimmy!”

“Ha, anlatacağın hikâye bu olacak yani öyle mi? Kimse seni zorlamadı. Bütün bunları başlatan kişi sensin, unutma.”

“Doğru. Ve şimdi keşke hiç başlatmasaydım diyorum!”

“İş işten geçti artık. O kâğıdı geri istiyorum. Ve senin de istemen lazım. Evine girebildiğimizin ispatı o.”

“O ve Bill arasında bir bağlantı olduğunun kanıtı mı demek istiyorsun, ah!”

“Siktir oradan, o kadar acımış olamaz. Mağduru oynayarak gerçekten dayak yiyen kadınları aşağılıyorsun. Şaka yapmıyorum. Cidden sen aldıysan...”

“Sakın beni tehdit edeyim deme!”

“Ne yapacaksın? Anne babana mı koşacaksın? Küçük kızların yaptıkları şeyi öğrendiklerinde nasıl hissedecekler dersin?”

Flick’in hızlı soluk alıp verişleri hıçkırı hıçkırı ağlamaya dönüşmüştü.

“Ondan para arakladın, mesele bu kadar basit,” dedi Jimmy.

“O zaman bunun eğlenceli olduğunu söylüyordun, onun bunu hak ettiğini söylüyordun!”

“Mahkemede böyle savun kendini de gör bak, seni nasıl sıkıştırıyorlar. Bu işten sıyrılmak için beni de topun altına sokmayı düşünecek olursan, o domuzlara *en başından beri* işin içinde olduğunu söylemekten geri duracağımı sanma. Yani o küçük kâğıt parçası gitmesini istemediğim bir yerden çıkarsa eğer...”

“Ben almadım, nerede olduğunu bilmiyorum!”

“Seni uyarmıştım. Kapının anahtarını ver bana.”

“Ne? Niye?”

“Çünkü senin ev dediğin o bok çukurunu aramaya gidiyorum şimdi ve bu işi Sam’le birlikte yapacağım.”

“Oraya bensiz gidemezsin.”

“Niyeymiş? Yine sarhoş bir Hindistanlı garsonla yattın orada, değil mi?”

“Asla öyle bir şey yapmadım!”

“Sikimde değil,” dedi Jimmy. “Kiminle ne bok yersen ye. Bana anahtarı ver. *Ver dedim.*”

Ayak sesleri ve birbirine değen anahtarların çingırtıları duyuldu. Çıkıp giden Jimmy’nin ayak seslerinin ardından başlayan hıçkırı hıçkırı ağlama sesleri, Robin kaydı durdurana kadar devam etti.

“Dükkân sahibi gelene kadar hiç susmadan ağladı,” dedi Robin, “ki o da benden biraz önce girmiş dükkâna. Sonra da bütün öğleden sonra neredeyse ağzını bıçak açmadı. Metroya onunla beraber yürümeye çalıştım ama beni başından attı. Umalım da yarım daha konuşkan bir ruh halinde olsun.”

“Evet, Jimmy’yle sen de evini aramaya gittiniz mi peki?” diye sordu Strike, Barclay’e.

“Gittik. Yatağının altında kitaplar, donlar falan. Başka da bir şey yoktu.”

“Sana tam olarak ne aradığınızı söyledi?”

“Üzerinde el yazısıyla Billy’nin adının yazılı olduğu bir kâğıt parçası,” dedi Barclay. “Cüzdana koymuştum ve şimdi yok,’ dedi. Torbacılık meselesiyle alakalı bir şey olduğunu iddia ediyor. Söylediği her şeye inanan malın teki olduğumu sanıyor.”

Strike kalemi bıraktı, koca bir erişte lokmasını yuttu ve şöyle dedi.

“Sizi bilmiyorum ama benim asıl ilgimi çeken yer, ‘Evine girebildiğimizin ispatı,’ cümlesi.”

Paylaşacağı bilgidен duyduğu heyecanı son ana kadar ustalıklı gizlemeyi başaran Robin, “Sanırım bu konuda biraz daha fazlasını biliyor olabiliriz,” dedi. “Bugün Flick’in çat pat da olsa Lehçe konuşabildiğini gördüm ve önceki iş yerinden nakit çaldığını biliyoruz. Yani ya...”

“*Temizliği yaptım*,” dedi Strike bir anda. “Onları takip ettiğim yürüyüşte Jimmy’ye söylediği şey buydu! *Temizliği yaptım. Mide bulandırıcıydı...* Vay be! Yoksa şu...”

“Chiswell’in Polonyalı temizlikçisi,” diye araya girdi Robin, zaferanını kaptırmamaya kararlı bir şekilde. “Evet, o kişi Flick bence.”

Barclay gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış halde ağzındaki et toplarını yemeye devam etti.

“Bu doğruysa her şeyi ama her şeyi değiştirir,” dedi Strike. “İçeri girebiliyordu, etrafa bakınabiliyordu, eve bir şeyler soka-biliyordu...”

“Temizlikçi aradığını nasıl öğrenmiş olabilir ki?” diye sordu Barclay.

“Gazete bayisinin camına bıraktığı kartı görmüş olmalı.”

“Kilometrelerce uzakta kalıyorlar. Flick, Hackney’de kalıyor.”

“Belki de Jimmy şu şantaj parasını almaya çalışırken, Ebury Sokağı’nda dolanırken görmüştür,” dedi Robin. Ama Strike kaşlarını kaldırdı.

“Sondan başa doğru oluyor bu ama. Eğer Flick temizlikçilik yaparken şantaj malzemesi olabilecek bir şeyler öğrendiyse, Jimmy’nin para koparmaya çalışmasından daha önce işe girmiş olması gerekiyor.”

“Pekâlâ. Ona bu tüyoyu Jimmy vermedi diyelim. Belki de genel anlamda adamın kirli çamaşırlarını bulmaya çalışırken hasbelkader temizlikçi aradığını öğrendiler.”

“Sonra da Gerçek Sosyalist Parti’nin internet sayfasında ifşa edebilirlerdi,” dedi Barclay. “Sağlamından dört beş kişiye ulaşırdı bu bilgi.”

Strike keyifle kahkahayı bastı.

“Asıl mesele şu ki,” dedi Strike, “bu kâğıt parçası Jimmy’yi acayip endişelendiriyor.”

Barclay çatalını tabağındaki son lokmaya saplayıp ağzına tıktıktan sonra, “Kalıbımı basarım,” dedi, “Flick aldı.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu Robin.

Barclay boş tabağını lavaboya götürmek üzere kalkarken, “Elinde ona karşı kullanabileceği bir şey olsun istiyor,” dedi. “Onu yanında tutmasının tek nedeni çok fazla şey biliyor olması, bunun o da farkında. Geçen gün bana ondan kurtulabilirse çok mutlu olacağını söyledi Jimmy. Neden sepetlemediğini sordum ama cevap vermedi.”

“Belki de imha etmiştir, bu kadar net bir suç deliliyse yani,” diye önerdi Robin.

“Sanmam,” dedi Strike. “Babası bir avukat sonuçta, kız da kanıt yok etmeyecektir. Eğer bu bok ayyuka çıkar ve o da polisle işbirliği yapmaya karar verirse o kâğıt gibi bir şey çok değerli olabilir.”

Barclay koltuğa geri dönüp birasını aldı.

Robin nihayet kendi soğuk yemeğini yemeye başlayıp, “Billy nasıl?” diye sordu.

“Zavallı sidikli piç,” dedi Barclay. “Bir deri bir kemik kalmış. Trafik polisleri bir metro korkuluğundan atlarken yakalamış onu. Tekme tokat ellerinden kurtulmaya çalışmış, sonunda da hastaneye yatırılmış. Doktorlar işkence halüsinasyonları gördüğünü söylüyor. İlk başta devlet tarafından yakalandığını düşünmüş; bütün hastane personelinin dev bir komplonun parçası olduğunu sayıklamış. Ama artık ilaç tedavisi tekrar başlayınca bir parça daha mantıklı saçmıyor.

“Jimmy onu eve götürmek istedi ama doktorlar buna izin vermedi. Jimmy’yi asıl öfkeliendiren şey,” dedi ve kutu Tennent’s birasını kafasına dikip bitirdikten sonra devam etti, “Billy’nin Strike’ı kafaya takmış olması. Boyuna adını sayıklıyor. Doktorlar bunun gördüğü halüsinasyonların bir parçası olduğunu, onu fantezisinin parçası haline getirdiğini düşünüyor, gerçekten güvenebileceği tek kişi olarak. Onlara Strike’la tanıştıklarını söyleyemedim tabii. Jimmy yanımda öylece dururken bundan bahsetmem saçma olurdu.

“Doktorlar ailesi dışında kimseyi onun yanına almak istemiyor; tabii Billy’yi artık eve dönebilecek kadar iyi olduğuna ikna etmeye uğraştıktan sonra artık Jimmy’yi de yanına yaklaştırmaya hevesli olacaklarını sanmam.”

Barclay bira kutusunu sıkıp ezdi ve saatine baktı.

“Gitmem lazım Strike.”

“Tabii, tabii,” dedi Strike. “Bu kadar kaldığın için sağ ol. Bilgileri hep birlikte değerlendirmenin iyi olacağını düşündüm.”

“Sıkıntı yok.”

Barclay, Robin’e eliyle selam verip yanlarından ayrıldı. Strike eğilip yerde duran birasını alırken yüzünü buruşturdu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Robin biraz daha karides cipsi alırken.

Strike tekrar doğrulup, “İyiyim,” dedi. “Bugün yine çok fazla yürüdüm. Dünkü kavga olmasaydı idare edebilirdim aslında.”

“Kavga mı? Ne kavgası?” diye sordu Robin.

“Aamir Mallik.”

“Ne!”

“Endişelenme, canını yakmadım. Fazla yakmadım yani.”

“Tartışmanın fiziksel boyuta taşındığını söylemedin bana!”

“Yüz yüze geldiğimizde söylemek istediğim için bekledim; böylece yüzüme tam bir piçmişim gibi bakmanın tadını çıkarabilirim diye düşündüm,” dedi Strike. “Tek bacaklı partnerine birazcık merhamet göstermeye ne dersin?”

“Sen eski boksörsün!” dedi Robin. “Ecel terleri döke döke yirmi kilo vermiştir muhtemelen!”

“Lambayla saldırdı.”

“Aamir mi yaptı bunu?”

Avam Kamarası’nda tanıdığı çekingен, özenli adamın herhangi birine fiziksel şiddet uygulayabileceğini hayal dahi edemiyordu Robin.

“Evet. Chiswell’in, ‘seninkiler gibi alışkanlıkları olan bir adam’ yorumuyla ilgili onu zorladım ve o da kudurdu. Ama daha iyi hissetmeni sağlayacaksa söyleyeyim, ben de bundan dolayı mutlu değilim,” dedi Strike. “Bekle bir dakika. İşemem lazım.”

Koltuktan tuhaf bir biçimde doğrulup tuvaletin yolunu tuttu. Robin kapının kapandığını duyduğu esnada Strike’in, Robin’in masasının kenarındaki dosya dolabının üstünde şarjda olan telefonu çaldı. Robin ayağa kalkıp telefonun bantlanmış çatlak ekranına baktı ve arayanın Lorelei olduğunu gördü. Açıp açmama konusunda o kadar uzun süre tereddütte kaldı ki nihayet çağrı telesekretere yönlendirildi. Tam geri oturmak üzereyken mesaj geldiğini bildiren ping sesini duydu.

İstediğin şey bir tabak sıcak yemek ve hiçbir insani duygunun olmadığı bir sevişmeysen restoranlar ve genelevler bunlar için var.

Robin tuvalet kapısının dışarıdan sertçe kapandığını ve aksayan ayakların aceleci adımlarla yürüdüğünü duydu. Strike tekrar içeri gelip kendini koltuğuna bıraktı ve eriştesini aldı.

“Telefonun çaldı,” dedi Robin. “Açmadım ama...”

“Yollasana,” dedi Strike.

Robin söyleneni yaptı. Strike yüz ifadesi değişmeksizin mesajı okuduktan sonra telefonu sessize alıp cebine koydu.

“Ne konuşuyorduk en son?”

“Kavgadan dolayı mutlu olmadığımı.”

“Kavgadan memnunum,” diye düzeltti Strike. “Kendimi savunmasaydım yüzüm dikişlerle dolu olurdu şu an.”

Çatalını erişteye daldırdı.

“Kendimi o kadar da mutlu hissetmediğim kısım, onunla görüşmeye devam eden kız kardeşi dışında bütün ailesi tarafından dışlandığını bildiğimi söylememdi. Hepsi Facebook’ta var. Ailesinin onunla ilişkiyi koparmasından bahsettiğimde masa lambasını az kalsın kafamda patlatıyordu.”

Strike eriştesini yerken, “Della’yla beraber olduğunu bildikleri için üzölmüş olamazlar mı?” diye önerdi Robin.

Strike “kim bilir” manasında bir jestle omuzlarını yukarı kaldırdı ve lokmasını yuttuktan sonra yeniden lafa girdi. “Bu davada cinayet için bir sebebi olan tek kişinin Aamir olduğunu hiç düşündün mü? Chiswell onu tehdit etti; muhtemelen ifşayla. ‘Seninkiler gibi alışkanlıkları olan bir adam...’ ‘Lakhesis kimin vaktinin ne zaman biteceğini bilirdi.’”

“Sebepleri boş ver, araçlara odaklan’ cümlesine ne oldu peki?”

“Tamam, tamam,” dedi Strike bıkkınca. Eriştenin neredeyse tamamını bitirdikten sonra tabağı kenara koyup sigarasını ve çak-

mağını çıkardı, biraz daha dik oturmak üzere doğruldu. “Hadi araçlara odaklanalım madem.

“Eve, antidepresanlara ve helyuma kim erişebiliyordu? Jasper Chiswell’in alışkanlıklarını, o sabah portakal suyu içeceğinden emin olacak kadar iyi kim biliyordu? Kimin anahtarı vardı ya da Chiswell sabahın o saatinde içeri girmesine izin vereceği kadar kime güveniyordu?”

“Aile fertlerine.”

“Doğru,” dedi Strike çakmağı çakarak, “ama Kinvara, Fizzy, Izzy ve Torquil’in bunu yapmış olamayacağını biliyoruz ki bu bilgi bizi Raphael ve o sabah Woolstone’a gitme emri aldığıyla ilgili hikâyesiyle baş başa bırakıyor.”

“Babasını öldürüp sonra soğukkanlı bir şekilde Woolstone’a kadar direksiyon sallayabileceğine ve üstüne bir de polisler gelene kadar Kinvara’yla orada öylece bekleyebileceğine inanabiliyor musun gerçekten?”

“Psikolojiyi de olabilirliği de unut şimdi, fırsattan bahsediyoruz,” dedi Strike ve uzun bir jeti andıran dumanı üfledi. “Raphael’in sabahın altısında Ebury Sokağı’nda olmasını imkânsız kılan tek bir şey duymuş değilim. Ne söyleyeceğini biliyorum,” diyerek Robin’i durdurup devam etti. “Ama bir katilin sahte bir telefon görüşmesi yapmasıyla ilk kez karşılaşmış olmayız. Babası onu arayıp Woolstone’a gitmesini istemiş gibi göstermek için, Chiswell’in telefonundan kendisini aramış olması pekâlâ mümkün.”

“Ki bu da Chiswell’in telefonunun şifresinin olmadığı veya varsa da Raphael’in bu şifreyi bildiği anlamına geliyor.”

“İyi yakaladın. Bunu teyit etmek gerekiyor.”

Tükenmez kaleminin tepesine basıp çıt sesiyle defterine not almaya koyuldu. Bir yandan not alıyor, bir yandan da geçmişte Robin’in izni olmaksızın telefonunun arama geçmişini silen kocasının, şimdi onun şifresini bilip bilmediğini merak ediyordu. Bu ufak güven mevzuları genelde bir ilişkinin ne kadar sağlam temeller üzerinde durduğunun güçlü göstergeleri olurdu.

“Eğer katil Raphael’se başka bir lojistik problem daha var,” dedi Robin. “Anahtarı yoktu ve ona kapıyı babası açtıysa eğer bundan Raphael mutfakta antidepresanları ezip toz haline getirdiği esnada Chiswell’in uyanık ve kendinde olduğu sonucu çıkıyor.”

“Yine iyi yakaladın,” dedi Strike, “ama hapların ezilip toz haline getirilmesi işi diğer bütün şüphelilerimiz açısından da makul bir şekilde açıklığa kavuşturulmuş değil.

“Flick’i ele alalım mesela. Temizlikçi numarası yapıyorduyşa şayet, Ebury Sokağı’ndaki evi aile fertlerinin çoğundan daha iyi biliyordu muhtemelen. Etrafı karıştırmak, kurcalamak için bolca vakti vardı ve dahası, sınırlı sayıdaki özel anahtarlardan biri de bir süredir ondaydı. Çoğaltılması zor anahtarlar bunlar ama diyelim ki bir şekilde çoğaltmayı başardılar... Bu sayede canı istediğinde eve girip çıkmaya devam edebiliyordu hâlâ.

“Portakal suyunu değiştirmek için sabahın erken bir vaktinde gizlice içeri girdi ama hapları havanda dövmek hayli gürültülü bir iş.”

“Eğer,” diye araya girdi Robin, “hapları önceden dövüp bir çantada veya ona benzer bir şeyin içinde getirerek bu işi Chiswell yapmış gibi göstermek için havana ve tokmağına serpiştirmediyse.”

“Peki ama çöp kovasında bulunan boş portakal suyu kutusunda neden herhangi bir amitriptilin izine rastlanmadığı hâlâ açıklanmayı bekliyor. Raphael’in, babasına bir bardak portakal suyu uzatması gayet makul bir davranış olurdu.”

“Bardakta sadece Chiswell’in parmak izinin olduğunu hesaba katmazsak tabii.”

“İyi ama Chiswell sabahın köründe alt kata indiğinde önceden hazırlanmış bir bardak portakal suyu görse bunda bir tuhafılık sezmez miydi? Kendi elinle doldurmadığın, üstelik boş olduğunu sandığın bir evde ne hikmetse gizemli bir şekilde beliren bir bardak içeceği öylece içer miydin sen?”

Aşağıda, Denmark Sokağı’nda hiç bitmeyen araba uğultuları, gümbürtüleri arasında Rihanna’nın “Where Have You Been?” şarkısını söyleyen bir grup genç kadının sesi duyuldu.

*"Where have you been? All my life, all my life..."*³¹

"Belki de intihardı," dedi Robin.

"Bu yaklaşım faturaları ödemez," dedi Strike sigarasının külünü tabağına çırparak. "Hadi ama... o gün Ebury Sokağı'nda girebilecek araçlara sahip kişiler: Raphael, Flick..."

"Ve Jimmy," dedi Robin. "Flick için söylenen her şey aynıyla onun için de söylenebilir çünkü Flick ona Chiswell'in alışkanlıkları ve evle ilgili bildiği her şeyi anlatmış ve anahtarı vermiş olabilir."

"Doğru. Şu halde o sabah eve girmiş olabileceğini bildiğimiz üç kişi var," dedi Strike. "Ama bu iş kapıyı açıp öylece halledilecek kadar basit değil, çok daha fazlası gerekiyor. Katil aynı zamanda Kinvara'nın hangi antidepresanları aldığını bilmek zorunda ve helyum kabı ile plastik ilaç kutusunun orada olmasını önceden ayarlaması gerekiyordu ki bu da katilin Chiswell'lerle sıcak temas halinde olduğu, bu malzemeleri içeri sokabilmek için eve erişimi olduğu veya helyum ile ilacın halihazırda evde olduğu bilgisini alabileceği içeriden birine ulaşabildiği anlamına geliyor."

"Bildirdiğimiz kadarıyla Raphael son zamanlarda Ebury Sokağı'na hiç uğramamıştı ve her ne kadar babasının ona bu konudan bahsetmiş olabileceğini düşünsem de Kinvara'nın tam olarak hangi hapları aldığını bilmiyordu," dedi Robin. "Sadece fırsat üzerinden değerlendirecek olursak, Winn'ler ve Aamir dışarıda kalıyor gibi... Dolayısıyla temizlikçi kadın Flick'se eğer, Jimmy ile Flick şüpheli listemizin ilk sırasına yerleşiyor."

Strike iç çekerek gözlerini yumdu.

Elini yüzüne götürürken, "Çok saçma," diye mırıldandı, "Cinayet sebebi konusuna geri dönüyorum."

Yeniden gözlerini açıp sigarasını tabağında söndürdü ve hemen arkasından yenisini yaktı.

"MI5'ın ilgilenmesine şaşmamalı, burada herhangi bir bariz kazanç yok çünkü. Oliver haklıydı; şantajcılar genelde kurbanla-

31 (İng.) *Nerelerdeydin? Tüm hayatım boyunca nerelerdeydin?* (ç. n.)

rını öldürmez, hakeza katiller de şantaj yapmaz. Nefret canlı bir fikirdir ama aceleyle girişilen bir nefret cinayeti kafaya inen bir çekiçe, masa lambasıyla falan işlenir, titizlikle planlanmış bir sahte intihar şeklinde değil. Eğer bu bir katilin işiyse, en ince detayına kadar planlanmış, soğuk, bilimsel bir infaz olmuş. Niye peki? Katil kurtulmak istediği ne yapmıştı? Bir şeyi daha çok merak ediyorum: neden *o vakit*? Chiswell neden *o vakitte* öldü?

“Chiswell’in, istedikleri parayı onlara vermek zorunda bırakacak kanıtlara ulaşabilene kadar sağ kalması Jimmy ve Flick’in işine daha çok yarayacaktı kuşkusuz. Raphael için de durum aynı: Mirastan çıkarılmıştı ama babasıyla ilişkisinde ilerleme olduğunun emareleri görülüyordu. Babasının sağ kalması onun çıkarıncaydı yani.

“Ama Chiswell malum Catullus alıntısıyla Aamir’i örtülü de olsa kuvvetle muhtemel ki cinsellikle alakalı bir şeyi ifşa etmekle gizlice tehdit etmiş, üstüne bir de yakın bir zaman önce Winn’lerin fırlıdak vakfı hakkında bilgilere ulaşmıştı. Geraint Winn’in gerçek manada bir şantajcı olmadığını unutmamalıyız; o para istemiyordu, Chiswell’in istifasını ve adının lekelenmesini amaçlıyordu sadece. Winn ile Mallik’in ilk planının hüsrana sonuçlandığını fark edince başka şekilde intikam almış olmaları olasılıklar evreninin dışında değil mi?”

Strike sigarasından derin bir nefes aldıktan sonra ekledi.

“Bir şeyi gözden geçiriyoruz Robin. Bütün bunları birbirine bağlayan o şeyi gözden geçiriyoruz.”

“Belki de birbirleriyle bağlantılı değillerdir,” dedi Robin. “Hayat böyle bir şey, öyle değil mi? Kendi kişisel sıkıntıları ve sırları olan bir grup insanız hepimiz. Bazı insanların da Chiswell’den hoşlanmamak için, ona öfkelenmek için birtakım sebepleri vardı ama bu, her şeyin ustaca birbirine bağlandığı anlamına gelmez ille de. Bazı şeyler de alakasız olmalı.”

“Henüz bilmediğimiz bir şey var.”

“Bilmediğimiz bir sürü şey var.”

“Hayır, büyük bir şey... temel bir şey benim kastettiğim. Kkusunu alabiliyorum. Neredeyse ayan beyan ortada duruyor hatta âdeta. Chiswell neden Winn ve Knight’tan kurtulduktan sonra bizimle birkaç iş daha yapabileceğini söyledi?”

“Bilmiyorum,” dedi Robin.

“Bir bir kendi ayaklarına sıkıyorlar,” diye Chiswell’den alıntı yaptı Strike. “Kimler kendi ayağına sıkı?”

“Geraint Winn. Chiswell’e derneğin açıklanamayan kayıp paralarından bahsetmiştim tam o sırada.”

“Chiswell telefondaydı, para klipsini bulmaya çalışıyordu demiştin. Freddie’nin para klipsini.”

“Doğru, öyle,” dedi Robin.

“Freddie,” dedi Strike çenesini kaşıyarak.

Ve bir anda Almanya’daki askerî hastanenin ortak televizyon odasına geri döndü; köşede duran televizyon sessizdeydi ve alçak bir sehpanın üstünde bir sürü *Army Times* gazetesi duruyordu. Freddie Chiswell’in ölümüne tanıklık etmiş genç yüzbaşı, Strike onu bulduğunda omurgasında hâlâ Taliban’ın kurşununu taşıır halde, tekerlekli sandalyede, bir başına oturuyordu.

“... konvoy durdu, Binbaşı Chiswell çıkıp ne olduğuna bakmamı söyledi. Ona tepede bir hareketlilik görebildiğimi söyledim. Ve bana ne emrediliyorsa onu yapmamı söyledi.

“Beş on metre gidemeden arkamdan yedim kurşunu. Hatırladığım son şey, kamyonetten bana bağırmasıydı. Sonra keskin nişancı onu başından vurdu.”

Yüzbaşı, Strike’tan bir dal sigara istemişti. Sigara içmemesi gerekse de Strike üzerindeki yarım paket sigarayı ona vermişti.

Tekerlekli sandalyeye mahkûm bırakılmış genç adam, “Chiswell yavaşğın tekiydi,” demişti.

Strike zihninde uzun boylu, sarışın Freddie’yi, Jimmy Knight ve arkadaşlarının varoşlarında yaşadığı bir taşra sokağında caka sata sata yürürken hayal etti. Freddie’yi, belki de aklından eğlenceli

intihar düşünceleri geçirerek pist dışında onu izleyen Rhiannon Winn'in silik figürü önünde, eskrim kıyafeti içinde hayal etti.

Strike'ın aradığı şey, yani bütün parçaları birleştiren, iki şantajcı ile boğazlanan çocuk hikâyesini birbirine bağlayan o etmen, askerleri tarafından seilmeyen, babasındansa büyük bir sevgi ve saygı gören Freddie olabilir miydi? Ne var ki birdenbire aklına gelen bu fikir, üstüne kafa yordukça kendini çürütüyor ve soruşturmanın farklı kenarları bir kez daha birbirinden ayrılıyor, inatla bağlantısızlaşıyordu.

Gözleri ofis penceresinin ardında uzayan morumsu gökyüzünde, "Dışişlerinden hangi fotoğrafların gösterileceğini bilmek istiyorum," dedi Strike yüksek sesle. "Aamir Mallik'in banyo kapısının arkasına Uffington beyaz atını kimin kazıdığını bilmek istiyorum ve tam da Billy'nin, bir çocuğun gömüldüğünü söylediği yerde, toprakta neden bir haç olduğunu bilmek istiyorum."

"Eh," dedi Robin ayağa kalkıp Çin restoranından gelen paketlerin çöplerini toplamaya koyularak, "kim demiş hırslısın diye!"

"Bırak sen. Ben hallederim. Eve gitmen lazım senin de."

Eve gitmek istemiyorum.

"İki dakikada hallederim. Yarın ne yapıyorsun?"

"Chiswell'in sanat simsarı arkadaşşı Drummond'la randevum var öğleden sonra."

Robin tabakları ve çatal bıçakları hızlıca yıkadıktan sonra çantasını astığı çividen alıp geri döndü. Strike endişe ifadelerini reddetmeye meyilli biriydi ama yine de söylemeden edemedi Robin.

"Alınma ama berbat görünüyorsun. Yarın yeniden çıkmadan bacağına biraz dinlendirsen iyi olabilir sanki. Görüşmek üzere."

Robin onun yanıt vermesini beklemeden çıkıp gitti ve Strike bir süre öylece düşüncelere dalmış halde oturmaya devam etti. Sonra bir an tavanarasındaki dairesine doğru sancılı yolculuğuna başlaması gerektiğini hatırladı. Yeniden ayağa kalkıp pencereleri kapattı, ışıkları söndürdü ve ofisin kapısını kilitledi.

Protez ayağı üst kata çıkan merdivenlerin en alttaki basamağındaiken telefonu bir kez daha çaldı. Kontrol etmeye dahi gerek duymadan biliyordu ki arayan Lorelei'dı. En azından incitildiği kadar incitmek için elinden geleni yapmadan, Strike'ın öylece gitmesine izin vermeyecekti. Strike ağır ağır, dikkatli ve protezine mümkün olduğunca az ağırlık verecek adımlarla yatağına giden merdivenleri çıktı.

İşte Rosmersholm'ün Rosmerleri... Din ve devlet adamları, askerler... Yüksek mevkilerde, sorumluluk bilincinde büyük şahsiyetler... Hepsi birbirinden dürüst, şerefli insanlar...

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Lorelei pes etmedi. Strike'la yüz yüze görüşmek, hayatının neredeyse bir yılını vaziyet o ki bir duygu vampirine neden verdiğini bilmek istiyordu.

Strike ertesi gün öğle arasında nihayet telefonu açar açmaz, “En azından benimle yüz yüze görüşmeyi borçlusun bana,” dedi Lorelei. “Seni görmek istiyorum. Bana bu kadarını borçlusun.”

“Neye yarayacak bu peki?” diye sordu Strike. “Yolladığın e-postayı okudum, hislerini açıkça ifade etmişsin. Sana ne istediğimi ve de ne istemediğimi daha en başından söyledim.”

“Hiçbir zaman ciddi bir şey istiyormuş gibi davranmadım,’ klişesini bırak şimdi. Yürüyecek durumda değilken kimi aradın? Bana karınmışım gibi davranacak kadar mutluydun o zaman.”

Mutfak ve salon karışımı odasında kesik bacağı önüne çektiği sandalyeye uzatmış halde oturan Strike, “O zaman piçin teki olduğum konusunda hemfikiriz,” dedi. Altında sadece baksır vardı ama kısa süre içinde protezini takıp Henry Drummond'ın sanat

galerisine yaraşır bir şıklıkta giyinmesi gerekiyordu. “Birbirimize mutluluklar dileyelim ve...”

“Hayır,” dedi Lorelei, “O kadar kolay kurtulamazsın bundan. Mutluydum, gayet iyi gidiyordum...”

“Seni mutsuz etmeyi asla istemedim. Senden hoşlanıyorum.”

“Benden *hoşlanıyorsun* demek,” diye bağırdı Lorelei. “Bir yıldır beraberiz ve sen benden hoşlanıyorsun!”

“Benden ne istiyorsun?” dedi Strike sonunda sinirlenerek. “Hissetmem gereken şeyi hissetmeden nikâh masasına oturmamı mı? İstemedim, ilişkiyi bitirmek isterken üstelik, öyle mi? Bana söylemek istemediğim şeyleri söyletme. Ben kimseyi incitmek istemedim.”

“Ama incittin! Beni çok *incittin*! Ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi öylece çekip gitmek istiyorsun.”

“Sense bir restoranda halka açık, dramatik bir sahne yaratmak istiyorsun, öyle mi?”

“İstiyorum,” dedi Lorelei. Artık ağlıyordu. “Herhangi biriymişim gibi hissetmemek istiyorum. Bana kendimi kullanıp atılabilen ucuz biri gibi hissettirmeyecek bir son istiyorum...”

“Hiçbir zaman böyle görmedim seni. Şimdi de senin sandığın gibi görmüyorum,” dedi Strike gözlerini yummuş, keşke Wardle’in partisinde o odadan hiç geçmemiş olsaydım diye düşünerek.

“Mesele şu ki sen benim için fazla...”

“Sakın. Sakın senin için fazla iyi olduğumu söyleme,” diye lafını kesti Lorelei. “Bırak ikimizin de biraz haysiyeti kalsın.”

Lorelei telefonu kapattı. Bu sonun ardından Strike’ın duyduğu en güçlü duygu, rahatlamaydı.

Daha önceki hiçbir soruşturması, Strike’ı Londra’nın aynı küçük noktasına bu denli güvenilir biçimde geri götürmemişti. Birkaç saat kadar sonra taksi onu önünde kırmızı tuğlalı St James’s Palace’ın, sağında da Pratt’s’ın olduğu St James’s Sokağı’nın hafif eğimli kaldırımına bıraktı ve Strike taksiciye ücreti ödedikten sonra sokağın solunda, bir şarap evi ile şapka dükkânı arasında

yer alan Drummond's Gallery'ye doğru yürümeye koyuldu. Protezini takmayı başarmış olsa da bacağının yine vücut ağırlığını taşıyamayacak kadar ağırdığı başka bir dönemde Robin'in ona satın aldığı katlanır bastonun yardımıyla yürüyordu.

Kurtulmak istediği ilişkinin sona erdiği zaten ortada olsa da Lorelei'la yaptığı telefon görüşmesi de buna mührünü basmıştı. Strike aldığı e-postada ifade edilen şekilde olmasa bile, kendisine yönelttiği suçlamaların en azından bir kısmında Lorelei'in gerçekten de haklılık payı olduğunu için için biliyordu. Aradığının ne bağlanma ne de kalıcı bir ilişki olmadığını Lorelei'a daha en baştan söylemişse de Lorelei'in bunu "asla" olarak değil de "şimdilik" olarak algıladığını çok iyi biliyordu ve Strike da sırf Robin'in düğünü sonrasında yakasına yapışan hislere karşı bir savunma ya da dikkatini dağıtacak bir şey istediğinden, Lorelei'in edindiği bu yanlış izlenimi düzeltmemişti.

Gelgeleli geçmişte Charlotte'in da sürekli yakındığı ve Lorelei'in karakter tahlili yaparak uzun uzadıya değindiği konu olan, duygularını birbirinden ayırma kabiliyeti Strike'ı hiçbir zaman yanıltmamıştı. Henry Drummond'la randevusuna iki dakika erken varması, dikkatini merhum Jasper Chiswell'in eski dostuna sormak istediği sorulara kolayca çevirmesini sağlamıştı.

Galerinin siyah mermer dış yüzünün yanında durup camdaki yansımalarına bakarak kravatını düzeltti. En iyi İtalyan takımını giymişti. Kendi yansımalarının ardında, son derece hoş bir şekilde aydınlatılmış süslemeli altın çerçevedeki bir tablo, lekesiz camın ardındaki bir şövalede tek başına duruyordu. Tabloda on sekizinci yüzyıl jokeylerinin sürdüğü ve zürafa boynunu andıran boyunları ve donuk bakışlarıyla Strike'a kalırsa gerçekdışı gibi görünen bir çift at resmedilmişti.

Ağır kapının ardındaki ihtişamlı, beyaz mermer zeminli galeri serin ve sessizdi. Strike beyaz duvarların çevresinde özenli bir şekilde aydınlatılmış ve tamamı ağır, yaldızlı çerçeveler içinde duran avcılık ve yabani yaşam tabloları arasında, yan kapılardan

birinden dar, siyah elbisesiyle şık ve sarışın, genç bir kadın karşısına çıkana değin bastonuyla dikkatli adımlarla ilerlemeye devam etti.

Genç kadın, Strike'a adını bile sormadan, "Ah, iyi günler," dedi ve ince topuklularıyla fayansta metalik bir ses çıkara çıkara galerinin arka kısmına doğru yöneldi. "Henry, Bay Strike geldi!"

Gizli bir kapı açıldı ve Drummond arziendam etti. İnce burunun ona kattığı münzevi havası ve çenesi ile boyun çevresini sanki neşeli bir toprak ağası tarafından yutulmuş bir sofı gibi saran yağ katmanlarını çevreleyen kara kaşlarıyla Drummond enteresan bir görünüme sahipti. Uzun favorileri, koyu gri takım elbisesi ve yeleşle zamandan bağımsız, sınıfından sual olunmaz biriydi.

"Merhaba," dedi sıcak ve kuru elini uzatarak. "Buyurun, ofisime geçelim."

Strike gizli kapının ardına, kitapların maun rengi raflara titizlikle dizildiği küçük odaya doğru yürürken, "Henry, Bayan Ross aradı az önce," dedi sarışın kadın. "Munnings'i³² bugün kapanıştan önce görmek istiyor. Rezerve edildiğini söyledim ama yine de..."

"Gelince haber ver," dedi Drummond. "Ve bize çay getirebilir misin Lucinda? Yoksa kahve mi istersiniz?" diye sordu Strike'a dönüp.

"Çay şahane olur, teşekkür ederim."

"Buyurun lütfen," dedi Drummond. Strike da geniş ve sağlam deri koltuğa minnetle oturdu. Aralarında duran antika masa, bir tepsi dolusu desenli yazışma kâğıdı, bir dolmakalem ve bir gümüş renkli mektup açacağı dışında boştu. "Evet," dedi Henry Drummond tok bir sesle, "aile için bu korkunç olayı araştırıyorsunuz yani."

"Evet. Not almamın bir sakıncası var mı?"

"Rahatınıza bakın."

Strike not defteri ile kalemini çıkardı. Drummond döner koltuğunda zarifçe bir yandan diğer yana döndü.

32 Sör Alfred Munnings (1878–1959), ekseriyetle at tablolarıyla bilinen yirminci yüzyılın önde gelen İngiliz empresyonist ressamlarından biridir. (ç. n.)

“Feci bir sarsıntı oldu,” dedi sakince. “Kuşkusuz insanın aklına hemen haricî bir müdahale ihtimali geliyor. Devletin bir bakanı; tüm dünyanın gözü Olimpiyatlar nedeniyle Londra’dayken üstelik...”

“İntihar etmiş olabileceğini düşünmüyor musunuz?” diye sordu Strike.

Drummond iç çekti. “Onu kırk yılı aşkın süredir tanırım. Hayatı iniş çıkışlarla doluydu. Patricia’dan ayrılması, Freddie’nin ölümü, hükümetten istifa etmesi, Raphael’in korkunç trafik kazası... Sırf kültür bakanı olduğu dönemde, tam da her şey yeniden rayına oturmuş gibi görünürken hayatına son vermek için mi üstesinden geldi bütün bunların?

“Muhafazakâr Parti onun can damarıydı, biliyorsunuz. Evet, asla pes etmezdi. Iskartaya çıkarılmaktan nefret ederdi ve geri döndüğüne ziyadesiyle memnundu, bakanlığa yükselmişti... Gençliğimizde, ileride bir gün milletvekili olacağıyla ilgili takılırdık ona, ama bu, hayalin bile ötesine geçmişti. Jasper, ‘Tory sadakati, soysuzlardan ve şaklabanlardan hoşlanır,’ derdi hep. Ama o, ikisi de değildi.”

“O halde, son dönemlerinde genel anlamda neşesinin yerinde olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Ah, açıkçası hayır. Bunu söyleyemem. Stresliydi, endişeleri vardı ama intihar... Kesinlikle hayır, bunu yapmış olamaz.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Onunla yüz yüze en son burada görüştük, galeride,” dedi Drummond. “Net tarih verebilirim: 22 Haziran Cuma günü.”

Strike bunun Chiswell’le ilk kez görüştükleri tarih olduğunun farkındaydı. Bakanın Pratt’s’ta birlikte yedikleri öğle yemeğinin ardından Drummond’ın galerisine doğru yürüdüğünü dün gibi hatırlıyordu.

“Peki o gün nasıl görünüyordu?”

“Aşırı sinirliydi,” dedi Drummond, “ama buraya girdiğinde karşılaştığı manzara karşısında aksi düşünülemezdi.”

Drummond mektup açacağına uzanıp onu kalın parmakları arasında zarıfçe döndürdü.

“Oğlu Raphael tam o zaman yakalanmıştı, ikinci kez. Ah...” Drummond bir an duraksadı. “Suçüstü,” dedi, “o dönem işe aldığım başka bir gençle, arkamdaki lavaboda.”

Eliyle arkasındaki gizlenmiş siyah kapıyı işaret etti.

“Bir ay kadar önce onları orada yakalamıştım yine. O zaman Jasper’a bir şey söylememiştim, zaten yeterince derdi var diye düşünmüştüm.”

“Ne tür dertler?”

Drummond süslü açacakla oynadı, boğazını temizledi ve şöyle dedi.

“Jasper’ın evliliği iyi gitmiyor, yani gitmiyordu... Demek istediğim, Kinvara ele avuca sığmaz biri. Zor bir kadın. O sıralar kısraklarından birini Totilas’la çiftleştirmek için Jasper’ın başının etini yiyordu.”

Strike’ın boş gözlerle baktığını fark eden Drummond açıkladı.

“En üst klasmandaki damızlık at. Tek bir spermi doksan bin sterlin.”

“Vay be!” dedi Strike.

“Öyle,” dedi Drummond. “Ve Kinvara istediği şeyi alamadığında... öfkesinin ya da daha derin bir duygunun, doğrusu isterseniz ruhsal dengesizliğinin sonuçlarını kimse öngöremez. Her neyse, Jasper onunla epey zor bir dönem geçiriyordu anlayacağınız.

“Raphael’in o korkunç olayı, trafik kazası, basın vesaire derken oğlunun hapis sürecini de yeni atlatmıştı zaten... Bir dostu olarak, sorunlarına bir yenisini de ben eklemek istemedim.

“Malum olay ilk yaşandığında Raphael’e bundan Jasper’a bahsetmeyeceğimi söyledim ama aynı zamanda bunun son uyarım olduğunu, bir kez daha çizgiyi aşacak olursa eski dostumun oğlu falan dinlemeyip kulağından tuttuğum gibi kapının önüne koyacağımı da söyledim. Dahası Francesca’yı da düşünmek zorundaydım. O da benim vaftiz kızım; on sekiz yaşında ve Raphael’e

abayı yakmış. Anne babasını durumdan haberdar etmek zorunda kalmak istemedim.

“Ama içeri girip seslerini duyduğumda gerçekten başka seçeneğim kalmamıştı. Raphael’i bir saatliğine mesul şahıs olarak bırakmamın sorun olmayacağını düşünmüştüm, zira Francesca o gün çalışmıyordu. Ama tabii izin gününde sırf onu görmek için gizlice girmiş içeri.

“Jasper beni görmek için kapıyı çaldığında olan biteni gizleme imkânı yoktu artık. Raphael benim lavaboya girmemi engellemeye çalışırken Francesca pencereden kaçıp gitti. Yüzüme bakamadı. Ailesini arayıp onlara her şeyi anlattım. Bir daha da geri dönmedi.

“Raphael Chiswell,” diye devam etti Drummond ağır bir tonda, “serserinin teki. Freddie, ölen oğlu, o da vaftiz oğlumdu bu arada, ondan bin kat... eh,” dedi ve cep çıkısını parmakları arasında döndürürken devam etti, “farkındayım, kimse böyle konuşmamalı ama...”

Ofis kapısı açıldı ve siyah elbiseli genç sarışın elinde çay tepsiyle içeri girdi. Genç kadın birinde sadece sıcak su bulunan iki gümüş çaydanlığı, ince porselen fincanları, fincan altlıklarını ve maşasıyla birlikte şekerliği bırakırken Strike zihninde ister istemez bütün bunlar ile kendi ofisinde içtiği çayı mukayeseye girişti.

“Bayan Ross biraz önce geldi Henry.”

“Ona yirmi dakika veya biraz daha uzun bir süre meşgul olduğumu ilet. Vakti varsa beklemesini rica et.”

“Yani anladığım kadarıyla,” dedi Strike, Lucinda’nın yanlarından ayrılmasıyla birlikte, “o gün sohbet edecek vaktiniz de olmamış pek.”

“Eh, biraz öyle oldu,” dedi Drummond keyifsizce. “Jasper her şeyin müthiş bir şekilde düzeldiğini düşünerek, Raphael’i iş yerinde görmeye gelmişti ve böyle bir sahnenin ortasında buldu kendini... Olan biteni anlayınca kuşkusuz yüzde yüz benden yana durdu. Doğrusunu isterseniz lavabo kapısını açmak için oğluyla itiş kakış yaşayan da bizzat oydu. Sonra beti benzi attı. Kalp sorunu vardı,

malum, yıllardır şikâyetçiydi bundan. Tuvalette bir anda yere yığıldı kaldı. Çok korktum ama Kinvara'yı aramama müsaade etmedi...

"Raphael ancak o zaman yediği naneden dolayı kendinden utandı. Babasına yardım etmeye çalıştı. Jasper ona defolup gitmesi söyledi ve onu orada bırakmam için kapıyı kapattırdı bana..."

Sesi boğuklaşan Drummond cümlesini yarıda kesip kendisine ve Strike'a çay doldurdu. Üzüntü içinde olduğu çok belliydi. Kendi fincanına üç şeker atıp karıştırmaya koyuldu.

"Jasper'ı son görüşüm oldu bu. Lavabodan çıktığında hâlâ rengi yerine gelmiş değildi. Elini uzattı, özür diledi ve en eski dostunu... hayal kırıklığına uğrattığını söyledi."

Drummond bir kez daha öksürdü, yutkundu ve güçlkle anlatmaya devam etti.

"Bunların hiçbiri Jasper'ın hatası değildi. Raphael bu ahlakı annesinden aldı ki annesini de en iyi tanımlayan sözcük birinci sınıf bir... neyse. Jasper'ın bütün sorunları Ornella'yla tanışmasıyla başladı esasen. Patricia'yla kalmaya devam etseydi..."

"Her neyse, Jasper'ı bir daha hiç görmedim. Gerçeği söylemek gerekirse cenazede Raphael'in elini sıkmak bile çok zor oldu benim için."

Drummond çayını yudumlarken Strike da aynısını yapmayı denedi. Fakat çay çok açıktı.

"Bütün bunlar kulağa çok tatsız geliyor," dedi dedektif.

"Siz bir de bana sorun," dedi Drummond iç çekerek.

"Biraz hassas konuları da sormak zorundayım, anlayışınıza sığınarak."

"Elbette ki," dedi Drummond.

"Izzy'yle görüştünüz. Jasper Chiswell'e şantaj yapıldığından bahsetti mi size?"

"Bahsetti," dedi Drummond yan gözle kapının kapalı olup olmadığını kontrol ederek. "Ama Jasper bana bu konuda tek kelime dahi etmemişti. Ama Izzy bunun Knight'ların işi olduğunu söyledi... Onların arazisinde kalan bir aileydi hatırladığım kadarıyla."

Babaları ufak tefek işlerde iyi biriydi, değil mi? Winn'lere gelecek olursak... hayır, Jasper'la birbirlerinden pek de hazzettiklerini sanmıyorum. Tuhaf bir çift."

"Winn'lerin kızı Rhiannon eskrimciydi," dedi Strike. "Freddie Chiswell'le beraber Britanya gençler takımındaydı."

"Ah, tabii ya. Freddie eskrimde olağanüstüydü," dedi Drummond.

"Rhiannon, Freddie'nin on sekizinci yaş günü partisinin davetlilerindenmiş. Ama Freddie'den birkaç yaş daha küçükmüş. Kendini öldürdüğünde daha on altı yaşındaymış."

"Çok korkunç," dedi Drummond.

"Bu konuyla ilgili bir şeyler biliyor musunuz?"

"Nasıl bilebilirim ki?" dedi Drummond siyah gözlerinin arasında derin bir çukur açacak biçimde kaşlarını çatarak.

"On sekizinci yaş gününde değil miydiniz?"

"Oradaydım aslında. Freddie'nin vaftiz babasıyım, malum."

"Rhiannon'u hiç hatırlamıyor musunuz?"

"Tanrı aşkına, bütün herkesi isim isim hatırlamamı beklemiyorsunuz herhalde! Yüzden fazla genç vardı orada. Jasper bahçeye büyük bir çadır kurdurmuştu ve Patricia da define avı oynuyordu."

"Ciddi misiniz?" dedi Strike.

Shoreditch'te köhne bir barda düzenlenen Strike'ın kendi on sekizinci yaş günü partisinde define avı olmamıştı.

"Arazi sınırları içinde işte. Freddie rekabeti hep sevmiştir. Her ipucunda bir kadeh şampanya oluyordu; gerçekten çok keyifliydi, sopayla tek vuruşta bir şeyleri yere sermek gibi şeyler... Ben üçüncü ipucunun başındaydım. Çocukların hep vadi dediği yerdeydim."

"Knight'ların kulübesinin yanındaki çukurda mı?" diye sordu Strike gelişigüzel bir tavırla. "Ben gördüğümde ısırgan otlarından geçilmiyordu."

"İpucunu vadiye koymadık, Jack o'Kent'in kapı paspasının altına koyduk. İçki problemi olduğundan şampanyaya göz kulak olması konusunda güvenemedik ama tabii. Vadinin kenarında bir

şezlongda oturup çocukların avlanmasını izliyordum ve ipucunu bulan herkes bir kadeh şampanya içip gidiyordu.”

“On sekiz yaş altı için yumuşak bir içki mi yani?” diye sordu Strike.

Bu neşe kaçırان tavrı karşısında biraz rahatsız olan Drummond şöyle açıkladı.

“Kimse şampanya içmek *zorunda değildi*. On sekizinci yaş günüydü, bir kutlamaydı.”

“Şu halde, Jasper Chiswell size basına yansımāsından çekindiğı bir şeyler olduğundan hiç söz etmedi mi?” diye sordu Strike yeniden asıl konuya dönerek.

“Hiç hem de.”

“Benden şantajcılarına karşı kullanabileceğı bir koz bulmamı istediğinde, bu şantaj meselesinin altı yıl önce yaptığı bir şeyle ilgili olduğunu söylemişti. Yaptığı zaman yasal olmadığını ama artık yasal olduğunu ima ettiğı bir şey.”

“Ne olabileceğı hakkında hiçbir fikrim yok. Jasper kanunlara fazlasıyla bağlı biriydi, malum. Bütün ailesi cemaate bağlı, kiliseye giden insanlardı, yöre için çok şey yaptılar...”

Birkaç dakika boyunca süren, Chiswell'lere özgü hayır işlerinin anlatıldığı bu nutuk Strike'a zerre inandırıcı gelmemişti. Drummond'ın bir şeyler sakladığından emindi, zira Drummond, Chiswell'in tam olarak ne yaptığını kesinlikle biliyordu. Jasper'ın ve hayırsız evlat Raphael dışında bütün aile fertlerinin tabiatlarından gelen hayırseverliklerini neredeyse şairane bir coşkuyla anlatmaya devam ediyordu Drummond.

“Ve eli sürekli cebine giderdi,” diye tiradını bitirdi, “yörenin küçük yaştaki kız öğrencileri için minibüs, kilise çatısının onarımı, hatta ailenin maddi durumu kötüleştğinde bile... biliyorsunuz işte,” dedi utana sıkıla.

Strike, “Şantaj yapılabilecek mahiyetteki suç,” diye söze girdiyse de Drummond onun lafını kesti.

“Suç falan yoktu,” dedi ve der demez hata yaptığını fark etti. “Biraz önce kendiniz söylediniz. Jasper size yasadışı bir şey yapmadığını söylemiş. Çiğnenmiş bir yasa yok ortada.”

Drummond’ı şantaj konusunda daha fazla zorlamanın bir yararı olmayacağına kanaat getiren Strike defterinin sayfasını çevirdi ve bu hamlesinin, muhatabını rahatlattığını fark etti.

“Chiswell’i öldüğü sabah aramışsınız,” dedi Strike.

“Evet.”

“Raphael’i kovduktan sonraki ilk konuşmanız mı olacaktı bu?”

“Doğrusunu isterseniz hayır. Ondan birkaç hafta kadar önce de bir görüşmemiz oldu. Karım, Jasper ile Kinvara’yı akşam yemeğine davet etmek istedi. DKMS’den aradım onu, bilirsiniz işte, Raphael meselesinden sonra aramızdaki buzları eritmek için. Çok uzun bir konuşma değildi ama yeterince dostane bir sohbet olmuştu. Teklif ettiğimiz akşam için müsait olmadıklarını söyledi. Ayrıca bir de... yani, dürüst olmam gerekirse, Kinvara’yla daha ne kadar birlikte olacaklarından emin olmadığını, evliliklerinde sorunlar olduğunu söyledi. Sesi yorgun, yılgın, mutsuzdu.”

“Ayın on üçüne kadar hiç başka temasınız oldu mu?”

“O günden sonra hiç görüşmedik,” diye hatırlattı Drummond. “Jasper’ı aradım, evet. Ama telefonu açmadı. Izzy bana...” Bir an sesi titredi. “Aradığımda muhtemelen ölü olduğunu söyledi.”

“Aramak için çok erken bir saat,” dedi Strike.

“Ben... bilmesi gerektiğini düşündüğüm birtakım bilgiler vardı.”

“Ne tür bilgiler?”

“Kişisel.”

Strike bekledi. Drummond çayını yudumladı. “Ailenin finansal durumuyla ilgili ki tam da tahmin ettiği gibi Jasper öldüğünde hayli yoksullardı.”

“Evet.”

“Araziyi sattı, Londra’daki gayrimenkulü yeniden ipotek ettirdi, bütün iyi tablolarını benim aracılığımla elden çıkardı. Süprüntülere

kadar indi ve sonunda bana Tinky'nin artıklarından bazılarını satmaya çalıştı. Açıkçası... biraz can sıkıcıydı.”

“Nasıl yani?”

“Ben usta ressamaları alıp satarım,” dedi Drummond. “Adı sanı duyulmamış Avustralyalı yerel sanatçıların benekli at resimlerini satın almam. Onca yıllık dostluğumuzun hatırına Christie’s’teki adamımla bunların bazılarını bir fiyat biçtim. Bütün hepsi içinde parasal değeri olan tek tablo, benekli bir atla yavrusunun olduğu...”

“Sanırım o tabloyu gördüm,” dedi Strike.

“Ama o da çerez parası ederdi ancak,” dedi Drummond. “Çerez parası.”

“Tahminen ne kadar?”

“Zaruret halinde, beş ila sekiz bin arasında bir rakama gider,” dedi Drummond burun kıvrarak.

“Kimileri için hayli fazla çerez anlamına geliyor bu rakam,” dedi Strike.

“Sevgili dostum,” dedi Henry Drummond, “bu rakam Chiswell malikânesinin çatısının onda birinin onarımına bile yetmezdi.”

“Ama yine de satmayı düşünüyordu,” diye dikkat çekti Strike.

“Diğer yarım düzine tabloyla birlikte,” dedi Drummond.

“Bayan Chiswell’in o tabloyla özel bir bağı varmış gibi bir izlenime kapılmıştım.”

“Artık o raddede karısının ne istediğinin çok bir anlam ifade ettiğini sanmıyorum... Off,” diye bir kez daha iç çekti Drummond. “Bütün bunlar çok zor, inanın. Ailesine üzüntü ve öfkeden başka bir şey getirmeyeceğini bildiğim bir konuyu açıklama sorumluluğunu almayı gerçekten hiç istemiyorum. Zaten yeterince acı çekiyorlar.”

Drummond tırnağıyla dişlerini hafifçe tıklattı.

“Sizi temin ederim, arama nedenimin Jasper’ın ölümüyle en ufak bir ilgisi olamaz.”

Ne var ki böyle derken bile kararsız görünüyordu.

“Raphael’le konuşmalısınız,” dedi sözcükleri özenle seçerek, “zira bence... Bakın, Raphael’i sevmem,” dedi sanki şimdiye kadar

bunu hiç belli etmemiş gibi, “ama bana öyle geliyor ki babasının öldüğü sabah gerçek manada onurlu bir insanın yapacağı şeyi yaptı. En azından onun kişisel olarak bundan ne kazancı olduğunu bilmiyorum ve bana kalırsa bu konuda sessiz kalmasının nedeni benimkiyle aynı. Aileden biri olarak, ne yapılması gerektiğini o benden çok daha iyi bilecektir. Raphael’le konuşun siz.”

Henry Drummond’ın, sanki Raphael’in, ailenin gözünden daha da düşmesini tercih ediyormuş gibi bir hali vardı.

Ofis kapısı çalındı ve sarışın Lucinda aralıktan başını içeri soktu.

“Bayan Ross kendini pek iyi hissetmiyor Henry; gidiyor ama sana bir hoşça kal demek istedi.”

Drummond, “Tamam, tabii ki,” diyerek ayağa kaldı. “Korkarım size yardımcı olabileceğim başka bir konu kalmadı Bay Strike.”

“Zaman ayırdığınız için minnettarım,” dedi Strike ve güçlkle, bastonundan yardım alarak da olsa ayağa kalktı. “Son bir şey daha sorabilir miyim?”

“Elbette,” dedi Drummond durarak.

“Şu cümle size bir anlam ifade ediyor mu: ‘atı onların üstüne koydu’?”

Drummond ciddi manada afallamış görünüyordu.

“Kim, ne atı... nereye koymuş?”

“Bunun ne anlama gelebileceğini bilmiyorsunuz yani?”

“Hiçbir fikrim yok cidden. Çok özür diliyorum ama siz de duydunuz, müşterim bekliyor.”

Strike’ın, Drummond’un peşi sıra tekrar galeriye dönmekten başka seçeneği yoktu.

Bomboş galerinin ortasında Lucinda yüksek bir sandalyede oturmuş, suyunu yudumlayan esmer, karnı burnunda bir kadınla ilgileniyor, kadının gözünün içine bakıyordu.

Strike, Charlotte’ı fark ettiğinde bu ikinci karşılaşmanın asla tesadüf olamayacağından emindi.

Bütün hayatım boyunca, her zaman her yerde böyle görüneceğim...

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Gözlüğünün kenarından ona bakarak halsiz bir şekilde, "Corm," dedi Charlotte. Solgun görünüyordu. Ama öğün atlamaktan beyaz fondöten sürmeye kadar, onun istifade edebileceği hiçbir durumu sahnelemekten geri durmayacak bir kadın olduğunu iyi bilen Strike başıyla selam vermekle yetindi.

"Ah, siz tanışıyor musunuz?" dedi Drummond afallayarak.

Onun için endişelenmiş görünen Lucinda etrafında dolaşıp dururken, "Gitmeliyim," diye mırıldandı Charlotte, "geciktim. Kız kardeşimle buluşacağım."

"İyi olduğunuzdan emin misiniz?" diye sordu Lucinda.

Charlotte, Strike'a dönerek ürkek bir sesle tebessüm etti.

"Yolda bana eşlik eder misin? Sadece bir blok."

Drummond ve Lucinda fazlasıyla nüfuzlu, iyi bağlantıları olan bu zengin kadının sorumluluğunu Strike'ın omuzlarına yıkmaktan ziyadesiyle memnun yüzlerle Strike'a döndü.

"Bu iş için doğru kişi olduğumdan şüpheliyim," dedi Strike bastonunu işaret ederek.

Drummond ve Lucinda'nın şaşkınlığı gözünden kaçmamıştı.

“Doğum başlayacak olursa seni uyuracak bir sürü işaret gösteririm,” dedi Charlotte. “Lütfen.”

Strike pekâlâ onu reddedebilir, kız kardeşiyle neden burada buluşmadığını sorabilirdi. Fakat Charlotte’ın da gayet iyi bildiği üzere, böyle bir çıkış, Strike’ı yeniden görüşmesi gerekebilecek insanların gözünde nezaketsiz biri yapacaktı.

“Peki,” dedi Strike ses tonunu çok dozunda bir huysuzlukta tutarak.

Charlotte, “Çok sağ ol Lucinda,” diyerek vücudunu yüksek sandalyeden usulca aşağı kaydırды.

Siyah tişört üzerine bej rengi ipek bir trençkot, hamile pantolonu ve spor ayakkabılar giymişti. Giydiği her şey, bütün bu alelade kıyafetleri bile son derece asildi. Göz alıcı güzelliğiyle içinde rahat edebileceği, tek renkli, süssüz ve klasik tasarımları sevmiştir daima.

Strike, geçmesi için kapıyı açık tutarken Charlotte’ın soluk benzi ona, Robin’in bir yolculuklarının sonunda kiralık arabada ustaca direksiyon tutarak buzlu yolda feci bir kazaya dönüşebilecek durumdan kurtulmayı başardıktan sonra kirece dönen yüzünü hatırlattı.

“Teşekkür ederim,” dedi Strike, Henry Drummond’a.

Drummond da usulen, “Benim için zevkti,” dedi.

Galerinin otomatik kapısı kapanırken Charlotte önlerindeki yokuşu işaret ederek, “Restoran uzak değil,” dedi.

Yoldan geçenlerin Strike’ı, belki de Charlotte’ın şiş karnının sorumlusu addeden bakışları arasında yan yana yürümeye koyuldular. Strike, Charlotte’ın teninden yayılan kokunun Shalimar olduğunu biliyordu. On dokuz yaşından beri hep aynı parfümü kullanmıştı ve hatta Strike’ın da zaman zaman onun için bu parfümü satın aldığı olmuştu. Yıllar önce babasıyla tartıştıkları İtalyan restoranına doğru yürüyüşlerini hatırladı bir kez daha.

“Bunu ayarladığımı düşünüyorsun sanırım.”

Strike yanıt vermedi. Tuzağa düşüp tartışmaya ve eski anılara dönmeye hiç niyeti yoktu. Ağzını açtığındaysa çoktan iki blok yürümüşlerdi.

“Nerede bu restoran?”

“Jermyn Sokağı’nda. Franco’s.”

Charlotte adı söyler söylemez, bunun yıllar önce babasıyla buluştukları restoran olduğunu fark etti. Görüşmenin akabindeki kavga kısa ama aşırı şiddetli olmuştu, zira tepesi atan Strike, Charlotte’in aristokrat ailesinin bütün fertlerine kin kusmuştu. Ama sonra birlikte Charlotte’in evine dönmüş ve Strike’in bugün elinde imkân olsa zihninden kazıyıp atmak isteyeceği bir tutku ve aceleyle sevişmişlerdi; Charlotte’in zevkten inleyerek orgazm olurken bile gözlerinden akan sıcacık gözyaşları hâlâ aklındaydı Strike’in.

“Ah. Dur,” dedi Charlotte bir anda.

Strike başını çevirdi. Charlotte iki eliyle karnını korumaya almış, kaşları çatık yüzüyle bir kapı aralığında sırtını duvara yasladı.

“Hadi,” dedi Strike ona yardımını dokunacak bir öneride bulunuyor olmaktan bile rahatsızlık duyarak, “şu basamağa otur.”

“Hayır,” dedi Charlotte derin derin nefes alıp vermeye devam ederek. “Beni Franco’s’a götür yeter, sonra gidebilirsin.”

Yeniden yürümeye koyuldular.

Restorana vardıklarında şef garsonu kaygılanmıştı; Charlotte’in iyi durumda olmadığı çok açıktı.

“Kız kardeşim burada mı?” diye sordu.

Şef garson endişeli bir ifadeyle, “Henüz gelmedi,” dedi ve tıpkı Henry Drummond ve Lucinda gibi, insanı telaşlandıran ve elini ayağına dolaştıran sorunun sorumluluğunu paylaşmak üzere derhal Strike’a döndü.

En fazla bir dakika sonra Strike pencere kenarındaki iki kişilik masada Amelia’nın olması gereken sandalyede oturuyordu; Charlotte derin derin nefes alıp vermeye devam ederken garson bir şişe su getirdi. Ardından şef garson, Charlotte’a bir şeyler yemesinin kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacağı yönünde bir

şeyler geveleyerek ikilinin ortasına ekmek bıraktı, sonra Strike'a yaklaşıp, kısık bir sesle, arzu etmeleri halinde derhal ambulans çağırabileceğini söyledi.

Ve nihayet baş başaldı. Strike hâlâ tek kelime etmiş değildi. Niyeti, Charlotte'ın rengi biraz olsun düzelir düzelmez veya kız kardeşi gelir gelmez, ayrılmaktı. Etraflarındaki diğer herkes geometrik şekillerle süslü siyah beyaz duvar kâğıdı üzerindeki yine siyah beyaz baskıların huzurunda, şık ahşap, deri ve camlar arasında şaraplarının ve makarnalarının tadını çıkaran kalantorlardı.

"Bunu ayarladığımı düşünüyorsun," diye mırıldandı Charlotte bir kez daha.

Strike ağzını açmadı. Yıllardır görmediği ve ikisini karşılıklı oturur halde bulunca kuşkusuz şaşkına dönecek olan Charlotte'ın kız kardeşinin yolunu gözlüyordu. Belki de emsali diğer restoran sakinlerinden gizli saklı, ketum bir başka kavga daha yaşanacak ve Strike'ın karakteri ve geçmişiyle ilgili, varlıklı, hamile, evli eski kız arkadaşına akşam yemeği randevusunda eşlik ederek nereye varmaya çalıştığıyla ilgili yeni iftiralar dolaşacaktı.

Charlotte, Strike'ı seyrederek bir dilim ekmek alıp yemeye başladı.

"Bugün orada olacağını gerçekten bilmiyordum Corm."

Strike buna bir an olsun dahi inanmadı. Lancaster House'taki karşılaşmaları tesadüf eseri idi; göz göze geldiklerinde Charlotte'ın nasıl afalladığını görmüştü. Ama bu seferki asla tesadüf değildi. Böyle bir şeyin imkânsız olduğunu bilmeseydi, Strike'ın kız arkadaşından daha bu sabah ayrıldığını dahi bildiğini düşünecekti.

"Bana inanmıyorsun değil mi?"

"Bunun bir önemi yok," dedi Strike, Amelia'yı görme umuduyla sokağı süzmeye devam ederken.

"Lucinda orada olduğunu söyleyince çok şaşırdım."

Siktir oradan. Sana ofiste kimin olduğunu söyleyecek hali yok. Ama sen orada olduğumu zaten biliyordun.

“Son zamanlarda çok sık oluyor,” diye devam etti Charlotte. “Braxton Hicks kasılmaları diye biliniyor. Hamilelikten nefret ediyorum.”

Strike, Charlotte’ın ona doğru eğilip kısık sözle sarf ettiği cümle karşısında anında aklına gelen düşünceyi gizlemeyi başaramadığının farkındaydı.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Charlotte, “Bizimkini al-dırmadım. Bunu yapmadım.”

Strike ayaklarının altındaki zeminin ciddi manada sallanmaya başladığını hissederken, “Yine başlama Charlotte,” dedi.

“Kaybettim...”

“Bunu tekrar yapmayacağım,” dedi Strike uyarı mahiyetinde bir ses tonuyla. “İki yıl önceki buluşmalara dönecek değilim. Beni ilgilendirmiyor bunlar.”

“Test yaptır-dım, annemin...”

“Beni ilgilendirmiyor dedim sana.”

Strike kalkıp gitmek istiyordu ama Charlotte’ın yüzü git gide daha da solgun görünüyordu; ürkütücü biçimde aklına kazınmış kahverengi benekli yeşil gözleri, gözyaşları içinde Strike’in yüzüne bakarken dudakları titriyordu. Şişmiş karnı hâlâ onun bir parçasıymış gibi gelmiyordu Strike’in gözüne. Tişörtünü kaldırıp altından bir yastık çıkaracak olsa herhalde şaşırmazdı.

“Senden olmalarını isterdim.”

“Tanrı aşkına Charlotte...”

“Senden olmaları beni mutlu ederdi.”

“Bana masal okuma. Çocuk istemiyordun, bu konuda benden aşağı kalır değildin.”

Charlotte’ın gözyaşları artık yanaklarından süzülüyordu. Eliyle yanaklarını silerken parmakları zangır zangır titriyordu. Yan masadaki adam onları izlemiyormuş gibi yapmaya çalışıyordu. Etrafındakiler üzerinde yarattığı etkinin daima fazlasıyla farkında olan Charlotte bu sinsî kulak misafirine öyle bir bakış attı ki adam telaşla önündeki tortelliniye döndü. Charlotte bir parça ekmek

daha koparıp ağzına attı ve çiğnerken ağlamaya başladı. Nihayet su yardımıyla lokmasını yutmayı başardı ve karnını işaret ederek şöyle fısıldadı.

“Onlar adına üzülüyorum. Elimden sadece bu geliyor, acımak. Onlar için üzülüyorum çünkü benim gibi bir anneleri, Jago gibi bir babaları var. Ne başlangıç ama! İlk zamanlar onlara bir zarar vermeden kendimi öldürmenin yollarını aradım.”

“Bu kadar keyfine düşkün olma,” dedi Strike sertçe. “Sana ihtiyaçları olacak, öyle değil mi?”

“Bana ihtiyaç duyulmasını istemiyorum. Hiçbir zaman istemedim. Özgür olmak istiyorum ben.”

“Kendini öldürerek mi?”

“Evet. Ya da beni yeniden sevmeni sağlayarak.”

Strike, Charlotte’a doğru eğildi.

“Evlisin. Çocukların olacak. Biz ayrıldık. Bitti.”

Charlotte da öne doğru eğildi. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü, Strike’ın hayatı boyunca gördüğü en güzel yüzdü. Teninde tüten Shalimar kokusunu duyabiliyordu.

“Seni bu dünyadaki herkesten çok seveceğim, daima,” dedi Charlotte onu serseme çeviren bir yalınlıkla. “Doğruyu söylediğimi biliyorsun. Ailemdeki herkesten daha çok sevdim seni. Çocuklarımdan da daha çok seveceğim. Son nefesimi verirken bile seni seveceğim. Seni düşünüyorum, Jago’yla birlikteyken bile...”

“Böyle konuşmaya devam edersen kalkıyorum.”

Charlotte yeniden arkasına yaslandı ve sanki Strike hızla yaklaşan bir trenmiş ve kendisi de raylara bağlıymış gibi bir yüz ifadesiyle ona baktı.

“Doğruyu söylediğimi biliyorsun,” dedi boğuk sesle. “Biliyorsun.”

“Charlotte, bak...”

“Ne diyeceğini biliyorum,” dedi Charlotte, “yalancı olduğumu söyleyeceksin. Evet, öyleyim. *Yalancıyım*. Ama önemli meselelerde değil. Asla değil Bluey.”

“Bana böyle seslenme.”

“Beni yeterince sevmedin!”

“Hâlâ beni suçlamaya nasıl cüret ediyorsun?” dedi Strike kendini tutamayıp. Bunu ona yapan başka biri daha olmamıştı, kimse yakınından dahi geçememişti bunun. “Bitti! Ve tek suçlu sendin.”

“Hiç taviz vermiyordun...”

“Hem de ne tavizler verdim. Yanına yerleştim, sırf sen istiyorsun diye.”

“Babamın teklif ettiği işi kabul etmeye yanaşmadın.”

“İşsiz değildim. Ajansım vardı.”

“Ajans konusunda yanıldım, bunu şimdi anlıyorum. Olağanüstü işler başardın... Hakkındaki her şeyi okudum. Sürekli. Jago arama geçmişinde...”

“Arkanda iz bıraktın yani, öyle mi? Benimle birlikteyken çok daha dikkatliydin halbuki. Onu yedekte tutarken yani.”

“Seninle birlikteyken Jago’yla yatmıyordum.”

“Benden ayrıldıktan iki hafta sonra onunla nişanlandın.”

“Hızlı oldu çünkü hızlı olmasını istedim,” dedi Charlotte sinirli bir şekilde. “Bebek konusunda yalan söylediğimi iddia ettin. Çok incindim, çok öfkeliydim. Eğer sen o cümleleri kurmamış olsaydın bugün evliydik.”

Garson bir anda iki elinde iki menüyle masanın yanında bitererek, “Menüler,” dedi. Strike elinin tersiyle geri çevirdi.

“Kalkıyorum ben.”

Ardından Charlotte’ın, “Amelia için al, masada kalsın,” talimatı üzerine menüyü garsonun elinden hışımla çekip sertçe masaya çarptı.

“Bugün için birkaç farklı spesiyalimiz mevcut,” dedi garson.

“Spesiyallerinizi öğrenmeye can atıyor gibi bir halimiz mi var?” diye tersledi Strike. Garson afallamış bir şekilde bir an taş kesildikten sonra uğradığı hakaretin büküğü boynuyla dönüp kalabalık masalar arasında kayboldu.

“Bütün bu romantik zırvaları kes,” dedi Strike tekrar Charlotte’a doğru eğilerek. “Benden sana veremeyeceğim şeyler istedin. Her saniye, her an nefret ettin yoksulluktan.”

“Yaramaz bir pislik gibi davrandım,” dedi Charlotte. “Ne yaptığımın farkındayım. Sonra Jago’yla evlendim ve hak ettiğimi düşündüğüm her şeye sahip oldum. Ve işte şimdi tek istediğim ölmek.”

“Mesele tatiller, mücevherler değildi Charlotte. Benden ayrılmak istedin sen.”

Charlotte’ın yüz ifadesi sertleşti; en kötü patlamaların, gerçek manada korkunç sahnelerin hemen öncesinde Strike’ın sıkça gördüğü bir ifadeydi bu.

“İçinde senin olmadığın her şeyi bırakmamı istedin benden. Orduyu bırakmamı, ajansı bırakmamı, Dave Polworth’ı bırakmamı, beni ben yapan ne bok varsa hepsini bırakmamı istedin; seni sevdiğimin kanıtını burada aradın.”

“Asla ama asla seni kırmak istemedim, bu çok korkunç bir...”

“Beni mahvetmek istedin çünkü yaptığın şey bu. Kırmak zorundaydın, yoksa ilişki yavaş yavaş da bitebilirdi. Ama ipler senin elinde olmalıydı. Eğer en baştan öldürürsen, ölüp gitmesini izlemek zorunda kalmazsın.”

“Gözlerimin içine bak ve söyle, başka bir kadını beni sevdiğin gibi sevdiğini söyle.”

“Hayır, sevmedim,” dedi Strike, “ne boka yarar bu?”

“Birlikte muhteşem zamanlarımız oldu.”

“Hangileriymiş onlar, hatırlatsana.”

“Little France’ta, Benjy’nin teknesinde geçirdiğimiz o gece...”

“Otuzuncu yaş günün nasıldı peki? Cornwall’daki Noel? Bunların hepsi çok eğlenceliydi cidden.”

Charlotte’ın eli karnına gitti. Strike, Charlotte’ın ince siyah tişörtünün altında karnının kıpırdadığını gördüğünü sandı ve bir kez daha, o tenin, o derinin altındaki yabancı bir şeymiş, insan dışı bir şeymiş gibi geldi ona.

“Bir küs bir barışık, koskoca an altı yıl! Vermek zorunda olduğumun en iyisini verdim ve hiçbir zaman yetmedi bu sana,” dedi Strike. “Ve sonra yıllar boyunca seni mahvetmeye ant içmiş kişiyi kurtarmaya çabalamayı bıraktığın bir nokta geliyor.”

“Ah, yapma *lütfe*!” Bir anda o aciz, çaresiz Charlotte yerini sert, hain ve zeki Charlotte’a bırakmıştı. “Beni kurtarmak istemedin Bluey. Beni *çözmek* istedin. Arada büyük fark var.”

Strike en az narin, kırılgan hali kadar yakından tanıdığı fakat o haline kıyasla incitme konusunda çok daha az vicdan azabı duyacağı bu ikinci Charlotte’ın, tekrar yüzünü göstermesinden memnundu.

“Şu anda gözüne iyi görünüyorum çünkü artık meşhur oldum ve sen de bir hıyarla evlisin.”

Charlotte, yüzünün hafiften pembeleşmesi dışında, aldığı darbeyi gözünü kırpmadan yuttu. Kavgayı daima sevmişti.

“O kadar öngörülebilirsin ki. Sırf artık meşhur oldun diye döndüğümü söyleyeceğinden adım kadar emindim.”

“Eh, ne zaman bir drama sahnelense ortaya çıkmakta üstüne yoktur Charlotte,” dedi Strike. “En son ne zaman ortaya çıktığını hatırlıyor gibiyim. Daha yeni bacağıma havaya uçurmuşlardı sanki o zaman da.”

“Piç,” dedi Charlotte soğukkanlı bir tebessümle. “Onca aydan sonra gelip seninle ilgilenmemi böyle mi açıklıyorsun?”

Strike’ın telefonu çaldı, Robin arıyordu.

Strike gözlerini yeniden Charlotte’tan alıp pencereden dışarıya bakarak, “Selam, ne haber?” dedi.

“Selam, bu akşam buluşamayacağımızı söylemek için aradım,” dedi Robin normalden çok daha koyu bir Yorkshire aksanıyla. “Bir arkadaşım ile çıkıyorum. Parti varmış.”

“Flick’in yanındasın herhalde?” dedi Strike.

“Ya, tabii tabii. Madem yalnızsın, neden karını aramıyorsun?” dedi Robin.

Strike, Charlotte'ın havalı havalı onu süzmesine rağmen keyifli bir ses tonuyla, "Öyle yapayım madem," dedi. "Sana bağırمامı ister misin? Biraz inandırıcılık katalım ister misin?"

Robin, "Hayır, göt herif seni," diye bağırđı ve telefonu kapattı.

"Kimdi o?" diye sordu Charlotte gözlerini kısarak.

"Gitmem gerek," dedi Strike. Telefonunu cebine koydu ve Charlotte'la kavga ettikleri esnada kayıp masanın altına düşen bastonuna uzandı. Neyin peşinde olduğunu fark eden Charlotte ise yana doğru eğilip Strike'tan önce bastona uzanmayı başardı.

"Benim verdiğimi ne yaptın?" diye sordu. "Hint kamışından olanı?"

"Sende kaldı," diye hatırlattı Strike.

"Bunu kim aldı sana? Robin mi?"

Charlotte'ın, bütün o paranoyakça ve çoğunlukla acımasız suçlamaları arasında zaman zaman esrarengiz biçimde doğru tahminleri de hep olmuştu.

"Doğrusunu istersen evet," dedi Strike ve der dermez de pişman oldu. Charlotte'ın oyununu oynuyordu ve çok ender yüzünü gösteren üçüncü Charlotte, yani ne soğuk ne kırılgan, pervasızlık boyutunda dürüst Charlotte sahne aldı.

"Bütün bu hamilelik sürecinde beni ayakta tutan yegâne şey, şu karnımdakileri onların eline verir vermez çekip gidebileceğimi düşünmem."

"Doğurduğun anda terk mi edeceksin yani çocuklarını?"

"Üç ay daha kapana kısılmış haldeyim. Hepsi özellikle dört gözle oğlanı bekliyor, bir saniye gözlerinin önlerinden ayrılmama izin vermiyorlar neredeyse. Doğumdan sonra her şey farklı olacak ama. Gidebileceğim. Ne kadar kötü bir anne olacağımı ikimiz de iyi biliyoruz. Ross'larla kalmaları onlar için çok daha iyi olacaktır. Jago'nun annesi şimdiden vekil anne olarak sıraya girdi bile."

Strike bastonunu vermesi için elini uzattı. Charlotte anlık bir tereddüdün ardından bastonu verdi ve Strike ayağa kalktı.

"Amelia'ya sevgilerimi ilet."

“Gelmiyor. Yalan söyledim. Henry’nin galerisinde olacağını biliyordum. Dün onunla özel bir görüşmemiz vardı. Bana bugün kendisiyle görüşmen olduğunu söyledi.”

“Hoşça kal Charlotte.”

“Seni geri istediğimi şimdiden söylemek istedim.”

Strike, Charlotte’a tepeden bakarak, “Ama ben seni istemiyorum ki,” dedi.

“Artık çocukluk yapmayı bırak Bluey.”

Strike garsonların, iş arkadaşlarından birine ne kadar kaba davrandığını bildiklerini belli eden bakışları arasında restorandan ayrıldı. Sokağa çıktığında da takip ediliyormuş gibi, Charlotte onunla yeniden birlikte olana kadar peşini bırakmayacak bir şeytanmış gibi bir hisse kapıldı.

... bana şöyle bir iki tane de ideal devredebilir misin?

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

“Böyle olmak zorundaymış gibi düşünesin diye beynini yıkamışlar senin,” dedi anarşist. “Dünyayı liderlerden bağımsız bir şekilde anlamaya çalışman gerekiyor. Hiçbir bireye bir diğerinden fazla iktidar verilmemeli.”

“Haklısın,” dedi Robin. “O halde sen hiç oy vermedin yani, öyle mi?”

Hackney'deki Duke of Wellington adlı bar bu cumartesi akşamı aşırı kalabalıktı ama karanlık iyice çökerken hava hâlâ sıcaktı ve Flick'in OKHD'li yarım düzine arkadaşı ve yoldaşı parti için Flick'e geçmeden önce içkileri ellerinde Balls Pond Caddesi'nin kaldırımlarında dolanıyor olmaktan memnun görünüyordu. Gruptakilerin çoğunun elinde ucuz şarap ve bira dolu poşetler vardı.

Anarşist kahkahayı basarak başını salladı. Dal gibi, sarışın, rastalı, muhtelif yerleri *piercing*'li biriydi ve Robin onu paralimpik resepsiyonunun verildiği gece kalabalık arasında çıkan arbedede gördüğünü hatırlıyordu. Partideki eğlenceye karınca kararınca katkıda bulunmak üzere yanında getirdiği hamur kıvamındaki bir top esrarı Robin'e çoktan göstermişti bile. Uyuşturucu tecrübesi yıllar önce yarım bıraktığı üniversite kariyeri esnasında birkaç

kere bongdan çektiği esrarla sınırlı olan Robin de buna yalandan bir ilgi göstermişti.

“Çok safsın!” dedi anarşist, Robin’e. “Oy vermek büyük demokrasi yalanının bir parçası! Kitleleri söyleyecek sözleri olduğuna, bir etkileri olduğuna inandırmak için uydurulmuş manasız bir ritüel! Kızıl Tory’ler ile Mavi Tory’ler arasındaki iktidar paylaşımı pazarlığından başka bir şey değil!”

Robin neredeyse olduğu gibi duran hafif Alman birası elinde, “Oy vermek değilse, çözüm ne peki?” diye sordu.

“Topluluk örgütlenmeleri, direniş ve kitlesel protestolar,” dedi anarşist.

“Kim örgütlüyor peki?”

Anarşist, “Topluluklar kendi kendini örgütler. Senin cidden beynini yıkamışlar,” diye tespitini yinelerken bu yargısını küçük bir sırtıtsla yumuşatmayı es geçmedi; zira Yorkshire’lı sosyalist Bobbi Cunliffe’in açık sözlülüğü hoşuna gitmişti. “Liderlere ihtiyaç olduğunu düşünüyorsun çünkü beynini yıkamışlar; ama halk uykusundan bir kez uyandığında bunu kendi başaracak.”

“Onu kim uyandıracak peki?”

“Aktivistler,” diyerek eliyle çelimsiz göğsüne dokundu anarşist, “bunu para için veya iktidar için yapmayanlar, halkın *kontrol altında tutulmasını* değil *güçlendirilmesini* isteyenler. Bak şimdi, sendikalar bile... gücenmece yok şimdi,” diye parantez açtı, zira Bobbi Cunliffe’in babasının eski bir sendikacı olduğunu biliyordu, “sendikalar bile liderlerin ülke yöneticilerini taklit etmeye başladığı iktidar yapılarından fazlası değil.”

Flick bir anda kalabalığı yarıp yanlarına geldi ve “Her şey yolunda mı Bobbi?” diye sordu. “Birkaç dakikaya kalkıyoruz, son siparişler,” dedi, sonra biraz da endişeli bir tonda, “Ne anlatıyorsun sen ona Alf?” diye ekledi.

Bijuterideki uzun cumartesi mesaisinden ve aşk hayatlarıyla ilgili karşılıklı güveni tesis eden pek çok paylaşımdan, dertleşmeden (Robin’inkiler tümüyle hayal ürünüydü) sonra Flick kendi aksanını

da hafifçe Yorkshire aksanıyla harmanlayarak Bobbi Cunliffe'ten etkilendiğini belli etmişti. Akşama doğru da ona, biri geceki partiye davet olmak üzere iki ayrı teklif sunmuştu. İkinci teklifi ise arkadaşı Hayley'nin eski ev arkadaşı Laura'nın kısa süre önce boşalttığı odanın kirasına ortak olmasıydı ki bunun için Hayley'nin de onayını almaları gerekiyordu. Robin her iki teklifi de kabul etmiş ve Strike'ı aramıştı. Sonrasında da yine Flick'in önerisiyle Wicca'nın yokluğunda dükkânı erken kapatıp çıkmışlardı.

"Babamın bir kapitalistten farkı olmadığını anlatıyordu tam da," dedi Robin.

"Yok daha neler Alf," dedi Flick. Anarşist de kahkahayla yanıt verdi.

Grup gecenin devamı için Flick'in evine doğru yöneldi. Anarşist, liderlerin olmadığı bir dünyanın esasları konusunda Robin'i bilgilendirmeye devam etme hevesiyle yanıp tutuşsa da bizzat Flick tarafından Robin'in yanından uzaklaştırıldı, zira Flick, Robin'le Jimmy hakkında konuşmak istiyordu. On metre kadar önlerinde, Robin'e adının Digby olduğu söylenen tombul, sakallı ve güvercin ayaklı Marksist, grubun en önünde tek başına yürüyerek, partiye giden yolda başı çekiyordu.

Flick, "Jimmy'nin bugün geleceğinden kuşkuluyum," dedi ve Robin kendisinin de bu hayal kırıklığına hazırlıklı olması gerektiğini düşündü. "Keyifsiz. Kardeşi için endişeleniyor."

"Neyi var?"

"Şizofrenik eğilimler gibi bir şey," diye açıkladı Flick. Robin, Flick'in doğru terimi bildiği halde karşısında işçi sınıfının gerçek neferlerinden biri olduğundan, daha cahilce bir ifadenin uygun olacağını düşündüğünden emindi. Akşamları üniversite kursuna başladığı gerçeğini es geçerek ve bundan pişmanlık duyarak, biraz daha tutarlı olma endişesiyle ekledi Flick. "Bilmiyorum. Sanrılar görüyor."

"Nasıl yani?"

“Devletin ona komplo kurduğunu düşünüyor mesela,” dedi Flick gülerek.

“Fenaymış,” dedi Robin.

“Öyle. Hastanede yatıyor. Jimmy’nin başına bir sürü bela açtı,” dedi ve ince sarma sigarasını dudaklarına yerleştirip yaktı. “Cormoran Strike’i duymuş muydun?”

Flick bu adı âdeta başka bir tıbbi tanımmış gibi söylemişti.

“Kimi?”

“Özel dedektif,” dedi Flick. “Gazetelerde bayağı haberi çıktı. Pencereden düşen şu mankeni hatırlıyor musun? Lula Landry.”

“Hayal meyal,” dedi Robin.

Flick başını çevirip omzunun üzerinden arkayı süzerek, anarşist Alf’in onları dinleyip dinlemediğini kontrol ettikten sonra devam etti.

“İşte Billy onu görmeye gitti.”

“Ne?” dedi Robin göstermek istediğinden daha ani bir tepkiyle.

“Cinayet.”

“Yok artık.”

“O işlemedi tabii ki,” dedi Flick. “Bütün bunlar çok saçma. Demek istediğim, bir şey gördü. Ama ortada ölü falan yok. Jimmy de oradaydı, biliyor. Neyse işte, Billy bu dallama dedektife gitti ve şimdi de heriften bir türlü kurtulamıyoruz.”

“Nasıl yani?”

“Jimmy’yi tartakladı.”

“Dedektif mi tartakladı?”

“Evet. Bir protesto eyleminde Jimmy’yi takip etti, onu tartakladı ve üstüne bir de tutuklattı.”

“Yok artık,” dedi Robin bir kez daha.

“Derin devletten, anladın mı?” dedi Flick. “Eski asker. Kraliçe, bayrak ve o türden zırvalar işte. Dinle. Jimmy ve ben Muhafazakâr Parti bakanlarından birine bir şey yaptık.”

“Hadi be...”

“Evet,” dedi Flick. “Sana ne yaptığımızı söyleyemem ama büyük bir şeydi ve sonrasında Billy her şeyi bok etti. Strike’ı başımıza musallat etti. O herifin birileriyle irtibat halinde olduğunu tahmin ediyoruz, hükümetten yani.”

Flick birden lafını yarıda keserek gözleriyle yanlarından geçip giden küçük bir arabayı takip etti.

“Bir an Jimmy sandım. Ama değil. Trafiğe çıkamadığını unuttum bir an.”

Yüzü yeniden düşmüştü. Dükkânın boş olduğu anlarda Robin’e, Jimmy’yle ilişkilerinin hep aynı rahatsız edici konular üzerine girilen bitmek bilmeyen kavgalar, ateşkesler ve müzakere masasına geri dönmelerden ibaret olan tarihçesini anlatmıştı. İlişkilerinin adı konusunda hiçbir zaman ortak bir karara varamamış görünüyorlardı ve yaptıkları her anlaşma kavgalarla ve ihanetlerle feshedilmişti.

Sırlarını ifşa etmesi ümidiyle Flick’i, sadakatsiz Jimmy’ye borçlu hissettiği sadakatten kurtarmak için bütün gün ihtiyatlı bir politika yürütmüş olan Robin, “Bana soracak olursan ondan pekâlâ kurtulabilirsin,” dedi.

“Keşke o kadar kolay olsa,” dedi Flick günün sonuna doğru iyiden iyiye benimsediği Yorkshire aksanıyla. “*Evlilik* gibi bir şey istediğimden değil,” dedi ve malum fikre gülererek devam etti, “kiminle istiyorsa onunla yatabilir. Tabii ben de aynı şekilde. Anlaşmamız böyle ve bununla ilgili bir sıkıntım yok.”

Toplumsal cinsiyet rollerini reddettiğini, kendini *queer* ve pan-seksüel biri olarak tanımladığını ve Robin’in birebir Jimmy’nin cümlesi olduğundan kuşkulandığı bir tespitte, tekeşliliğin dikkatli bakıldığında ataerki baskının bir aracı olduğunu düşündüğünü daha dükkândayken söylemişti Robin’e. Bir süre sessizce yürüdükten sonra karanlığın daha da arttığı bir altgeçide girerlerken Flick daha neşeli bir sesle yeniden lafa girdi.

“Anlayacağın, dalgama bakıyorum işte.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Robin.

“Jimmy her şeyi bilse hiç hoşlanmazdı tabii bu durumdan.”

Gruba rehberlik eden güvercin ayaklı Marksist başını çevirdi ve Robin, adamın sokak lambası altında, söylediği şeyi duyduğunu belli eden zoraki bir sırıtışla Flick'e baktığını yakaladı. Elini karman çorman haldeki postacı çantasına daldırmış anahtarlarını bulmaya çalışan Flick ise adamın bakışını fark etmiş gibi görünmüyordu.

Flick, küçük bir spor mağazasının üstündeki ışıkları yanan üç pencereyi işaret ederek, "Burası," dedi. "Hayley evde zaten. Siktir, umarım bilgisayarımı saklamayı unutmamıştır."

Daire ile binanın arka cephesindeki soğuk, dar merdivenlerden çıktılar. Merdivenlerin daha ilk basamağında bile, "Niggas in Paris" in güçlü basını duyabiliyorlardı ve yukarı çıktıklarında birkaç tipi ardına kadar açık dandik daire kapısı önünde sırtlarını apartman duvarına vermiş, devasa boyutta sarılmış bir esrarı döndürürken buldular.

Loş ışıklı dairede rapçi Kanye West'in "*What's fifty grand to a muh-fucka like me,*"³³ diyen sesi duyuluyordu.

Partiye yeni katılan on küsur kişi çoktan gelmiş olan kayda değer sayıdaki diğerlerine eklendi. İki yatak odası, küçük bir banyo ve ancak dolap büyüklüğünde bir mutfakçıktan fazlasını vaat etmediği çok belli olan böyle küçük bir daireye bu kadar insanın sığabilmiş olması akıl alır gibi değildi.

Karanlık odaya doğru ilerlemeye çalışırlarken, "Dans için Hayley'nin odasını ayarladık," diye bağırdı Flick, Robin'in kulağına. "En büyük oda o, senin paylaşacağın oda yani."

Sadece iki telli küçük süsleme ışıklarının yanı sıra mesajlarını veya sosyal medya hesaplarını kontrol edenlerin telefonlarının yaydığı küçük ışık dikdörtgenlerinin aydınlattığı oda yoğun bir esrar kokusu ve yan yana sıralanmış insanlarla doluydu. Dört genç kadın ile bir erkek odanın ortasında dans etmeye çabalıyordu. Gözleri karanlığa alışma gayretiyle yavaş yavaş büyüyen Robin birkaç kişinin bir ranza iskeletinin üstündeki şilteye oturmuş esrar

33 (İng.) "*Benim gibi bir piçe elli bin ne ki?*" (ç. n.)

döndürdüğünü gördü. Arkalarındaki duvarda bir LGBT gökkuşağı bayrağıyla *True Blood*'dan Tara Thornton'ın posterı asılıydı.

Jimmy ve Barclay'in daireyi didik didik etmelerine rağmen Flick'in Chiswell'den çaldığı kâğıt parçasını bulamadıklarını kendine bir kez daha hatırlatan Robin karanlıkta muhtemel saklama yerlerini süzüyordu. Flick'in bu kâğıdı sürekli üzerinde taşıyıp taşımadığını merak ediyordu ama bu olasılığın Jimmy'nin de aklına gelmemiş olması mümkün değildi ve Flick'in açıkça ilan ettiği panseksüelliğine rağmen, Jimmy'nin Flick'i soyunmaya daha kolay ikna edebileceğini düşünüyordu Robin. Bu arada karanlık Robin'in dostu olabilir ve bu sayede elini şiltelerin, örtülerin altına sokabilirdi. Ama parti öyle kalabalıktı ki Robin tuhaf davranışlarıyla birilerinin dikkatini çekmeden bunu yapabileceğinden kuşkuluydu.

O esnada Flick, Robin'in kulağına, "Hayley'yi buldum," diye bağırdı. Elindeki bira kutusunu sıktı ve birlikte odadan çıkıp Flick'in kendi odasına geçtiler. OKHD'nin turuncusu ve Gerçek Sosyalist Parti'nin siyah ile kızılında siyasi afiş ve posterlerle süslü duvarları olan oda, gerçekte olduğundan bile daha küçük görünüyordu. Zemindeki bir döşegın üstüne devasa bir Filistin bayrağı iğnelenmişti.

Tek bir lambanın aydınlattığı odada beş kişi vardı. Biri beyaz, diğeri siyah, genç bir kadın çift, yerdeki döşekte sarmaş dolaş otururken bodur ve sakallı Digby de ayakta onlarla konuşuyordu. İki ergen oğlansa sırtlarını tuhaf bir biçimde duvara dayamış, iki gövdeli tek bir kafa gibi görünen silüetleriyle bir yandan aralarında esrar döndürüyor, diğeri yandan sinsice yataktaki kızları izliyorlardı.

"Hayley, bu Bobbi," dedi Flick. "Odanın Laura'nın kaldığı kısmıyla ilgileniyor."

Yataktaki kızların ikisi birden başlarını kaldırdı: Uzun boylu, kafasının bir kısmı tıraşlı, mahmur gözlü, peroksit sarısı saçları olan kız yanıt verdi.

"Shanice'e taşınabileceğini söyledim bile," dedi uçmuş haldeki sarışın. Kolları arasındaki küçük, siyahı kız da onun boynunu öptü.

"Ah," dedi Flick şaşkınca Robin'e dönerek. "Siktir. Üzgünüm."

Robin yaşadığı hayal kırıklığını metanetle karşılamaya çalışıyor numarası yaparak, “Sen elinden geleni yaptın,” dedi.

Salondan biri, “Flick,” diye seslendi “Jimmy aşağıda.”

“Siktir,” dedi Flick telaşla. Bir anda yüzüne yansıyan heves Robin’in de gözünden kaçmamıştı. Robin’e, “Sen burada bekle,” dedi ve salondaki sıkış tepiş gövdelerin arasına karıştı.

Şimdi ise Jay-Z diğer odadan, “*Bougie girl, grab her hand,*”³⁴ diyordu.

Robin yataktaki kızlarla Digby arasındaki sohbet ilgisini çekmiş numarası yaparak duvar kenarına çöküp laminant zemine oturdu ve birasını yudumlayarak fark ettirmeden Flick’in odasını incelemeye koyuldu. Mekânın parti için toparlandığı belliydi. Gardırop yoktu ama ceketler ve birkaç elbise bir elbise askısında asılıyken, karanlık bir köşede öylesine katlanmış tişörtler ve kazaklar duruyordu. Şifonyerin üstünde birkaç Beanie Babies hayvanı ve dağınık halde birtakım makyaj malzemeleri dururken, bir köşede yine düzensiz biçimde pankartlar vardı. Jimmy ve Barclay bu odayı kesin ziyaret etmiş olmalıydı. Robin bütün bunların arkasını araştırmayı akıl edip edemediklerini merak ediyordu. Ama maalesef onlar akıl edememişse bile, Robin’in şu anda bunları açması neredeyse imkânsızdı.

“Dinleyin, meselenin özü şu,” dedi Digby yataktaki kızlara. “Kapitalizmin kısmen de düşük ücretli kadın emeğine bağlı olduğunda hemfikiriz, öyle değil mi? Şu halde feminizm, etkili olması isteniyorsa şayet, aynı zamanda Marksist *olmalı*, biri diğerini işaret ediyor çünkü.”

“Ataerki kapitalizmden daha öte bir durum,” dedi Shanice.

Robin göz ucuyla Jimmy’nin, eli Flick’in boynunda, dar koridorda ilerlemeye çalıştığını gördü. Flick bütün akşam olmadığı kadar mutlu görünüyordu.

34 (İng.) “*Burjuva hatun, elini tut onun.*” (ç. n.)

“Kadınlar üzerindeki baskı ile kadınların işgücüne katılım oranının düşük olması ayrılmaz biçimde birbirine bağlı şeyler,” diye buyurdu Digby.

Mahmur bakışlı Hayley, Shanice’in kollarından sıyrılıp elini siyahlara bürünmüş ergenlere doğru uzattı. Esrar, Robin’in başının üstünden Hayley’ye geçti.

Hayley esrardan sağlam bir nefes aldıktan sonra baygın gözlerle Robin’e dönerek, “Oda konusunda kusura bakma,” dedi. “Londra’da ev bulmak tam bir bela.”

“Sen bir de bana sor,” dedi Robin.

“... çünkü sen feminizmi o daha büyük Marksizm çerçevesi altında sınıflandırmak istiyorsun.”

“Sınıflandırmak diye bir şey yok, amaçlar ortak!” dedi Digby kuşkucu, ince bir sırıtişla.

Hayley esrarı Shanice’e uzattıysa da hırslanmış görünen Shanice bu teklifi elinin tersiyle geri çevirdi.

“Biz heteronormatif aile idealiyle mücadele ederken siz Marksistler neredesiniz?” diye sordu Digby’ye.

“Dinle, dinle,” dedi Hayley dalgınlıkla Shanice’e daha da sokulup ergenlerin esrarını Robin’e uzatarak. Robin de onu doğruca oğlanlara uzattı. Lezbiyenlerin arasında olduklarını nihayet idrak eden oğlanlar etraftaki başka biri, sınırlı miktardaki esrarlarına yancı çıkmadan hızla odadan ayrıldı.

Robin yüksek sesle, “Bunlardan bende de vardı,” diyerek ayağa kalktıysa da onu dinleyen yoktu. Ancak Digby, hemen dibinden geçip şifonyere doğru yönelen Robin’in kısa siyah eteğini dikizleme fırsatını kaçırmamıştı. Robin giderek hararetlenen feminizm ve Marksizm tartışmasını ve sözüm ona nostaljik merakını bahane ederek Flick’in Beanie Babies hayvanlarını sırasıyla eline alıp ince pelüşlerin içlerindeki plastik boncukları ve diğer dolgu malzemelerini yoklayarak yerlerine geri koydu. Hiçbiri açılıp içine bir kâğıt parçası saklandıktan sonra tekrar dikilmiş gibi görünmüyordu.

Robin biraz da ümitsizce, insanların içkilerini döke saça, sıkış tepiş bir arada durduğu salona geri döndü.

Bir kız banyo kapısını dövüyordu.

Etraftaki birkaç tipin dalgacı bakışları arasında, “Sikişmeyi bırakın, işemem lazım!” dedi kız.

Burada boşuna debeleniyorum.

Robin iki telefon kulübesinden daha büyük sayılmayacak mutfağa geçti; siyahlara bürünmüş ergenler yiyecek bir şeyler aranırken diğer kenarda bir çift duruyordu; adamın eli, bacağına oturan kızın eteğinin altındaydı. Robin yeni bir içki bulma numarasıyla boş kutuları ve şişeleri yoklarken, bir yandan dolaplara yönelen ergenleri izliyor, diğer yandan dolapların kahvaltılık gevrek kutusu saklamak için ne kadar da sakat bir yer olduğunu düşünüyordu.

Robin tam mutfaktan çıkmak üzereyken kapıda karşısında anarşist Alf belirdi; bardaki halinden bin kat daha güzelleşmişti kafası.

Gözlerini Robin’e odaklamaya çabalayarak, “İşte buradasın,” dedi yüksek sesle, “Sendika önderinin kızı!”

İkinci odada D’banj, “*Oliver, Oliver, Oliver Twist*”i söylerken, “Evet, buradayım,” dedi Robin. Ördek gibi başını eğip Alf’in kolunun altından geçmeye çalıştıysa da Alf kolunu aşağı indirerek mutfak kapısını vücuduyla kapattı. Ayaklarının altındaki ucuz laminant zemin Hayley’nin odasındaki azimli dansçıların tepinmeleriyle sallanıyordu.

“Çok seksisin,” dedi Alf. “Bunu söylemeye hakkım var mı? Yani şu saçma sapan feminist tarzı açısından yani?” Ve kahkahayı bastı.

“Teşekkürler,” dedi Robin ve ikinci denemesinde anarşisti alt etmeyi başarıp yeniden küçük salona döndü. Zavallı kız hâlâ banyo kapısını dövmeye devam ediyordu. Alf, Robin’in kolunu tutup ona doğru eğilerek, Robin’in kulağına hiç anlayamadığı bir şeyler söyledi. Alf tekrar doğrulduğunda Robin’in kalem saç boyası anarşistin terli burnunun ucunda siyah bir leke bırakmıştı.

“Ne?” dedi Robin.

“Diyorum ki,” diye bağırdı Alf, “daha sakın bir yere geçip biraz daha sohbet edelim ister misin?”

Fakat o esnada Robin’in arkasında duran kişiyi fark etti.

“Her şey yolunda mı Jimmy?”

Knight salona teşrif etmişti. Robin’e tebessüm ettikten sonra ağzında sigarası, elinde kutu birasıyla duvara yaslandı. Oradaki diğer herkesten en az on yaş daha büyüktü ve ortamdaki kızların bazıları dar, siyah tişörtlü, kot pantolonlu bu adamı yan gözle kesip duruyordu.

Jimmy, “Sen de mi tuvalet sırasındasın?” diye sordu Robin’e.

“Öyle,” dedi Robin. Hem Jimmy’den hem de anarşist Alf’ten kolay yoldan kurtulmak istiyorsa yapması gereken şeyin tuvalete girmek olduğunun farkındaydı. Hayley’nin odasının açık kapısından, Flick’in artık ne söylendiyse gevrek gevrek gülererek, fazlasıyla neşeli bir şekilde dans ettiğini gördü.

“Flick babanın sendikacı olduğunu söyledi,” dedi Jimmy, Robin’e. “Madenciymiş, değil mi?”

“Öyle,” dedi Robin.

Banyo kapısını dövüp duran kız, “LANET OLASI,” deyip birkaç saniye daha olduğu yerde çaresizce kıvrandıktan sonra telaşla kendini evden dışarı attı.

Diğer kızlardan biri de arkasından, “Solda çöp kovaları var,” diye bağırdı.

Jimmy evi inleyen bas sesinde kendini daha iyi duyurabilmek için Robin’e doğru eğildi. Yüzündeki ifade, Robin’in görebildiği kadarıyla sempatik, hatta hoşgörülüydü.

“Kaybetmişsin ama, değil mi?” diye sordu Robin’e. “Babanı yani. Flick akciğerden olduğunu söyledi.”

“Öyle,” dedi Robin.

“Üzüldüm,” dedi Jimmy sakince. “Ben de benzer şeyler yaşadım.”

“Ciddi misin?”

“Evet, annemi kaybettim ben de. Yine akciğerden.”

“İş yeriyle ilgili bir durum muydu?”

“Asbest,” dedi Jimmy başını sallayıp sigarasından derin bir nefes çekerek. “Bugün böyle bir şey olmazdı çünkü artık yasa çıkarıldılar. On iki yaşındaydım o zaman. Kardeşim iki yaşındaydı. O hiç hatırlamıyor annemi. Babam da ondan sonra kendini içkiye verdi.”

“Gerçekten çok zor, çok üzücü,” dedi Robin samimiyetle.

Jimmy suratını buruşturarak sigara dumanını Robin’in yüzünden savuşturdu.

“Aynıyız,” dedi ve kutu birasını Robin’ininkiyle tokuşturdu. “Sınıf mücadelesi gazisiyiz ikimiz de.”

Anarşist Alf yalpalaya sendeleye ilerleyerek küçük süs ışıklarının sızdığı karanlık odaya doğru yönelip gözden kayboldu.

“Ailen herhangi bir tazminat aldı mı?” diye sordu Jimmy.

“Denedik,” dedi Robin, “Annem hâlâ uğraşılıyor.”

“İyi şanslar,” dedi Jimmy birasını havaya kaldırıp kafasına dikerek. “Şansı bol olsun.”

Sonra banyo kapısına sertçe vurdu ve “Acele edin biraz amına koyayım, insanlar sıra bekliyor,” diye bağırdı.

“Biri rahatsızlanmış olabilir mi?” dedi Robin.

“Yok be, ayaküstü sevişiyorlar işte.”

Digby canı sıkılmış bir şekilde Flick’in odasından çıktı.

“Ataerkil baskının bir aracıym demek,” diye bağırdı.

Kimse gülmeyince de elini, üzerinde Groucho Marx resmi olduğunu Robin’in yeni fark ettiği tişörtünün altına atıp karnını kaşıyarak, sallana sallana Flick’in dans ettiği odaya yöneldi.

Jimmy, “Araç demek, peki,” diye mırıldandı Robin’e. “Rudolf Steiner³⁵ bebeşi. Gayretleri için kimsenin ona takdir belgesi vermediği gerçeğini kabullenemiyor.”

Robin güldüyse de Jimmy gülmüyordu. Gözleri fazla uzun bir süre Robin’in gözlerini süzse de nihayet banyo kapısı patırtıyla açıldı ve yüzü pancara kesmiş genç bir kız mahcup gözlerle dışa-

35 Rudolf Steiner (1861-1925): Antropozofinin kurucusu, Avusturya asıllı filozof, bilim insanı, eğitimci. (ç. n.)

rını dikizledi. Robin kızın hemen arkasında incecik, kır sakallı bir adamın Mao şapkasını başına geçirdiğini gördü.

“Larry, seni cenabet ihtiyar,” dedi Jimmy sırtarak. Yüzü kıpkırmızı olmuş kız hızla Robin’in yanından geçip tıpkı Digby gibi karanlık odada gözden kayboldu.

Yaşlı Troçkist gayet resmî bir tebessümle, “İyi akşamlar Jimmy,” dedi ve banyodan çıkıp dışarıdaki diğer birkaç kişiye selam verdi.

Jimmy kapıyı açık tutarak fakat başka birinin girmesine engel olacak bir şekilde durarak, “Buyur,” dedi Robin’e.

Robin de, “Teşekkürler,” deyip banyoya girdi.

Evin geri kalanındaki solukluğun ardından banyodaki şerit ışık göz kamaştırıcı gelmişti. Kirli, şeffaf bir duş perdesinin kancaların yarısına kadarı takılı olduğu ve Robin’in daha önce hiç görmediği kadar küçük bir duş kabini ile hamurumsu tanecikler ve bir izmaritin dümen tuttuğu küçük klozet arasında neredeyse ayakta durabilecek yer dahi yoktu. Kullanılmış bir kondom hasır çöp kovasının içinde duruyordu.

Lavabonun üstündeki üç uyduruk raf, yarısı kullanılmış tuvalet kâğıtlarına ve genel karmaşaya teslim edilmişti; her şey öyle sıkış tepiş yerleştirilmişti ki insan birine dokunacak olsa aynı anda hepsi yerinden oynayacak gibi duruyordu.

Robin bir anda aklına gelen bir fikirle raflara yaklaştı. Dinleme cihazlarını bir Tampax kutusuna saklarken sırf erkeklerin çoğunun regl ile ilgili mevzulardan midelerinin kalkmasına ve dolayısıyla da bu tür şeylerden uzak durmasına bel bağladığını hatırladı. Gözleri yarı yarıya kullanılmış süpermarket markalı şampuan şişelerini, eski bir Vim marka bulaşık deterjanı kabını, kirli bir süngeri, bir çift ucuz deodorantı ve kenarı kırık bir kupa bardak içinde yılanmış birkaç diş fırçasını hızlıca taradı. Her şey birbiriyle iç içe olduğundan son derece dikkatli bir şekilde, küçük bir Lil-Lets marka tampon paketine uzandı. Paketi yerine geri koyarken naylon bir poşetle üzeri örtülüp bulaşık deterjanı ile

meyveli duş jeli şişesinin arkasına gizlenmiş küçük, gözenekli bir paketi kenarından gördü.

İçinde bir anda yükselen müthiş bir heyecanla rafa uzandı ve bütün her şeyi yere devirmemek için son derece dikkatli bir şekilde beyaz plastik poşeti sıkıştırdığı yerden sıyırdı.

Kapı yumruklandı ve bir kız, “Altıma yaptım, çık ulan!” diye bağırdı.

“Çıkıyorum!” diye aynı yüksek sesle yanıt verdi Robin.

İki büyük boy pet pek de romantik olmayan (“Yoğun Akıntılar için”) kendi ambalajları içine dürülmüştü: genç bir kadının böyle bir şey çalması çok düşük ihtimaldi; hele ki bu kadın kısacık kıyafetler giyiyorsa. İlkinde göze çarpan tuhaf bir şey yoktu. Ama Robin ikincisini kıvrırdığında ufak, çıtır çıtır bir hışırtı duydu. Heyecandan kalbi yerinden çıkacak gibiydi; pedi yanlamasına çevirdi ve muhtemelen bir jiletle açılmış yarığı gördü. Parmaklarını iç kısımdaki ağımsı süngerin içine soktuğunda katlanmış halde, kalın bir kâğıt parçasına dokunduğunu hissetti ve kâğıdı çıkarıp açtı.

Bu kâğıt, kabartmalı “Chiswell” adı ve hemen altına bir damla kan gibi ilıştırılmış kırmızı Tudor gülü antetiyle, Kinvara’nın veda notunu yazdığı kâğıtla tıpatıp aynıydı. Robin’in, Chiswell’in ofisinde sıkça gördüğü özgün, okunaksız el yazısıyla karalanmış, birbiriyle bağlantısız birkaç sözcük ve ifadenin yer aldığı kâğıdın tam ortasındaki bir sözcük pek çok kez daire içine alınmıştı.

251 Ebury Sokağı

Londra

SW1W

Blanc de blanc

Suzuki ✓

Anne?

*Odi et amo, quare id faciam, fortasse requiris?
Nescio, sed fieri sentio et excrucior.*

Robin heyecandan soluk soluğa kalmış bir halde telefonunu çıkarıp notun birkaç fotoğrafını çekti ve daha sonra kâğıdı tekrar katlayıp pedin içine koydu ve poşeti rafta bulduğu yere geri yerleştirdi. Sifonu çekmek istedi ama tuvalet tıkanmıştı ve sifonu çekerek başarabildiği tek şey girdap gibi dönen tuvalet kâğıdında batıp çıkan sigara izmaritiydi.

“Kusura bakma,” diyerek kapıyı açtı Robin. “Tuvalet tıkalı.”

“Neyse ne,” dedi kapının önünde bekleyen sabırsız ve sarhoş kız, “lavaboya işerim.”

Robin’in yanından hışımla içeri dalarak kapıyı sertçe kapattı. Jimmy hâlâ dışarıda bıraktığı gibi duruyordu.

“Sanırım artık gitsem iyi olur,” dedi Robin ona. “Aslında sadece oda hâlâ boş mu diye bakmaya geldim ama biri benden hızlı davranmış.”

“Kötü olmuş,” dedi Jimmy nazikçe. “Bir ara bir toplantımıza gel. Biraz kuzeyli ruhundan istifade etmiş oluruz biz de.”

“Evet, olabilir,” dedi Robin.

“Ne olabilir?”

Flick elinde bir şişe Budweiser’la yanlarına gelmişti.

“Bir toplantıya gel diyordum,” dedi Jimmy paketinden yeni bir dal sigara çıkarırken. “Haklıymışsın Flick, gerçekten sıkı biri.”

Jimmy kolunu uzatıp Flick’i kendine doğru çekti ve alnına bir öpücük kondurdu.

Flick de sıcak bir tebessümle kolunu Jimmy’nin beline dolayarak, “Öyledir,” dedi. “Bir sonraki toplantıya gelirsin Bobbi.”

Sendikacı kızı Bobbi Cunliffe, “Evet, olabilir,” dedi ve ikiliyle vedalaşıp salonda ite kaka ilerleyerek soğuk apartman merdivenlerine ulaştı.

Siyahlara bürünmüş ergenlerden birinin apartman kapısının önündeki kaldırıma eğilmiş öğüre öğüre kusan görüntüsü ve etrafa yaydığı koku bile Robin’in coşkusuna, neşesine gölge düşüremezdi. Hızlı adımlarla otobüs durağına yürürken daha fazla bekleyemeyip Jasper Chiswell’in notunun fotoğrafını Strike’a mesaj attı.

Doğrusu bunda yanılmışsınız Bayan West.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike protezi bacağında, kıyafetleri üstünde, tavan arasındaki yatak odasında, yatak örtülerinin üstünde uyuyakalmıştı. Chiswell davasıyla ilgili her şeyin içinde bulunduğu karton dosyayı horladıkça göğsünde tatlı tatlı titretiyor ve rüyasında Charlotte'la birlikte satın aldıkları metruk haldeki Chiswell malikânesine doğru el ele yürüdüklerini görüyordu. Uzun, zarif ve güzeldi Charlotte. Ve artık hamile değildi. Shalimar kokusu ve siyah ipek tülü peşi sıra takip ediyordu onu. Ama ortak mutlulukları gezdikleri sefil odaların rutubetli soğuşunda bir anda buharlaşıyordu. Pervasızca ve donkişotvari bir kararla onları duvarları delik deşik, tavanından teller sarkan bu cereyanlı evi satın almaya ne itmiş olabilirdi ki?

Gelen mesajla birlikte gürültüyle vızıldayan telefon Strike'i uykusundan uyandırdı. Ne Chiswell malikânesinin sahibi ne de Charlotte Ross'un âşığı olarak, tavan arasında bir başına olduğunun idrakine sahne olan anlık bir düşünsel kırılmanın ardından, için için Charlotte'ın attığı mesajı okuma beklentisiyle telefonuna uzandı.

Yanılmıştı; sersemlemiş gözlerle telefonun ekranına baktığında gördüğü isim Robin'di, ayrıca saat gecenin biriydi. Onun Flick'le birlikte partiye gittiğini bir an tümüyle unuttuğu için telaşla doğru-

lunca göğsündeki karton dosya kayıp birkaç sayfası ahşap zemine saçılacak şekilde yere düştü. Strike bulanık gözlerini Robin'in az önce gönderdiği fotoğrafa dikti.

"İnanmıyorum!"

Ayaklarının altına saçılmış yığını umursamadan derhal Robin'i aradı.

Motor uğultusu, fren gıcirtısı, tiz bir çan sesi ve kalabalık genç kadın grubundan yükselen sarhoş kahkahaları, yani Londra gece otobüsünün nevi şahsına münhasır sesleri arasında, "Selam," dedi Robin neşeyle.

"Bunu yapmayı nasıl başardın?"

"Ben bir kadını," dedi Robin. Strike onun sırtıttığını biliyordu. "Asla bulunmasını istemediğimiz şeyleri nereye saklayacağımızı iyi biliyorum. Uyuyorsundur diye düşünmüştüm."

"Neredesin şimdi? Otobüste mi? İn ve bir taksiye atla hemen. Fatura kestirirsen Chiswell'in hesabına yazarız."

"Buna hiç gerek yok."

"Ne diyorsam onu yap sen!" dedi Strike arzu ettiğiinden biraz daha agresif bir ses tonuyla. Sonuçta Robin düpedüz bir darbeden yeni sıyrılmış sayılırdı, dahası bir yıl önce karanlıkta sokakta tek başına yürürken bıçaklanmıştı.

"Peki, peki, taksiye bineceğim," dedi Robin. "Chiswell'in notunu okudun mu?"

"Şimdi bakıyorum," dedi Strike ve bir yandan notu okuyup diğer yandan Robin'le konuşmaya devam edebilmek üzere telefonu hoparlöre aldı. "Umarım bulduğun yere geri bırakabilmişsindir."

"Bıraktım. En iyisinin bu olacağını düşündüm."

"Kesinlikle. Tam olarak neredeydi?"

"Bir kadın pedinin içinde."

"Yok artık," dedi Strike afallayarak. "Kırk yıl düşünsem..."

"Öyle. Jimmy ile Barclay'in de aklına gelmezdi," dedi Robin ukala bir ses tonuyla. "Altta ne yazdığını okuyabiliyor musun? Latince mi?"

Strike gözlerini kısarak ekrana baktı ve metni tercüme etti:

“Seviyorum ve nefret ediyorum. Bunu neden yapıyorum diye sorabilirsin. Bilmiyorum. Sadece hissediyorum ve bu bana işkence ediyor... Yine Catullus’tan. Meşhur bir dize.”

“Üniversitede Latince aldın mı sen?”

“Yoo.”

“Öyleyse nasıl...”

“Uzun hikâye,” dedi Strike.

Ashına bakılırsa Strike’ın Latince okuma kabiliyetinin geçmiş çok da eskiye dayanmıyordu, sadece (çoğu insana) izah edilebilir mahiyette bir hikâye değildi. Ve gecenin bir yarısı bunu konuşmak istemiyordu. Hele ki Charlotte’ın Oxford’da Catullus üzerine çalıştığını açıklamayı hiç istemiyordu.

“Seviyorum ve nefret ediyorum,” dedi Robin. “Chiswell neden böyle bir şey yazsın ki?”

“Böyle hissettiği için olabilir mi?” diye önerdi Strike.

Ağzı kupkuruydu; uyuymadan önce çok fazla sigara içmişti. Kendini kütük gibi hissederek ve tabii yine acı içinde ayağa kalktı ve yere saçılmış notların etrafından dikkatle dolanarak telefonu elinde diğer odadaki lavaboya yöneldi.

“Kinvara için mi?” diye sordu Robin kuşkucu bir tonda.

“Onunla temas halindeyken çevresinde başka bir kadın gör-dün mü hiç?”

“Hayır. Ama pekâlâ bir kadından söz etmiyor da olabilir sonuçta.”

“Doğru,” diye kabul etti Strike. “Catullus’un âşık olduğu bir sürü de erkek var. Chiswell’in onu bu kadar sevmesinin nedeni bu belki de.”

Bir kupaya soğuk su musluğundan su doldurup tek dikişte bitirdikten sonra aynı kupaya bir poşet çay atıp su ısıtıcının düğmesine bastı ve bütün bunları telefonun karanlıkta yaydığı ışığın altında yaptı.

“Anne kelimesinin üstü çizilmiş,” diye mırıldandı.

“Chiswell’in annesi yirmi sekiz yıl önce öldü,” dedi Robin.
“Az önce araştırdım.”

“Hımm,” dedi Strike. “*Bill* ise daire içine alınmış.”

“Billy değil Bill,” diye dikkat çekti Robin, “ama Jimmy ve Flick bununla kardeşinin kastedildiğini düşünmüş olabilir, insanların Billy’ye ‘Bill’ dediği de oluyordur sonuçta.”

“Tabii dikkat ettiğin kısım buysa belki de bir harf hatasıdır. Ayrıca... Suzuki ve... Blanc de... Bir dakika. Jimmy Knight’in eski bir Suzuki Alto’su var.”

“Trafığe çıkması yasakmış Flick’in dediğine göre.”

“Evet. Barclay aracın muayenesinin yapılmadığını söyledi.”

“Chiswell malikânesine gittiğimizde evin önüne park edilmiş bir Grand Vitara vardı. Chiswell’lerden birine ait olmalı.”

“İyi yakaladın,” dedi Strike.

Tepe lambasının düğmesine basarak kalemi ile defterini bıraktığı pencere kenarındaki masaya geçti.

“Ha bu arada,” dedi Robin düşünceli bir şekilde, “*Blanc de blanc* yazısını da bu yakınlarda başka bir yerde daha gördüm sanki.”

“Öyle mi? Şampanya içerken mi?” diye sordu Strike bir yandan not almak üzere sandalyeye otururken.

“Hayır ama... tabii ya, bir şarap markasında görmüş olmalıyım, değil mi? Blanc de blancs’tı... Anlamı ne bunun? ‘Beyazların beyazı’ mı?”

“Evet,” dedi Strike.

Bir dakika kadar ikisi de tek kelime etmeden not üzerine kafa yorduktan sonra, “Biliyorsun, bunu söylemekten nefret ediyorum Robin,” dedi Strike nihayet, “ama bütün bu meselede en enteresan olan nokta, kâğıdın Flick’te olması. Yapılacaklar listesi gibi görünüyor bu kâğıt. Bir suçu kanıtlayan veya şantaja ve cinayete zemin hazırlayan herhangi bir şey göremiyorum burada.”

Robin bu şifreli ifadelerin anlamını çözmeye kararlı bir ses tonuyla, “Annenin üstü çizilmiş,” diye tekrarladi. “Jimmy Knight’in

annesi asbestten ölmüş. Biraz önce Flick'in partisinde kendisi söyledi bana.”

Strike kaleminin başıyla defteri usulca tıklata tıklata bu bilgiyi kafasında tartarken Robin nihayet zihnini meşgul eden soruyu sordu. “Bunları polise anlatacağız, değil mi?”

“Öyle, evet,” dedi Strike gözlerini ovuştura ovuştura iç çekerek. “Bu kâğıt Ebury Sokağı'ndaki eve erişimleri olduğunu kanıtıyor. Ve ne yazık ki aynı zamanda seni bijuteri dükkânından çıkarmak zorunda olduğumuz anlamına geliyor. Polis onun banyosunda arama yaptıktan sonra Flick'in, onlara bu bilgiyi kimin verdiğini anlaması uzun sürmeyecektir.”

“Lanet olsun,” dedi Robin. “Orada gerçekten bir yere varabileceğimizi hissediyordum.”

“Öyle,” diye onayladı Strike. “Soruşturmada resmî bir statüye sahip olmamakla ilgili sorun bu tam da. Flick'le birlikte sorgu odasına girmek için neler vermezdim... Bu lanet dava...” dedi esneyerek. “Bütün gece dosyayı baştan sona inceledim. Bu not da tıpkı diğer her şey gibi verdiği yanıtın çok daha fazla soru ortaya çıkarıyor.”

Robin “Bir saniye,” dedi ve Strike, Robin'in hareket ettiğini duydu, “pardon, Cormoran, burada iniyorum, bir taksi durağı gördüm de.”

“Tamamdır. Bu gece müthiş bir iş çıkardın. Yarın ararım seni, bugün yani, daha sonra ararım.”

Robin telefonu kapatınca Strike sigarasını kül tablasına basıp yere saçılan dava notlarını toplayarak mutfığa geri döndü. Su ısıtıcıdaki yeni kaynamış suyu boş vererek buzdolabından bir bira aldı, dosyayı masaya koyup yerine oturdu ve sonradan aklına gelen düşünceyi eyleme dökerek, sigara içmeye devam edeceğinden, bu esnada odaya biraz temiz hava girsin diye sürme pencereyi hafif araladı.

Askerî inzibat teşkilâtı ona soruşturmalar ve bulguları üç ana kategoride organize etmeyi öğretmişti: insanlar, mekânlar ve şeyler. Ve Strike yatakta uyuyakalmadan önce Chiswell dosyasına, ku-

lağa demode gibi gelen bu ilkeyi uyguluyordu. Dosyadaki notları mutfak masasının üzerine serdi ve benzin kokusu yüklü serin gece meltemi fotoğraflar ve kâğıtların üzerinde eserek köşelerini yaprak gibi titretirken yeniden çalışmaya koyuldu.

“İnsanlar,” diye mırıldandı.

Uyuyakalmadan önce, Chiswell’in ölümüyle bağlantılı olarak en çok ilgisini çeken kişilerden oluşan bir liste çıkarmıştı. İsimleri farkında olmadan ölüye yapılan şantajla alaka derecelerine göre sıraladığını görüyordu. Jimmy Knight’ın adı listenin başındaydı. İkinci sırada Geraint Winn geliyordu ve onları da Strike’in bu iki ismin yardımcıları olarak gördüğü isimler, yani Flick Purdue ve Aamir Mallik takip ediyordu. Listede daha sonra Chiswell’e şantaj yapıldığını da neyle şantaj yapıldığını da bilen Kinvara; şantaj meselesinin basına yansımasını mahkeme emriyle engelleyen ve esasında böyle bir hamlede bulunmamış olsa Strike’in davayla alaka düzeyini asla kestiremeyeceği Della Winn ve onun ardından da hem babasının yaptığı şeyden hem de şantaj meselesinden tümüyle bihaber olan Raphael geliyordu. Listenin en altında, şantaj meselesiyle bilinen tek bağlantısı baş şantajcıyla arasındaki kan bağı olan Billy Knight’ın adı yazılıydı.

Neden isimleri özellikle bu sırada yazmış olabilirim diye sordu Strike kendi kendine. Chiswell’in ölümü ile şantaj meselesi arasında kanıtlanmış herhangi bir bağ yok; tabii işlediği o meçhul suçun ifşa edilmesi tehdidi Chiswell’i kendini öldürmeye itmediyse şayet.

Bir anda kâğıdı baş aşağı çevirdiğinde tümüyle farklı bir isim hiyerarşisinin oluştuğunu fark etti. Bu durumda listenin başına paranın veya bir başkasının kirli çamaşırlarının değil ama gerçeğin ve adaletin peşinde olan Billy yerleşiyordu. İkinci sırada babasının öldüğü sabah üvey annesinin yanına gönderildiği yönünde tuhaf ve Strike’a kalırsa mantıksız bir hikâyesi olan, dahası Henry Drummond’ın kerhen de olsa iddia ettiği kadarıyla, henüz ne olduğu bilinmese de onurluca bir sebebi bulunan Raphael’in adı yazılıydı. Kusursuz ahlakıyla hemen herkesin gözünde hayranlık

uyandıran ve şantajcı kocası ile şantaj kurbanı hakkındaki gerçek düşünceleri ve hisleri gizemini koruyan Della da böylece üçüncü sıraya yükselmiş oluyordu.

Strike sondan başa doğru okuduğunda şüphelerinin ölüyle ilişkisinin listenin her basamağında giderek daha acımasız, daha fazla karşılıklı etkileşime dayalı olduğunu ve bu durumun, Jimmy Knight ve onun öfkeli bir şekilde dile getirdiği kırk bin sterlin talebiyle zirveye çıktığını gördü.

Kalın ve keskin hatlı el yazısından bir anda bir şey çıkacakmış gibi, odaklanamayan gözleri ıslıl ıslıl renkli noktacıklar arasına gizlenmiş üç boyutlu bir imge görebilecekmişçesine isim listesini incelemeye devam etti. Bir yandan da Chiswell'in ölümüyle bağlantılı, sıradışı biçimde çok sayıda ikili olduğunu görüyordu. Çiftler: Geraint ile Della, Jimmy ile Flick. Kardeşler: Izzy ile Fizzy, Jimmy ile Billy. Şantajcı işbirlikçiler: Jimmy ile Geraint ve bu ikisinin altkümesi olarak yardımcıları: Flick ile Aamir. Hatta Della ile Aamir arasında da yarı ailevi bir eşleşmeden söz edilebilirdi. Aynı zamanda bu okuma birbirine bağlı bir aile içinde izole edilmiş bir çift meydana getiren iki kişiyi gösteriyordu: dul kalmış Kinvara ile kendisinden istenileni veremeyen, dışlanmış oğul Raphael.

Strike dalgın bir şekilde, kalemyle defteri tıklata tıklata düşünmeye devam etti. *Çiftler*. Davanın kendisi de bir çift suçla başlamıştı: Chiswell'e yapılan şantaj ve Billy'nin çocuk cinayeti iddiası. Daha en başından bu ikisi arasında bir bağlantı bulmaya çalışmış, yüzeysel bakıldığında, aralarındaki tek bağlantı noktası Knight kardeşlerin kan bağı olsa bile bunların birbirinden tümüyle bağımsız iki ayrı dava olduğuna bir türlü ikna edememişti kendini.

Sayfayı çevirip "Mekânlar" başlığı altında tuttuğu notlara geçti. Ebury Sokağı'ndaki eve erişim ve bilinmeyen birkaç noktayla beraber, Chiswell'in öldüğü esnada şüphelilerin bulundukları yerlerle ilgili aldığı notlara birkaç dakika göz gezdirdikten sonra, Chiswell kafasına geçirilen poşetin içinde son nefesini verdiği esnada Kinvara'nın Woolstone'daki evde olduğunu teyit edebilen seyis

kız Tegan Butcher'ın iletişim bilgilerini Izzy'den hâlâ almadığını unutmamak için not aldı.

“Şeyler” başlıklı sayfaya geçti ve kalemi bir kenara koyup Robin'in çektiği fotoğrafları ölüm sahnesinin bir kolajını meydana getirecek şekilde masanın üzerine yaydı. Ölünün cebinde parıldayan altını ve hemen ardından odanın köşesinde yarı yarıya gölgede gizlenmiş halde duran bükük kılıcı dikkatle inceledi.

Strike'a kalırsa soruşturduğu davayı beklenmedik yerlerde bulunan nesneler karmaşık hale getiriyordu: köşede duran kılıç, zemindeki Lakhesis hapları, vadinin dibinde ısırgan otları arasında bulunan tahta haç, hiçbir zaman çocuklara parti düzenlenmemiş bir evde bulunan helyum kabı ve lastik hortum. Ne var ki yorgun zihni bütün bu nesnelerde ne bir yanıt ne de bir örüntü bulabiliyordu.

Nihayetinde, birasının kalanını kafasına dikip boş kutuyu odanın ucundaki mutfak çöpüne fırlatarak defterde boş bir sayfa açtı ve şimdiden iki saatini yediği pazar gününün yapılacaklar listesini çıkarmaya koyuldu.

1. Wardle'i ara

Flick'in dairesinde bulunan notu mesaj at,
Mümkünse polis soruşturmasıyla ilgili güncelleme al.

2. Izzy'yi ara

Çalınan notu göster.

Sor: Freddie'nin para klipsi bulundu mu?

Tegan'in bilgileri?

Raphael'in telefon numarasını iste.

Ve mümkünse, Della Winn'in numarasını da.

3. Barclay'i ara

Yeni bilgileri paylaş.

Jimmy ve Flick'i takibe devam.

Jimmy, Billy'yi ne zaman ziyarete gidecek?

4. Hastaneyi ara

Jimmy orada yokken Billy'yle görüşme ayarlamaya çalış.

5. Robin'i ara

Raphael'le görüşme ayarla

6. Della'yı ara

Görüşme ayarlamaya çalış

Kısa bir süre daha düşündükten sonra listeyi şu şekilde bitirdi:

7. Poşet çay/bira/ekmek al

Chiswell dosyasını toplayıp tepeleme izmarit dolmuş kül tablasını çöpe boşalttıktan sonra pencereyi içeri biraz daha fazla soğuk ve temiz hava girecek kadar açarak son kez çişini yaptı, dişlerini fırçaladı, ışıkları söndürdü ve sadece okuma lambasının açık olduğu yatak odasına geri döndü.

Strike'in kendini işine vererek bastırıldığı anılar, bira ve yorgunluğun etkisiyle gardının düşmesini fırsat bilip yeniden zihninin ön saflarına doğru hücumla kalktı. Soyunup protez bacağına çıkarırken kendini bir anda Franco's'taki iki kişilik masada Charlotte'in ona söylediği her sözcüğü tekrar tekrar gözden geçirir halde buldu; Charlotte'in yeşil gözlerindeki ifadeyi, restoranın her tarafından tüten sarımsak kokuları arasında teninden burnuna ulaşan Shalimar kokusunu, ekmele oynayan ince, beyaz parmaklarını hatırladı.

Yatağa geçip soğuk çarşafın arasına uzandı ve ellerini başının altına alıp karanlığı seyre daldı. Başka türlü hissetmeyi dilerdi ama gerçek şuydu ki Charlotte'in, adının geçtiği bütün davalar hakkında yazılan her şeyi okumuş olması, kocasıyla yatağa girdiğinde bile onu düşünmesi Strike'in egosunu fevkalade okşamıştı. Ama yine de mantığı ve tecrübeleri hatırladığı sohbet üzerinde profesyonel otopsiye başlayarak, Charlotte'in onu şoke etme yönündeki daimi arzusunun, aleni ve doyumsuz çatışma gereksiniminin bariz işaretlerini metodik bir şekilde eşelemek için kolları sıvamıştı.

Resmî olarak evli olduğu kocasını ve yeni doğan bebeklerini meşhur, tek bacaklı dedektif için terk etmesi hiç kuşkusuz Char-

lotte'in karmaşa ve yıkım kariyerinde anlı şanlı bir zafer teşkil edecekti. Rutinden, sorumluluk ve yükümlülüklerden neredeyse patolojik boyutta nefret eden Charlotte can sıkıntısı ve ödün tehditleriyle baş etmek zorunda kalana kadar mevcut bütün süreklilik olanaklarını sabote etmişti. Strike bütün bunları biliyordu çünkü hem onu herkesten daha iyi tanıyordu hem de son ayrılıklarının tam da Charlotte'in gerçek anlamda fedakârlıkta ve zor tercihlerde bulunması gereken bir anda yaşandığını unutmuş değildi.

Ama yine biliyordu ki (ve bu bilgi kapanmaz bir yarada kök salmış bir bakteri gibiydi) Charlotte, Strike'ı başka hiç kimseyi sevmediği gibi seviyordu. Arkadaşlarının kuşkucu sevgilileri ve eşleri ki hiçbiri Charlotte'tan hoşlanmamıştı, elbette ki Strike'a aynı şeyleri defalarca söylemişti: "Onun sana duyduğu hissin adı aşk değil", "Üzülmeni istemem ama sana söylediği cümleleri bir başkasına da söylemediğini nereden biliyorsun Corm?" Bu kadınlar Strike'ın, Charlotte'ın aşkına duyduğu güveni bir yanılsama ve egoizm olarak yorumluyordu. Strike'ın hayatının en iyi günleri olarak kalan saf neşe ve karşılıklı anlayış dolu dönemlerde Strike'ın hayatında değillerdi zira. Sadece kendisi ve Charlotte dışında kimseye bir anlam ifade etmeyen şakalara tanıklık etmemiş, onları on altı yıl boyunca tekrar tekrar birbirlerine dönmeye iten o karşılıklı gereksinim duygusunu hissedememişlerdi.

Strike'tan ayrılıp dosdoğru onu tam can evinden vuracağını düşündüğü adamın koluna girmiş ve *gerçekten de* Strike'ı can evinden vurmuştu. Zira Ross, Strike'ın mutlak zıddıydı ve Charlotte'la, Strike daha onunla tanışmadan önce çıkmıştı. Yine de Strike, Charlotte'ın doğruca Ross'a kaçmasının tam da Charlotte'a has bir *satı*³⁶ tavrı olarak, sırf gösterişli bir etki yaratmak için yapılmış bir kendini feda etme eylemi olduğundan zerre kadar kuşku duymuyordu.

36 Dul kalmış bir kadının kendi rıza ve arzusuyla, ölen kocasıyla birlikte yakıldığı Hindu geleneği. (ç. n.)

*Difficile est longum subito deponere amorem,
Difficile est, verum hoc qua lubet efficias.*³⁷

*Zordur kalubeladan beri var olan aşktan öylece el çekmek,
Zordur, ve lakin budur, bir şekilde, yapılması icap eden.*

Strike ışığı söndürüp gözlerini kapattı ve bir kez daha rüyasında rengi solmamış duvar kâğıtlarının, değerli her şeyin alınıp götürülmesine tanıklık ettiği boş evde buldu kendini. Ne var ki bu kez yalnız ama gizlenmiş gözlerin bir yerlerden onu izlediği yönünde tuhaf bir hisle yürüyordu.

37 Catullus 76. (ç. n.)

*Ve en sonunda... yaşamını.... sonlandırarak kendince bir
zafer kazandı...*

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Robin eve vardığında saat gece ikiye geliyordu. Mutfakta sessizce dolanarak kendisine bir sandviç hazırlarken mutfak takviminde Matthew'un o sabah ofisin beşe beş futbol maçında oynamayı planladığını fark etti. Buna uygun olarak, yirmi dakika sonra telefonunun alarımını saat sekize kurup şarja taktı ve sessizce yatağa girip Matthew'u uyandırmadan kıvrıldı. Barışçıl atmosferi koruma gayretiyle, evden çıkmadan önce uyanıp onu görmek istiyordu.

Matthew, Robin'in sabah kahvaltıda ona eşlik etmek için gösterdiği çabadan dolayı mutlu görünüyordu. Ama Robin onu izleyip kenardan tezahürat etmek için gelmesini veya sonrasında bir yerde buluşup öğle yemeğini beraber yemelerini isteyip istemediğini sorunca Matthew iki teklifi de geri çevirdi.

"Öğleden sonra yapmam gereken evrak işleri var. Öğle yemeğinde bir şeyler içmek istemiyorum. Doğruca işe döneceğim," demesi Robin'i içten içe memnun etmişti çünkü çok yorgundu. Böylece keyifli vakit geçirmesi yönündeki temennilerini iletip öperek yolcu etmişti onu.

Matthew evden çıkar çıkar nasıl büyük bir rahatlama hissettiğini fark etse de buna odaklanmamaya çalışarak, çamaşır ve benzeri genel ev işleriyle kendini meşgul etmeye koyuldu. Gün ortasını biraz geçmişti ki yatağın örtülerini değiştirirken Strike aradı.

“Selam,” dedi Robin yaptığı işi memnuniyetle bırakarak, “yeni bir gelişme var mı?”

“Çoook. Not alabilecek durumda mısınız?”

Robin telaşla makyaj masasında duran kalem ile defterine uzanıp çarşafsız yatağa oturarak, “Evet,” dedi.

“Birkaç görüşme yaptım. Önce Wardle’ı aradım. Notu ele geçirmede gösterdiğin başarıdan hayli etkilendi.”

Robin aynadaki yansımasına gülümsedi.

“Ama kendi ifadesiyle, *soruşturması devam eden bir davaya paldır küldür daldığımız için* polisin bize pek de nazik davranmayacağı konusunda uyardı. Ona notla ilgili tüyoyu kimden aldığını açıklamamasını söyledim ama bizi ikişer ikişer sorguya alacaklarını ve bu durumda Wardle ile beni birlikte sorgulayacaklarını tahmin ediyorum. Yine de kaçıışı yok. Enteresan olan şu ki onlar da tıpkı bizim gibi Chiswell’in maddi durumunu daha esaslı incelemiş olsa bile hâlâ aynı senaryolar üzerinde duruyorlar.”

“Şantajla ilgili kanıtları araştırmışlar mı?”

“Evet, ama bir şey bulamamışlar. Çünkü Chiswell hiçbir zaman böyle bir para vermedi. Enteresan bir nokta daha var. Chiswell geçen sene kırk bin sterlin tutarında açıklanamayan bir nakit ödeme almış. Bunun için ayrı bir banka hesabı açmış hatta. Sonra da bütün parayı evin onarımına ve diğer ufak tefek işlere harcamış anlaşılan.”

“Kırk bin sterlin mi almış?”

“Aynen öyle. Ve Kinvara ile ailenin diğer fertleri bundan hiç haberleri olmadığını iddia ediyor. Bu paranın nereden geldiğini de Chiswell’in bu para için neden ayrı bir hesap açtığını da bilmediklerini söylüyorlar.”

“Jimmy’nin meblağı düşürmeden önce isteği rakam bu,” dedi Robin. “Tuhaf.”

“Kesinlikle tuhaf. Bu yüzden Izzy’yi aradım.”

“Bayağı yoğun bir gün geçirmişsin,” dedi Robin.

“Bu daha ne ki! Izzy kırk binin nereden geldiğini bildiğini inkâr ediyor ama ona inanıp inanmadığımdan emin değilim. Sonra ona Flick’in çaldığı notu sordum. Flick’in, babasının temizlikçisi rolü yapmış olabileceğine hayli şaşırıldı. Düpedüz sarsıldı. Sanırım ilk kez suçlunun Kinvara olmayabileceğini düşünüyor.”

“Bundan da sözde Polonyalı kadınla hiç karşılaşmadığını anlıyorum.”

“Doğru.”

“Not için ne dedi?”

“O da yapılacaklar listesine benzediğini düşünüyor. ‘Suzuki’nin Grand Vitara olduğunu düşünüyor. Bu arada Chiswell’inmiş araç. ‘Anne’ konusunda ise hiçbir fikri yok. ‘Blanc de blanc’ ile ilgili ise enteresan bir şey öğrendim ondan. Chiswell’in şampanyaya alerjisi varmış. Yüzünü kıpkırmızı yapıyor ve soluk soluğa bırakıyormuş. Buradaki tuhaf nokta şu ki Chiswell’in öldüğü sabah mutfağı kontrol ettiğimde orada Moët & Chandon etiketli büyük, boş bir kutu vardı.”

“Bana hiç bahsetmedin bundan.”

“Daha yeni bir devlet bakanının cansız bedenini bulmuştuk. O anda boş bir kutu görece önemsiz gelmişti ve bugün Izzy’yle konuşana kadar da konuyla alakalı olabileceği hiç aklıma gelmemişti.”

“Şişeler de içinde miydi?”

“Görebildiğim kadarıyla hiçbir şey yoktu ve ailenin söylediğine göre Chiswell orada hiçbir zaman eğlence düzenlemedi. Kendi başına şampanya içmediyse şayet kutunun orada ne işi vardı?”

“Yoksa...”

“Aynen öyle düşünüyorum,” dedi Strike. “O kutu helyum ve lastik hortumun gizlice eve nasıl sokulduğunu açıklıyor bence.”

"Vay canına!" dedi Robin düzeltilmemiş yatağa uzanıp tavanı seyrederek.

"Çok zekice gerçekten. Katil, Chiswell'in şampanya içmek için kutuyu açmasının çok düşük ihtimal olduğunu bilerek ona hediye olarak göndermiş olabilir, değil mi?"

"Biraz baştan savma gibi," dedi Robin. "Nihayetinde onu kutuyu açmaktan ne alıkoyabilirdi ki? Ya da öylece başka birine hediye etmekten?"

"Ne zaman gönderildiğini öğrenmemiz lazım," dedi Strike. "Bu arada, küçük bir gizem daha açığa kavuştu. Freddie'nin para klipsi bulunmuş."

"Nerede?"

"Chiswell'in cebinde. Çektiğin fotoğrafta parlayan altın oymuş."

"Ah," dedi Robin düşünceli bir şekilde. "Öyleyse ölmeden önce bulmuş olmalı."

"Eh, öldükten sonra bulması kendisi için hayli zor olurdu."

"Ha ha ha," diye güldü Robin iğneleyici bir tonda. "Ama... bir ihtimal daha var."

"Katil mi onun cebine koydu? Bunu söyleyebilmen çok tuhaf. Izzy, klipsin babasının üzerinde olduğu ortaya çıkınca çok şaşırdığını söyledi. Çünkü eğer bulsaydı kesinlikle kendisine söylerdi diye düşünüyor. Kaybettiği için çok üzülmüş anlaşılan."

"Öyleydi," diye teyit etti Robin. "Telefonda konuşmasını duymuştum. Parmak izlerini kontrol etmişlerdir herhalde, değil mi?"

"Evet, kuşku uyandıran bir şey yok. Sadece Chiswell'in parmak izi var. Ama bu noktada yine hiçbir anlam çıkmıyor. Yani ortada bir katil varsa şayet, eldiven takıyormuş. Izzy'ye kılıcı da sordum. Haklıymışız, Freddie'nin eski eskrim kılıcı. Nasıl büküldüğünü kimse bilmiyor. Ama üzerinde yine sadece Chiswell'in parmak izi var. Chiswell'in sarhoş ve aşırı duygusal bir anında duvardan alayım derken üstüne basmış olması mümkün görünüyor. Ama yine, eldivenli bir katilin kılıca dokunmadığını kanıtlayabilecek hiçbir şey yok ortada."

Robin iç çekti. Notu bulduğu an duyduğu sevinç görünen o ki erken bir sevinçti.

“Yani hâlâ esaslı bir ipucu yok elimizde.”

Strike, “Biraz sabırlı ol,” diye yüreklendirdi onu. “İyi kısıma geçiyorum şimdi.

“Izzy, Kinvara’nın şahidi seyis kız Tegan Butcher’a ulaşabileceğimiz yeni bir telefon numarası bulmuş. Senden bugün bir aramanı istiyorum. Benden çok daha az korkutucu geleceksindir muhtemelen.”

Robin, Strike’ın söylediği numarayı not aldı.

“Ve Tegan’i aradıktan sonra, bir de Raphael’i aramanı istiyorum,” dedi Strike ve Izzy’den aldığı diğer numarayı söyledi. “Babasının öldüğü sabah gerçekte ne iş çevirdiğini açıklığa kavuşturmak istiyorum artık.”

“Anlaşıldı,” dedi Robin yapacak somut bir şeyler bulduğuna sevinerek.

“Barclay, Jimmy ile Flick’in yanına geri dönüyor,” dedi Strike, “ve ben de...”

Bilinçli bir şekilde teatral hava katarak bir an durdu ve Robin kahkahayı bastı.

“Billy Knight ve Della Winn’le görüşeceğim.”

“Ne?” dedi Robin afallayarak. “Hastaneye girmeyi nasıl başaracaksın? Ayrıca Della seninle görüşmeyi asla kabul...”

“Eh, işte bunda yanılıyorsun,” dedi Strike. “Izzy benim için Chiswell’in rehberinden Della’nın numarasını buldu. Direkt aradım. Kabul etmeliyim ki defolup gitmemi söyler diye düşünüyordum ama...”

“Ki Della’yı biraz tanıdıysam biraz daha sarsıcı bir dille yapardı bunu,” dedi Robin.

“İlk başta sesi sanki öyle yapacak gibiydi,” diye kabul etti Strike, “ama Aamir ortadan kaybolmuş.”

“Ne?” dedi Robin şaşkın ve yüksek bir sesle.

“Sakin ol. *Ortadan kayboldu* ifadesi Della’ya ait. Gerçekte, evvelsi gün istifasını vermiş ve evi de boşaltmış ki bu onu kayıp yapmaya yetmez. Della’nın telefonlarını açmıyor. O da beni suçluyor çünkü onu sorgulamaya gittiğimde, yine Della’nın deyimiyle, *sıkı iş* çıkarmışım. Aamir’in çok hassas biri olduğunu ve kendine bir şey yapacak olursa bunun benim suçum olacağını söyledi. Dolayısıyla...”

“Sorularını yanıtlaması karşılığında Aamir’i bulmayı mı teklif ettin ona?”

“Tam üstüne bastın,” dedi Strike. “Teklifin üstüne atladı tabii. Aamir’e başının dertte olmadığı ve onunla ilgili duymuş olabileceğim rezil iftiraların aramızda kalacağı konusunda güvence verebileceğimi söyledi.”

“Umarım bir şeyi yoktur,” dedi Robin endişeli bir ses tonuyla. “*Cidden* hiç hoşlanmadı benden ama bu sadece diğerlerinden daha zeki olduğunu gösteriyor. Della’yla ne zaman görüşeceksin?”

“Bu akşam yedide, Bermondsey’deki evinde. Ve her şey planladığım gibi gelişirse yarın öğleden sonra da hastaneye, Billy’yle konuşmaya gideceğim. Barclay’dan teyit aldım ve Jimmy’nin yarın onu ziyaret etmek gibi bir planı olmadığını öğrenince hastaneyi aradım. Şimdi de işte Billy’nin psikiyatrinin dönüş yapıp onaylamasını bekliyorum.”

“Ona soru sormana izin vereceklerini düşünüyor musun peki?”

“Evet, böyle düşünüyorum. Kendilerinin nezaretinde tabii. Benimle konuşmak istemesi halinde, ne kadar mantıklı konuşup konuşmadığını görmek istiyor onlar da. Tekrar ilaçlarını almaya başlamış ve ciddi ilerleme kaydetmiş. Ama hâlâ boğazlanan çocuk hikâyesini anlatıp duruyormuş. Psikiyatr ekibi kabul ederse yarın onu kilitli tutulduğu koğuştaki ziyaret edeceğim.”

“Şahane. Bir şeylerin yolunda gittiğini görmek güzel. Kim bilir, belki de dönüm noktasıdır bu, nihayetinde ölüm vakasını soruşturmamız için para ödeniyor olsa bile,” dedi Robin iç çekerek.

“Billy’nin hikâyesinin altından bir ölü çıkmayabilir,” dedi Strike, “ama beni aksi halde sonsuza dek zihnimi kemirip duracak bir

beladan kurtaracak. Della'yla görüşmenin nasıl geçtiğini haber veririm sana.”

Robin, Strike'a şans dileyerek hoşça kal dedi ve telefonu kapatıp yarı yarıya düzeltilmiş yatakta uzanmaya devam etti. Birkaç saniye sonra bir anda bağırdı.

“Blanc de blancs.”

Yine mazide kalmış bir anının belleğinde ılık bir meltem gibi esip durduğu hissine kapıldı. Bu ifadeyi kendini perişan halde hissettiği bir anda görmüştü, ama hangi Tanrı'nın cezası yerde görmüştü?

“Blanc de blancs,” diye tekrarlayarak yataktan kalktı. “Blanc de... Ah!”

Çıplak ayağına küçük ama sivri bir şey batmıştı. Eğildi ve arkası düşmüş elmas top küpeyi eline aldı.

İlk başta boş boş baktı. Nabızı normaldi. Küpe ona ait değildi. Hiç elmas top küpesi olmamıştı. Gecenin bir yarısı derin uykuda olan Matthew'un yanına kıvrılmak üzere yatağa girerken buna nasıl denk gelmediğini düşündü. Belki de çıplak ayakları gece küpeyi es geçmişti. Ya da küpe gece yataktaydı ve Robin yatağın koruyucu kılıfını çıkarırken yere düşmüştü ki bu daha olası görünüyordu.

Dünyada sayısız elmas top küpe vardı kuşkusuz. Ama bu durum, son zamanlarda Robin'in en çok dikkatini çeken bir çift elmas top küpenin Sarah Shadlock'a ait olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Matthew'la birlikte onlara akşam yemeğine gittikleri ve Tom'un ani ve asla mazur görülemeyecek bir öfkeyle Matthew'a saldırdığı gece Sarah'nın kulaklarında bu küpeler vardı.

Robin, kendisine yıllar gibi uzun gelse de gerçekte bir dakikadan belki biraz daha uzun bir süre boyunca düşünceli gözlerle elindeki küpeye bakıp durdu. Daha sonra küpeyi özenle komodine koydu ve telefonunu alıp “Ayarlar” menüsünden, arayan bilgilerini gizli hale getirerek Tom'un cep telefonunu aradı.

Birkaç alıştan sonra aksi bir ses tonuyla yanıt verdi Tom. Arkada, biri Olimpiyatlar'ın kapanış seremonisiyle alakalı olması muhtemel bir konuda bağıra bağıra sunum yapıyordu.

“Alo?”

Robin telefonu kapattı. Tom futbol maçında değıldi. Telefonu elinde, bu hoş kiralık evin dar merdivenlerinden çıkarırken hayli sorun yaşadıkları hantal, düğün hediyesi yataklarında hareketsiz bir şekilde oturmaya devam etti. Bir dedektif olarak bile isteye görmezden geldiğı bütün o aleni emareler şimdi bir bir gözünün önünde belirliyordu.

“Aptalım ben,” dedi boş ve güneşli odada usulca. “Aptalın tekiyim.”

Senin ılımlı, dürüst karakterini... senin incelikli, adil düşünme tarzını... senin dokunulmaz onurunu bu bölge içinde herkes biliyor, takdir ediyor.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Akşamüzeri henüz hava aydınlık olsa da Della'nın ön bahçesi, kapının ardında uzanan yoğun ve tozlu yolun aksine ona durgun, melankolik bir hava katan bir gölgede kalıyordu. Strike kapı ziline basarken kusursuz biçimde biçilmiş çimenler üzerinde duran iki büyük köpek kakasını fark etti ve evliliği bittiğine göre bu tür pis işlerde Della'ya artık kimin yardımcı olduğunu merak etti.

Kapı açıldı ve Spor Bakanı kapkara gözlükleriyle eşikte belirdi. Üzerinde Strike'ın Cornwall'daki yaşlı teyzesinin sabahlık olarak tanımlayacağı, son düğmesine kadar iliklenmiş dik yakasıyla ona hafiften rahibe havası katmış, dize kadar inen mor, yün bir rob-döşambr vardı. Hemen arkasında duran rehber köpeği koyu ve hüzünlü gözleriyle Strike'a bakıyordu.

"Merhaba, ben Cormoran Strike," dedi dedektif kımıldamadan durarak. Şahsen tanışmadıklarından ve herhangi bir kimlik kontrolü yapamayacağından, evine kabul edeceği kişiyi ancak sesinden tanıyabilirdi bakan. "Daha önce telefonda konuşmuştuk, benden gelip sizi ziyaret etmemi istemiştiniz."

“Evet,” dedi Della ciddi bir yüz ifadesiyle. “İçeri buyurun o halde.”

Strike’a geçebileceği alanı yaratmak üzere, labradorun tasmaı elinde, bir adım kenara çekildi. Strike ayaklarını paspasa silip içeri girdi. Strike’ın oturma odasından geldiğini varsaydığı, yüksek sesli yaylılara ağaçtan yapılmış nefesli çalgıların eşlik ettiği ve orkestra davulunun basitleştirdiğı bir beste çalıyordu. Ekseriyetle metal grupları dinleyen bir annenin elinde büyüyen Strike çok sınırlı bir klasik müzik bilgisine sahipti ama çalan parçada özellikle rahatsız olduğı bir sünme, uğursuz bir yan vardı. Hol, ışıklar açılmadığından karanlık olması dışında, pratik ama bir o kadar da çirkin görünen koyu kahverengi desenli halısıyla fazlasıyla sıradandı.

“Kahve yaptım,” dedi Della. “Zahmet olmazsa tepsiyi oturma odasına taşımanızı rica edeceğim.”

Strike, “Tabii,” dedi ve kuyruğunu tatlı tatlı sallayarak Della’yı takip eden labradoru izledi. Della, Strike’a yolunu bulmak için kullandığı bildik işaretlerden biri olduğı hissini veren kapı çerçevesine hafifçe dokunarak önde, onlar da arkada, oturma odasının yanından geçerlerken senfoninin sesi daha da yükseldi.

“Beethoven mı?” diye sordu Strike sırf bir şey demiş olmak için.

“Brahms. 1. Senfoni. C Minor.”

Mutfaktaki bütün yüzeylerin köşeleri yuvarlaktı. Strike fırın düğmelerinin üzerlerine numara işlendiğini fark etti. Mantar ilan panosunda ACİL DURUMDA başlıklı bir telefon listesi asılıydı; Strike bunun temizlikçi veya bir yardımcı için hazırlandığını düşündü. Della karşı taraftaki mutfak tezgâhına geçtiğinde Strike ceketinin cebinden telefonunu çıkararak Geraint Winn’in numarasının fotoğrafını çekti. Della, uzattığı elinin derin seramik lavabonun kenarına değmesiyle birlikte bir kupa bardak ile yeni demlenmiş kahve dolu *French press*’in tepside hazır beklediğı yan tarafa yöneldi. Tepsinin hemen yanında iki şişe şarap duruyordu. Della şişelerin ikisini iki eline alıp döndü ve yüzünde yine aynı ciddi ifadeyle şişeleri Strike’a uzattı.

“Hangisi ne?” diye sordu.

“Sol elinizdeki Châteauneuf-du-Pape, 2010,” dedi Strike; “sağ elinizdekiyse Château Musar, 2006.”

“Şişeyi açıp doldurma nezaketini gösterirseniz, bir kadeh Châteauneuf-du-Pape alayım. Tercih etmezsiniz diye düşündüm ama arzu ederseniz siz de buyurun.”

Strike, Della’nın daha önceden tepsinin yanına koyduğu tirbuşona uzanırken, “Teşekkürler,” dedi, “kahve iyi.”

Della, Strike’ın tepsile onu takip etmesi için sessizce oturma odasına yöneldi. Odaya girer girmez Strike’ın yüzüne, Robin’i aklına getiren yoğun bir gül kokusu vurdu. Della parmak uçlarıyla mobilyaları yoklayıp el yordamıyla geniş, ahşap kollu koltuğa doğru ilerlerken Strike odaya hâkim donukluğun altını kalınca çizen capcanlı kırmızı, sarı ve pembe renkleriyle vazolara yerleştirilmiş dört büyük çiçek demeti gördü.

Della baldırlarını koltuğa bastırarak dikkatle oturdu ve yüzünü, tepsiyi masaya koymakta olan Strike’a döndü.

“Kadehimi buraya koyar mısınız, sağ kola?” diyerek eliyle koltuğun koluna vurdu. Strike, Della’nın koltuğunun dibine oturmuş, hoş ve uyku gözlerle kendisini izleyen benzi atmış labradorun bakışları altında kadehi koltuğun kenarına koydu.

Keman yaylarının yükselip alçalan sesleri eşliğinde kendisi de oturdu. Açık kahverengi halıdan, yetmişli yıllarda üretilmiş olması mümkün görünen mobilyalara kadar her şey kahverenginin farklı tonlarında gibiydi. Bir duvarın yarısını Strike’a kalırsa en az bin CD’nin bulunduğu gömme raf kaplıyordu. Odanın arka kısmındaki masanın üzeri kabartma baskı müsvedde yığınıyla kaplıydı. Şömine rafında büyük bir çerçevede ergen bir kızın fotoğrafı duruyordu. Rhiannon Winn’in annesinin, her gün kızının fotoğrafına bakarak acı da olsa teselli bulamayacağını aklından geçiren Strike, içini hiç sırası değilken bir şefkat duygusunun kapladığını fark etti.

“Çok hoş çiçekler,” dedi.

“Evet. Birkaç gün önce doğum günümdü,” dedi Della.

“Ah. Nice yıllara.”

“Güneybatıdan mısınız?”

“Sayılır. Cornwall.”

“Sesli harfleri telaffuzunuzdan anlayabiliyorum,” dedi Della.

Strike’ın *French press*’in tepesine basıp kahvesini almasını bekledi. Tıkırtıyı takiben şırıltının da kesilmesiyle söze girdi.

“Telefonda söylediğim gibi, Aamir için endişeleniyorum. Hâlâ Londra’dadır. Bundan eminim çünkü bildiği başka bir yer yok. Ailesinin yanında olamaz,” diye ekledi ve Strike bu eklemede hafif bir küçümseme olduğunu hissetti. “Onun için çok endişeleniyorum.”

Yanında duran kadehi dikkatle kavrayarak şarabını yudumladı.

“Ona başının belada olmadığı ve Chiswell’in size onun hakkında söylediği şeylerin sır olarak kalacağı konusunda güvence verirken benimle irtibata geçmesini söylemelisiniz, acilen.”

Acı acı feryat etmeye, mızızlanmaya devam eden kemanlar Strike’ın eğitimsiz kulağına yaşanacak kötü bir şeylerin ahenksiz, akortsuz habercisi gibi geliyordu. Rehber köpek patilerini halıdan alıp kendini kaşımaya koyulurken Strike defterini çıkardı.

“Mallik’in gitmiş olabileceği herhangi bir arkadaşının adı ve iletişim bilgileri var mı?”

“Hayır,” dedi Della. “Pek arkadaşı olduğunu da sanmıyorum. Bu yakınlarda üniversiteden birinden söz etmişti ama adını bilmiyorum. Yakın arkadaşı olduğundan da kuşkuluyum.”

Bu arkadaş düşüncesi Della’yı rahatsız etmiş benziyordu.

“LEO’da okudu, dolayısıyla Londra’nın iyi bildiği bir bölge-sidir orası.”

“Kız kardeşlerinden biriyle arası iyi, değil mi?”

“Yo, hayır,” dedi Della bir çırpıda. “Hayır, hayır, hepsi reddetti onu. Hayır. Gerçekten benden başka kimsesi yok. Durumu bu denli tehlikeli kılan da bu zaten.”

“Kız kardeşi ikisinin gayet yakın görüldüğü bir fotoğraf paylaştı Facebook’ta. Evinizin tam karşısındaki pizzacıda çekilmiş.”

Della'nın yüzünde sadece şaşkın değil, aynı zamanda hoşnutsuz bir ihanete uğramışlık ifadesi belirdi.

"Aamir bana internette araştırma yaptığınızdan bahsetmişti. Hangi kız kardeşmiş bu?"

"Açıkçası kontrol..."

"Ne olursa olsun onda kaldığını sanmam," diye Strike'ın lafını kesti Della. "Bütün aile aynı şekilde yaklaşmamış demek ki. Onunla irtibata geçmiş olabilir sanırım. Kadının ne bildiğine bakarsınız."

"Bakacağım," dedi Strike. "Başka nereye gidebileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Gerçekten başka kimsesi yok," dedi Della. "Beni endişelendiren de bu. Çok hassastır. Onu bulmam şart."

"Elimden geleni yapacağımdan kuşkunuz olmasın," diye güvence verdi Strike. "Şimdi, telefonda birkaç soruya yanıt verebileceğinizi söylediniz."

Della'nın yüzü şimdi biraz daha sertleşmişti.

"İlginizi çekebilecek şeyler söyleyebileceğimden kuşkuluyum ama buyurun."

"Sizin ve eşinizin Jasper Chiswell'le ilişkisiyle başlayalım mı?"

Della bu soruyu hem küstahça hem de biraz gülünç bulduğunu gösteren bir ifade takınarak, soğuk bir şekilde tebessüm edip kaşlarını kaldırdı.

"Eh, Jasper'la profesyonel bir ilişkimiz vardı kuşkusuz."

"Ve bu nasıl oluyordu?" diye sordu Strike şeker atıp karıştırdıktan sonra kahvesini yudumlayarak.

"Jasper'ın sizi bizimle ilgili rezil bilgilere ulaşasınız diye tuttuğunu düşünürsek yanıt zaten bildiğinizi düşünüyorum."

"Kocanızın Chiswell'e şantaj yapmadığını savunuyorsunuz o halde?"

"Elbette ki."

Strike, çıkarttığı mahkeme emriyle, gerektiğinde Della'nın kolunun nerelere uzanabileceğini gösterdiği düşünüldüğünde bu konunun üzerine gitmenin bakanı ondan soğutmak dışında bir

şeye yaramayacağını farkındaydı. Bir süreliğine geri çekilmesi yapıcı bir gösterge olacaktı.

“Diğer Chiswell’ler peki? Onlardan birileriyle rastlaştığınız oldu mu hiç?”

“Bazılarıyla, evet,” dedi Della yavaşça.

“Onları nasıl buluyorsunuz peki?”

“Çok tanımıyorum. Geraint, Izzy’nin çok çalıştığını söylüyor.”

“Chiswell’in merhum oğlu ile kızınız Britanya gençler eskrim takımından takım arkadaşmış sanırım bir de...”

Della’nın kasılan yüz kasları Strike’a avcıyı hissettiği an kendini kapatan bir denizşakayığını hatırlattı.

“Doğru,” dedi.

“Freddie’yi sever miydiniz?”

“Hiç konuştuğumuzu sanmıyorum. Rhiannon’u turnuvalara Geraint götürüyordu. Takımı o biliyordu.”

Pencerenin yakınında duran güllerin gövdelerinin gölgesi halının üzerine demir parmaklıklar gibi düşerken, fonda Brahms’ın senfonisi gök gümbürtüsü gibi gürlüyordu. Della’nın opak lensleri ortamdaki esrarengiz gözdağı hissini perçinlerken, sinmenin yakınından dahi geçmeyen Strike, kör kâhinlerle ve falcılarla dolu kadim mitolojileri ve tam da bu bedensel engeli bulunmayan insanlar tarafından söz konusu doğaüstü atmosfere atfedilen manayı hatırlattı kendine.

“Jasper Chiswell’i sizin aleyhinize olacak bilgileri bulma konusunda ne bu kadar heveslendirmiş olabilir sizce?”

“Benden hazzetmiyordu,” dedi Della basitçe. “Sık sık fikir ayrılığına düşerdik. Kendi âdetleri ve normlarına uymayan her şeyi kuşku uyandırıcı, tuhaf, hatta tehlikeli bulan bir geçmişten geliyor. Zengin, beyaz, muhafazakâr ve erkekti o, Bay Strike. Üstelik zengin, beyaz muhafazakârların başını tuttuğu iktidar koridorlarını iliklerine kadar hissediyordu. Her şeyde, her adımında, gençliğinden hatırladığı statükoyu geri getirme arayışı vardı. Bu nedenle sık sık ilkesiz ve kesinlikle ikiyüzlü davranırdı.

“Ne gibi?”

“Karısına sorun.”

“Kinvara’yı tanıyorsunuz yani?”

“Tanıyorum denemez. Epey önce, Chiswell’in evliliğin kut-sallığına dair yaptığı açıklamalar ışığında bakıldığında, kesinlikle tuhaf bir dönemde karşılaştık kendisiyle.”

Strike bu kibirli dilin altında, üstelik Aamir için gerçekten en-dişeleniyor olmasına karşın, Della’nın bunları söylemekten müthiş bir haz aldığı hissine kapılmıştı.

“Ne olmuştu?” diye sordu Strike.

“Kinvara bir akşamüzeri beklenmedik bir şekilde bakanlığa damladı. Jasper çoktan Oxfordshire’a doğru yola çıkmıştı tabii. Sanırım Kinvara’nın amacı Jasper’a sürpriz yapmaktı.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Nereden baksanız bir yıl olmuştur. Meclis tatile girmeden hemen önceydi sanırım. Kinvara fazlasıyla gergindi. Dışarıda kopan gürültüyü duyup ne olduğunu öğrenmeye çıktım. Dış ofis sus pus olmuştu, herkesin müthiş heyecanlanmış olduğunu söyleyebilirim. Kinvara fazlasıyla duygusallaşmış haldeydi ve kocasını görmek istiyordu. İlk başta korkunç bir haber aldı ve teselli etmesi, destek olması için de Jasper’ı bulmaya çalışıyor diye düşündüm.

“Ama baş başa kaldığımızda hepten kendini kaybetti. Pek tu-tarlı şeyler söylediği söylenemezdi ama anlayabildiğim kadarıyla,” dedi Della, “başka bir kadın olduğunu öğrenmişti.”

“Size hemen böyle mi söyledi?”

“Sanmıyorum. Söylemiş de olabilir. Ama işin aslı, çok rahatsız ediciydi,” dedi Della acımasızca. “Evliliğinin bitişinin değil de çok sevdiği bir yakınının yasını tutuyor gibi bir hali vardı. *Oyununun bir parçasıymışım, beni hiç sevmemiş* gibi şeyler zırvaladı.”

“Nasıl bir oyunu kastediyordu sizce?” diye sordu Strike.

“Siyasi oyun sanırım. Küçük düşürüldüğünden, adının çıktığından bahsetti, Chiswell’in emellerine ulaştığından falan...

“Jasper Chiswell çok hırslı biriydi, malum. Eşini aldatarak kariyerini mahvetmişti. Klinik açıdan, imajını düzeltecek yeni bir eş arayışına girmiş olabileceğini tahmin edebiliyorum. Artık kapkaççı İtalyan’la yollarını ayırmıştı ve kabineye dönmeye çalışıyordu. Kinvara’nın taşralı muhafazakârların gönlünü çelebileceğini düşünmüş olmalı. Asil sonuçta. Üstelik atlara düşkün.

“Daha sonra, çok geçmeden Jasper’ın onu apar topar bir psikiyatri kliniğine sepetlediğini duydum. Chiswell’ler gibi ailelerin duygu aşırılıklarıyla baş etme yöntemleri bu sanırım,” dedi Della şarabından bir yudum daha alarak. “Ama yine de onunla kaldı Kinvara. Elbette ki insanlar kendilerine böyle mide bulandırıcı muameleler reva görüldüğünde bile kalmayı tercih edebiliyorlar. Chiswell’in ondan zayıf ve aciz bir çocukmuş gibi bahsettiğini de işittim. Kinvara’nın annesinin, doğum gününde kızına *dadılık* yapacağını çünkü kendisinin bir oylama nedeniyle mecliste olması gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. İstese oyunu pay edebilirdi tabii ki, İşçi Partisi’nden bir milletvekili buldu ve ikisinin de oy kullanmaması için onunla bir anlaşma yaptı. Oylamayla falan uğraşmak istemiyordu.

“Bütün özsayıgılarını evliliklerinin statüsüne ve başarısına yaslayan Kinvara Chiswell gibi kadınlar işler ters gittiğinde doğal olarak dağılır. Bütün o atlar onun için bir çıkış yoluydu sanırım, bir çeşit ikameydi ve... ah, evet,” diye devam etti Della, “şimdi hatırladım, o gün diğer birçok şeye ilaveten *son* bir şey daha söylemişti bana. Onca şeyin üstüne bir de eve dönüp sevgili tayını uyutmak zorunda olduğunu söylemişti.”

Della koltuğunun kenarına kıvrılmış uzanan Gwynn’in kaba, yumuşak başını okşadı.

“O an onun adına çok üzülmüştüm. Hayvanlar benim hayatımda da olağanüstü birer avuntu kaynağı olmuştur hep. Zaman zaman insana öyle huzur veriyorlar ki ne denirse densin mübalağa edilmiş sayılmaz.”

Strike, köpeğini okşayan Della'nın elinde alyansının hâlâ durduğunu fark etti; ayrıca bir de robdöşambriyle uyumlu, ağır bir ametist yüzük takıyordu. Birisi ki Strike'ın tahminine göre bu kişi Geraint'ti, ona yüzük ile robdöşambrın aynı renkte olduğunu söylemiş olmalıydı; Strike bir kez daha huzursuz edici bir şefkat atağı geçiriyordu.

“Kinvara kocasının sadakatsizliğini nasıl ve ne zaman öğrendiğini söyledi mi size?”

“Hayır, hayır; sadece tutarsız bir öfke ve kahır boşalmasıydı denebilir, küçük bir çocuk gibiydi. *Onu sevdim ve ama beni hiç sevmemi, bütün her şey yalanmış*, deyip durdu. Böyle çığ bir keder patlamasını ne bir cenazede duydum ne de ölüm döşeğindeki hastanın ağzından. Sonrasında bir daha onunla hiç konuşmadım. Merhaba, merhaba, o kadar. O da aramızda geçenleri unutmuş gibi davrandı.”

Della şarabını yudumladı.

“Mallik'e dönebilir miyiz?” diye sordu Strike.

“Evet, elbette,” dedi Della hemen.

“Jasper Chiswell'in öldüğü sabah, ayın on üçünde burada, evinizde miydiniz?”

Uzun bir sessizliğin ardından, “Bana neden böyle bir soru soruyorsunuz?” dedi Della değişmiş bir ses tonuyla.

“Duyduğum hikâyeyi teyit etmek için,” dedi Strike.

“Aamir'in o sabah benimle birlikte olduğunu mu yani?”

“Kesinlikle.”

“Doğrusunu isterseniz, evet. Merdivenlerden kayıp düştüm ve bileğimi burktum. Aamir'i aradım, o da hemen geldi. Acile götürmek istedi beni ama buna gerek yoktu. Bütün parmaklarımı oynatabiliyordum. Sadece kahvaltı ve benzeri işlerde yardım almam gerekiyordu.”

“Mallik'i siz aradınız yani?”

“Nasıl?”

Tam da hata yaptığından korkan birinin söyleyebileceği türden, asırlık, bariz bir *nasıl* sözcüğüydü bu. Strike kapkara gözlük camlarının ardında, Della'nın zihninde fikirlerin fır döndüğünü kestirdi.

"Mallik'i siz mi aradınız yani?"

"Niye? O ne söyledi size?"

"Eşinizin onu getirmek için bizzat evine gittiğini söylüyor."

"Ah," dedi Della, "tabii, doğru. Nasıl da unutmuşum!"

"Unuttunuz mu?" diye sordu Strike kibarca, "yoksa onların hikâyesine arka mı çıkıyorsunuz?"

"Unuttum," dedi Della net bir şekilde. "Onu aradım derken, onunla telefonda konuştuğumdan söz etmiyordum. Onu istediğimi kastettim. Geraint vasıtasıyla."

"Peki ama düştüğünüzde Geraint buradaysa, kahvaltı etmenize yardımcı olamaz mıydı?"

"Geraint, Aamir'den gelip beni acile gitmeye ikna etmesini istedi sanırım."

"Anladım. Şu halde, Aamir'e gitmek Geraint'in fikriydi, sizin değil, öyle mi?"

"Şu anda o kadar net hatırlamıyorum," dedi ama hemen ardından kendisiyle çelişerek ekledi. "Hayli kötü düşmüştüm. Geraint'in beli ağrıyordu, tabii ki yardım etmek istedi ama benim aklıma Aamir geldi ve sonra da ikisi birden acile gitmem gerektiğiyle ilgili dırdır edip durdular. Ama buna gerek yoktu. Basit bir burkulmaydı."

Tül perdelerin ardında gün ışığı gücünü yitirmeye başlamıştı. Della'nın siyah gözlük camları çatıların üstünde batan güneşin neon kızılını yansıtıyordu.

"Aamir için gerçekten çok endişeleniyorum," diye tekrarladı Della gergin bir ses tonuyla.

"Son birkaç soru daha, sonra bitiyor," diye yanıtladı Strike. "Jasper Chiswell bir oda dolusu insanın önünde Mallik'le ilgili rezil bir şey bildiğini ima etmiş. Bu konu hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

“Evet, son nokta o konuşmadı...” dedi Della sakince, “Aamir istifa etmeyi ilk kez o konuşmadan sonra düşünmeye başladı. Bu olaydan sonra benden uzaklaşmaya başladığını hissedebiliyordum. Ve sonra siz noktayı koydunuz, öyle değil mi? Evine gidip ona hakaretler ettiniz.”

“Hakaret yoktu Bayan Winn...”

“*Liwat*, Bay Strike; Ortadoğu’da geçirdiğiniz onca zamanda bunun ne anlama geldiğini öğrenemediniz mi?”

“Ne anlama geldiğini biliyorum, evet,” dedi Strike dürüstçe. “Eşcinsellik. Chiswell, Aamir’i bunu ifşa etmekle tehdit ediyor.”

“Aamir gerçeğin ifşa edilmesinden acı çekmez, sizi temin ederim!” dedi Della sertçe. “Hakkında ne yazılıp çizileceğini dert edecek biri değil, ama onun eşcinsel olmadığını biliyorum!”

Brahms senfonisi Strike’ın gözünde kasvetli ve ara ara meşum söylemine devam ediyor, borular ve kemanlar adeta onun sinirlerini laçka etmek için birbirleriyle yarışyordu.

“Gerçeği mi istiyorsunuz?” diye bağırdı Della. “Aamir ofisine gelen genç erkeklere uygunsuz temasları olan üst düzey bir bürokrat tarafından, herkesin bildiği bir sır olarak, şaka yollu bile olsa, ellenmeye, taciz edilmeye karşı çıktı. Çok yönlü bir eğitim görmüş Müslüman bir genç, soğukkanlılığını yitirip bir üst düzey bürokrate tokat attığında, sizce hangisi kendini bir anda lekelenmiş, damgalanmış halde bulacaktır? Sizce hangisi onur kırıcı söylentilerin muhatabı olur ve işten ayrılmaya mecbur edilir?”

“Muhtemelen,” dedi Strike; “Sör Christopher Barrowclough-Burns edilmez.”

“Kimden bahsettiğimi nerden biliyorsunuz?” dedi Della sertçe.

Strike soruyu duymazlıktan gelerek, “Hâlâ görevinin başında, öyle değil mi?” diye sordu.

“Tabii ki! Onun *art niyetsiz* küçük şakalarını herkes bilir ama kimse beyan etmek istemez. Barrowclough-Burns hakkında bir şeyler yapılması için yıllardır uğraşıyorum. Aamir’in çeşitlilik programından kuşku uyandırıcı şartlar altında ayrıldığını duydu-

ğumda onu bulmayı kendime vazife edindim. Onunla ilk temasa geçtiğimde acınacak haldeydi, tam bir zavallıydı. Başarılı bir kariyere ulaşabilmek için katlandığı şeylerin raydan çıkmış olması bir yana, hain bir kuzeni Aamir'in işten eşcinsel ilişki yüzünden kovulduğu yönünde dedikodular duyuyor ve duymakla kalmayıp bu söylentiye etrafa yayıyor.

"Eh, Aamir'in babası eşcinsel bir erkek evladı hoş görecektir adam değil. Aamir ailesinin münasip bulduğu bir kızla evlenmesi yönündeki baskılarına epeydir direniyormuş zaten. Nihayetinde korkunç bir kavga yaşandı ve ilişkileri tümünden koptu. Bu zeki genç sadece birkaç hafta içinde ailesini, evini, işini, her şeyini kaybetti."

"Ve siz de olaya müdahale mi ettiniz?"

"Geraint ile benim sokağın köşesinde boş bir evimiz vardı. İkimizin annesi de orada yaşıyordu. Geraint ve benim kardeşimiz yok. Annelerimizle Londra'dan ilgilenmek giderek güçleşince ikisini de Galler'den getirip köşedeki eve yerleştirdik. Geraint'in annesi iki yıl önce öldü, benimki de bu yıl. Yani ev boştu. Kira gelirine ihtiyacımız yoktu. Aamir'in orada kalmasına izin vermek gayet mantıklı göründü."

"Karşılık beklemeksizin yapılan bir iyilikten fazlası değildi yani," dedi Strike. "Ona ev ve iş verdiğinizde size birtakım yararları dokunabileceği aklınızdan geçmedi mi hiç?"

"Yarar derken neyi kastediyorsunuz? Son derece zeki bir genç, her ofis onu..."

"Kocanız, Aamir'e Dışişleri Bakanlığı'ndan Jasper Chiswell hakkındaki suçlayıcı bilgilere ulaşması için baskı yapıyordu Bayan Winn. Birtakım fotoğraflar... Aamir'i fotoğraflar için Sör Christopher'a gitmeye zorluyordu."

Della kadehine uzandı fakat kulpunu santim farkıyla ıskalayınca parmak eklemleri kadehe çarptı. Strike yakalamak için davrandıysa da çok geçti; kırmızı şarap havada bir kırbaç gibi parabol çizerek bej halıya serpildi. Pat diye yere düşen kadeh,

lekenin hemen yanında dururken, Gwynn kalkarak zarif bir merakla lekeli kısıma yanaşıp kokladı.

Della parmaklarını koltuğun kenarına geçirmiş, yüzü zemine eğilmiş halde, “Ne kadar kötü?” diye sordu telaşla.

“İyi sayılmaz,” dedi Strike.

“Tuz lütfen... tuz dökün. Ocağın sağındaki dolapta!”

Strike mutfak lambasını yakarak içeri girdiğinde, önceki girişinde gözden kaçırdığı tuhaf bir şeyi fark etti; duvara monteli dolabın sağında, Della’nın erişemeyeceği yükseklikte bir noktaya sıkıştırılmış bir zarf duruyordu. Tuzu dolaptan aldı ve açısını hafifçe değiştirerek zarfın üzerinde yazan tek kelimeyi okudu: *Geraint*.

Della biraz da çaresizce oturma odasından, “Ocağın sağında!” diye seslendi.

Strike zarfı çekip yırtarak açarken, “Ah, tamam, sağ!” diye bağırdı.

Zarfın içinde “Kennedy Bros. Joiners” tarafından kesilmiş, banyo kapısı değişimi faturası vardı. Strike yaladığı parmağıyla zarfı ıslatarak elinden geldiğince yapıştırdı ve bulduğu yere geri koydu.

“Kusura bakmayın,” dedi oturma odasına dönerken. “Hemen önümde durduğu halde ilk bakışta göremedim.”

Karton tuzluğun tepesini döndürerek mor leke üzerine bolca tuz serpmeye koyuldu. Bu kocakarı bilgisinin işe yarayacağından kuşku duyarak tekrar doğrulurken Brahms senfonisi de sona erdi.

“Yaptınız mı?” diye fısıldadı Della sessiz odada.

Strike, şarap lekesinin beyazdan kirli griye dönüşümünü izlerken, “Evet,” dedi, “sanırım hâlâ halı temizlemeciye ihtiyacınız var ama.”

“Hay aksi... bu halı bu yıl yeni alındı.”

Della derinden sarsılmış görünüyordu ama bu sarsılmanın tümüyle dökülen şarapla ilgili olduğu Strike’ın gözünde hayli tartışmaya açıktı. Strike tekrar koltuğuna dönüp tuzluğu kahvesinin yanına koyduğu esnada müzik yeniden başladı. Bu seferki, senfo-

niden elbette daha sakin olmakla beraber tuhaf biçimde manik bir Macar havasıydı.

“Biraz daha şarap alır mısınız?” diye sordu Strike.

“Ah, evet, alabilirim,” dedi Della.

Strike yeni bir kadeh şarap doldurup doğruca Della’nın eline tutuşturdu. Della ufak bir yudum aldıktan sonra titrek bir ses tonuyla sordu.

“Biraz önce söylediğiniz şeyi nasıl bilebiliyorsunuz Bay Strike?”

“Buna yanıt vermemeyi tercih ederim ama sizi temin ederim ki söylediklerim doğru.”

Della kadehini iki eliyle sararak, “Benim için Aamir’i *bulmalısınız*,” dedi. “Barrowclough-Burns’e gitmesi için üstelemesini Geraint’ten *benim* istediğimi düşünüyorsa, hiç şaşırmamalı ki...”

Della’nın iradesi görünür biçimde kırılıyordu. Şarabını koltuğun koluna yerleştirmeye çalışırken bunu düzgün bir şekilde yapmak için diğer elini de kullanmak zorunda kaldı ve bu esnada ara ara şüphe içinde başını sallamaya devam etti.

“Neye şaşırmamalı?” diye sordu Strike sakince.

“Beni suçlamasına... Yani onu boğmakla, kontrol etmekle suçladı beni. Kuşkusuz bu her şeyi açıklıyor. Bakın, biz çok yakındık, bunu anlamanız çok güç, açıklaması zor. Ama bu denli kısa sürede doğrusu, aile gibi olmuştuk ve bu gerçekten takdire şayan bir durumdu. Zaman zaman bazı insanlarla aranızda bir anda bir samimiyet gelişir, yıllarca kurulamayan bir bağdır bu...

“Ama bu son birkaç haftadır her şey değişti, hissediyordum. Chiswell’in herkesin gözü önünde onunla alay ettiği günden beri Aamir benden uzaklaştı. Artık bana güvenmiyor gibiydi... Bilmem gerekirdi... Ah Tanrım, bilmem gerekirdi... Onu bulmalısınız, onu...”

Belki de, diye düşündü Strike, iliklerine kadar hissettiği bu yakıcı muhtaçlığın altında gerçekten de cinsel bir arzu yatıyor. Ama yine belki de bilinçaltında, Aamir’in o gençlik fışkıran erkekliğini anlayıp takdir ediyor olmasıydı içindeki bu hissi tetikleyen. Her durumda, Rhiannon Winn iri ve kaygılı gözlerine yansımayan

ve dişleri arasında parıldayan kalın diş tellerini ele veren bir te-
bessümle ucuz, yaldızlı çerçevesinden onları izlerken, Della'nın,
Charlotte'ın bariz biçimde yoksun olduğu şeye sahip bir kadın
olmasını kuvvetle muhtemel buluyordu Strike: kızgın, hüsrana
uğramış ve Della özelinde bastırılamaz bir pişmanlık duygusuyla
çırpınan bir anne yüreği.

"Bunu da mahvetti," diye fısıldadı Della, "*Bunu da!* Mahvet-
mediği ne var ki?"

"Kastettiğiniz..."

"Kocam!" dedi Della hissiz bir şekilde. "Başka kim olacak?
Derneğimi, derneğimizi mahvetti, ama siz bunu zaten biliyorsunuz
tabii. Chiswell'e kayıp yirmi beş binden bahseden sizsiniz, öyle
değil mi? Ve yalanlardan... Geraint'in insanlara söylediği o aptal
yalanlardan. David Beckham'ı, Mo Farah'yı, bütün o yerine getiril-
mesi imkânsız vaatleri söyleyen sizsiniz Chiswell'e, öyle değil mi?"

"Partnerim öğrendi bunları."

"Kimse inanmayacak bana," dedi Della telaşla, "ama bilmi-
yordum, hiçbir fikrim yoktu. Son dört yönetim kurulu toplantısına
katılamadım, Paralimpik Oyunları hazırlıkları nedeniyle. Geraint
gerçeği bana ancak Chiswell onu, bildiklerini basınla paylaşmakla
tehdit ettikten sonra anlattı. O zaman bile bunun muhasebecinin
hatası olduğunu söyledi. Ama diğer konuların asılsız olduğuna
yemin etti. Annesinin mezarı üzerine yemin etti."

Della zihni allak bullak olmuş halde parmağındaki nikâh
yüzüğünü döndürdü.

"O lanet olası partneriniz de Elspeth Lacey-Curtis'i bulmuştur
herhalde?"

Strike, Della'nın bir kumar oynadığı kanaatine vararak, "Buldu,"
dedi. "Geraint bunu da mı inkâr etti?"

"Kızları huzursuz edecek bir şeyler söylemişse kendini berbat
hissedeceğini söyledi. Ama asla başka bir şey yapmadığına yemin
etti; riskli sayılabilecek birkaç küçük şaka dışında katiyen dokun-
mamış kimseye. Ne var ki günümüz ortamında," diye hiddetlenerek

devam etti Della, “insan, on beş yaşındaki bir grup kıza nasıl şaka yapacağını iyi düşünmeli!”

Strike öne doğru eğilip Della’nın yine devirmek üzere olduğu kadehini yakaladı.

“Ne yapıyorsunuz?”

“Kadehinizi masaya koyuyorum,” dedi Strike.

“Ah,” dedi Della, “teşekkür ederim.” Duygularına hâkim olabilmek için kayda değer bir çaba göstererek anlatmaya devam etti. “Geraint bu organizasyonda *beni* temsil ediyordu ve her şey ortaya çıktığında bunlar doğrudan başına yansıyacaktı, daima başına yansır. Bütün her şey benim hatam olacak, her şey! Erkeklerin işledikleri suçlar son kertede *daima* bizim hanemize yazılır çünkü, öyle değil mi Bay Strike? Nihai sorumluluk *hep* kadınındır. Durdurması gereken, bir şey yapması gereken, *bilmesi gereken* kadındır hep. Başarısızlıklarınız gerçekte *bizim* başarısızlıklarımızdır, haksız mıyım? Kadına biçilen rol, bakıcılıktır çünkü. Ve bu dünyada kötü bir anneden daha rezil bir şey yoktur.”

Kesik kesik nefes alırken zangır zangır titreyen parmaklarıyla şakaklarına bastırdı. Tül perdelerin ardında lacivert gökyüzü, günbatımı kızılını örten bir peçe gibi santim santim çökmeye devam ederken oda giderek karanlıklaşıyor, Rhiannon Winn’in yüz hatları alacakaranlıkta ağır ağır gözden kayboluyordu. Çok geçmeden parıldayan çirkin diş telleriyle o tebessümü görünecekti sadece.

“Şarabımı geri verebilir misiniz lütfen?”

Strike ona şarabı uzattı. Della kadehin neredeyse tamamını tek dikişte bitirdi ve kadehi elinde, buruk bir şekilde konuşmaya devam etti.

“Pek çok insan kör bir kadın hakkında bin türlü tuhaflık düşünmeye teşnedir. Gençliğimde durum çok daha beterti kuşkusuz. Kişinin özel hayatıyla ilgili cinsel bir merak olurdu sıkça. Bazı erkeklerin akli fikri oradadır zaten. Muhtemelen sizin de başınıza gelmiştir; malum, tek bacaklı olmanız dolayısıyla.”

Strike söz konusu engelinden böyle duygusuzca bahsedilmesinden hiç de rahatsız olmadığını fark etti.

“Eh, tabii, biraz oldu,” diye itiraf etti. “Okuldan bir arkadaşım vardı. Yıllarca görüşmemiştik. Patlama sonrası Cornwall’a ilk gidişimdi. Beşinci biradan sonra bana, kadınları pantolonumla birlikte bacağımanın da çıkacağı konusunda hangi aşamada uyardığımı sordu. Aklı sıra eğleniyordu.”

Della hafifçe tebessüm etti.

“Bu şakaları sadece bizim yapabileceğimiz hiç aklına dahi gelmiyor bazısının, yanılıyor muyum? Ama tabii sizin durumunuz farklı. Erkek olarak... çoğu insanın gözünde, herhangi bir engeli bulunmayan bir kadının engelli bir erkeğe bakması eşyanın tabiatı gereğidir. Ama Geraint yıllarca uğraşmak zorunda kaldı bununla... Engelli bir kadını kendine eş seçtiğine göre onda da kesin tuhaf bir şeyler olduğunu düşündü insanlar. Sanırım biraz da bunu telafi etmeye uğraştım. Ona bir rol, statü vermek istedim. Fakat geriye dönüp baktığımda benden bağımsız bir şeyler yapmış olsaydı sanki ikimiz için de çok daha iyi olurmuş.”

Strike, Della’nın çakırkeyif olduğunu düşündü. Belki de hiçbir şey yememişti. İçinde gidip buzdolabını kontrol etmek gibi yersiz bir istek belirdi. Burada, bu etkileyici ve hassas kadınla karşılıklı otururken, Aamir’in, aklının ucundan dahi geçmezken, gerek mesleki anlamda gerekse özel hayat anlamında Della’yla bu kadar iç içe bir ilişkiye nasıl bulaşabildiğini anlaması zor değildi.

“İnsanlar Geraint’le sırf beni isteyen başka biri olmadığı için evlendiğini düşünüyor. Ama yanılıyorlar,” dedi Della koltuğunda hafif doğrularak. “Okulda bana tutulmuş bir çocuk vardı. On dokuzumda evlenme teklif etti bana. Seçme şansım vardı ve Geraint’i seçtim. Bakıcı olarak değil. Ya da gazetecilerin ara ara ima ettiği gibi, sınır tanımayan hırslarım bir kocayı gerekli kıldığı için değil... Geraint’le evlendim çünkü ona âşıktım.”

Strike, Della'nın kocasını King's Cross'un merdiven boşluğuna kadar takip ettiği günü ve Robin'in, Geraint'in iş yerindeki adi tavırlarıyla ilgili anlattıklarını hatırladı. Ama yine de bunların hiçbiri Della'nın az önce söylediği şeyi gerçekdışı bulacak kadar etkilememişti onu. Hayat Strike'a, en hak etmeyen insanların bile büyük ve güçlü bir aşkla sevillebildiğini öğretmişti. Nihayetinde herkese bir teselli sunması gerekiyordu hayatın.

"Siz evli misiniz Bay Strike?"

"Hayır."

"Bana kalırsa evlilik sırrına erişilmez bir müessese. Bizzat evliğin içindekiler için bile böyle. Bunu yaşadım... Bütün bu karmaşa... bana buna daha fazla dayanamayacağımı fark ettirmek içindi sanki. Onu sevmekten ne zaman vazgeçtim gerçekten bilmiyorum. Ama Rhiannon'u kaybettikten sonra bir noktada kayıp gitti..."

Sesi kısıldı.

"Kayıp gitti elimizden." Della yutkundu ve "Bir kadeh daha doldurabilir misiniz rica etsem?" diye sordu.

Strike biraz daha şarap doldurdu. Oda artık iyice karanlığa gömülmüştü. Müzik bir kez daha değişmiş ve en sonunda, Strike'a göre sohbete yaraşır, melankolik bir keman konçertosuna geçilmişti. Başta Della onunla konuşmak istememişti, oysa şimdi tam tersine sohbetin bitmesini istemiyor gibiydi.

"Kocanız, Jasper Chiswell'den neden bu kadar nefret ediyordu?" diye sordu Strike sakince. "Chiswell'in sizinle olan siyasi çekişmeleri yüzünden mi, yoksa..."

"Yok, hayır," dedi Della Winn bıkkınlıkla. "Geraint'in, başına gelen talihsizliklerin suçunu kendisi dışına birine mal etmesi gerekiyordu çünkü."

Strike sessizce beklediyse de Della başka bir şey söylemeyip şarabını içmekle yetindi.

"Tam olarak..."

"Boş verin," diye yüksek sesle lafını kesti Della. "Boş verin, bir önemi yok."

Fakat hemen akabinde büyük bir yudum şarabın ardından anlatmaya devam etti.

“Rhiannon gerçekte eskrim yapmak istemiyordu. Diğer kız çocukları gibi, onun da tek istediği bir midilliydi. Ama biz, Geraint ve ben, midillileri olan ailelerden gelmiyorduk, böyle bir geçmişimiz yoktu. Bir insanın neden at isteyeceğiyle ilgili bir fikrimiz dahi yoktu. Geriye dönüp baktığımda, sanırım bir yolunu bulabilirdik ama ikimiz de inanılmaz derecede yoğunduk ve bunun sürdürülemez olacağını hissettik. Dolayısıyla onun yerine eskrima başladı ve onda da son derece başarılıydı...”

“Yeterince soruya yanıt verebildim mi Bay Strike?” diye sordu hafif kısık bir sesle. “Aamir’i bulacak mısınız?”

“Deneyeceğim,” diye güvence verdi Strike. “Bana numarasını verebilir misiniz? Kendi numaranızı da tabii. Böylece sizi gelişmelerden haberdar edebilirim.”

Della iki numarayı da ezberden söyledi ve Strike notunu alıp defterini kapattıktan sonra ayağa kalktı.

“Çok yardımcı oldunuz Bayan Winn. Teşekkür ederim.”

“Kulağa biraz endişe verici gibi geldi bu,” dedi Della. Kaşları arasında ince bir kırışıklık belirdi. “Neyi kastettiğinizden emin değilim.”

“Şayet...”

“Kesinlikle,” dedi Della fazlasıyla dürüst bir şekilde. “Aamir’i bulduğunuzda beni ararsınız, öyle değil mi?”

“Daha öncesinde aramamı istemezseniz her hafta gelişmelerden haberdar ederim sizi,” diye güvence verdi Strike. “Eee, acaba bu akşam biri gelecek mi, yoksa...”

“Namınızın yayıldığı kadar katı mizaçlı biri değilsiniz görüyorum ki,” dedi Della. “Beni merak etmeyin siz. Birazdan komşum gelip Gwynn’i dışarı çıkaracak. Gazı falan da kontrol eder.”

“O halde, hiç kalkmayın lütfen. İyi akşamlar.”

Strike kapıya doğru yürürken beyazımsı köpek başını kaldırıp havayı kokladı. Strike, Della’yı hiç görmediği merhum kızının

fotoğrafı dışında yoldaşsız ve çakırkeyif, karanlıkta oturur halde bırakarak evden ayrıldı.

Sokak kapısını kapatırken hayranlık, duygudaşlık ve kuşkuyu en son ne zaman böylesine tuhaf bir şekilde iç içe geçmiş halde duyduğunu hatırlamıyordu bile.

...bırak da, savaşmak zorunda kalacaksak, hiç olmazsa dürüst silahlarla çarpışalım.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Sözüm ona sadece sabah dışarıda olması gereken Matthew henüz eve gelmemişti. O zamandan beri iki mesaj atmıştı. Mesajlardan ilki öğleden sonra üçte gönderilmişti:

Tom'un işle ilgili sorunları varmış, konuşmak istiyor. Birlikte bara geldik (Kola içiyorum). Mümkün olduğunca erken dönerim.

Ve akşam yedide bir mesaj daha:

Cidden çok özür dilerim. Fena dağıttı. Tek bırakamıyorum. Onu bir taksiye bindirip gelirim. Umarım yemek yemişsindir. Sen seviyorum. Öptüm.

Hâlâ arayan kimliğini gizleme seçeneğini kapatmamış olan Robin, bir kez daha Tom'un cep telefonunu aradı. Anında açıldı. Fonda bar uğultusu yoktu.

“Evet?” dedi Tom aksi bir ses tonuyla. Fakat bariz şekilde sarhoştı: “Kimsiniz?”

Robin telefonu kapattı.

İki çantası holde hazır halde bekliyordu. Vanessa’yı aramış ve kalacak yeni bir yer ayarlayana kadar birkaç gece onda, kanepede kalıp kalamayacağını sormuştu. Vanessa’nın şaşırması görünmemesini garipsemiş olsa da bir de kendisine acınmasıyla uğraşmak zorunda kalmayacağı için memnundu.

Oturma odasında oturmuş, pencerenin ardındaki akşam karanlığını izlerken, küpeyi bulmasaydım acaba hiç böyle bir şeyden şüphelenecek miydim diye düşünüyordu. Son zamanlarda, Chiswell davasında yapıp ettikleriyle ilgili herhangi bir şey gizlemesi gerekmeden veya ortalığı velveleye vermeden, banyo zemininde sessizce atlatması gereken panik ataklar geçirmeden rahatlayabildiği, Matthew’suz geçen vakitlere minnettardı.

Namevcut ev sahibine ait havalı koltukta otururken, âdeta bir anıyı yaşıyor gibiydi. İnsan, hayatının seyrini sonsuza dek değiştirecek bir saati yaşamakta olduğunu hayatta kaç kere fark ediyordu ki? Bu odayı uzunca bir süre daha hatırlamaya devam edecekti ve işte şimdi, hüznüne, içini yakan ve kanırtan utanç ve acıya aldırmamaya çalışarak, gözleri aklına kazımak istediği odada şaşkınca dolanıyordu.

Akşam saat dokuzda, içinde müthiş bir biçimde fokurdayan bulantı hissiyle, Matthew’un anahtarı kilidinde döndürdüğünü ve kapının açıldığını duydu.

Matthew kapıyı bile kapatmadan, “Kusura bakma,” diye bağırdı, “Tam bir budala. Taksi şoförünü onu aracına almaya ikna etmek bile bana düştü!”

Robin, bavulları fark eden Matthew’un ağzından usulca çıkan şaşırma ünlemine duydu. Telefonunda zaten kayıtlı olan numarayı gönül rahatlığıyla arama vakti gelmişti. Matthew kafası karışmış halde oturma odasına girdiği esnada, Robin’in taksi için yer ayırtığını duydu. Göz göze geldiler.

“Bu çantalar da neyin nesi?”

“Ayrılıyorum.”

Uzun bir sessizlik oldu. Matthew durumun farkına varmamış görünüyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Daha açık nasıl ifade edebilirim bilmiyorum Matt.”

“Benden mi ayrılıyorsun?”

“Aynen öyle.”

“Neden?”

“Çünkü,” dedi Robin, “Sarah’yla yatıyorsun.”

Robin, Matthew’un kendini kurtarabilecek sözcükleri bulma çabasını izliyordu. Ama saniyeler akıp geçiyordu ve sahici bir kuşku için, şaşkın masumiyet ifadesi için, samimi bir yüz için artık çok geçti.

“Ne?” dedi en sonunda zoraki bir gülüşle.

“Lütfen yapma,” dedi Robin. “Bir manası yok. Bitti.”

Matthew oturma odası kapısının eşiğinde durmaya devam ederken Robin onun yorgun göründüğünü, hatta pestili çıkmış gibi durduğunu düşündü.

“Not bırakacaktım,” dedi Robin, “ama bunun fazla melodramatik olacağını düşündüm. Her neyse, konuşmamız gereken pratik birkaç konu var.”

Matthew’un aklından geçenleri okuyabildiğini düşündü: *Nasıl yakayı ele verdim? Sana kim söyledi bunu?*

“Dinle,” dedi Matthew telaşla. Spor çantasını (kuşkusuz içindeki temiz, ütülü kıyafetleriyle birlikte) yere bıraktı. “Bir süredir aramızın iyi olmadığını biliyorum ama benim istediğim sensin Robin. Bizi öylece harcama. Lütfen.”

Robin’e doğru gidip koltuğunun yanında diz çöktü ve elini tutmak istedi. Robin elini sertçe çekti. Matthew bu kez gerçekten kurtuluşu olmadığını anlamıştı.

“Sarah’yla yatıyorsun,” diye yineledi Robin.

Matthew ayağa kalktı ve karşı kanepeye geçip oturdu. Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve cılız bir sesle, “Özür dilerim,” dedi. “Özür dilerim. Seninle aramız berbattı.”

“Ve bu yüzden arkadaşının nişanlısıyla mı yatman gerekiyordu yani?”

Matthew bir anda panikle başını kaldırdı.

“Tom’la konuştun mu? Biliyor mu?”

Robin birden Matthew’un yakınında olmasına dahi katlanamayarak, daha önce hiç hissetmediği bir iğrenmeyle pencereye doğru yürüdü.

“Şu anda bile terfi alamamaktan mı endişeleniyorsun Matt?

“Hayır, ha siktir, anlamıyorsun,” dedi Matthew. “Sarah’yla aramızdaki her şey bitti.”

“Ya, öyle mi?”

“Evet,” dedi Matthew. “Evet! Tanrım, bu çok saçma, bütün gün konuştuk. Bunu daha fazla yapamayacağımıza karar verdik, sana ve Tom’a yani. Ve daha yeni bitirdik. Bir saat önce.”

“Vay be!” dedi Robin ince bir tebessümle. Ruhu bedeninden kurtulmuştu sanki. “Ne saçma değil mi?”

Robin’in telefonu çaldı ve Robin derhal açtı.

“Robin?” dedi Strike. “Bir güncelleme yapacağım. Biraz önce Della Winn’le görüştüm.”

“Nasıl geçti?” diye sordu Robin konuşmayı kısa kesmemeye kararlı bir şekilde, sakın ve neşeli konuşmaya çalışarak. Artık iş hayatı onun mutlak önceliği olacaktı ve Matthew bundan böyle bu gerçeği değiştiremezdi. Sinirlenmiş görünen kocasına sırtını dönerek parke taşlı, karanlık sokağı seyre daldı.

“İki açıdan çok enteresandı,” dedi Strike. “Öncelikle Della bir pot kırdı. Chiswell’in öldüğü sabah, Geraint’in Aamir’le birlikte olduğunu sanmıyorum.”

“İlginç,” dedi Robin, Matthew’un gözlerinin üzerinde olduğunun farkında, telefona odaklanmaya çalıştı.

“Numarasını bulup aradım, ama yanıt vermiyor. Hazır civardayken, hâlâ yolun aşağısındaki küçük oteldeyse onunla görüşebileceğimi düşündüm ama otel sahibi oradan ayrıldığını söylüyor.”

“Kötü olmuş. Diğer enteresan gelişme neydi?” diye sordu Robin.

Matthew arkasından, “Strike mı o?” diye bağırırsa da Robin onu duymazlıktan geldi.

“O neydi?” diye sordu Strike.

“Yok bir şey,” dedi Robin. “Seni dinliyorum.”

“Evet, ikinci enteresan gelişme şu ki Della geçen sene Kinvara’yla görüşmüş; Kinvara bir histeri krizi geçiyormuş. Chiswell’in onu...”

Telefonu bir anda sertçe elinden alınan Robin arkasına döndü. Matthew telefonun kapatma düğmesine hışımla basarak görüşmeyi sonlandırdı.

“Buna nasıl cüret edersin?” diye bağırdı Robin elini uzatarak. “Ver şuna bana!”

“Biz burada evliliğimizi kurtarmaya uğraşıyoruz ve sen kalkmış onun telefonunu mu açıyorsun?”

“Bu evliliği kurtarmaya çabaladığım falan yok benim! *Telefonumu geri ver!*”

Matthew bir an tereddüt ettiyse de telefonu geri uzattı ve Robin’in sakın bir şekilde Strike’i geri aramasıyla yeniden öfkелendi.

“Kusura bakma Cormoran, hat kesildi,” dedi Robin. Matthew öfkeden kudurmuş bir şekilde ona bakıyordu.

“Orada her şey yolunda mı Robin?”

“Evet, evet. Chiswell’le ilgili bir şey diyordun en son.”

“Başka bir ilişkisi olduğunu.”

“Başka bir ilişkisi mi varmış?” dedi Robin, Matthew’la göz göze gelerek. “Kiminle?”

“Kim bilir kiminle! Raphael’le görüşme şansın oldu mu? Babasının aziz hatırasını korumakla çok da ilgilenmediğini biliyoruz. Yanıtı o verir, bakarsın.”

“Mesaj bıraktım. Aynı şekilde Tegan’a da. Ama ikisi de dönüş yapmadı henüz.”

“Tamam. Bir gelişme olursa haber verirsin. Bütün bunlar tepemizdeki çekice tuhaf bir ışık tutuyor gerçi, değil mi?”

“Aynen öyle,” dedi Robin.

“Metrodayım. Sen iyi olduğundan emin misin?”

“Evet, eminim,” dedi Robin sesinin her zamanki gibi çıkması için çabalayarak. “Birazdan konuşuruz.”

Robin telefonu kapattı.

Matthew kadın taklidi yaparken hep kullandığı o incecik, tiz sesiyle, “Birazdan konuşuruz,” diye taklit etti onu. “Daha sonra konuşuruz Cormoran. Evliliğimi bitiriyorum, yani artık her an emirlerini yerine getirmeyi bekliyorum Cormoran. Asgari ücrete çalışmayı dert etmiyorum Cormoran, yeter ki ayak işlerini yapabileyim Cormoran.”

“Siktir git Matt,” dedi Robin sakince. “Sarah’ya git sen. Ha, küpesi yatak odamızda, yatağın kenarındaki komodinin üzerinde bu arada.”

“Robin,” dedi Matthew bir anda hevesle. “Bunu atlatabiliriz. Birbirimizi seviyorsak atlatabiliriz bunu.”

“Hah,” dedi Robin, “sorun şu ki seni artık sevmiyorum Matt.”

Robin insanın gözünün kararmasının hep edebî bir ifade olduğunu düşünmüştü ama şimdi Matthew’un gözbebekleri şok içinde büyürken, açık renkli gözlerinin karardığını resmen görüyordu.

“Kaltak,” dedi Matthew sakince.

Robin kendini savunmak için korkakça yalan söylemeyi, o mutlak ifadeyi kullanmamayı istedi ama diğer taraftan tutunacağı daha güçlü bir şey vardı elinde: uzun süredir hem ona hem de kendine yalan söylerken duyduğu o yalın hakikati söyleme ihtiyacı.

“Evet,” dedi. “Seni sevmiyorum. Ta balayında ayrılmalıydık. Orada kaldım çünkü hastaydın. Sana acıdım. Hayır,” diyerek doğru olanı yapma kararlılığıyla kendini düzeltti. “Aslına bakarsan o balayına hiç çıkmamalıydık. Strike’ın çağrılarını sildiğini öğrendiğim an düğünü terk edip çekip gitmeliydim.”

Taksinin gelmesine ne kadar kaldığını kontrol etmek üzere saatine bakmak istediye de gözlerini kocasından kaçırmamayı seçti. Matthew'un yüzünde, kaya çatlağından başını çıkaran bir yılanı akla getiren bir ifade vardı.

"Hayatın başkalarının gözünde nasıl görünüyor sanıyorsun sen?" diye sordu sakince Matthew.

"Ne demek istiyorsun?"

"Üniversiteyi öylece bıraktın. Şimdi de bizi bırakıyorsun. Terapistini bile yüzüstü bıraktın. Döneğin tekisin sen. Şu hayatta yüzüstü bırakmadığın tek şey o saçma sapan işin ki o da neredeyse ölümüne sebep olacaktı ve zaten oradan da kovuldun. Seni tekrar işe aldı çünkü seni yatağa atmak istiyor. Daha ucuza çalıştırabileceği başka birini de bulamaz tabii muhtemelen."

Robin suratının ortasına yumruk yemiş gibi hissetti. Nefesi kesilmişçesine cılız bir sesle karşılık verdi.

"Çok sağ ol Matt," dedi kapıya yönelirken. "İşimi bu kadar kolaylaştırdığın için cidden çok sağ ol."

Ama Matthew hışımla önünü kesti.

"Geçici bir işti. İlgin çektii ve sen de yapman gereken işi bulmuşsun gibi kendini kandırdın. Üstelik yapman gereken son iş bu olmalıyken! Geçmişte yaşadıkların..."

Robin ağlamamak için kendini zor tutuyor olsa da diz çökmemeye kararlıydı.

"Hep böyle işler yapmak istedim, hep."

"Hayır, istemedin!" dedi Matthew alaycı bir tonla sırtarak. "Sen ne zaman..."

"Senden önce de bir hayatım vardı benim!" diye bağırdı Robin. "Senin hiç duymadığın şeyler söylediğim bir aile hayatım vardı. Sana hiçbir zaman söylemedim Matthew. Söylemedim çünkü sık kafalı erkek kardeşlerim gibi güleceğini biliyordum! Psikoloji okumak istedim çünkü bunun beni bir şekilde adli..."

"Böyle bir şeyden bahsetmedin hiç, şimdi sırf kendini aklayabilmek için..."

“Söylemedim çünkü dudak bükecektin, alay edecektin.”

“Saçmalık bu!”

“Saçmalık falan değil!” diye bağırdı Robin. “Sana doğruyu söylüyorum. Gerçek bu ve sen tam dediğim şeyi ispatlıyorsun şu an. Bana inanmıyorsun! Üniversiteyi bırakmam hoşuna gitmişti.”

“Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Geri dönmek için acele etmene gerek yok, illa diploman olmasa gerekmiyor... Bunlar kimin cümleleri?”

“Yok artık, şimdi de anlayışlı davrandığım için mi suçlanıyorum?”

“Hoşuna gitti bu durum. Benim eve tıklıp kalmam hoşuna gitti, niye itiraf etmiyorsun? Üniversitede Sarah Shadlock, Masham’da da kendisinden beklenen başarıyı gösteremeyip evine dönmüş olan ben. Senden daha iyi notlar almak için hırslandırdı bu beni, kendimi tümüyle birinci tercihime verebilmem...”

“Ha ha!” dedi Matthew alaycı bir şekilde gülerek, “benden daha iyi notlar aldın, öyle mi? Bunu öğrendim ya geceleri gözüne uyku girmez artık.”

“Tecavüze uğramasaydım yıllar önce ayrılmıştık!”

“Terapide öğrene öğrene bunu mu öğrendin? Zırvalarını aklamak için geçmişin hakkında yalan söylemeyi mi?”

“Gerçeği söylemeyi öğrendim!” diye bağırdı Robin artık hepten zalimlik noktasına ulaşarak. “Al sana birkaç gerçek daha: Tecavüz öncesinde senden soğumaya başlamıştım. Ne yaptığım ile ilgilendiğin yoktu. Kursumla, yeni arkadaşlarımla... Bilmek istediğin tek şey bana asılan başka erkekler olup olmadığıydı. Ama sonra o kadar tatlı, o kadar kibar biri oldun ki... Dünyanın en güvenilir insanı gibi göründün. Güvenebileceğim tek insan gibi. Bu yüzden kaldım. O tecavüz olmasaydı bugün burada olmazdık.”

Taksinin kapıya yanaştığını ikisi de duymuştu. Robin onun yanından sakince geçip hole çıkmaya çalıştıysa da Matthew bir kez daha önünü kesti.

“Hayır, bunu yapamazsın. Bundan bu kadar kolay kurtulacağını mı sanıyorsun? Kaldın çünkü *güvenilirdim*, öyle mi? Siktir oradan. Sen bana âşık oldun!”

“Öyle sandım,” dedi Robin, “ama artık değil. Çekil önümden. Gidiyorum.”

Yanından geçmeye çalıştı ama Matthew yine önüne geçti.

“Hayır,” dedi Matthew ve bu kez öne doğru atılıp Robin’i oturma odasına doğru itti. “Burada kalıyorsun. Bu meseleyi halledeceğiz.”

Taksici zili çaldı.

“Geliyorum!” diye bağırdı Robin. Ama Matthew hırladı. “Bu kez kaçamayacaksın. Burada kalıp pisliğini temizleyeceksin!”

“Hayır!” diye bağırdı Robin bir köpeğe bağırır gibi. Daha fazla geri gitmeyi reddederek olduğu yerde durdu. Matthew’un nefesini yüzünde hissedebiliyordu ve birden Geraint Winn’i hatırlayarak korkunç bir tiksinti duydu. “Çekil önümden. *Hemen çekil!*”

Ve Matthew emre değil belki ama Robin’in sesinde sezdiği bir şeye köpek gibi itaat ederek bir adım geri çekildi. Sinirliydi ve fakat aynı zamanda korkuyordu.

“Tamam,” dedi Robin. Panik atak geçirmek üzere olduğunun farkındaydı ama dayanıyordu. Kendini koy vermeden geçirdiği her yeni saniyede daha da güçlendiğini bilerek ayak diriyordu. “Gidiyorum. Durdurmaya çalışırsan karşılığını alırsın. Senden çok daha iri, çok daha adi heriflerle kavga ettim Matthew. Bıçakla saldırıya uğrayan sen değilsin.”

Robin, Matthew’un gözlerinin hiç olmadığı kadar karardığını gördü ve bir anda düğünde kardeşi Martin’in, Matthew’un suratına indirdiği yumruğu hatırladı. Kötücül bir neşeyle, burada neyle karşılaşırsa karşılaşsın, Martin’den daha iyisini yapacağına yemin etti içinden. Gerekirse o lanet olası burnunu kırmaktan bile çekinmeyecekti.

“Lütfen,” dedi Matthew bir anda omuzlarını düşürerek. “Robin...”

“Gitmemi engellemek istiyorsan bunun için canımı yakman gerekecek. Ama seni uyarıyorum, böyle bir şeye kalkışırsan fiziki

saldırıdan dava ederim seni. Ofiste pek hoş karşılanmaz herhalde bu, değil mi?”

Öfkeyle yüzüne dikilmiş gözlerinin içine birkaç saniye daha baktıktan sonra Matthew'un onu durdurmaya veya sarılmaya çalışması ihtimaline karşı yumruklarını sıkmaya devam ederek hareketlendi. Matthew kenara çekildi.

“Robin,” dedi boğuk bir sesle. “Bekle. Ciddiyim. Konuşmamız gereken şeyler var demiştin.”

“Avukatlar halleder,” dedi Robin. Ve uzanıp kapıyı açtı.

Serin akşam havası Robin'i bir lütuf gibi okşadı.

Vauxhall Corsa'nın direksiyonunda oturmuş bekleyen tıknaz kadın, Robin'in bavullarını görünce, bagaja koymasına yardım etmek üzere arabadan çıktı. Matthew eşikte duruyordu. Arabaya binerken, Matthew arkasından seslendi ve Robin nihayet ağlamaya başladı. Ama başını kaldırmadan, kapıyı sertçe çarptı.

Robin şoföre boğuk sesle, “Gidelim lütfen,” dediğinde Matthew merdivenlerden inip konuşmak için arabanın camına doğru eğilmişti. “Lanet olsun, seni hâlâ seviyorum!”

Araç Albury Sokağı'nın parke taşları üzerinde hareket ederek Robin'in kendisini hiçbir zaman ait hissetmediği, deniz tüccarlarının hoş evlerinin kalıp şeklindeki ön cephelerinin önünden geçti. Sokağın başına vardıklarında başını çevirirse Matthew'u orada durmuş, uzaklaşan aracı izler halde göreceğini biliyordu. Dikiz aynasından şoförle göz göze geldiler.

“Kusura bakmayın,” dedi Robin manasızca. Ve hemen ardından kendi özüne şaşıarak, ekledi. “Ben... biraz önce kocamı terk ettim de.”

“Öyle mi?” dedi şoför sinyal lambasını yakarken, “ben de iki koca terk ettim. Pratik yaptıkça alışıyorsun.”

Robin gülmeye çalıştıysa da tek yapabildiği ıslak burnunu gürültülü bir şekilde çekmek oldu. Araba sokağın köşesindeki barrın tepesinden bakan, taştan kuğuya yaklaşırken hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı.

Şoför nazıkçe, “Buyurun,” diyerek plastik kâğıt mendil paketini uzattı.

“Teşekkürler,” dedi Robin ve bir yandan hüngür hüngür ağlamaya devam ederken diğer yandan paketten bir kâğıt mendil çıkardı ve beyaz kâğıt mendil sıırılsıklam olup Bobbi Cunliffe karakterinden artakalan yoğun göz makyajının son izleriyle boyanana kadar yorgun ve yanan gözlerine bastırdı. Şoförün dikiz aynasından attığı sempatik bakışlardan kaçırmak için gözlerini dizlerine dikti. Kâğıt mendil paketinin üzerinde pek de sık karşılaşılmayan bir Amerikan markası yazılıydı: Dr. Blanc.

Robin’in anlaşılması güç anısı sanki onca zamandır bu küçük dürtmeyi bekliyormuş gibi bir anda gözünün önünde belirdi. “Blanc de Blanc” ifadesini daha önce tam olarak nerede gördüğünü çok iyi hatırlıyordu artık. Ama söz konusu anının davayla hiçbir alakası yoktu; içe doğru çöken bir evlilikle, lavantalarla bezeli yürüyüş yoluyla, Japon bahçesiyle, son kez “seni seviyorum” dediği ve ilk kez aslında sevmediğini bildiği o anla alakalıydı her şey.

Bütün ömrüm boyunca sırtımda bir ölüyü taşıyamam, taşımak istemiyorum.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Ertesi gün öğleden sonra Strike, North Circular Caddesi üzerindeki Henlys Corner'a yaklaştığında, ağzının içinden söverek, trafiğin neredeyse durma noktasına geldiğini gördü. Sıkışıklığıyla meşhur kavşak sözüm ona yılın daha erken bir tarihinde genişletilmiş olacaktı. Hareketsiz bekleyen araç kuyruğuna katılan Strike camı açıp bir sigara yaktı ve Londra'da araç kullanmanın sık sık beraberinde getirdiği o bildik, sinir bozucu acizlik hissiyle gösterge panelindeki saate gözlerini dikti. Kuzeye metroyla gitmeyi tercih etse daha akıllıca bir şey mi yapmış olacağını düşünmeye koyulduysa da ruh ve sinir hastalıkları hastanesi en yakın metro durağının bir buçuk kilometre uzağındaydı ve BMW'sini hâlâ ağrısı dinmemiş olan bacağıyla bile görece daha rahat kullanıyordu. Fakat şimdi, Billy Knight'ı görmesine izin veren psikiyatri bölümü doktorlarına nezaketsizlik etmek istememesinin yanı sıra, küçük kardeş ile onun ağabeyine yakalanma korkusu olmadan konuşabilme fırsatını bir daha ne zaman bulabileceğini bilmediğinden, ne pahasına olursa olsun kaçırmamaya kararlı olduğu görüşmeye gecikmekten korkuyordu. Barclay ta sabahtan, Jimmy'nin tüm gününü, Gerçek

Sosyalist Parti'ye yazma sözü verdiği, Rothchild'ın küresel etkisini tartışacağı yazıya ve Barclay'ın yeni zulasını denemeye ayırdığı konusunda Strika'a güvence vermişti.

Kaşlarını çatmış, parmaklarıyla direksiyona pat pat vururken yine önceki akşamdan bu yana zihnini meşgul eden konuya dalıp gittiğini fark etti: Robin'le görüşmelerinin aniden kesilmesinin nedeni gerçekten de Matthew'un telefonu elinden kapıp kapatması mıydı? Robin'in devamında söylediği şeyleri pek de inandırıcı bulmamıştı.

Hâlâ kilo vermeye çalıştığı için tekli ocağında fasulye ısıtırken Robin onu tekrar aramıştı ve arkada devam eden tartışmayı işitmişti. Güya televizyonun karşısına geçip Olimpiyatlar'ın kapanış seremonisinin önemli anlarını izleye izleye etsiz yemeğini keyifsizce yerken, Spice Girls'ün Londra taksilerinin tepesinde bir anda belirmesi bile dikkatini güç bela çekmişti. *Bana kalırsa evlilik sırrına erişilmez bir müessese. Bizzat evliliğin içindekiler için bile böyle*, demişti Della Winn. Belki de Robin ile Matthew şu anda yataktaydı. Telefonu zorla onun elinden alması, gizlice arama geçmişini silmesinden daha mı kötüydü? O olaydan sonra Matthew'un yanında kalmıştı. Robin'in kırmızı çizgisi neydi?

Ve Strike'ın nam saldığı, kendisinden pekâlâ beklenebilecek olan, bütün medeni normları terk etme hususunda Matthew'un fazlasıyla dikkatli olduğu aşikârdı. Strike'ın uyuyakalmadan önceki son düşünceleri Robin'in, Shacklewell Sapığı'yla kıyasıya kavgaya etmeyi bildiğiydi ve bu belki de mutlak bir güvence veren, tüyler ürpertici bir düşünceydi.

Dedektif, babasının ölümünün arkasındaki gerçeklerin ortaya çıkarılması için üç müfettişe tam zamanlı ücret ödeyen müşterisine hâlâ herhangi bir somut bilgi sunamadığı dikkate alındığında, küçük ortağının evliliğinin kaygılanması gereken en son şey olması gerektiğinin kuşkusuz farkındaydı. Ne var ki trafik nihayet ilerlemeye başlarken Strike'ın düşünceleri Robin ile Matthew'un girdabında dönmeye devam etti. Sonunda psikiyatri kliniğini işaret

eden tabelayı görmesiyle zihnini birazdan yapacağı görüşmeye yoğunlaştırmaya çabaladı.

Strike'ın yirmi dakika sonra önüne park ettiği hastane, Jack'in birkaç hafta kadar önce yatırıldığı beton ve siyah camlı dikdörtgen devasa prizmanın aksine, oyma yapraklı kuleleri ve demir parmaklıklarla örülü Bizans pencereleriyle gösteriş yapar gibiydi. Strike'a kalırsa aşırı süslü bir sarayın piç yavrusu ya da gotik bir hapishane gibi görünüyordu. Viktoryen dönem taş ustaları "Sanatoryum" sözcüğünü çift girişli eşik üzerindeki kirli kırmızı kiremitten kemere oymuşlardı.

Planladığından beş dakika geç kalmış olan Strike sürücü kapısını açıp spor ayakkabılarını daha şık ayakkabılarla değiştirmekle uğraşmadan BMW'sini kilitledi ve telaşlı adımlarla aksaya aksaya pis merdivenlerden çıktı.

İçeride yüksek, kirli beyaz tavanı, kilise pencerelerini andıran pencereleri ve yoğun dezenfektan kullanımının yatıştırıcı neredeyse hiç başarılı olamadığı genel bir çürüyüp yıkılma tehdidiyle serin bir koridorla karşılaştı. Telefonda söylenen koğuş numarasını görüp sola doğru uzanan koridor boyunca yürümeye koyuldu.

Demir parmaklıklı pencerelerden sızan güneş ışınları, kimisi eski hastalarca yapılmış birtakım sanat eserlerinin çarpık çurpuk biçimde asılı olduğu kirli beyaz duvarlara çizgili yamalar halinde vuruyordu. Strike keçe, kumaşa ve yüne nakşedilmiş ayrıntılı çiftlik manzaralarını betimleyen bir dizi kolajın huzurundan geçerken, bir deri bir kemik kalmış ergen bir kız, hemşire refakatinde tuvaletten çıktı. İkisi de Strike'ı fark etmiş gibi görünmüyordu. Esasen, Strike'a kalırsa, kızın donuk gözleri gerçek dünyadan çok uzaklarda çarpıştığı bir savaşa odaklanmış gibiydi.

Strike zemin kattaki koridorun sonunda kilitli koğuşa açılan çift kanatlı kapıyla karşılaşınca hafif bir şaşkınlık yaşadı. Çan kuleleri ve *Jane Eyre* romanındaki Rochester'ın ilk karısıyla ilgili belli belirsiz çağrışımlar Strike'ın malum eşi üst katta, belki de bu sivri uçlu çan kulelerinden birinde hayal etmesine yol açmıştı.

Fakat hakikat son derece yavandı: duvarda Strike'ın bastığı büyük, yeşil bir zil ve yanıt vermek üzere başını çevirip küçük bir camın ardından Strike'a bakan kızıl saçlı bir erkek hemşire. Kapı açıldı ve Strike içeri kabul edildi.

Koğuştta dört yatak ve bir de oturma bölümü bulunuyordu. Biri yaşlıca, dişsiz bir adam, diğeri boynu sargılı, soluk yüzlü bir genç olmak üzere, gündelik kıyafetli iki hasta bu oturma bölümünde dama oynuyordu. Kapının hemen iç kısmındaki çalışma istasyonunda bir grup insan vardı: sırasıyla iki hemşire ve Strike'ın doktor olduğunu varsaydığı bir kadın ile bir erkek. İçeri girmesiyle hepsi bir anda yüzünü Strike'a döndü. Hemşirelerden biri diğerini koluyla dürttü.

Görünüş itibarıyla diğerk doktordan daha kurnaz bir profil çizen ve sert bir Manchester aksanıyla konuşan, kısa boylu erkek doktor "Bay Strike," dedi. "Memnun oldum. Ben Colin Hepworth. Telefonda görüşmüştük. Ve meslektaşım Kamila Muhammad."

Strike lacivert pantolonlu takımıyla ona bir polis memurunu hatırlatan kadın doktorun elini sıktı.

"Billy'yle yapacağınız görüşme esnasında her ikimiz de yanınızda olacağız," dedi kadın doktor. "Biraz önce tuvalete gitti. Sizinle tekrar görüşeceği için oldukça heyecanlı. Görüşme odalarımızdan birini kullanabileceğimizi düşündük. Hemen burada."

Hırsıyla Strike'ı incelemeye devam eden hemşirelerin bakışları arasında, kadın doktor onu çalışma istasyonu çevresinden alıp dört sandalye ve zemine sabitlenmiş bir masanın bulunduğu küçük bir odaya aldı. Duvarlar, yani duvarların boyası dökülmemiş kısımları uçuk pembeydi.

"Mükemmel," dedi Strike. Askerî inzibat binalarında kullandığı yüzlerce görüşme odasından biri gibiydi burası da. Orada da üçüncü şahıslar, ekseriyetle avukatlar görüşmede yerlerini alırdı.

Strike ve meslektaşının içeri girmesinin ardından, hemşirelerin konuşmayı duymamaları için kapıyı kapatarak, "Başlamadan önce

hızlıca bir sohbet edelim,” dedi Kamila Muhammad. “Billy’nin durumu hakkında ne kadar bilgi sahibisiniz bilmiyorum.”

“Abisi bana şizofrenik duygu durum bozukluğu olduğunu söyledi.”

“Bu doğru,” dedi kadın doktor. “İlaçlarını almayı bırakmış ve tam gelişmiş psikoz safhasına geçmiş ki sizi görmeye de büyük olasılıkla bu safhadayken gelmiş.”

“Evet, o dönem fazlasıyla rahatsız görünüyordu. Ayrıca neredeyse hiç uyumuyor gibi gelmişti bana.”

“Muhtemelen öyleydi. Abisi bize o dönem yaklaşık bir hafta ortalıktan kaybolduğunu söyledi. Şimdi Billy’nin psikoz halinin devam ettiğini düşünmüyoruz. Ama fazlasıyla içine kapanık ve gerçeklikle bağının ne seviyede olduğu konusunda kesin bir şey söylemek zor. Paranoyaklık ve kuruntu semptomlarının görüldüğü vakalarda kişinin akıl sağlığıyla ilgili doğru bir resme ulaşmak hayli güç olabiliyor.”

“Belli gerçekleri kuruntulardan ayırmamızda bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz,” dedi Manchester’lı. “Hastaneye yatırıldığından beri konuşmalarında sürekli tekrarladığı bir motiftiniz. Sizinle konuşmaya oldukça istekli, hiçbirimizle konuşmaya bu kadar istekli olmadı hatta. Ayrıca bir korkusundan, birine sırrını açarsa başına gelmesinden korktuğu şeylerle ilgili endişesinden bahsediyor, ki bu da sürekli nüksetmeye başladı. Ve yine, bunun hastalığının bir parçası mı, yoksa... yoksa gerçekten korkması gereken biri mi olduğundan emin olmak güç. Çünkü... Eee...”

Psikiyatr sözcükleri dikkatli seçmeye çalışır gibi tereddüt edince Strike araya girdi:

“Bu kişi abisiyse şayet, onu korkutucu biri olarak hayal edebiliyorum,” dedi ve psikiyatr gizlilik kuralını çiğnemesi gerekmeden anlaşıldığı için rahatlamış göründü.

“Abisini tanıyorsunuz, değil mi?”

“Tanıştım. Sık sık ziyarete geliyor mu?”

“Birkaç kere geldi ama Billy onu gördükten sonra çok daha stresli ve tedirgin oluyor genelde. Sizinle görüşmesinde de benzer bir etki gözlemleyecek olursak...” dedi Manchester’lı.

“Anlaşıldı,” dedi Strike.

“Sizi burada görmek tuhaf esasında,” dedi Colin ince bir sırıtişla. “Size olan takıntısının psikozuyla alakalı olduğunu düşünüyorduk. Bu tür rahatsızlıklarda ünlü bir simanın saplantı haline getirilmesine fazlasıyla sık rastlanır... Doğrusunu isterseniz,” diye hevesle devam etti, “daha birkaç gün kadar önce sizinle ilgili saplantısının erken taburcu olmasını imkânsız kılacağını konuşuyorduk Kamila’yla. Ne şans ki sonra siz aradınız.”

“Doğru,” dedi Strike düz bir tonda, “şans.”

Kızıl saçlı erkek hemşire kapıyı tıklatıp başını içeri soktu.

“Billy, Bay Strike’la görüşmeye hazır.”

“Şahane,” dedi kadın psikiyatr. “Eddie, bize çay getirebilir misin?” dedi ve omzunun üzerinden Strike’a dönerek, “Çay ister misiniz?” diye sordu. Strike başıyla onayladıktan sonra kapıyı açtı ve “Gel Billy,” dedi.

Üstünde gri svetsörtü, altında eşofmanı, ayaklarında hastane terlikleriyle Billy Knight nihayet karşısındaydı. Çökük gözleri hâlâ derin biçimde gölgelenmişti ve Strike’la son görüşmelerinden sonra bir ara kafasını tıraş etmişti. Sol elinin, biri başparmak olmak üzere iki parmağı sarıliydi. Birinin, büyük ihtimalle Jimmy’nin giysin diye getirdiği eşofmana rağmen onun çok zayıfladığını söyleyebilirdi Strike. Tırnakları çok derinden kesilmişti, ağzının kenarında iltihaplı bir yara vardı ve artık Strike, burnunun direğini kıran bir hayvan kokusu almıyordu. Gözleri Strike’ta, ayaklarını sürüye sürüye görüşme odasından içeri girdi ve sıska elini uzattı. Strike elini sıktı ve Billy doktorlara döndü.

“Siz ikiniz kalıyor musunuz?”

“Evet,” dedi Colin, “ama endişe etme. Sessiz olacağız. Bay Strike’a anlatmak istediğin her şeyi anlatabilirsin.”

Kamila iki sandalyeyi duvar tarafına koydu ve Strike ile Billy ortalarında duran masanın iki yanına karşılıklı oturdu. Strike daha az resmî bir mobilya düzeni olmasını dilerdi ama Özel Soruşturma Birimi'ndeki tecrübeleri ona sorgucusuyla görüşülen kişi arasına yerleştirilen sağlam bir bariyerin sıklıkla yararlı olduğunu öğretmişti ve kapısı kilitli bir psikiyatri koğuşunda bu durum kuşkusuz bir kat daha doğrudu.

"Beni görmeye geldiğin o günden beri seni bulmaya uğraşıyorum," dedi Strike, "Senin için çok endişeleniyordum."

"Evet," dedi Billy. "Özür dilerim."

"Ofiste bana söylediğin şeyleri hatırlayabiliyor musun?"

Billy güya elini burnuna ve hemen ardından göğsüne götürdüyse de bu, Denmark Sokağı'nda sahnelediği tikin ancak hayaleti sayılabilecek, neredeyse sırf o zamanki hislerini hatırlatması için başvurulmuş bir hareket gibiydi.

"Bir çocuğun boğazlandığına şahit olduğunu düşünüyor musun hâlâ?" diye sordu Strike.

Billy işaret parmağını ağzına götürerek tırnağını kemirirken başıyla onayladı.

"Evet," diyerek parmağını ağzından indirdi. "Gördüm. Jimmy hayal gördüğümü söylüyor çünkü ben... malum, hastayım. Jimmy'yi tanıyorsun, değil mi? Onun peşinden beyaz ata gittin, değil mi?" Strike başıyla onayladı. "O kahrolası şey canlı, beyaz at," dedi Billy birden kahkahayı basarak. "Çok tuhaf, çok tuhaf. Daha önce hiç aklıma gelmemişti bu."

"Bana atın sırtında bir çocuğun öldürüldüğünü gördüğünü söyledin. Hangi atı kastediyordun?"

"Uffington beyaz atını," dedi Billy. "Büyük, kireçtaşından fiğür. Tepede, doğup büyüdüğüm yerin yakınında. Ata benzemiyor. Ejderhaya daha çok benziyor, zaten Dragon Hill'de. Neden herkes at olduğunu söylüyor, hiçbir zaman anlayamadım."

"Orada tam olarak nerede gördüğünü söyleyebilir misin?"

Tıpkı Strike'ın girişte gördüğü bir deri bir kemik kalmış kız gibi, sanki kendi içine bakıyordu Billy, dış dünya bir süreliğine onun için yok olmuştu. En sonunda sakince yanıt verdi.

“Ufacık çocuktum, gerçekten ufaktım. Bana bir şey vermişlerdi sanırım. Kendimi hasta hissettim; hayal görüyor gibiydim. Her şey yavaşlamıştı ve sersemlemiştim. Ve bana durmadan söylediklerini tekrarlatmaya çalışıyorlardı. Düzgün söyleyemiyordum ve hepsi bunu komik buluyordu. Tırmanırken çimenlerde yuvarlanıp düştüm. Birisi kaldırıp taşıdı beni bir süre. Uyumak istiyordum.”

“Sence uyuşturucu mu vermişlerdi sana?”

“Evet,” dedi Billy boğuk bir sesle. “Esrar muhtemelen. Jimmy de genelde yanında biraz taşırdı. Sanırım Jimmy'nin beni de yanlarında tepeye götürme nedeni, yaptıkları şeyi babama söylememi engellemekti.”

“Yaptıkları derken kimleri kastediyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Billy basitçe. “Büyükler. Jimmy benden on yaş büyük. Babam arkadaşlarıyla içmeye gittiğinde beni sürekli ona emanet ederdi. Bu grup gece eve geldi ve ben de uyandım. Aralarından biri bana yemem için yoğurt verdi. Bir çocuk daha vardı. Bir kız. Sonra hepimiz bir arabaya bindik... Gitmek istemedim ben. Kendimi hasta hissediyordum. Ağlıyordum ama Jimmy dövdü beni.

“Ve karanlıkta ata gittik. Ben ve küçük kızdan başka çocuk yoktu. Kız bağırıp duruyordu,” dedi Billy ve bunu derken sıkıca yüzünün derisi kemiklerine daha da sıkıca yapışmış gibi göründü Strike'a. “Anne diye ağlıyordu. Sonra o, ‘Annen duyamaz seni, gitti o,’ dedi.”

“Kim dedi bunu?” diye sordu Strike.

“O,” diye fısıldadı Billy. “Onu boğazlayan kişi.”

Kapı açıldı ve Strike'ın ilk kez gördüğü bir hemşire çay getirdi.

Meraklı gözleri Strike'ta, canlı bir sesle, “Buyurun,” dedi. Erkek psikiyatrin kaşlarını çatmasıyla hemşire geri geri çıkarak kapıyı kapattı.

“Kimse inanmadı bana,” dedi Billy. Strike bu cümlenin altındaki yakarışı duyabilmişti. “Daha fazla şey hatırlamaya çalışıyorum, keşke hatırlayabilsem. Sürekli bunu düşünmem gerekse bile biraz daha fazla şey hatırlayabilmek isterdim.

“Gürültü etmeyi kessin diye boğazını sıktı. Bu kadar ileri gitmeyi düşündüğünü sanmıyorum. Hepsi paniğe kapıldı. Birilerinin ‘Kızı öldürdün!’ diye bağırdığını hatırlıyorum... ‘Ya da oğlanı,’ diye ekledi sakince. ‘Jimmy daha sonra onun oğlan olduğunu söyledi ama şimdi bunu kabul etmeyecektir. Hepsini benim uydurduğumu söylüyor. ‘Bu siktüğimin olaylarının hiçbirini yaşanmamışken neden oğlandı diyeyim ki, kafayı mı yedin sen?’ diyor. Kızdı,” dedi Billy inatçı bir şekilde. “Neden kız olmadığını anlatmaya çalışıyordu Jimmy, bilmiyorum. Ona bir kız adıyla sesleniyorlardı. Adı neydi hatırlamıyorum ama kızdı.

“Düşüğünü gördüm. Ölü halde. Yerde yuvarlandı. Karanlıktı. Sonra paniklediler.

“Tepeden geri inişimizle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum; babamın yerinin yanındaki vadiye gömülen ölü dışında hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Aynı gece mi gömüldü?” diye sordu Strike.

“Sanırım. Sanırım aynı geceydi,” dedi Billy sinirlenerek. “Çünkü yatak odasının penceresinden dışarı baktığımı hatırlıyorum. Hâlâ karanlıktı ve onu vadiye taşıyorlardı. Babam ve o.”

“O dediğin kim?”

“Kızı öldüren. Sanırım oydu. İri herif. Beyaz saçlı. Yere pembe bir battaniyeye sarılmış bir balya koydular ve onu sardılar.”

“Babana gördüğün şeyin ne olduğunu sordun mu hiç?”

“Hayır,” dedi Billy. “Babama aile için ne yaptığıyla ilgili soru sormadım hiç.”

“Hangi aile için?”

Billy sahici bir şaşkınlık gibi görünen bir yüz ifadesiyle kaşlarını çatı.

“Kendi aileniz için mi yani?”

“Hayır, yanlarında çalıştığı aile için. Chiswell’ler için.”

Strike bunun iki psikiyatrin önünde merhum bakanın adının ilk kez telaffuz edildiği an olduğu izlenimini edindi. İki kalemin de bocaladığını gördü.

“Ölünün onlarla ne alakası vardı?”

Billy’nin kafası karışmış görünüyordu. Bir şey söylemek üzere ağzını açıysa da fikrini değiştirmiş olsa gerek, çatık kaşlarıyla soluk pembe duvarları inceledi ve işaret parmağını yeniden ağzına götürdü. Nihayet yanıt verdi. “Bunu neden söyledim, bilmiyorum.”

Yalan veya inkâr hissi vermemişti bu yanıt. Billy ağzından çıkan sözcüklere gerçekten şaşırmış görünüyordu.

“Çocuğu Chiswell’ler adına gömdüklerini düşünmene yol açacak başka bir şey duyduğunu veya gördüğünü hatırlamıyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Billy düşünceli bir şekilde alnını kırıstırarak. “Ben sadece... demin öyle derken... yani iyilik yaptığını... sanki bir şey duydum gibi... sonra...”

Başını iki yana salladı.

“Boş ver, neden söylediğimi bilmiyorum.”

İnsanlar, mekânlar ve şeyler, dedi Strike içinden ve not defterini çıkarıp açtı.

“Jimmy ve ölen küçük kız dışında,” dedi Strike, “o gece ata giden gruba dair başka ne hatırlıyorsun? Kaçının orada olduğunu söyleyebilir misin?”

Billy uzun uzun düşündü.

“Bilmiyorum. Belki... belki sekiz on kişi.”

“Tamamı erkek miydi?”

“Hayır. Kadınlar da vardı.”

Strike, Billy’nin omzunun üstünden, kadın psikiyatrin kaşlarının kalktığını gördü.

“Grup hakkında başka bir şey hatırlıyor musun? Küçüktün, biliyorum,” dedi Strike, Billy’nin olumsuz yanıtını tahmin ederek, “ve sana zihnini bulandıran bir şey verdiklerini de biliyorum. Ama

bana söylemediğin başka bir şey olabilir mi? Yaptıkları bir şey ya da? Giydikleri bir şey? Saçlarını veya tenlerinin rengini hatırlıyor musun? Herhangi bir şey yani..."

Uzun bir sessizliğin ardından Billy bir süre gözlerini yumdu ve sadece kendisinin duyabildiği bir öneriye kesin olarak katılmıyormuşçasına, bir kez daha başını iki yana salladı.

"Esmerdi. Küçük kız. Yani..."

Başını hafifçe çevirerek arkasındaki kadın doktoru işaret etti.

"Aşyalı mı?" diye sordu Strike.

"Olabilir," dedi Billy, "evet. Siyah saçlıydı."

"Tepeye kadar kim taşıdı seni?"

"Jimmy ve diğer adamlardan biri sırayla taşıdı."

"Karanlıkta orada ne aradığınızla ilgili bir şey diyen olmadı mı hiç?"

"Sanırım göze varmak istiyorlardı," dedi Billy.

"Atın gözüne mi?"

"Evet."

"Neden peki?"

"Bilmiyorum," dedi Billy ve elini gergin bir şekilde tıraşlı kafasında gezdirmeye başladı. "Gözle ilgili hikâyeler var işte. Kızı orada boğazladı, bunu biliyorum. Hatırlıyorum, evet. Öürken altına işedi. Beyazın üstüne sıçradığını gördüm."

"Bunu yapan adamla ilgili herhangi bir şey hatırlamıyorsun ama, değil mi?"

Billy'nin yüzü buruşmuştu. Kamburunu çıkarıp içine içine ağlarmışçasına iç çekerek başını iki yana salladı. Erkek doktor sandalyesinden yarı yarıya kalktı. Billy hareketi sezmiş gibiydi, zira kendini toparlayıp başını bir kez daha iki yana salladı.

"İyiym ben," dedi, "ona anlatmak istiyorum. Gerçek mi bilmek istiyorum. Hayatım boyunca... Artık dayanamıyorum, bilmem lazımdır. İzin verin sorsun. Sormak zorunda olduğunu biliyorum. İzin verin sorsun. Bunu yapabilirim."

Psikiyatr böylelikle sandalyesine geri oturdu.

“Çayını unutma Billy.”

“Tamam,” dedi Billy svetşörtünün koluyla gözlerindeki yaşı ve burnunu silerek. “Peki.”

Sargılı eliyle (demek ki bu elini kullanıyordu) kupaya uzanıp çayını yudumladı.

“Devam edelim mi?” diye sordu Strike.

“Tabii,” dedi Billy sakince. “Edelim.”

“Birilerinin Suki Lewis adında bir kızdan bahsettiğini duydun mu hiç Billy?”

Strike aslında hayır yanıtı duymayı bekliyordu. Öyle ki defterin “mekânlar” başlığı altındaki soruların yazılı olduğu sayfaya bile geçmişti ki Billy yanıt verdi.

“Evet.”

“Ne?” dedi Strike.

“Butcher kardeşler tanıyordu onu,” dedi Billy. “Jimmy’nin oradaki arkadaşları. Babamla birlikte, Chiswell’lerin evi civarında bir şeyler yaptılar bir ara. Bahçe işleri, atlarla alakalı işlere yardım falan.”

“Onlar Suki Lewis’i tanıyorlar mıydı?”

“Evet. Kaçtı, değil mi?” dedi Billy. “Yerel gazetelere çıktı. Butcher kardeşler televizyonda fotoğrafını görünce heyecanlanmıştı, ailesini de tanıyorlardı. Annesi kaçtı. Evet, evet, tedavi görüyordu ve Aberdeen’e kaçtı.”

“Aberdeen’e mi?”

“Öyle. Butcher’ların dediği buydu.”

“On iki yaşındaydı.”

“Orada ailesi vardı. Kalmasına izin verdiler.”

“Bu doğru mu?” diye sordu Strike.

Aberdeen’in Oxfordshire’lı ergen Butcher kardeşlere akıl almaz biçimde uzak görünüp görünmediğini ve yine Aberdeen’in kontrol edilemeyeceği ve dolayısıyla, tuhaf biçimde kulağa daha inanılır geleceği için mi bu hikâyeye inanmaya meyilli olduklarını anlamak istiyordu Strike.

“Tegan’ın abilerinden bahsediyoruz, değil mi?” diye sordu Strike.

Billy omzunun üzerinden erkek psikiyatra naif bir şekilde seslenerek, “Nasıl sıkı olduğunu görüyorsunuz,” dedi. “Ne kadar çok şey biliyor, görüyor musunuz?” dedi ve tekrar Strike’a dönerek, “Evet,” dedi. “Küçük kız kardeşleri o da. Onlar da bizim gibi, Chiswell’lerin yanında çalışıyordu. Geçmişte yapılması gereken çok iş vardı ama arazinin epey bir kısmını sattılar. Artık çok fazla çalışana ihtiyaçları yok.”

İki eliyle kupasını kavrayıp çayından biraz daha yudumladı.

“Billy,” dedi Strike, “ofisime geldiğin günden sonra neredeydin, biliyor musun bunu?”

Birdenbire malum tik geri döndü. Billy’nin sağ eli sıcak kupayı bıraktığı gibi seri ve sinirli bir şekilde önce burnuna, hemen ardından göğsüne gitti.

“Ben... Jimmy bu konu hakkında konuşmamı istemiyor,” dedi kupayı sakarca masaya geri koyarken. “Konuşmamam gerektiğini söyledi.”

Strike’ın arkasında duran erkek doktor, “Bana kalırsa abinin ne düşündüğü konusunda endişe etme, Bay Strike’ın sorularına yanıt vermen daha önemli,” dedi. “İstemezsen Jimmy’yi görmek zorunda olmadığını biliyorsun Billy. Seni daha iyi bir yere götürebilmesi için sana burada biraz daha zaman vermesini isteyebiliriz ondan.”

“Jimmy kaldığın yerde seni ziyaret ediyor muydu?” diye sordu Strike.

Billy dudaklarını ısırdı.

“Evet,” dedi sonunda, “ve bana orada kalmak zorunda olduğumu, aksi halde yine bütün işlerini berbat edeceğimi söyledi. Kapıda patlayıcı olduğunu düşündüm,” dedi gergin bir gülüşle. “Dışarı çıkmaya çalışırsam kapının havaya uçacağını düşündüm. Muhtemelen böyle olmayacaktı ama... değil mi?” dedi Strike’ın yüzünde bir ipucu arayan gözlerle. “Kötüyken bazen böyle şeyler düşünüyorum.”

“Seni tuttukları o yerden nasıl kurtulduğunu hatırlıyor musun?”

“Sanırım patlayıcıları devre dışı bıraktılar,” dedi Billy. “Herif bana tabanları yağlayıp kaçmamı söyledi ve ben de öyle yaptım.”

“Kimdi bu herif?”

“Beni orada tutmakla görevli kişi.”

“Esir tutulduğun sırada yaptığın herhangi bir şey hatırlıyor musun?” diye sordu Strike. “Nasıl oyalandın?”

Billy başını iki yana salladı.

“Ahşaba bir şey oyulduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu Strike.

Billy’nin bakışlarına korku ve merak yürüdü. Sonra birden kahkahayı bastı.

“Hepsini biliyorsun,” dedi ve sargılı sol elini havaya kaldırdı.

“Bıçak kaydı. Doğrudan etimi kesti.”

Erkek psikiyatr yardımcı olmak üzere ekleme yaptı: “Billy geldiğinde tetanos olmuştu. O elinde feci iltihaplanmış bir kesik vardı.”

“Kapıya ne oydun Billy?”

“Bunu gerçekten yaptım, değil mi? Kapıya beyaz atı oydum, değil mi? Çünkü daha sonra bunu gerçekten yapıp yapmadığımdan emin olamadım.”

“Evet, yaptın,” dedi Strike. “Kapıyı gördüm. İyi bir oyma işi.”

“Eh,” dedi Billy, “geçmişte bu tarz şeyler yapardım. Oyma yani. Babama.”

“Neyin üstüne at oyuyordun?”

“Kolyelerin,” dedi Billy şaşırtıcı bir şekilde. “Üzeri deriyle kaplanmış küçük ahşap halkaların üstüne. Turistler için. Wantage’daki bir dükkânda satılırdı.”

“Billy,” dedi Strike, “kendini nasıl o banyoda bulduğunu hatırlıyor musun? Oraya birini görmeye mi gittin yoksa biri seni alıp oraya mı götürdü?”

Billy’nin gözleri bir kez daha pembe duvarlarda gezindi. Gözleri arasında derin bir çukur açarak hafızasını zorladı.

“Bir adamı arıyordum. Winner adında... Ah, yok yok...”

“Winn? Geraint Winn mi?”

“Ta kendisi,” dedi Billy bir kez daha şaşkınca Strike’i süzerek. “Her şeyi biliyorsun. Bütün bunları nasıl bilebiliyorsun?”

“Seni arıyordum,” dedi Strike. “Seni, Winn’i bulmaya çalışmaya iten şey neydi?”

“Jimmy’nin onunla konuştuğunu duymuştum,” dedi Billy bir kez daha tırnaklarını yemeye koyularak. “Jimmy, Winn’in öldürülen çocuk hakkındaki her şeyi açığa çıkarmamıza yardım edeceğini söylemişti.”

“Winn size boğazlanan çocukla ilgili gerçeklerin açığa çıkması için yardım mı ediyordu?”

“Evet,” dedi Billy gergin bir şekilde. “Bak, seninle görüştüktan sonra senin de beni yakalayıp bir yere kapatmaya çalışanlardan biri olduğunu sandım. Bana tuzak kurmaya çalıştığını sandım ve... kötüyken böyle oluyorum,” dedi ümitsizce. “O yüzden sana değil de Winner’a, Winn’e gittim. Jimmy’ye bir telefon numarası ve adres vermişti. İşte ben de Winn’i bulmaya gittim ve sonra da yakalandım.”

“Yakalandım derken?”

“Esmer tenli herif tarafından,” diye mırıldandı Billy gözünün ucuyla kadın psikiyatrı keserek. “Ondan korkmuştum, terörist olduğunu ve beni öldüreceğini düşündüm. Ama sonra bana devlette çalıştığını söyledi ve ben de benim o evde tutulmamı devletin istediğini sandım. Kapılara, pencerelere patlayıcılar bağlandığını... Ama bunların gerçek olduğunu sanmıyorum. Bu kısmı ben uydu-ruyordum. Muhtemelen beni banyosunda istemedi. Muhtemelen benden tümünden kurtulmak istedi,” dedi acı bir tebessümle. “Ve bir yere gidemiyordum çünkü havaya uçacağımı düşünüyordum.”

Sağ eli dalgın bir şekilde burnuna ve hemen ardından göğsüne gitti. “Sanırım seni geri aramaya çalıştım ama sen yanıt vermedin.”

“Evet, aradın. Telesekretere mesaj bıraktın.”

“Öyle mi yapmışım? Ha... Oradan çıkmama yardım edebileceğini düşündüm... Kusura bakma,” dedi gözlerini ovuşturarak. “Bu hale gelince ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Ama bir çocuğun boğazlandığını gördüğünden eminsin, öyle değil mi Billy?” diye sordu Strike sakince.

“Öyle,” dedi Billy suratını buruşturup başını kaldırarak. “Onda değişen bir şey yok. Gördüğümü biliyorum.”

“Hiç kazdın mı? Gömüldüğünü düşündüğün...”

“Yok artık,” dedi Billy. “Babamın evinin yanını kazmak mı? Asla. Korktum,” dedi kısık sesle. “Onu tekrar görmek istemedim. Onu gömdükten sonra, orada ısırganların, yabani otların büyümesine müsaade ettiler. Asla inanamayacağın rüyalar görürdüm eskiden. Karanlıkta vadiden çıktığını, her yeri çürümüş bir halde yatak odamın penceresine tırmanmaya çalıştığını falan.”

Psikiyatrların kalemleri şimdi kâğıtlarda hışırtyla hareket ediyordu.

Strike defterine yazdığı “Şeyler” başlığına geçti. Sormak istediği sadece iki soru kalmıştı.

“Cesedin gömüldüğünü gördüğün yerde hiç haça rastladın mı Billy?”

“Hayır,” dedi Billy bunun düşüncesinden bile korkarak. “Başka şansım olsa vadinin yakınından dahi geçmezdim bir daha. Asla istemezdim.”

“Son soru,” dedi Strike. “Billy, babanın Chiswell’ler için olağandışı bir şey yaptığını hatırlıyor musun? Elinden her iş geldiğini biliyorum. Ama sen başka bir şey hatırlıyor musun? Yani yaptığı...”

“Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu Billy. Birden bütün görüşme boyunca korkmadığı kadar korkmaya başlamış görünüyordu.

“Bilmem,” dedi Strike dikkatle onun tepkilerini gözlemleyerek. “Sadece merak ediyorum...”

“Jimmy beni bu konuda uyardı! Bana senin babamı araştırdığını söyledi. Bizi bu yüzden suçlayamazsın, bizim bir alakamız yok, çocuktuk biz daha.”

“Sizi herhangi bir şeyle suçladığım yok,” dedi Strike. Ama bir kez daha sandalyeler gıcırdadı. Billy ve iki psikiyatrist aynı anda ayağa kalktı; kadının eli tedbir için kapının kenarındaki ikaz düğmesine doğru uzandı. Strike bunun bir alarm düğmesi olduğunu biliyordu.

“Benimle bunu konuşmaya mı geldin? Benim ve Jimmy’nin başını belaya sokmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır,” dedi Strike kendisi de ayağa kalkarak. “Buraya geldim çünkü senin bir çocuğun boğazlandığını gördüğüne inanıyorum Billy.”

Telaşlanan ve işkillenen Billy’nin sargılı eli üst üste iki kez burnuna ve göğsüne gitti.

“O zaman neden babamın ne yaptığını soruyorsun?” diye fısıldadı. “Kız onun yüzünden ölmedi, onun bununla bir alakası yok! Jimmy mahvedecek beni,” dedi çaresiz bir tonda. “Bana senin, babamın yaptığı şey yüzünden onun peşine düştüğünü söyledi.”

“Kimse kimseyi mahvetmeyecek,” dedi erkek psikiyatrist kesin bir dille. Strike’a dönerek, aceleci bir tonla, “Sanırım artık zamanımız doldu,” diye ekledi ve kapıyı açtı. “Tamamdır Billy, sen gidebilirsin.”

Ama Billy yerinden kıpırdamadı. Bir deri bir kemik kalmıştı ama yüzü, akıl sağlığını onu koruması gereken insanlar yüzünden yitiren küçük, öksüz bir çocuğun korku ve çaresizliğini ele veriyordu. Tantanalı, oradan oraya koşturup durmakla geçen çocukluk yılları boyunca evsiz, ailesi tarafından ihmal edilmiş sayısız çocukla karşılaşan Strike, Billy’nin yetişkinler dünyasından son bir talepte bulunan, yetişkinlerden yapmaları beklenen şeyi yapmalarını isteyen, kaosu bertaraf edip düzen getirmelerini, gaddarlığın yerini akliselimin almasını isteyen yüz ifadesini tanıdı. Yüz yüze geldiklerinde, bir deri bir kemik kalmış, kafası tıraşlı bu psikiyatri hastasıyla tuhaf bir yakınlık hissetti Strike. Çünkü o da kendi içinde aynı düzen hasretiyle yanıyordu, bunun farkındaydı. Kendi durumu, onu masanın resmî tarafına taşımıştı ama belki de aralarında sadece bir fark vardı: Strike’in annesi, hayat oğlunun

başına korkunç belalar sardığında, dağılıp yıkılmasına engel olabilecek kadar uzun yaşamıştı, oğlunu bu kadar da olsa sevmişti.

“Boğazlandığını gördüğün çocuğa ne olduğunu çözeceğim Billy. Söz veriyorum.”

Psikiyatrlar şaşkın, hatta onaylamaz gözlerle bakıyordu. Bu onun uzmanlık alanı değildi sonuçta ama yine de kesin ifadeler kullanmak, çözüm güvencesi vermek gerektiğini biliyordu Strike. Defterini cebine koyup masanın arkasında hareketlenerek Billy'ye elini uzattı. Birkaç uzun anlık değerlendirmenin akabinde Billy'nin husumeti bitmiş gibiydi. Ayaklarını sürüyerek Strike'a yaklaştı, uzattığı elini sıktı ve gözyaşları içinde uzun sayılabilecek bir süre elini bırakmadı.

Doktorlar duyamasın diye fısıldayarak şöyle dedi Strike'a. “Atı onlara koymaktan nefret ediyordum Bay Strike. Bundan nefret ediyordum.”

Sen gerçekten bunu yapmaya hazır mısın Rebekka? Cesaretin ve isteğin var mı?

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Vanessa'nın tek yatak odalı dairesi Wembley Stadyumu'na hayli yakın bir noktadaki müstakil bir binanın zemin katıydı. Vanessa o sabah işe gitmek üzere evden ayrılmadan önce Robin'e yerleşecek yeni bir ev bulmasının birkaç günden uzun süreceğini bildiği ve o zamana kadar birlikte kalmalarının sıkıntı olmayacağı konusunda kibarca güvence vererek dairenin yedek anahtarını ona vermişti.

Önceki gece karşılıklı içerek geç saatlere kadar oturmuşlardı. Vanessa, Robin'e eski nişanlısının onu aldattığını nasıl ortaya çıkardığını bütün ayrıntılarıyla anlatmıştı ki bu, Vanessa'nın daha önce hiç bahsetmediği manevralarla ve karşı manevralarla dolu, Vanessa'nın biri eski nişanlısı için, diğeri de eski nişanlısının sevgilisi için olmak üzere, iki sahte Facebook hesabı açarak üç aylık sabırlı bir sürecin akabinde her ikisinden de çıplak fotoğraflar almayı başarmasıyla son bulan dört başı mamur bir hikâyeydi. Robin, Vanessa'nın, bu fotoğrafları favori restoranlarındaki iki kişilik masalardan birinde, Sevgililer Günü zarfı içinde eski nişanlısına uzattığı sahneyi yeniden canlandırması karşısında hem etkilenmiş hem de afallamış, gülmekten kendini alamamıştı.

“Sen fazla kibarsın kızım,” demişti Vanessa delici bakışlarıyla Pinot Grigio üzümü şarabı üzerinden Robin’e bakarak. “Ben senin yerinde olacaktım ki, hiçbir şey yapamasam, o hatunun küpesini alır bir yerlerine...”

Vanessa artık işteydi. Robin’in bilgisayarı önünde açık vaziyette oturduğu kanepenin ucunda güzelce katlanmış misafir yorganı duruyordu. Bütün öğleden sonrasını internette Strike’ın verdiği maaşla karşılayabileceğini düşündüğü kiralık odaları inceleyerek geçirmişti. Düşündüğü fiyat aralığındaki ilanları incelerken, Flick’in dairesindeki ranzanın görüntüsü tekrar tekrar gözünün önüne geliyordu. İlanlardan bazıları birden çok yatağın yerleştirildiği çirkin, barakayı andıran odalar iken diğerlerinin komşular tarafından ölü bulunan istifçi münzevilerle ilgili haberlerde kullanılması gerekirmiş gibi görünen fotoğrafları çekilmişti. Önceki gecenin şen şakrak kahkahaları mazide kalmıştı artık. Robin kaç bardak çay içerse içsin yumuşamayı reddeden boğazındaki o acı verici, sert yumruyu umursamıyordu.

Matthew o gün iki kez ona ulaşmaya çalışmıştı. Robin ikisinde de telefonu açmamış, Matthew da mesaj bırakmamıştı. Robin’in çok geçmeden bir boşanma avukatıyla görüşmesi gerekecek ve bu da ona şu anda sahip olmadığı bir paraya mal olacaktı. Ama önceliği kendisine kalacak bir yer bulmak ve Chiswell vakasına her zamanki mesaisini ayırmak olmalıydı, zira Strike, onun üzerine düşen işleri yapmamaya başladığını hissedecek olursa, şu anda hayatında bir değeri ve anlamı olan tek şey de tehlikeye girmiş olacaktı.

Üniversiteyi bıraktın. Şimdi de bizi bırakıyorsun. Terapistini bile yüzüstü bıraktın. Döneğin tekisin sen.

Meçhul dairelerdeki berbat odaların fotoğrafları gözünün önünde buharlaşıırken Matthew ile Sarah’yı kayınpederinin satın aldığı maun ağacından, hantal yatakta hayal etti ve bu hayal Robin’in iç organlarını eritmiş gibi oldu. Kendini tutamayıp Matthew’u arayarak bağırarak, ağzına geleni söylemek istedi. Ama bunu

yapmadı, Matthew'un onu dönüştürmeye çalıştığı akılsız, iradesiz, kontrolsüz kadına, *döneğin tekine* dönüşmeyi kabul etmeyecekti.

Diğer taraftan Strike'a vereceği haberler vardı. Strike, Billy'yle görüşmesini bitirir bitirmez paylaşmayı ipe çektiği haberler. Raphael Chiswell o sabah on birde telefona yanıt vermiş ve baştaki soğukluğun ardından, kendi seçeceği bir mekânda onunla görüşmeyi kabul etmişti. Bir saat sonraysa görüşme için ikna edilmeye çok da ihtiyacı varmış gibi görünmeyen Tegan Butcher dönüş yapmıştı. Aslına bakılırsa kadın, meşhur Strike'la değil de onun partneriyle görüşeceği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Robin, Putney'deki bir odanın (*ev sahibesiyle birlikte kalınacak, ev ahalisi vejetaryen, odayı tutacak kişi kedileri seven biri olmalı*) bilgilerini not aldıktan sonra saatini kontrol etti ve Albury Sokağı'ndan aldığı ve ütüleyip giymeye hazır halde Vanessa'nın mutfak kapısına astığı tek elbisesini giymeye karar verdi. Wembley'den Raphael'le buluşmak üzere sözleştikleri Old Brompton Caddesi üzerindeki restorana ulaşması bir saatten fazla sürecekti; o yüzden şık ve bakımlı görünebilmek için hazırlanmasının normalden daha uzun sürmesinden korkuyordu.

Robin'in, Vanessa'nın banyo aynasında gördüğü yüzü kireç gibiydi; uykusuzluktan gözleri hâlâ şişti. Cildindeki lekeleri kapatıcıyla gizlemeye çalıştığı esnada telefonu çaldı.

"Cormoran, selam," dedi Robin sesi hoparlöre alarak. "Billy'yle görüşebildin mi?"

Strike'ın Billy'yle yaptığı görüşmeye ilişkin bilgileri paylaştığı on dakika zarfında Robin makyajını bitirdi, saçını taradı ve elbisesini giydi.

"Biliyorsun," diye bitirdi Strike, "Billy'nin daha en başta bizden yapmamızı istediği şeyi, kazma işini yapıp yapmamız gerektiğini düşünmeye başladım."

"Hımm," dedi Robin ve hemen ardından ekledi, "dur bir saniye, ne dedin? Yani... gerçek anlamda kazmak mı?"

"Yapmak gerekebilir," dedi Strike.

Gün boyu ilk kez bir şey, korkunç bir şey Robin'in kendi dertlerinin önüne geçmişti. Jasper Chiswell'inki konforlu, steril hastane koşulları ve cenaze evi dışında gördüğü ilk ölü beden olmuştu. Poşet geçirilmiş turp şeklindeki kafasının, karanlık, derin bir çukuru andıran ağzının görüntüsü hâlâ zihninde taptaze dursa da bu bile, toprağın altında kurtların arasında çürümüş bir battaniye ve çocuk kemikleriyle karşılaşma ihtimalinin yanında olağan kalıyordu.

“Cormoran, vadiye bir çocuğun gömüldüğüne gerçekten inanıyorsan polise haber vermemiz gerekiyor.”

“Billy'nin psikiyatrlarının ona kefil olacağını bilsem bunu yapabilirdim ama kefil olmayacaklardır. Görüşme sonrasında onlarla da uzun uzun konuştum. Çocuk boğazlama olayının *yaşanmadığından* yüzde yüz eminiz diyemiyorlar; yani eski, olumsuz bir problemin kanıtlanmasının imkânsızlığıyla ilgili terane... Ama böyle bir şey olduğuna da inanmıyorlar.”

“Kendisinin uydurduğunu mu düşünüyorlar?”

“Tam olarak değil. Bir yanılsama olduğunu ya da en iyi ihtimalle küçük yaşta gördüğü bir şeyi yanlış yorumladığını düşünüyorlar. Belki televizyonda gördüğü bir şeyi örneğin. Gösterdiği diğer bütün semptomlarla örtüşüyor bu. Şahsi fikrim orada, vadide bir şey bulmamızın düşük ihtimal olduğu yönünde, ama bunu netleştirmek iyi olacaktır kuşkusuz. Her neyse, senin günün nasıl geçti? Yeni bir gelişme var mı?”

“Hı?” dedi Robin yine hissizleşmiş bir şekilde. “Ha, evet. Saat yedide Raphael'le bir içki içeceğim.

“Müthişsin,” dedi Strike. “Nerede?”

“Nam Long bir şey... Nam Long Le Shaker?”

“Chelsea'deki mekân mı?” dedi Strike. “Çok uzun zaman önce gitmiştim. Geçirdiğim en iyi akşamdı diyemem.”

“Ve Tegan Butcher da dönüş yaptı. Sesinden anladığım kadarıyla o da hayranlarından biri.”

“Bu davadaki tek eksik zihinsel marazı olan ikinci bir şahitti zaten.”

“Hiç hoş değil,” dedi Robin neşe katmaya çalıştığı bir ses tonuyla. “Neyse işte, annesiyle birlikte Woolstone’da kalıyor ve Newbury Hipodromu’nda bir barda çalışıyormuş. Bizimle köyde buluşmak istemediğini, annesinin onu bizimle birlikte görmekten hoşlanmayacağını söyledi. O yüzden onu görmeye Newbury’ye gidip gidemeyeceğimizi sordu.

“Woolstone’a ne kadar uzaklıktaymış?”

“Otuz otuz beş kilometre falandır.”

“Peki,” dedi Strike, “senin Land Rover’a atlayıp Tegan’la görüşmek için Newbury’ye gitmeye ne dersin? Sonrasında da belki vadi civarına bir kez daha bakarız.”

“Aa... tamam, olur,” dedi Robin akıllı lojistik bir soruna takılarak. Malum, Land Rover’ı almak için Albury Sokağı’na dönmesi gerekecekti. Vanessa’nın sokağındaki park yerleri için izin alınması gerektiği için arabayı almamıştı. “Ne zaman?”

“Tegan ne zaman görüşebilecekse o zaman. Ama en ideali bu hafta. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.”

“Tamamdır,” dedi Robin bir yandan önündeki birkaç gün boyunca kiralık odaları görmekle ilgili farazi planlarını düşünerek.

“Her şey yolunda mı Robin?”

“Evet, tabii ki.”

“Raphael’le konuştuktan sonra ararsın o halde, tamam mı?”

Robin görüşmenin bitmiş olmasına sevinerek, “Tamam,” dedi. “Sonra konuşuruz.”

... Bir insanın içinde iki farklı arzunun aynı anda olabileceğine inanıyorum.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Nam Long Le Shaker yıkık bir kolonyal dönem barı hissi veriyordu. Loş, yapraklı bitkiler, muhtelif tablolar ve güzel kadın resimleriyle süslü, Vietnam ile Avrupa tarzlarının karması bir dekora sahipti. Robin saat yedi buçukta içeri girdiğinde Raphael'i koyu renk takım elbisesi, kravatsız beyaz gömleğiyle içkisini yarılamış, ıslıl ıslıl şişelerin bulunduğu duvarın önünde duran uzun saçlı, güzel bir kadınla laflarken buldu.

"Selam," dedi Robin.

Raphael hafif soğuk bir tavırla, "Merhaba," diye yanıt verdi ve hemen ardından ekledi. "Gözlerin farklı görünüyor. Chiswell malikânesinde de bu renk miydi?"

"Mavi mi? Evet," dedi Robin. Hava sıcak olmasına rağmen içi üşüyormuş gibi geldiğinden üzerine bir ceket almıştı, onu çıkardı.

"O lanet ampuller olmadığından fark etmemişim demek ki. Ne içersin?"

Robin tereddüt etti. Görüşme esnasında alkol almamalıydı ama diğer taraftan bir anda canı içki çekmişti. O karar vereme-

den Raphael hemen laf çarptı. “Bugün yine gizli görevdeyiz, öyle değil mi?”

“Neden soruyorsun bunu?”

“Evlilik yüzüğün çıkmış da yine.”

“Ofiste de gözlerin böyle keskin miydi?” diye sordu Robin ve Raphael’in sırtması, isteme istemeye de olsa ondan neden hoşlandığını ona bir kez daha hatırlattı.

“Gözlüklerinin sahte olduğunu fark etmiştim, hatırlıyor musun?” diye sordu. “Siyaset dünyası için fazla güzel olduğundan ciddiye alınmak için takıyorsun diye düşünmüştüm o zaman. Yani bunlar,” diyerek koyu kahverengi gözlerini işaret edip devam etti, “keskin olabilir. Ama aynısını,” eliyle hafifçe başına vurdu, “bunun için söyleyemeyiz.”

“Bir kadeh kırmızı şarap alacağım,” dedi Robin gülümseyerek, “ve kesinlikle ben ödeyeceğim.”

“Her şeyi Bay Strike’a yazdırıcaksak yemek de yiyelim,” dedi Raphael derhal. “Açlıktan karnım gurulduyor ve meteliक्सizim.”

“Ciddi misin?”

Ajanstan aldığı maaşla kirasını karşılayabileceği uygun bir oda arayışıyla geçen günün ardından, Robin’in şimdi oturup Chiswell’in yoksulluk tanımını sil baştan dinlemeye mecali yoktu.

“Evet, inanman bayağı düşük ihtimal olsa da ciddiyim,” dedi Raphael hafif buruk bir sırıtışla. Robin aklından geçenleri onun okumuş olmasından kuşkulandı. “Cidden, yemek mi yiyeceğiz yoksa başka bir şey mi?”

“Peki,” dedi bütün gün neredeyse hiçbir şey yememiş olan Robin, “hadi yiyelim.”

Raphael bira şişesini bardan alıp Robin’in önünde restoran kısmına doğru yürüdü ve duvar kenarındaki iki kişilik masalardan birine oturdular. Saat henüz o kadar erkendi ki restoranın akşam yemeği siparişi verecek yegâne müşterisi olabilirlerdi.

“Annem seksenlerde sık sık buraya gelirmiş,” dedi Raphael. “Meşhur bir yer çünkü sahibi zengin ve şöhretli insanlara buraya

girecek kadar şık giyinmemişlerse siktir çekmeyi severmiş ve herkesin de hoşuna gidermiş bu.”

“Gerçekten mi?” dedi Robin. Akıllı bambaşka bir yerdeydi. Bir daha hiç Matthew’la böyle baş başa oturup akşam yemeği yemeyecekleri aklına gelmişti bir anda. Bunu en son Le Manoir aux Quat’Saisons’ta yaptıklarını hatırladı. Matthew sessizce yemeğini yerken neler düşünmüştü acaba? Strike’la çalışmaya devam edeceği için kızgındı ona kuşkusuz. Ama belki de akıllı bütün o çekici yönleriyle, Christie’s’teki yüksek maaşlı işi, başkalarının servetleri hakkındaki engin bilgisi ve elbette ki nişanlısının aldığı elmas küpeleri Robin’in yastığına takılırken sergilediği özgüvenli cinsel performansıylay Sarah’daydı o esnada.

“Dinle, benimle yemek yeme fikri yüzünü bu hale sokuyorsa, bara dönmek bana uyar,” dedi Raphael.

“Ne?” dedi Robin içine gömüldüğü düşüncelerden beklenmedik bir anda çekip çıkarılmış gibi. “Yo, hayır, hayır. Seninle bir ilgisi yok.”

Garson, Robin’in şarabını getirdi ve Robin büyük bir yudum aldı.

“Affedersin,” dedi, “Kocamı düşünüyordum da. Dün gece terk ettim onu.”

Robin, Raphael’in şişesi ağzında, şaşkınlıktan donmuş yüzünü izlerken, görünmez bir sınırı geçtiğinin farkındaydı. Ajansta geçirdiği onca zaman boyunca, karşısındakinin güvenini kazanmak için asla özel hayatıyla ilgili gerçeklerden söz etmemiş, sırf bir insanı kendi tarafına çekmek için özel hayatı ile profesyonel hayatını birbirine karıştırmamıştı. Matthew’un sadakatsizliğini, Raphael’i manipüle etmenin bir aracına dönüştürürken, kocasını hayrete düşürecek ve tiksindirecek bir şey yaptığının bilincindeydi. Matthew’un gözünde, evlilikleri mukaddes kalmalıydı; hastalıklı ve köhne bulduğu Robin’in mesleğinin dışında bir dünya olarak korunmalıydı.

“Ciddi misin?” diye sordu Raphael.

“Evet,” dedi Robin, “ama Venetia olduğum sıralar anlattığım onca zırvadan sonra şimdi bana inanmanı beklemiyorum. Her neyse,” dedi ve çantasından defterini çıkarırken ekledi. “Bazı sorular sormamın senin için bir mahsuru olmadığını söylemiştin, öyle değil mi?”

“Eee, evet,” dedi Raphael daha da dalgacı mı davranmalı yoksa kaygılanmalı mı, karar veremediğini açık ederek. “Bu gerçek mi? Dün gece evliliğini bitirdin mi yani?”

“Evet,” dedi Robin. “Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?”

“Bilmem,” dedi Raphael. “Sen... Aslında ne kadar dikkat çektiğinin farkında değil gibisin.” Gözlerini Robin’in yüzüne dikti. “Şaşkınlığım biraz bundan.”

“Sadece sorularımı sorabilir miyim peki?” dedi Robin sakın kalmaya kararlı bir şekilde.

Raphael birasını yudumladı ve yanıt verdi. “Daima işinle meşgulsün. Bu da bir erkeğin düşünceleri karşısında dikkatinin dağılacağı anlamına geliyor.”

“Bak, gerçekten...”

“Peki, peki, sorular... Ama önce siparişleri verelim. Çin mantısı yer misin?”

“Herhangi bir şey olur,” dedi Robin defterini açarken.

Yemekleri sipariş etmek Raphael’i neşelendirmiş gibi görüyordu.

“İçmeyecek misin?”

Robin, “Aslında hiçbir şey içmemem gerekiyordu,” diye yanıt verdi ve gerçekten de ilk yudumundan sonra şarap kadehine ilk kez tekrar dokundu. “Pekâlâ, Ebury Sokağı hakkında konuşmak istiyorum.”

“Dinliyorum,” dedi Raphael.

“Kinvara’nın anahtarlar konusunda söylediklerini duydun. Merak ettiğim nokta şu...”

“Bende de bir anahtar olup olmadığı mı?” diye sordu Raphael sakince. “Tahmin et, o eve kaç kere girmişliğim var?”

Robin bekledi.

“Bir kere,” dedi Raphael. “Çocukluğumda hiç gitmedim. İçeri girdiğimde... malum, bir kez olsun ziyaretime gelmeyen babam tekrar salıverildiğimde onu görmem için Chiswell malikânesine davet eti beni. Ben de öyle yaptım. Saçıma taradım, takımıma giydim, o cehennem çukuruna kadar onca yol teptim ve kendisi zahmet edip gelmedi. Geç saatteki bir oylama mı ya da neyse artık, meclisten ayrılamamış. Çocukluğumdan beri kâbuslar gördüğüm o depresyon kaynağı evde Kinvara’nın da bütün gece avucunun içine düşüp kalmış olmama ne kadar sevindiğini hayal edebilirsiniz. Evine hoş geldin Raff.

“Sabah ilk trenle Londra’ya geri döndüm. Sonraki hafta babamla hiç temasa geçmedim. En sonunda yeni bir tebligat aldım; bu kez Ebury Sokağı’ndaki eve çağırıdı. Madem yine kimsenin gelmeyeceğini düşünüyordum, niye gidecektim ki?”

“Bilmem,” dedi Robin. “Neden gittin?”

Raphael, Robin’in gözlerinin içine bakarak anlatmaya devam etti:

“Bir insandan hem nefret edebilir hem de sana değer vermesini bekleyebilirsiniz ve yine bu beklentin yüzünden de kendinden nefret edersin.”

“Evet,” dedi Robin sakince, “elbette öyle.”

“Dolayısıyla koşa koşa gittim Ebury Sokağı’na. Candan, gönülden bir şey değil belki, nihayetinde sen de babamı tanıyordun, ama işte, insani bir duygu görebileceğimi umuyordum. Kapıyı açtı ve, ‘İşte buradasın,’ deyip beni oturma odasına aldı. Henry Drummond da oradaydı, yani bunun bir iş görüşmesi olacağını o anda anladım. Drummond bana iş vereceğini söyledi, babam bağıra çağıra bu işi de batırmamamı söyledi ve bana tekrar kapıyı gösterdi. Oraya ilk ve son girişim oldu bu,” dedi Raphael ve ekledi, “o yüzden evle pek haşır neşir olduğumu söyleyemeyeceğim.”

Biraz önce ne dediğini düşündükten sonra ufak bir kahkaha attı.

“Ve babam orada intihar etti tabii bir de. Az kalsın unutuyordum.”

“Anahtarın yok yani,” dedi Robin not alırken.

“Hayır, diğer pek çok şey gibi yedek anahtarım da yoktu, دیدiğim zaman oraya gidebileceğim yönünde bir teklif de almadım hiçbir zaman.”

“Biraz konuyla alakasız gibi gelecek ama sormam gereken başka bir şey daha var,” dedi Robin.

“Bak işte bu kulağa enteresan geliyor,” dedi Raphael öne doğru eğilerek.

“Babanın başka bir ilişkisi olabileceğinden kuşkulandığın oldu mu hiç?”

“Ne?” dedi Raphael nerdeyse gülünç bir tepkiyle. “Hayır. Ama... Ne?”

“Son bir yıldır falan mesela,” dedi Robin. “Kinvara’yla evliyen yani.”

Raphael bu sorudan kuşkullanmış görünüyordu.

“Tamam,” dedi Robin, “bir fikrin yoksa...”

“Bir ilişkisi olduğunu düşünmeye sevk eden şey ne seni cidden?”

“Kinvara daima fazla sahipleniciydi, babanın ne yapıp ettiği konusunda şüpheliydi hep, yanılıyor muyum?”

“Öyle,” dedi Raphael zoraki bir gülümsemeyle, “ama nedenini biliyorsun. *Sendin* neden.”

“Ben ofise gelmeden aylar önce bir ara kendini kaybettiğini duydum. Birilerine babanın onu aldattığını söylemiş. Tam anlamıyla deliye dönmüş. Tayın uyutulduğu dönemmiş ve...”

“Babamın kafasına çekici mi indirmiş?” dedi Raphael kaşlarını çatarak. “Of! Ben de tayın uyutulmasını istemediği için yaptığını sanmıştım bunu. Yani... babam gençliğinde hızlıymış sanırım. Belki de Chiswell malikânesine gittiğim gece de bunun peşindeydi; bu yüzden kendisi Londra’da kalırken oraya beni gönderdi! Kinvara onun akşam kesinlikle geri döneceğini umuyordu ve son dakikada cayınca da öfkeden kudurmuştu.”

“Evet, olabilir,” dedi Robin not alarak. “Bu hangi tarihi, hatırlıyor musun?”

“Aslına bakarsan hatırlıyorum. Hapishaneden çıktığım günü unutmam kolay değil sonuçta. Geçen sene, 16 Şubat Çarşamba günü çıktım ve babam ertesi cumartesi Chiswell malikânesinde olmamı istedi benden. Yani... on dokuzunda.”

Robin tarihi not etti.

“Hiç başka bir kadın olabileceğine dair herhangi bir işaret gördün ya da duydun mu?”

“Yapma şimdi,” dedi Raphael, “Sen de Avam Kamarası’ndaydın. Onunla ne kadar az konuştuğumuzu gördün. Gelip bana kimlerle yatıp kalktığını mı anlatacaktı yani?”

“Gece Jack o’Kent’in hayaletinin arazide dolandığını gördüğünü anlattı.”

“O farklı. O zaman sarhoştı, hastalıklıydı. Tuhaftı. İlahi adaletten bahsedip duruyordu... Bilmiyorum, sanırım bir ilişkisinden bahsediyordu muhtemelen. Belki de üç eş eskittikten sonra nihayet vicdanı sızlamaya başlamıştı.”

“Annenle evlenmediğini sanıyordum.”

Raphael’in gözleri kısıldı. “Affedersin. Bir an piç olduğumu unutmuşum.”

“Ah, yapma şimdi,” dedi Robin kibarca. “Onu kastetmediğimi biliyorsun.”

“Tamam tamam, kusura bakma,” diye mırıldandı Raphael. “Alınganlığım tuttu birden. Ebeveyninin mirasından çıkarılmak insanı alıngan yapıyor.”

Robin, Strike’ın miras konusundaki o malum, “*Mesele daima paradır ama para değildir*,” hükmünü hatırladı ve Raphael esraren bir şekilde Robin’in aklından geçeni okumuş gibi devam etti.

“Mesele para değil. Gerçi kim bilir nerelere kullanabilirdim o parayı. İşsizim ve ihtiyar Henry Drummond’ın bana referans olacağını sanmam. Ve şimdi annem de temelli İtalya’ya yerleşiyor gibi görünüyor. O yüzden Londra’daki evi satmaktan bahsediyor ki bu

da yakında evsiz kalacağım anlamına geliyor. Anlayacağın,” dedi buruk bir şekilde. “Sonum Kinvara’nın seyisi olmak. Kimse onun çalışanı olmak istemeyecektir ve kimse de beni işe almayacak...

“Ama mesele para değil. Mirastan çıkarılınca... Eh, her şeyden çıkarılıyorsun. Ölen kişinin ailesine son sözü bu. Ve bunun bir kez olsun lafını açmadım. Şimdi de Torquil pisliği kalkmış bana annemle birlikte Siena’ya gidip sıfırdan başlamamı tavsiye ediyor. Yavşak herif,” dedi Raphael tekinsiz bir yüz ifadesiyle.

“Annen orada mı yaşıyor? Siena’da mı?”

“Evet. Bu aralar bir İtalyan kontla birlikte yaşıyor ve inan bana, yirmi dokuz yaşındaki oğlunun yanlarına taşınması adamın isteyeceği son şeydir. Adamın evlenmek istediğini gösteren tek bir işaret yok ve annem de yaşını dert etmeye başladı. O yüzden de buradaki daireyi satmak istiyor. Babamı kafeslediği döneme göre biraz daha yaşlı artık.”

“Kastettiğin...”

“Bilerek hamile kaldı. Bu kadar şaşırma. Annem beni hayatın gerçeklerinden koruması gerektiğine inanan biri değil. Bu hikâyeyi yıllar önce anlattı bana. Kaybettiği bir kumarım ben. Hamile kalırsa babamın onla evleneceğini düşünmüş ama senin de ifade ettiğin gibi...”

“Affedersin,” dedi Robin. “Gerçekten özür dilerim. Yaptığım düşüncesizlikti ve... aptalcaydı.”

Robin, Raphael’in canın cehenneme diyeceğini düşündüyse de aksine Raphael sakince yanıt verdi. “Bak, çok tatlısın işte. Tamamı rol değildi, öyle değil mi? Ofiste yani...”

“Bilmem,” dedi Robin. “Sanmam.”

Raphael’in bacaklarının masanın altından usulca bacaklarına değdiğini fark edince sandalyesini hafifçe geriye çekti.

“Kocan nasıl biri?” diye sordu Raphael.

“Nasıl tarif edebilirim bilmiyorum.”

“Christie’s’te mi çalışıyor?”

“Hayır,” dedi Robin, “muhasebeci.”

“Yok artık,” dedi Raphael şaşırarak. “Öyle tiplerden mi hoşlanıyorsun yani?”

“Tanıştığımızda muhasebeci değildi. Babanın ölüm sabahı seni aramasına dönebilir miyiz lütfen?”

“Nasıl istersen,” dedi Raphael, “ama ben senden konuşmayı tercih ederim şahsen.”

“Peki, o zaman bana o sabah ne yaşandığını söylemeye ne dersin? Sonra istediğini sorabilirsin bana.”

Raphael’in yüzünde anlık bir tebessüm belirdi. Birasını yudumladı ve anlatmaya başladı:

“Babam aradı beni. Bana Kinvara’nın aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu düşündüğünü ve doğruca Woolstone’a gidip ona engel olmamı söyledi. Bunu neden *benden* istediğini sordum haliyle.”

“Chiswell malikânesinde bundan bahsetmedin bize,” dedi Robin notlarından başını kaldırıp Raphael’e bakarak.

“Tabii ki bahsetmedim çünkü diğerleri de oradaydı. Babam Izzy’ye bundan bahsetmek istemediğini söyledi. Telefonda onun hakkında epey ağır konuştu... Vefasız pisliğin tekiydi, cidden öyleydi,” dedi Raphael. “Gecesini gündüzüne katıp çalışıyordu ve kızıcağıza nasıl davrandığını kendi gözlerinle gördün.”

“Ağır derken neyi kastediyorsun?”

“Izzy’nin Kinvara’ya bağırdığını, onu üzdüğünü ve her şeyi daha da beter hale getirdiğini falan söyledi. Kendisi aynı bokun laciverdi değilmiş gibi. Ama doğrusunu istersen,” dedi Raphael; “beni bir tür baş uşak gibi görüyordu. Izzy ise ailedendi. Pis işlerini bana yaptırmakta bir sakınca görmüyordu ve karısının evine paldır küldür girip ona engel olmak için bağırıp çağırmam umurunda olmazdı.”

“Neyi durdurmak için?”

“Ah,” dedi o sırada Raphael, “yemekler geldi.”

Garson önlerindeki masaya Çin mantısını bırakıp yanlarından ayrıldı.

“Kinvara’nın ne yapmasına engel oldun?” diye sorusunu yineledi Robin. “Babanı terk etmesine mi? Kendisine bir şey yapmasına mı?”

Raphael hamura bulanmış karideslere bakarak, “Buna bayılıyor,” dedi.

“Not bırakmıştı,” diye üsteledi Robin. “Babanı terk ettiğini söylüyordu. Baban seni oraya onu geri dönmeye ikna etmen için gönderdi? Izzy’nin onu ayrılma konusunda daha da cesaretlendi-receğini mi düşünüyordu?”

“Kinvara’yı evliliğini sürdürmeye ikna edebileceğimi mi sanmış-tın cidden? Bunu yaparsa bir daha yüzümü görmeyeceğini bilmek daha çok işe yarardı.”

“O halde baban neden seni gönderdi?”

“Dediğim gibi, aptalca bir şey yapacağını düşünüyordu.”

“Raff, istiyorsan aptala yatmaya devam edebilirsin ama...”

Raphael kendini gülmekten alamadı.

“Vay be, tam bir Yorkshire’lı gibi konuştun. Bir daha söylesene.”

“Polis o sabah yaptığın şeyle ilgili söylediklerinde kuşku uyandıran noktalar olduğunu düşünüyor,” dedi Robin. “Biz de öyle düşünüyoruz.”

Bu son cümle Raphael’i iškillendirmiş gibiydi.

“Polisin ne düşündüğünü nereden biliyorsun?”

“Emniyette bağlantılarımız var,” dedi Robin. “Herkes babanın, Kinvara’nın kendisine zarar vermesine engel olmaya çalıştığını söylüyorsun ama kimsenin buna inandığı yok. Seyis kız oradaydı. Tegan. Kinvara’nın saçma bir şey yapmasına mani olabilirdi o.”

Raphael besbelli durumu kafasında tartarak lokmasını çiğ-nemeye devam etti.

“Peki,” dedi iç çekerek. “Tamam, dinle o halde. Babamın birkaç yüz sterlin edecek her şeyi ya sattığını ya da Peregrine’e bıraktığını biliyorsun.”

“Kime?”

“Pringle’a,” dedi Raphael sinirle. “O salak lakapları kullan-mamayı tercih ediyorum.”

“Bütün değerli şeyleri satmadı,” dedi Robin.

“Ne demek istiyorsun?”

“At ile tayın olduğu tablonun değeri beş ile sekiz...”

Robin cümlesini tamamlamadan telefonunun çaldığını duydu. Zil sesinden arayanın Matthew olduğunu biliyordu.

“Açmayacak mısın?”

“Hayır,” dedi Robin.

Susana kadar bekledi ve hemen ardından telefonu çantasından çıkardı.

Ekrandaki harfleri tersten de olsa okumayı başaran Raphael, “Matt,” dedi. “Muhasebeci olan, değil mi?”

“Evet,” dedi Robin. Telefonu sessize aldı ve o saniye elinde titremeye başladı. Matthew tekrar arıyordu.

“Engellesene,” dedi Raphael.

“Doğru,” dedi Robin, “iyi fikir.”

Bütün bunlar Raphael’i tam da iş birliği içinde tutabilmesi adına önem arz eden yanıtlardı. Matthew’u engellemesini izlemek Raphael’in hoşuna gidermiş gibi görünüyordu. Robin telefonunu çantasından geri çıkardı ve şöyle dedi.

“Tablolar diyorduk.”

“Babamın bütün değerli tabloları Drummond aracılığıyla nasıl elden çıkardığını biliyor musun?”

“Bazılarımız için beş bin sterlinlik bir resim hayli değerli,” dedi Robin kendini tutamayarak.

“Anlaşıldı Bayan Solcu,” dedi Raphael birden tepkiselleşerek. “Benim gibi paranın değerini bilmeyenleri *aşağılamaya* devam edebilirsin.”

“Özür dilerim,” dedi Robin telaşla içinden kendine küfrederek. “Gerçekten. Dinle, ben... işin aslı, bugün sabahtan beri kiralık oda arayıp durdum. Şu anda beş bin sterlin benim hayatımı *değiştirdi*.”

“Ah,” dedi Raphael kaşlarını çatarak. “Ben... Tamam. Aslında ben de şu anda cebimde beş bin olma ihtimalinin *üstüne atıldım*. Ama *ciddi anlamda* değerli şeylerden bahsediyoruz burada. Baba-

mın ailede kalmasını istediği on binlerce, yüz binlerce sterlinlik şeylerden. Veraset vergisi ödenmesin diye bunları çoktan Pringle'a devretmişti zaten. Çin işi lake bir sandık, fil dişi bir dikiş kutusu ve birkaç başka şey daha var. Tabii bir de kolye var."

"Hangi kolye?"

"Büyük, çirkin bir elmas kolye," dedi Raphael çatalsız eliyle karidesli hamurlardan kalın bir gerdanlık yaparak. "Kıymetli taşlar. Beş kuşaktır falan kuşaktan kuşağa aktarılıyor ve geleneğe göre en büyük kız çocuğu yirmi bir yaşına bastığında kolye ona geçiyor. Ama babamın babası, ki kendisinin hafiften *playboy* olduğunu duymuşsundur muhtemelen..."

"Hemşire Tinky'yle evlenen mi?"

"Üçüncü ya da dördüncü eşiydi," dedi Raphael başıyla onaylayarak. "Hiç hatırlamıyorum ben. Her neyse, sadece oğulları vardı, o yüzden bütün eşlerinin bu kolyeyi takmasına izin verdi. Ve sonra da bu yeni geleneği sürdürmek üzere babama geçti kolye. Onun eşleri de taktı kolyeyi, anneme bile nasip oldu bir kez. Ve babam büyük kızı yirmi birine bastığında kolyeyi ona takdim etmeyi unuttu. Pringle almadı kolyeyi ve vasiyetinde de hiç bahsi geçmiyor."

"Şu halde... Bekle bir saniye, yani söylemeye çalıştığın şey..."

"Babam o sabah beni aradı ve o lanet şeyi bulmak zorunda olduğumu söyledi. Basit bir işti. Herkesin yapabileceği türden," dedi alaycı bir tonda. "Cüretkârlığımdan nefret eden üvey anneme baskın yapıp o çok değerli kolyeyi nerede sakladığını öğrenecek ve onu gözünün önünde aşıracaktım alt tarafı."

"O halde, babanın Kinvara'nın onu terk edeceğine inandığını ve kolyeyi de yanında götürmesinden endişelendiğini mi düşünüyorsun?"

"Bana kalırsa öyle," dedi Raphael.

"Telefonda sesi nasıl geliyordu?"

"Bunları zaten söyledim size. Sersemlemiş gibiydi. Akşamdan kalma olduğunu düşündüm. Kendini öldürdüğünü duyduğumda," dedi sesi titreyerek, "Yani..."

“Yani ne?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse,” dedi Raphael, “aklımdan bir türlü çıkaramıyorum. Babamın şu hayatta bana söylemek istediği son şey, ‘Fırla, ablalarının ondan mücevherlerini aldığından emin ol,’ oldu. Sonsuza dek hatırlanacak altın gibi bir öğüt değil mi sence de?”

Robin söyleyecek söz bulamayıp şarabını yudumladıktan sonra usulca sordu. “İzzy ve Fizzy kolyenin şu anda Kinvara’da olduğunu biliyor mu?”

Raphael çirkin bir sırıtışla dudaklarını buruşturdu.

“Kanunen böyle olduğunu biliyorlar. Ama asıl komik kısım şu ki Kinvara’nın kolyeyi onlara geri vereceğini sanıyorlar. Ona ettikleri onca laftan sonra, yıllarca ona servet avcısı dedikten sonra, her fırsatta acımasızca yerdikten sonra, kolyeyi Flopsy, ha siktir, pardon, *Florence* için saklasın diye Fizzy’ye vereceğini sanıyorlar. Aksini kabul edemiyorlar bir türlü. Çünkü,” dedi ve kulak tırmalayıcı tizlikteki sosyetik kadın sesiyle ekledi: “*Tatlım, İ.T. bile bunu yapmayacaktır; o kolye bu aileye ait, satamayacağını biliyor olmalı.* Böyle kibirliлер anlayacağını. Chiswell’lerin istedikleri şeyi alacağı ve kendilerinden daha aşağı mahlukların da sıralarını bekleyeceği bir çeşit doğa kanunun işleyeceğini zannediyorlar.”

“Senin, Kinvara’nın kolyeyi elinde tutmasını önlemeye çalışacağını Henry Drummond nasıl bilebiliyor peki? Cormoran’a Chiswell malikânesine soylu nedenlerden ötürü gittiğini söylemiş.”

Raphael kahkahayı bastı.

“Bütün sırlar bir bir ortaya dökülüyor ha? Evet, babamın öldüğü gün Kinvara’nın Henry’ye bir mesaj bırakarak kolyenin değerini nereden öğrenebileceğini sorduğu çok açık o halde.”

“O sabah babanı bu yüzden mi aradı?”

“Kesinlikle. Kinvara’nın neyin peşinde olduğu konusunda uyarmak için.”

“Neden bunları polise anlatmadın?”

“Çünkü diğerlerinden biri Kinvara’nın kolyeyi satmayı planladığını öğrendiği an her şey zıvanadan çıkacak. Kıyamet kopacak, aile avukatların kapısını çalacak ve benden de Kinvara’nın kışına tekme atma faslında onlara katılmam beklenecek kuşkusuz. Ve bütün bunlar olurken bana hâlâ ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapılmaya devam edecek, sıkık bir *kuryeymişim* gibi bütün eski tabloları arabaya yükleyip Londra’ya, Drummond’a taşıyacağım, babamın bunlar için ne kadar alacağını öğreneceğim ve *bunun* tek kuruşunu bile göremeyeceğim. Bu büyük kolye skandalının ortasında kalmayacağım. Onların boktan oyununu oynamayacağım ben. Babama o gün aradığında kolyeyi bir tarafına sokmasını söyleyecektim,” dedi Raphael, “ama sanırım haline acıdım ki bu da haklı olduklarını, yani benim tam bir Chiswell *olmadığımı* kanıtlıyor.”

Hızlı ve heyecanlı konuşup soluk soluğa kalmıştı Raphael. Artık restoran kısmında onlar dışında bir çift daha vardı. Robin aynadan, şık ve bakımlı sarışının al yanaklı, tombul partneriyle karşılıklı otururken fal taşı gibi açılmış gözlerle Raphael’e bakışını izliyordu.

“Evet, Matthew’dan neden ayrıldın?” diye sordu Raphael.

“Aldattı,” dedi Robin. Yalan söylemeye mecali yoktu.

“Kiminle?”

Robin, Raphael’in yeniden bir çeşit güç dengesi kurma arayışında olduğu izlenimine kapıldı. Ailesiyle ilgili patlaması esnasında ne denli öfkeli ve küçümser bir tavır sergilemiş olursa olsun, Robin onun aynı zamanda canının yandığını da fark etmişti.

“Üniversiteden bir arkadaşıyla,” dedi Robin.

“Nasıl öğrendin?”

“Yatağımızdaki elmas küpe sayesinde.”

“Sen ciddi misin?”

“Evet,” dedi Robin.

Wembley’deki sert kanepeye dönecek olma düşüncesiyle birden içinde depresyon ve tükenmişlik dalgasının kabardığını hissetti. Henüz ailesini arayıp olan biteni onlarla paylaşmamıştı.

“Normal şartlarda,” dedi Raphael, “şu anda sana asılıyor olurdum. Tam şu anda değil tabii. Bu gece değil. Ama birkaç hafta içinde... Gelgelelim sorun şu ki sana baktığımda,” dedi ve işaret parmağını havaya kaldırıp önce Robin’e, hemen akabinde, ardında duran hayalî bir figüre doğrultarak devam etti, “tek bacaklı patronunun omzunun üzerinde belirdiğini görüyorum.”

“Ondan tek bacaklı diye bahsetmeni gerektiren özel bir neden var mı?”

Raphael sırttı.

“Onu koruyorsun yani?”

“Hayır, ben...”

“Sorun değil. Izzy de onunla dalga geçiyor.”

“Ben asla...”

“Savunuyorsun da.”

Robin yarı ciddi yarı tebessüm ederek, “Tanrı aşkına,” dedi ve Raphael bir kez daha sırttı.

Raphael hâlâ üçte ikisi dolu olan kadehi işaret ederek, “Bir bira daha alacağım,” dedi. “Şu şarabı içsene sen de, neden içmiyorsun?”

Raphael yeni şişesine kavuştuktan sonra haince bir sırıtışla, “Izzy hep biraz kaba tiplerden hoşlanmıştır. Jimmy Knight’ın adı geçince Fizzy ile Izzy’nin nasıl bakıştıklarını fark etmiş miydin?”

“Fark ettim aslında,” dedi Robin, “neyin nesiydi o bakışma?”

“Freddie’nin on sekizinci yaş günü partisi,” dedi Raphael zoraki bir gülümsemeyle. “Jimmy birkaç arkadaşıyla birlikte çat kapı geldi ve Izzy... bunu kibar bir dille nasıl anlatabilirim, onunla birlikte bir şeyini *kaybetti*.”

“Aaa,” dedi Robin şaşkınlık içinde.

“Körkütük sarhoştı. Ailenin efsane olayları arasındaki yerini aldı bu da. Ben orada değildim. Çok küçüktüm o zaman.

“Kız kardeşinin, malikânenin marangozunun oğluyla yatabilmesi Fizzy’ye öyle akıl almaz geliyor ki herifte doğaüstü, şeytani bir cinsel çekicilik olsa gerek diye düşünüyor. Jimmy kalkıp para

talebiyle çıkageldiğinde Kinvara'nın hafiften onun tarafını tuttuğunu düşünmesi de *bundan* yine."

Robin afallayarak, "Ne?" dedi ve kapattığı defterine tekrar sarıldı.

"Sakin ol, heyecanlanma o kadar," dedi Raphael. "Babama neyle şantaj yaptığını hâlâ bilmiyorum. Hiçbir zaman da bilmedim. Ailenin gerçek bir ferdi olmadığım için tam anlamıyla güvenilir değilim gördüğün gibi.

"Ama Kinvara, Chiswell malikânesinde size bunu söyledi zaten, hatırlamıyor musun? Jimmy'nin o ilk gelişinde evde yalnızdı. Babam yine Londra'daydı. Şahsen ben bu parçaları bir araya getirdiğimde gördüğüm şu: Kinvara ve babam bu konuyu ilk kez masaya yatırdığında Kinvara, Jimmy'nin durumunu haklı buldu. Fizzy de bunu Jimmy'nin cinsel cazibesine yoruyor işte. Zaten başka neyi var ki?"

"Birileri başka meziyetleri de olabileceğini düşünüyor belli ki," dedi not almaya devam eden Robin kayıtsızca. "Kinvara babanın Jimmy'ye para vermesi gerektiğini düşünüyordu sonuçta, öyle değil mi?"

"Benim anladığım kadarıyla," dedi Raphael, "Jimmy ilk başta şantaj olarak kurgulamadı bu olayı. Kinvara, Jimmy'nin talebinin meşru olduğunu düşünüyordu ve o yüzden de ona bir şeyler verilmesi gerektiğini savundu."

"Bu ne zaman oldu, biliyor musun?"

"Ne bileyim," dedi Raphael başını iki yana sallayarak. "Sanırım o sıralar hapisteydim. Kaygılanmam gereken daha büyük meselelerim vardı..."

"Bil bakalım," diye devam etti sonra. "Aralarından herhangi biri bana hapisshanede olmak nasıl bir şey diye kaç kere sordu?"

"Bilmiyorum," dedi Robin ihtiyatla.

"Fizzy hiç. Babam hiç..."

"Izzy'nin ziyaretine geldiğini söylemiştin."

“Evet,” diyerek şişesini ablasının şerefine kaldırdı. “Doğru, geldi sağ olsun. İyi kalpli ihtiyar Torks duşta eğilmemem konusunda birkaç şaka yaptı. Ben de ona herhalde bu tür şeyleri, elini ofisindeki genç erkeklerin bacak aralarına atan eski dostu Christopher’dan bildiğini söyledim. Anlaşılan o ki kıllı, yaşlı bir mahkûm bunu denediğinde ciddi bir meseleyken, tıfıl öğrenciler için zararsız bir şaka bu.”

Göz ucuyla Robin’i süzdü.

“Babamın Aamir denen o zavallı çocuğa neden sataştığını biliyorsundur herhalde artık?”

Robin başıyla onayladı.

“Ki Kinvara’ya göre bu ciddi bir cinayet sebebi,” dedi Raphael gözlerini devirerek. “Tahmin, sadece tahmin, tek bildikleri bu. Kinvara, babamı Aamir’in öldürdüğünü düşünüyor çünkü babam bir oda dolusu insanın önünde ona zalimce davrandı. Eh, sonuçta babamın Kinvara’ya söylediği şeylerin bir kısmını da duymuş olmalısın.

“Fizzy ise bu işi Jimmy Knight’ın yaptığını düşünüyor çünkü para konusunda kızgın o da. Ailenin bütün parası uçup gitti diye öfkeden kuduruyor. Ama bunu açıktan söyleyemiyor çünkü giden paranın en az yarısının suçlusu kendi kocası.

“Izzy’ye gelince... O babamı öldürenin Kinvara olduğunu düşünüyor çünkü Kinvara sevilmediğini, gözden düştüğünü ve kullanıp atılabilir olduğunu hissediyor. Babam onun için yaptığı onca şeye rağmen bir gün olsun teşekkür etmedi Izzy’ye. İşten ayrılacağını söylediğinde bile hiç umursamadı. Manzarayı görüyor musun?

“Hepsinin zaman zaman içinden babamı öldürmek geçti ama hiçbirinin bunu söylemeye cesareti yok. Ve şimdi babam öldü ve hepsi suçu tümüyle bir başkasının üstüne yıkıyor. Ayrıca,” dedi Raphael, “neden kimse Geraint Winn’in adını anmıyor? Onun çifte sebebi var çünkü Aziz Freddie de Winn’in büyük kinini kazandı. Esaslı bir sebebi olduğu ayan beyan ortada ama bu konudan bahsetmememiz gerekiyor.”

“Devam et,” dedi Robin kalemi elinde. “Sen bahset.”

“Hayır, unut gitsin,” dedi Raphael, “Hiç açmamam...”

“Bunu ezkaza söylediğini sanmıyorum Raff, çıkar ağzındaki baklayı.”

Raphael güldü.

“İnsanlara hiç de hak etmedikleri bir saygının gösterilmesine son vermeye çalışıyorum. Büyük bir günahlardan arınma projesinin bir parçası bu.”

“Saygıyı hak etmeyen kim?”

“Francesca, biliyorsun işte, galerideki ufaklık. O anlattı bana. O da ablası Verity’den duymuş.

“Verity,” diye tekrarladı Robin.

Uykusuzluğun da etkisiyle, Robin bu ismi daha önce nerede duyduğunu hatırlamaya çalışsa da hayli zorlandı. Venetia’ya benzer bir tınısı vardı kuşkusuz... Derken aklına geldi.

“Bir dakika,” dedi kaşlarını çatıp zihnini yoklayarak. “Freddie ve Rhiannon Winn’in olduğu eskrim takımında Verity adında bir kız vardı.”

“Ta kendisi,” dedi Raphael.

Robin not almaya başlarken farkında olmadan Strike gibi yapıp bikkın bir şekilde, “Hepiniz birbirinizi tanıyorsunuz,” diye yakındı.

“Eh, özel okul sisteminin olayı bu,” dedi Raphael. “Londra’da, paran varsa şayet nereye gitsen aynı üç yüz insanla karşılaşıyorsun... Bu böyle. Drummond’ın galerisine ilk gittiğimde Francesca, ablasının bir ara Freddie’yle çıktığını söylemek için sabırsızlanıyordu. Sanırım bunun ikimizin kaderi olduğunu falan düşünüyordu.

“Freddie’nin biraz pislik olduğunu düşündüğümü görünce,” dedi Raphael, “taktik değiştirerek iğrenç bir hikâye anlattı bana. Anlaşılan o ki on sekizinci yaş gününde Freddie, Verity ve birkaç başka tip eskrim takımında Verity’nin yerini alma cüretini gösteren Rhiannon’a bir ceza vermeye karar vermiş. Kendi bakış açılarına göre o... nasıl desem, biraz avam, biraz Gallerli... İşin özeti, sarhoş ediyorlar kızı. Herkes eğleniyor. Yurtta olan saçmalıklar işte, bilirsin.

“Ama sek vorkaya pek de iyi tepki vermiyor kızcağızın vücudu. Ya da onların gözünde, cidden muhteşem tepki veriyor belki de. Her neyse, birkaç hoş fotoğrafını çekiyorlar, aralarında yaymak için... O sıralar internetin ilk zamanları daha. Bugün olsa yirmi dört saat içinde yarım milyon insan görmüş olur muhtemelen. Ama Rhiannon sadece bütün eskrim takımı ve tabii Freddie’nin birçok arkadaşının sadistçe zevk alan bakışlarına katlanmak zorundaydı.

“Neyse işte,” dedi Raphael, “bir ay kadar sonra da Rhiannon intihar etti.”

“Aman Tanrım,” dedi Robin boğuk bir sesle.

“Öyle,” dedi Raphael. “Bıdık Franny bu hikâyeyi anlattıktan sonra, Izzy’ye sordum. Çok üzüldü. Bu konuyu bir daha açmamamı söyledi. Asla. Ama inkâr da etmedi. ‘Partideki aptalca bir şaka yüzünden kimse kendini öldürmez’ gibisinden bir sürü şey söyleyip esip gürledim ve o sadece, Freddie hakkında böyle konuşmamam gerektiğini, bunun babamın kalbini çok kıracağını söyledi...”

“Eh, ölümlerin kalbi kırılmaz ama değil mi? Kaldı ki şahsen ben artık birinin çıkıp Freddie’nin ateşinin üstüne işemesi gerektiğini düşünüyorum. Chiswell olarak dünyaya gelmemiş olsaydı ıslahevinde yatan bir piç olacaktı. Ama sanırım sen şimdi kendi yediğim halttan sonra bunu nasıl söyleyebildiğimden dem vuracaksın.”

“Hayır,” dedi Robin kibarca. “Öyle bir şey demeyecektim.”

Yüzündeki hırçın ifade usulca kaybolurken Raphael saatine baktı.

“Kalkmam lazım benim. Dokuzda başka bir yerde olmam gerek.”

Robin elini kaldırarak hesabı istedi. Tekrar Raphael’e döndüğünde, Raphael’in gözlerinin çoktan rutin alışkanlığını tatbik ederek restorandaki diğer iki kadına kaydığını fark etti. Sarışın kadının Raphael’le göz göze gelme çabasını da aynadan yakalamıştı.

“Sen gidebilirsin,” dedi Robin kredi kartını garsona uzatırken. “Benim yüzümden geç kalmanı istemem.”

“Hayır hayır, birlikte kalkarız.”

Robin bir yandan kredi kartını el çantasına geri koymaya çalışıp diğer yandan ceketini aldı ve Raphael ceketini giymesine yardımcı oldu.

“Teşekkürler.”

“Ne demek.”

Kaldırırma çıktıklarında Raphael bir taksiye el işareti yaptı.

“Sen bin,” dedi. “Ben yürüyeceğim. Kafamı boşaltırım. Kötü bir terapi seansından çıkmış gibi hissediyorum kendimi.”

“Hayır, hayır, sorun değil,” dedi Robin. Strike’a, Wembley’ye kadarki bütün o yolun taksi masrafını çıkarmak istemiyordu. “Metroya bineceğim. İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar Venetia,” dedi Raphael.

Raphael’in binmesiyle taksi kayarcasına hareket etti ve Robin ceketine daha bir sıkı sokularak ters istikamette yürümeye koyuldu. Karmaşık bir görüşme olmuştu bu ama Raphael’den, beklediğinden çok daha fazlasını almayı başarmıştı. Telefonunu çantasından çıkarıp Strike’ı aradı.

Biz ikimiz beraberce gidiyoruz Rebekka...

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike, Robin'in aradığını gördüğünde bir bira içmeye gittiği Tottenham'da daha yeni defterini çıkarmıştı. Defteri cebine koydu, fıçı birasının kalanını tek yudumda bitirdi ve çağrıya yanıt vermek üzere sokağa çıktı.

Strike yapı çalışmalarının Tottenham Court Caddesi'nin üst kısmında yol açtığı keşmekeşe (Geçmişte bir sokağın olduğu moloz yığını bir hat, on binlerce insanın bu sıkışık kavşağı geçmeye devam etmelerine izin veren portatif parmaklıklar, plastik barikatlar, yürürme platformları ve kalaslar...) o kadar alışmıştı ki artık neredeyse fark etmez olmuştu. Dışarıya çıkma nedeni manzarayı seyretmek değil bir sigara içmekti ve Robin, Raphael'in anlattıklarını eksiksiz bir şekilde ona aktarırken ikinci sigarasını da bitirmişti.

Görüşmenin sona ermesiyle birlikte telefonunu cebine geri koydu ve düşünceli bir şekilde ikincinin izmaritiyle üçüncü sigarasını yaktı. Yanından yöresinden gelip geçen yayalar onu hafif sağa sola çekilmek zorunda bıraksa da Robin'in anlattığı onca şey üzerine derin derin düşünerek orada öylece durmaya devam etti.

Robin'in anlattıkları içinde birkaç şey ona özellikle tuhaf gelmişti. Üçüncü sigarasını da bitirip izmariti yoldaki açık, dipsiz uçuruma

attı ve tekrar bara dönüp bir ellilik daha söyledi. Masasına bir öğrenci grubunun yerleştiğini görünce, akşam karanlığının çöktüğü cam kubbenin altındaki yüksek bar taburelerinin bulunduğu arka kısma geçti. Tekrar defterini çıkardı ve pazar gününün ilk saatlerinde Charlotte'ı düşünmekten kurtulma yolu olarak zihnini meşgul etmek için dökümünü çıkardığı isimleri yeniden incelemeye koyuldu. Listeye, tam da burada gizlenmiş bir şeyler olduğunu bilerek hızla göz attıktan sonra Della'yla yaptığı görüşmede aldığı notları tekrar okumak üzere defterin birkaç sayfasını çevirdi.

İri, kamburunu çıkarmış ve hareketsiz bir görüntü sergilese de gözleri kör kadının evinde yazdığı satırlar arasında gezinen Strike, oturup dinlenmeleri için masasını onlarla paylaşmasının mümkün olup olmadığını sormayı düşünen sırt çantalı birkaç ürkek tipi hiç farkında olmadan geri püskürtmüştü. Başka bir deyişle, Strike onları fark ettiğinde onlar neredeyse elle tutulur, vücuda gelmiş konsantrasyonunu bozmanın sonuçlarından korkarak çoktan geri çekilmişti.

Strike tekrar isim listesine döndü. Evli çiftler, âşıklar, iş ortakları, kardeşler...

Çiftler.

Onlarla adli tıp bulgularını paylaşan Oliver'la yaptıkları görüşme esnasında tuttuğu notları bulmak üzere aniden sayfaları geriye doğru çevirdi. İki ayaklı bir cinayet: amitriptilin ve helyum; her biri kendi başına ölümcül ama birlikte kullanıldı.

Çiftler.

Yirmi dört yıl arayla öldürülen iki kurban: boğazlanan çocuk ve boğulan devlet bakanı. İlki, ikincisinin arazisine gömüldü.

Çiftler.

Strike düşünceli gözlerle boş bir sayfa açtı ve yeni bir not düştü.

Francesca - hikâyeyi teyit et

...neden bu şey... bu ihtimal sizi bu kadar ciddi biçimde heyecanlandırdı, bunu bana bir açıklayın lütfen.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Ertesi sabah bütün gazetelerde Jasper Chiswell hakkında her bir sözcüğü dikkatle seçilmiş resmî bir açıklama yayımlandı. Britanya halkının diğer bütün fertleri gibi Strike da yetkililerin Kültür Bakanı'nın zamansız ölümünde dış güçler veya terör örgütlerinin bir bağlantısı olmadığı sonucuna vardığını ve fakat henüz başka bir kesin hükme de ulaşamadığını kahvaltısını yaparken öğrendi.

Yeni bir gelişme olmadığı yönündeki haber internette ufak bir ilgi dalgalanmasıyla karşılandı. Olimpiyat şampiyonlarının posta kutuları hâlâ altın rengine boyalıydı ve halk zafer kazanılmış oyunların günbatımı kızılığında memnuniyetle güneşlenirken bütün bu spor müsabakalarına dönük coşkunun henüz harcanmamış kısmı, artık eli kulağında olan Paralimpik Oyunları üzerine yoğunlaşmıştı. Chiswell'in ölümü insanların zihninde zengin bir Tory'nin esrarengiz intiharı olarak dosyalanıp arşive kaldırılmıştı.

Söz konusu resmî açıklamanın Met soruşturmasının kapanmak üzere olduğu anlamına gelip gelmediğini öğrenmeye ziyadesiyle istekli olan Strike, ne bildiğini yoklamak üzere Wardle'ı aradı.

Ne yazık ki polis memuru da Strike'ın bildiğinden fazlasını bilmiyordu. Wardle üç haftadır tek bir gün dahi izin kullanmadığını, Strike'ın muhtemelen kendi geçmişinden bileceği üzere, şehir milyonlarca ek ziyaretçi yükünü kusarken başkent polislerinin karmaşık ve meşakkatli bir yoğunluk içinde olduğunu, dolayısıyla Strike için araştırma yapmaya zaman bulamadığını herhangi bir asabiyet iması içermeyen bir tonda belirtti.

"Haklısın," dedi Strike sakince. "Sadece bir sorayım dedim. April'a selamlar."

"Ah, tabii ya," dedi Wardle, Strike telefonu kapatmadan. "Sana Lorelei'la nasıl bir oyun oynadığını sormamı istedi April."

Strike ise, "Boş ver, Wardle, ülkenin sana ihtiyacı var," dedi ve polis memurunun zoraki kahkahasının ardından telefonu kapattı.

Emniyetteki bağlantılarından bilgi alamıyordu ve istediği görüşmeleri yapmasını sağlayacak herhangi bir resmî pozisyonu yoktu. Davanın son derece kritik bir noktasında geçici süreliğine de olsa takılıp kalan Strike'a artık kabak tadı veren bir hüsrandı bu.

Kahvaltıdan sonra yaptığı birkaç telefon görüşmesiyle, Raphael'in, Drummond'ın galerisinden kısa süreli iş arkadaşı ve oynaşı olan Francesca Pulham'ın hâlâ Raphael'in zararlı etkilerinden kurtulmak için gönderildiği Floransa'da olduğunu öğrendi. Francesca'nın anne babası da Sri Lanka'da tatildaydı. Strike'ın ulaşabildiği yegâne insan, Pulham'ların hizmetçisiydi ve o da Strike'a aile fertlerinden herhangi birinin telefon numarasını vermeyi haliyle reddetmişti. Strike kadının tepkisinden, Pulham'ların, bir dedektifin onları ev telefonlarından aramasıyla bile soluğu avukatların kapısında alacak türde insanlardan olabilecekleri izlenimini edinmişti.

Tatilde olan Pulham'lara ulaşmak için bütün yolları tükenen Strike, Geraint Winn'in telefonuna sesli mesaj bırakarak nazıkçe bir görüşme talep etti. O haftaki dördüncü sesli mesajıydı bu fakat Winn hâlâ dönüş yapmış değildi. Strike onu suçlayamazdı. Winn'in yerinde olsa, kendisinin de yardımcı olmayı tercih edeceğinden kuşkuluydu.

Strike davayla ilgili yeni teorisinden henüz Robin'e bahsetmemişti. Robin, Harley Sokağı'nda Fırıldak Doktor'u gözetlemekle meşguldü ama çarşamba günü ofisi arayarak güzel haberleri olduğunu, Tegan Butcher'la cumartesi günü Newbury Hipodromu'nda bir görüşme ayarladığını söyledi.

Strike eyleme geçme ihtimaliyle neşelenerek, "Şahane!" dedi. Robin'in bilgisayarında Google Haritalar'ı açmak üzere dış ofise doğru yürürken devam etti. "Tamam, geceyi orada geçirecekmişiz gibi düşünelim. Tegan'la görüşür, sonra karanlık çökünce de Küheylan Evi'ne geçeriz."

"Cormoran, bu konuda ciddi misin?" dedi Robin. "Vadiye varıp kazma kürek vurmaya gerçekten istiyor musun?"

"Tekerleme gibi oldu," dedi Strike önündeki monitörde alternatif yollara bakarken. "Dinle, orada bir şey bulacağımızı sanmıyorum. Aslına bakarsan dünden sonra bundan eminim."

"Dün ne oldu?"

"Aklıma bir fikir geldi. Yüz yüze görüştüğümüzde anlatırım. Bak, Billy'ye boğazlanan çocukla ilgili gerçeği ortaya çıkaracağıma söz verdim. Orada bir şey olup olmadığından yüzde yüz emin olmak için kazıp bakmaktan başka bir seçenek yok, değil mi? Ama midenin kaldırmayacağını düşünüyorsan arabada beklersin sen."

"Kinvara ne olacak peki? Onun arazisinde olacağız."

"Önemli bir yeri kazacağımızı söylemek güç. Bütün bölge metruk. Barclay'e bizimle orada buluşmasını söyleyeceğim. Hava karardıktan sonra. Kazma işinde o kadar da iyi değilim. Cumartesi gecesi eve dönmesen Matthew için sorun olur mu?"

"Olmaz," dedi Robin. Tuhaf ses tonundan, Strike bu durumun Matthew için pekâlâ sorun olacağından kuşkulandı.

"Land Rover'ı alma konusunda tamam mıyız peki?"

"Ee... onun yerine senin BMW'yi alma şansımız var mı?"

"Yabani otlarla kaplı o yolu BMW'yle aşmamayı tercih ederim. Bir sorun mu var?"

“Hayır, hayır,” diye lafını kesti Robin. “Tamam, anlaştık, Land Rover’ı alıyoruz.”

“Şahane. Fırıldak ne âlemde?”

“Muayenehanesinde. Aamir’den haber var mı?”

“Hâlâ arasının iyi olduğu kız kardeşine ulaşmaya çalışıyor.”

“Sen peki?”

“Gerçek Sosyalist Parti’nin internet sayfasını inceliyordum.”

“Niye?”

“Jimmy blog yazılarında çok fazla bilgi veriyor. Gittiği yerler, gördüğü şeyler. Cumaya kadar Fırıldak’ı takipte kalmak sorun olur mu sana?”

“Açıkçası,” dedi Robin, “ben de bazı kişisel işlerimi halletmek için iki gün izin kullanabilir miyim diye soracaktım.”

“Ah,” dedi Strike afallamış gibi.

“Gitmem gereken birkaç randevum var, kaçırmamam iyi olur,” dedi Robin.

Fırıldak Doktor’u bizzat takip etmek kısmen bacağındaki ağrı hâlâ geçmediğinden, ama daha çok da Chiswell davasıyla ilgili teorisini teyit etmek için çalışmaya devam etmek istediğinden Strike’a uymuyordu. Ama iki gün de oldukça kısa bir izin talebiydi. Diğer taraftan Robin hafta sonunu vadide muhtemelen boşa kürek sallamak için feda etmeye istekli olduğunu göstermişti.

“Peki, tamam. Her şey yolunda mı?”

“Evet, evet, sağ ol. Fırıldak’la ilgili tuhaf bir gelişme olursa haber veririm. Aksi takdirde cumartesi sabah on bir gibi Londra’dan ayrılıyoruz yani.”

“Yine Barons Court’ta mı buluşalım?”

“Wembley Stadyumu durağında buluşsak olur mu? Bu benim için daha uygun olur açıkçası, cuma akşamı o tarafta kalacağım da.”

Yine bu da Strike’a uymuyordu; hem iki misli yol katetmesi hem de metroda aktarma yapması gerekecekti.

“Olur, tabii,” dedi yine.

Strike, Robin telefonu kapattıktan sonra bir süre onun sandalyesinde öylece oturup az önceki görüşmeyi zihninde tartmaya koyuldu.

Kaçırmak istemeyeceği kadar önemli gördüğü randevularının mahiyeti konusunda fazlasıyla ketum davranmıştı Robin. Yaptıkları telefon görüşmelerinde arkadan Matthew'un stresli, istikrarsız ve yer yer son derece tehlikeli olabilen işleri hakkındaki öfkeli çıkışlarını da hatırlıyordu Strike. Robin'in sesi vadinin tabanındaki sert zemini kazma olasılığından bariz biçimde etkilenmemiş gibi gelmişti; üstelik konu iki kez açılmasına rağmen. Bu da yetmezmiş gibi, bir de tank gibi Land Rover dururken BMW'yle gitmek istiyordu.

Strike'ın artık neredeyse tümüyle unuttuğu, birkaç ay kadar önceki şüphesine göre Robin hamile kalmaya çalışıyor olabildi. Restorandaki masada karnı burnunda oturan Charlotte geldi gözünün önüne. Robin çocuğunu doğurur doğurmaz terk edebilecek türde bir kadın değildi. Ve eğer Robin hamileyse...

Durumu her zamanki gibi mantıklı ve metodik bir şekilde ele alan ve fakat son derece sınırlı miktarda veri üzerine teori geliştirdiğinin kuşkusuz farkında olan Strike'ın hayal gücü, müstakbel baba Matthew'un ultrason ve diğer tıbbi testler için Robin'in Strike'tan gergin bir şekilde izin isteyişini dinlerken daha fazla uzatmaması gerektiğini sinirli jest ve mimiklerle Robin'in gözüne sokmasını zihninde canlandırmasını sağlamıştı.

Strike tekrar Jimmy Knight'ın bloguna döndüyse de bulanık zihnini işine verebilmesi normalden biraz daha fazla zaman aldı.

Aaa, siz bana rahatlıkla söyleyebilirsiniz. Biz iki iyi arkadaş değil miyiz?

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Strike'a cumartesi sabahı için gerekenden biraz fazla yer ayıran kıymetli metro yolcuları, dedektifin sırt çantasını yanına koymasına dahi izin verdiler. Genelde cüssesi ve boksör görünümü sebebiyle kalabalık arasında kendine yol açmayı kolayca başarabiliyordu ama Wembley Stadyumu durağında merdivenleri homurdanarak, saya söve çıkma uğraşı (asansörler çalışmıyordu) diğer yolcuları ona çarpmamaya, önünde engel oluşturmamaya özellikle dikkat etmeye sevk etmişti.

Strike'ın keyifsizliğinin asıl sebebi, sabah ofis penceresinden, kot pantolon ile yaşı ve duruşuyla müthiş derecede uyumsuz bir kapüşonlu svetşört giymiş, binanın eşiğinde pusuya yattığını gördüğü Mitch Patterson'dı. Adamın tekrar ortaya çıkmasına şaşırılmış ve öfkelenmişse de binadan ön kapı dışında bir çıkışı bulunmayan Strike taksiyi arayıp onu sokağın sonunda beklemesini söylemiş ve binadan ancak taksi kapının önüne gelince çıkmıştı. Ve eğer Patterson'ın, ajansı gözetlemekte beis görmemesini hakaret addetmemiş olsaydı, "Günaydın Mitch," dediğinde Patterson'ın yüzünde beliren ifade, Strike'ın gününü neşelendirebilirdi.

Warren Sokağı durağına ulaştığında, Patterson'ın, onu sonrasında takip etmeyi kolaylaştırmak için dikkat dağıtıcı bir yem olarak ilk önce ofisin önünde bulunduğundan kuşkulananak yol boyunca teyakkuzda olmuştı. Şimdi bile Wembley'de soluk soluğa çıktığı merdivenlerin tepesinde durmuş, yolcular arasında başını eğen, sırtını dönen veya telaşla yüzünü gizlemeye çalışan biri olup olmadığını kontrol ediyordu. Bu tür hareketler sergileyen birini göremeyince bütün ihtimalleri hesaba katan Strike, Patterson'ın yalnız çalıştığına kanaat getirdi. Strike'ın ziyadesiyle aşına olduğu personel sorunlarından birinin mağduruydu belki o da. Patterson'ın işin peşini hâlâ bırakmamış olması, birinin ona epey iyi ödeme yaptığını gösteriyordu.

Strike asker çantasını omzuna daha sağlam bir şekilde takarak çıkışa doğru yürümeye koyuldu.

Wembley'ye doğru yaptığı zahmetli yolculuk boyunca konuya kafa yoran Strike, Patterson'ın yeniden ortaya çıkmasının altında yatabilecek üç neden bulabildi. Basının Chiswell'in ölümüyle ilgili yürütülen Met soruşturmasında birtakım enteresan yeni gelişmeler olduğuna dair duyum alması ve bunun neticesinde Patterson'ın da Strike'ın neyin peşinde olduğunu ve neler bildiğini öğrenmesi için bir gazete tarafından yeniden tutulması bu üç olasılıktan ilkiydi.

İkinci olasılık, hareketlerini sekteye uğratma ve işini baltalama ümidiyle, birinin Patterson'a Strike'ı takip etmesi için para vermiş olmasıydı. Bu olasılıhta Patterson'ın işvereni, Strike'ın araştırmakta olduğu kişilerden biri olmalıydı ki bu durumda Patterson'ın bu işi bizzat üstlenmesi daha mantıklı bir hal alıyordu. Bütün mesele Strike'ın izlendiğini bilmesine müsaade edip onun dengesini bozmak olabilirdi.

Patterson'ın yeniden Strike'la ilgilenmeye başlamasının altında yatan üçüncü olası neden, Strike açısından en rahatsız edici olanıydı çünkü içinde asıl nedenin kuvvetle muhtemel bu olduğuna dair bir his vardı. Artık Franco's'ta Charlotte'la görüldüğünü biliyordu. Bu

bilginin kaynağı, Strike'ın henüz kimseyle paylaşmadığı teorisinin detaylarını öğrenme ümidiyle onu arayan Izzy'ydi.

Strike daha tek soru sorma fırsatı bulamadan, "Charlotte'la yemeğe çıktığınızı duydum!" diye yumurtlamıştı.

"Yemek değildi. Kendini kötü hissettiği için yirmi dakika kadar yanında durdum, o kadar. Sonra da ayrıldım."

"Ah, pardon," demişti Izzy, Strike'ın ses tonundan korkarak. "Ben... Beni ilgilendirmez tabii. Roddy Fforbes, Franco's'taymış ve sizi görmüş..."

Roddy Fforbes, artık her kimse, Londra'daki çevrelere Strike'ın, evli ve karnı burnunda olan eski nişanlısını, kocası New York'tayken yemeğe çıkardığını anlatıyorsa şayet, bu durum tabloid basının kesinlikle ilgisini çekecekti. Zira vahşi, güzel ve aristokrat Charlotte başlı başına haber değeri taşıyordu. Adı on altı yaşından beri dedikodu sayfalarını süslemiş, türlü dertleri (okuldan kaçma, rehabilitasyon merkezine ve psikiyatri kliniğine yatmalar) titizlikle belgelenmişti. Patterson'ın bizzat Jago Ross tarafından tutulmuş olması dahi mümkündü, zira Ross'un bunu karşılayacak parası vardı. Karısının ne yapıp ettiğini takip etmesinin yan etkisi Strike'ın işini berbat etmek olacaksa, Ross kuşkusuz bunu bir *bonus* olarak kabul edecekti.

Durağın biraz ilerisinde, Land Rover'ında oturan Robin, Strike'ın asker çantası omzunda, kaldırımında yürüdüğünü gördü ve görür görmez tersinden kalkmış gibi huysuz olduğunu anladı. Strike bir sigara yakıp sokağı süzdü ve park etmiş bir dizi aracın en sonunda duran Land Rover'ı fark edince asık suratlı bir şekilde topallaya topallaya o yöne doğru yürümeye koyuldu. Kendisi de pek keyifli bir ruh halinde olmayan Robin, Strike'ın ağır gibi görünen çantası ve ağrıyan bacağıyla ta Wembley'ye kadar gelmek zorunda kaldığı için bozulduğunu düşünebildi sadece.

Sabahın dördünde Vanessa'nın sert kanepesinde kramplar içinde, mutsuz bir şekilde uyanan ve tekrar uykuya dalamayan

Robin hem geleceğini hem de annesiyle telefonda ettikleri kavgayı düşünüp durmuştu. Matthew ona ulaşmak için Masham'daki evi aramış ve Linda kaygılanmakla kalmayıp aynı zamanda olan biteni bizzat Robin'den öğrenmediği için hayli sinirlenmişti.

"Nerede kalıyorsun? Strike'ta mı?"

"Tabii ki Strike'ta kalmıyorum, neden onda kalayım?"

"O zaman neredesin?"

"Başka bir arkadaşımıdayım."

"Kim? Neden bize söylemedin? Ne yapacaksın? Londra'ya, seni görmeye gelmek istiyorum."

"Lütfen yapma bunu," demişti Robin istemeye istemeye.

Matthew'la düşünlerinin anne babasına maliyeti konusunda duyduğu suçluluğun yanı sıra ailesinin, bir yılını anca dolduran evliliğin bitmek üzere olduğunu eşe, dosta izah ederken duyacakları utanç Robin'in omuzlarını düşürmüştü düşürmesine ama Linda'nın ona kırılğan ve perişan haldeymiş gibi davranma, başının etini yeme, dil döküp durma ihtimaline hiç tahammül edemiyordu. İhtiyacı olan son şey, annesinin ona Yorkshire'a dönmesini, hayatının en kötü dönemlerinden bir kısmına tanıklık etmiş yatak odasına çekilmesini önermesiydi.

İki gün boyunca birçok kutu gibi ev gördükten sonra Kilburn'de beş ev arkadaşıyla birlikte kalmak üzere ertesi hafta taşınacağı evin kibrit kutusu büyüklüğündeki odasının depozitosunu vermişti. Evi her düşündüğünde endişe ve mutsuzluktan karnına sancılar giriyordu. Neredeyse yirmi sekiz yaşındaydı ve evin en yaşlısı olacaktı.

Strike'ı sakinleştirme çabasıyla arabadan çıkıp çantasını almayı teklif ettiyse de Strike kendi çantasını kendisinin taşıyabileceğini homurdandı. Keten bezinden çantanın Land Rover'ın metal zeminine sertçe inmesiyle Robin ağır metal aletlerin tangırdadığını duydu ve yeniden karnına bir sancı girdiğini hissetti.

Robin'in görüntüsünü hızla değerlendiren Strike'ın en kötü kuşkuları güçlenmişti. Solgundu, hem şiş hem de çekik görünmeyi başaran gözlerinin altları gölgeliydi ve onu son gördüğün-

den beri, ki bu sadece birkaç gün öncesiydi, kilo vermiş gibiydi. Ordudan eski arkadaşı Graham Hardacre'ın karısı da hamileliğin ilk evrelerindeki bitmek bilmeyen kasmalar nedeniyle hastaneye yatırılmıştı. Robin'in önemli randevularından biri de bu soruna işaret ediyordu belki de.

Emniyet kemerini bağlarken, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Robin aynı yanıtı bininci kez veriyormuş gibi hissederek, "İyiyim," dedi ve Strike'ın aksiliğini uzun metro yolculuğuna yordu.

Londra'dan çıkana kadar ikisi de ağzını açmadı. M40'a ulaştıklarında nihayet Strike sessizliği bozdu.

"Patterson geri döndü. Bu sabah ofisi gözetliyordu."

"Şaka yapıyorsun!"

"Sizin evin çevresinde dolanan birilerini fark ettin mi?"

"Bildığım kadarıyla yoktu," diye yanıtladı Robin neredeyse sezilemeyecek kadar kısa bir tereddüdün ardından. Belki de ona Masham üzerinden ulaşmaya çalıştığında, bunu söylemek için aramıştı Matthew.

"Bu sabah evden çıkman sorun olmadı mı?"

"Hayır," dedi Robin dozunda bir dürüstlikle.

Evi terk edişinin ardından geçen günlerde evliliğinin bittiğini Strike'a söylemeyi pek çok kere düşünmüştü ama gereken soğukkanlılığı gösterebileceğini bildiği halde uygun sözcükleri bir türlü bulamamıştı. Bu durum sinirini bozuyordu; bunun kolay olması gerekiyor diyordu kendi kendine. Düğünü iptal ettiğinde yanında olan arkadaşı ve partneriydi Strike; üstelik Matthew'un geçmişte onu Sarah'yla aldatmış olduğunu biliyordu. Ona da tıpkı Raphael'e söylediği gibi laf arasında, doğal bir şeymiş gibi vermeliydi haberi.

Fakat sorun şu ki Strike'la aşk hayatlarına dair sırlarını paylaştıkları o ender anların tamamında taraflardan biri sarhoştü. Aksi halde Matthew'un, iş hayatının büyük kısmını flörtleşmeyle geçirdiği yönündeki paranoyakça fikrine rağmen Robin ile Strike arasında bu tür konularla ilgili hep derin bir mesafe olmuştu.

Fakat bundan biraz daha fazlası söz konusuydu. Düğün günü merdivenlerde sarıldığı adamdı Strike; evliliği tamamına erdirmeyen kocasını terk edip birlikte çekip gitmek istediği, balayında bembeyaz kumsalda bir başına yürüdüğü geceler boyu onu sevip sevmeyi düşünüp durduğu adamdı. Robin kendini koyuvermekten korkuyordu, düşüncelerine ve hislerine ihanet etmekten korkuyordu. Çünkü çok iyi biliyordu ki Strike'ın, kendi varlığının evliliklerinin başında ve sonunda yıkıcı bir etmen olduğu yönünde en ufak bir şüphe duyması halinde iş ilişkileri bozulacaktı. Geçirdiği panik ataklardan haberi olması halinde Strike'ın ona nasıl önyargılı yaklaşacağından ne kadar eminse bundan da o kadar emindi Robin.

Hayır, Strike'ın gözünde nasıl biriye öyle kalmaya devam etmeliydi: özgüvenli ve sabırlı, travmaların üstesinden gelebilen, esnek ve hayat karşısına ne çıkarırsa çıkarsın, vadinin dibinde yatan şeyle bile başını çevirmeden, gözünü kırpmadan yüzleşmeye hazır.

“Ee, Patterson neyin peşinde sence?” diye sordu.

“Bunu zaman gösterecek. Randevuların yolunda gitti mi?”

“Gitti,” dedi Robin ve zihnini yeni, ufacık kiralık odasından ve onlarla birlikte yaşayacak yaşlı kadına kaçamak bakışlar ata ata ona etrafı gezdiren öğrenci çiftten uzaklaştırmak için, “Arkadaki çantada bisküvi var,” diye devam etti. “Üzgünüm, çay yok ama istersen bir yerde durabiliriz.”

Termos Albury Sokağı'nda kalmıştı. Matthew isteyken gizlice girdiği evden almayı unuttuğu şeylerden biriydi o da.

“Sağ ol,” dedi Strike pek de coşkulu sayılmayacak bir tonda. Diyet yaptığını ilan etmiş olmasına rağmen bisküvilerin neden geri döndüğünü merak ediyordu. Acaba bu da partnerinin hamileliğinin kanıtlarından bir başkası mıydı?

Robin cebinde duran telefonun çalmasına aldırmış etmedi. Bu sabah ikinci kez aynı bilinmeyen numaradan çağrı alıyordu ve numarasını engellediği Matthew'un başka birinin telefonundan ona ulaşmaya çalışıyor olabileceğinden korkuyordu.

Strike, Robin'in solgun ve inatçı bir ifadeye bürünmüş yüzüne bakarak, "Yanıt vermeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

"Direksiyon başındayken, hayır."

"İstersen ben açayım."

"Hayır," dedi Robin biraz fazla hızlı davranıp.

Telefonun nihayet susmasıyla yeniden çalması bir oldu. Arayanın Matthew olduğuna bir kat daha ikna olan Robin telefonu cebinden çıkardı ve şöyle dedi.

"Sanırım kim olduğunu biliyorum ve şu anda onlarla konuşmak istemiyorum. Kapandığında telefonu sessize alır mısınız?"

Strike telefonu aldı.

"Ofis numarasından yönlendirilmiş. Hoparlöre alıyorum," dedi Strike. Emektar Land Rover'ın Bluetooth şöyle dursun düzgünce çalışan bir ısıtıcısı bile olmadığı düşünüldüğünde en işlevsel hamle buydu. Strike aracın uğultusunda sesini karşı tarafa ulaştırabilmesi için telefonu Robin'in ağzına yaklaştırdı.

"Alo. Robin ben. Kiminle görüşüyorum?"

"Robin mi? *Venetia* olmasın sakın?" dedi Galli bir ses.

Robin ile Strike heyecanla göz göze geldi.

Robin'i etkilemeye hevesli yordakçı, şehvet düşkünü Winn'di bu.

"Peşine düştüğün şeyi almayı başardın, yanılıyor muyum? Koridorda kırıtmalar, memelerini olmadık yerlere dayamalar, 'ah Bay Winn,'" diye Matthew'la aynı yüksek perdeden, aynı ahmaklıkla taklidini yaparak devam etti, "lütfen yardımcı olun Bay Winn, vakıf işi mi yapmalıyım siyaset mi; izin verin biraz daha eğileyim masanıza Bay Winn.' Bu numaralarla kaç erkeği tuzağına düşürdün? Ne kadar ileri gittin?"

"Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı Bay Winn?" dedi Robin üstten ve yüksek sesle. "Çünkü şayet sırf aşağılamak için aradıysanız..."

"Ah, olmaz mı? Sana söylemek istediğim çok şey var, *çok şey var*," diye bağırdı Winn. "Bana yaptıklarının *bedelini ödeyeceksin* Bayan Ellacott; bana ve karıma verdiğin zararın *bedelini*

ödeyeceksin. O kadar kolay kurtulamayacaksın bu işten. Bu ofiste kanunları çiğnedin ve seni mahkemeye veriyorum, beni anlıyor musun?” Neredeyse kendini kaybetmiş gibiydi. “Üçkâğıtların hâkim karşısında da sökecek mi, göreceğiz. Dekoltelerin, bütün o ‘of, hararet bastı’ lafların falan...”

Beyaz bir ışık Robin’in gözünü kamaştırınca, önünde uzayan yol bir anda tünel gibi görünmeye başlamıştı.

“Hayır!” diye bağırdı Robin ve iki eliyle direksiyona esaslı bir şekilde vurdu. Direksiyondan çektiğinde elleri zangır zangır titriyordu. Bu, Matthew’a söylediği türden bir *hayır* sözcüğüydü. Geraint Winn’i de Matthew’u nasıl şoke ettiyse şimdi de o kadar şoke eden bir *hayır*.

“Saçımı okşamaya, sırtımı dokunmaya, gözlerinizi göğüslerime dikmeye kimse sizi zorlamadı Bay Winn. İstedğim şey bu değildi benim. Ama aklınızdan geçirdiğiniz şeyler konusunda sizi cesaretlendirdiğinden eminim.”

“Robin!” diye atıldı Strike. Onun sesi de arabanın yaşlı gövdesinden çıkan bir başka gıcırta gibi duyulmuştu. Ama Robin onu duymazlıktan gelse de Geraint birden bağırdı. “Kim var orada? Strike mı o?”

Robin umursamayıp devam etti. “Siz bir sürüngensiniz, derneğin parasını çalan hırsız bir sürüngensiniz ve yalnızca suçunuzu kanıtladığım için mutlu değilim; genç kadınların dekoltelerine bakmak için merhum kızınızın fotoğraflarını kullanmaktan bile çekinmediğinizi tüm dünyaya keyifle anlatacağım!”

“Bu ne cüret!” diye tısladı Geraint, “sen kim oluyorsun da Rhiannon’un adını ağzına alma cüretini gösteriyorsun. Her şey ortaya çıkacak, her şey! Samuel Murape’nin ailesi...”

“Canın cehenneme! Senin de lanet olasıca nefretinin de canı cehenneme!” diye bağırdı Robin. “Sapığın tekisin sen, hırsızsın!”

“Söyleyecek başka bir şeyiniz varsa bunları kâğıda dökmenizi tavsiye ederim Bay Winn,” diye bağırdı Strike telefonun mikrofonuna. Arkadan Robin de ne yaptığını bilmez halde Winn’e hakaretler

yağdırmaya devam ediyordu. Görüşmeyi tek dokunuşla bitiren Strike direksiyonu kavradı, zira Robin bir kez daha direksiyonu bırakıp el kol hareketi yapa yapa bağdırmaya başlamıştı.

“Tanrı aşkına!” dedi Strike, “kenara çek, hemen kenara çek!”

Robin komut almış gibi söyleneni hemen yapsa da adrenalin sanki alkol almış gibi onun yönünü şaşırtıyordu. Land Rover nihayet yalpalaya savrula durduğunda Robin emniyet kemerini çıkardı ve arabalar yanından vızır vızır geçerken, emniyet şeridinde araçtan dışarı attı kendini. Ne yaptığını bilemez halde Land Rover’dan uzaklaşırken öfkeyle gözyaşlarına boğuldu. Bütün vücudunu saran paniği atlatmaya çalışıyordu, zira biraz önce, tekrar konuşmak zorunda kalabileceği bir adamı, intikam almaktan söz eden bir adamı, belki de Patterson’ın parasını ödeyen adamı geri alınması mümkün olmayan sözlerle başından def etmişti.

“Robin!”

Şimdi Strike da asla bu mesleği yapmaması gereken, işler sertleştğinde hemen kontrolü kaybeden marazlı kaçığın teki olduğumu düşünecek diye geçirdi içinden. Strike emniyet şeridinde topallaya topallaya peşinden koşarken, Robin’i geri dönüp Strike’la yüzleşmeye iten şey buydu. Yüzünü elbisesinin koluyla kabaca sildi ve Strike’a bir şey söyleme fırsatı tanımadan, “Biliyorum,” dedi. “Onu kaybetmemem gerekirdi. İş batırdığımı biliyorum. Özür dilerim.” Strike’ın yanıtı hiç söylenmemiş gibi bir kulağından girip diğerinden çıktı ve sanki sırf koşmayı bırakmasını bekliyormuşçasına panik atak onu girdabına çekti. Başı dönüyor, zihnini kontrol edemiyordu. Yol kenarına yığıldı; kuru, sert otların kot pantolonu üzerinden derisine battığını hissediyordu. Gözlerini sımsıkı kapatmış, başını ellerinin arasına almış, vızır vızır akan trafiğin ortasında derin derin nefes alıp vererek sakinleşmeye çabalıyordu.

Bir dakika mı geçti yoksa on dakika mı, emin değildi. Ama nabızı nihayet yavaş atmaya başladığında düşünceleri toparlandı ve panik, yerini kendini cezalandırma hissine bırakarak ağır ağır geçti. Titizlikle, dikkatle sürdürdüğü oyun bozulmuştu artık.

Burnuna sigara dumanı kokusu geldi. Gözlerini açtığında Strike'ın hemen sağında, yerde uzanmış bacaklarını gördü. O da yanına oturmuştu.

“Ne zamandan beri panik ataklar geçiriyorsun?” diye sordu sohbet eder gibi bir sesle.

Artık gizlemenin manası yok gibiydi. “Yaklaşık bir yıldır,” diye mırıldandı Robin.

“Destek alıyor musun?”

“Evet, biraz terapi gördüm. BDT egzersizleri yapıyorum.”

“Emin misin?” diye sordu Strike usulca. “Çünkü bir hafta önce vejetaryen jambon aldım ama bu beni daha sağlıklı yapmadı, zira buzdolabında öylece duruyor.”

Robin katıla katıla gülmeye başladı. Kendini durduramıyordu, gözlerinden yaşlar aka aka gülüyordu. Strike ise bütün sakinliğiyle sigarasını içerek onu izliyordu.

“Biraz daha düzenli yapmam gerekiyordu sanırım,” diye itiraz etti Robin tekrar yüzünü silerken.

“Hazır dökülmeye başlamışken, söylemek istediğin başka şeyler de var mı?” diye sordu Strike. Artık en kötüsünü bilmesi gerektiğini hissediyordu; ona sağlık durumuyla ilgili herhangi bir tavsiyede bulunmadan önce bunu yapması gerekiyordu. Ama Robin'in kafası karışmış gibiydi.

“Çalışmanı engelleyebilecek başka sağlık mevzuların var mı yani?” diye üsteledi Strike.

“Ne gibi?”

Strike bunu doğrudan sormasının, Robin'in işçi haklarının ihlali anlamına gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

“Acaba diyorum,” dedi sonunda. “Yani... hamile olabilir misin?” Robin yine gülmeye başladı. “Yok artık, daha neler!”

“Değil misin?”

“Hayır,” dedi Robin başını iki yana sallayarak. “Hamile değilim.”

Strike, Robin'in nişan yüzüğünün de alyansının da parmağında olmadığını fark etti. Venetia Hall ve Bobbi Cunliffe karakterlerine

büründüğü dönemlerde onu yüzüksüz görmeye o kadar alışmıştı ki bugün de yokluklarının bir anlamı olmadığını düşünüyordu, ama yine de bunu doğrudan sormak istemiyordu ve konunun işçi haklarıyla zerre kadar alakası yoktu.

“Matthew’la ayrıldık,” dedi Robin ağlamamak için gözlerini yanlarındaki yolda akan trafiğe dikerek. “Bir hafta oldu.”

“Ah,” dedi Strike. “Çok üzıldüm.” Ne var ki yüzündeki kaygılı ifade gerçekte hissettiklerinin tam zıddıydı. Karamsar, huysuz ruh hali öyle aniden kaybolmuştu ki âdeta bir anda ayık kafadan üç bira içmiş çakırkeyif kafasına geçmişti. Lastik, toz ve kavruk ot kokusu Robin’i es kaza dudaklarından öptüğü otoparka götürmüştü Strike’ı. Bir sigara daha yaktı ve yüzünün, duygularını ele vermemesi için çalıştı.

“Geraint Winn’le o şekilde konuşmamam gerektiğinin farkındayım,” dedi Robin tekrar ağlamaya başlayarak. “Rhiannon’dan bahsetmemem gerekiyordu. Ama kontrolümü kaybettim. *Erkekler*, lanet olasıca *erkekler* işte, herkesi kendi kafalarına göre yargılıyorlar!”

“Ne oldu peki? Matthew’la neden...”

“Sarah Shadlock’la yatıyor,” dedi Robin vahşi bir öfkeyle. “En yakın arkadaşının nişanlısıyla yani. Küpesini yatağımıza düşürmüştü. Ben de... Ah, *lanet olsun!*”

Kendini tutamadı. Elleriyle yüzünü kapattı ve Strike’ın gözünde kendini yeterince rezil ettiğine, hayatının muhafaza etmek istediği tek parçasının da çoktan lekелendiğine kanaat getirip artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığını hissederek kendini bıraktı ve hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı. Onu otoyol kenarında yere çökmüş halde görmekten, sevdiği işi yapmaya uygun biri olmadığını, iki kez yanlış zamanda, yanlış yerde, yanlış iki erkekle beraber olduğu o lanet geçmişî tarafından sonsuza dek alıkonulduğunu görmekten Matthew da şimdi nasıl mutlu olurdu, kim bilir!

Omuzlarında korkunç bir yük hissediyordu. Strike onu kollarının arasına aldı. Hem huzur hem de kaygı verici bir sarılmaydı bu, zira Strike böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştı. Ve Robin

bu hareketin, ona bu iş için uygun olmadığı, dolayısıyla görüşmeyi iptal edip Londra'ya dönecekleri yönündeki bir söylemin habercisi olduğundan emindi.

“Nerede kalıyorsun peki?”

“Vanessa'nın kanepesinde,” dedi Robin gözünü ve burnunu çılgınca bir gayretle silmeye çalışarak. Kot pantolonunun dizleri sümük ve gözyaşıyla sıırıslıklam olmuştu. “Ama artık yeni bir yer tuttum.”

“Nerede?”

“Kilburn'deki bir öğrenci evinde oda kiraladım.”

“Sana inanamıyorum Robin!” diye çıkıştı Strike. “Neden bana söylemedin? Nick ile Ilsa'nın boş bir odaları var. Seni memnuniyetle...”

“Kimseye zahmet vermek istemem,” dedi Robin sertçe.

“Bu zahmet vermek değil ki,” dedi Strike. Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip boşdaki eliyle ceplerini yoklamaya koyuldu. “Seni severler. Birkaç hafta orada kalabilirsin. Ta ki... Hah! Cebimde olduğunu biliyordum. Sadece kırıışmış, kullanmadım. Bak, sakın öyle düşünme. Her neyse...”

Robin kâğıt mendili aldı ve hızla sümkürdükten sonra burnunu sildi.

“Dinle beni,” dedi Strike ama Robin onun lafını kesti.

“Biraz dinlenmemi söyleme sakın. Lütfen yapma bunu. Ben iyiyim. Çalışacak kadar iyiyim. Yıllardır panik atak geçirmiyordum. O ilkin kadar yani. Ben...”

“Robin, beni dinlemiyorsun ki.”

“Pardon, özür dilerim,” diye mırıldandı avucundaki ıslak mendille. “Devam et.”

“Patlamadan sonra, senin biraz önce yaptıklarını yapmadan, panik atak geçirmeden, soğuk terler döküp nefes almakta zorlanmadan arabaya bile binemiyordum. Bir süre başkalarının kullandığı arabalara binmedim. Bu konuda hâlâ ciddi sorun yaşıyorum, doğrusunu istersen.”

“Hiç fark etmedim,” dedi Robin, “belli etmiyorsun hiç.”

“Eh, açıkçası sen tanıdığım en iyi şoförsün. Sen beni bir de kız kardeşimin arabasında gör. Demek istediğim Robin... Ha siktir!”

Trafik polisleri, araç sakinlerinin kötü bir şekilde park ettiği Land Rover’ın başına ne geleceğini umursamadan, yüz metre ilerde yol kenarına oturması karşısında şaşkınlıklarını gizleyememişti.

“Rahatsız olmayın, acele etmenize gerek yok,” dedi iki iri polisten biri alaycı bir tonda. Kendini aşırı espiritüel sanıyor olmalıydı.

Strike kolunu Robin’in omzundan aldı ve ikisi iki yandan, Strike kuşkusuz sarsakça ayağa kalktı.

“Yol tuttu,” dedi Strike memur beye sakince. “Biraz uzakta durun da üzerinize kusmasın.”

Birlikte arabaya geçtiler. Şakacı polisin meslektaşı, emektar Land Rover’ın bandrolünü kontrol ediyordu. “Bu devirde yollarda pek görmüyoruz bunları,” diye yorum yaptı.

“Beni hiç yolda bırakmadı,” dedi Robin.

Robin anahtarı kontakta çevirirken Strike, “Kullanabilecek durumda olduğundan emin misin?” diye mırıldandı. “Kendini hâlâ kötü hissediyormuşsun gibi de yapabiliriz.”

“İyiim ben.”

Robin bu kez doğruyu söylüyordu. Strike ona tanıdığı en iyi şoför olduğunu söylemiş ve çok abartılacak boyutta olmasa da Robin özsaygısını biraz olsun geri kazandırmıştı. Bu yüzden artık direksiyonu çevirerek ustaca otoyola geri çıkmak Robin için çocuk oyuncağıydı.

Uzun bir süre ağızlarını açmadılar. Strike da Robin’in ruhsal sağlığıyla ilgili sohbeti direksiyon başında olmadığı bir zamana bırakmaya karar vermişti.

“Winn görüşmenin sonunda bir isim verdi,” dedi düşünceli bir şekilde defterini çıkararak. “Duydun mu?”

“Hayır,” diye mırıldandı Robin yüzü kızarak.

“Samuel bir şeydi,” dedi Strike not alırken. “Murdoch mu, Matlock mu, öyle bir şey.”

“Duymadım.”

“Hadi ama gül biraz,” dedi Strike cesaretlendirici bir tonda, “ona öyle bağırmısaydın bu ismi yumurtlamazdı muhtemelen. Tabii bu gelecekte de görüşeceğin kişilere hırsız ya da sapık demeni tavsiye ettiğim anlamına gelmiyor...” Strike bunları söyledikten sonra uzanıp arkadaki torbayı aldı. “Bisküvi yer misin?”

Senin yenilgiye uğramana şahit olmak istemiyorum Rebekka!

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Newbury Hipodromu'na vardıklarında otopark ağzına kadar doluydu. Bilet markizine ilerleyen kalabalığın büyük kısmı kot pantolon ceket gibi rahat kıyafetleri tercih ederken, geri kalanlar ipek elbiseler, takım elbiseler, pamuklu yelekler, tüvit şapkalar ve Robin'e Torquil'i hatırlatan hardal yeşili, pancar moru fitilli kadife pantolonlar içindeydi.

Bilet sırasında ikisi de düşüncelere dalmıştı. Robin, Tegan Butcher'ın çalıştığı Crafty Filly'ye vardıklarında yaşanacaklardan korkuyordu. Strike'ın henüz ruhsal durumu hakkındaki söyleyeceklerinin bitmediği muhakkaktı ve Robin, onun ofisteki masa başı işine geri dönmesini isteyeceğinden, sadece malumun ilamını bir süre ertelediğinden korkuyordu.

Aslına bakılırsa Strike'ın akıllı bir süreliğine de olsa başka bir yerdeydi. Kalabalığın bilet kuyruğu oluşturduğu küçük markizin ardında parıldayan beyaz parmaklıklar ile tüvitlerin ve fitilli kadifelerin bolluğu, hipodroma gittiği son güne götürmüştü onu. Özellikle ilgilendiği bir brans değildi bu. Hayatındaki tek sabit baba figürü olan eniştesi Ted, futbol ve yelkencilik meraklısıydı,

diğer taraftan ordudaki birkaç arkadaşı at yarışı oynamaktan keyif alırdı ama Strike'a hiçbir zaman ilgi çekici gelmemiştir.

Gerçi üç yıl kadar önce Charlotte ve iki gözde kardeşiyle birlikte Epsom Derby'ye katılmıştı. Strike gibi Charlotte da anne ve babanın ayrıldığı, işlevsiz bir ailede büyümüştü. Öngörülemez coşku patlamalarından birinde Charlotte, Strike'ın bu sporla hiç alakası olmadığını ve onun iki kız kardeşe karşı pek de hoş hisler beslemediğini bilmesine rağmen, Valentine ile Sacha'nın davetine icabet etmeleri gerektiği konusunda diretmişti.

Strike'ın kısıtlı bir bütçeyle ajansı kurduğu ve bütün bankalar kötü risk gerekçesiyle onu eli boş gönderince biyolojik babasından aldığı cüzi miktarda borcun geri ödemesi için avukatların peşinde koştuğu, yani meteliğe kurşun attığı dönemdi. Buna rağmen favori atı Fame and Glory'nin burun farkıyla kaybettiği yarış sonunda zaten bir beşlik kaybedince başka bir kupon yapmayı reddeden Strike'ın bu tavrı Charlotte'ı sinirlendirmişti. Strike'ın, onun ailesi ve arkadaşlarının gamsız ve manasız savurganlıklarıyla sidik yarıştırmayı her reddedişinde yaptığı şeyi yaparak da onu püriten, sözde sofı, avam olarak yaftalamaktan, üç kuruşun hesabını yapmakla itham etmekten çekinmemişti. Kendisi ise kardeşlerinin gazıyla her seferinde bahis artırmış ve en sonunda 2500 sterlin kazanınca, bu sefer de güzelliği ve neşesiyle bakışları üzerine çekeceği şampanya çadırına gitmek için diretmişti.

Şimdi Robin'le birlikte geniş, asfalt yolda kafe barlar, elma şarabı stantları, dondurma karavanları, jokeylerin soyunma kabinleri ve at sahipleri ile eğitmenlerinin bulunduğu parmaklıklıklı kısmın önünden geçerken Charlotte'ı, kazandığı kumarları ve kaybettiği kumarları düşünüyordu. Neden sonra Robin'in sesi onu anılardan çekip alarak şimdiye geri getirdi.

“Sanırım burası.”

Tek katlı tuğladan barın yan tarafına asılı renkli tabelada hafif gemli, koyu renkli, göz kırpan bir tay kafası görölüyordu. Açık tribün hınca hınç doluydu. Flüt kadehler neşeli sohbetler ve

kahkahalar eşliğinde zarifçe tokuşturuluyordu. Crafty Filly birazdan atların arzıendam edeceği ve dolayısıyla etrafında şimdiden daha büyük bir kalabalığın kümелendiği padoku tepeden görüyordu.

“Şu yüksek masayı kap,” dedi Strike, Robin’e, “ben de içkileri alıp Tegan’a burada olduğumuzu haber vereyim.”

Robin’e ne içmek istediğini sormadan içeri girmişti bile.

Robin, Strike’ın tek bacağıyla, alçak hasır koltuklara kıyasla çok daha kolay oturup kalkabildiği için tercih ettiğini bildiği metal bar sandalyeli yüksek masalardan birine oturdu. Açık kısmın tamamı içkicileri yağmursuz havada yağmurdan koruyan poliüretan bir tenteye kapatılmıştı. Gökyüzü bulutsuz, hava sıcaktı; ılık bir meltem barın girişinde duran, süslü şekilde budanmış bitkilerin yapraklarını usulca okşuyordu. Strike’ın, sırf onu yanında götürmek için fazla dengesiz ve duygusal bulduğundan planı iptal etmeyeceğini varsayan Robin, Küheylan Evi’nin yanındaki vadiyi kazmak için aydınlık bir gece olacak diye düşündü.

Bu düşünce içini hepten ürpertince, yarışçı adlarının kartondan kapı etiketlerinin yazılı olduğu listeyi okumaya koyulmuştu ki hiç beklemediği bir anda önüne küçük bir şişe Moët & Chandon kondu ve Strike elinde ellilik siyah birasıyla yerine oturdu.

Neşeyle, “Fıçı Doom Bar,” dedi ve bardağını hafifçe Robin’in kadehine tıklatarak birasını yudumladı. Robin boş gözlerle köpük banyosuna benzettiği küçük şampanya şişesine bakakalmıştı.

“Bu ne için?”

“Kutluyoruz,” dedi Strike bu kez büyük bir yudum alıp. Cebinde sigarasını arılırken, “Senin bunu söylemeyeceğini biliyorum,” diye devam etti, “ama ondan kurtulmakla iyi ettin. Düğün yataklarında arkadaşının nişanlısıyla yatıyor ha? Başına gelecek her şeyi hak ediyor.”

“Ben içemem. Araba kullanacağım.”

“Bana tam yirmi beş sterline patladı bu şişe. O yüzden sembolik de olsa yudumlayabilirsin.”

“Bu şişe yirmi beş sterlin mi?” dedi Robin ve Strike’ın sigarasını yakmasını fırsat bilip bir kez daha gözlerinin nemini sildi.

“Şimdi söyle bana,” dedi Strike kibriti sallayıp söndürürken. “Bizim ajansın nereye gittiğini hiç düşündüğün oluyor mu?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Robin tedirginlik içinde.

“Olimpiyatlar’ın açılış gecesinde enişte bey beni bu konuda sıkı sorguya çekti,” dedi Strike. “Artık sokakta dolanıp durmak zorunda kalmayacağım bir noktaya ulaşmam gerektiğini söyleyip durdu.”

“Ama sen bunu istemezsin. İster misin yoksa? Bir saniye...” dedi Robin panikleyerek. “Bana tekrar masa başına dönüp telefonlara yanıt vereceğimi mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır,” dedi Strike sigara dumanını Robin’den kaçırarak. “Geleceğe dair bir fikrin var mı diye merak ettim sadece.”

“Ayrılmamı mı istiyorsun?” diye sordu Robin. Şimdi daha da telaşlanmıştı. “Git ve başka bir şey yap mı...”

“Tanrı aşkına Ellacott, dur bir saniye! Hayır, sana geleceğe dair düşüncelerin var mı diye soruyorum. Hepsi bu.”

Robin küçük şişenin mantarını çıkarırken Strike da onu izledi.

“Tabii ki var,” dedi Robin kararsız bir tonda. “Banka hesabımızı biraz daha iyi bir hale getireceğimizi umuyorum mesela. Böylece sürekli kıt kanaat geçinmek zorunda kalmayız. Ama işimi,” sesi titreyerek devam etti, “işimi seviyorum. Bunu biliyorsun. Tek istediğim bu. Bu işi yapmak, daha iyi yapmak ve... ajansı Londra’nın bir numarası haline getirmek istiyorum galiba.”

Strike sırtarak bira bardağıyla Robin’in şampanya kadehine tıklattı.

“O halde bil diye söylüyorum; bir sonraki seviye dediğimde ikimiz de tam olarak aynı şeyi istiyoruz. Anlaştık mı? Bu arada rahat rahat içebilirsin. Tegan kırk dakika daha molaya çıkamıyor ve bu akşam vadinin yolunu tutana kadar bitirmemiz gereken uzun bir gün var.”

Strike devam etmeden önce Robin’in şampanyasını yudumlamasını bekledi.

“Güçlü değilken bile her şey yolundaymış gibi davranıyorsun, bunu yapma.”

“Burada yanılıyorsun,” diye karşı çıktı Robin. Şampanyanın köpüğü dilini kaşındırmış ve daha etkisini göstermeden bile onu cesaretlendirmiş görünüyordu. “Bazen de iyiymişsin gibi davranmak iyileştirir seni. Bazen cüretkâr bir surata tokadı indirip dünyaya karışman gerekir. Ve bir süre sonra bu artık rol olmaktan çıkar. Artık sensindir bu kişi. Odamdan ayrılmak için hazır olacağım anı beklemiş olsaydım... biliyorsun işte, malum olaydan sonra, bugün hâlâ o odadaydım. Hazır olmadan çıkmam gerekiyordu. Ve...” deyip biraz duraksadıktan sonra kan çanağına dönmüş şiş gözlerini Strike’ın gözlerine dikerek devam etti. “İki yıldır seninle birlikte çalışıyorum, hangi konu olursa olsun nasıl sürekli üstüne gitmeye devam ettiğini görüyorum. İkimiz de biliyoruz ki hangi doktora sorsan şu anda bacaklarını uzatıp dinlenmeni söyleyecektir sana.”

“Bunun beni getirdiği nokta ortada değil mi?” diye sordu Strike. Haksız sayılmazdı. “Bir hafta çürüğe çıktım. Ne zaman elli metre yürüyecek olsam dizim beni mahvediyor. Karşılaştırma yapmak istiyorsun madem, yapalım. Rejim yapıyorum. Açma, germe hareketlerimi...”

“Ve vejetaryen jambonun buzdolabında çürüyor.”

“Çürümek mi? O ürün endüstriyel lastik gibi. Seni beni gömer. Dinle beni,” dedi Strike konudan sapılmasına engel olarak, “geçen sene yaşanan olaydan sonra hiçbir artçı etki yaşamaman mucize gibi bir şey olurdu.” Gözleri Robin’in gömleğinin manşetinin altında görünen, mor bir renk almış yara izine kaydı. “Geçmişte yaşadığın hiçbir şey seni bu işi yapmaktan alıkoyamaz. Ama eğer bu işi yapmaya devam etmek istiyorsan kendine dikkat etmek zorundasın. Dinlenmeye, kafa dağıtmaya ihtiyacın varsa...”

“İsteyeceğim son şey bu olur.”

“Mesele ne istediğin değil, neye ihtiyacın olduğu.”

“Komik bir şey söyleyeyim mi?” dedi Robin. Şampanyadan mı yoksa başka bir nedenden mi bilinmez, morali şaşırtıcı biçimde

yükselmiş, iyice çenesi düşmüştü. “Geçen hafta pek çok kez panik atak geçirdiğimi düşünüyorsun, yanılıyor muyum? Kalacak yer bulmaya çalışıyordum. Gezmediğim ev kalmadı, Londra’nın altını üstüne getirdim. Olmadık anda arkamda tonla insan vardı. Bu majör bir tetikleyici,” diye açıkladı. “Arkamdaki insanlar. Orada olduklarını bilmediğim insanlar.”

“Bunu açıklamak için Freud olmaya gerek yok.”

“Ama ben iyiyim,” dedi Robin. “Sanırım bunun nedeni...”

Robin cümlesini tamamlamasa da Strike onun sonunu nasıl getireceğini bildiğini düşünüyordu; risk alarak şöyle dedi. “Aile hayatın boka sarmamış olsaydı bu iş neredeyse imkânsızlaşırdı. Aynısını ben yaşadım, oradan biliyorum.”

Anlaşıldığı için iyice rahatlayan Robin biraz daha şampanya içti ve telaşla yeniden söze girdi. “Sanırım beni daha kötü yapıyordu; ne yaşadığımı gizlemeye uğraşmak, gizli gizli çalışmak zorunda kalmak falan. Çünkü yüzde yüz iyi olmadığımı gösteren en ufak bir işarette Matthew bu işi yaptığım için bağırıp çağırmaya başlayacaktı yine. Bu sabah arayıp duranın o olduğunu sandım, o yüzden açmak istemedim. Ve Winn bana o isimleri söylemeye başlayınca... açıkçası, sanki gerçekten Matthew’la konuşuyormuşum gibi hissettim. Winn’in bana tek işlevsel yönünün farkında olmayan aptal, kandırılmış bir kız olduğumu, yürüyen memelerden fazlası olmadığımı söylemesini duymam gerekmiyor.”

Bütün bunları Matthew zaten söylüyordu sana, öyle değil mi, dedi Strike içinden. Aklından aslında Matthew’un lehine olabileceğini düşündüğü fikirler geçiyordu. Sakince ve ihtiyatlı bir şekilde şöyle söyledi: “Doğrusunu istersen, kadın olduğun için... bir işe yalnız başına gittiğinde erkek olsan kaygılanacağımdan bir kat daha fazla kaygılanıyorum ben de.” Robin’in panikle ağzını açması üzerine, “Bitirmeme izin ver,” dedi. “Ya birbirimize karşı dürüst oluruz ya da her şeyi berbat ederiz. Sadece dinle, olur mu?”

“Zekânı kullanarak ve öğrendiklerini hatırlayarak, iki katilin elinden kurtulmayı başardın. Matthew’un bunu yapabileceğine biraz

olsun ihtimal vermiyorum. Ama aynı şeyin üçüncü kez yaşanmasını istemiyorum Robin. Çünkü bu sefer o kadar şanslı olmayabilirsin.”

“Bana masa başına dönüp...”

“Lafımı bitirmeme izin verecek misin?” dedi Strike sertçe. “Seni kaybetmek istemiyorum. Çünkü elimdeki en iyi kişi sensin. Geldiğinden beri, çalıştığımız her davada benim bulamadığım kanıtları sen buldun. Konuşmaya ikna edemediğim kişileri sen ikna ettin. Bugün bu noktaya geldiysek bu büyük ölçüde senin sayende. Ama fiziksel şiddete başvuran bir adamla karşı karşıya kaldığında işler daima senin aleyhinde gelişir ve benim de bu noktada sorumluluklarım var. Burada kıdemli ortak benim ve bir sorun olduğunda dava edilecek kişi...”

“Bundan mı endişeleniyorsun. Seni *dava edeceğimden* mi?”

“Hayır Robin,” dedi Strike sert bir tonda. “Ölmenden korkuyorum, lanet olsun. Ve hayatım boyunca bu vicdan azabıyla yaşamak zorunda kalmaktan.”

Doom Bar’ından bir yudum daha alıp devam etti.

“Seni sokağa süreceksem zihnen, ruhsal olarak sağlığının yerinde olduğunu bilmem lazım. Kendini bu panik ataklardan kurtulmaya adayacağın konusunda yüzde yüz garanti istiyorum çünkü aksi halde ortaya çıkacak sonuçlarla yaşamak zorunda kalacak olan sadece sen değilsin.”

“Peki,” diye mırıldandı Robin. Strike’ın kaşlarını kaldırmasıyla, “Ciddiyim,” dedi. “Ne gerekiyorsa yapacağım. Söz.”

Padok çevresindeki kalabalık giderek artıyordu. Sonraki koşunun atlarının yerlerini almak üzere olduğu anlamına geliyordu bu.

“Lorelei’la nasıl gidiyor?” diye sordu Robin. “Onu sevdim.”

“O zaman korkarım sana birkaç kötü haberim daha var. Geçen hafta ayrılan tek çift sen ve Matthew değil.”

“Hay aksi. Üzüldüm,” dedi Robin ve mahcubiyetini biraz daha şampanya içerek gizlemeye çalıştı.

“İçmek istemediğini söyleyen biri için bayağı hızlı gidiyorsun,” dedi Strike gülerek.

Robin, “İçmek istemiyorum demedim. Dedim mi?” diye sordu ve küçük yeşil şişeye uzanırken birden hatırladı. “Blanc de Blancs’ı daha önce nerede gördüğümü biliyorum. Ve bir şişenin üstünde değildi... Ama davada işimize yaramaz.”

“Dinliyorum.”

“Le Manoir aux Quat’Saisons’ta bu isimde bir süit var,” dedi Robin. “Raymond Blanc. Oteli açan şef. Biliyor muydun? Kelime oyunu yani. Blanc de Blanc, sonunda s yok.”

“Evlilik yıldönümünüzde kaldığınız yer orası mıydı?”

“Evet. ‘Blanc de Blanc’ta kalmadık gerçi. Süit tutamamıştık,” dedi Robin. “İsmin önünden yürüdüğümü hatırlıyorum. Ama evet... birinci yıldönümümüzü kutladığımız yer orası. Sadece bir yıl,” diye tekrarladı iç çekerek, “kimileri yarım asır deviriyor.”

Yedi siyah safkan at, maymunlar gibi tepelerine tünemiş ipek gömlekli jokeyleri ve görkemli ayaklarıyla kasıla kasıla yürüyen asabi hayvanları yönlendiren kızlı erkekli seyisleriyle bir bir padokta yerlerini almaya başlamıştı artık. Daha iyi bir görüş açısı yakalayabilmek için boynunu turna gibi uzatmayan tek tük izleyiciden ikisi Strike ile Robin’di. İçinden ikinci bir tahmin yürütmektense konuşmayı en çok istediği konuyu öylece açiverdi Robin. “Paralimpik Oyunları resepsiyonunda konuştuğunu gördüğüm kadın Charlotte mıydı?”

“Evet,” dedi Strike. Göz ucuyla Robin’i süzdü. Strike’ın kolayca aklından geçenleri okuyabilmiş gibi görünmesine daha önce de hayıflandığı olmuştu Robin’in.

“Charlotte’ın Lorelei’la ayrılmamızla bir alakası yok. Artık evli biri o.”

“Ben ve Matthew da evliydik,” dedi Robin şampanyasını yudumlayarak. “Ama bu, Sarah Shadlock’u durdurmaya yetmedi.”

“Ben Sarah Shadlock değilim.”

“Tabii ki değilsin. Onun gibi rahatsız edici biri olsan, seninle çalışıyor olmazdım.”

“Belki de bir sonraki çalışan memnuniyeti görüşmesine ekleyebilirsin bunu. *Kocamla yatan kadın kadar rahatsız edici değil. Çerçeveseler, asarım.*”

Robin güldü.

“Aslına bakarsan Blanc de Blancs konusunda benim de kendimce bir fikrim var,” dedi Strike. “Chiswell’in yapılacaklar listesine geri dönüp olasılıkları eleyerek teorimin doğruluğunu kanıtlamaya çalışıyordum.”

“Ne teorisi?” diye sordu Robin aniden. Strike, şampanya şişesinin yarısına gelmiş olan, evliliğini bitiren ve Kilburn’daki küçük odaya yerleşmeyi iple çeken Robin’in davaya olan ilgisinin asla azalmadığını fark etti.

“Chiswell meselesinin arkasında büyük, temel bir şey yatığını düşündüğümü söylemiştim, hatırlıyor musun? Henüz fark etmediğimiz bir şey.”

“Evet,” dedi Robin. “Neredeyse ayan beyan ortada duruyor, deyip duruyordun sürekli.”

“Doğru hatırlıyorsun. Sonra Raphael’in söylediği birkaç şey...”

Tam o sırada arkalarındaki asabi bir kadın, “Molaya çıkma sırası bende,” dedi ve konuşmaları bölündü.

Bu tamamen kişisel bir mesele. Bu sırrın bütün ülkeye yayılmasına hiç gerek yok.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Kısa, kare şeklinde vücutlu ve aşırı çilli Tegan Butcher siyah saçlarını arkadan topuz yapmıştı. Gri kravat ve üzerine beyaz bir at ile jokeyinin işlendiği siyah gömlektен oluşan şık bar üniforması içinde bile çamurlu lastik çizmeleriyle köyünde dolaşan bir kız havası yayıyordu. Sorgu esnasında içmek üzere bardan sütlü kahvesini alıp gelmişti.

Strike'ın gidip bir sandalye daha getirdiğini görünce meşhur dedektifin ona böyle nazik davranmasından açık bir memnuniyet duyarak, "Ah, çok teşekkürler," dedi.

"Rica ederim," dedi Strike, "partnerim Robin Ellacott."

"Evet, benimle temasa geçen kişi sizdiniz, değil mi?" dedi Tegan. Fazla kısa boylu olduğu için neredeyse tırmanmak zorunda kaldığı bar sandalyesine güçlүkle yerleşmişti. Hem heyecanlı hem de tedirgin görünüyordu.

"Fazla vaktin olmadığını biliyorum," dedi Strike, "o yüzden senin için bir mahzuru yoksa, doğrudan konuya gireyim Tegan."

"Hayır, yani evet. Mahzuru yok. Sizi dinliyorum."

“Jasper ve Kinvara Chiswell çiftinin yanında ne kadar süre çalıştın?”

“Onlarla yarı zamanlı çalışıyordum. O zamanlar hâlâ okuyordum. Yani hesaplayacak olursam... iki buçuk yıl, evet.”

“Onlarla çalışmaktan memnun muydun?”

“İyiymiş diyebilirim,” dedi Tegan kısaca.

“Bakanı nasıl bulurdun?”

“İyiymiş,” diye tekrarladı. Fakat yanıtının pek açıklayıcı olmadığını fark edince ekledi. “Ailem onu yıllardır tanır. Abilerim yıllar önce Chiswell malikânesinde birkaç iş yaptı, ara ara yani.”

“Öyle mi?” dedi Strike not almaya başlayarak. “Kardeşlerin ne yapıyordu tam olarak?”

“Çitleri onarma, biraz bahçe işi falan. Ama artık arazinin büyük kısmını sattılar,” dedi Tegan. “Bahçe yabanlaştı.”

Kahvesine davranıp bir yudum aldıktan sonra endişeli bir sesle devam etti. “Annem sizinle görüştüğümü bilse canıma okur. Bana bu işe hiç bulaşmamamı söyledi.”

“Neden peki?”

“*Ne kadar az konuşulursa mesele o kadar çabuk kapanır.* Hep böyle der. Bir bu var, bir de, *kendini ne kadar az gösterirsen o kadar çok hayranın olur.* Genç çiftçilerin diskosuna gitmek istediğimde söyler bunu da.”

Robin güldü. Tegan onu güldürmüş olmaktan memnun bir şekilde sırıttı.

“Bayan Chiswell’i bir işveren olarak nasıl buluyordun?” diye sordu Strike.

Tegan yine, “İyiymiş,” dedi.

“Bayan Chiswell kendisinin olmadığı gecelerde evde birinin kalmasını istemiş, bu doğru mu? Atlara yakın olsun diye yani.”

“Öyle,” dedi Tegan ve hemen ardından ilk kez kendi isteğiyle bir bilgi verdi. “Biraz paranoyak biri.”

“Atlarından biri kesilmedi mi?”

“Öyle demek istiyorsanız öyle de denebilir tabii,” dedi Tegan, “ama ben ufak bir yara demeyi tercih ederdim. Romano gece gece sıcak yatağından kalkmayı başardı. Bunu yaptığı için çok sinir olmuştu tabii.”

“O halde bahçeye gizlice giren kişiler hakkında bir şey bilmiyor musun?” diye sordu Strike kalemi, defterin üstünde hazır bekleterek.

“Yani...” dedi Tegan ağzını yaya yaya, “bir şeyler *söyledi* ama...”

Gözleri Strike’ın, bira bardağının yanında duran Benson & Hedges paketine kaymıştı. Kendisi için fazlasıyla cüretkâr sayılabilecek bir şekilde, “Bir sigara alabilir miyim?” diye sordu.

“Keyfine bak,” dedi Strike ve çakmağı çıkarıp masanın üstünden ona doğru itti.

Tegan çakmağı çakıp sigarasını yaktı. Sigaradan derin bir nefes alıp devam etti. “Bahçede birilerinin olduğunu sanmam. Bayan Chiswell işte. O biraz...” Doğru sözcüğü bulmaya çalıştıktan sonra sözlerini sürdürdü. “Açıkkası bir at olsaydı *ürkek* adını verirdiniz ona. Orada kaldığım gecelerde hiç kimsenin geldiğini duymadım.”

“Jasper Chiswell’in Londra’da ölü bulunduğu sabahın önce-sindeki gece malikâne de kaldın, öyle değil mi?”

“Öyle.”

“Bayan Chiswell saat tam kaçta eve döndü, hatırlıyor musun?”

“On bire doğru. Benim için tam bir şok olmuştu,” dedi Tegan. Gerginliğini attıkça gevezelik etme eğilimi kendini gösterme başlamış gibiydi. “Çünkü Londra’da kalacaktı. İçeri girdiğinde televizyon karşısında sigara içtiğimi gördü ve deliye dönerek çıkıp gitti. Sigara içilmesinden hoşlanmaz da... Ben de buzdolabındaki şişeden birkaç kadeh şarap almıştım. Ama evden çıkarken bana canımın çektiğini alabileceğimi söylemişti. Böyle biri ama o, durmadan kural değiştirir. Bir dakika önce doğru olan şey bir dakika sonra yanlışır. Sürekli temkinli olman gerekir. Ciddiyim.”

“Yine de gece orada kaldın, değil mi?”

“Evet. Bana araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğumu söyledi ki bu tam bir saçmalıktı. Sarhoş falan değildim. Sonra da gidip atları kontrol etmemi istedi çünkü bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu.”

“Görüşme yaptığını duydun mu?”

Tegan kendisi için fazla yüksek olan sandalyede pozisyonunu düzelterek sigaralı elinin dirseğini, boştaki avcuna alıp özel dedektifin sorularıyla cebelleşirken uygun olduğunu düşündüğü bir pozla sigara dumanının arasından gözlerini hafifçe kıstı.

“Ne söylemeliyim bilmiyorum.”

“Sana bir isim söylesem ve söylediğim doğru isimse başını sallasan olur mu peki?”

“Dinliyorum,” dedi Tegan sihirbazlık numarası vaat edilmiş birinin merakı ve güvensizliğiyle kafası karışmış bir halde.

“Henry Drummond,” dedi Strike. “Ona bir kolyenin değerini öğrenmek istediğini söylediği bir mesaj bırakacaktı.”

Tegan istemeye istemeye başını salladı. Sonra, “Evet,” dedi, “Doğru.”

“Ve sen de atları kontrol etmeye gittin...”

“Evet. Ve döndüğümde Bayan Chiswell gece orada kalabileceğini çünkü sabah bana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de öyle yaptım.”

“O nerede uyudu peki?” diye sordu Robin.

“Üst katta,” dedi Tegan bir anda kahkaha atarak. “Başka nerede yatacak? Kendi odasında tabii ki.”

“Bütün gece orada olduğundan emin misin?” diye sordu Robin.

“Evet,” dedi Tegan bir kahkaha daha patlatarak. “Odası benimkinin yanındaydı. Sadece bu iki odanın penceresi ahırlara bakıyor. Yatağında yattığını duyabiliyordum.”

“Gece boyu evden hiç çıkmadığından emin misin? Hiçbir yere gitmedi mi yani?” diye sordu Strike.

“Hayır, gitse araba sesini duyardım. Evin her tarafında çukurlar var. Sessizce geçip gidemezsin. Neyse işte, ertesi sabah merdiven sahanlığında karşılaştık, geceliğiyle banyoya gidiyordu.”

“Saat tam kaçta olmuş olabilir bu?”

“Yedi buçuk gibi. Birlikte mutfakta kahvaltı yaptık.”

“Sana hâlâ kızgın mıydı?”

“Biraz huysuzdu,” diye kabul etti Tegan.

“Başka bir telefon görüşmesi yaptığını duydun mu? Kahvaltı saatlerinde yani.”

Tegan gerçek bir hayranlıkla yanıt verdi. “Bay Chiswell’le mi diyorsunuz? Evet. Konuşmak için mutfaktan çıktı. Sadece, ‘Hayır Jasper, bu kez ciddiym,’ dediğini duydum. Kavga ediyor gibilerdi. Polislere de söyledim. Londra’da tartıştılar, o yüzden de orda kalmayıp erkenden eve döndü diye düşündüm.

“Sonra dışarı çıktım işte, boş boş dolandım. O da çıkıp Brandy’nin terbiyesine girişti. Kısraklarından biri. Ve sonra,” dedi Tegan ve kısa bir tereddüdün ardından devam etti. “o geldi. Raphael. Tanıyorsunuzdur. Oğlu.”

“Sonra ne oldu peki?” diye sordu Strike.

Tegan tereddüt etti.

“Kavga ettiler, öyle değil mi?” dedi Strike. Tegan’ın molasının bitmek üzere olduğu da aklının bir köşesindeydi.

“Evet,” dedi Tegan daha da büyük bir şaşkınlıkla. “Her şeyi biliyorsunuz!”

“Konu neydi, biliyor musun?”

“Önceki gece telefondaki herife söylediği şeydi yine.”

“Kolye mi? Bayan Chiswell kolyeyi satmak mı istiyordu?”

“Evet.”

“Kavga ederlerken tam olarak neredeydin sen?”

“Hâlâ aylaklık ediyordum. Raphael arabadan indi ve derhal ona doğru, dışarıdaki okula gitti...”

Strike’in kafasının karıştığını fark eden Robin usulca mırıldandı: “Atların terbiye edildiği, padok gibi bir alandan bahsediyor.”

“Ha,” dedi Strike.

“Doğru,” dedi Tegan, “Brandy’yi orada eğitiyordu. İlk başta konuşuyorlardı, ne konuştuklarını duyamıyordum. Ama sonra ada-

makıllı bağırmaya döndü iş. Bayan Chiswell attan indi ve bana seslenerek Brandy'nin gemini çıkarmamı istedi," dedi ve Strike'ın anlamamış olması ihtimaline karşı, "çözmemi istedi yani," diye kibarca açıkladı. "Sonra eve doğru yürüdüler. Gözden kaybolduklarında bile kavgı ettiklerini duyabiliyordum.

"Onu hiçbir zaman sevmeydi," dedi Tegan. "Raphael'i yani. Şımarık buluyordu onu. Boyuna azarlardı. Şahsen Raphael'in iyi biri olduğunu düşünüyordum ben," dedi kızaran yüzünün aksine sözüm ona tarafsız bir havayla.

"Birbirlerine ne dediklerini hatırlıyor musun?"

"Biraz," dedi Tegan. "Raphael kolyeyi satamayacağını, onun babasına ait olduğunu falan söylüyordu. Bayan Chiswell ise ona kendi işine bakmasını söylüyordu."

"Sonra ne oldu?"

"İçeri geçtiler. Ben oyalanmaya devam ettim. Bir müddet sonra," dedi Tegan biraz bocalayarak, "polis arabasının geldiğini gördüm ve... ah, çok fenaydı. Kadın polis gelip bana içeri gidip yardım etmemi söyledi. Mutfağa girdiğimde Bayan Chiswell'in yüzü kireç gibiydi. Her yer her yerdeydi. Poşet çayların nerede olduğunu göstermemi istediler. Bayan Chiswell'e sıcak bir içecek yaptım ve o, yani Raphael onu bir yere oturttu. Gerçekten çok iyi davrandı ona," dedi Tegan, "hemen öncesinde Bayan Chiswell'in ona ağzına geleni söylediğini hesaba katarsak yani."

Strike saatine baktı.

"Fazla vaktin olmadığını biliyorum. Son birkaç şey daha var."

"Peki," dedi Tegan.

"Bir yıl önce bir olay yaşanmış," dedi Strike, "Bayan Chiswell çekiçle Bay Chiswell'e saldırmış."

"Aman Tanrım, doğru," dedi Tegan. "Evet, kendini kaybetmişti. Lady uyutulduktan hemen sonraydı, yaz başında. Bayan Chiswell'in en sevdiği kısırağıydı o ve Bayan Chiswell eve döndüğünde veteriner

çoktan işini bitirmişti. O anda orada olmak istiyordu ve eve gelip sakatatçının³⁸ kamyonetini görünce deliye döndü.”

“Kısrağın uyutulacağını ne zamandan beri biliyordu?” diye sordu Robin.

“Son iki üç gündür sanırım. Gerçekten bütün bildiğim bu,” dedi Tegan üzgün bir ifadeyle. “Ama o kadar güzel bir hayvandı ki. Son ana kadar iyileşeceğini umduk. Veteriner saatlerce Bayan Chiswell’in eve gelmesini bekledi ama Lady acı çekiyordu ve bütün gün bekleyemezdi. O yüzden...”

Tegan çaresizliğini ifade eden bir jest yaptı.

“Lady’nin öleceğini bildiği halde o gün Londra’ya gitmesini gerektiren şey neydi, bir fikrin var mı?” diye sordu Strike.

Tegan başını iki yana salladı.

“Kocasına saldırdığında tam olarak ne yaşandığını söyleyebilir misin bize? Öncesinde bir şey söyledi mi?”

“Hayır,” dedi Tegan. “Avluya girdi ve ne olduğunu anlayınca da hışımla Bay Chiswell’e doğru koşup çekici kaptığı gibi ona salladı. Ortalık kan gölüne döndü. Korkunçtu,” dedi Tegan açık bir samimiyetle. “Çok fenaydı.”

“Ona vurduktan sonra ne yaptı peki?” diye sordu Robin.

“Orada öyle durdu. Yüzündeki ifade... *şeytani* gibiydi,” dedi Tegan beklenmedik bir yorumla. “Bay Chiswell’in öldüğünü düşündüm. Onu öldürdü sandım.

“Sonra onu birkaç hafta uzaklaştırdılar, malum. Bir hastaneye yattı. Atlarla tek başıma ilgilenmek zorunda kaldım ben de... Lady’ye hepimiz üzüldük. O kısrakı severdim. Atlatacağını düşünüyordum. Ama pes etti, kendini bıraktı ve hiçbir şey yemedi. Bayan Chiswell’i üzüldüğü için suçlayamam ama... kocasını neredeyse öldürüyordu. Ortalık kan gölüne dönmüştü,” diye yineledi. “Ayrılmak istedim. Anneme söyledim. Bayan Chiswell beni korkutmuştu o gece.”

“O halde neden kaldın?” diye sordu Strike.

38 İngilizcesi *knacker* olan, argoda, at ve benzeri hayvanların ölüsünü alıp hayvan yemi olarak satan kimse. (ç. n.)

“Gerçekten bilmiyorum... Bayan Chiswell kalmamı istedi. Ben de atlara düşkündüm zaten. Sonra hastaneden çıktı. Cidden bunalımdaydı, haline üzüliyordum. Lady'nin boş ahırına gidip gidip ağlıyordu.”

“Lady, Bayan Chiswell'in, ee,” dedi Strike ve Robin'e dönerek, “doğru ifade hangisi?” diye sordu.

“Yavrulatmak?” diye önerdi Robin.

“Evet... meşhur damızlık attan yavrulatmak istediği at Lady miydi?”

“Totilas'tan mı?” dedi Tegan gözlerini kocaman açarak. “Yok, o Brandy'ydi. Ama Bay Chiswell kabul etmedi. Totilas! O bir servete patlar.”

“Ben de öyle duydum. Başka bir damızlık at kullanmaktan bahsettiği oldu mu hiç? Blanc de Blancs diye bir at var mesela. Bilemiyorum, belki de...”

“O atı hiç duymadım,” dedi Tegan. “Yok, *ille de* Totilas olacaktı. O en iyisiydi. Kafayı ona takmıştı. Tam da böyle biridir Bayan Chiswell. Kafasına bir şeyi koymuşsa ne yapsan fikrini değiştiremezsin. O güzel Grand Prix atını doğurtacaktı ve... biliyorsunuz, bebeğini kaybetti kendisi. Biliyorsunuz, değil mi?”

Strike ve Robin başını evet der gibi salladı.

“Annem ona çok üzüldü. Yavruyu, bilirsiniz işte, bebeğinin yerine geçecek bir şey olarak görüyordu. Annem bütün her şeyin bebekle alakalı olduğunu düşünüyor. Bayan Chiswell'in psikolojisinin sürekli bir iyi bir kötü olmasının yani.

“Misal, hastaneden çıktıktan birkaç hafta kadar sonra bir gün *manik* nöbet geçirdiğini hatırlıyorum. Verdikleri ilaçlar yüzündendi sanırım. Uçurtma gibi havalarda uçuyordu. Avluda şarkı söylüyordu. Çok neşelisiniz Bayan C,” dedim ve o da gülererek, ‘Jasper’ı ikna etmeye uğraşıyorum ve neredeyse başardım gibi; sanırım sonunda Totilas’ı kullanmama izin verecek,’ dedi. Ama böyle bir şey yoktu. Bay Chiswell'e sordum çünkü. O da bu konuda gerçekten katır gibi inatçıydı. Bunun Bayan Chiswell'in hüsnükuruntusu

olduğunu söyledi. Elindeki atların masrafını bile güç bela karşılayabildiğini söyledi.”

“Onu şaşırtmak istemiş olamaz mı sence?” diye sordu Strike, “başka bir damızlık at teklif ederek yani. Daha ucuz bir at.”

“Böyle bir şey onu sadece sinirlendirirdi,” dedi Tegan. “Ya Totilas ya da hiç diyordu.” Strike’ın verdiği sigarayı söndürüp saatini kontrol etti ve üzülerek, “Birkaç dakikam kaldı,” dedi.

“İki şey daha, sonra bitiyor,” dedi Strike. “Ailenin Suki Lewis adında bir kız çocuğunu tanıdığını duydum. Yıllar önce. Bakıcısının evinden kaçmış...”

“Her şeyi biliyorsun!” dedi Tegan bir kez daha hayranlıkla. “Bunu nasıl öğrendin?”

“Billy Knight söyledi. Suki’ye ne olduğunu biliyor musun?”

“Evet, Aberdeen’e gitti. Okulda bizim Dan’in sınıfındaydı. Annesi kâbus gibi bir kadındı; içki, uyuşturucu, ne ararsan vardı. Sonra anne gerçek bir âlemci oldu ve Suki’yi de bakıcıya verebildi böylece. Babasından kaçırıyordu onu. Kuzey Denizi’nde gemide çalışıyordu adam.”

“Babasını buldu mu yani sence?” diye sordu Strike.

Tegan muzaffer bir edayla cebinden telefonunu çıkardı. Birkaç hızlı tıklamanın ardından Strike’a gözleri ışıldayan esmer bir kızın İbiza’da bir havuz başında, kız arkadaşlarıyla beraber poz verirken görüldüğü Facebook fotoğrafını gösterdi. Bronzlaşmış teni, bembeyaz parıldayan dişleriyle gülümsemesi ve takma kirpiklerinden bunun o eski fotoğraftaki sıska, gedik dişli kız olduğunu anlayabildi Strike. Hesap Susanna McNeil adıyla açılmıştı.

“Görüyor musunuz?” dedi Tegan neşeyle. “Babası onu yeni ailesine kattı. Asıl adı Susanna ama annesi ona hep Suki derdi. Susanna’nın halasıyla arkadaş annem; kızın keyfinin yerinde olduğunu söylüyor.”

“Bunun o kız olduğundan emin misin?” diye sordu Strike.

“Tabii ki eminim,” dedi Tegan. “Hepimiz onun adına çok sevindik. Çok iyi bir kızdı.”

Tekrar saatini kontrol etti ve, “Üzgünüm,” dedi. “Molam bitti, gitmem gerek.”

“Son bir soru daha,” dedi Strike. “Abilerin Knight’ları ne kadar iyi tanıyor?”

“Çok iyi,” dedi Tegan. “Oğlanlar farklı yıllarda okudular ama evet, Chiswell malikânesinde çalıştıkları dönemden iyi tanırılar birbirlerini.”

“Abilerin şu anda ne yapıyor Tegan?”

“Paul artık Aylesbury yakınlarındaki bir çiftliği idare ediyor. Dan ise Londra’da peyzaj işi yapıyor,” dedi ve Strike’ın kaleme sarılmasıyla ilk kez etekleri tutuşarak, “bunları niye not alıyorsun ki?” diye çıkıştı. “Onlara sizinle konuştuğumu söylememelisiniz! Size o evde olanları anlattığımı düşünürlerse delirirler!”

“Ciddi misin? O evde ne oldu ki?” diye sordu Strike.

Tegan gözlerini bir an Robin’e kaçırdıktan sonra tekrar Strike’a döndü.

“Zaten biliyorsunuz, öyle değil mi?”

Ne Strike ne de Robin yanıt verdi.

“Dinleyin, Dan ve Paul sadece taşıma işine yardım etti. Yüklemeye falan. Ve o zaman bu tamamen yasaldı!”

“Ne yasaldı?” diye sordu Strike.

“Bildiğinizi *biliyorum*,” dedi Tegan yarı endişeli, yarı neşeli bir tonda. “Birileri öttü, değil mi? Jimmy Knight mı söyledi? Yıllar önce geri döndü ve etrafı kolaçan ettikten sonra Dan’le konuşmak istedi. Neyse ne, zaten bu yöredeki herkes biliyordu. Kimse adını anmazdı ama hepimiz Jack’i biliyorduk.”

“Jack’in *neyini* biliyordunuz?” diye sordu Strike.

“E yani... Darağacı yaptığını.”

Strike bu yeni bilgiyi aldığını asla belli etmeyen gözlerle bakıyordu. Robin ise kendi yüz ifadesinin bu denli hissiz olduğundan emin değildi.

“Ama siz bunu zaten biliyordunuz,” dedi Tegan. “Öyle değil mi?”

“Evet,” diye teskin etti Strike. “Biliyorduk.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Tegan derin bir nefes alıp zarafetten yoksun bir şekilde sandalyeden atlayarak. “Ama Dan’i göreceksin olursanız sakın ona sizinle konuştuğumu söylemeyin. O da annem gibidir. Ne kadar az konuşulursa mesele o kadar çabuk kapanır, der. Unutmayın, hiçbirimiz bunun yanlış bir şey olduğunu düşünmüyoruz. Bu ülke idam cezasıyla daha iyi bir hal alırdı zaten bana kalsa.”

“Görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler Tegan,” dedi Strike. Tegan hafifçe kızarak önce Strike’in, hemen ardından Robin’in elini sıktı.

Artık ayrılmaya hiç de gönlü yokmuş gibi bir edayla, “Rica ederim,” dedi. “Koşulara kalacak mısınız? Brown Panther iki otuzda koşacak.”

“Olabilir,” dedi Strike, “sonraki görüşmeye kadar biraz daha oyalanmamız gerek.”

“Brown Panther’a bir onluk bastım,” dedi Tegan. “Neyse... görüşürüz öyleyse.”

Birkaç adım gittikten sonra arkasına döndü ve daha da pembeleşmiş yüzüyle Strike’a baktı.

“Bir *selfie* çekilebilir miyiz?”

“Ee,” dedi Strike, Robin’le göz göze gelmemeye çalışarak. “Senin için çok önemli değilse çekilmemeyi tercih ederim açıkçası.”

“İmzanızı alabilir miyim peki?”

Strike iki fenalıktan daha az kötü olanında karar kılarak bir peçeteyi imzaladı.

“Teşekkürler.”

Tegan peçeteyi kapıp sonunda gitti. Strike, Tegan barın iç kısmında gözden kaybolana kadar bekledikten sonra Robin’e döndüğünde Robin çoktan telefona sarılmıştı bile.

“Altı yıl önce,” diye ekrandan okumaya başladı, “üye ülkelerin işkence aleti ihracatını yasaklayan bir AB yönergesi yürürlüğe kondu. O zamana kadar İngiliz yapımı darağacı ihracatı tamamen yasaldı.”

Anlat da anlayayım.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

“Kanunlar çerçevesinde hareket ettim ben. Ve vicdanıma kulak vererek,” diye Chiswell’in Pratt’s’ta sarf ettiği ifadeyi alıntıladi Strike. *“Gerçekten öyle yaptı. İdam yanlısı olduğunu hiçbir zaman gizlemedi, öyle değil mi? Ağaçları da kendi arazisinden temin ediyordu belli ki.”*

“Ve Jack o’Kent’e de onları yapacağı yeri tahsis etti. Jack o’Kent’in, çocukluğunda Raff’ı ağıla girmemesi için uyarması da bundandı o halde.”

“Ve muhtemelen kârı bölüştüler.”

Robin, Flick’in, Paralimpik resepsiyonuna gittikleri gece bakanın arabasının arkasından bağırmasını hatırlayarak, *“Bekle,”* dedi. *“Atı onlara koydu cümlesi... Cormoran, sence...”*

“Evet, bence de öyle,” dedi Strike. Zira düşünceleri Robin’in-kilerle paralel ilerliyordu. *“Billy’nin hastanede bana söylediği son şey şuydu: Atı onlara koymaktan nefret ediyordum. Psikotik krizin ortasında bile ahşaba kusursuz bir Uffington beyaz atı oyabiliyordu Billy... Jack o’Kent çocuklarına turistler için oyma hediyelik eşyalar, ihraç etmek için de darağacı yaptırıyormuş... Müthiş bir baba oğul işi, ha?”*

Strike bira bardağını Robin'in şampanya kadehine tıklatarak Doom Bar'ın posasını kafasına dikti.

"İlk esaslı dönüm noktamıza içelim. Eğer Jack o'Kent darağaçlarının üzerine ufak bir yerel marka basmışsa bunların izi sürülerek doğruca ona ulaşılabilirdi, öyle değil mi? Sadece ona da değil; Vale of White Horse'a ve tabii Chiswell'e de. Her şey yerli yerine oturuyor Robin. Jimmy'nin elindeki dövizi hatırla, üzerinde ölü siyahi çocuklar olanı. Chiswell ve Jack o'Kent onları yurtdışına satıyordu. Ortadoğu'ya ve Afrika'ya muhtemelen. Ama Chiswell üzerlerine atın oyulduğunu bilemezdi. Vay be! *Kesinlikle* bilmiyordu," dedi Strike, Chiswell'in Pratt's'taki sözlerini hatırlayarak. "Çünkü bana fotoğrafların olduğunu söylerken, bildiğim kadarıyla herhangi bir somut işaret yok demişti."

"Jimmy ondan alacağı olduğunu söyledi, malum," dedi Robin kendi fikir zincirini takip ederek. "Ve Raff, Kinvara'nın ilk başta o parayı Jimmy'nin hakkı olarak gördüğünü söyledi. Jack o'Kent'in öldüğünde arkasında satılmaya hazır darağaçları bırakmış olma ihtimali var mı dersin?"

"Ve Chiswell de onları, Jack'in oğullarını bulup paralarını verme zahmetine girmeden öylece sattı mı? Çok zekice," dedi Strike başını sallayarak. "Şu halde Jimmy için her şey babasının malından hakkı olan payı istemesiyle başladı. Daha sonra Chiswell ona herhangi bir borcu olmadığını söyleyince iş şantaja dönüştü."

"Şöyle bir düşündüğünde, şantaj yapmak için yeterince güçlü bir durum değil gibi, ne dersin?" dedi Robin. "Sence Chiswell bu yüzden çok seçmen kaybeder miydi? Sattığı dönemde *yasaldı* nihayetinde ve idam yanlısı olduğunu zaten hiç gizlemiyordu. Dolayısıyla kimse onu ikiyüzlülükle suçlayamaz. Ülkenin yarısı idam cezasının geri gelmesi gerektiğini düşünüyor. Chiswell'e oy verenlerin onun bu kez fazla ileri gittiğini düşüneceğinden emin değilim açıkçası."

"Yine iyi bir noktaya temas ettin," diye hakkını teslim etti Strike, "ayrıca Chiswell muhtemelen işi pişkinliğe vururdu. Bundan çok daha kötülerini atlattı; metresini hamile bırakma, bo-

şanma, gayrimeşru bir çocuk, Raphael'in uyuşturucu etkisinde yaptığı trafik kazası ve hapse girmesi... Ama bir de *istenmeyen sonuçlar* kısmı vardı hatırlarsan," dedi Strike düşünceli bir şekilde. "Dışışlerindeki o fotoğraflarda ne vardı ki Winn onları ele geçirmeyi böyle ısrarla istiyordu? Ve Winn'in bu sabah telefonda sözünü ettiği Samuel kim?"

Strike defterini çıkarıp kalın, okunaksız el yazısıyla birkaç cümle yazdı.

"Hiç değilse," dedi Robin, "Raff'ın hikâyesini teyit ettik. Kolyeyi."

Strike homurdanarak yazmaya devam etti. Nihayet bitirdiğinde, "Öyle," dedi, "anlatıldığı kadarıyla yararlı oldu."

"Ne demek *anlatıldığı kadarıyla*?"

"Ta Oxfordshire'a sırf Kinvara'nın değerli bir kolyeyle kaçıp gitmesini engellemek için gönderilmesi, Kinvara'nın intihara kalkışmasına engel olmak için gitmesine nazaran daha iyi bir hikâye," dedi Strike, "ama hâlâ bize her şeyin anlatıldığını düşünmüyorum."

"Niye peki?"

"Öncekiyle aynı sebepten. Chiswell neden vekili olarak karısının nefret ettiğini bildiği Raphael'i göndersin ki oraya? Raphael'in neden Izzy'den daha ikna edici olamayacağını göremiyor musun hâlâ?"

"Raphael aleyhinde bir şey mi öğrendin?"

Strike kaşlarını kaldırdı. "Ona karşı herhangi bir hissim yok, ne olumlu anlamda ne de olumsuz anlamda. Sen peki?"

"Tabii ki yok," dedi Robin biraz fazla hızlı davranıp. "Tegan gelmeden önce lafını açtığın şu teori neydi peki?"

"Ha, evet," dedi Strike. "Bir şey çıkmayabilir ama Raphael'in sana söylediği birkaç şey kafama takıldı. Ya da düşünmeye sevk etti diyeyim."

"Hangi şeyler bunlar?"

Strike açıkladı.

"Bunlarda önemli bir şey göremiyorum ben."

"Belki tek başlarına öyleler ama Della'nın bana söylediği şeyle birleştirmeye çalış."

“Hangisiyle?”

Strike, Della’nın söylediği şeyi bir kez daha hatırlatsa da Ro-
bin’in şaşkınlığı devam ediyordu.

“Arada bir bağlantı göremiyorum.”

Strike sırtarak ayağa kalktı.

“Biraz daha düşün. Ben de Izzy’yi arayıp Tegan’ın darağacı
mevzusunda eteğindeki taşları döktüğünü söyleyeyim.”

Strike dönüp telefon görüşmesini yapabileceği sakın bir yer
bulmak üzere kalabalığın arasında kayboldu ve Robin’i, minyatür
şişesinde ılımış şampanyasını yudumlayarak biraz önce söylediği
şeyi düşünmesi için yalnız bıraktı. Birbirinden bağımsız bilgi par-
çacıkları arasında bağlantı bulma uğraşından tutarlı bir sonuca
varamayan Robin birkaç dakika sonra düşünmeyi bırakıp saçlarını
omuzlarından usul usul savuran sıcak esintinin tadını çıkarmaya
başladı.

Yorgunluğuna, evliliğinin çatırdamasına ve gecenin bir vakti
vadide kazı yapacak olmalarının getirdiği esaslı korkuya rağmen
orada öylece oturup hipodromun havasını solumak, yumuşacık
çimen, deri ve at kokularıyla anılara dönmek, bardan stantlara
doğru yürüyen kadınları, parfümlerinin izini sürerek takip etmek,
yandaki bir kamyonette pişen geyik eti hamburgerlerinin esen yelle
burnuna dolması... Bunların hepsi keyif vericiydi. Derken bütün
hafta boyunca ilk kez ciddi manada acıktığını fark etti.

Şampanya şişesinin mantarını çıkarıp parmakları arasında
döndürürken bir başka mantarı hatırladı Robin. Matthew, arala-
rında Sarah’nın da olduğu üniversiteden bir grup yeni arkadaşıyla
Robin’in yirmi birinci yaş günü kutlaması için memlekete dönmüştü.
Ve Robin o partideki şişelerden birinin mantarını hâlâ saklıyordu.
Geriye dönüp baktığında anne babasının, gönülden ümit ettikleri
mezuniyet partisini yapamamış olsalar da onun yerine kızlarına
büyük bir yirmi birinci yaş günü partisi yapmak istediklerini bi-
liyordu Robin.

Strike gideli epey olmuştu. Belki de Izzy, artık şantaj meselesinin ardında yatan temel gerekçe ortaya çıktığına göre bütün detayları bir bir anlatıyordu. Ya da belki de, diye düşündü Robin, sadece Strike'ı telefonda tutmak istiyordu.

Izzy hiç de onun tipi değil gerçi.

Bu düşünce Robin'i biraz ürkütmüştü. Meseleye bu tür bir üst katman atfettiği için ufak da olsa suçluluk duydu. Ama başka bir açıdan düşündüğünde kendini hepten huzursuz hissetti.

Bütün kız arkadaşları güzeldi. Izzy değil.

Genel anlamda bir ayıyı andıran iri cüssesi ve Robin'in, onun kendi ağzından duyduğu ifadeyle, *etek altı kılı gibi* saçları hesaba katıldığında, Strike kayda değer derecede güzel kadınları cezbedebiliyordu.

Ben kesin şişko görünüyordumdur gözüne. Robin'in bir sonraki yersiz düşüncesi buydu. Onca ağlamadan sonra, sabah Land Rover'a bindiğinde yüzü şiş ve kireç gibi beyazdı. Bir banyo bulmaya, en azından saçlarımı taramaya vaktim olur mu diye düşünürken, Strike'ın iki elinde iki hamburger, ağzında da bahis kuponuyla geri döndüğünü fark etti.

"Izzy telefonu açmıyor," dedi birbirine kenetli dişlerinin arasından. "Mesaj bıraktım. Şunlardan birini alsana artık. İkimiz için de onar sterlin bastım Black Panther'e."

"Bahisçi biri olduğunu fark etmemişim hiç," dedi Robin.

"Değilim de ondan," dedi Strike kuponları dişlerinin arasından alıp cebine koyarak. "Ama bugün kendimi şanslı hissediyorum. Gel hadi, koşuyu izleyelim."

Strike'ın arkasını dönmesiyle Robin şampanya şişesinin mantarını hemen cebine koydu.

"*Brown Panther,*" dedi Strike ağzında koca bir lokma çiğneyip parkura yaklaşırlarken. "Ama kahverengi değil tabii. Siyah yele, yani..."

"Doru at, evet," dedi Robin. "Panter olmadığına da üzülün mü?"

“Sadece mantığını kavramaya çalışıyorum. İnternette bulduğum damızlık at, Blanc de Blancs da kestane rengiydi, beyaz değil.”

“Gri değil demek istiyorsun yani.”

“Tamam Robin, tamam,” diye mırıldandı Strike yarı keyifli, yarı bezgin bir tonda.

Kaç kişi böyle bir şeyi yapar? Böyle bir cesaret gösterir?

Henrik Ibsen, Rosmerler

Brown Panther koşuyu ikinci sırada tamamladı. Güneşi, Strike'ın yarıştan kazandığı parayı yemek ve kahve çadırlarında harcayarak batırdıktan sonra Woolstone'a ve vadiye doğru yola çıkacaklardı. Land Rover'ın arkasındaki aletleri ve ısrırgan otlarıyla kaplı karanlık çukuru düşündükçe Robin'in göğsünü panik duygusu sararken Strike, Della Winn ile Raphael Chiswell'in ifadelerinin birbiriyle nasıl örtüştüğünü ve bundan nasıl bir sonuç çıkardığını açıklamayı inatla reddedip, bir anlamda bilerek veya bilmeyerek, Robin'in dikkatini başka yöne çekmiş oluyordu.

"Düşün," diyordu Strike durmadan, "sadece düşün."

Ama Robin düşünmekten yılmıştı ve hem o hem de Strike belli kriz anları dışında daha önce hiç birlikte bu kadar uzun vakit geçirmediyelerinden, iş hayatlarındaki bu sıradışı molanın tadını çıkararak kahveleri ve sandviçleri arka arkaya yiyip içerlerken, söz konusu bağlantıyı Strike'ın açıklaması için üstelemek daha kolay geliyordu Robin'e.

Ne var ki güneş ufka yaklaştıkça Robin'in aklı daha kararlı ve sık bir şekilde vadiye kaymaya başlamıştı; her seferinde midesi ufak bir perende atıyordu. Giderek artan kaygılı sessizliğini fark

eden Strike ona ikinci kez aynı şeyi teklif etti: Strike ve Barclay kazı işini hallederken Robin, Land Rover'da bekleyebilirdi.

“Hayır,” dedi Robin sertçe. “Buraya arabada oturmaya gelmedim.”

Woolstone’a ulaşmaları kırk beş dakika sürmüştü. Vale of White Horse’a doğru ikinci kez inişe geçtiklerinde gökyüzü kararmaya başlamıştı. Nihayet varış yerine ulaştıklarındaysa göğün tozlu yüzünde birkaç yıldızın cılız ışığını görebiliyorlardı. Robin’in, Land Rover’ı Küheylan Evi’ne giden yabani otlarla kaplı yola kırmasıyla birlikte araç derin tekerlek izleri, çalılar, dikenler ve dallar üzerinde sallana yalpalaya tepelerindeki yoğun yaprak örtüsünün sunduğu koyu karanlığa doğru ilerlemeye koyuldu.

“Mümkün olduğunca hızlı gidelim,” diye talimat verdi Strike telefonundan saati kontrol ederek. “Barclay arkamıza park etmeli. Çoktan geldi belki de. Dokuzda buluşacağımızı söylemiştim ona.”

Robin, gözleri yol ile Chiswell Malikânesi arasında uzanan yoğun orman örtüsünde, aracı park edip kontağı kapattı. Görünmüyor olabilirlerdi ama ne olursa olsun başkasının mülküne izinsiz girmişlerdi. Takip ediliyor olma olasılıkları Robin’i endişelendirmiyordu fakat Küheylan Evi’nin yanındaki karanlık çukurun tabanında, birbirine dolanmış ısırgan otlarının altında yatan şey içine esaslı bir korku saldığından, bütün öğleden sonra dikkatini dağıtmak için yararlandığı konuya sığındı bir kez daha.

“Dedim ya, düşün,” dedi Strike bininci kez. “Lakheşis haplarını düşün. Onların önemli olduğunu düşünen sendin. Chiswell’in durmadan yaptığı bütün o tuhaf şeyleri düşün. ‘Kimin vadesinin ne zaman dolacağını bilirdi,’ diyerek Aamir’e herkesin önünde satışmasını, sonradan kendi cebinde ortaya çıkan Freddie’nin para klipsini ararken sarf ettiği, ‘Bir bir kendi ayaklarına sıkıyorlar,’ cümlesini düşün.”

“Bunların hepsini düşündüm! Ama hâlâ nasıl bir...”

“Helyum ve hortum, eve bir şampanya kasasına saklı halde girdi. Biri Chiswell’in alerjisi olduğundan şampanya içmeyeceğini

biliyordu. Kendine şu soruyu sor: Flick, Jimmy'nin Chiswell'den alacağı olduğunu nerden biliyordu? Flick'in ev arkadaşı Laura'yla kavgasını düşün."

"Bunun diğer her şeyle nasıl bir bağlantısı olabilir ki?"

"Düşün!" dedi Strike, Robin'i daha da sinir etmek istiyormuş gibi. "Chiswell'in çöp kutusuna atılan boş portakal suyu kutusunda amitriptiline rastlanmadı. Kinvara'nın, Chiswell'in nerede olduğu, neler yaptığı konusunda nasıl takıntılı olduğunu hatırla. Drummond'ın sanat galerisindeki küçük Francesca'yla telefonda görüştüğümü farz et ve bana ne söylemiş olabileceğini tahmin etmeye çalış. Chiswell'in seçmen ofisine gelen telefonu, 'ölürken altlarına işeyen' insanları düşün; ki seni anlıyorum, bu tek başına açıklayıcı olmayabilir ama durup diğer şeyleri düşündüğünde kesinlikle..."

"Beni heyecanlandırıyorsun," dedi kuşkucu Robin. "Düşündüğün şey bütün bunları birbirine mi bağlıyor yani? Ve de bir de açıklıyor mu?"

"Aynen öyle," dedi Strike ukala bir ifadeyle, "ayrıca Winn ve Aamir'in Dışişleri'ndeki fotoğraflardan nasıl haberdar olduklarını da açıklıyor. Ki muhtemelen, Jack o'Kent'in kullanımda olan darağaçlarının fotoğrafları bunlar ve yine muhtemelen Aamir'in orada çalışmadığı aylardı. Winn zaten bildiğim kadarıyla hiçbir zaman ayak basmadı Dışişleri'ne."

O sırada Strike'ın telefonu çaldı. Ekranı kontrol etti.

"İzzy arıyor. Dışarıda konuşayım. Sigara içmek istiyorum."

Strike arabadan çıktı ve kapıyı kapatırken onun, "Merhaba," dediğini duydu Robin. Strike'i beklerken zihni vızır vızır çalışıyordu. Ya Strike'ın aklına bir anda gerçekten dâhiyane bir fikir gelmişti ya da onunla dalga geçiyordu ki Robin ikinci olasılığa daha yakındı. Zira Strike'ın biraz önce sıraladığı farklı veriler birbiriyle tamamen bağlantısızdı.

Beş dakika sonra Strike yolcu koltuğuna geri döndü.

"Müşterimiz mutsuz," diye rapor verdi kapıyı kapatırken. "Tegan'ın bize, Kinvara'nın o gece Chiswell'i öldürmek için gizlice evden

çıkıldığını söylemesini umuyordu, Kinvara'nın ifadesini doğrulmasını ve Chiswell'in darağacı ihracatını yumurtlamasını değil."

"Izzy kabul etti mi bunu?"

"Başka şansı var mıydı sence? Ama bu durumdan hoşlanmadı tabii. Bana o dönem darağacı ihracatının yasal olduğunu söyleyip durdu sürekli. Babasının, Jimmy ve Billy'nin paralarını iç ettiğini söyledim. Ve haklıymışsın, Jack o'Kent öldüğünde satılmaya hazır halde bekleyen iki takım darağacı varmış ve kimse bunu oğullarına söyleme zahmetine girmemiş. Bunu kabul etmek de hiç hoşuna gitmedi Izzy'nin tabii."

"Chiswell'in malları üzerinde hak iddia etmelerinden endişe ediyor olabilir mi dersin?"

"Üçüncü dünya ülkelerinde adam asmadan gelen parayı kabul etmesinin, Jimmy'nin çevresindeki insanların gözündeki namına yararı olacağını sanmam," dedi Strike, "ama belli de olmaz."

Bir araba arkalarındaki yoldan hızla geçti ve Strike umutla başını çevirdi.

"Barclay sandım..." diyerek saatine baktı. "Belki de sapağı kaçırdı."

Kafayı Izzy'nin ruh haline veya Barclay'in nerede kaldığına değil, Strike'in ona söylememekte ısrar ettiği teoriye takmış olan Robin, "Cormoran," diye lafa girdi. "Cidden biraz önce söylediğin her şeyi açıklayan bir fikrin mi var yani?"

"Evet," dedi Strike çenesini kaşıyarak, "var. Sorun şu ki bu teori bizi her adımda *onlara* daha da yaklaşıyor ama bunu *neden* yaptıklarını hâlâ anlayabilmiş değilim. Saf bir nefretten yapmadıysa şayet... Ama vaka, mertçe işlenen bir tutku cinayeti gibi gelmiyor kulağa, öyle değil mi? Kafaya indirilen bir çekiç değil sonuçta. Ustaca planlanmış bir infaz."

"Araçlar, sebeplerden önce gelir düsturuna ne oldu?"

"Hep araçlara odaklandım. Beni bu noktaya getiren araçlar oldu."

"Kadın mı yoksa erkek mi? Bunu da mı söylemeyeceksin?"

“Hiçbir iyi usta, çırağını bir şeyleri kendi başına öğrenmekten alacağı tatminden mahrum bırakmaz. Bisküvi kaldı mı hiç?”

“Hayır.”

“Neyse ki hâlâ bu var,” dedi Strike cebinden çıkardığı Twix’i açıp yarısını Robin’e uzatarak. Robin de Strike’ı güldüren bir gö-nülsüzlükle çikolatayı ucundan kopardı.

Çikolatalarını midelerine indirene kadar ikisi de tek laf etmedi. Sonra Strike o ana kadar olmadığı kadar ciddi bir ses tonuyla söze girdi: “Bu gece önemli. Vadinin altında pembe battaniyeye sarılı halde gömülmüş herhangi bir şey yoksa, Billy mevzusu kapanıyor; boğazlanan çocuk hikâyesini kendi kafasından uydurduğu anlamına gelecek bu. Onun içini rahatlatmış oluyoruz ve sonrasında artık başka hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin vermeden, ölü çocuğun hikâyeyle nasıl örtüşeceğiyle ve o kızı kimin öldürdüğüyle ilgilenmeksizin, Chiswell’in ölümüyle ilgili teorimi kanıtlamaya yoğunlaşacağım.”

“Ya da oğlanı,” diye hatırlattı Robin. “Billy’nin, çocuğun cinsiyetinden emin olamadığını söylemiştin.”

Robin cümlesini bitirir bitirmez, söz geçmeyen zihninde çürümüş bir battaniye kalıntısına sarılı halde, küçük bir iskelet imgesi belirdi. Geriye kalanından çocuğun kız mı yoksa oğlan mı olduğunu söylemek mümkün olacak mıydı? Bir saç tokası, ayakkabı bağcığı, elbise düğmesi, uzun bir saç buklesi olacak mıydı?

Umarım hiçbir şey çıkmaz, dedi içinden. *Tanrım, lütfen orada bir şey olmasın.*

Hemen ardından yüksek sesle sordu:

“Peki eğer vadiye gömülmüş bir şey... biri varsa?”

“O zaman teorim çöker. Çünkü Oxfordshire’da boğazlanan bir çocuğun sana bahsettiğim diğer şeylerin herhangi biriyle nasıl bağlantısı olabileceğini bilmiyorum.”

“Bağlantısı olması gerekmiyor ki,” dedi Robin gayet makul bir şekilde. “Chiswell’i öldüren kişi hakkında haklı olabilirsin ve bu tümüyle bağımsız bir olay olabilir...”

“Hayır,” dedi Strike başını iki yana sallayarak. “Çok büyük bir tesadüf olur bu. Vadiye gömülmüş bir şey varsa bu her şeyi birbirine bağlar. Bir kardeş bir çocuğun öldürülüşüne tanık oluyor, diğeri yirmi yıl sonra öldürülen bir adama şantaj yapıyor ve çocuk şansa bak ki Chiswell’in arazisine gömülmüş çıkıyor... Vadiye gömülmüş bir çocuk varsa mutlaka bir yere oturması gerek bunun. Ama orada hiçbir şey bulamazsak işte bu cidden tuhaf olacak. Vadide bir ceset olduğundan kesinlikle emin olsaydım bu işi yapmaları için polisleri ikna edebilirdim. Ama bu gece Billy için yapıyorum bunu. Ona söz verdim.”

Karanlıkta yolun gözden yavaş yavaş yitmesini izlerlerken Strike ara ara saatini kontrol ediyordu.

“Eh ama! Bu Barclay de nerede kaldı?” dediği anda bir arabanın ön farları arkalarındaki yolu aydınlattı. Eski model bir Golf’le yola sapan Barclay frene basıp farları söndürdü. Robin yan aynadan, araçtan inen siluetin Strike’ın camına doğru yaklaşırken adım adım sırtında dedektifinki gibi bir asker çantasıyla kanlı canlı Barclay’e dönüşmesini izledi.

“İyi akşamlar,” dedi Barclay, “mezar soygunculuğu için hoş bir akşam.”

“Geciktin,” dedi Strike.

“Evet farkındayım. Flick aradı az önce. Ne söyleyeceğini bilmek istersin diye düşündüm.”

“Arkaya geç,” dedi Strike. “Beklerken anlatabilirsin. Bir on dakika daha bekleyelim de karanlık iyice çöksün.”

Barclay, Land Rover’ın arka koltuğuna geçip kapıyı kapattı. Strike ile Robin de onu dinlemek üzere koltuklarında geriye döndü.

“Eh, ee... n’aber?” dedi Barclay yine o anlaşılmasız aksanıyla.

“İngilizce lütfen!”

“Flick birden ağlamaya başladı, kendine ettiği gırla küfrü hiç söylemiyorum. Bugün polis oraya gitmiş.”

“Tam da sırasıydı,” dedi Strike. “Sonra?”

“Banyoyu aramışlar ve Chiswell’in notunu bulmuşlar. Sorguya çekmişler onu.”

“Nasıl izah etmiş peki durumu?”

“Bana söylemedi. Tek derdi Jimmy’nin nerede olduğunu bilmektir. Tümünden kafayı yemiş durumdaydı. ‘Jimmy’ye söyle, buldular, o neyi kastettiğimi anlar,’ dedi.”

“Jimmy’nin nerede olduğunu biliyor musun peki?”

“Arazi oldu. En son dün gördüm, planı olduğundan falan da bahsetmedi hiç. Ama Bobbi Cunliffe’in numarası var mı diye sordu Flick’e. Çıtır Bobbi’den elektrik almış,” dedi Barclay sırtarak Robin’e bakarken. “Flick numarası falan olmadığını ama onunla neden bu kadar ilgilendiğini merak ettiğini söyledi. Jimmy de Bobbi’yi Gerçek Sosyalist toplantısına çağıracağını söyledi. Ama malum, Flick anasının gözü, aptal değil.”

“Onu polise benim ihbar ettiğimi anladı mı sence?” diye sordu Robin.

“Henüz değil,” dedi Barclay, “panik içinde şu an, düşünemiyor.”

“Pekâlâ,” dedi Strike göğün tepelerindeki yaprakların arasından görebildikleri küçük kısmını süzerek. “Artık başlayabiliriz sanırım. Yanındaki çantayı alsana Barclay. Aletler ve eldivenler onun içinde.”

“Bu bacakla neyi kazacağını sanıyorsun sen?” diye sordu Barclay kuşkucu bir tonda.

“Tek başına yapamazsın,” dedi Strike, “yarın geceye kadar burada mı kalalım?”

“Ben de kazarım,” dedi Robin hemen. Strike’ın vadide büyük ihtimalle bir şey bulamayacaklarını söylemesi onu cesaretlendirmişti. “Şu çizmeleri uzatsana Sam.”

Strike çantasından feneri ve bastonu çoktan çıkarmıştı.

“Ben taşırım,” diye teklif etti Barclay ve ağır metal aletlerin sesi eşliğinde, kendi çantasıyla birlikte Strike’inkini de omzuna attı.

Üçü birden yürümeye koyuldu. Robin ile Barclay bastonu elinde, yere tuttuğu fenerin ışığında dikkatli adımlarla önden

giden Strike'in bastığı yerlere basıyor, önlerindeki engelleri kâh başlarını eğerek kâh elleriyle iterek aşıyorlardı. Yumuşak zemin ayak izlerini anında iç ediyordu ama yaşam alanlarına giren dev istilacıların etrafında uçuşan görünmez küçük yaratıkların vızıltıları ve Chiswell malikânesinin olduğu taraftan gelen köpek havlamaları dışında çıt çıkmayan gecenin sessizliğinde Barclay'in taşıdığı aletlerin tangırtıları yankılanıyordu. Robin malikânedeki Norfolk teriyerini hatırlayınca köpeğin bağlı olmasını umdu.

Açıklık alana ulaştıklarında Robin gecenin, metruk kulübeyi cadı inine dönüştürdüğünü gördü. Kırık pencerelerin arkasından başlarını çıkarıp vaziyetin Robin'in görmekten korktuğu yeni dehşetengiz sahneler olmadan bile yeterince ürpertici olduğunu fısıldayan suretler hayal etmesi zor değildi. Barclay kısık sesli bir oh çekerek omzundaki çantaları vadinin hemen kenarına bırakıp fermuarlarını açtı. Robin fener ışığında birçok farklı aletin olduğunu gördü: bir kazma, bir çapa, iki sökü manivelası, bir çatallı bel, küçük bir balta ve birisi sivri uçlu üç bahçıvan beli. Ayrıca birkaç çift de bahçıvan eldiveni vardı.

"Tamam, şöyle yapıyoruz," dedi Barclay altlarındaki karanlık çukura bakarak. "Bir kere şunları temizlemeden toprağı kazmamız mümkün değil."

"Doğru," dedi Robin bir çift eldiven alarak.

Barclay, Robin'le aynı anda ellerine eldivenleri geçiren Strike'a, "Bunu yapmak istediğinden emin misin koca adam?" diye sordu.

"Isırgan otlarını da sökebilirim herhalde, değil mi?" dedi Strike asabi bir tonda.

Barclay çapayla bir sökü manivelasını kaparak, "Baltayı getir Robin," dedi. "Bu otların birazını yere sermek gerekiyor."

Üçü birden vadinin dik kenarından kayarak çukura inip işe koyuldu ve arada aletleri değış tokuş ederek, arada yukarı çıkıp başka aletler alarak sağlam, güçlü dalları yere devirerek ve ısırgan otlarını çekiştirerek neredeyse bir saati harcadılar.

Gecenin kendini giderek daha fazla hissettirmeye başlayan serinliğine rağmen Robin neredeyse çalışmaya başlar başlamaz sırsıklam olmuşken Strike da altındaki kaygan ve dengesiz zeminde boyuna eğilip büküldüğü için müthiş bir enerji sarf ederek canhıraş bir şekilde çalışıyordu. Karanlık, Strike'ın yüzündeki buruşukluğu gizliyordu ve Barclay veya Robin ne kadar yol aldıklarına bakmak için feneri birbirlerinin önüne döndürdüğünde derhal yüz ifadesini, duruşunu düzeltiyordu.

Bu fiziksel uğraş Robin'in, ayaklarının altında saklı durma ihtimali bulunan şeyden duyduğu korkuyu bastırmasına yardımcı oluyordu. Belki de orduda olmak da böyle bir şey, diyordu içinden; seni bekleyen korkunç gerçek yerine tümüyle başka bir şeye odaklanmanı sağlayan şey, sıkı fiziksel çalışma ve arkadaşlarının işbirliğiydi belki de sadece. İki eski asker inatçı köklerin ve dalların kıyafetlerine ve vücutlarına battığı anlarda savurdıkları küfürler dışında asla şikâyet etmeden, teknik bir şekilde görevlerini yapıyordu.

Nihayet çukurun tabanı yeterince açık bir şekilde görünür olunca Barclay, "Kazma vakti geldi," dedi. "Senin çıkman lazım Strike."

"Ben başlarım, sonra Robin devralır," dedi Strike. "Hadi," diyerek Robin'e döndü. "Çık da biraz soluklan sen. Feneri bize doğru tut ve bana çatallı beli uzat."

Üç erkek kardeşle birlikte büyümek Robin'e erkek egosu ve bununla baş etme hakkında kıymetli bilgiler kazandırmıştı. Strike'ın talimatının altında kibirden çok hissi bir durum yattığına kendini ikna etmiş olsa da vadinin dik yamacına tırmanıp onlar harıl harıl çalışırken elinde fenerle orada öylece oturmaya, arada sırada taşları ve toprağın sert kısımlarındaki diğer engelleri çıkarmaları için onlara farklı aletleri uzatmaya razı oldu.

Yavaş ilerleyen, sabır isteyen bir işti bu. Barclay, Strike'tan üç kat daha hızlı kazıyordu. Robin, Strike'ın özellikle de bütün ağırlığıyla dengesiz zemine basan tekinsiz protezinden destek alarak sağlam ayağını sivri uçlu bele koyup yüklenmesi gerektiği anlarda

nasıl cebelleştiğini, dayanıklı metal alete var gücüyle yüklenirken nasıl işkence çektiğini görebiliyordu. Robin'in müdahale etmek için fırsat kollayarak geçirdiği dakikaların ardından nihayet Strike, "Siktir," diye homurdandı ve acı içinde yüzünü buruşturarak yere doğru eğildi.

"Biraz da ben devralayım mı?" diye sordu Robin.

"Herhalde öyle yapmamız gerekecek," diye homurdandı Strike huysuz bir ses tonuyla.

Kesik bacağına daha fazla yüklenmemeye çalışarak vadiden çıktı ve yerine geçen Robin'den feneri alıp diğer ikisi çalışırken zonklayan ve derisinin soyulduğundan kuşkulandığı bacağıyla oturup iş arkadaşlarına fener tutmaya koyuldu.

Barclay yarım metreden derin, küçük bir kanal açtıktan sonra ilk molasını vererek çukurdan çıkıp çantasındaki su şişelerinden birine davrandı. O suyunu içerken Robin de belin sapına yaslanarak soluklanıyordu ki bir kez daha köpek havlamalarını duydular. Barclay yüzünü, görünmeyen Chiswell malikânesine doğru döndü.

"Oradaki köpeklerin cinsi ne?" diye sordu.

"Yaşlı bir labrador ile gıcık, geveze bir teriyer," dedi Strike.

"Bu tarafa salarlarsa şansımız olacağını sanmam," dedi Barclay koluyla ağzını silerek. "Teriyer doğruca bu çalıların arasına dalacaktır. O pisliklerin kulakları çok iyi işitir."

"Umalım da salmasın o halde," dedi Strike. Ama hemen ardından, "Beş dakika mola ver Robin," diye ekleyerek feneri söndürdü.

Robin de çukurdan tırmandı ve Barclay'in uzattığı ağzı açılmamış su şişesini kabul etti. Fakat kazmayı bırakınca soğuğu teninde hissetmeye başlamıştı. Otlar ve ağaçlardaki küçük yaratıkların kanat çırpışları ve koşuşturmaları karanlıkta olağanüstü boyutta gürültülü geliyordu kulaklarına. Köpek havlamaya devam ediyordu ki bir anda Robin uzaklardan bir kadının bağırdığını duyduğunu sandı.

"Siz de duydunuz mu?"

"Evet. Çenesini kapatmasını söyledi sanki," dedi Barclay.

Bir süre öylece beklediler ve nihayet köpek havlamayı kesti.

“Birkaç dakika daha duralım,” dedi Strike, “bekleyelim de zıbarıp yatsın.”

En ufak bir yaprak kıpırtısının büyük bir uğultuya dönüştüğü karanlıkta bir süre daha bekledikten sonra Robin ile Barclay tekrar vadiye inip kazmaya devam etti.

Robin’in kasları merhamet dilemeye, ayaları eldivenin içinde kabarmaya başlamıştı. Derine indikçe işleri zorlaşıyordu. Toprak giderek sertleşiyor, taşlar çoğalıyordu. Barclay’in kazdığı kısım Robin’inkinden bariz biçimde daha derindi.

“Biraz da ben yapayım,” dedi Strike.

“Hayır,” diye tersledi kibar yanıt veremeyecek kadar yorulmuş olan Robin. “Bacağını hepten mahvedeceksin.”

“Haksız da sayılmaz dostum,” dedi Barclay nefes nefese. “Biraz su versene, dilim damağım kurudu.”

Bir saat sonra Barclay beline kadar toprağın içine batmış halde dururken Robin elleri için fazla büyük olan eldivenlerin içinde kanayan ayalarıyla kavradığı kazmanın kör ucuyla ağır ve büyük bir taşı topraktan çıkarmaya uğraşıyordu.

“Hadi ama... Gel buraya, lanet şey seni!”

“Yardım ister misin?” dedi Strike aşağı inmek üzere hareketlenerek.

“Sen orada kal,” dedi Robin sinirli bir sese. “Bir de seni arabaya taşıyamam. Hele bundan sonra...”

Son bir istem dışı çılgınlıkla iri bir kaya parçasını ters devirmeyi başardı. Kayanın alt yüzeyine yapışık haldeki birkaç küçük böcek, üstlerine tutulan fenerin ışığından kaçmak üzere kıpırdandı. Strike feneri tekrar Barclay’e döndürdü.

“Cormoran,” dedi Robin sert bir sesle.

“Ne?”

“Işığa ihtiyacım var.”

Robin’in sesinde hissettiği bir şeyle Barclay de kazmaya ara verdi. Strike feneri doğruca Robin’e çevirmek yerine bir dakika

önce aldığı sert uyarıya aldırış etmeksizin, çukurun içine doğru kayarak oynak zemine indi. Dönüp duran fener ışığı bir an için Robin'in gözlerini kamaştırdı.

“Ne gördün?”

“Bu tarafa tut ışığı,” dedi Robin. “Kayanın üstüne.”

Barclay kazdığı çukurdan çıkıp kot pantolonunun kıvrılan noktaları ve cepleri toprak içinde yanlarına geldi.

Strike, Robin'in dediğini yaptı. Üçü birden gözlerini kayanın kabuk bağlamış yüzeyine dikti. Orada, çamura yapışmış halde duran şey, bir bitkiden ziyade yün kumaşın kenarıydı; zayıf ama bariz biçimde pembe bir kumaş kenarı.

Kayanın oturduğu yüzeyde açtığı izleri incelemek için aynı anda birbirlerine döndüler. Strike feneri çukura tuttu.

Robin soluk soluğa çamurlu bahçe eldivenleri takılı olduğunu unuttuğu elleriyle yüzünü kapatarak, “Siktir,” dedi. Beş on santim uzunluğunda pislik içinde bir maddeydi ortaya çıkardıkları. Ve fenerin güçlü ışığı altında, yine bunun da pembe renkli olduğu açıldı.

“Şunu versene,” dedi Strike, Robin'in elindeki kazmaya uzanarak. “Hayır!”

Ne var ki Strike zorlanarak da olsa Robin'i kenara itti. Başka yöne tutulan fener ışığında Strike'ın yüzünde beliren ifadeyi görebiliyordu Robin. pembe battaniye onu fena şekilde haksız çıkar-mışçasına, kişisel olarak aşağılanmışçasına tehditkâr ve öfkeliydi.

“Barclay, al şunu,” diyerek kazmayla dürttü çalışanını. “Parçalayabildiğin kadar parçala. Battaniyeye zarar vermemeye çalış. Robin, diğer uca geç sen. Çatalı beli kullan. Ve ellerime dikkat et,” dedi Strike, Barclay'e. Feneri ağzına alarak dizlerinin üstüne çöktü ve parmaklarıyla toprağı kenarlara süpürmeye koyuldu.

“Şunu dinle,” diye fısıldadı Robin titrer halde.

Teriyerin öfkeli havlamaları gecenin sessizliğinde bir kez daha duyulmaya başlamıştı.

“Çılgılık attım, değil mi? Kayayı ters döndürürken?” diye fısıldadı Robin. “Sanırım uyandırdım onu.”

Strike parmaklarıyla battaniyenin üzerindeki toprağı süpürürken, “Bırak şimdi onu,” dedi. “Kaz!”

“Ama ya...”

“Ne olacaksa olacak artık. Kaz.”

Robin çatalı beli kaptı. Birkaç dakika sonra Barclay kazmayı bırakıp küreği aldı. Pembe battaniyenin boyu yavaş yavaş ortaya çıksa da içindekiler hâlâ çıkarılamayacak kadar derindeydi.

Toprak içindeki battaniyenin uzunluğuna şöyle bir bakarak, “Yetişkin değil,” dedi Barclay.

Uzakta, Chiswell malikânesinin olduğu tarafta, havlamaya devam eden teriyeğin sesi geliyordu hâlâ.

Barclay gözlerinin çevresindeki ter ve çamuru silmek üzere durarak, “Polise haber vermeliyiz Strike,” dedi. “Suç mahalline zarar vermiş olmuyor muyuz şu anda?”

Strike yanıt vermedi. Kendini biraz kötü hissetmeye başlayan Robin, Strike’ın kir içindeki battaniyenin altında saklı duran şeyin şeklini yoklayan parmaklarını izliyordu.

“Çantanın yanına git,” dedi Strike ona. “Bir bıçak olacak içinde. Maket bıçağı. Acele et.”

Teriyer delice havlamaya devam ediyordu. Robin, ses daha yüksek gelmeye başladı sanki diye düşündü. Vadinin dik yamacından tırmanarak çantanın karanlık dehlizine elini daldırıp bıçağı buldu ve Strike’ın yanına geri indi.

“Cormoran, sanırım Sam haklı,” diye fısıldadı. “Bu işi onlara bırakmamız...”

“Bıçağı ver,” dedi Strike elini uzatarak. “Hadi, çabuk. Hissedebiliyorum. Kafatası bu. *Çabuk!*”

Robin, Strike’ın kilerden daha güçlü olan içgüdülerine kulak vermeyerek, bıçağı Strike’a uzattı. Kumaşta önce delme, hemen ardından da yırtılma sesi duyuldu.

Strike’ın yerdeki bir şeyi çektiğini gören Robin, “Ne yapıyorsun?” dedi nefesini tutarak.

“Tanrı aşkına Strike,” dedi Barclay sinirlenerek, “koparmaya mı uğraşıyorsun?”

Büyük bir çıtırtıyla topraktan büyük ve beyaz bir şey koptu. Robin alçak sesli bir cıyıklamayla geri çekilip vadinin kenarına yarı oturur vaziyette düştü.

“Ha siktir!” dedi Barclay.

Strike feneri boştaki eline alarak biraz önce topraktan söküp aldığı şeye doğru tuttu. Robin ile Barclay afallamış gözlerle rengi yitmiş ve kısmen çatlak at kafatasına bakakaldı.

Burada odada oturarak, derin derin düşünerek, çözümsüz sorularla uğraşarak değil.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Yıllardır battaniye altında korunmuş halde duran ve burnunun uzunluğuyla, altçenesinin keskinliğiyle tuhaf bir biçimde sürün-genlerinkini andıran kafatası fener altında soluk bir ışık saçıyordu. Birkaç körelmiş dişi hâlâ duruyordu. Kafatasında göz çukurlarının yanı sıra biri çenede, diğeri baş kenarında olmak üzere iki başka delik daha vardı ve her iki deliğin de çevresi çatlamış, parçalanmıştı.

Strike kafatasını ellerinde yavaşça döndürerek, “Vurulmuş,” dedi. Bir üçüncü oyuk, isabet ettiği yeri yarsa da atın kafatasını delip geçemeyen bir merminin daha varlığına işaret ediyordu.

Robin, kafatasının bir insana ait çıkmasının onu çok daha kötü hissettireceğini biliyordu ama yine de kafatasının topraktan ayrılırken çıkardığı sesle ve bir zamanlar yaşamış, soluk alıp vermiş bu narin kabuğun bakteri ve böceklerce derisi soyulmuş, beklenmedik görüntüsüyle sarsılmıştı.

“Veterinerler atları alından tek vuruşta öldürür, acı çekirtmeden,” dedi Robin. “Üzerlerine mermi yağdırmaz.”

“Tüfek,” dedi Barclay konuya hâkim bir ses tonuyla. Kafatasını daha yakından incelemek üzere yaklaşarak ekledi: “Biri ona kısa mesafeden ateş etmiş.”

“O kadar büyük değil sanırım. Bir tay mı dersin?” diye sordu Strike, Robin’e.

“Olabilir. Ama bence daha çok bir midilliye, bodur bir ata benziyor.”

Strike kafatasını elleri arasında yavaşça döndürdü ve üçü, üç taraftan kafatasının fener ışığındaki seyrini izledi. Toprağı kazarken o kadar yoğun emek sarf etmiş, o kadar acı çekmişlerdi ki gözlerinde bu saf varlık çok fazla sır taşıyor gibiydi.

“Yani Billy gerçekten bir gömme işlemine tanıklık etti,” dedi Strike.

“Ama gömülen bir çocuk değildi. Teorini sil baştan ele almak zorunda kalmayacaksın,” dedi Robin.

“Teori mi?” dedi Barclay, ama diğer ikisi onu duymazlıktan geldi.

“Bilmiyorum Robin,” dedi Strike. Fener ışığında yüzü hayalatten farksızdı. “Gömüyü kafasından uydurmadıysa, sanmıyorum ki diğer...”

Tam o anda, “Siktir,” dedi Barclay. “Galiba kadın bu sefer gerçekten köpekleri saldı.”

Teriyerin ciyaklamaları ve labradorun daha tok, gümbür gümbür havlamaları artık duvarlara çarparak kısılmıyor, gecenin içinde çınılıyordu. Strike kafatasını merasimsiz bıraktı.

“Barclay, bütün aletleri topla, def olup gidelim buradan. Köpekleri buradan uzak tutmalıyız.”

“Peki ya...”

“Öylece bırak. Kapatmaya vakit yok şimdi.” Bacağındaki ağrıya aldırış etmeden çoktan tırmanmaya başlamıştı Strike. “Hadi Robin, sen benimle geliyorsun...”

Robin vadinin yamacına daha önce ulaşmış Strike’a yardım etmek üzere elini uzatarak, “Ya polisi aradıysa?” diye sordu.

“Sıvışırız bir şekilde,” dedi Strike nefes nefese, “çabuk, köpekler Sam’in yanına ulaşmadan onları durdurmak istiyorum.”

Koru sık ve karmakarışık. Strike bastonunu geride bırakmıştı. Robin’in koluna girmiş, protez bacağına ağırlığını vermesi gereken her anda acı içinde homurdanarak elinden geldiğince hızlı hareket ediyordu. Robin ağaçların arasında toplu iğne başı büyüklüğünde bir ışık fark etti. Birisi elinde fenerle evden çıkmıştı.

Birden Norfolk teriyeri yabani otlar arasından gaddar bir şekilde havladı.

“Uslu çocuk, evet, aferin sana, bizi buldun!” dedi Robin nefes nefese.

Fakat teriyer bu dostane uvertüre aldırış etmeyip Robin’in üzerine atlayarak onu ısırmağa çalıştı. Robin lastik çizmesiyle tekmeyle savurdu ve köpeği kendine yaklaştırmadı. Daha ağır ve iri olan labradora onlara doğru koşmaya devam ediyordu.

Strike hırlayarak etraflarında dönen Norfolk teriyerini geri püskürtmeye çalışarak, “Seni güdük pislik,” dedi. Ne var ki birkaç saniye sonra teriyer, Barclay’in sesini duydu ve Robin ile Strike’in onu durdurmasına fırsat vermeden deli gibi havlayarak tekrar koşmaya başladı.

“Siktir,” dedi Robin.

Kesik bacağının uç kısmı yanmasına ve gövdesini daha ne kadar taşıyabileceğini bilmemesine rağmen, “Boş ver, yürümeye devam edelim biz,” dedi Strike.

Ancak birkaç adım atabilmişlerdi ki bu kez de şişman labrador yollarına ulaştı.

“Uslu çocuk, uslu çocuk,” diye mırıldandı Robin ve birilerini yakalamaya çok da hevesli görünmeyen labrador, Robin’in elini uzatıp tasmağını tutmasına izin verdi. “Gel hadi, bizimle gel, hadi,” dedi Robin ve köpeği hafifçe sürükleyerek, hâlâ ona dayanan Strike’la birlikte karanlığın içinde fenerin daha da yaklaştığını gördüğü yabanlaşmış kroket sahasına doğru yürümeye koyuldu. Çok geçmeden tiz bir ses duyuldu.

“Badger! Rattenbury! Kim var orada? Orada kim var?”
Fener ışığının arkasındaki cüsseli bir kadın silüetiydi.

“Sorun yok Bayan Chiswell!” dedi Robin. “Biziz!”

“Siz de kimsiniz? Kimsiniz siz?”

“Beni takip et,” diye mırıldandı Strike ve ardından bağırdı.
“Bayan Chiswell, biziz, Cormoran Strike ve Robin Ellacott.”

Karşıdaki ses, “Burada ne işiniz var sizin?” diye bağırdı aralarındaki mesafe giderek azalırken.

Robin ve gönülsüz Badger’la birlikte uzun çimenler arasında güç bela yürümeye çalışırken, “Köye Tegan Butcher’la görüşmeye geldik Bayan Chiswell,” dedi Strike. “Dönüş yolunda bu tarafı kullandık ve iki kişinin arazinize girdiğini fark ettik.”

“Hangi iki kişi? Neredeler?”

“Arka taraftan ormana girdiler,” dedi Strike. Ağaçların arasında Norfolk teriyerinin delice bağırmaya devam ettiğini duyuyorlardı.
“Numaranız olsaydı arayıp haber verecektik.”

Sadece beş, on metre önlerinde, ayaklarında uzun lastik çizmeleri ve siyah ipekten bir geceliğin üstüne giydiği kalın, şişme montuyla Kinvara’yı gördüler. Yaşadığı tedirginlik, geçirdiği şok ve duyduğu şüphe şimdi Strike’ın mutlak özgüvenli ifadesiyle karşı karşıyaydı.

“Olayı bizden başka gören olmadığı için bir şeyler yapmamız gerek diye düşündük,” dedi Strike nefes nefese ve Robin’den istemeyerek de olsa yardım alarak topallaya topallaya Kinvara’ya birkaç adım daha yaklaştı. “Kıyafetlerimizden ötürü kusurumuza bakmayın,” dedi durarak. “Koru çamurlu ve ben de birkaç kere yere kapaklandım.”

Soğuk bir esinti karanlıkta otları yalayarak geçti. Kinvara şaşkın ve şüpheli gözlerle Strike’ı süzdükten sonra başını, teriyerin havlamaya devam ettiği tarafa çevirdi.

“RATTENBURY!” diye bağırdı. “RATTENBURY!”

Sonra yeniden Strike’a döndü.

“Nasıl tiplerdi?”

“Erkek,” diye uydurdu Strike, “hareketlerine bakılırsa genç ve çeviklerdi. Daha önce de mülkünüze izinsiz giren kişilerle sorun yaşadığınızı bildiğimizden...”

“Evet, yaşadım,” dedi Kinvara korktuğunu belli eden bir ses tonuyla. Yüzünü acı içinde buruşturarak Robin’e yaslayan Strike’in içinde bulunduğu durumun vahametini ancak fark etmiş görünüyordu.

“Eve gelseniz iyi olacak sanırım.”

“Çok teşekkür ederiz,” dedi Strike minnetle, “çok nazıksınız.”

Kinvara labradorun tasmaını Robin’in elinden neredeyse çekip aldı ve bir kez daha “RATTENBURY!” diye bağırdı. Ama uzakta havlamayı sürdüren teriyer bu çağrıya aldırış etmeyince eve dönme konusunda isyankâr bir tutum sergileyen labradoru çeğiştirerek yürümeye koyuldu ve Robin ile Strike da onu takip etti.

“Ya polisi ararsa?” diye mırıldandı Robin, Strike’in kulağına.

“Onu o zaman düşünürüz,” diye karşılık verdi Strike.

Zeminden tavana kadar uzanan konuk odası penceresi açıktı. Kinvara deliye dönen köpeklerinin peşine de buradan, ormana giden en kestirme yoldan düşmüştü belli ki.

Evi çevreleyen çakıl patıkayı aşarlarken, “Çamur içindeyiz,” diye uyardı onu Robin.

Kinvara kendi çizmelerini çıkarmadan konuk odasına girerek, “Çizmelerinizi dışarıda çıkarmanız yeterli,” dedi. “Bu halıyı değiştirmeyi planlıyorum zaten.”

Robin lastik çizmelerini çıkarıp Strike’in peşi sıra içeri girdi ve pencereyi kapattı.

Soğuk, kirli oda tek bir lambayla aydınlatılıyordu.

“İki adam mı demiştiniz?” diye Kinvara tekrar Strike’a dönerek. “Tam olarak nereye girerken gördünüz onları?”

“Yol üstündeki duvarın üstündelerdi,” dedi Strike.

“Onları gördüğünüzü fark etmişler midir sizce?”

“Evet, tabii,” dedi Strike. “Arabayı kenara çektik ama korunun içlerine doğru koştular. Gerçi sanırım onları takip ettiğimizde

çoktan işlerini halletmişlerdi,” dedi ve Robin’e dönerek, “Sence de öyle değil mi?” diye sordu.

“Öyle,” dedi Robin, “siz köpekleri serbest bıraktığınızda geriye doğru kaçtıklarını duyduk sanki.”

“Rattenbury hâlâ birinin peşinde demek ki. Bir tilki de olabilir tabii, korudaki tilkilere ifrit oluyor,” dedi Kinvara.

Odayı önceki görüşünden sonra yapılan bir değişiklik Strike’ın dikkatini çekmişti. Şömine rafının üstünde, kısarak ve tay tablosunun asılı olduğu yerde yeni, kare şeklinde, kıpkızıl bir duvar kâğıdı duruyordu.

“Tablonuza ne oldu?” diye sordu.

Kinvara, Strike’ın neyden söz ettiğini anlamak için başını çevirip ona baktı ve belki birkaç saniye kadar fazla geç yanıt verdi. “Sattım.”

“Ah,” dedi Strike. “Özellikle sevdiğiniz bir tablo olduğunu sanıyordum.”

“Torquil’in o gün söylediklerinden sonra değil. O günden sonra onun orada asılı durmasını istemedim.”

“Anladım,” dedi Strike.

Rattenbury’nin inatçı havlamaları Strike’ın, iki çanta dolusu aletle arabasına dönmeye çalışan Barclay’i yakaladığından emin olduğu noktadan yankılanmaya devam ederken, Kinvara’nın tasmağını serbest bıraktığı şişman labrador tek ama gümbür gümbür bir havlamayla pencereye yöneldi ve patilerini cama vurarak sıızlanmaya başladı.

“Arasam da polis hiçbir zaman vaktinde gelmez,” dedi Kinvara yarı endişeli yarı sinirli bir tonda. “Hiçbir zaman öncelikleri ben değilim. Araziye birilerinin girdiğini kafamdan uydurduğumu düşünüyorlar.

“Gidip atları kontrol edeceğim,” diye vardığı kararı beyan ettikten sonra pencereyi kullanmak yerine, konuk odasından hole çıktı ve Robin ile Strike’ın duyabildikleri kadarıyla oradan da başka bir odaya geçti.

“Umarım Barclay’i yakalamamıştır köpek,” diye fısıldadı Robin. Strike, “Barclay’in küreği kafasına indirmemiş olmasını umuyorum ben asıl,” diye mırıldandı.

Kapı tekrar açıldı ve Kinvara, Robin’in şaşkın bakışları altında elinde bir tabancayla geri döndü.

“Onu ben alayım,” dedi Strike ve öne doğru sekip tabancayı Kinvara’nın tedirgin edici biçimde sıkıca kavrayan elinden alıp inceledi. “Harrington & Richardson yedipatlar mı? Bu yasal değil Bayan Chiswell.”

“Jasper’ındı,” dedi Kinvara. Bu durum özel izinleri olduğu anlamına geliyormuş gibi konuştu. “Gerçi açıkçası ben...”

“Atları kontrol ederken size eşlik edeyim,” dedi Strike dosdoğru, “Robin de burada kalıp eve göz kulak olur.”

Kinvara karşı çıkacak olduysa da Strike çoktan konuk odasının penceresini açmıştı bile. Bu fırsatı kaçırmayan labrador gümbür gümbür sesini arazinin dört bir yanına duyurarak karanlık bahçeye fırladı.

“Tanrı aşkına! Çıkmasına izin vermemeliydiniz! Badger!” diye bağırdı Kinvara. Robin’e “Bu odadan ayrılma!” diyerek arkasından hışımla geçti ve labradorun peşinden bahçeye koştu. Strike elinde silahla topallaya topallaya onu izledi. İkisi de karanlıkta gözden kayboldular. Robin, Kinvara’nın sert bir sesle emretmesi karşısında afallamış halde, onu bıraktıkları yerde kalakalmıştı.

Açık pencere zaten serin olan odaya bol miktarda gece havasını buyur etmişti. Robin şöminenin yanındaki odun sepetine yanaştı. Sepet gazete kâğıdı, çubuk, tomruk ve çıra doluydu gerçi ama Kinvara’nın yokluğunda şömineyi yakması hayli zor olurdu. Oda her açıdan hatırladığı kadar dökük haldeydi. Duvarlar dört Oxfordshire manzara resmi dışında artık tamamen çıplaktı. Dışarıda iki köpek iki yandan havlamaya devam etse de Robin’in önceki ziyaretinde aile fertlerinin konuşmalarından, didişmelerinden fark etmediği, köşede duran eski, büyük sarkaçlı saatin yüksek perdeden tik takları dışında çıt çıkmıyordu odada.

Saatlerce toprağı kazıp durduktan sonra, Robin'in vücudundaki bütün kaslar ağrımaya başlamıştı ve derisi soyulmuş avuçları yanıyordu. Bel vermiş koltuğa oturmuş kollarını kavuşturarak ısınmaya çalışırken tepesinde fazlasıyla ayak sesini andıran bir gıcirtı duydu.

Muhtemelen kendi kuruntusu olduğunu düşünse de gözlerini tavana dikti. Köhne evler daima insan sesini andıran tuhaf sesler çıkarırdı; ta ki gün gelip insan bu seslere alışana kadar. Anne babasının evindeki radyatörler geceleri patırdar, merkezi ısıtma tesisatının eskimiş kapıları gıcırdardı. Duyduğu ses de muhtemelen böyle bir şeydi.

Derken ilkinin geldiği noktanın beş, on metre kadar uzağından bir ikinci gıcirtı daha duydu.

Ayağa kalkarken bir yandan da silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey bulabilmek için gözleriyle odayı tarıyordu. Kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde kurbağa şeklinde, küçük, çirkin bir bronz süs eşyası duruyordu. Parmakları soğuk, çopur yüzeye uzandığı esnada tepesinde bir kez daha gıcirtı duydu. Şayet bu gıcirtıları kendi uydurmadıysa, ayak sesleri tam da Robin'in bulunduğu odanın üstündeki odayı boydan boya katetmişti artık.

Robin neredeyse bir dakika boyunca kımıldamadan kulak kesildi. Strike'ın ne diyeceğinden adı gibi emindi: Kıpırdama. Derken tepesinde bu kez daha hafif bir hareketlenme olduğunu duydu. Yukarıda birinin dolanıp durduğundan emindi artık.

Çoraplı ayaklarıyla mümkün olduğunca sessizce hareket ederek konuk odasının kapısına ulaştı ve gıcırdama ihtimaline karşın kapıya değmeden, usulca duvara asılı duran lambanın iyi kötü aydınlattığı taş döşemeli hole çıktı. Lambanın altında durup kalbi düzensiz bir ritimle çarparken tekrar kulak kesildi. Tanımadığı birinin tepesinde gezinip durduğunu düşünerek put kesmişti, dinliyor ve bekliyordu. Bronz kurbağa hâlâ sağ elinde, merdivenlerin başına yöneldi. Üst kat zifiri karanlıktı. Köpek havlamaları artık korunun derinlerinde yankılanıyordu.

Yukarıdan gelen ufak bir ses daha duyduğunu düşündüğünde merdivenleri yarılamıştı. Halı üstünde sürünen bir ayak sesi gibiydi ve ardından da onu kapının sürülmesi gibi bir ses takip etmişti.

Kim var orada, diye bağırmasının bir manası olmayacağını farkındaydı. Kendisinden gizlenen kişi yüzünü göstermeye hazır olsaydı köpeklerin peşine düştüğü şey her neyse, Kinvara'nın gidip kontrol etmek için evden tek başına çıkmasına izin vermezdi herhalde diye düşündü Robin.

Merdivenlerin sonuna vardığında karanlık zemine tek aydınlık odadan, hayalî bir parmak gibi dikey bir çizgi şeklinde sızan ışığı fark etti. Boyun ve kafa derisinin karıncalandığını hissederek, meçhul şahsın kapıları açık üç karanlık odadan birinden onu izliyor olabileceğinden korka korka, sessizce ışığa doğru yürüdü. Bir gözüyle sürekli omzunun üstünden arkasını kontrol ederek, parmaklarının ucuyla tek aydınlık odanın kapısını itti ve bronz kurbağayı tutan elini havaya kaldırarak içeri girdi.

Buranın Kinvara'nın odası olduğu aşîkârdı: darmadağınık, pis ve öylece bırakılmış. Işığın kaynağı, kapının hemen yanındaki komodinde duran masa lambasıydı. Yatak aceleyle kalkıp çıkmışçasına dağınık haldeydi ve krem rengi kuştüyü yorganın kenarı yere değiyordu. Duvarlar, Robin'in eğitimsiz gözünde bile, konuk odasından kaldırılan tablodan çok daha değersiz olan sayısız at resmiyle kaplıydı. Gardırop kapıları açıktı ama neredeyse ağzına kadar kıyafetle dolu olan iç kısma ancak bir Lilliput³⁹ saklanabilirdi.

Robin karanlık koridora geri döndü. Bronz kurbağayı daha sıkı kavrayarak hızlıca durumu tahlil etti. Duyduğu sesler doğrudan doğruya tepesindeki odadan gelmişti ki bu da büyük ihtimalle tam önünde duran, kapısı kapalı odaydı.

39 Jonathan Swift'in *Gulliver'in Gezileri* adlı romanında Lemuel Gulliver'in ilk macerasında karaya çıktığı adanın sakinleri Lilliputlının boyları 15 santimetredir. (ç. n.)

Kapı koluna uzanırken görünmeyen gözler tarafından izlendiği hissi şiddetlendi. Kapıyı iterek açtı ve içeri girmeden el yordamıyla iç duvarı yoklayıp düğmeyi bularak lambayı yaktı.

Sert ılık pirinç bir karyola ve tek gözlü çekmecedan ibaret, sade yatak odasını görünür kıldı. Demode pirinç halkalara takılı ağır perde kapalıydı ve arkasındaki araziye gizliyordu. Çift kişilik yatağın üstünde, kahverengi ve beyaz kısırağın samanların üstüne kıvrılmış bembeyaz tayı burnuyla sevdiği “Kısarak Ağıdı” tablosu duruyordu.

Bronz kâğıt ağırlığını tutmayan boştaki elini ceketinin cebine atarak cep telefonunu çıkardı ve karyolanın üstünde duran tablonun birkaç fotoğrafını çekerken tablonun buraya aceleyle konmuş gibi göründüğünü düşündü.

Birden arkasında bir şeyin hareket ettiği hissine kapılmasıyla, telefon kamerasının flaşının yaldızlı çerçevede yansıyarak retinasını kamaştırmasına aldırmaz etmeden arkasına döndü. Tam o esnada Strike ve Kinvara’nın bahçede giderek yaklaşan seslerini duydu; doğruca konuk odasına yöneleceklerinin farkındaydı.

Boş odanın ışığını söndüren Robin mümkün olduğunca hızlı bir şekilde koridora çıkıp koşar adım merdivenlerden indi. Konuk odasına zamanında ulaşip onları karşılayamama olasılığından korkarak tuvalete girip sifonu çektikten sonra tekrar hole çıktı. Nihayet konuk odasına ulaştığında ev sahibesi odaya bahçeden henüz giriyordu.

...bu ilişkimizi dünyanın gözünden gizlemekle ne kadar doğru yapmışım.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Norfolk teriyeri çamurlu patileriyle Kinvara'nın kollarında çırpınıyordu. Rattenbury, Robin'i görünce tekrar havlama nöbetine girmişti ve serbest kalmak için debeleniyordu.

"Kusura bakmayın, nerdeyse altıma kaçırıacaktım," dedi Robin nefes nefese, bronz kurbağayı arkasında saklayarak. Emektar rezervuar, taş döşemeli hol boyunca yankılanan coşkunun şırıltısıyla hikâyesini doğruluyordu. Robin, Kinvara'nın peşi sıra odaya çıkan Strike'a bakarak, "Bir ize rastladınız mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi artık acıdan bitkin düşmüş haldeki Strike. Labradorun soluğu kesilmiş halde içeri atlamasını bekledikten sonra bir elinde tabancayı tutup boştaki eliyle de pencereyi kapattı. "Gerçi orada kesinlikle birileri vardı. Köpekler bunu biliyordu ama sanırım adamlar kaçıp gitti. Tam biz oradan geçerken duvardan geçmeye çalışmıyorlar mıydı sonuçta?"

"Kapa çeneni Rattenbury!" diye bağırdı Kinvara.

Teriyeri yere indirdi ve hayvan Robin'e havlamaktan vazgeçmeyince havaya kaldırdığı eliyle onu tehdit etti. Bunun üzerine Teriyer sızlana sızlana köşeye, labradorun yanına çekildi.

Robin bronz kâğıt ağırlığını aldığı sehpaye doğru yönelerek, “Atlar iyi mi?” diye sordu.

“Ahır kapılarından biri düzgünce kapatılmamıştı,” dedi Strike ve dizine dokunmak üzere eğilmek isterken acı içinde geri doğruldu. “Ama Bayan Chiswell öyle bırakılmış olabileceğini düşünüyor. Oturmamın bir sakıncası var mı Bayan Chiswell?”

“Ben... yok sanırım,” dedi Kinvara nezaketsiz bir ses tonuyla.

Odanın köşesinde duran, üzeri şişelerle dolu masaya yönelerek bir Famous Grouse viski şişesi açıp kendine hatırı sayılır bir miktar koydu. O arkasını döndüğünde Robin kâğıt ağırlığını usulca sehpaye geri koyarken Strike’la göz göze gelmeye çalışsa da Strike kendini acı içinde kanepeye bırakmış, Kinvara’ya bakıyordu.

Yine öne doğru eğilip sağ dizine masaj yapmaya başlayarak, “Teklif ederseniz ben de hayır demem,” dedi Strike hiç çekinmeden. “Doğrusunu isterseniz çok iyi gelecektir, sizin için bir mahsuru yoksa tabii.”

“Ee... yok tabii. Ne alırsınız?”

“Ben de Scotch alayım lütfen,” diyen Strike tabancayı sehpanın üzerine, bronz kurbağanın yanına koyduktan sonra pantolonunun paçasını kıvrıp Robin’e oturmasını işaret etti.

Kinvara bir kadeh daha viski doldururken Strike protezini çıkarmaya koyuldu. Ona içkisini vermek üzere dönen ve Strike’ın takma ayağıyla uğraşmasını huzursuz edici bir merakla izleyen Kinvara iltihaplanmış bacağın ortaya çıkmasıyla gözlerini başka yöne kaçırdı. Strike nefes nefese protezi divana dayayıp kesik bacağının pantolon paçalarını geri indirdi.

“Çok teşekkürler,” diyerek Kinvara’dan viskisini alıp yudumladı.

Teoride minnettar olması gereken ve az önce içki ikram ettiği, yürüyemeyen bir adam tarafından kapana kısılan Kinvara taş gibi duygusuz bir yüz ifadesiyle oturdu.

“Ashna bakarsanız Bayan Chiswell,” dedi Strike, “sizi arayıp Tegan’ın anlattığı birkaç şeyi teyit etmenizi isteyecektim. Arzu ederseniz bunu şimdi yapabiliriz. Aradan çıkarmış oluruz.”

Kinvara hafifçe ürpererek boş şömineye bakınca Robin ona yardımcı olmak üzere, "Yakmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Kinvara, "ben hallederim."

Şöminenin yanında duran derin sepete yönelerek eski bir gazete kâğıdı aldı. Kinvara gazete kâğıtları ve çıradan oluşan tepenin üstüne küçük odun parçaları yerleştirirken Robin nihayet Strike'la göz göze gelmeyi başardı.

Ağzını sessizce hareket ettirerek, *üst katta biri var*, demeye çalıştı ama soran bakışlarla kaşlarını kaldıran Strike'ın, anlatmaya çalıştığı şeyi anladığından emin olamadan tekrar Kinvara'ya çevirdi gözlerini.

Kinvara kibriti çaktı, şöminedeki kâğıt ve ince dal yığınının alev almasıyla beraber kadehini alıp içki masasına geri döndü ve biraz daha Scotch ekleyerek kadehini ağzına kadar doldurup montunu, vücudunu daha sıkı saracak şekilde düzelterek odun sepetine geri döndü. Birkaç büyük odun parçası alıp harlanmaya başlamış ateşin üstüne attıktan sonra kanepeye oturdu.

"Sizi dinliyorum o halde," dedi asık suratıyla Strike'a dönerek. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Dediğim gibi, bugün Tegan Butcher'la görüştük."

"Evet?"

"Yani artık Jimmy Knight ve Geraint Winn'in kocanıza hangi konuda şantaj yaptığını biliyoruz."

Kinvara şaşırmış görünmüyordu.

"O aptal kızlara önünde sonunda öğreneceğinizi söylemiştim," dedi omuz silkerek. "Izzy ve Fizzy'ye yani. Buradaki herkes Jack o'Kent'in ağılda ne yaptığını biliyordu. Tabii ki biri ötecekti."

Viskisinden büyük bir yudum aldı.

"Sanırım hepsini biliyorsunuz, yanılıyor muyum? Darağaçlarını, Zimbabwe'deki oğlanı..."

Bir kumar oynayarak, "Samuel'i mı diyorsunuz," diye sordu Strike.

"Ta kendisi. Samuel Mu... Mudrap ya da onun gibi bir şey işte."

Ateş bir anda harlandı ve alevlerin sıçradığı sepetten kıvılcımlar yükseldi.

“Oğlanın asıldığını duyduğumuzda Jasper bunun, onun darağaçlarından biri olmasından endişe etti. Her şeyi biliyorsunuzdur gerçi, öyle değil mi? İki takım olduğunu falan... Ama sadece bir takımı hükümetin elindeydi. Diğerinin akıbeti bilinmiyordu. Kamyon mu kaçırıldı, başka bir şey mi oldu artık, bilmiyorum. Jasper buradan ona ulaşabileceklerini düşünmüyordu ama Jimmy ona kanıtlayabileceklerini söyledi. Biliyorsunuz zaten, *adım gibi eminim* bundan,” dedi Kinvara acı bir tatmin ifadesiyle. “Tegan feci dedikoducudur.”

“Şu halde, sadece netleştirmek için söylüyorum,” dedi Strike, “Jimmy Knight ilk buraya sizi görmeye geldiğinde, babasının öldüğünde bitirmiş olduğu iki takım darağacından kendisinin ve Billy’nin payına düşen parayı istedi. Doğru mu?”

“Aynen öyle,” dedi Kinvara viskisini yudumlayarak. “Çifti seksen bin ediyordu. Kırk bin istedi.”

Chiswell’in bu ilk teşebbüsten bir hafta sonra Jimmy’nin tekrar gelip talep ettiği fiyatı düşürdüğünü söylediğini unutmayan Strike, “Ama tahminim o ki,” dedi, “kocanız ona sadece takımlardan birinin parasını aldığını, diğerinin yolda çalındığını söyledi.”

“Evet,” dedi Kinvara bir kez daha omuz silkerek. “Dolayısıyla Jimmy de yirmi bin istedi. Ama o parayı harcamıştık.”

“İlk para istemeye geldiğinde Jimmy’nin bu talebiyle ilgili ne hissettiniz?” diye sordu Strike.

Robin ona dikkatli baktığında, Kinvara’nın yüzü hafifçe kırmış mıydı yoksa sadece viskinin etkisi miydi bu, emin olamadı.

“Açıkçası onu anlıyordum. Neden bunun hakkı olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. Darağaçlarından gelen paranın yarısı Knight kardeşlerindi. Jack o’Kent hâlâ hayattayken yapılan anlaşma böyleydi. Ama Jasper, Jimmy’nin çalınan takımdan para almayı bekleyemeyeceğini düşünüyordu ve onları kendi ağılında muhafaza ettiği, nakliye ve diğer bütün harcamaları kendisinin

yaptığını da hesaba kattığında... Jimmy'ye istese de kendisine dava açamayacağını söyledi. Jimmy'yi hiç sevmezdi."

"Öyle görünüyor. Siyasi görüşleri taban tabana zıttı sanırım," dedi Strike.

Kinvara yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Bundan çok daha kişisel bir meseleydi. Jimmy ve Izzy'den haberiniz yok mu? Ah, Tegan bu hikâyeyi duyamayacak kadar ufakmış belli ki o zaman. Bir kerelik bir şeydi," dedi Strike'ın afallamış gibi görünmesinden bariz biçimde etkilenererek, "ama Jasper için yeter de artardı bu. Jimmy Knight gibi bir adam biricik kızının bekaretini alıyor sonuçta..."

"Ama Jasper istese de Jimmy'ye bu parayı veremezdi zaten," diye devam etti. "Çoktan harcamıştı. Bir süre kredileri toplarlardı bu parayla. Ve ahırın çatısını onardık. Hiçbir fikrim yoktu," diye ekledi sessiz bir özeleştiri verircesine; "Jasper'la Jack o'Kent arasında nasıl bir anlaşma olduğunu Jimmy o gece bana açıklayınca öğrendim ben. Jasper bana darağaçlarının kendisinin olduğunu söyledi ve ben de inandım. *Doğal olarak* ona inandım. Sonuçta kocamdı."

Tekrar ayağa kalktı ve bir kez daha içki masasına yöneldi. Bunu fırsat bilen şişman labrador sıcak yer arayışıyla uzak köşedeki yerinden kalkıp divan etrafında badi badi yürüdükten sonra artık gürül gürül yanmaya başlayan şöminenin önüne bıraktı kendini. Norfolk teriyeri de koşa koşa onun yanına giderken Strike ve Robin'e hırlamayı ihmal etmeyince Kinvara hiddetle, "*Kapa çeneni Rattenbury,*" diye bağırdı.

"Size sormak istediğim birkaç şey daha var," dedi Strike. "Öncelikle kocanızın telefonunun şifresi var mıydı?"

"Tabii ki vardı," dedi Kinvara. "Fazlasıyla güvenlik takıntısı olan biriydi."

"O halde çok fazla kişiye söylememiştir şifreyi, değil mi?"

"*Bana* bile söylemedi," dedi Kinvara. "Neden sordunuz?"

Strike soruyu duymazlıktan gelerek devam etti: “Üvey oğlunuz bize kocanızın öldüğü sabah buraya yaptığı yolculukla ilgili yeni bir şey anlattı.”

“Öyle mi? Bu sefer ne anlattı?”

“Sizin aileye ait olan bir kolyeyi satmanıza mani olmak için buraya...”

“Nihayet gerçeği söyledi yani, öyle mi?” diye araya girdi Kinvara elinde yeni bir kadeh viskiyle yüzünü tekrar onlara dönerek. Gece havasında dağınık bir hal almış uzun, kısl saçları ve kızarmış yanaklarıyla hafif bir boş vermişlik içinde montunun önünü kapatmayı unutup siyah geceliğinin derin göğüs dekoltesini ortaya çıkararak kanepeye geri döndü ve pat diye oturdu. “Evet, kolyeyle çekip gitmeme engel olmak istedi ki madem lafı açıldı, hemen söyleyeyim, bunu yapmaya *kesinlikle* hakkım var. Vasiyet uyarınca o kolye bana ait. Jasper bende kalmasını istemeseydi bunu biraz daha açıkça yazabilirdi, öyle değil mi?”

Robin en son bu odada oturduklarında Kinvara’nın ağladığını ve her ne kadar başka koşullarda kadın ne denli itici olduğunu göstermiş olsa da ona üzüldüğünü hatırladı. Şimdiki tavrında pek de yas tutan bir dul havası yok ama belki de, diye düşündü Robin. Ya da alkolden ve arazisine izinsiz girilmesinin verdiği şoktan böyleydi.

“Yani Raphael’in buraya sizin kolyeyle birlikte gitmenize engel olmak için geldiği yönündeki ifadesini doğruluyorsunuz, öyle mi?”

“Ona inanmıyor musunuz?”

“İnandığımızı söyleyemeyiz,” dedi Strike, “hayır.”

“Neden peki?”

“İnandırıcı gelmiyor çünkü. Kocanızın o sabah vasiyetine neleri ekleyip neleri ekmediğini hatırlayacak kadar akli başında olduğuna ikna olmadım.”

“Beni arayıp onu gerçekten terk edip etmediğimi bilmek isteyecek kadar akli başındaydı,” dedi Kinvara.

“Kolyeyi satacağınızdan söz ettiniz mi ona?”

“O kadar uzun konuşmadık, hayır. Kendime ve atlara kalacak bir yer bulur bulmaz ayrılacaktım. Sanırım bunu nasıl becerebileceğimi merak etmiş olmalı. Kendime ait bir param olmadığından da kolyeyi hatırlamış olsa gerek.”

“Raphael kendisini harçlıksız bırakan babasına duyduğu sadakatten mi geldi yani buraya?”

Kinvara viski kadehinin üzerinden keskin bir bakışla Strike’i uzun uzun süzdükten sonra Robin’e döndü. “Şömineye bir kütük daha atar mısın?”

Lütfen kelimesinin eksikliği dikkatinden kaçmayan Robin yine de kendisinden isteneni yaptı. Artık şömine kiliminde uyuklayan labradorun yanına kıvrılmış olan Norfolk teriyeri, Robin tekrar yerine geçene kadar hırlamaya devam etti.

“Pekâlâ,” dedi Kinvara bir karara varmış gibi bir ifadeyle. “Tamam. Mesele şu. Artık bir önemi olduğunu sanmıyorum gerçi. Ama o lanet kızlar bir şekilde öğrenecekler ve Raphael de hak ettiğini bulacak.

“Buraya benim kolyeyi almama engel olmaya geldi, ama bunu Jasper, Fizzy veya Flopsy için yapmıyordu, yani sanırım,” dedi ve sert bir şekilde Robin’e dönerek devam etti. “Ailedeki bütün lakapları biliyorsun, öyle değil mi? Izzy’yle beraber çalışırken kıkır kıkır gülmüşsündür muhtemelen.”

“Ee...”

“Numara yapmayı bırak,” dedi Kinvara daha da çirkinleşerek. “Hepsini duyduğunu biliyorum. Bana da İkinci Tinky mi ne diyorlar, öyle değil mi? Ve Izzy, Fizzy ve tabii Torquil de Raphael’in arkasından Rancid⁴⁰ diyor. Bunu biliyor muydun?”

Robin, hâlâ düşmanca bakışlarını üzerinden çekmemiş olan Kinvara’ya kısaca, “Hayır,” dedi.

“Ne kadar sevimli bir lakap, değil mi? Raphael’in annesi de herkes tarafından Orka olarak bilinir çünkü siyah ve beyaz giyer.

40 (İng.) Kokmuş, kokuşmuş, bozulmuş, bayat. (ç. n.)

“Her neyse... Orka, Jasper’ın kendisiyle evlenmeyeceğini anla-
yınca,” dedi artık yüzü iyice kıpkırmızı kesmiş Kinvara, “ne yapı-
biliyor musun?”

Robin başını iki yana salladı.

“Meşhur aile kolyesini alıp bir sonraki âşığına götürdü. Adam
bir elmas taciriydi ve Orka ona kolyedeki asıl değerli taşları çı-
karttırıp yerlerine kübik zirkonlar koydurdu,” dedi ve Strike ve
Robin’in anlamamış olma ihtimaline karşı, “elmas yerine geçen
el yapımı maddeyi yani,” diye açıkladı. “Jasper onun bu yaptığını
hiçbir zaman fark etmedi, tabii ben de fark etmedim. Ornella’nın
boynumda yüz binlerce sterlin değerinde taşları taşıdığımı sana-
rak kolyeyle poz verdiğim her fotoğrafa nasıl da neşeyle sırtıttığını
hayal edebiliyorum.

“Neyse işte, sevgili üvey oğlum babasını terk ettiğimi ve atlara
arazi satın alabilecek miktarda paramın olduğunu söylediğimi öğ-
renince kolyeyi nakde çevirmek üzere olduğumu anladı ve soluğu
burada aldı. Çünkü ailenin, annesinin yaptığı şeyi öğrenmesi, is-
teyeceği son şeydi. Böyle bir olaydan sonra ne yaparsa yapsın bir
daha babasının gözüne girebilir miydi?”

“Neden bunu kimseye söylemediniz?” diye sordu Strike.

“Çünkü Raphael o sabah bana bir söz verdi. Eğer Orka’nın
yaptığı şeyi babasına söylemezsem o da annesini taşları bana geri
vermeye ikna etmeye çalışacaktı. Ya da en azından ederlerini.”

“Hâlâ o kayıp taşları geri almaya mı çalışıyorsunuz yani?”

Kinvara, Strike’a gözlüğünün üstünden haince bir bakış attı.

“Jasper öldükten sonra hiçbir şey yapmadım, ama yapmayaca-
ğım anlamına gelmiyor bu. O pislik Orka’nın yasal olarak hakkım
olan bir şeyi iç etmesine niye izin vereyim ki? Jasper’ın vasiyetinde
yazıyor. Evin özellikle hariç tutulmayan eşyaları,” dedi titizlikle
üstüne basarak, “bana ait.” Keskin bakışlarını Strike’a dikmişti.
“Yani Raphael’in size anlattıkları da buna benzer şeylerdi, öyle
değil mi? Buraya gelip sevgili anneciğinin pisliğini temizlemeye
çalıştığını söylemiştir herhalde.”

“Evet,” dedi Strike, “Kabul etmeliyim ki öyle. Dürüstlüğünüz için minnettarız.”

Kinvara bilinçli bir şekilde, artık sabahın üçünü göstermekte olan büyük sarkaçlı saate baktıysa da Strike söz konusu imayı anlamazdan geldi. “Bayan Chiswell, sormak istediğim son bir şey var ve korkarım fazlasıyla özel bir konu.”

“Nedir?” dedi Kinvara sertçe.

“Bu yakınlarda Bayan Winn’le konuştum. Della Winn, tanıyor sunuzdur.”

“Spor Bakanı Della Winn,” dedi Kinvara tıpkı Strike’la ilk buluştukları gün kocasının yaptığı gibi. “Evet, onu tanıyorum. Çok tuhaf bir kadın.”

“Ne manada tuhaf?”

Kinvara her şey ortada değil mi dercesine omuz silkti. “Boş verin. Ne dedi size?”

“Bir yıl önce hayli stresli bir anınızda sizinle karşılaştığını ve anladığı kadarıyla, kocanız size bir ilişkisi olduğunu itiraf ettiği için üzgün olduğunuzu söyledi.”

Kinvara bir şey diyecek olduysa da hemen ardından vazgeçti. Birkaç saniye öylece durduktan sonra meseleyi açıklığa kavuşturmaya karar vermiş gibi başını sallayarak söze girdi: “Ben... aldattığınızı düşünüyordum ama yanılmışım. Her şeyi yanlış anlamışım.”

“Bayan Winn’e göre kocanız çok acımasızca sözler sarf etmiş size.”

“Ona ne söylediğimi hatırlamıyorum. O anda iyi değildim. Fazla hassas bir dönemimdi ve her şeyi yanlış anlamıştım.”

“Bağışlayın,” dedi Strike, “ama dışarıdan biri olarak, evliliğiniz...”

“Nasıl berbat bir işiniz var,” dedi Kinvara tiz sesiyle bağırarak. “Gerçekten ne kadar fena, kötü bir iş yapıyorsunuz böyle! Evet, evliliğimiz iyi gitmiyordu, ne var bunda? Öldü diye, kendini öldürdü diye, aptal üvey kızlarımın her şeyi bin beter hale getirsinler diye zorla işin içine soktuğu iki yabancıyla, siz ikinizle her şeyi tekrar yaşamak istediğimi mi sanıyorsunuz?”

“Fikriniz değişti demek. Kocanızın intihar ettiğini düşünüyorsunuz yani... Çünkü buraya son gelişimizde Aamir Mallik'in...”

“O zaman ne söyledim bilmiyorum!” dedi Kinvara histerik bir şekilde. Jasper kendini öldürdüğünden beri polisle, aileyle ve sizle uğraşıp durmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamıyor musunuz? Bunun olacağını düşünmemiştim, hiçbir fikrim yoktu, gerçek gibi görünmedi. Jasper son aylarda korkunç baskı altındaydı, çok içiyordu, feci asabiydi. Şantaj yüzünden her şeyin ortaya çıkmasından korkuyordu. Evet, kendisini öldürdüğünü düşünüyorum ve o sabah onu terk ettiğim gerçeğiyle yaşamak zorundayım ki muhtemelen bardağı taşıran damla da bu olmuştu!”

Norfolk teriyeri yine öfkeli bir şekilde havlamaya başladı. Labrador da uykusundan irkilerek uyanıp ona katıldı.

“Lütfen gidin!” diye bağırdı Kinvara ayağa kalkarak. “Hemen çıkıp gidin! Sizi bu işe karıştırmayı en başından beri hiç istemedim. Sadece gidin. Olur mu?”

“Elbette,” dedi Strike kibarca. Boş kadehini sehpaye bıraktı. “Bacağı mı geri takana kadar bekleyebilir misiniz?”

Robin çoktan ayağa kalkmıştı. Elinde kadehi, her soluk alışında yükselip alçalan göğsüyle onu izleyen Kinvara'nın bakışları altında protez bacağına taktı Strike. Nihayet kalkmaya hazırdı. İlk denemede gerisingeri koltuğa yığılsa da Robin'in yardımıyla tekrar ayağa kalktı.

“Pekâlâ, hoşça kalın Bayan Chiswell.”

Kinvara'nın yanıtı ise sadece pencereye yönelip ardına kadar açarak çoktan heyecanla yerlerinden fırlamış olan köpeklere oldukları yerde kalmalarını söylemek oldu.

Davetsiz misafirleri çakıllara adım atar atmaz da pencereyi sertçe kapattı. Robin lastik çizmelerini giyerken Kinvara'nın pirinç halkaları acı acı gıcırdatarak perdeleri çektiğini ve köpekleri odadan kovduğunu duydular.

“Arabaya kadar yürüyebileceğimden emin değilim, Robin,” dedi protezli bacağına yüklenemeyen Strike. “Geriye dönüp bakarsam bu kazma işi... belki de bir hataydı.”

Robin herhangi bir yorum yapmadan Strike’ın kolunu alıp omzuna yerleştirdi. Strike direnmedi. Birlikte ağır adımlarla çimenlere doğru yürümeye koyuldular.

“Orada sana ağzımı oynatarak söylemeye çalıştığım şeyi anladın mı?” diye sordu Robin.

“Yukarıda birinin olduğunu mu? Evet,” dedi Strike takma ayağını her bastığında korkunç acı çekerek. “Anladım.”

“Pek öyle görün...”

“Açıkçası şaşırmadım... Bir dakika!” dedi Strike, Robin’e yaslanmış bir şekilde birden durarak. “Üst kata çıkmadın, değil mi?”

“Çıktım,” dedi Robin.

“Tanrı aşkına...”

“Ayak sesleri duydum.”

“Saldırıya uğrasaydın ne halt edecektin peki?”

“Silahım vardı ve saldırıya da uğramadım. Ayrıca yukarı çıkmasaydım bunu göremezdim.”

Cebinden telefonunu çıkararak yatağın üzerindeki tablonun fotoğraflarını açtı ve telefonu Strike’a uzattı.

“Kinvara’nın duvarı boş gördüğünde yüzünün aldığı hali görmedin sen Cormoran. Sen sorana kadar tablonun kaldırıldığından haberi bile yoktu. Üst kattaki her kimse, Kinvara dışarıdayken alıp saklamaya çalışmış olmalı.”

Strike koluyla ağırlığını Robin’in omzuna yıkarak uzun sayılabilecek bir süre boyunca telefonun ekranına baktıktan sonra nihayet sordu: “Alaca mı bu?”

“Ciddi olamazsın,” dedi Robin sahici bir kuşkuyla. “Atların renklerini mi soruyorsun? Şimdi mi?”

“Cevap ver.”

“Hayır. Alacalar siyah beyazdır, kahverengi ve...”

“Emniyete gitmemiz lazım,” dedi Strike. “Başka bir cinayet ihtimali katlanarak arttı az önce.”

“Nasıl yani?”

“Çok ciddiym. Beni arabaya götür, sonra her şeyi anlatacağım... Ama o zamana kadar ağzımı açmamı isteme çünkü bacağım canıma okuyor.”

Kan kokusunu aldım artık...

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Üç gün sonra Strike ile Robin beklenmedik bir davet aldı. Flick'in çaldığı not ve "Kısrak Ağıdı" ile ilgili paylaştıkları bilgilerle polisleri hiçe saymak yerine onlara yardım etme inceliğini göstermiş olduklarından, Met, Strike ile Robin'i New Scotland Yard'ın yürüttüğü soruşturmanın kalbine buyur etmekten memnuniyet duyuyordu. Polislerce ya külfet ya da gösteriş budalası olarak görülmeye alışmış olan Strike ve Robin aradaki buzların umulmadık zamanda erimesinden şaşkın ama bir o kadar memnundu.

Merkeze vardıklarında ekibin başındaki isim olan uzun boylu, sarışın Scot, sorgu odasından bir dakikalığına çıkarak dedektiflerle tokalaştı. Strike ve Robin polislerin henüz kimseye herhangi bir suç isnat edilmiş olmasa da iki şüpheliyi sorgulamak üzere buraya getirdiğini biliyordu.

Memure Judy McMurran, "Bütün sabah histerilerle ve inkârlarla geçti," diye durumu izah etti onlara. "Ama sanırım günün sonunda onu konuşturmuş oluruz."

Strike ve Robin'i kapıda karşılayıp onlara üst kata kadar eşlik eden George Layborn astına dönerek, "Onları görme şansımız var mı Judy?" diye sordu. Robin'e geçirdiği panik atak krizi esnasında

emniyet şeridinde espriler yapan trafik polisini hatırlatan, tıknaz bir adamdı.

“Tabii, buyurun,” dedi memure McMurran tebessümle.

Layborn önde, Strike ile Robin arkada, köşeden dönüp sağla-
rındaki ilk kapıdan girip, bir duvarın yarısını sorgu odasını gösteren
iç kısmı aynalı camın kapladığı, karanlık ve dar bölmeye geçtiler.

Bu tür bölmeleri daha önce sadece filmlerde ve televizyonda
görmüş olan Robin büyülenmiş gibiydi. Kinvara Chiswell masa-
nın bir tarafında, çizgili takım elbiseli, ince dudaklı avukatının
yanında oturuyordu. Yüzü solgun ve makyajsızdı; üzerinde uyku
kırışıkları görülen uçuk gri, ipek bir bluz vardı ve bir yandan ağlı-
yor, diğer yandan peçeteye gözyaşlarını siliyordu. Tam karşısında
avukatinkinden çok daha ucuz bir takım elbise giymiş başka bir
müfettiş oturuyordu. Müfettişin yüzünde duygusuz bir ifade vardı.

Onlar sorguyu izlerken memure McMurran tekrar odaya girip
meslektaşının yanındaki boş sandalyeye oturdu. Fazlasıyla uzunmuş
gibi sessizce geçen bir dakikanın ardından ilk konuşan memure
McMurran oldu. “Hâlâ oteldeki gece hakkında söyleyeceğiniz bir
şey yok mu Bayan Chiswell?”

“Kâbus gibi,” diye fısıldadı Kinvara. “Bu olanlara inanamıyo-
rum. Burada olduğuma inanamıyorum.”

Gözleri kan çanağına dönmüştü, şişti ve peçeteye maskara-
sını sildikten sonra bariz bir şekilde görüldüğü üzere, kirpiksizdi.

“Jasper kendini öldürdü,” dedi titreyerek. “Bunalımdaydı!
Kime sorsanız aynı şeyi söyleyecektir! Şantaj meselesi onu yiyip
bitiriyordu... Dışişleri Bakanlığı'yla konuştunuz mu hiç? Elleri-
nde asılan çocuğun fotoğraflarının olma ihtimali bile... Jasper ne kadar
korkmuştu, göremiyor musunuz? Ortaya çıkacak olursa...” Sesi
titredi. “Aleyhimdeki kanıtlarınız nerede peki?” diye sordu. “Hani?
Nerede?”

Avukatı kuru kuru öksürdü.

“Otel konusuna geri dönecek olursak,” dedi memure McMurran,
“Sizce kocanız neden onları aradı? Araştırma için...”

Kinvara histerik bir şekilde, "Otelde kalmak suç değil!" diye çıktı ve avukatına dönerek, "Bütün bunlar saçmalık Charles," dedi. "Sırf otelde kaldım diye bana nasıl..."

Avukat, Robin'in fazlasıyla iyimser bulunduğu bir açıklamayla, "Bayan Chiswell doğum günüyle alakalı bütün sorularınıza yanıt verecek," dedi memure McMurran'a. "Bununla beraber..."

O sırada gözlem odasının kapısı açılarak Strike'a çarptı.

"Sorun değil, çıkıyoruz zaten," dedi Layborn, meslektaşına. "Gelin millet, vaka analiz odasına geçelim. Size göstereceğimiz yığınla şey var."

Bir ikinci köşeyi dönmeleriyle Eric Wardle'ın karşıda yürümekte olduğunu gördüler.

"Bugünleri göreceğimi hayatta düşünmezdim," dedi Wardle sırtarak Strike'la tokalaşırken. "Ciddi ciddi Met tarafından ağır lanıyorsunuz."

Etkilemeye çalıştığı konuklarını başka bir polis memuruyla paylaşma ihtimaline biraz bozulmuş gibi görünen Layborn, "Kaliyormusun Wardle?" diye sordu.

"Olabilir," dedi Wardle. "Haftalardır neye yardım ettiğimi öğrenmiş olurum işte."

Layborn'un peşi sıra vaka analiz odasına giren Strike, "Bulduğumuz bütün kanıtları paylaşarak davayı hepten kötüleştirmiş olmalıyız," dedi.

Wardle kıs kıs güldü.

Denmark Sokağı'ndaki sıkışık ve nerdeyse bir harabeyi andıran ofislerine alışkın olan Robin, Scotland Yard'da üst düzey bir ismin şüpheli ölümüyle ilgili soruşturmaya tahsis edilmiş alanı görünce tek kelimeyle büyüldü. Duvardaki beyaz tahtada cinayete ilişkin bir zaman çizelgesi vardı. Olay yerinin ve cesedin fotoğraflarının bulunduğu hemen bitişik duvarda, Chiswell'in başındaki poşet çıkarıldıktan sonra çekilen fotoğraflar da yer alıyordu. Yakın çekimde yanağından aşağı doğru inen kurşunu sıyrık, yarı açık puslu gözleri, alacalı mor derisiyle, şişmiş yüzü korkunç haldeydi.

Robin'in fotoğraflara ilgisini fark eden Layborn ona polislerin kanıtları toplarken yararlandıkları toksikoloji raporlarını ve telefon kayıtlarını gösterdikten sonra çatlak bir Lakheşis hap kutusu, pis bir portakal suyu kutusu ve Kinvara'nın kocasına yazdığı mektubun da bulunduğu fiziksel kanıt torbalarının olduğu büyükçe bir çekmeceyi gösterdi. Flick'in çaldığı not ile boş bir yatağın üzerindeki "Kısrak Ağıdı" tablosunun görüldüğü fotoğrafların çıktılarını fark eden Robin, artık bu iki kanıtın polisin yürüttüğü soruşturmanın da odağında olduğunu bilerek heyecanlı bir gurur yaşadı.

"Peki o halde," dedi müfettiş Layborn çekmeceyi kapatıp bilgisayar ekranına doğru yürüyerek. "Küçük hanımı iş üstünde görme vakti geldi."

Eliyle Strike, Robin ve Wardle'a yaklaşımlarını işaret ederek, en yakındaki cihaza bir disk taktı.

Paddington istasyonunun kalabalık avlusu ekranda belirdi ve dört bir yandan siyah beyaz figürler hareket etmeye başladı. Ekranın sol üst köşesinde tarih ve saat görölüyordu.

"İşte geldi," dedi Layborn ve *pause* tuşuna basıp parmağıyla kısa boylu bir kadını gösterdi. "Görüyor musunuz?"

Görüntü hayli bulanık olsa da bunun Kinvara olduğu seçilebiliyordu. Sakallı bir adam çerçeveye girdi; muhtemelen önü açık pardösüsünün içinde görülen, paralimpik resepsiyonunda giydiği dar, siyah elbisesi nedeniyle Kinvara'ya bakıyordu adam. Layborn tekrar *play* tuşuna bastı.

"İzleyin, izleyin. Evsiz tipe veriyor..." Kinvara elinde karton bardakla istasyonun girişinde büzüşmüş bir şekilde duran adama sadaka vermişti. "İzleyin," dedi Layborn gereksiz bir şekilde, "doğruca metro çalışanına yöneliyor ve biletini gösteriyor... İzleyin şimdi... Platforma çıkıyor, duruyor ve başka bir herife bir şey soruyor, kameralara yakalanmasa bile attığı her adımı hatırladığından eminim. Veeeeee... trene biniyor."

Görüntü bir anda değişti. Bir tren Swindon'da istasyona girdi. Kinvara bir kadınla konuşa konuşa trenden indi.

“Görüyor musunuz?” dedi Layborn. “Hâlâ insanların onu hatırlaması için uğraşılıyor. Her ihtimale karşı. Ve...” Görüntü bir kez daha değişti ve ekranda bu kez Swindon istasyonunun otoparkı belirdi. “İşte geldi,” dedi Layborn, “arabayı düzgün bir şekilde kameranın hemen yakınına park ediyor. Girerken de çıkarken de görülecek böylece. Eve gidiyor, seyis kıza gece evde, yandaki odada kalması için ısrar ediyor, ertesi sabah kızın gözü önünde at binmek üzere dışarı çıkıyor. İşte kaya gibi şahit. Tabii sizin gibi biz de şayet ortada bir cinayet varsa bunun iki kişinin işi olduğu sonucuna ulaşmıştık.”

“Portakal suyu yüzünden mi?” diye sordu Robin.

“Büyük ölçüde,” dedi Layborn. “Eğer Chiswell” (ismi olması gerektiği gibi okumuştun) “amitriptilini farkında olmadan almışsa bunun en olası açıklaması, kendisi için buzdolabında duran ve üzerinde oynanmış kutudaki meyve suyunu doldurmuş olmasıydı. Ama çöpteki kutuyla oynanmamıştı ve üzerinde sadece onun parmak izleri vardı.”

“Öldürdükten sonra ufak tefek şeylerin üstüne parmak izlerini sürmek çocuk oyuncakı gerçi,” dedi Strike. “Elini bastırman yeter.”

“Aynen öyle,” dedi Layborn fotoğrafların bulunduğu duvara geçip havan ve tokmağın yakın çekim fotoğrafını işaret ederek. “Dolayısıyla bu noktaya geri döndük. Chiswell’in parmak izlerinin pozisyonu ile toz haline getirilmiş kalıntının durduğu noktanın örtüşmediğini gördük ki bu, üzerinde oynanan meyve suyunun evin anahtarına sahip olan, karısının halihazırda hangi antidepresanları kullandığını, Chiswell’in koku ve tat alma duyularını yitirdiğini ve sabahları daima meyve suyu içtiğini bilen biri tarafından saatler önce hazırlandığı anlamına geliyordu. Geriye sadece amitriptilin kalıntısının olduğu meyve suyu kutusunu ortadan kaldırıp çöp kovasına, üzerinde ölünün parmak izlerinin bulunduğu el değmemiş başka bir meyve suyu kutusu koyacak bir suç ortağı bulmak kalıyordu.

“Eh, bütün bunları bir hizmetçiden daha iyi kim bilip yapabildi ki?” diye sordu Layborn retorik bir şekilde. “Ve işte, merhum antidepresanları lıkır lıkır içerken Kinvara kaya gibi sağlam şahidiyle birlikte yüz on küsur kilometre uzaktaydı. Bize hoş, tertemiz bir hikâye sunma çabasıyla bıraktığı mektuba değinmiyorum bile. Zaten iflas ve şantajla boğuşmakta olan adam, karısının da kendisini terk etmesini kaldıramaz ve intihar eder.”

Layborn merhum Chiswell’in yüzünden poşet çıkarıldıktan sonra çekilmiş bir fotoğrafın büyütülmüş çıktısında açıkça görülen, yanaktaki derin, kırmızı sıyrığı işaret etti. “Fakat *bu* hoşumuza gitmemişti. Daha ilk anda kuşku uyandırıcı olduğunu düşünmüştük. Aşırı dozda amitriptilin uykunun yanı sıra endişeye de yol açabilir. Bu iz, poşetin onun başına başka biri tarafından zorla geçirilmiş olabileceğini gösteriyordu.

“Gelelim açık kapı meselesine. Eve son girip çıkan kişi kapının tam kapanması için yapılması gereken püf noktasından bihaberdi. Dolayısıyla kapıya son dokunan kişi Chiswell değil gibi görünüyordu. Dahası, kayıp hapların toplanması... başından beri tuhaf geldi bize bu. Jasper Chiswell neden bundan kurtulmak istesin ki?” diye sordu Layborn. “Özensizce yapılmış birkaç ufak hata işte.”

“Neredeyse işe yarıyordu,” dedi Strike. “Eğer Chiswell arzu edildiği gibi uykuya dalsaydı ve ufacık detayları doğru yapmayı başarmış olsalardı... Kapıyı düzgünce kapatmak, hapları *yerli yerinde* bırakmak gibi”

“Ama öyle yapmadılar,” dedi Layborn, “ve o, bütün bunları bir başkasıyla konuşmadan yapacak kadar zeki biri *değil*.”

“Bunun olduğuna inanamıyorum,” diye alıntı yaptı Strike. “Tutarlıydı. Cumartesi gecesini de bize, ‘Bunun olacağını düşünmemiştim, gerçek gibi görünmedi,’ demişti.”

“Şansını bir de mahkemede dener artık,” dedi Wardle sakince.

“Öyle. Bir sürü hapi ezip portakal suyuna boşalttığına ne olmasını bekliyordun tatlım?” dedi Layborn. “Suçu sabit.”

“İnsanların daha güçlü bir karakter karşısında bocalarken kendilerine söyleyebildikleri yalanlar insanı hayrete düşürüyor,” dedi Strike. “Bir onluğuna bahse varım, McMurrin onu nihayet konuşturduğunda, Kinvara başta Chiswell’in kendini öldürmesini umduklarını, sonra onu bunu yapmaya zorladıklarını ve sonunda da onu intihara zorlamak ile portakal suyuna hapları bizzat koymak arasında çok da büyük bir fark olmadığı sonucuna vardıkları bir noktaya ulaştıklarını itiraf edecek. Hâlâ intihar gerekçesi olarak darağacı meselesini öne sürmeye çalıştığını fark ettim.”

“Darağacı meselesinde parçaları birleştirerek müthiş bir iş çıkardınız,” diye itiraf etti Layborn. “Biz sizden biraz daha gerideydik ama bu darağacı olayı çok şeyi açıkladı. Çok gizli,” diye ekleyerek yandaki masadan kahverengi bir zarfı alıp içinden büyük bir fotoğraf çıkardı, “ama bunu bu sabah Dışişleri Bakanlığı’ndan aldık. Gördüğünüz gibi...”

Fotoğrafa bakmak üzere eğilen Robin bunu yapar yapmaz hiç bakmamış olmayı diledi. Gencecik bir çocuğun taş döşenmiş bir sokakta, gözleri leşçil kuşlar tarafından yenmiş, darağacına asılı halde duran cesedi dışında ne görmeyi ummuştuk ki? Çocuğun sallanan ayakları çıplaktı. Biri ayakkabılarını çalmış olmalı, diye düşündü Robin.

“İkinci darağacı partisini taşıyan kamyon kaçırıldı. Hükümet hiçbir zaman malları teslim almadı. Dolayısıyla Chiswell de hiçbir zaman bu partinin ödemesini almadı. Fotoğraf, darağaçlarının asilerce yargısız infazlarda kullanıldığını gösteriyor. Bu zavallı çocuk, Samuel Murape yanlış zamanda yanlış yerdeydi. İngiliz bir öğrenci; eğitimine bir yıl ara verip ailesini ziyarete gitmiş. Çok açık değil,” dedi Layborn, “ama şuraya bakın, ayağın hemen arkasına...”

“Evet, beyaz at logosu olabilir,” dedi Strike.

Robin cebinde sessizde duran telefonunun titrediğini hissetti. Önemli bir telefon bekliyordu ama bu gelen, bilmediği bir numardan gönderilmiş bir mesajdı.

Numaramı engellediğini biliyorum ama görüşmemiz lazım. Acil bir durum var ve halletmemiz benim kadar senin de lehine olur. Matt.

Robin, “Önemli bir şey değil,” dedi Strike’a ve telefonunu cebine geri koydu.

Matthew’un bugün yolladığı üçüncü mesajdı bu.

Acil durummuş, külahıma anlat.

Tom, nişanlısı ile yakın arkadaşının yattığını öğrenmişti muhtemelen. Belki de Tom, Robin’i arayıp veya Denmark Sokağı’ndaki ofisine gidip konudan ne kadar haberdar olduğunu öğrenmekle tehdit ediyordu onu. Matthew bunun, an itibarıyla ilaç verilip boğularak öldürülen devlet bakanının fotoğrafı önünde duran Robin için *acil durum* anlamına geldiğini düşünüyorsa yanılıyordu. Biraz çabalaması gerekse de dikkatini yeniden vaka analiz odasındaki konuşmaya verdi.

“Kolye meselesi,” diyordu Layborn, Strike’a. “Raphael’in bize anlattığından çok daha inandırıcı bir hikâye. Kadının kendine bir şey yapmasına engel olmak istediğiyle ilgili bir dolu zırva.”

“Onu hikâyesini değiştirmeye mecbur bırakan ben değilim, Robin’di,” dedi Strike.

“Ah, çok iyi iş!” dedi Layborn. “İlk ifadesini alırken kibar, küçük bir piç diye düşündüm. Ukala. Hapisten yeni çıkmış. Ezip öldürdüğü zavallı kadın için biraz olsun vicdanı sızlamamış.”

“Francesca’ya nasıl ulaştınız peki?” diye sordu Strike. “Galerideki kıza.”

“Sri Lanka’daki babasıyla bağlantı kurduk. O da durumdan hiç memnun kalmadı. Açıkçası fazlasıyla zorluk çıkardı,” dedi Layborn. “Kızına avukat ayarlamak için zaman kazanmaya çalışıyordu. Beni çok uğraştırdı işin doğrusu. Bütün aile yurtdışındaydı. Telefonda baya sert konuşmam gerekti. Meselenin mahkemeye taşınmasını istememesini anlayabiliyorum ama bu çok kötü bir şey. Bu tür

davalar insana kaymak tabakanın düşünce yapısı hakkında gerçek bir fikir veriyor, değil mi? Onlar için tek kural...”

“Hazır konu açılmışken,” dedi Strike, “Aamir Mallik’le konuştuğunuz sanıyorum.”

“Evet, onu tam da senin şu adamının, Hutchins’in söylediği yerde bulduk. Kız kardeşinde. Yeni bir işe girmiş...”

“Aa, buna sevindim,” diye bir anda ağzından kaçırırverdi Robin.

“Başta bizi karşısında gördüğüne sevinmiş görünmüyordu ama sonrasında gayet dürüst ve yardımcı bir tavır sergiledi. Şu dengesiz Billy’yi sokak ortasında, boğazlanıp Chiswell’in arazisine gömülen ölü bir çocuk hakkında patronunu görmek istediğini haykırırken bulduğunu söyledi. Onu bir hastaneye götürme düşüncesiyle eve almış ama öncesinde Geraint Winn’e danışmak istemiş. Winn öfkelenmiş ve ona her ne olursa olsun ambulansı falan aramamasını söylemiş.”

“Böyle mi demiş cidden?” diye sordu Strike kaşlarını çatarak.

“Mallik’ten duyduğumuz kadarıyla Winn, Billy’nin hikâyesinin kendi inandırıcılığını da sekteye uğratmasından endişe etmiş. Delinin birinin suyu bulandırmasını istememiş. Mallik’e onu Winn’lere ait olan bir eve aldığı için kızmış ve onu tekrar sokağa atmasını söylemiş. Sorun şu ki...”

“Billy gitmemiş, değil mi?” dedi Strike.

“Aynen öyle. Mallik adamın kafayı üşüttüğünü, kendisini orda zorla tuttuklarını sandığını söylüyor. Çoğunlukla da banyoda, yere kıvrılmış halde duruyormuş. Her neyse,” dedi Layborn derin bir nefes alarak, “Mallik, Winn’lerin işlerini örtbas etmek için yeterince şey yapmış. Chiswell’in öldüğü sabah Winn’in yanında olmadığını doğruladı. Winn, Mallik’e daha sonradan, ona yalan söylemesi için baskı yaptığı esnada, o sabah saat altıda acil bir telefon aldığını, karısıyla birlikte kaldıkları evden o yüzden erken çıktığını söylemiş.”

“Aramanın izini sürdünüz tabii,” dedi Strike.

Layborn telefon kayıtlarının çıktısını alarak hızla tarayıp birkaç işaretli sayfayı Strike’a uzattı.

“Buyur. Kullan at hatla görüşme yapılmış,” dedi. “Şimdiye kadar üç farklı arama bulduk. Muhtemelen daha fazlası da vardı. Aynı numarayı bir kereden fazla kullanmıyor ve kayda giren bu tek örnek dışındakilerin izi sürülemiyor. Aylarca uygulanan bir plan.

“O sabah Geraint Winn’le tek kullanımlık bir hat üzerinden temasa geçildi. Ve önceki haftalarda da ayrı ayrı vakitlerde iki kez de Kinvara Chiswell’le görüşülmüş. Kimin aradığını hatırlayamıyor ama ikisinde de arayan her kimse, bir saatten uzun konuşmuşlar.”

“Winn nasıl bir gerekçe öne sürdü?” diye sordu Strike.

“Midye gibi kabuğuna çekildi,” dedi Layborn. “Onunla da ilgileniyoruz, sen merak etme. Geraint Winn’den daha az sikilmiş çok az porno yıldızı var,” dedi ve sırtarak Robin’e dönüp, “kusura bakma tatlım,” diye ekledi. Robin bu özü, söylenen sözden daha saldırgan bulmuşsa da Layborn anlatmaya devam etti. “Neyi kasettiğimi anladınız yani. O da artık bildiği ne varsa anlatacaktır. Neye bulaştıysa işte,” dedi. Birkaç saniye sonra, “Benim asıl merak ettiğim,” diye tekrar başladı, “karısının neyi ne kadar bildiği. Tuhaf bir kadın.”

“Ne manada tuhaf?” diye sordu Robin.

Layborn muğlak bir jestle gözlerini işaret ederek, “Bilirsin işte, bence biraz kullanıyor bu durumu,” dedi. “Kocasının neyin peşinde olduğunu bilmediğine inanmak zor.”

Robin’in gözlerinde çakan kıvılcımı fark eden Strike, “Eşlerinin neyin peşinde olduğunu bilmeyen insanlardan laf açılmışken hazır,” diye araya girdi, “dostumuz Flick ne âlemde?”

“Hımm. O konuda da epey ilerleme kaydediyoruz,” dedi Layborn. “Anne babası onun davasında oldukça yardımcı oldu. İki de avukat ve kızlarını işbirliği yapması için sıkıştırıyorlar. Chiswell’in temizlikçisi olduğunu kabul etti; Chiswell artık onu çalıştıramayacağını söylemeden hemen önce notu ve şampanya kasasının alındı belgesini çaldığını da itiraf etti. Mutfaktaki dolaplardan birine koyduğunu söylüyor.”

“Kim teslim etmiş?”

“Hatırlamıyor. Öğreneceğiz. Yine başka bir kullan at hatla aranan kurye servisidir kesin.”

“Kredi kartın ne oldu peki?”

“Yine bunu da iyi yakalamışsın,” diye itiraf etti Layborn. “Ortada kayıp bir kredi kartı olduğunu bilmiyorduk biz. Bankadan bu sabah aldık dökümleri. Flick’in ev arkadaşının kredi kartını kaybettiğini fark ettiği gün, birisi karttan bir kasa şampanya çek-tirmiş ve Amazon’dan da yüz sterlinlik ürün satın almış; Maida Vale’deki bir adrese gönderilmek üzere. Kimse teslim almayınca mallar depoya geri götürülmüş ve aynı gün öğleden sonra biri teslimatın yapılamadığını belirten notla gidip almış. Malları alan kişiyi teşhis edebilecek çalışanı tespit etmeye çalışıyoruz. Amazon’dan ne satın alındığını da öğreneceğiz. Ama ben paramı helyum, hortum ve lateks eldivenlere basıyorum.

“Bütün her şey aylar önce planlanmış. *Aylar önce.*”

Strike, polietilen torbasında duran, Chiswell’in el yazısıyla yazdığı notun fotokopisini işaret ederek, “Ya bu?” diye sordu. “Bunu neden arakladığını söylemedi mi hâlâ?”

“Söylediğine göre, “Bill” yazdığını görünce erkek arkadaşının kardeşini kastettiğini sanmış,” dedi Layborn. “Gerçi bu notu çalmamış olsaydı belki de bu kadar hızlı çakamayacaktık durumu, öyle değil mi?”

Robin “biz” ifadesini fazla küstahça bulmuştu, Chiswell malikânesinden Londra’ya geri dönüş yolunda, Chiswell’in notunun önemini sonunda çözerek durumu “çakan” kişi Strike’tı.

“Yine bu konuda da takdiri hak eden kişi Robin,” dedi Strike. “Bunu bulan da, ‘Blanc de Blanc’ı ve Grand Vitara’yı fark eden de o. Ben sadece önüme konan parçaları bir araya getirdim.”

“Eh, hemen arkanızdaydık biz de,” dedi Layborn düşünceli bir şekilde göbeğini kaşıyarak. “Eminim biz de bulacaktık.”

Robin’in telefonu bir kez daha titredi, bu kez biri arıyordu.

“Bunu açmam lazım. Konuşabileceğim sessiz bir yer...”

“Bu taraftan,” dedi Layborn yan kapıyı açarak.

Panjurları çekili, küçük bir penceresi olan bir fotokopi odasıydı burası. Diğerleri konuşmaya devam ederken Robin kapıyı kapattı ve telefonu açtı.

“Selam Sarah.”

“Selam,” dedi Sarah Shadlock.

Sesi Robin’in neredeyse dokuz yıldır tanıdığı Sarah’tan, Robin’in ilk gençliklerinde bile Matthew’la aralarının bozulmasını umduğunu için için hissettiği, o kendinden emin, sarışın bombadan tümüyle farklı geliyordu. Bütün o yıllar boyunca hep oracıkta olmuş, Matthew’un şakalarına kıkırdamış, kollarına dokunmuş, ona Robin’in Strike’la ilişkisi hakkında imalı sorular sormuş olan Sarah, başka erkeklerle de ilişkiler yaşamış ve en sonunda yüksek maaşlı, kel kafalı, zavallı, yorucu Tom’a kapağı atmıştı. Tom, Sarah’nın parmağına ve kulaklarına mücevherler takmışsa da onun Matthew Cunliffe’e duyduğu arzunun hiçbir zaman önüne geçememişti.

Ama bugün bütün o çalınının, havasının yerinde yeller esiyordu.

“Yani iki ekspere sordum ama,” dedi Sarah nazik ve ürkek bir tonda, “ikisi de net bir şey söyleyemiyor. Telefonla çekilmiş bir fotoğraftan yapamıyorlar bunu.”

“Anlaşılan öyle,” dedi Robin soğukkanlı bir şekilde. “Kesin bir yanıt beklemediğimi mesajımda söyledim zaten. Kesin bir tanı veya değer sormuyoruz. Tek bilmek istediğimiz, birinin gerçek olduğuna inanabilip inanamayacağı.”

“O zaman evet,” dedi Sarah. “Ekspertlerimizden biri görür görmez epey heyecanlandı aslına bakarsan. Eski defterlerden birinde kısarak ve ölü tay tablolarının listesi var ama bu hiçbir zaman bulunamadı.”

“Ne defterleri?”

“Ah, affedersin,” dedi Sarah. Daha önce onun hiç bu kadar ezik, bu kadar korkak konuştuğunu duymamıştı Robin. “George Stubbs.”

“Yani, eğer *Stubbs* ise...” diye sordu Robin ve ara sıra *Strike*’la gidip bir şeyler içtikleri *Feathers* adlı bara bakmak üzere pencereye döndü.

“Sadece tahminimi söyleyebilirim... Ama eğer *Stubbs* tablosu ise ve yine eğer 1760’daki listesinde yer alan bir tabloysa çok para eder.”

“Kabaca bir rakam ver.”

“Yani mesela *Gimcrack* tablosu...”

“Yirmi iki milyon,” dedi Robin birden hatırlayarak. “Evet, yeni ev partimizde sen söylemiştin.”

Sarah yanıt vermedi. Sevgilisinin karısının evine kucağında zambaklarla gittiği partinin bahsi onu korkuttuğundan belki de.

“Şu halde eğer ‘Kısrak Ağıdı’ gerçek bir *Stubbs* tablosu ise...”

“Açık artırmada muhtemelen *Gimcrack*’ten daha yükseğe gidecektir. Eşsiz bir konu. *Stubbs* sanatçı ve bilim insanı olduğu kadar anatomi uzmanıydı da. Eğer bu tablo bir ölümcül beyaz tay tasviriyse, kayıtlı ilk örnek olma olasılığı var. Rekor fiyata gider.”

Robin’in telefonu elinde titredi. Bir mesaj daha gelmişti.

“Çok yardımcı oldun Sarah, teşekkürler. Bunu sır olarak tutarsın, değil mi?”

“Evet, tabii ki,” dedi Sarah. Hemen ardından telaşla ekledi. “Robin, dinle...”

“Hayır,” dedi Robin sakın kalmaya çalışarak. “Bir dava üstünde çalışıyorum şu an.”

“Bitti. Bitti. Matt perişan halde.”

“Hoşça kal Sarah.”

Robin telefonu kapatıp biraz önce gelen mesajı okudu.

Ya benimle iş çıkışında buluşursun ya da basına açıklarım.

Yan odadaki ekibin yanına dönüp biraz önce aldığı sansasyonel bilgiyi onlarla paylaşmaya can atan Robin, aldığı tehdidin yarattığı şaşkınlıkla bir an olduğu yerde kaldı ve yanıt yazdı.

Ne konuda açıklama yapacaktıydın basına?

Sinirden kaynaklı yazım hatalarıyla dolu, gelişigüzel yanıt saniyeler içinde geldi.

Mail bu sabah ofisi aradı ve sevgilimin Cornish'te Strike'la yatması hakkında ne düşündüğümü soran bir mesaj bıraktı. Sun da öğle aradı. İki kadını birden idare ediyor ama sen zaten biliyorsundur. Belki de sallamıyorsun. Gazetelerin işyerimi aramasını istemiyorum. Ya benimle buluşursun ya da onları başımdan atacak bir şeyler söylerim.

Robin mesajı tekrar okurken yeni bir mesaj geldi; bu seferki mesaja bir de dosya eklenmişti.

Henüz görmediysen diye

Robin dosyayı büyüttü; *Evening Standard*'daki bir haberin ekran görüntüsüydü bu.

**MERAK UYANDIRAN DAVA:
CHARLOTTE CAMPBELL VE CORMORAN
STRIKE**

İlk kez okuldan kaçtığı tarihten bu yana dedikodu sütunlarında sıkça adından söz ettiren Charlotte Campbell hayatını fazlasıyla göz önünde yaşayan biri. Çoğu kişi bir özel dedektifle görüşmek için gözlerden uzak bir yeri tercih edecekken hamile Bayan Campbell (artık Bayan Jago Ross) böyle bir görüşme için West End'in en kalabalık restoranlarından birinin cam kenarı masasını tercih etti.

Bu samimi görüşmede dedektiflik hizmetleri mi konuşuldu, yoksa daha özel konular mı? Rock yıldızı Jonny Rokeby'nin

gayrimeşru oğlu, savaş kahramanı ve günümüzün Sherlock Holmes'ü olarak renkli bir kişiliğe sahip olan Bay Strike aynı zamanda Campbell'ın eski sevgilisi.

Campbell'ın iş insanı kocasının New York'tan döner dönmez bu gizemi çözmek isteyeceğine şüphe yok.

Robin'in içi huzursuz edici hislerle fokurduyordu; bu hislerin en baskınları panik, öfke ve Matthew'un basına, Robin'in de Strike'la gerçekten ilişkisi olabileceği yönünde ucu açık sözler sarf etme hainliğini yapması halinde yaşayacağı aşağılanmaydı.

Robin numarayı aradıysa da çağrı doğrudan telesekreter servisine yönlendirildi. İki saniye sonra yine sinirle yazılmış yeni bir mesaj geldi.

YANIMDA MÜŞTERİM VAR BUNU ONUN ÖNÜNDE KONUŞMAK İSTEMİYORUM BULUŞ BENİMLE

Artık gerçekten sinirlenen Robin yanıt yazdı.

Ben de New Scotland Yard'dayım. Sessiz bir köşeye geç.

Robin, Matthew'un sinirden telefonun tuşlarını dövercesine yanıt yazarken, müşterisine kibarca gülümseyerek son derece rahat bir şekilde, "Affedersiniz, ofisten bir iş," dediğini hayal edebiliyordu.

Halletmemiz gereken konular var ve sen çocuk gibi davranarak benimle buluşmayı reddediyorsun. Ya benimle yüz yüze konuşmaya gelirsin ya da saat sekizde basını arıyorum. Onunla yattığını inkâr etmediğin de gözümden kaçtı sanma

Kızgın ama köşeye sıkışmış olan Robin yanıt yazdı.

Tamam, yüz yüze konuşalım bakalım. Nerede?

Little Venice'teki bir barın adresinin gelmesiyle birlikte hâlâ zangır zangır titreyerek de olsa vaka analiz odasına açılan kapıyı iterek içeri döndü. Ekip, Jimmy Knight'ın blogundan bir sayfanın görüldüğü monitörün etrafında toplanmıştı. Strike yüksek sesle okuyordu:

“...başka bir deyişle, *Le Manoir aux Quat'Saisons*'ta tek bir şişe şarabın fiyatı bekâr, işsiz bir annenin bütün ailenin bir haftalık gıda, giyim ve barınma ihtiyacını karşılamak için ihtiyaç duyduğu rakamdan daha fazla. Şimdi,” dedi Strike; “Tory’lerden ve onların savurganlıklarından uzak durmak isteyen biri için tuhaf derecede bilinçli bir restoran tercihi gibi geldi bu bana. Ve yakın bir zamanda orada olması gerek diye düşünmeme yol açtı. Sonra Robin bana, Blanc de Blanc’ın kaldıkları süitin adı olduğunu söyledi ama parçaları anında bir araya getirebilmem gerekse de bunu o kadar hızlı yapamadım. Ancak birkaç saat sonra dank etti.”

“Bütün her şey bir yana, ikiyüzlünün önde gideni bir herif bu,” dedi kollarını birbirine kavuşturmuş halde Strike’in arkasında duran Wardle.

“Woolstone’a baktınız mı?” diye sordu Strike.

“Charlemont Caddesi’ndeki bok çukuruna, Woolstone’a, her yere,” dedi Layborn, “ama endişe etme. Dulwich’te sevgililerinden birinden bir ipucu yakaladık. Kontrol ediyoruz. Şansımız yaver giderse bu akşama enselemiş oluruz.”

Layborn nihayet elinde telefonuyla öylece duran Robin’i fark etti.

“Şu anda konuyla ilgilenen memurların olduğunu biliyorum,” dedi Robin, Layborn’a, “ama Christie’s’teki bağlantımla temasa geçtim. Kısırak Ağvıdı’nın fotoğrafını gönderdim ona. Az önce arayan oydu. Eksperlerine göre bir Stubbs tablosu *olabilirmiş*.”

“Stubbs’ı ben bile duydum,” dedi Layborn.

“Öyleyse değeri neymiş?” diye sordu Wardle.

“Bağlantım yirmi iki milyonun üzerinde olacağını düşünüyor.”

Wardle ıslık çalarken Layborn, "Yok artık!" dedi.

"Bizim için asıl mesele ne kadar ettiği değil," diye hatırlattı Strike. "Asıl mesele, birinin tablonun olası değerini fark edip fark etmediği."

"Yirmi iki milyon," dedi Wardle, "sağlam bir neden."

"Cormoran," dedi Robin ceketini asmış olduğu sandalyeden alarak, "dışarıda biraz konuşabilir miyiz?" Hemen ardından diğer ikisine dönerek, "Çıkmak zorundayım, kusura bakmayın," diye açıkladı durumu.

Birlikte koridora çıktıktan sonra Robin kapıyı polis ekibinin yüzüne kapatır kapatmaz Strike, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Robin. Ama hemen ardından, "Yani... değil aslında. Olmayabilir," diyerek telefonu ona uzattı. "Şunu okusan iyi olacak."

Strike kaşlarını çatıp ekranı yavaşça kaydıra kaydıra Robin ile Matthew arasındaki, *Evening Standard* dosyasının da ekli olduğu mesajlaşmayı okudu.

"Onunla buluşacak mısınız?"

"Mecburum. Mitch Patterson bu yüzden peşimizde dolanıp duruyor olabilir. Matthew basını körüklerse işler karışabilir, ki bundan çok daha fazlasını yapma potansiyeline sahip... Zaten can atıyorlar seninle..."

"Beni ve Charlotte'ı bırak şimdi," dedi Strike sertçe, "beni yirmi dakikada saçma sapan bir işin içine soktu. Matthew da seni sokmaya çalışıyor."

"Biliyorum," dedi Robin, "ama er ya da geç onunla konuşmam lazım. Eşyalarımın çoğu hâlâ Albury Sokağı'nda. Hâlâ banka hesabımız ortak."

"Gelmemi ister misin?"

Robin samimi bir minnetle, "Teşekkür ederim," dedi, "ama gerek olacağını sanmıyorum."

"O zaman sonra ara beni, tamam mı? Ne olup bittiğini haber ver."

"Veririm," diye güvence verdi Robin.

Robin döndü ve kendisine eşlik ediyor gibi görünen bir kadın polisle birlikte lavabodan dönen Flick Purdue'yu gördü. Flick ağlamış, makyajı akmıştı. Robin'e kalırsa ebeveynlerinin Hizbullah tişörtü yerine giymesi için ısrar ettiği beyaz tişörtüyle küçülmüş ve büzüşmüş görünüyordu.

"Merhaba, ben Robin. Nasılsın Flick?"

Flick ifade etmesi korkunç düşüncelerle cebelleşiyor gibi görünüyordu.

"Umarım, işbirliği yapıyorsunuzdur," diye devam etti Robin. "Onlara bildiğin her şeyi anlat, olur mu?"

Robin, Flick'in başını hafifçe iki yana salladığını gördü; içgüdüsel bir kusurdu bu, içine düştüğü bunca belanın ortasında bile, henüz sönmemiş olan son sadakat közüydü.

"Anlatmalısın," dedi Robin sakince. "Öldüreceği bir sonraki kişi sendin Flick. Çok fazla şey biliyordun."

Bütün ihtimalleri düşünerek, daha çok önceden her şeyin önlemini almıştım.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Robin yirmi dakikalık metro yolculuğunun ardından, Londra'nın çok bilmediği bir bölgesindeki Warwick Caddesi metro istasyonundan çıktı. Little Venice'e karşı hep hafif bir merakı olmuştu; zira ölçüsüzce konan ikinci adı Venetia, annesinin ona hamile kaldığı şehirden, gerçek Venedik'ten geliyordu. Ne var ki bundan böyle burayı Matthew'la ve kanalın kıyısında onu beklediğinden emin olduğu sert ve gergin tartışmayla hatırlayacaktı.

Çınarların, akşam güneşinde altın gibi parıldayan kare şeklinde, krem rengi evlerin önüne yarı şeffaf yeşil yapraklarını serdiği Clifton Villas adlı sokaktan aşağı saptı. Yumuşak yaz akşamının sessiz güzelliğinde, on yıl önce böyle bir gecede Yorkshire'daki aile evinden yüksek topuklularıyla sendeleye tökezleye nasıl da telaşla yola koştuğunu hatırlayan Robin'in içini birden hüzün kapladı. Daha on yedisine yeni girmişti ve ehliyet sınavını yeni veren ve onu, birlikte Harrogate'e gitmek üzere evinden alacak olan Matthew Cunliffe'le ilk buluşmaları öncesinde heyecandan içi içine sığmıyordu.

Ve işte şimdi hayatlarını kalıcı olarak ayırmak üzere bir kez daha ona doğru yürüyordu. Ve şimdi Robin, Matthew'un sadakatsizliğine ve merhametsizliğine yoğunlaşmak daha tercih edilesi olsa da onları birbirlerine âşık eden güzel, neşeli ortak anıları hatırladığı için ve üzgün olduğu için kendinden utanıyordu.

Sola dönerek karşıdan karşıya geçti ve kanala paralel ilerleyen Blomfield Caddesi'nin sağ tarafını sınırlayan tuğla duvarın serin gölgesinde yürümeye devam ederken bir polis aracının sokağın başından son sürat geçtiğini gördü. Bu manzara onu cesaretlendirmişti. Artık gerçek hayatı olduğunu bildiği şeyden, ne yapması gerektiğini ve bunun Matthew Cunliffe'in karısı olmakla nasıl da örtüşmediğini hatırlatmak üzere gönderilen, dostça esen bir dalga olduğunu düşündü bunun.

Duvarda yüksek, kapkara ahşap bir çift kapı vardı. Matthew'un mesajında onu kanal kenarındaki bara çıkaracağını söylediği kapılar bunlardı. Fakat Robin kapıları ittiğinde kilitli olduklarını gördü. Yolun aşağı ve yukarı kısmına bakındı, Matthew ortalarda görünmüyordu. Bunun üzerine çantasına uzanarak sessizde duran ve halihazırda titremekte olan telefonunu çıkardı. Telefonu açtığı esnada elektrikli kapılar açıldı ve Robin içeri yürürken telefonu kulağına götürdü: "Selam, daha şimdi..."

Strike var gücüyle bağırdı.

"Uzaklaş oradan, Matthew değil..."

Aynı anda birkaç şey birden oldu.

Telefonu elinden alındı. Saliseler içinde Robin ortalıkta bar falan olmadığını, kanalın köprü altında kalan, kenarlarından gür çalıların fışkırdığı, perişan haldeki kıyısı ve ayaklarının altındaki suda bekleyen küçük, külüstür bir tekne, *Odile* dışında bir şey olmadığını fark etti. Derken esaslı bir yumruğun inmesiyle karın boşluğuna doğru kapandı. Soluğu kesilmiş, iki büklüm haldeyken, kanala fırlatılan telefonun suda çıkardığı sesi duydu. Birisi saçlarından ve pantolon kemerinden tutarak sürüklemeye başladı onu. Ciğerleri hâlâ çığlık atmasını sağlayacak nefesten yoksun bir

şekilde tekneye götürüldü. Teknenin açık kapı aralığından içeri fırlatılmasıyla alçak ahşap masaya çarpıp yere serilmesi bir oldu.

Kapı kapandı. Robin kilitleme sesini duydu.

“Otur,” dedi bir erkek sesi.

Hâlâ soluk almakta zorlanan Robin masanın kenarındaki ince, rahat, pamuklu kumaşla kaplanmış ahşap peykeye oturmayı başararak kendini bir tabancanın namlusuna bakarken buldu.

Raphael tam karşısında duran sandalyeye oturdu ve “Demin arayan kimdi?” diye sordu.

Robin, Raphael’in onu tekneye taşıırken sarf ettiği fiziksel çaba ve bu esnada Robin’in, arayanın duyabileceği bir ses çıkarması ihtimalinden duyduğu korku dolayısıyla telefonun ekranına bakmaya fırsat bulamadığı sonucuna ulaşarak, “Kocam,” diye yalan söyledi kısık sesle.

Kafa derisi saçından çekilip sürüklenmenin etkisiyle hâlâ yanıyordu. Diyaframında duyduğu acı Robin’e kaburga kemiklerinden birinin kırılıp kırılmadığını merak ettirecek boyuttaydı. Hâlâ ciğerlerine hava göndermekte zorlanan Robin birkaç saniye şaşkın bir şekilde, içinde bulunduğu durumun, zamanın titrek bir boncuk tanesine hapsedilmiş halini görür gibi oldu. Raphael’in, onun külçe gibi cesedini gecenin karanlık sularına bıraktığını ve açık bir şekilde onu kanala çağıran Matthew’un sorgulandığını, hatta belki de suçlu bulunduğunu görüyordu. Anne babasının, erkek kardeşlerinin Masham’da düzenlenen cenaze törenindeki perişan yüzlerini görüyordu. Ve sırf Robin kendi hatasının bedelini öterek ödediği için, tam da korktuğu şeyi yaşamaya mahkûm edilen ve tıpkı düğününde olduğu gibi öfkeli bakışlarla kilisenin arkasında duran Strike’ı görebiliyordu.

Fakat ciğerlerine ulaşan her yeni solukta çok uzaklardan izlediği bu sanrı usul usul buharlaşıp yok oldu. Yeniden andaydı, buradaydı. Bu kirli teknenin küflü kokusunu soluyordu, bu ahşap duvarlar arasında kapana kısılmıştı, tabancanın iri gözbebeği de Raphael’in gözleri de doğrudan ona bakıyordu.

Korkusu teknede duran gerçek, katı bir varlıktı ama bu varlık ondan uzak durmalıydı çünkü ona köstek olmak dışında bir işlevi olamazdı. Sakin kalmalıydı, sakın kalmalı ve konsantre olmalıydı. Konuşmamayı tercih etti. Bu ona, sessiz kalmayı reddetmesi halinde kaybedeceği gücün bir kısmını geri verecekti. Terapistinin sırrı buydu: Bırak zaman aksın, bırak daha savunmasız olan dol-dursun onu.

“Çok sakinsin,” dedi Raphael sonunda. “Deliye dönüp çılgılık çılgılığa bağırırsın sanıyordum. Bu yüzden yumruk atmak zorunda kaldım hatta. Aksi halde böyle bir şeyi asla yapmazdım. Her ne olursa olsun senden hoşlanıyorum Venetia.”

Yine, Avam Kamarası'nda istemediği halde onu etkilemeyi başaran erkeği sahneye sürmeye çalıştığının farkındaydı Robin. O hüznün ve vicdan azabı karışımı harcin, Robin'in onu affetmesini sağlayacağını düşünüyordu. Sızlayan kafa derisine, ezilmiş kaburgalarına ve hatta yüzüne doğrultulan silaha rağmen kalbini yumuşatacağını sanıyordu bunun. Robin yanıt vermedi. Raphael'in yüzündeki güçsüz, yalvaran tebessüm yok oldu. Doğrudan sadede geldi:

“Polislerin neyi ne kadar bildiğini öğrenmem gerek. Eğer hâlâ tatlı dilimle paçayı kurtarabileceğim kadar az şey biliyorlarsa... O zaman korkarım,” dedi havaya kaldırdığı silahla doğruca Robin'in alnını işaret ederek (ve Robin veterinerleri, vadide buldukları ata bahşedilmemiş olan o tek, temiz kurşunu düşündü), “seninle işim kalmadı demektir. Minderi susturucu olarak kullanacağım ve karanlık çökünce de suya atacağım seni. Ama eğer zaten her şeyi biliyorlarsa bu akşam burada bitireceğim bu işi. Çünkü asla hapishaneye geri dönmeyeceğim. Dürüst olmanın nasıl da yararına olacağını anlıyorsun yani, değil mi? Bu tekenden sadece birimiz sağ çıkacak.”

Robin tek kelime etmeyince öfkeyle bağırdı. “Cevap ver bana!”

“Evet,” dedi Robin. “Anladım.”

“Pekâlâ,” dedi Raphael sakince. “Şimdi. Gerçekten Scotland Yard’da mıydın?”

“Evet.”

“Kinvara orada mı?”

“Evet.”

“Tutuklu mu?”

“Sanırım. Avukatıyla birlikte sorgu odasındaydı.”

“Neden tutukladılar onu?”

“İlişkiniz olduğunu düşünüyorlar. Her şeyin arkasındaki kişinin sen olduğunu düşünüyorlar.”

“Hangi her şeyin?”

“Şantaj,” dedi Robin, “ve cinayet.”

Raphael silahı Robin’in alnına dayayarak sertçe bastırdı. Robin küçük, soğuk metal halkanın derisini ezdiğini hissetti.

“Bana tümüyle zırva gibi geldi. Aramızda nasıl bir ilişki olabilir ki? Benden nefret ediyordu. İki dakika bile baş başa kalmadık hiç.”

“Hayır, kaldınız,” dedi Robin. “Baban seni cezaevinden çıktığında Chiswell malikânesine davet etti. Ama kendisi geceyi Londra’da geçirdi. O gece ikiniz yalnızdınız. İlişkinizin de o gece başladığını düşünüyoruz.”

“Kanıt var mı?”

“Yok,” dedi Robin, “ama bence sen istediğin her kadını baştan çıkarabilecek...”

“Yağcılığı bırak, işe yaramaz. Ciddi ciddi o gece başladığını düşünüyoruz, mu diyorsun yani. Hepsi bu mu?”

“Hayır. Aranızda bir şeyler olduğuna dair başka bazı işaretler de vardı.”

“Neymiş o işaretler, say bakalım.”

“Alnıma dayalı bir silah olmadan,” dedi Robin kararlı bir tonda, “daha rahat hatırlayabilirim.”

Raphael silahı alnından çektiyse de hâlâ yüzüne doğru tutmaya devam ederek, “Seni dinliyorum,” dedi. “Haydi.”

Robin'in bir yanı, bedeninin çözülüp onu mutlu bilinçdışına taşıma arzusuna boyun eğmek istiyordu. Elleri hissiz, kasları mum gibi yumuşaktı. Raphael'in silahı dayadığı yerde bir üçüncü göz gibi soğuk, beyaz bir ateş halkası oluşmuş olduğunu hissediyordu. Raphael teknenin ışıklarını yakmamıştı. Ağır ağır çöken karanlıkta birbirlerinin doğrudan yüzlerine bakıyorlardı ve belki de Raphael onu vurduğu an artık yüzünü net bir şekilde göremiyor olacaktı...

Odaklan, dedi panik içinde kısık ama berrak bir ses içinden. Odaklan. Onu ne kadar uzun süre lafa tutarsan seni bulmaları için o kadar zaman kazandırmış olursun onlara. Strike oyuna getirildiğini biliyor.

Birden Blomfield Caddesi'nin başından son sürat geçen polis aracını hatırladı ve aracın onu bulmak için bölgeyi tarıyor olabileceğini, emniyetin zaten onu bölgeye Raphael'in çağırdığını bilerek ekipleri buraya sevk etmiş olabileceğini düşündü. Sahte adres kanal boyundan biraz ilerdeydi ve Raphael'in mesajlarında söylediğine göre bu adrese sadece siyah kapılardan ulaşılabiliyordu. Strike, Raphael'in silahlı olduğunu tahmin etmiş miydi?

Robin derin bir nefes aldı.

"Kinvara geçen yaz Della Winn'in ofisine dalmış ve birinin ona hiçbir zaman sevilmediğini, sadece oyunun bir parçası olarak kullanıldığını söylemiş."

Daha yavaş konuşmalıydı. Acele etme, dedi içinden. Her saniye, Raphael'i anlattıklarıyla oyalayacağı her saniye, birinin yardıma gelebileceği bir başka fırsat demekti.

"Della babandan bahsettiğini sanıyordu ama kontrol ettik. Della gerçekte onun adını söylediğini hatırlayamıyor. Senin Kinvara'yı babandan intikam almak için baştan çıkardığını, ilişkiyi birkaç ay boyunca sürdürdüğünü, ama yapışkan ve sahiplenici olmaya başlayınca onu şutladığını düşünüyoruz."

"Hepsi varsayım," dedi Raphael sertçe, "dolayısıyla saçmalık. Başka?"

"Biricik kısrakının uyutulacağı gün neden şehre gitti Kinvara?"

“Belki atın vurulduğunu görmeye dayanamayacaktı. Belki ne kadar hasta olduğunu inkâr ediyordu.”

“Ya da,” dedi Robin, “belki de sen ve Francesca’nın Drummond’ın galerisinde bir şeyler karıştırdığınızdan kuşkulandı.”

“Kanıtın yok. Geç.”

“Oxfordshire’a döndüğünde bir çeşit sinir krizi geçiriyordu. Babana saldırdı ve onu hastanelik etti.”

“Hâlâ ölü doğan bebeğinin yasını tutuyordu, atları konusunda fazla hassastı, genelde bunalımdaydı zaten,” diye sıraladı Raphael. “Izzy ve Fizzy onun ne kadar dengesiz biri olduğunu anlatmak için mahkemede birbirleriyle yarışacak. Başka?”

“Tegan bize Kinvara’nın bir gün birdenbire tekrar aşırı mutlu olduğunu anlattı ve nedenini sordüğümüzda yalan söyledi. Babarun ona diğer kısırağı, Totilas’la çiftleştirmeye ikna ettiği için olduğunu söyledi. Ama bize göre asıl neden ilişkinizin yeniden başlamasıydı. Ki zamanlamanın kesinlikle manidar olduğunu düşünüyoruz. Kalan son tabloların değer tespiti için Drummond’ın galerisine gitmiştin tam da o sıra.”

Raphael’in yüzü, benliği tarafından bir süreliğine terk edilmişçesine bir anda kaslarından soyunarak gevşedi. Elinde tuttuğu silah titriyordu ve Robin’in kollarındaki ince tüyler ılık bir yel tarafından usulca okşanmış gibi diken diken olmuştu. Raphael’in bir şey söylemesini bekledi ama böyle bir şey olmadı. Bir dakika kadar sonra Robin yeniden söze girdi.

“Tabloları değer tespiti için araca yüklerken Kısrak Ağıdı’nı ilk kez yakından gördüğünü ve bunun bir Stubbs tablosu olabileceğini fark ettiğini düşünüyoruz. Bunun üzerine değer tespiti için başka bir kısra ve tay tablosu götürmeye karar verdin.”

“Kanıt?”

“Henry Drummond, Chiswell malikânesinde boş bir yatağın üzerinde dururken çektiğim Kısrak Ağıdı tablosu fotoğraflarını gördü. Babana fiyat verdiği tablolar arasında bunun olmadığına dair ifade vermeye hazır. Fiyat verdiği tablolar John Frederick

Herring'in beş ila sekiz bin sterlin arasında giden resimleri idi ve siyah beyaz kısrak ile tayın resmedildiği bir tablo gösterdi bize. Drummond, Kısrak Ağdını'nın Stubbs tablosu olabileceğini fark edecek kadar sanat bilgisine sahip olduğuna dair de ifade vermeye hazır."

Raphael'in yüzü adeta bir maskeyi andıran kalıbını yitirmişti. Siyaha çalan irisleri sadece kendisinin görebildiği bir şeyi okuyormuşçasına bir o yana bir bu yana mekik dokuyordu.

"Frederick Herring'i yanlışlıkla almış olmalıyım..."

Birkaç sokak öteden bir polis sireni duyuldu. Raphael başını sesin geldiği yöne çevirdi, siren birkaç saniye daha devam etti ve başladığı gibi aniden kesildi.

Raphael tekrar Robin'e döndü. Artık susan sireni fazla dert etmiş gibi görünmüyordu. Robin'i yakaladığında telefonda konuştuğu kişinin Matthew olduğuna ikna olmuştu besbelli.

"Evet," dedi düşüncesinin dizginlerini yeniden eline alarak. "Ben de tam onu diyecektim. Alaca tablosunu değer tespitine yanlışlıkla götürdüm, Kısrak Ağdını'nı hiç görmedim, Stubbs olabileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu."

"Alaca tablosunu yanlışlıkla götürmüş olamazsın," dedi Robin sakince. "Çünkü o tablo Chiswell malikânesinden gitmedi ve aile bunu söylemeye hazır."

"Aile," dedi Raphael, "burunlarının dibinde duran şeyi fark etmiyor. Bir Stubbs nerdeyse yirmi yıl boyunca rutubetli, boş bir odanın duvarında asılı durdu ve biri bile fark etmedi. Neden, biliyor musun? Çünkü sikik, kibirli züppeler hepsi... Kısrak Ağdını eski Tinky'ye aitti. Büyükbabamdan önce evli olduğu İrlandalı alkolik bunak baronetten miras kalmış. Elindekinin değeri hakkında onun da hiçbir fikri yoktu. Ama sakladı çünkü tabloda at vardı, sonuçta atları severdi.

"İlk kocası ölünce İngiltere'ye damladı ve aynı dümeni bir kez daha çevirerek büyükbabamın önce tuzlu özel hemşiresi, sonra da çok daha tuzlu karısı oldu. Vasiyet bırakmadan öldü ve bütün ıvrır zıvırları, evet çoğu ıvrır zıvırdı Chiswell malikânesi tarafından

yutuldu. Frederick Herring de pekâlâ onun tablosu olabilir. Kimse de fark etmemiş, siktiğimin evinin tozlu bir köşesinde duruyordu.”

“Polis alaca tablosunun izini sürerse ne olacak peki?”

“Böyle bir şey olmayacak. Çünkü annemin. Ve imha edeceğim. Polisler sorduğunda da babamın artık sekiz bin sterlin ettiğini bildiği tabloyu satacağını anlatırım. Onu babam bizzat satmış olmalı memur bey derim.”

“Kinvara yeni hikâyeyi bilmiyor. Arkanı kollayamayacak.”

“Dillere destan dengesizliğinin ve babamla mutsuz oluşunun işime yarayacağı yer de tam burası. Izzy ve Fizzy onun babamı hiçbir zaman sevmediği, onunla sırf parası yüzünden evlendiği için babamın ne durumda olduğunu hiç önemsemediğini tüm dünyaya ilan etmek için sıraya girecek. Tek ihtiyacım olan şey, makul şüphe.”

“Polis, Kinvara’ya, onunla yakında fantastik boyutta zengin biri olabileceğini fark ettiğin için yeniden birlikte olmaya başladığını söylediğinde ne olacak peki?”

Raphael uzun uzun, ağır ağır ıslık çaldı. “Eh,” dedi sakince, “Kinvara’yı böyle bir şeye inandırırılsa sıçtım demektir, öyle değil mi? Ama şu anda Kinvara biricik Raffy’sinin onu dünyadaki her şeyden çok sevdiğine inanıyor ve kendini bu söylenenlerin doğru olmadığına ikna etmek için çok çalışacaktır. Çünkü aksi halde bütün hayatı paramparça olur. Ona tohumu ektim; ilişkimizi bilmezlerse bize dokunamazlar. Onu becerirken sular seller gibi ezberlettim bunu. Ve birimizden kuşkulanacak olurlarsa bizi birbirimize düşürmeye çalışacaklar diye de uyardım. Çok iyi eğittim onu. Ayrıca en ufak bir tereddüt yaşadığında ağla dedim, kimsenin sana bir şey yapmanı söyleyemeyeceğini söyle ve kafan karışmış gibi davran dedim.”

“Seni korumaya çalışayım derken şimdiden basit bir yalan söyledi ve polis bunu biliyor,” dedi Robin.

“Ne yalanı?”

“Kolyeyle ilgili. Pazar sabahının ilk saatlerinde. Sana söylemedi mi? Belki de kızacağını düşünmüştür.”

“Ne anlattı?”

“Strike ona babanın öldüğü sabah Chiswell malikânesine gidişinle ilgili uydurduğun yeni hikâyeye inanmadığını...”

“Ne demek inanmadı?” diye sordu Raphael. Robin onun öfkeli bir kibirle iç içe geçmiş paniğini hemen fark etti.

“Ben inandırıcı bulduğumu söyledim,” diye güvence verdi. “Zekiceydi ancak istemeyerek vazgeçmek zorunda kalmışsın gibi davranabileceğin bir hikâyeye uydurdun. Herkes kendilerinin ortaya çıkardığına inandıkları bir şeyin doğruluğuna ikna olmaya meyillidir daima...”

Raphael silahı bir kez daha kaldırdı. Alnının oldukça yakındaydı ve bu kez soğuk metal, derisine değmemiş olmasına rağmen Robin metali hissedebiliyordu.

“Kinvara nasıl bir yalan uydurdu?”

“Oraya ona annenin kolyeden elmasları alıp yerine sahtelerini koyduğunu söylemeye gittiğini iddia etti.”

Raphael dehşete düşmüş görünüyordu. “Neden böyle bir şey söyledi?”

“Afalladı sanırım. Strike ile beni arazide bulunca yani. Sen üst katta saklanırken. Strike kolye hikâyesine inanmadığını söyleyince panikledi ve yeni bir şey uydurdu. Sorun şu ki bu seferkinin kontrolü mümkün.”

“Gerizekâlı kaltak,” dedi Raphael sakın ama Robin’in ense kökünü karıncalandıran bir nefretle. “Aptal, beyinsiz... Neden sadece söylediklerimi yapmadı ki? Ayrıca... hayır, hayır, bir saniye...” dedi aklına güzel bir bağlantı gelmiş gibi. Robin’i hem afallatıp hem de rahatlatan bir hamleyle silahı alnının dibinden tekrar indirerek sakince güldü. “Pazar öğlen kolyeyi o yüzden sakladı demek. Izzy veya Fizzy’nin gizlice girip almasını istemediğiyle ilgili bir sürü şey zırvaladı... Eh, aptal biri ama hepten ümitsiz vaka değil. Biri gidip de taşları kontrol etmediği sürece güvendeyiz hâlâ... Ve onu bulmak için bütün ahır bloğunu paramparça etmeleri gerek. Ta-

mam mı?” dedi kendi kendine konuşmuşçasına. “Evet, sanırım her şey toparlanabilir durumda.”

“Bu kadar mı Venetia? Bütün bildiğiniz bu kadar mı?”

“Hayır,” dedi Robin. “Bir de Flick Purdue var.”

“Tanımıyorum.”

“Tanıyorsun. Aylar önce tavladin onu. Ve ona darağacı meselesiyle ilgili gerçekleri anlattın çünkü doğruca Jimmy’ye anlatacağını biliyordun.”

“Ne kadar meşgul biriymişim ben böyle,” dedi Raphael gamsızca. “Ne olmuş yani? Flick bir Tory bakanının oğluyla yattığını itiraf etmeyecektir. Hele ki Jimmy’nin öğrenmesini hayatta istemez. Kinvara bana ne kadar âşıkta o da Jimmy’ye o kadar âşık.”

“Bu doğru, kabul etmedi ama biri ertesi sabah onun dairesinden gizlice çıkarken görmüş olabilir seni. Hindistanlı bir garson olduğunu iddia etmeye çalıştı.”

Robin, karşısında şaşkınlık ve keyifsizlikle buruşan bir yüz gördüğünü düşündü. Bu şekilde tasvir edilebildiğini düşünmek Raphael’in *onurunu* zedelemişti.

“Tamam,” dedi bir, belki iki dakika sonra. “Bakalım şimdi... Peki, Flick’i beceren bir *garsonsa* ama Flick sırf o sınıf mücadelesi zırvaları ve erkek arkadaşının aileme duyduğu garezden dolayı, tamamen art niyetinden o kişinin ben olduğumu iddia ediyorsa ya?”

“Flick’in ev arkadaşının mutfakta duran çantasından kredi kartını çaldın.”

Robin, Raphael’in dişlerini sıkmasından bunu duymayı beklemediğini fark etti. Elbette ki Flick’in yaşam tarzı düşünüldüğünde kimin girip kimin çıktığının belli olmadığı o küçücük evine yolu düşen herhangi birini, hatta belki de doğrudan doğruya Jimmy’yi zan altında bırakacağını düşünmüştü bu durumun.

“Kanıtlar?” dedi bir kez daha.

“Flick dairesinde kaldığın net tarihi verebilir ve eğer Laura kredi kartının o gece kaybolduğu yönünde ifade...”

“Orada olduğumu gösteren somut bir kanıt yok.”

“Flick darağacı meselesini nasıl öğrendi? Jimmy’ye onun anlattığını biliyoruz, başka türlü öğrenmesi mümkün değil.”

“Bu kişi ben olamam ama, öyle değil mi? Ailenin bu meseleden hiçbir zaman haberi olmayan tek ferdi benim.”

“Her şeyden haberin vardı. Kinvara babandan bütün hikâyeyi dinlemişti ve hepsini sana da anlattı.”

“Hayır,” dedi Raphael, “Flick’in, darağacı meselesini Butcher kardeşlerden duyduğunu anlayacaksın bence sen. Birinin şu anda Londra’da yaşadığına dair güvenilir bir bilgi aldım. Evet, evet, kardeşlerden birinin Jimmy’nin kız arkadaşıyla yattığıyla ilgili dedikodular da duydum sanki. Ve inan bana, Butcher kardeşler mahkemede hiç de hoş karşılanmayacak. Gecenin karanlığında darağacı taşıyan iki dalavereci serseri! İş mahkemeye giderse Flick’ten de Butcher’lardan da bin kat daha makul ve düzgün görüneceğim ortada.”

“Polisin elinde telefon kayıtları var,” diye üsteledi Robin. “Flick’in darağacı meselesini öğrendiği dönemde Geraint Winn’in gizli bir numaradan arandığını biliyorlar. Winn’e isimsiz biri olarak Samuel Murape konusunda tüyo verdiğini düşünüyoruz. Winn’in Chiswell’lere garezi olduğunu biliyordun. Kinvara sana her şeyi anlattı.”

“Telefon görüşmesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum Sayın Yargıç,” dedi Raphael, “ve merhum abim, Rhiannon Winn’e piçlik yaptığı için çok üzgünüm ama bunun benimle bir alakası yok.”

“Izzy’nin ofisini arayıp tehdit edenin de sen olduğunu düşünüyoruz; ofisteki ilk gününde. Ölürken altlarına işeyen insanlardan bahsettin,” dedi Robin. “Ve yine Kinvara’nın araziye izinsiz giren birilerinin sesini duymuş numarası yapması da senin fikrindi. Babanın endişelendiğine, paranoyaklaştığına, aşırı baskıyı kaldıramayabileceğine mümkün olduğunca çok tanık gösterebilmek için planladın bunları.”

“Aşırı baskı altındaydı zaten. Jimmy Knight şantaj yapıyordu. Geraint Winn onu işini bırakmaya zorluyordu. Bunlar yalan değil,

gerçek ve mahkeme salonunda, hele ki Samuel Murape hikâyesi ortaya çıktıktan sonra hepsi fazlasıyla sansasyon yaratacak.”

“Yapılmayabilecek aptalca hatalar yapmasaydın böyle olabilirdi, evet.”

Raphael sandalyesinde doğrulup öne doğru eğildi, dirseğinin birkaç santim kaymasıyla silahın ağzı daha da yakınlaşmıştı. Gölgede kalan gözleri yeniden siyah beyaz akik halini almıştı. Robin onu bir zamanlar nasıl yakışıklı bulduğunu anlayamıyordu.

“Hangi hatalar?”

Raphael bunu söylerken Robin göz ucuyla sağındaki pencereden görünen köprüünün üzerinde yanıp sönen mavi ışığı fark etti. Raphael’in görüş açısını teknenin yan kısmı kapatıyordu. Işık söndü ve köprü yavaşça tekrar kararan gece tarafından iç edildi.

“Öncelikle,” dedi Robin dikkatli bir tonda, “cinayete giden yolda Kinvara’yla buluşmaya devam etmen bir hataydı. Sürekli babanla nerede buluşacaklarını unutup duruyormuş numarası yapıyordu, öyle değil mi? Sırf birkaç dakika olsun seni görebilmek için. Seni görmek ve neler karıştırdığını...”

“Kanıt yok.”

“Kinvara doğum gününde Le Manoir aux Quat’Saisons’a kadar takip edildi.”

“Kim takip etti?”

“Jimmy Knight. Flick doğruladı. Jimmy babanın da Kinvara’yla birlikte olacağını düşünmüş ve parasına çöktüğü için onu herkesin önünde onu ifşa etmek istemiş. Ama tabii ki baban orda değildi. Bunun üzerine Jimmy eve dönüp asil Tory’lerin paralarını nerelerde harcadıklarıyla ilgili sert ve kızgın bir blog yazısı yazdı. Doğrudan Le Manoir aux Quat’Saisons’un adını vererek.”

“Eh, beni Kinvara’nın süitine gizlice girerken görmediyse,” dedi Raphael, “ki görmedi çünkü kimsenin görmemesi için bütün önlemleri aldım. Yine bu da sadece varsayım.”

“Peki,” dedi Robin, “galerinin banyosunda *ikinci* kez sevişirken yakalanmana ne diyeceksin? O kadın Francesca değildi. Kinvara’yla birlikteydin.”

“Kanıtla.”

“Kinvara o gün şehirdeydi, Lakheşis aldı ve yine babana kızmış numarası yaparak seninle görüşecekti ki senden nefret ettiği yönündeki o göstermelik hikâyenin her kısmında aynı şey var. Babanı aradı ve başka bir yerde öğle yemeğinde olduğunu öğrendi. Strike o konuşmayı duydu. Kinvara ile senin bilmediğin şey, babanın sizin seviştiğiniz yerin sadece yüz metre uzağında yemekte olduğuuydu.

“Baban kapıyı zorlayarak banyoya girdiğinde yerde Lakheşis hapları buldu. Neredeyse kalp krizi geçirecek noktaya gelme nedeni buydu. Onun şehre neden geldiğini biliyordu. Az önce banyoda kiminle seviştiğini biliyordu.”

Raphael sırtıtmamış, adeta yüzünü eksitmişti. “Evet, bu kötü oldu. Ofisimize geldiği gün lakhesisten bahsettiğinde sonradan anladım ki gözdağı vermeye çalıştığı kişi benmişim. Kimin vaktinin ne zaman geleceğini bilirdi. Doğru değil mi? O zaman ne saçmaladığını anlamamıştım. Ama sen ve topal patronun Chiswell malikânesinde haplardan bahsettiğinizde Kinvara mevzuyu anladı. Seks sırasında cebinden düşmüş haplar. Onu ilk neyin işkillendirdiğini bilememiştik... Ancak babamın, Freddie’nin para klipsi için Le Manoir’ı aradığında bir şeylerin döndüğünü fark ettiğini anladım. Sonra beni Ebury Sokağı’na davet etti. Bu konuda yüzleşmeye çağırdığını biliyordum, o yüzden de harekete geçip onu öldürmemiz gerekiyordu.”

Babasını öldürmesini böyle soğukkanlılıkla anlatması Robin’i ürpertmişti. Sanki odaya duvar kâğıdı seçmekten bahsediyordu.

“Hapları da o büyük, *karımı becerdiğini biliyorum* konuşması esnasında ortaya çıkarmayı planlamış olmalı... Onların yerde durduğunu nasıl fark etmedim? Bütün odayı düzgün bırakmaya çalışmıştım halbuki, ama cebinden falan düşmüş olmalı... Sandığından çok daha zor,” dedi Raphael. “Biraz önce öldürdüğün bir

cesedin etrafını toparlayıp düzeltmek yani. Bu kadar etkileneceğimi beklemiyordum doğrusu.”

Robin, Raphael’in narsisizmini bu kadar açıkça ifade ettiğini ilk kez duyuyordu. İlgisi de şefkati de sadece ama sadece kendisine dönüktü. Öldürdüğü babasının hiçbir önemi yoktu.

“Polisin elinde Francesca ve ebeveynlerinin ifadesi var artık,” dedi Robin. “İkinci kez seninle banyoda olduğunu kesinlikle reddediyor. Ebeveynleri ona inanmıyor ama...”

“Anlaşıldı,” dedi Raphael, “eh, işler hepten kötüye gider ve benimle olmadığını kanıtlayabilirlerse o gün banyodakinin, şöhretini bir şövalye gibi kahramanca saklı tutmaya çalıştığım *başka* bir genç hanımefendi olduğunu söylemek durumunda kalırım ben de.”

“Cinayetle suçlandığın bir davada senin için yalan söyleyecek bir kadın bulabilecek misin gerçekten?” diye sordu Robin kuşkuyla.

“Bu yüzer evin sahibi benim için deliriyor,” dedi Raphael sakince. “Ben içeri girmeden önce bir şeyler yaşadık. Hapishaneye ziyaretime geldi, başka tonla şey yaptı. Şu anda rehabilitasyon görüyor. Deli kaltak, dram seviyor. Kendini sanatçı sanıyor. Çok içiyor, gerçek bir baş belası ama tavşan gibi sikişiyor. Buranın yedek anahtarını vermekten hiç çekinmedi ve annesinin evinin anahtarı da şuradaki çekmecede duruyor...”

“Helyum, hortum ve eldivenleri teslim aldığın ev, annesinin evi olamaz herhalde, öyle değil mi?” diye sordu Robin.

Raphael gözlerini kırptırdı. Böyle bir akıl yürütmeyi hiç beklememişti.

“Seninle alakası olmayan bir adrese ihtiyacın vardı. Ev sahiplerinin dışarıda veya işte olduğu bir saatte teslim edilmesini sağladın ve sonra eve girip teslimatın yapılamadığını gösteren notu aldın...”

“Ödemeyi başka bir isimle yaptım ve kuryeyi sevgili merhum babamın evinden uzak tuttum, evet.”

“Ve Flick teslimatı aldı. Kinvara da babanın göremeyeceği bir yere sakladığından emin oldu. Ta ki öldürüleceği ana kadar.”

“Aynen öyle,” dedi Raphael. “Hapiste bir sürü numara öğreniyorsun. Sahte kimlikler, metruk binalar, boş adresler... Bunlarla çok şey yapabilir insan. Sen öldükten sonra,” Robin’in kafa derisi karıncalandı, “bu adreslerin hiçbirisiyle ilişkilendirmeyecekler beni.”

“Bu teknenin sahibi...”

“Herkes Drummond’ın banyosunda benimle seviştiğini söyleyecek, unuttun mu? O da benim tarafımda Venetia,” dedi Raphael sakince, “anlayacağın, durumun hiç iç açıcı görünmüyor, ha?”

“Başka hatalar da var,” dedi Robin. Ağzı kurumuştı.

“Mesela?”

“Flick’e babanın bir temizlikçiye ihtiyaç duyduğunu söyledin.”

“Evet çünkü bu onu ve Jimmy’yi fazlasıyla şüpheli kılıyor. Babamın evine bu sayede girdi. Jüri buna odaklanacak, babamın temizlikçi aradığını nereden öğrendiğine değil. Söylediğim gibi, sanık kürsüsünde kindar, pis, küçük bir sokak orospusu gibi görünecek. Bu da yalanlarından biri diye düşünecekler.”

“Ama babandan bir not çaldı. Kinvara’nın Le Manoir aux Quat’Saisons’la ilgili hikâyesini kontrol etmeye çalışırken yazdığı not. Flick’in banyosunda buldum onu. Kinvara yalan söyledi babana, otele annesiyle birlikte gideceğini söyledi. Normalde misafirlerinin bilgilerini asla paylaşmazlar ama sonuçta baban bir devlet bakanıydı ve daha önce de o otelde kalmıştı. O yüzden biz babanın onlara aileye ait bir aracın orada olduğunu hatırladığını söyleyip, oradakinin annesi olmamasının utanç verici bir durum olduğu konusunda onları ikna etmeyi başardığını düşünüyoruz. Kinvara’nın kaldığı süitinin notunu aldı, muhtemelen unuttuğunu söyleyerek yaptı bunu. Bir de faturayı almaya çalışıyordu, çift kişilik kahvaltı veya akşam yemeği yendiğini gösteren bir işaret var mı diye herhalde. Savcı notu ve faturayı mahkemeye sunduğunda...”

“O notu *buldun*, değil mi?” dedi Raphael.

Robin’in midesi ağzına geldi. Raphael’e onu öldürmesi için yeni bir neden vermek istememişti.

“Nam Long Le Shaker’da yediğimiz yemekten sonra seni fazla hafife aldığımı anlamıştım,” dedi Raphael. Bir kompliman değildi bu. Gözlerini kısmıştı ve burun delikleri nefretle büyümüştü. “Boka batmış haldeydin ama hâlâ siktüğimin manasız sorularını sormaya devam ediyordun. Sen ve patronun polisle beklediğimden çok daha sıkı fıkıydınız. *Mail*’e bir şeyler çıtlattıktan sonra bile...”

“O *sendin*,” dedi Robin bunu nasıl tahmin edemediğine şaşırarak. “Basına sen haber verdin ve Mitch Patterson tekrar peşimize takıldı...”

“Onlara kocandan Strike yüzünden ayrıldığını ama Strike’in hâlâ eski sevgilisiyle yattığını söyledim. Izzy biraz dedikodu yapmıştı, sağ olsun. Siz ikinizi biraz yavaşlatmak gerek diye düşündüm çünkü şahidimi fazla zorluyordunuz... Ama seni vurduktan sonra,” Robin’in başından aşağı buz gibi ürperti yayıldı, “patronun, kanalda cesedinin bulunmasıyla ilgili basının sorularını yanıtlamaktan başını kaşımaya vakit bulamayacak, öyle değil mi? Bir taşla iki kuş vurmak dedikleri bu olsa gerek.”

“Ben ölsem bile,” dedi Robin elinden geldiğince sakın bir tonda, “hâlâ babanın notu ve otelin ifadesi olacak.”

“Tamam, doğru. Kinvara’nın Le Manoir’da ne yaptığından şüpheleniyordu,” dedi Raphael kabaca. “Ama dediğim gibi, kimse orada olduğumu görmedi. Aptal kadın iki şampanya kadehi istedi ama pekâlâ başka biriyle birlikte olabilir.”

“Onunla yeni bir hikâye uydurma fırsatın olmayacak artık,” dedi Robin. Ağzı kupkuruydu, sakın ve kendinden emin konuşmaya çalışıyordu ama çok zorlanıyordu. “Şu anda gözaltında ve senin kadar zeki biri değil. Ayrıca başka hatalar da yaptın,” diye devam etti Robin, “aptalca hatalar yaptın çünkü babanın durumu bildiğini anladıktan sonra planı apar topar uygulamak zorunda kaldın.”

“Mesela ne?”

“Mesela Kinvara’nın portakal suyuna müdahale ettikten sonra amitriptilini paketleyip götürmesi. Mesela Kinvara’nın sana sokak kapısının düzgünce kapanması için yapman gereken basit numa-

rayı söylemeyi unutması. Ve,” dedi Robin son kartını oynadığını bilerek, “Paddington’da kapının anahtarını önüne atması.”

Aralarında uzayan sessizlikte Robin onlara doğru yaklaşan ayak seslerini duyduğunu sandı. Ancak biraz önce söylediklerinin şokundan başka hiçbir şeyi fark edemeyecek durumda olan Raphael’i alarına geçirmemek için pencereden dışarı bakmaya cesaret edemezdi.

“Kapının anahtarını önüme mi attı?” dedi Raphael kurusıkı bir gösterişle. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Ebury Sokağı’ndaki evin anahtarlarının sayısı belliydi ve çoğaltılmaları neredeyse imkânsızdı. İkinizde sadece bir anahtar vardı, Kinvara’nınki. Çünkü baban öldüğünde her ikinizden de şüpheleniyordu ve senin eve giremeyeceğinden emin olmak istemişti.

“Anahtar Kinvara’ya lazımdı çünkü eve gidip portakal suyunda oynama yapması gerekiyordu. Ve ertesi sabah erkenden eve girip onu boğmak için de sana anahtar lazımdı. Dolayısıyla son dakikada kabaca bir plan yaptın: Paddington’da önceden belirlediğiniz bir noktada anahtarı sana teslim etti; evsiz biri kılığındaydın tabii sen.

“Kameralara yakalandınız. Şu anda bir sürü polis görüntüyü büyütüp netleştirmekle uğraşiyor. Üstündekileri aceleyle girdiğin bir hayır kurumu dükkânından aldığını düşünüyorlar ki bu da başka bir yararlı şahit anlamına geliyor. Polis şu anda Paddington’dan itibaren attığın her adımın kamera görüntülerini birleştirmekle meşgul.”

Raphael neredeyse bir dakika ağzını açmadı. Gözleri soldan sağa mekik dokuyor, bir boşluk, bir çıkış bulmaya çalışıyordu.

“Bu... tutarsız,” dedi sonunda. “Orada öyle oturur halde kameraya yakalandığımı sanmıyorum.”

Artık Raphael’in umutlarının ellerinden kayıp gitmekte olduğunu görebiliyordu Robin. Sakince devam etti. “Plana uygun olarak Kinvara, Oxfordshire’daki eve döndü, Drummond’ı aradı ve ardından ona kolyenin değerini öğrenmek istediğini söylediği bir mesaj bıraktı. Geri plandaki hikâyeniz de hazırды yani.

“Ertesi sabah çok erken saatte hem Geraint Winn’e hem de Jimmy Knight’a başka bir kullan at hattan çağrı geldi. İkisi de evlerinden fırladı, muhtemelen Chiswell’le ilgili bir bilgi vaat edilmişti ikisine de. Cinayetten şüphelenilirse onların da tezgâhın içinde olmasını garantiye almak için sen yaptın bunu.”

“Kanın yok,” diye mırıldandı Raphael otomatik bir şekilde. Ne var ki gözleri yuvalarında fır dönerek görünmez cankurtaran halatları arıyordu.

“Sabah çok erken bir saatte içeri girdiğinde babanı portakal suyunu içip yarı koma durumuna geçmiş halde bulmayı bekliyordun. Ama...”

“İlk başta *bitik* haldeydi,” dedi Raphael. Gözleri cam gibiydi ve Robin onu izlerken her şeyi kafasının içinde bir kez daha yaşandığını görebiliyordu. “Koltuğa yığılmıştı, mecali yoktu. Yanından geçip doğruca mutfığa gittim ve oyuncak kutumu açtım...”

O anda poşet içinde kır saçları yüzüne yapışmış, sadece kara bir delik gibi açık ağzını seçebildiği başla karşılaştığı sahne bir kez daha Robin’in gözünün önünde belirdi. Bunu yapan Raphael’di, şu anda yüzüne silah doğrultmakta olan Raphael.

“Ama ben her şeyi ayarlarken yaşlı piç kurusu ayılıyor, helyum kabına hortumu yerleştirdiğimi görüyor ve hayata dönüyor. Sendeleterek kalkıyor, duvardan Freddie’nin kılıcını alıyor ve benimle dövüşmeye çalışıyor. Hakkından geldim tabii. Bu esnada kılıç da büküldü. Onu tekrar koltuğa oturttum, hâlâ debeleniyordu ve...”

Raphael poşeti babasının kafasına nasıl geçirdiğini gösterdi. “*Kaput!*”

“Ve sonra,” dedi Robin. Ağzı hâlâ kupkuruydu. “Olay anında orada olmadığının kanıtı olacak şekilde, onun telefonundan malum aramaları yaptın. Telefonun şifresini Kinvara vermişti sana tabii. Sonra da kapıyı düzgünce kapatmadan çıkıp gittin.”

Robin solundaki pencerede bir hareketlilik mi gördü, yoksa bunu hayal mi etti, emin olamadı. Raphael’in yüzüne ve hafif hafif titreyen silaha bakmaya devam etti.

“İkinci dereceden ayrıntılarla dolu,” diye mırıldandı Raphael, gözleri hâlâ cam gibiydi. “Flick ve Francesca’nın, ikisinin de hakkımda yalan söylemek için geçerli sebepleri var... Francesca’yla pek de iyi ayrılmadık... Hâlâ bir şansım olabilir... Hâlâ...”

“Hiç şansın yok Raff,” dedi Robin. “Kinvara artık senin için yalan söylemeyecek. Ona Kısırak Ağıdı meselesini anlattıklarında ilk kez parçaları birleştirebilecek. Bana kalırsa tabloyu rutubetten korumak için konuk odasına götürmesi için ısrar eden de yine sendin. Bunu nasıl başardın? Sana ölü tayı hatırlattığıyla ilgili bir şeyler mi zırvaladın ona? Onunla tablonun gerçek değerini fark ettiğin için yeniden birlikte olduğunu ve ilişkiyi bitirirken ona söylediğin bütün o çirkin şeylerin gerçek hislerin olduğunu öğrenecek artık. Ve en fenası da,” dedi Robin, “birilerinin araziye izinsiz girdiğini duyduğunuzda ki bu seferki gerçektir, sözüm ona deli gibi âşık olduğun kadının geceliğiyle zifiri karanlıkta araziye yalnız başına gitmesine izin verdiğini çünkü o esnada senin evde kalıp tabloyu saklaman gerektiğini öğren...”

“Anlaşıldı, tamam!” diye bağırdı Raphael birden. Silahın nam-lusunu bir kez daha sertçe alnına dayadı. “Konuşup durmayı kes!”

Robin sustu. Raphael tetiği çektiğinde ne hissedeceğini hayal ediyordu. Ses çıkmasın diye minderin üstünden ateş edeceğini söylemişti ama belki de bu aklından çıkıp gitmişti, belki de kendini kaybetmişti.

“Hapiste olmak nasıl bir şey, bir fikrin var mı?” diye sordu.

Robin hayır, demek istediye de sesi çıkmadı.

“O ses,” diye tısladı Raphael. “O koku. Çirkin, aptal tipler... Bazılarının hayvandan farkı yok. Hayvandan beterler. Böyle insanlar olduğunu hiç bilmiyordum. Yemek yemeni istedikleri yerler, sıçmanı istedikleri yerler. Her an saldırıya uğramaktan korkarak sürekli arkayı kollamak zorunda kalmak. Çınlamalar, bağırışlar ve leş gibisin amına koyayım. Canlı canlı gömülmeyi tercih ederim. Bunu bir daha yapmayacağım...”

“Rüya gibi bir hayatım olacaktı. Özgür olacaktım, tamamen özgür. Siktiğimin Drummond’ına el pençe divan durmak zorunda kalmayacaktım artık. Capri’de bir villa var, uzun süredir gözüm var onda. Napoli Körfezi manzaralı. Londra’da da hoş bir evim olacaktı tabii... Yasağım kalkıp da ehliyetimi geri alır almaz yeni bir araba... Sokaklarda gezeceğim ve bileceğim ki istediğim her şeyi satın alabilirim, istediğim her şeyi yapabilirim. Rüya gibi bir hayat...

“Her şeyin mükemmel olması için halletmem gereken birkaç küçük sorun kalacaktı sadece. Flick kolay iş. Gecenin geç bir vakti, karanlık bir sokak, karnına sapla bıçağı, sokak cinayeti kurbanı.

“Ve Kinvara... Vasiyetinde her şeyini bana bıraktığını yazdıktan sonra, birkaç yıl sonra tabii, dengesiz bir ata binecek, düşüp boyununu kıracaktı ya da İtalya’da denizde boğulacaktı... Yüzmeyi hiç beceremez... Sonra herkes ne bok yerse yesin, değil mi? Chiswell’ler, orospu annem. Kimseden bir şey istemem gerekmeyecekti. Her şeyim olacaktı... Ama artık hepsi gitti,” dedi.

Robin onun esmer teninin kül rengine döndüğünü görebiliyordu; göz altlarındaki koyu gölgeler loş ışıktaki derin oyukları andırıyordu. “Her şey bitti. Ama ne var, biliyor musun Venetia? Yine de senin o sikik beynini havaya uçuracağım. Çünkü senden hoşlanmadığıma karar verdim. O sikik beyninin etrafa saçıldığını görmek hoşuma gidecek sanırım. Sonra sırada kendi beynimi...”

“Raff...”

“Raff... Raff...” diye sızlanarak onu taklit etti Raphael. “Neden bütün kadınlar kendilerinin farklı olduğunu düşünür ki? Farklı değilsiniz. Hiçbiriniz.”

Yandaki yumuşak mindere uzanırken, “Birlikte gideceğiz,” dedi, “Cehenneme kollarımda seksi bir kadınla gitmek isti...”

Ahşap kapı müthiş bir gürültüyle kırılarak açıldı. Raphael arkasına dönerek silahını az önce içeri giren cüsseli herife doğrulttu. Robin masanın üstünden fırlayarak kolunu tutmaya çalıştıysa da

yediği dirsek darbesiyle yere serildi. Patlayan dudağından fışkıran kanın tadını alabiliyordu.

“Raff, hayır, yapma. *Yapma!*”

Ayağa kalkmış, daracık alanda öne doğru eğilmiş, silahın namlusunu ağzına dayamıştı Raphael. Kapıyı omzuyla kırıp içeri dalan Strike az ötede soluk soluğaydı. Wardle da Strike’ın hemen arkasındaydı.

“Durma, sık hadi, siktiğimin ödleği seni,” dedi Strike.

Robin karşı çıkmak istediye de sesi çıkmadı.

Cılız, metalik bir ses duyuldu.

“Chiswell malikânesinde mermileri çıkarmıştım, seni aptal piç kurusu,” dedi Strike ve öne doğru atılıp tabancayı Raphael’in ağzından çekip aldı. “Bak gördün mü, sandığının yarısı kadar bile zeki değilmişsin.”

Robin’in kulakları korkunç bir uğultuyla çınlıyordu. Strike, Raphael’in başını ve gövdesini masaya bastırıp Wardle’ın onu kelepçelemesine yardım ederken Raphael İtalyanca ve İngilizce küfürler yağıdırıyor, tehditler savuruyor, çırpınıyor, debeleniyordu. Ama Robin rüyadaymış gibi grubun yanından ayrılmış, teknenin mutfak tarafına geçmişti bile. Duvarda birkaç tencere tava asılıydı ve küçük lavabonun kenarında gülünç derecede sıradan bir şekilde kâğıt havlu duruyordu. Raphael’in dirseğini yiyen dudağının şiştiğini hissedebiliyordu. Kopardığı bir parça kâğıt havluyu soğuk su akan musluğun altına tuttuktan sonra kanayan ağzına bastırarak pencereden üniformalı polislerin siyah kapılardan koşarak geçip Wardle’ın hâlâ debelense de sürükleye sürükleye kıyıya götürdüğü Raphael’i ve silahı teslim alışını izledi.

Sadece birkaç dakika önce namlunun ucundaydı. Hiçbir şey gerçek değildi sanki. Ve işte şimdi de polisler paldır küldür tekneye girip çıkıyordu ama onun için bütün her şey gürültüden ve yankıdan ibaretti. Neden sonra Strike’ın yanında durduğunu fark etti, gerçekliği olan tek şey o gibiydi.

“Nasıl buldun?” diye sordu ıslak kâğıt havlunun altından boğuk bir sesle.

“Sen çıktıkdan beş dakika sonra çıktım. Sözüm ona Matthew’dan gelen mesajları atan numaranın son üç rakamı kullan at hatlardan birininkiyle aynıydı. Arkandan koştum ama çoktan gitmiştin. Layborn ekip otolarını gönderdi ve ben de o zamandan beri durmadan seni arıyordum. Neden yanıt vermedin?”

“Çantamda sessizdeydi telefonum. Artık kanalda gerçi.”

Robin’in canı sert bir içki çekmişti. Belki de, diye düşündü, gerçekten de civarda bir bar vardır... Ama bara gitmesine izin vermezlerdi kuşkusuz. New Scotland Yard’da geçireceği uzun saatler bekliyordu onu. Uzun bir açıklamaya ihtiyaçları vardı. Son bir saati en ince ayrıntısına kadar anlatması gerekecekti. Dizlerinin boşaldığını hissediyordu.

“Burada olduğumu nasıl bildin?”

“Izzy’yi aradım ve Raphael’in seni çekmeye çalıştığı sahte adres civarında tanıdığı birileri olup olmadığını sordum. Teknesi olan havalı, uyuşturucu müptelası bir kız arkadaşı olduğunu söyledi. Gidecek yeri kalmamıştı, polis iki gündür dairesini izliyordu.”

“Ve silahın boş olduğunu biliyordun, öyle mi?”

“Boş olmasını *umdu*m,” diye düzeltti Strike. “Kontrol edip tekrar mermi koymuş da olabilirdi.” Strike elini cebine attı. Haftıyken titreyen parmaklarıyla sigarasını yaktı. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. “Onu bu kadar uzun süre lafa tutarak harika iş başardın Robin. Ama bir daha bilmediğin bir numaradan çağrı gelirse geri ara ve hattın diğer ucunda kim olduğundan emin ol. Ve bir daha asla *ama asla* bir şüpheliye özel hayatından bahsetme.”

Robin ıslak kâğıt havluyu kanamaya devam eden şiş dudaklarına bastırarak, “Biraz beklesen de hâlâ hayatta olmanın *iki dakikacık* tadını çıkarsam keşke,” dedi.

Strike sigarasından bir nefes çekip dumanını havaya savurdu. “Evet, hiç fena olmaz,” dedi ve Robin’i tek koluyla sarsakça kucakladı.

BİR AY SONRA

SON SÖZ

Senin geçmişin ölüp gitti Rebekka. Artık seni etkileyecek bir güce sahip değil, seninle hiçbir ilişkisi kalmadı. Sen bugün neysen osun artık.

Henrik Ibsen, *Rosmerler*

Paralimpik Oyunları başlamış ve bitmişti. Eylül, Londra'nın dünyanın odağında geçirdiği haftaların, uzun, İngiliz bayraklı yaz günlerinin anılarını alıp götürmek için elinden geleni yapıyordu. Cheyne Walk Brasserie'nin yüksek pencerelerine şakır şakır vuran yağmur damlaları, saklı hoparlörlerden 'Black Trombone'u mırıldanan Serge Gainsbourg'la aşık atıyordu.

Izzy'nin, evine yakınlığı nedeniyle tercih ettiği restorana birlikte gelen Strike ve Robin henüz oturmuşlardı ki Izzy kapıda bir an durup Burberry trençkotuna öylesine çekidüzen vererek sırlıslık olmuştuk şemsiyesiyle içeri girdi.

Strike dava çözüldükten sonra müşterisiyle yalnızca bir kez konuşmuştu. Izzy yaşadığı şok ve gerginlikten pek bir şey söyleyecek durumda olmadığından kısa bir konuşma olmuştu bu. Bugün Strike'ın talebiyle tekrar bir araya geliyorlardı çünkü Chiswell davasında tamamlanmamış son bir iş kalmıştı. Izzy bu öğle yemeği için sözleştikleri telefon görüşmesinde Strike'a, Raphael tutuklan-

diğından beri çok fazla dışarı çıkmadığını söylemişti. “İnsanların yüzüne bakamıyorum. Bütün bu olanlar kâbus gibi.”

Strike ıslak bir kucaklamayı kabul etmek için beyaz örtülü masanın arkasından hareketlenirken, “Nasılsın?” dedi Izzy hevesle. “Ya sen canım? Çok üzgünüm Robin,” diye ekledi ve ıslak yağmurluğunu ve şemsiyesini alan somurtkan garsona, “Ah, evet, lütfen, teşekkürler,” diyerek Robin’e de sarılmak üzere masanın diğer tarafına yöneldi.

Oturur oturmaz, “Kendime ağlamayacağım diye söz verdim,” dedi ve masadan bir peçete alarak gözyaşı kanallarına sertçe bastırdı. “Affedersiniz... kendimi tutamıyorum. Sizi de utandırmamaya uğraşıyorum ama...” Boğazını temizleyerek geriye yaslandı. “Çok büyük bir şok oldu,” dedi fısıldarcasına.

“Tabii ki öyle,” dedi Robin ve Izzy’nin sulu yüzünde bir tebessüm belirdi.

“*C’est l’automne de ma vie,*” diye mırıldandı Gainsbourg. “*Plus personne ne m’étonne...*”⁴¹

“Nasıl buldunuz, beğendiniz mi?” diye sordu Izzy sohbet edecek bir şey bulmaya çalışarak. “Çok sevimli, değil mi?” diyerek de Strike’ın, içeri adımını atar atmaz Izzy’nin evinin Fransız versiyonu gibi bir havası olduğunu düşündüğü Provans restoranıyla ilgili ikisini de bir yorum yapmaya zorladı. Geleneksel ile modernin muhafazakâr bir zevkle harmanlandığı karışım Izzy’nin evindekiyle aynıydı: sade, beyaz duvarlara asılı siyah beyaz fotoğraflar, kırmızı ve turkuaz deri kaplı sandalyeler, peykeler, gül rengi abajurlu, demode bronzdan ve camdan aydınlatmalar.

Garson elinde menülerle geri dönerek önden bir şeyler içmek isteyip istemediklerini sordu.

“Birazdan söyleyelim mi?” dedi Izzy boş sandalyeyi işaret ederek.

Birasının geleceği anı iple çeken Strike, “Biraz gecikecek,” dedi. “İçkileri söyleyebiliriz.”

41 (Fr.) Hayatımın güzündeyim / Artık şaşırtmıyor beni kimse. (ç. n.)

Nihayetinde çözmeleri gereken hiçbir gizem kalmamıştı. Bugün açıklama günüydü. Garsonun ayrılmasıyla masaya tuhaf bir sessizlik çöktü.

“Aman Tanrım, haberin oldu mu bilmiyorum,” diye lafa girdi Izzy. Birdenbire kendisi için alelade bir dedikodu malzemesinden fazla bir anlam ifade etmeyen konuyu bulmuş olmanın rahatlığıyla Strike’a dönmüştü. “Charlotte hastaneye yatırıldı.”

Strike bunun özellikle ilgisini çeken bir konu olduğunu gösteren herhangi bir işaretten yoksun bir tonda, “Öyle mi?” diye sordu.

“Evet, yatak istirahati. Bir şey... amniyotik sıvıydı sanırım, neyse işte, gözlem altında tutmak istiyorlar.”

Strike boş bir ifadeyle başını salladı. Robin de daha fazlasını öğrenmek istediği için kendinden utanarak sessiz kaldı. İçkiler geldi. Söylediği şeye, Strike’ın verdiği yanıtta kayıtsızlığı fark etmeyecek kadar heyecanlı görünen Izzy ortak merakları olduğunu düşündüğü güvenli konudan konuşmaya devam etti.

“Jago’nun ikiniz hakkında basında çıkan haberleri görünce küplere bindiğini duydum. Muhtemelen sevinmiştir gerçi, onu gözünün önünden ayırmayacağı bir yere...”

Strike’ın yüzünde artık susması gerektiğini gösteren bir ifade görünce cümlesini tamamlamadı Izzy. Şarabını yudumlayarak diğer birkaç dolu masada kulak misafiri olup olmadığını kontrol ettikten sonra konuyu değiştirdi. “Polisler sizi bilgilendirmiştir herhalde. Kinvara’nın her şeyi itiraf ettiğini biliyor musunuz?”

“Evet,” dedi Strike, “haberimiz var.”

Izzy bir kez daha iki gözü iki çeşme, başını iki yana salladı.

“Çok korkunç. Arkadaşlarımız bile ne söyleyeceğini bilemiyor... Hâlâ inanamıyorum. Akıl alır gibi değil. Raff... Gidip onu görmek istedim. Anlıyorsunuzdur işte, gerçekten görmem *lazımdı* onu... Ama görüşmek istemedi. Kimseyi görmeyecektir herhalde bundan böyle.” Biraz daha şarap içti. “Delirmiş, aklı dengesini yitirmiş olmalı. Hasta olmalı, öyle değil mi? Böyle bir şeyi nasıl yapabilir yoksa? Akıl hastası olması lazım insanın.”

Robin karanlık tekneyi, Raphael'in yaşamak istediği hayatın önemli duraklarından, Capri'deki villadan, Londra'daki bekâr evinden ve genç bir anneyi çiğneyip geçtiği için el konulan ehliyetine tekrar kavuşur kavuşmaz alacağı yeni arabadan bahsetmesini hatırladı. Babasının ölümünü nasıl titizlikle planladığını, işlenen bütün hataların sadece ama sadece cinayetin aceleye gelmesinden kaynaklandığını düşündü. Robin'e kadınların birbirlerinden farklı olduklarını düşünmeye sevk eden şeyin ne olduğunu sorarken, silahın üzerinden bakan yüzü dünmüş gibi aklındaydı. kaltak dediği annesi, baştan çıkardığı üvey annesi, cehenneme yalnız gitmemek için öldürmek istediği Robin'in birbirinden ne farkı vardı? Düşüncesi bile korkunç gelen hapishane yerine bir psikiyatri kliniğine yatırılması daha mı doğru olurdu acaba? Bu kadar hasta mıydı? Yoksa babasını öldürme fikri de hastalık ve bahanesi olmayan bir kötü niyet arasında kalan gölgeli alanda mı duyuyordu?

"Korkunç bir çocukluk geçirdi," dedi Izzy ve Strike da Robin de yanıt vermese de devam etti. "*Öyleydi*, bu doğru, siz de biliyorsunuz. Babam hakkında kötü konuşmak istemem ama Freddie onun için *her şeydi*. Babam Raff'a ve Orka'ya, yani Ornella'ya, Raff'ın annesine hiçbir zaman iyi davranmadı. Torks hep onun birinci sınıf bir fahişeden başka bir şey olmadığını söyler. Raff henüz yatılı okulda değilken onu çanta gibi her yere yanında götürürdü ve zaten hep yeni bir erkeğin peşinde olurdu."

"Çok daha kötü çocukluk geçirenler de var," dedi Strike.

O sırada Raphael'in annesiyle yaşadığı hayatın kulağa, hakkında çok az şey bildiği Strike'ın çocukluk yıllarından pek de farklı gelmediğini düşünen Robin, Strike'ın da bu durumu fazlasıyla üstü kapalı bile olsa söylediğine şaşırmişti.

"Bir sürü insan parti kızı gibi takılan bir anneye sahip olmaktan çok daha kötü şeyler yaşıyor," dedi Strike, "ama hiçbiri cinayet işlemiyor. Billy Knight'ı düşün mesela. Hayatının neredeyse tamamında ortada bir anne bile yok. Onu döven, alkolik bir baba, şiddet ve sevgisizlik ciddi ruhsal sorunlara yol açtı ama hiçbir

zaman kimseyi incitmedi. Psikozun eşiğinde ofisime geldi ve bir başkası için adalet yerini bulsun diye çabaladı.”

“Öyle,” dedi Izzy telaşla, “evet haklısın, tabii ki öyle.”

Ama Robin o anda bile Izzy’nin Raphael ile Billy’nin çektikleri çileyi bir tutamadığı izlenimine kapılmıştı. İlkinin çektikleri ikincininkinden daha büyük geliyordu Izzy’ye çünkü bir Chiswell, yediği dayakları gizleyen bir korulukta yaşayan, annesiz bir çocuktan haliyle farklıydı, tabiatları gereği böyleydi bu.

“İşte o da geldi,” dedi Strike.

Billy Knight kırpık saçlarında ısıldayan yağmur damlalarıyla restorana girmişti. Hâlâ aşırı zayıf olsa da yüzü daha dolgun, vücudu ve kıyafetleri daha temizdi. Hastaneden çıkalı sadece bir hafta olmuştu ve hâlâ Jimmy’nin Charlemont Caddesi’ndeki evinde kalıyordu.

“Merhaba,” dedi Strike’a. “Kusura bakma, geciktim. Metro düşündüğümünden daha uzun sürdü.”

“Sorun değil,” dedi masadaki iki kadın aynı anda.

“Sen Izzy’sin,” dedi Billy onun yanına otururken. “Seni görmeyeli uzun zaman oldu.”

“Doğru,” dedi Izzy biraz fazla candan bir şekilde. “Gerçekten uzun zaman oldu.”

Robin masanın üzerinden elini uzattı. “Selam Billy. Ben Robin.”

Billy bir kez daha, “Merhaba,” diyerek Robin’in elini sıktı.

“Şarap alır mısın Billy?” diye sordu Izzy. “Ya da bira?”

“İlaç kullanırken içemiyorum,” dedi Billy.

“Ah tabii, doğru,” dedi Izzy kızarak. “Hımm... Eh, su al o zaman. Menü de burada, henüz sipariş vermedik...”

Garson gelip gittikten sonra Strike, Billy’ye döndü. “Hastanede ziyaretine geldiğimde sana bir söz vermiştim,” dedi. “Sana boğazlandığını gördüğün çocuğa ne olduğunu bulacağımı söylemiştim.”

“Evet,” dedi Billy kaygılı bir şekilde. Yağmurda East Ham’den Chelsea’ye, yirmi yıllık bu gizemin yanıtını duyma ümidiyle gelmişti. “Meseleyi çözdüğünü söyledin telefonda.”

“Evet,” dedi Strike, “ama bunu o sırada orada olan, ne olduğunu bilen kişinin kendi ağzından duy istedim.”

“Sen!” dedi Billy, Izzy’ye dönerek. “Sen *orada mıydın*? Atın sırtında mıydın sen de?”

“Hayır, hayır,” dedi Izzy telaşla. “Yaz tatilinde yaşandı o olay.”

Cesaretlendirici bir yudum şarabın ardından derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı:

“Fizz ve ben okul arkadaşımızda kalıyorduk. Ben... ben olanları duydum, daha sonradan... Olan şu ki... Freddie üniversiteden dönmüş ve birkaç arkadaşını da getirmiş. Babam onları evde yalnız bırakmış, Londra’daki eski alayının yemeğine katılması gerekmiş... Freddie... işin doğrusu, o bazen gerçekten çok haylaz olabiliyordu. Mahzenden bir sürü güzel şarap çıkarmış ve hepsi körkütük sarhoş olmuş. Sonra kızlardan biri beyaz atla ilgili hikâyenin doğruluğunu araştırmak istediğini söylemiş... hikâyeyi biliyorsun,” dedi Uffington’ın yerlisi olan Billy’ye. “Gözün etrafında üç tur atıp bir dilek dilerse...”

“Evet,” dedi Billy başıyla onaylayarak. Tekinsiz bakan gözleri büyümüştü.

“Dolayısıyla karanlıkta evden çıkıyorlar. Ama Freddie... çok fenaydı... Onları korulukta *sizin* evin, Küheylan Evi’nin olduğu kısma götürüyor. Çünkü Freddie biraz, ee... marihuana almak istiyor, abinin yetiştirdiği marihuanaydı, değil mi?”

“Evet,” dedi Billy bir kez daha.

“Freddie biraz marihuana almak istiyor, atın sırtında kızlar dilek dilerken içmek için. Araç kullanmamaları gerekiyordu tabii, zaten sarhoşlardı. Neyse, sizin evinize ulaştıklarında baban evde değilmiş.”

“Ağıldaydı,” dedi Billy birden. “Yeni bir parti ağaç... biliyorsun işte.”

Izzy’nin anlattıklarıyla tetiklenen anılar Billy’nin zihninde bir oluk bulup ayyuka çıkmaya uğraşıyor gibiydi. Strike, Billy’nin kendi gözünde şeytanı def etmeye benzer bir anlamı varmış gibi

görünen malum tikiinin nüksetmesine engel olmak için sol eliyle sağ elini sıkıca tuttuğunu fark etti. Yağmur, restoranın pencerelerini hâlâ dövüyor, Serge Gainsbourg, *"Oh, je voudrais tant que tu te souviennes..."*⁴² sözleriyle şarkıya devam ediyordu.

"Yani," dedi Izzy derin bir nefes daha alarak, "o akşam orada olan kızlardan birinden duyduğum kadarıyla... o yaptı, bu yaptı demek istemiyorum," diye açıkladı, Strike ve Robin karşısında biraz müdafaaya geçercesine. "Uzun zaman önceydi ve bütün bunlar travma yaratmıştı kızda... Her neyse, Freddie ve arkadaşları paldır küldür eve dalıp sizi uyandırıyor Billy. Çok kalabalıklmış içerisi ve Jimmy, yola çıkmadan önce onlara bir esrar sarmış... Sonra," dedi ve yutkundu. "Senin de karnın açmış. Ve Jimmy... ya da belki de," dedi çekinerek, "belki de Freddie'ydi, bilmiyorum, içtikleri şeyi ufalayıp yoğurduna ekmelerinin komik olacağını düşünmüşler."

Robin, Freddie'nin arkadaşlarının halini hayal etmeye çalıştı. Belki bazıları bir çalışanın evinde bir torbacıyla birlikte karanlıkta oturuyor olmanın egzotik heyecanının tadını çıkarıyor olabilirdi. Ama diğerleri, Izzy'ye bu hikâyeyi anlatan kızlar örneğin, olan bitenden epey endişelenmiş olmalıydı. Ama kahkaha ata ata eğlenen arkadaşlarına müdahale edemeyecek kadar genç ve korkmuşlardı belki de. Beş yaşındaki Billy'nin gözüne hepsi birer yetişkin gibi görünmüştü ama Robin artık biliyordu ki hepsinin yaşları on dokuz ila en iyi ihtimalle yirmi bir arasındaydı.

"Evet," dedi Billy sakince. "Bana bir şey verdiklerini biliyordum."

"Sonra Jimmy de onlara eklenip tepeye çıkmak istemiş. Duyduğum kadarıyla kızlardan birinden hoşlanmış," dedi Izzy fazla resmî bir tonda. "Ama sen yoğurdu yedikten sonra kötülemişsin. O halde evde yalnız bırakamayacağı için seni de yanına almış."

"Hepiniz iki Land Rover'a doluşup Dragon Hill'e doğru yola koyulmuşsunuz."

42 (Fr.) "Ah, hatırlamanı öylesine istiyorum ki..." (ç. n.)

“Ama... hayır, bu doğru değil,” dedi Billy. Yüzünde yine o huzursuz edici ifade belirmişti. “Küçük kız nerede? O zaten oradaydı. Arabada bizimle birlikteydi. Tepeye ulaştığımızda onu dışarı çıkardıklarını hatırlıyorum. Anne diye ağlıyordu.”

“O... o kız değildi,” dedi Izzy. “Freddie işte, onun mizah anlayışı böyleydi.”

“Kızdı. Kız adıyla sesleniyorlardı ona,” dedi Billy. “Hatırlıyorum.”

“Evet,” dedi Izzy acı bir yüz ifadesiyle. “Raphaela.”

“Evet!” diye bağırdı Billy. Restorandaki bütün başlar onlara doğru döndü. Sonra, “Evet!” diye tekrarladı gözlerini açarak ama kısık sesle. “Raphaela! Ona böyle sesleniyorlardı.”

“Kız değildi o Billy... Benim küçük... benim küçük...”

Bir kez daha peçeteyi gözlerine bastırdı. “Affedersiniz... küçük kardeşim Raphael’di o. Babam dışardayken Freddie ve arkadaşlarının ona bakıcılık yapması gerekiyormuş. Raff küçüklüğünde çok, çok güzeldi. Sanırım o da seslerine uyanmış ve kızlar onu evde bırakamayacaklarını, yanlarında götürmeleri gerektiğini söylemiş. Freddie bunu yapmak istememiş. Raff’ı evde kendi başına bırakmak istiyormuş ama kızlar onunla ilgileneceklerine söz vermiş. Ama oraya vardıklarında Freddie feci sarhoşmuş, çok fazla esrar içmiş ve Raff ağlamayı kesmeyince Freddie sinirlenmiş. Ona her şeyi mahvettiğini söylemiş ve sonra...”

“Onu boğazladı,” dedi Billy paniklemiş bir ifadeyle. “Gerçekti, onu öldürdü...”

“Hayır, hayır, öldürmedi!” dedi Izzy tedirgin bir sesle. “Billy, böyle olmadığını biliyorsun. Raphael’i hatırlaman lazım, her yaz gelirdi bize. Yaşıyor o!”

“Freddie ellerini Raphael’in boğazına geçirdi,” dedi Strike. “Ve onu bayıltana kadar sıktı. Raphael altına işedi. Bayıldı. Ama ölmedi.”

Billy’nin sol eli, hâlâ sağ elini sımsıkı tutuyordu. “Gördüm.”

“Evet, gördün,” dedi Strike. “Bütün her şeyi hesaba kattığımızda kesinlikle çok iyi bir görgü tanığıydın.”

Garson yemeklerle masalarına geldi. Herkese servis yapıldıktan sonra Strike'ın önünde bifteği ve patates kızartması, iki kadının önünde kinoa salataları ve Billy'nin önünde de çorbası duruyordu. Herkese istediği yemeğin geldiğini gören Izzy anlatmaya devam etti.

“Tatilden döndüğümde olanları bana anlattı Raff. Çok küçüktü, çok üzgündü, konuyu babama anlatmaya çalıştım ama dinlemedi. Beni tersledi. Raphael'in mızımız bir çocuk olduğunu ve sürekli... sürekli bir şeylerden şikâyetçi olduğunu söyledi... Şimdi geriye dönüp baktığımda,” dedi gözyaşları içinde Strike ve Robin'e dönerek, “bütün bu olanları düşününce... Raff'ın böyle bir şey yaşadktan sonra içinde nasıl bir nefret hissettiğini...”

“Evet, Raphael'in avukatları bu ve benzeri şeyleri kullanacaktır muhtemelen,” dedi Strike cüretkâr bir ifadeyle. Sonra bifteğine davranarak devam etti. “Ama bir gerçek hâlâ önümüzde duruyor Izzy. Üst katta asılı bir Stubbs tablosu olduğunu fark edene kadar babanı öldürme arzusuyla hareket etmedi hiç.”

Izzy, “Stubbs olduğu tartışmalı,” diye düzelterek manşetinden mendili çekip burnunu sildi. “Henry Drummond kopya olduğunu düşünüyor. Christie's'teki adam ümitli ama Amerika'dan tabloyu incelemek üzere gelen bir Stubbs hayranı var ve bu adam Stubbs'ın kayıp tabloyla ilgili notlarının örtüşmediğini söylüyor... Ama açıkçası,” diyerek başını iki salladı, “hiç umurumda değil. O şeyin yol açtıklarına, ailemize yaptıklarına bakınca... bana sorarsan çöpü boylamasında hiçbir mahsur yok. Hayatta paradan daha önemli şeyler var.”

Strike'ın yanıt vermemek için yeterince büyük bir bahanesi vardı, ağzı tika basa biftek doluydu. Ama yine de yanında oturan hassas adamın, ağabeyiyle birlikte East Ham'de iki göz bir evde kaldığının ve Billy'ye, aslını söylemek gerekirse, satılan son darağacı partisiyle ilgili borçlu olduğunun hiç farkında mıydı, bilmek isterdi. Belki de Stubbs satılınca Chiswell ailesi bu yükümlülüğünü yerine getirmeyi de akıl edebilirdi.

Billy dalgın bir şekilde, neredeyse trans halinde çorbasını içiyordu. Robin onun derin düşüncelere dalmış haline bakınca huzurlu, hatta mutlu görüldüğünü düşündü.

“Yani kafam karışmış, öyle değil mi?” diye sordu Billy sonunda. Artık ayakları yere basan, kendinden emin biri gibi konuşuyordu. “Atın gömüldüğünü gördüm ve onun çocuk olduğunu sandım. Karıştırdım yani sadece. Hepsi bu.”

“Yani,” dedi Strike, “sanırım bundan biraz daha fazlası olabilir. Çocuğu boğazlayan ile onu babanla birlikte vadiye gömenin aynı kişi olduğunu biliyordun. Sanırım Freddie ortalıkta pek görünmüyordu ve senden hayli büyük olduğundan tam olarak kim olduğunu çıkaramadın... Ama bana kalırsa at ve ölümüyle ilgili pek çok noktayı zihninden atmışsın. Aynı kişi tarafından işlenen iki acımasızca suçu birleştirmişsin zihninde.”

Billy yine biraz evhamlanarak, “Ata ne oldu peki?” diye sordu.

“Spotty’yi hatırlamıyor musun?” diye sordu Izzy.

Billy hayretle çorba kaşığına masaya bıraktı ve elini yerden belki bir metre kadar yüksekte yatay biçimde tuttu.

“Şu küçük... Tabii ya, kroket sahasında otlanırdı, değil mi?”

“Antika, minyatür bir benekli attı,” diye açıkladı Izzy, Strike ve Robin’e. “Tinky’ninkilerin sonuncusuydu. Tinky’nin korkunç, ucuz bir zevk anlayışı vardı, atlarda bile...”

(“...biri bile fark etmedi. Neden, biliyor musun? Çünkü sikik, kibirli züppeler hepsi...”)

“... ama Spotty korkunç tatlıydı,” diye itiraf etti Izzy. Bahçede nereye gitseniz köpek gibi peşinizden gelirdi...

“Freddie’nin isteyerek yaptığını sanmıyorum ama,” dedi çaresizce, “ah, artık hiçbir şeyden emin olamıyorum. Aklından ne geçiyordu bilmiyorum. hep çok sinirli biriydi. Bir şey onun canını sıkmış. Babam dışarıdaymış. Silah dolabından tüfeği alıp çatıya çıkmış ve kuşlara ateş etmeye başlamış. Sonra... yani bana sonradan anlattığı kadarıyla Spotty’yi vurmak istememiş ama yanlış nişan almış olmalı, onu öldürmeyi istemiş olamaz, öyle değil mi?”

Ona nişan aldı, dedi Strike içinden. O mesafeden bir hayvanın kafasına iki kurşun isabet ettiremezsin. İstemedен yapamazsın bunu.

“Sonra paniğe kapılmış,” dedi Izzy. “Jack... yani babanı bulmuş,” dedi Billy’ye dönerek, “cesedi gömmek için yardım etmesini istemiş. Babam eve döndüğünde Freddie, Spotty’nin öylece yere yığılıp kaldığını ve hemen veteriner çağırdığını söylemiş ama tabii yalanı iki dakika bile sürmeden anlaşılmış. Babam gerçeği öğrendince çok öfkelenmiş. Hayvanlara eziyet edilmesine hiç tahammülü yoktu. Olanları duyduğumda çok üzölmüştüm,” dedi Izzy kederle. “Spotty’yi çok severdim.”

“O haçı gömüldüğü yere tesadüfen koymadın, öyle değil mi Izzy?” dedi Robin, çatalı havada kalmıştı.

“Sen bunu nereden biliyorsun ki?” diye sordu Izzy şaşırarak. Bir kez daha gözlerinden yaşlar boşanırken mendiline uzandı.

Izzy’nin gözyaşları, Strike ile Robin birlikte restorandan ayrılıp Chelsea Limanı boyunca Albert Köprüsü’ne doğru yürürken bile akmaya devam ediyordu. Kurşun mavisi Thames Nehri sonsuzluğa doğru akıyor, akıyordu. Strike’ı sigarasını söndürmekle tehdit eden ve Robin’in yağmurluğunun kapüşonundan çıkmış birkaç tel saç yıkayan şiddetli yağmur, nehrin yüzeyini fazla etkilemiş gibi görünmüyordu.

“Evet, al sana üst sınıf,” dedi Strike. “Kuşkusuz ki çocuklarını boğazlarlar ama atlarına dokunmazlar.”

“Bu pek adil olmadı,” diye payladı onu Robin. “Izzy, Raphael’e korkunç davranıldığını düşünüyor.”

“Dartmoor’da başına geleceklerin yanında bunlar hiçbir şey,” dedi Strike umursamazca. “Ona da üzülecek değilim.”

“Doğru,” dedi Robin, “bunu fazlasıyla net ifade ettin.”

Ayakkabıları, ısıldayan kaldırımları şapır şupur öpüyordu.

“BDT’ye devam ediyorsun hâlâ, değil mi?” diye sordu Strike. Kendine bu soruyu haftada bir kez sorma hakkı tanımıştı. “Egzersizlere devam ediyorsun yani değil mi?”

“Hem de hiç kaçırmadan,” dedi Robin.

“Benimle dalga geçme, ciddiym ben...”

“Ben de ciddiym,” dedi Robin hiç kızmadan. “Yapmam gereken ne varsa yapıyorum. Haftalardır bir kez olsun panik atak yaşamadım. Senin bacağıın nasıl?”

“Daha iyi. Germe egzersizlerimi yapıyorum. Diyetime uyuyorum.”

“Daha demin yarım patates tarlası ile bir sığır yedin.”

“Chiswell’lere fatura edebileceğim son yemekti o,” dedi Strike. “Ne koparsam kâr dedim. Öğleden sonrası için planın ne?”

“Andy’den şu dosyayı almam lazım. Sonra da Finsbury Park’taki adamı arayacağım. Bakalım, bizimle konuşacak mı? Ah, bu arada Nick ile Ilsa bu akşam Hint yemeği söyleyecek, istiyorsan gelebileceğini söylediler.”

Robin, namlunun ucunda rehin tutulduktan hemen sonra, onun tanımadığı insanlarla dolu bir evde, kutu kadar bir odada yaşamasını istemeyen Nick, Ilsa ve Strike’in ortak ısrarları neticesinde yola gelmişti. Üç gün içinde Earl’s Court’taki bir daireye, Ilsa’nın gey bir oyuncu arkadaşının yanına, oyuncunun eski partnerinin boşalttığı odaya taşınıyordu. Yeni ev arkadaşının aradığı koşullar temizlik, mantık ve düzensiz çalışma saatleri konusunda anlayıştan ibaretti.

“Olur, şahane,” dedi Strike. “Önce ofise geri dönmem gerekiyor. Barclay, Fırıldak Doktor’u bu kez suçüstü yakaladığını düşünüyor. Otele başka bir gençle birlikte girip çıkmış.”

“Şahane,” dedi Robin. “Hayır, şahane demek istemedim. Demek istediğim...”

“Şahane,” dedi Strike yağmurda tastamam ıslanmaya devam ederlerken. “Memnun bir müşteri daha. Banka hesabımız hiç olmadığı kadar iyileşecek. Belki de maaşına biraz zam yapabilirim. Her neyse, ben buradan ayrılıyorum. Nick ve Ilsa’da görüşürüz o halde.”

El sallayarak ayrı yollarda yürümeye koyulmalarıyla birlikte, birkaç saat sonra Hint yemeği yiyip bira içmek üzere Nick ile Ilsa'nın evinde tekrar görüşecek olmaktan duydukları memnuniyetle ikisinin de yüzünde birbirlerinden gizledikleri tatlı bir tebessüm belirdi. Ama Robin'in, Finsbury Park'taki adamın yanıtlaması gereken sorulara yoğunlaşması uzun sürmeyecekti.

Yağmur altında başını eğerek yürüdüğünden, önünden geçtiği ihtişamlı köşkün ne yağmur damlaları ardındaki eşsiz nehre bakan pencerelerini ne de iki kuğu işlemeli sokak kapısını fark etti.

TEŞEKKÜR

Sadece karmaşık olay örgüsüyle bağlantılı olmamakla beraber, *Ölümcül Beyaz* yazarken en çok zorlandığım kitaplardan biri oldu; aynı zamanda en hoşuma gidenlerden biri. Adlarını anacağım insanların desteği olmadan bunu gerçekten başaramazdım.

David Shelley, muhteşem editörüm, bana romanı istediğim hale getirebilmek için ihtiyaç duyduğum süreyi tanıdı. Onun anlayışı, sabrı ve yeteneği olmasaydı, *Ölümcül Beyaz* da olmayabilirdi.

Kocam Neil yazım süreci boyunca taslakları okudu. Geri bildirimleri çok kıymetliydi; ayrıca bana binlerce farklı yönden omuz verdi ama özellikle bir konuda kendisine şükran borçluyum: Zaten bir oyun ve iki sinema filmi senaryosu üzerinde çalışırken, neden bir de böylesine uzun, karmaşık bir roman yazmaya karar verdiğimi bir kez olsun sormadı. Nedenini bildiğini biliyorum, ama bu itkiye direnebilecek herhalde çok fazla insan yoktur.

Bay Galbraith böylesine muhteşem bir temsilciye ve aynı zamanda iyi bir dosta sahip olmak için nasıl bir iyilik yaptığını hâlâ tam olarak anlayabilmiş değil. Teşekkürler Öteki Neil (Blair).

Pek çok insan hikâyesinin seyri boyunca Strike ve Robin'in ziyaret ettiği çeşitli bölgeleri araştırmamda yardımcı olmanın yanı sıra bilgi ve deneyimlerini de benimle paylaştı. Hepsine yürekten teşekkür ediyorum:

Beni Pratt's'ta muhteşem, unutulmaz bir öğle yemeğine çıkaran ve bahis defterine göz atmama imkân tanıyan Simon Berry ve Step-

hen Fry; her konuda olağanüstü yardımcı olan ve Westminster'daki yaşamla ilgili sayısız sorumu yanıtlayan Sophie Francis-Cansfield, David Doig ve Ian Stevens'la birlikte Avam Kamarası ve Portcullis House'u gezdiren milletvekili Jess Phillips; daima çok kibar ve yüce gönüllü davranarak bana DKMS'nin içini gezdiren, bütün sorularımı yanıtlayan ve Lancaster House'u ziyaret etmeme imkân tanıyan Barones Joanna Shields; özellikle de şarjımın bittiği anlarda fotoğraf çekiminde ve başka pek çok durumda daha iyisini yapamayacak olan Raquel Black; bana büyüleyici bir Lancaster House turu bahşeden Ian Chapman ve James Yorke. Ve Horse Isle'a günübirlik gezi yapmamı sağlayan Brian Spanner.

Ofis ve evdeki destek ekibim olmasaydı kesinlikle yolumu kaybederdim. Bu nedenle Di Brooks, Danni Cameron, Angela Milne, Ross Milne ve Kaisa Tiensuu'ya büyük emekleri ve hoş mizah anlayışları için teşekkür ederim; her ikisi için de minnettarım.

Birlikte geçirdiğimiz on altı yıldan sonra Fiona Shapcott'un, kendisinin benim için ne kadar değerli olduğunu bildiğini umuyorum. Yaptığın her şey için teşekkür ederim Fi.

Arkadaşım David Goodwin benim için hep sarsılmaz bir esin kaynağı olmuştur; o olmasaydı bu kitap mevcut haline erişemezdi.

Diğer taraftan, QSC halihazırda ayağıma dolandı.

Mark Hutchinson, Rebecca Salt ve Nicky Stonehill; bu yıl her şeyi bir arada tuttuğunuz için, özellikle de *beni* bir arada tutan parçalar için size minnettarım.

Sonuncusu ve kesinlikle ama kesinlikle en önemlisi, çocuklarıma, Jessica, David ve Kenzie'ye bana katlandıkları için teşekkür ederim. Yazar olmak bir anne için her zaman kolay olmuyor. Gerçek dünya siz ve babanız olmadan yaşamaya değmezdi.

ALINTILANAN ESERLER

Rosmerler epigrafları, *Rosmerler*, Ibsen, Henrik (Mitos Boyut, 2013, Türkçesi: T. Yılmaz Öğüt)

“Wherever You Will Go” (34. sayfa) Söz ve Müzik: Aaron Kamin & Alex Band. © 2001 Alex Band Music/Universal Music Careers/BMG Platinum Songs/Amedeo Music. Universal Music Publishing MGB Limited/BMG Rights Management (US) LLC. Bütün hakları saklıdır. Hal Leonard Europe Limited’in izniyle kullanılmıştır.

“No Woman No Cry” (116. sayfa) Söz: Vincent Ford. Fifty Six Hope Road Music Limited/Primary Wave/Blue Mountain Music. Bütün hakları saklıdır.

“Hear the word of Lachesis, the daughter of necessity” [“Kulak ver kader tanrıçası Lakheisis’in sözüne”] (232. sayfa) *The Dialogues of Plato* (New York: Scribner, Armstrong & Co, ebook), 1873.

“Where Have You Been” (497. sayfa) Söz ve Müzik: Lukasz Gottwald, Geoff Mack, Adam Wiles, Esther Dean & Henry Russell Walter. © 2012 Kasz Money Publishing/Dat Damn Dean Music/Prescription Songs/ Songs Of Universal Inc/Oneirology Publishing/TSJ Merlyn Licensing BV/Hill And Range Southwind Mus S A. Carlin Music Corporation/ Kobalt Music Publishing Limited/

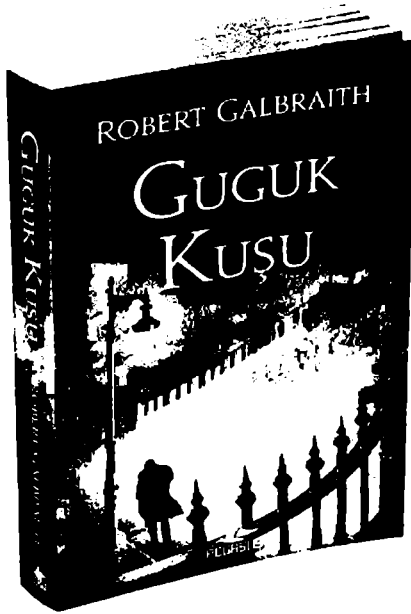
Universal/MCA Music Limited/EMI Music Publishing Limited. Bütün hakları saklıdır. Hal Leonard Europe Limited'in izniyle kullanılmıştır.

“Niggas In Paris” (532. sayfa) Söz ve Müzik: Reverend W. A. Donaldson, Kanye West, Chauncey Hollis, Shawn Carter & Mike Dean. © 2011 Unichappell Music Inc. (BMI)/EMI Blackwood Music Inc./ Songs Of Universal Inc./Please Gimme My Publishing Inc./U Can't Teach Bein' The Shhh Inc./Carter Boys Music (ASCAP)/Papa George Music (BMI). EMI Music Publishing Limited/Universal/MCA Music Limited. Papa George Music, Carter Boys Music ve Unichappell Music Inc. adına bütün hakları Warner/Chappell North America Ltd. tarafından alınmıştır. Bütün hakları saklıdır. Hal Leonard Europe Limited, Sony/ATV Music Publishing ve Warner/Chappell North America Ltd.'nin izniyle kullanılmıştır.

“Black Trombone” (763. sayfa) Söz ve Müzik: Serge Gainsbourg. © 1962 Melody Nelson Publishing/Warner Chappell Music France. Imagem Music/Warner/Chappell Overseas Holdings Limited. Hal Leonard Europe Limited ve Warner/Chappell Overseas Holdings Limited'in izniyle kullanılmıştır.

“La Chanson de Prévert” (769. sayfa) Söz ve Müzik: Serge Gainsbourg. © 1961 Melody Nelson Publishing/Warner Chappell Music France. Imagem Music/Warner/Chappell Overseas Holdings Limited. Hal Leonard Europe Limited ve Warner/Chappell Overseas Holdings Limited'in izniyle kullanılmıştır.

Guguk Kuşu Mayfair'in sakin sokaklarını, Doğu Yakası'nın barlarını ve Soho'nun canlılığını yansıtan bir atmosferde, Londra'nın derinliklerindeki gizemi ortaya çıkartıyor. Cormoran Strike karakterini tüm dünyaya duyuran bu kitap, Robert Galbraith mahlasını kullanan J.K. Rowling tarafından yazıldı.

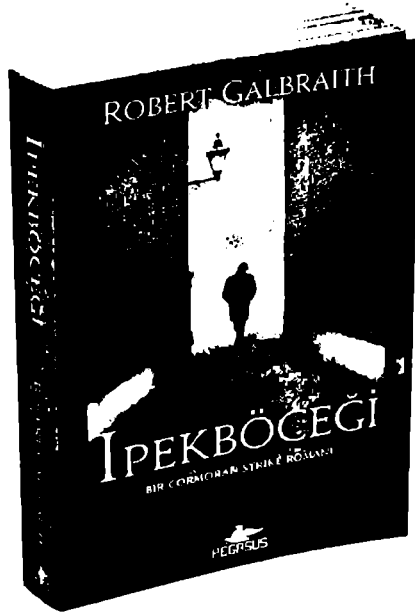
"Bu yılın en çekici dedektif romanı!"
Daily Mail

"Dedektif Cormoran Strike ve asistanı Robin kesinlikle cennetten
çıkma bir ekip!"
Saga Magazine

"*Guguk Kuşu*, dedektif romanlarına ilk kez âşık olduğum anı bana
tekrar yaşıyor."
Val McDermid

"Robert Galbraith'in çıkış romanı, başkarakteri Cormoran Strike gibi
belalı ve haşın."
Mike Cooper

İpekböceği, Cormoran Strike ile onun zeki, inatçı asistanı Robin Ellacott'un maceralarının anlatıldığı dedektif romanları serisinin ikinci kitabıdır. Strike, daha önce karşılaşmadığı kadar çetin bir katille karşı karşıya gelecektir...

“İpekböceği, serinin bir önceki kitabını bile gölgede bırakan, karakterlerin çok daha derinlerine ineceğiniz eşsiz bir suç romanı.”

The Australian

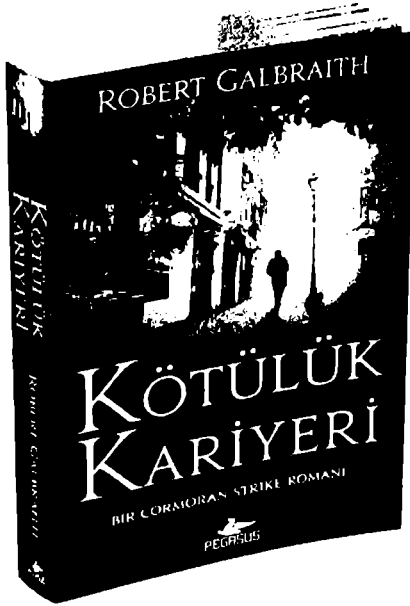
“Sadece okuyucuyu ters köşeye yatıran olay örgüsü için değil, sayfaları çevirdikçe keyif veren karakterleriyle İpekböceği bu yılın en karşı konulmaz eserlerinden...”

Time Magazine

“Bir sonraki macerayı beklemeye sabrım yok! Galbraith hem yenilikçi hem de klasik dedektif hikâyelerinin tadına doyum olmaz atmosferini kaybetmeden yazıyor ve bizi zamanın nasıl geçtiğini anlamayacağımız kadar sürükleyici bir dünyaya davet ediyor.”

Seattle Times

Dedektif Cormoran Strike'in asistanı Robin Ellacott'a gizemli bir paket gönderilir ve içinden çıkan kesik kadın bacağıyla tüm dikkatler yeniden Strike'in dedektiflik ofisine döner...

“Okumaya başladığınızda *Kötülük Kariyeri* diğer tüm polisiyelerden farkını ortaya koyuyor. Umalım ki Strike ve Robin daha pek çok macerayla karşımıza çıkar.”

Independent

“*Kötülük Kariyeri*, Cormoran Strike serisinin üçüncü ve en iyi kitabı. Galbraith seneler boyu akılda kalacak bir seri katil yaratmış. Bu öyle bir katil ki bizi daha kitabın ilk bölümünde pençesine alıp dehşete düşürüyor. Kusursuz bir tempoda ilerleyen bu gizemli kitap sürprizlerle dolu ve her sayfası polisiye roman geleneğinin en üst noktasını temsil ediyor.”

Jocelyn McClurg

“Hayranlarını tüm gece ayakta tutacağından kuşkunuz olmasın.”

Observer

ROBERT GALBRAITH

Harry Potter ve *E*
yazarı J.K. RowL

ROBERT GALBRAITH

GUGUK KUŞU

ROBERT GALBRAITH

11.7

KÖ KA

11.7

www.rob

f Cormora

Kap
Duncan Spilling
Arka plan